Trọng Sinh Chi Tôi Lười, Anh Lại Đây

Contents

Trọng Sinh Chi Tôi Lười, Anh Lại Đây **2**
1. Chương 1-1: Tiết Tử 2
2. Chương 1-2 6
3. Chương 2 9
4. Chương 3 13
5. Chương 4 16
6. Chương 5 21
7. Chương 6 24
8. Chương 7 28
9. Chương 8 31
10. Chương 9 35
11. Chương 10 38
12. Chương 11 42
13. Chương 12 45
14. Chương 13 48
15. Chương 14 52
16. Chương 15 55
17. Chương 16 59
18. Chương 17 63
19. Chương 18 66
20. Chương 19 71
21. Chương 20 74
22. Chương 21 77
23. Chương 22 81
24. Chương 23 84
25. Chương 24 88
26. Chương 25 91
27. Chương 26 95
28. Chương 27 98
29. Chương 28 102
30. Chương 29 106
31. Chương 30 110
32. Chương 31 113
33. Chương 32 116
34. Chương 33 120
35. Chương 34 123
36. Chương 35 126
37. Chương 36 129
38. Chương 37 133
39. Chương 38 136
40. Chương 39 140
41. Chương 40 144

42. Chương 41 . . . 148
43. Chương 42 . . . 152
44. Chương 43 . . . 157
45. Chương 44 . . . 160
46. Chương 45 . . . 164
47. Chương 46 . . . 168
48. Chương 47 . . . 172
49. Chương 48 . . . 176
50. Chương 49 . . . 180
51. Chương 50 . . . 184
52. Chương 51 . . . 186
53. Chương 52 . . . 189
54. Chương 53 . . . 193
55. Chương 54 . . . 197
56. Chương 55 . . . 200
57. Chương 56 . . . 203
58. Chương 57 . . . 205
59. Chương 58 . . . 209
60. Chương 59 . . . 213
61. Chương 60 . . . 216
62. Chương 61 . . . 219
63. Chương 62 . . . 223
64. Chương 63 . . . 228
65. Chương 64 . . . 233
66. Chương 65 . . . 238

Trọng Sinh Chi Tôi Lười, Anh Lại Đây

Giới thiệu
Thể loại: hiện đại, trạch đấu, chủ thụ, ôn nhu phúc hắc công x manh thụ, công sủng thụBiên tập: DoHiHiệu chỉnh: Hạ V

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-toi-luoi-anh-lai-day

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Kẹtttttttt!

Tiếng đóng cửa vang lên khiến cậu thanh niên trong thư phòng giật mình, theo phản xạ cậu xoay người lại.

Cậu phỏng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, tóc hơi dài, tóc mái che mất đôi mắt mở to đầy nhút nhát. Cậu mặc một cái áo sơmi ngắn tay, dáng người gầy yếu, vừa nhìn đã biết là người hướng nội lại hay sợ sệt.

Vào cửa là một thanh niên cũng khỏang tuổi người kia. Thế nhưng lại cao hơn cậu trai thanh tú một cái đầu, khá đẹp trai, từ trên xuống dưới là bộ CK kiểu cách đơn giản, mang theo vẻ mạnh mẽ ngạo mạn đặc trưng của tuổi trẻ. Bắt gặp ánh mắt lén lút của cậu trai thanh tú, cậu bạn anh tuấn khẽ nhếch khóe môi, trong mắt thoáng qua một tia cảm xúc không thể gọi tên.

"A Dật..." Cậu trai thanh tú lên tiếng, giọng ấp úng. Hai tay của cậu bất giác xoắn vào nhau, ngón tay mảnh khảnh cứ vặn vẹo nói rõ cậu đang bất an.

"Sao?" Trương Quân Dật, cũng chính là anh chàng được gọi A Dật, đến gần cậu trai thanh tú, hơi khom người để nhìn thẳng cậu, "Sao vậy, Trần Dục Nhiên?"

Chàng trai thanh tú tên là Trần Dục Nhiên thấy Trương Quân Dật nhìn chằm chằm vào mặt mình, hốt hoảng quay đầu sang hướng khác, hai gò má nhuốm hồng, lui về phía sau một bước, tấm lưng gầy guộc rơi vào đôi tay rắn chắc.

Trần Dục Nhiên kêu khẽ, theo bản năng đưa hai tay đỡ trước ngực Trương Quân Dật để né tránh.

"Trần Dục Nhiên, hôm nay là sinh nhật của tớ." Trương Quân Dật nói, cánh tay kéo thắt lưng Trần Dục Nhiên đầy tính ám chỉ.

"Tớ, tớ biết..." Trần Dục Nhiên nhạy cảm mà lắp bắp nói. Ở bên ngoài thư phòng là bữa tiệc sinh nhật đang hồi sôi động, đến đây đều là bạn bè của Trương Quân Dật. Tính cách Trần Dục Nhiên hướng nội rụt rè, rất ít tiếp xúc với bạn bè của Trương Quân Dật. Nếu không phải bởi vì Trương Quân Dật mời, Trần Dục Nhiên sẽ không đến. Nhưng cho dù đến đây, cậu cũng chỉ tránh ở thư phòng chờ Trương Quân Dật, không gia nhập vào bữa tiệc bên ngoài thư phòng.

"Tớ muốn có quà." Trương Quân Dật ghé sát vào tai Trần Dục Nhiên, nhỏ giọng nói.

Trần Dục Nhiên ngượng nghịu nghiêng cổ: "Tớ, tớ đã đưa cho cậu rồi mà... Àh, sinh nhật vui vẻ, A Dật..." Trước khi Trương Quân Dật mở tiệc Trần Dục Nhiên đã đưa quà cho hắn. Là một cây bút máy rất đẹp. Trần Dục Nhiên ít ăn kiệm dùng gần ba tháng, mới đủ tiền mua cây bút này. Cậu có nằm mơ cũng không nghĩ tới Trương Quân Dật lại chủ động làm bạn với mình, còn giúp đỡ cậu vượt qua rất nhiều khó khăn. Trần Dục Nhiên rất quý trọng tình bạn này, cũng hy vọng Trương Quân Dật có thể hiểu được tấm lòng của mình.

"Tớ muốn một món quà khác." Trương Quân Dật đưa tay ra, mờ ám đảo qua phần cổ lộ ra ngoài của Trần Dục Nhiên.

"A Dật..." Trong lòng Trần Dục Nhiên giật thót, run giọng nói.

"Cậu biết tớ đang nói gì mà." Trương Quân Dật cười lạnh, "Cậu cho là, tớ không nhìn ra sao?"

Tính cách Trần Dục Nhiên lầm lì hướng nội, lâu ngày trở nên cô độc nhạy cảm, bất lực mơ màng, giống như một người đang chìm vào bóng đêm không cách nào thoát ra được. Và rồi chỉ cần có một chút ánh sáng, sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều lĩnh truy đuổi, muốn nắm chặt trong tay. Trương Quân Dật đối với Trần Dục Nhiên mà nói, chính là một chút ánh sáng đó. Hắn vươn tay, kéo cậu ra khỏi bóng đêm. Trần Dục Nhiên cảm kích tất cả mọi việc Trương Quân Dật đã làm. Trương Quân Dật giăng một cái lưới, từng chút một dụ Trần Dục Nhiên chui vào. Thời gian trôi qua, Trần Dục Nhiên dần dần mắc lưới, quá ỷ lại vào Trương Quân Dật, nói gì nghe nấy. Theo sự cố ý dẫn dắt của Trương Quân Dật, trong lòng Trần Dục Nhiên nảy sinh một loại tình cảm khác thường.

Đối với bạn tốt nảy sinh tình cảm không nên có, Trần Dục Nhiên sợ hãi, xấu hổ, tuy vẫn luôn lấy hai chữ bạn bè làm cái cớ để tiếp cận, nhưng cậu vẫn rất cẩn thận ngụy trang, thật không ngờ Trương Quân Dật đã nhìn ra tất cả, cũng chọn một thời cơ vạch tấm khăn che mặt mà Trần Dục Nhiên dùng để lừa mình dối người.

Sắc mặt Trần Dục Nhiên bởi vì chợt hiểu ra mà lúc trắng lúc xanh, môi run rẩy: "A Dật, tớ, tớ không hiểu..."

"Thật sự muốn tớ nói rõ ra sao?" Trương Quân Dật nheo mắt, bất mãn nói, "Là ai đang ngủ còn hết lần này đến lần khác gọi tên tớ?"

Sắc mặt Trần Dục Nhiên trắng đến gần như trong suốt, ánh mắt toát ra vẻ tuyệt vọng: "A Dật, thực xin lỗi, thực xin lỗi... Tớ, tớ không có..." Ngữ điệu mang theo vẻ nức nở. Lòng tràn đầy sự sợ hãi bị Trương Quân Dật ghét bỏ khiến cậu không thể kiềm chế mà run rẩy. Cậu quá coi trọng Trương Quân Dật! Cậu tuyệt đối không thể để mất đi tình bạn này!

"Cậu có!" Trương Quân Dật làm như không nhìn thấy biểu cảm đáng thương khiến người ta mủi lòng, từng chữ một vạch trần, "Cậu, Trần Dục Nhiên, thích đàn ông, là tên biến thái!" Bốn chữ cuối đặc biệt cường điệu.

Trần Dục Nhiên như bị ngũ lôi sấm rền, bên tai không ngừng vang lên tiếng vọng thanh âm của Trương Quân Dật.

Trần Dục Nhiên thích đàn ông, là một tên biến thái... Trần Dục Nhiên thích đàn ông, là đồ biến thái... Là đồ biến thái... Là đồ biến thái...

"A Dật, van xin cậu..." Hai mắt Trần Dục Nhiên ngân ngấn nước mắt, nắm tay áo Trương Quân Dật, nhìn hắn vẻ cầu xin, "A Dật, đừng giận, cũng đừng chán ghét tớ... A Dật... Cậu đừng tức giận..."

"Tớ không giận." Trương Quân Dật nâng cằm cậu lên, chậm rì rì nói.

Cằm Trần Dục Nhiên đau đớn, nghĩ rằng mình nghe lầm, cậu kinh ngạc ngước nhìn hắn.

"Tớ không tức giận." Trương Quân Dật lặp lại một lần.

"A Dật..." Trần Dục Nhiên chậm rãi lộ ra dáng vẻ vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Trương Quân Dật không tức giận! Vậy có phải ý là, bọn họ vẫn là bạn bè? Có phải... Cho phép mình thích cậu ấy hay không...

"Tớ muốn quà tặng." Trương Quân Dật đặt ngón tay lên hầu kết nhìn không rõ lắm của Trần Dục Nhiên, từ từ lướt xuống dưới.

Vẻ mặt vui mừng của Trần Dục Nhiên bỗng chốc cứng đờ, cậu hoang mang bất an rụt cổ lại: "Tớ không hiểu..."

"Tớ chưa từng làm với đàn ông, cho tớ thử xem." Trương Quân Dật nói thẳng, "Bằng không, chúng ta tuyệt giao."

Trần Dục Nhiên kinh ngạc mở lớn miệng, thấy vẻ mặt Trương Quân Dật chẳng có vẻ chẳng có vẻ gì là đang đùa, hô hấp của cậu như nghẹn lại, lẩm bẩm: "A Dật... Cậu cũng thích tớ?"

Trương Quân Dật nở nụ cười, nhỏ giọng đáp: "Tất nhiên..."

Từ ngón chân lên đến đỉnh đầu của Trần Dục Nhiên thoáng chốc đỏ bừng, tim đập loạn xạ, đôi mắt to dưới tóc mái bởi vì thẹn thùng kích động mà ướt nước, khiến tầm nhìn cậu biến thành mờ mờ ảo ảo.

"Tớ thích cậu, A Dật... Rất thích..." Trần Dục Nhiên vò vò cổ áo, yếu ớt nói, hoàn toàn quên mất trước đó Trương Quân Dật còn luôn miệng mắng "Trần Dục Nhiên là đồ biến thái".

"Một khi đã như vậy..." Anh mắt trơ trẽn của Trương Quân Dật quét về phía Trần Dục Nhiên, "Cởi quần áo."

Trần Dục Nhiên nước mắt lã chã, toàn thân run rẩy, bị lời nói trắng trợn của Trương Quân Dật làm cho xấu hổ đến không thể nhúc nhích: "A Dật..."

"... Bằng không, tuyệt giao a..." Trương Quân Dật đối với sự chậm chạp của cậu rất mất kiên nhẫn, hai tay khoanh trước ngực, tức giận nhắc nhở.

Ánh mắt Trần Dục Nhiên trở nên hoảng hốt, ngập ngừng nói: "Được... Vậy, tắt đèn trước..."

Trương Quân Dật nhíu mày: "Không, tớ muốn nhìn."

Trần Dục Nhiên cúi đầu không thốt nên lời, hay tay run run nắm chặt cổ áo, thân thể gầy yếu dường như không chịu nổi gánh nặng mà khòm xuống, dáng vẻ vừa đáng thương lại vừa thảm hại.

Trong lòng Trương Quân Dật đột nhiên lóe qua một chút buồn bực, tặc lưỡi, nhấc chân đi lại chỗ công tắc đèn, một tiếng tách vang lên và rồi đèn trong thư phòng tắt ngóm.

"Cởi quần áo!" Thực mất hứng vì mình mềm lòng trước Trần Dục Nhiên, giọng của Trương Quân Dật trở nên hung tợn.

Trần Dục Nhiên run lên cầm cập. Cho dù trong bóng tối, ánh mắt của Trương Quân Dật giống như đang lột trần cậu ra, khiến cậu không còn chỗ nào được che chắn.

Nhận thấy Trần Dục Nhiên không hề động đậy, Trương Quân Dật bực bội trong lòng: "Trần Dục Nhiên, tớ không có thời gian chơi đùa với cậu, hoặc là tớ và cậu nên dừng ở đây!" Dứt lời làm bộ như muốn mở cửa thư phòng đi ra ngoài.

Nghe được âm thanh cánh cửa chuyển động, Trần Dục Nhiên hoảng lên: "A Dật, đừng! Tớ cởi, tớ cởi mà!"

Trần Dục Nhiên đưa tay cởi bỏ nút áo sơmi.

Nghe được thanh âm quần áo cọ xát, khóe miệng Trương Quân Dật nhếch lên.

Đợi trong chốc lát, hắn hỏi: "Xong rồi sao?"

Trong bóng đêm truyền đến tiếng nói nhỏ xíu đầy vẻ xấu hổ: "... Rồi, xong rồi..."

Trương Quân Dật cười khẩy, lại tách một tiếng, đèn trong thư phòng bừng sáng trở lại.

"Tất cả xuất hiện đi!"

"Ngạc nhiên chưa!" Giọng Trương Quân Dật vừa buông xuống, cửa phụ cửa chính của thư phòng đều mở toang ra, một đám người hi hi ha ha ùa vào, trên tay là di động và máy chụp ảnh, đua nhau chụp hình Trần Dục Nhiên đang ngốc lăng với thân trên để trần!

Trần Dục Nhiên không biết làm sao quay qua nhìn Trương Quân Dật, đột nhiên hai mắt trừng lớn!

Chỉ thấy một cô gái có năm phần tương tự như Trần Dục Nhiên nhưng xinh đẹp tinh tế hơn cậu đang cầm máy chụp hình thản nhiên đi vào, thân mật dựa vào trong lòng Trương Quân Dật.

Đây là em gái nhỏ hơn Trần Dục Nhiên một tuổi, Trần Ngọc Dung!

Trên mặt Trương Quân Dật lộ ra biểu cảm ôn nhu mà Trần Dục Nhiên chưa bao giờ thấy qua. Một tay hắn khoát lên vai Trần Ngọc Dung, ôm cô sát lại hỏi: "Vừa lòng chưa?"

"Anh nên chờ hắn cởi luôn cả quần thì hay hơn!" Giọng Trần Ngọc Dung gắt gỏng.

Vẻ mặt Trương Quân Dật giống như xin miễn thứ cho kẻ bất tài: "Hắn có gì đáng xem đâu?"

Trần Ngọc Dung bị biểu tình ghét bỏ của hắn làm cho cười khanh khách không ngừng, nũng nịu ôm cổ kéo đầu của hắn xuống. Trương Quân Dật dung túng cúi đầu, hôn lên môi cô.

Hai người không coi ai ra gì trao nhau một nụ hôn nồng nhiệt!

Xung quanh vang lên tiếng huýt sao cùng tiếng trầm trồ tán thưởng!

Không cần giải thích, Trần Dục Nhiên cũng đã biết xảy ra chuyện gì. Cậu đăm đắm nhìn hai người đang hôn nồng nhiệt, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, thân thể cứng ngắc giống như băng, chỉ cần đụng một đầu ngón tay, có thể làm cho cậu gãy nát...

Một là người mà cậu tưởng rằng đối xử với mình tốt nhất trên đời này, người còn lại chính là em gái...

Trần Ngọc Dung sảng khoái nhìn vào mặt của Trần Dục Nhiên đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn tuyệt vọng, không chút lưu tình nói: "Tự mình đa tình... Đồ đê tiện!"

Trần Dục Nhiên chấn động thật mạnh!

"... Thật không biết xấu hổ!"

"Đồ đồng tính biến thái!"

"Hắn nghĩ mình là ai chứ? Thực ghê tởm!"

...

Vang lên bên tai tất cả đều là lời xúc phạm vũ nhục, Trần Dục Nhiên đờ đẫn nhìn Trương Quân Dật đang khoanh tay đứng nhìn chẳng buồn để ý.

Cho nên... Cho tới nay những gì mà hắn giúp đỡ mình, tất cả, tất cả! Chỉ là lừa gạt! Đều là nói dối!

"... A Dật, A Dật... Cậu đã nói thích tớ mà, cậu đã nói... Nói là thích tớ mà?"

Trần Dục Nhiên cúi gằm mặt, thì thào giống như đang nói mê, chỉ cảm thấy mình đang được bao bọc trong một lớp vỏ, vẻ mặt coi thường khinh bỉ của đám người trước mắt này, âm thanh của bọn họ cứ tầng tầng lớp lớp, nghe không thật...

"Game over, cút đi!"

Lời nói của Trương Quân Dật lãnh khốc vô tình cuối cùng đã giáng cho Trần Dục Nhiên một đòn nặng, xuyên thấu qua lớp vỏ bảo hộ, đánh thẳng vào não vào lòng cậu, khiến cho cậu không còn chỗ nào ẩn nấp, khuất nhục xấu hổ và giận dữ đến muốn chết!

"A a a a a!" Trần Dục Nhiên rống lên, giống như một con thú đang bị thương nặng, nghiêng ngả lảo đảo chạy xông ra ngoài...

.:.

Vũ Vũ nói ra suy nghĩ của mình: và như thế... em die:v

2. Chương 1-2

"Thật vất vả..."

"Trần Dục Nhiên" đang trong cơn choáng váng khẽ thở ra một hơi, rên rỉ chống tay ngồi lên.

Thân trên của cậu vẫn ở trần như trước, lúc lăn xuống triền núi bị nhánh cây đâm phải tê buốt. Cậu vén mái tóc hơi dài, vết thương trên trán bắt đầu nhức nhối, cậu cảm thấy một nguồn nhiệt mang theo mùi máu tanh đang chảy xuống hai má, khiến cậu phiền não trề môi, nhưng ánh mắt khuất sau tóc mái lại không còn một dấu vết nào của sự nhát gan, thay vào đó là lạnh lùng và thờ ơ.

"An tâm mà đi đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho 'Cậu'!" Vỗ vỗ ngực, cậu thì thào tự nói.

Hắn là một du hồn đi loanh quanh không tìm thấy đích đến, bởi một sự trùng hợp may mắn mà được "Dừng chân" ở thân thể của Trần Dục Nhiên. Trong nửa năm tạm trú tại thân thể này, chứng kiến cuộc sống đầy uất ức của Trần Dục Nhiên, hắn vừa đồng cảm với Trần Dục Nhiên, thậm chí còn vì cậu rơi nước mắt, nhưng đồng thời, cũng giận cậu không biết phản kháng tranh giành.

Hắn thờ ơ lạnh nhạt khi Trương Quân Dật dụng tâm kín đáo tiếp cận Trần Dục Nhiên, rõ ràng Trần Dục Nhiên không ngốc lại giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, cuối cùng rơi vào kết cục không thể thừa nhận như vậy.

Trương Quân Dật tổ chức tiệc sinh nhật trong sân của biệt thự nằm ở lưng chừng núi mà ba hắn cho, Trần Dục Nhiên dưới sự nhục nhã bi phẫn chạy đi, trong hoàn cảnh mờ tối, hoảng hốt không nhận ra đường mòn mà lại ngã nhào trên triền núi, đụng vào đầu, chết ngay tại chỗ.

Hắn vốn tưởng mình ở trong thân xác Trần Dục Nhiên sẽ vì cậu ta chết mà hồn phi phách tán, đang định thở than, không ngờ cảm nhận được một sức hút chẳng thể kháng cự, khi mở mắt ra hắn thấy mình đã trở thành linh hồn thay thế cho Trần Dục Nhiên lúc ban đầu.

Hắn chiếm cứ thân thể Trần Dục Nhiên.

Thần kinh của hắn rất vững, có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, đè tay lên trái tim đang đập, cảm thấy cùng người thường không có gì khác biệt, bèn nhận ngay sự thật này mà không hề áp lực. Tuy rằng Trần Dục Nhiên không biết hắn, nhưng tốt xấu gì hắn cũng ở trong cơ thể Trần Dục Nhiên đợi nửa năm, đối với Trần Dục Nhiên cũng có một chút cảm tình, hắn nhanh chóng hạ quyết định sẽ hết sức quan tâm chăm sóc thân thể này, thay mặt Trần Dục Nhiên đã trải qua uất ức khôn cùng mà sống sót.

Về phần ý thức oán hận và không cam lòng mà Trần Dục Nhiên lưu lại... Hắn sờ sờ cằm. Ash, hay là thôi đi! Hắn thực lười, ghét nhất là phải lao động trí óc.

Đương nhiên, hắn hiểu được vì sao Trần Dục Nhiên lại có nỗi oán hận và sự không cam lòng mạnh mẽ đến như vậy.

Trần Dục Nhiên là con trai cả của tập đoàn Phong Diệp ở thành phố Thiên Khê. Tập đoàn Phong Diệp chuyên kinh doanh quần áo, đồ da, bất động sản, và vài công ty con bên ngành xây dựng, hàng năm doanh thu hơn mười triệu nhân dân tệ. Ông nội Trần Dũng của Trần Dục Nhiên là chủ tịch tập đoàn Phong Diệp, ba Trần Dục Nhiên, Trần Huy, là tổng giám đốc của tập đoàn Phong Diệp, còn mẹ Đinh Di lại là thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính Đinh thị nổi danh. Theo lý thuyết có xuất thân như vậy, Trần Dục Nhiên hẳn phải là một đại thiếu gia có cuộc sống cao cao tại thượng.

Đáng tiếc ba của cậu, Trần Huy, là một công tử phá của tâm cao khí ngạo. Bởi vì ông nội của Trần Dục Nhiên cưỡng bức, hắn rơi vào đường cùng mới cưới Đinh Di, mẹ của Trần Dục Nhiên. Mà trước đó Trần Huy đã có Ninh Thanh Thanh là bạn gái yêu nhau nhiều năm. Bị Trần Dũng chia cắt uyên ương, Trần Huy vẫn luôn uất ức, hắn không phục mà tiếp tục âm thầm lui tới với Ninh Thanh Thanh. Khi Đinh Di sinh hạ con trai cả Trần Dục Nhiên, thân thể suy yếu đến không thể mang thai thêm lần nữa, Trần Huy bắt đầu quang minh chính đại ban đêm không về nhà ngủ. Hành vi của hắn làm Trần Dũng cực kì tức giận, hai cha con ầm ĩ bế tắc, mối quan hệ thêm một lần nữa trở nên căng thẳng. Cuối cùng Trần Huy thỏa hiệp về nhà, Trần Dũng ngầm đồng ý cho Trần Huy nuôi dưỡng tình nhân Ninh Thanh Thanh bên ngoài. Thân thể của Đinh Di bởi vì sự phản bội của chồng cộng thêm chứng hậu sản điều trị mãi mà không hết, rốt cục khi Trần Dục Nhiên được tám tuổi thì qua đời. Đinh Di vừa mất, Trần Huy liền khẩn cấp cưới Ninh Thanh Thanh vẫn bám theo hắn vào cửa, hai người còn có thêm một cô con gái bảy tuổi Trần Ngọc Dung cùng một cặp sinh đôi bốn tuổi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên.

Trần Dục Nhiên từ khi ra đời đã không được Trần Huy yêu thương. Sau khi Ninh Thanh Thanh và mấy đứa con vào cửa, Trần Huy đối xử với Trần Dục Nhiên rất khác biệt so với chị em Trần Ngọc Dung, làm tổn thương sâu sắc tâm hồn trẻ thơ của Trần Dục Nhiên. Lúc đầu vì ngại mặt mũi Đinh gia, Trần Dũng còn che chở cho Trần Dục Nhiên. Sau lại phát hiện Trần Dục Nhiên không thông minh hiểu chuyện bằng Trần Ngọc Dung và hai anh em sinh đôi, mà bên ngoại Trần Dục Nhiên bởi vì buồn bực Trần Huy tổn thương tới con gái cưng của mình, cho nên cũng chẳng quan tâm đến Trần Dục Nhiên, thấy thế Trần Dũng chẳng thèm ra tay che chở, ngược lại yêu thương Ninh Thanh Thanh cùng mấy đứa con mà cô sinh ra. Hơn nữa cũng bởi vì vậy mà quan hệ giữa Trần Huy và Trần Dũng dịu đi nhiều, Trần Dũng càng thêm không thèm để ý tới Trần Dục Nhiên.

Vốn dĩ cho dù Trần Dục Nhiên không được quan tâm, cũng có thể vững vàng một cuộc sống bình thường, dù sao cậu vẫn là con đẻ của Trần Huy, cho dù xuất phát từ bất cứ lý do gì Trần gia cũng sẽ không keo kiệt về khoản sinh hoạt phí của cậu. Nhưng đứa em gái cùng cha khác mẹ Trần Ngọc Dung lại giống như có thù hận từ lúc mới sinh ra với Trần Dục Nhiên, từ nhỏ đến lớn vẫn âm thầm chèn ép Trần Dục Nhiên. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng Trần Ngọc Dung đã sớm trưởng thành, rất có tâm kế, lại cực kỳ thông minh, nói chuyện ngọt ngào nên rất được nuông chiều, sau đó lại còn học nhảy lớp khi vào đại học, học cùng một khóa với Trần Dục Nhiên, cô nàng ngay lập tức triệt để hạ bệ Trần Dục Nhiên. Giới thượng lưu thành phố Thiên Khê đều nói, hòn ngọc quý Trần Ngọc Dung trên tay Trần gia là một yêu tinh xinh đẹp, là vật báu của Trần gia. Trần Ngọc Dung là công chúa của Trần gia. Trần Dục Nhiên muốn chống lại Trần Ngọc Dung, không có cửa đâu.

Thời gian lâu dài, Trần Dục Nhiên dần dần sinh ra tính cách nhát gan hướng nội, cũng bởi vậy càng làm cho người ta không thích.

Đại thiếu gia Trần gia ở giới thượng lưu là một sự tồn tại vô hình. Những ai quen biết đều không xem trọng cậu, lại còn quan hệ không tốt với em gái duy nhất và hai em trai nữa chứ. Tất cả mọi người đều xem cậu giống như không tồn tại vậy.

Cứ sống như vậy nên cậu cảm thấy ông Trời thật không có thiên lý, trong nội tâm Trần Dục Nhiên đương nhiên không cam lòng và oán hận. Nhưng bản tính cậu thiện lương yếu đuối, chưa từng nghĩ tới việc đả thương hại người, hoặc là phản kích mấy đứa em mình.

Vấn đề là, em gái Trần Ngọc Dung lại một lòng muốn hoàn toàn hủy hoại cậu...

Một cô gái, mới mười chín tuổi, tâm địa đã xấu xa như vậy, thật không thể chấp nhận được! Bức anh trai vào con đường chết, đối với cô có gì tốt tốt đâu?

Cũng khó trách Trần Dục Nhiên mang lòng oán hận và không cam tâm! Cậu hiểu rõ, nhưng cũng chỉ là mới

ngộ ra gần đây thôi.

Trần Dục Nhiên mới lắc đầu, cảm giác đầu ngày càng choáng váng, than ngắn thở dài dừng lại hành vi tiếp tục tự ngược.

Tay cậu ấn lên vết thương trên trán, trước phải bình tĩnh đã, rồi mới quyết định hành động bước tiếp theo.

"Trần Dục Nhiên... Trần Dục Nhiên... Trần Dục Nhiên..." Một âm thanh lúc gần lúc xa vang lên khiến Trần Dục Nhiên dừng lại nghe ngóng.

Cậu nghiêng tai lắng nghe, phát hiện không nghe lầm, thật sự có người đang gọi mình!

Là ai kìa? Sao nghe giọng hơi quen?

"Tôi ở đây!" Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ, thều thào đáp lại.

Bất quá người mới tới dường như nghe thấy. Trong bóng đêm một dáng người gầy yếu thật cẩn thận đi tới, trên tay là đèn pin nhỏ quét tới quét lui.

Rọi đến Trần Dục Nhiên đang ngồi dưới đất, người nọ nhanh chân bước tới!

"Lý Lạc!" Trần Dục Nhiên mở to mắt, giật mình kêu lên.

Lý Lạc, bạn học cùng lớp với Trần Dục Nhiên, vẫn hay đi theo phía sau Trần Ngọc Dung, làm một người hầu nhỏ không được coi trọng đây sao?! Sao cậu ta lại ở nơi này?

"Trần Dục Nhiên, cậu không sao rồi!" Lý Lạc nhìn thấy Trần Dục Nhiên, thở phào một hơi. Trong thực tế cậu ta và Trần Dục Nhiên không có qua lại, nhưng lần này Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật rất quá đáng, rồi khi cậu ta trông thấy Trần Dục Nhiên chạy đi như vậy, rất lo lắng cậu xảy ra chuyện, bèn lặng lẽ đi theo tới đây, không ngờ thế mà lại nhìn thấy Trần Dục Nhiên ngã xuống triền núi! Lý Lạc kinh hãi, nghĩ biện pháp xuống dưới tìm kiếm.

"Tớ có sao!" Trần Dục Nhiên bạnh miệng, ra vẻ đáng thương nói.

"Ah?" Lý Lạc cầm đèn pin nhỏ chiếu vào Trần Dục Nhiên. Trần Dục Nhiên bỏ tay xuống, miệng vết thương trên trán cùng với phân nửa mặt dính đầy máu nhìn vô cùng đáng sợ, Lý Lạc hít mạnh một hơi khí lạnh!

"Đừng sửng sốt, đưa tớ đến bệnh viện..." Trần Dục Nhiên nhận thấy chẳng có ai khác để sai, rất không khách khí nói.

Lần đầu tiên Lý Lạc gặp loại chuyện này, chỉ biết luống cuống, Trần Dục Nhiên ra lệnh một câu cậu ta nhất nhất thi hành, tạm thời cũng không phát hiện ra thái độ đang vênh mặt hất hàm sai khiến củaTrần Dục Nhiên.

Lý Lạc nâng Trần Dục Nhiên đứng lên, hai thân hình gầy yếu không khác nhau là mấy nghiêng ngả lảo đảo leo lên triền núi.

"... Cậu giúp tôi, không sợ Trần Ngọc Dung tìm tới gây phiền toái sao?" Trần Dục Nhiên âm thầm dồn sức nặng lên người Lý Lạc, tò mò hỏi.

"Cậu, cậu không nói cho cô ta nghe, là được." Lý Lạc không hề phát hiện, hồng hộc dìu Trần Dục Nhiên đi lên, thở phì phò nói.

"Trước kia cậu vẫn ở bên cạnh nó! Vậy giờ còn giúp tôi làm gì?" Trần Dục Nhiên liếc nhìn Lý Lạc.

"Hai chuyện này khác nhau." Lý Lạc nhún nhún vai, "Trong lớp học không thể mặc cả với Trần Ngọc Dung. Tớ cũng không muốn bị cô lập giống cậu!"

"Nhìn không ra đầu cậu còn có chút thông minh..." Trần Dục Nhiên lầm bầm.

"Cái gì?" Lý Lạc nghe không rõ.

"Không." Trần Dục Nhiên trầm mặc một chút, "Hồi nãy cậu cũng ở đó. Tớ... Khụ khụ, cậu không thấy tớ ghê tởm sao?"

Lý Lạc ngẩn ra, nhíu mày: "Ai có mắt cũng biết Trương Quân Dật chơi cậu... Cậu thật sự thích đàn ông hả?"

"Không biết." Trần Dục Nhiên thành thật trả lời. Cậu vừa mới dùng thân thể này, kiếp trước lại không có trí nhớ, nào biết mình thích nam hay là nữ?... Cũng có thể là ái nam ái nữ chăng!?

"Ah, giờ là thời đại nào rồi, thích đàn ông cũng không sao." Lý Lạc vắt hết óc tìm lời an ủi cậu. Khó có dịp xen vào việc của người khác một lần, đối tượng còn là một tên không đáng yêu chút nào. Nhưng đưa Phật đưa đến Tây Thiên, thật ra Lý Lạc sợ Trần Dục Nhiên làm chuyện quá khích.

"...Thích cậu cũng được chứ?" Trần Dục Nhiên nháy mắt mấy cái.

"Chẳng phải cậu thích Trương Quân Dật sao?" Lý Lạc bật thốt lên, đột nhiên có cảm giác mình đang bị bỡn cợt, được một người có nội tâm chấp nhất như Trần Dục Nhiên quấn lấy cũng không phải là chuyện tốt! Nhưng biểu cảm của Trần Dục Nhiên trông rất vô tội, dường như cậu chỉ thuận miệng thí dụ mà thôi.

"Chuyện tới nước này, cậu cảm thấy tôi còn thích hắn sao?" Trần Dục Nhiên yếu ớt hỏi.

"...Tôi thích con gái." Lý Lạc khô khan nói.

"Trần Ngọc Dung?" Trần Dục Nhiên tiếp tục hỏi.

"Không, không phải! Ở lớp khác, lớp khác!" Lý Lạc chỉ còn thiếu chỉ lên Trời mà thề.

"Àh..." Trần Dục Nhiên rất thất vọng thở dài.

"Cậu đừng như vậy, chúng ta là bạn bè, là anh em..." Sợ Trần Dục Nhiên làm chuyện điên rồ, Lý Lạc cảm thấy lương tâm ray rứt an ủi, "Không có tình yêu, vẫn còn tình bạn mà!"

Nhìn chằm chằm Lý Lạc một hồi lâu, mãi cho đến khi cậu ta vì bị nhìn chòng chọc mà bứt rứt đến độ sắp vò đầu bứt tóc, Trần Dục Nhiên cảm thấy vừa lòng, chơi đủ rồi, mới chậm rì rì nói: "Cảm ơn, người anh em..."

3. Chương 2

Bởi vì Trần Dục Nhiên bị thương, cần khẩn cấp đưa tới bệnh viện điều trị, Lý Lạc gọi điện thoại nói người trong nhà phái xe tới đón.

Chú Lý lái xe của Lý gia tố chất tâm lý không tệ, nhìn thấy thiếu gia Lý Lạc nhà mình và bạn học Trần Dục Nhiên dáng điệu nhếch nhác, chỉ hơi nhíu mày, không biết tìm đâu ra một cái áo sơmi mới tinh, khoác vào cho Trần Dục Nhiên, còn lấy ra túi thuốc cấp cứu, rửa vết thương trên trán Trần Dục Nhiên, thuận tay băng bó cho cậu.

Trần Dục Nhiên lười biếng mặc cho chú Lý động thủ, lúc đụng vào vết thương còn không chút kiêng kị rên rỉ. Làn da Trần Dục Nhiên trắng nõn mịn màng, sơ ý một chút có thể để lại sẹo, thoạt nhìn thấy vết thương không đáng ngại nhưng khi rửa đi vết máu thì đặc biệt đáng sợ.

Lúc trước dùng đèn pin nhỏ nhìn không rõ, vừa vào trong xe, mở đèn lên nhìn không sót chút gì.

Trần Dục Nhiên cảm thấy vết thương trên trán đã xử lý tốt, không đi bệnh viện cũng không sao. Lý Lạc lại sợ cậu bị nội thương, kiên quyết muốn đến bệnh viện. Cuối cùng Trần Dục Nhiên không lay chuyển được Lý Lạc, đành phải thỏa hiệp.

Bị Lý Lạc và chú Lý "ép buộc" ngồi vào xe của Lý gia một hồi lâu, Trần Dục Nhiên mới có thời gian quan sát chiếc xe này. Xem nội thất bên trong cũng rất xa hoa sang trọng, Trần Dục Nhiên hậu tri hậu giác phát hiện gia đình của Lý Lạc cũng thuộc hàng giàu có. Có thể là kém Trần gia, nhưng không tầm thường chút nào.

Tại sao Lý Lạc lại cam chịu làm người hầu ở phía sau Trần Ngọc Dung? Lại còn luôn cúi đầu không thu hút chút nào?

Trần Dục Nhiên tò mò nhìn chằm chằm vào Lý Lạc, hai mắt trong vắt. Bình thường Lý Lạc đều đeo một cái mắt kính kiểu dáng quê mùa và tầm thường, làm cho người ta có cảm giác cậu ta tựa như hai lúa mới ra thành phố. Nếu không phải chủ động dựa vào cây cổ thụ Trần Ngọc Dung, sợ là sẽ trở thành một đối tượng bị khi dễ giống như Trần Dục Nhiên. Nhưng vừa rồi lúc cứu Trần Dục Nhiên, cậu bối rối làm rơi kính mắt, dưới ánh sáng ở bên trong xe, làn da Lý Lạc nhẵn nhụi màu mật ong, đôi mắt ngập nước nhìn tuyệt đẹp.

Lý Lạc rất cố gắng làm ra vẻ mặt nghiêm túc, dùng ánh mắt ý bảo Trần Dục Nhiên không nên tiếp tục nhìn mình như vậy. Nhưng một đôi mắt ngập nước thật sự không có sức thuyết phục, ngược lại trong có vẻ yếu đuối.

"Cậu muốn hỏi vì sao tôi lại đeo kính chứ gì? Đường đường là thanh niên trai tráng lại có khuôn mặt như vậy, ai muốn để người khác thấy chứ!" Cuối cùng Lý Lạc chịu không nổi, chủ động nói ra.

Kì thực Lý Lạc không định tiếp tục dây dưa với Trần Dục Nhiên. Ấn tượng của cậu ta đối với Trần Dục Nhiên cũng không tốt, có điều nhìn thấy cậu bị Trương Quân Dật cùng Trần Ngọc Dung chơi thảm như vậy nhất thời mềm lòng, không thể làm ra hành động thấy chết không cứu mà thôi.

Nhưng trước cái nhìn tìm tòi của Trần Dục Nhiên, Lý Lạc cũng không thể làm ngơ được. Hơn nữa cho dù Trần Dục Nhiên đột nhiên hiểu biết về Lý Lạc trên nhiều phương diện khác nhau như vậy, thì trong mắt cũng chỉ nhiều hơn một tia tò mò, không có một chút kinh ngạc dư thừa, khiến cho Lý Lạc đang mong chờ Trần Dục Nhiên phản ứng khác thường lại giống như đấm một quyền vào bị bông, cảm thấy vô lực.

"Ah." Trần Dục Nhiên hiểu ra. Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, cậu thoải mái dựa vào lưng ghế lót nhung, khép hai mắt lại nghỉ ngơi. Giằng co suốt một đêm, cậu cảm thấy mệt mỏi.

Lý Lạc choáng váng, một bụng chất chứa bao nhiêu chuyện muốn nói nghẹn lại trong họng.

Suốt đường đi không nói chuyện. Đến bệnh viện phải xuống xe, Lý Lạc mới phát hiện Trần Dục Nhiên mắt đã nhắm chặt, hô hấp đều đều, gọi cậu không nghe, lay lay cậu cũng không phản ứng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Lạc trắng bệch, nghĩ rằng cậu đã ngất đi rồi.

Cùng chú Lý vội vội vàng vàng, kêu bác sĩ tới, khiêng Trần Dục Nhiên lên băng ca, vội vàng đưa vào phòng cấp cứu...

Kết quả thật khiến người ta dở khóc dở cười. Thì ra Trần Dục Nhiên đã ngủ say, mặc cho người ta gây sức ép cũng không chịu tỉnh, thật sự là ngủ say như chết. Bác sĩ không còn cách nào khác, thấy vết thương trên người cậu nhìn cũng đáng sợ, theo thủ tục kiểm tra toàn bộ một lần, lại phát hiện có quá nhiều vết xây xát, nên cho nhập viện theo dõi một đêm, dù sao bệnh nhân cũng bị đụng vào đầu vị trí lại nguy hiểm, tuy rằng miệng vết thương không cần may, nhưng dài tới 2 cm, máu đọng lại nhìn thật đáng sợ.

Chú Lý kêu Lý Lạc gọi điện thoại cho gia đình Trần Dục Nhiên. Vấn đề là ngay cả số điện thoại của Trần Ngọc Dung Lý Lạc cũng không có — Công chúa Trần gia không phải ai cũng cho số điện thoại, lại càng không nói cho Trần Dục Nhiên số điện thoại nhà mà cậu chẳng cần dùng đến. Hơn nữa chuyện của Trần gia, trên xã hội thượng lưu cũng không phải là một bí mật. Ở Trần gia Trần Dục Nhiên hoàn toàn là một đứa mồ côi mẹ cha không thương.

Nghĩ như vậy, Lý Lạc nhìn vẻ mặt Trần Dục Nhiên ngủ đến vô tâm vô phế, cũng không thể giận nổi, trái lại còn có đôi chút đồng cảm.

Giày vò một đêm, thân thể của Lý Lạc cũng thấy mệt, thanh toán tiền khám bệnh, nhờ hộ lý chăm sóc cho Trần Dục Nhiên, để lại cho cậu một tờ giấy trên đó viết số điện thoại cùng với lời nhắn ngày mai sẽ đến thăm, Lý Lạc và chú Lý cùng nhau trở về nhà.

.:.

Trần Dục Nhiên năm nay hai mươi tuổi, là sinh viên năm hai khoa quản trị kinh doanh thuộc đại học Thiên Khê. Chung lớp với em gái cùng cha khác mẹ Trần Ngọc Dung mới mười chín tuổi. Bất quá Trần Dục Nhiên là dùng tiền và nhờ vả mới được nhập học, mà Trần Ngọc Dung từ lúc còn nhỏ tên tuổi đã vang dội thì được các trường danh tiếng mời gọi. Chỉ cần Trần Ngọc Dung có thể đả kích Trần Dục Nhiên, cô không tiếc công sức.

Đại học Thiên Khê mỗi đầu năm đều có một tuần tổ chức đại hội thể thao. Trần Dục Nhiên không có thiên phú về thể thao, chẳng tham gia vào hạng mục gì, vừa lúc có thể không cần đến trường. Sau khi vào đại học Trần Dục Nhiên bắt đầu định cư ký túc xá của trường, còn Trần Ngọc Dung thì ngày ngày có xe đưa đón từ nhà đến trường. Tuy phòng ký túc xá của Trần Dục Nhiên có bốn người, nhưng cậu vốn là người không có tiếng nói gì, thế nên cậu đi hay ở cũng chẳng ai quan tâm.

Bởi vậy sau tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật, Trần Dục Nhiên không rõ tung tích, ở nhà và trường học đều không có ai chú ý tới.

Trần Dục Nhiên ở bệnh viện ngủ rất say, tỉnh lại thần thanh khí sảng, toàn thân thoải mái. Co duỗi hai tay, cậu đối với thân thể gầy yếu nhưng trẻ trung này vô cùng hài lòng.

Bác sĩ kiểm tra cho cậu một lần nữa, tuyên bố có thể xuất viện. Hộ lý quả thực làm hết trách nhiệm nói cho biết tiền khám chữa bệnh bạn cậu đã trả rồi.

Nhìn thấy tờ giấy Lý Lạc nhắn lại, Trần Dục Nhiên mỉm cười, phía dưới tờ giấy ghi thêm một câu: Cám ơn nhé! Hẹn gặp lại!

Sau đó rất nhanh nhẹn dứt khoát rời khỏi bệnh viện. Trần Dục Nhiên không phải đồ ngu ngốc, với tình trạng của cậu bây giờ, tuy rằng Lý Lạc xuất phát từ đạo nghĩa giúp cậu một phen, trên thực tế cũng không định thật sự cùng cậu tiếp tục qua lại. Dù sao chuyện xảy ra ở tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật, những người đó cầm di động, cameras chụp được cái gì đó... Đều có thể lấy làm nhược điểm dễ dàng hủy diệt thanh danh của mình nha! Về phần nhân tình cùng số tiền kia, cậu sẽ tìm cách trả lại cho Lý Lạc.

Trần Dục Nhiên thở ra một hơi, tóc mái thật dài khẽ lay động. Sờ sờ túi, còn có ba trăm tệ, cậu quyết định đi cắt tóc!

Thuận tiện nhảy lên một chiếc xe bus, lắc lư qua năm trạm, Trần Dục Nhiên xuống xe. Trước kia cậu sống tự bế, căn bản chưa từng tụ tập cùng bạn bè, thế nên mới qua năm trạm xe, lọt vào tầm mắt cậu toàn là khung cảnh xa lạ.

Thoạt nhìn là một khu dân cư cao cấp nằm giáp với khu dân cư bình dân.

Chỉ cách hai đầu con phố, khu dân cư xa hoa bên kia đường xá rộng rãi sạch sẽ, các loại xe sang như Bentley, Maybach, Audi, BMW chạy tới chạy lui, ít gây ra tiếng ồn, diện tích xây dựng lớn, theo xu hướng thoải mái cùng phong cách cổ, tạo nên bầu không khí thanh lịch.

Ngược lại khu dân cư bình dân bên kia đường nhỏ hẹp lại ồn ào, với những ngôi nhà xây theo kiểu cũ thấp lè tè, lưu thông trên đường phần nhiều là xe đạp và người đi bộ, tràn đầy hơi thở phố thị, ấm áp bình dị.

Hai bên chia cắt rõ rệt, phong cách riêng biệt.

Một nơi rất thú vị. Trần Dục Nhiên thấy hứng thú hết nhìn đông lại ngó tây.

Toàn thân toát lên vẻ nhàn tản, ẩn ẩn một chút khí tức cao quý, vẻ ngoài cùng hành động lại giống như một thiếu niên không rành thế sự. Người đi đường khi ngang qua thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn cậu với vẻ kì quái.

Trần Dục Nhiên bình thản ung dung, hai tay đút túi chậm rì rì mà đi.

Nhưng rất nhanh, Trần Dục Nhiên phát hiện phía sau cậu có thêm một cái đuôi nhỏ.

Trần Dục Nhiên quay đầu, cái đuôi nhỏ nhanh chân trốn sau một cây cột điện, hai mắt bình tĩnh lấp ló bên cây cột điện kiên cố.

Là cậu bé đẹp trai nhìn rất đáng yêu. Mắt đen to lúng liếng, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn bụ bẫm, môi hồng răng trắng, bởi vì khẩn trương mà răng nanh nhỏ khẽ cắn môi, tóc tai gọn gàng, đồng phục nhà trẻ chỉnh tề, lưng đeo một cái ba lô bằng da thật nho nhỏ màu đen.

Trần Dục Nhiên quay đầu đi tiếp, cái đuôi nhỏ lại lén lút theo sau.

Trần Dục Nhiên nghiêng đầu, tiếp tục đi thẳng về mục tiêu của mình — Một cửa hiệu cắt tóc nho nhỏ — Cậu chọn đại mà thôi.

“Xin chào, quý khách! Xin hỏi quý khách muốn làm gì?” Nữ nhân viên cửa cửa hiệu cắt tóc đon đả mở cửa, nhiệt tình hỏi.

“Cắt tóc.” Trần Dục Nhiên vén tóc, lộ ra vết thương đã băng lại trên trán.

“Dạ được, quý khách, vậy gội đầu trước, xin mời qua bên này.” Nữ nhân viên cửa hàng mặc dù có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn làm hết phận sự hướng dẫn cho cậu.

Trần Dục Nhiên đi theo cô, vễnh tai nghe tiếng đối thoại ở phía sau.

“Anh bạn nhỏ, sao cháu lại vào đây được?” Một nam nhân viên của cửa hiệu nhìn đứa bé đang cố hết sức đẩy cửa đi vào, kinh ngạc hỏi.

“Cháu đến cắt tóc!” Nhóc con hếch mặt lên, dùng thanh âm mềm mại phát âm rõ ràng mà đáp lời.

“Cháu bé, người lớn đi cùng cháu đâu?” Nam nhân viên cửa hiệu hướng ra phía sau ngó dáo dác.

“Chú lo cháu không có tiền trả hay sao?” Bé trai cau mày, nghiêm túc hỏi.

“Àh, không phải...” Nhân viên cửa hàng xấu hổ cúi đầu nhìn nhóc, kỳ thật trong lòng hắn thật sự nghĩ như vậy.

“Cháu có tiền, chú nhìn xem!” Bé trai lấy trong túi quần ra một tờ tiền mới tinh màu đỏ có giá trị lớn, thanh âm non nớt đắc ý nói, “Cắt tóc cho cháu.”

“Này...”

“Có chuyện gì vậy?” Một giọng hơi thô hỏi. Là ông chủ cửa hiệu cắt tóc nghe được đoạn đối thoại giữa nhân viên cửa hiệu và bé trái nên đi ra.

“A, ông chủ, ông xem cậu bé này...” Nhân viên cửa hàng khó xử nhìn ông chủ.

“... Anh bạn nhỏ, cháu định cắt tóc kiểu gì?” Ông chủ thấy bé trai bộ dạng đáng yêu, đùa với nhóc.

“Giống anh kia.” Bé trai chỉ vào Trần Dục Nhiên, không chút do dự nói.

Trần Dục Nhiên đưa lưng về phía bé trai, nhưng nữ nhân viên chuẩn bị giúp cậu gội đầu hai mắt đã sớm dính trên người bé trai đáng yêu kia rồi. Thấy bé trai chỉ vào Trần Dục Nhiên, cô quay phắt lại nhìn Trần Dục Nhiên: “Quý khách, bé là con cháu trong nhà anh hả?”

Trần Dục Nhiên dở khóc dở cười: “Tôi không biết nó.”

Bé trai nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ tủi thân nước mắt rớt lã chã.

Mọi người trong cửa hiệu cắt tóc đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên hết biết nói gì, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Gội đầu đi...”

Nữ nhân viên cửa hàng dắt bé trai lại đây, tự mình gội đầu cho nhóc, quăng Trần Dục Nhiên cho nam nhân viên đã tiếp đón bé trai.

Mọi người trong cửa hiệu cắt tóc tự cho là thông minh sắp xếp cho Trần Dục Nhiên và bé trai sát bên nhau, bao gồm việc gội đầu, sấy, cắt tóc cùng với... Trả tiền.

Trần Dục Nhiên nhìn bé trai có kiểu tóc y giống như mình: “... Em biết tên anh là gì sao?” Cho dù là hãm hại cũng đừng đem người ta chôn sống như vậy chứ.

Bé trai ngửa đầu ngây thơ nhìn cậu: “Tiểu Đình đương nhiên biết, tên anh chính là anh trai! Đúng không, chị?” Nghiêng đầu hỏi nữ nhân viên cửa hàng nãy giờ vẫn rất quan tâm tới nhóc.

“Đương nhiên rồi!” Nữ nhân viên cửa hàng yêu thương sờ sờ đầu bé trai, trừng mắt nhìn Trần Dục Nhiên một cái, đem hóa đơn đặt mạnh xuống trước mặt cậu, rất có khí thế uy hiếp “Ngươi nếu không trả tiền liền đập cho một trận”!

Trần Dục Nhiên im lặng.

.:.

4. Chương 3

Cắt tóc một lần nhưng lại phải trả hai lần tiền. Trần Dục Nhiên vuốt số tiền còn khoảng hơn một trăm tệ trong túi. Nếu cậu nhớ không lầm, số tiền ba trăm tệ vốn là sinh hoạt phí trong một tháng, mà tháng này mới qua một phần ba.

Trần Dục Nhiên liếc mắt nhìn Tiểu Đình đang tay nắm ống quần cậu mà nhắm mắt theo đuôi, tức giận nói: "Còn đi theo anh làm gì? Chơi chưa đủ sao?"

"Anh..." Thanh âm mềm nhũn đầy vẻ lấy lòng gọi, "Em muốn đi theo anh..."

"Không cho đi chung." Trần Dục Nhiên chậm rì rì phủ quyết.

"Anh à, Tiểu Đình lạc mất mẹ rồi..." Tiểu Đình nước mắt lã chã, ngửa đầu vẻ đáng thương nhìn Trần Dục Nhiên.

"Tiểu Đình Đình, nhìn kìa!" Trần Dục Nhiên ngồi xổm xuống bưng mặt Tiểu Đình, quay về hướng khu dân cư xa hoa bên kia. Đó là một ngôi trường quý tộc khổng lồ, từ cấp nhà trẻ lên đến đại học. Một biểu tượng hình tròn thật lớn nổi bật giữa không trung, trên đỉnh hình tròn là vương miện được điêu khắc công phu, dưới vương miện là bụi gai trông đáng sợ.

Đại danh học viện Minh Hoàng, nghe như sấm bên tai.

"Lại nhìn xuống đây!" Trần Dục Nhiên ấn đầu Tiểu Đình, bắt nhóc cúi đầu, nhìn huy hiệu trường trên đồng phục của mình – Cùng là hình tròn, vương miện điêu khắc phức tạp và bụi gai.

"Tiểu Đình Đình, vừa rồi em nói bị lạc mất ai?" Trần Dục Nhiên ra vẻ khó hiểu hỏi.

Tiểu Đình ảo não mặt nhăn mày nhó nhưng vẫn rất đẹp trai.

Thật không biết là con nhà ai? Tuổi còn nhỏ mà dáng vẻ đã xuất sắc như vậy. Trưởng thành tuyệt đối là một nhân vật xinh đẹp nam nữ gì cũng giết... Trần Dục Nhiên nghĩ.

Bất quá tố chất tâm lý của Tiểu Đình hiển nhiên không tồi, rất nhanh đã bình tĩnh lại, trịnh trọng nói: "Anh à, Tiểu Đình là ý trong triều đình, anh không cần dùng cái kiểu phát âm ghê tởm như vậy gọi tên em! Thật là ẻo lả!" Rõ ràng. Lấy một đứa bé mới năm tuổi mà nói, phương thức tư duy cùng cách nói chuyện tuyệt đối được xem là một thiên tài.

May mà Trần Dục Nhiên đã không đánh giá thấp nhóc. Bị hố một lần rồi, phương thức đối đãi của Trần Dục Nhiên với Tiểu Đình là dành cho người lớn.

Bị hai từ ẻo lả đập cho một cái thực vang dội, Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Gì cũng được. Dù sao hiện tại em chỉ có hai lựa chọn, anh đưa em trở về trường hoặc là chúng ta tại chỗ này nói goodbye, tự mình chọn đi!"

Tiểu Đình sửng sốt, cắn cắn môi, đột nhiên buông túi sách, nhanh tay cởi áo khoác đồng phục ra, xếp lại gọn gàng, vắt lên cánh tay, rồi nói nhỏ: "Anh à, nếu bây giờ anh mà bước đi, em sẽ la to 'Ba ba, ba không cần Tiểu Đình nữa sao'..." Còn dùng ánh mắt ý bảo Trần Dục Nhiên nhìn xung quanh xem.

Bởi vì vị trí bọn họ đang đứng là nơi phố xá sầm uất, có rất nhiều bác gái lớn tuổi. Và cũng bởi vì ngoại hình của Tiểu Đình khiến cho người ta chú ý, hành động của hai người lại có hơi kỳ quái, nên đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Trần Dục Nhiên nghĩ đến sự hung dữ chẳng phân biệt phải trái của nữ nhân viên cửa hiệu... Tuổi càng cao, thì độ không nói lý lẽ của phụ nữ sẽ tăng theo cấp số nhân.

Cậu thực bất đắc dĩ nhìn đứa bé thông minh nhưng rất quá trớn này.

Ngay vào lúc Tiểu Đình vẻ ngoài thì trấn định nhưng nội tâm lại không yên chờ đợi, Trần Dục Nhiên mặt không chút thay đổi vươn tay về phía nhóc, lòng bàn tay hướng về phía trước.

Nội tâm Tiểu Đình buông lỏng, thật ngoan ngoãn đặt tay vào. Tuy rằng cố gắng che giấu, nhưng trên mặt Tiểu Đình vẫn biểu lộ một ít vẻ đắc ý dạt dào của sự chiến thắng.

“Đói bụng không?” Trần Dục Nhiên hỏi. Đã giữa trưa, trẻ con chắc không chịu được đói.

“Ưm...” Tiểu Đình ngượng ngùng ậm ừ.

“Muốn ăn cái gì?”

“Anh quyết định đi.” Vừa uy hiếp thành công, Tiểu Đình biết khôn phải nên nhún nhường.

“Đồ ăn Pháp? Italy? Trung Quốc? Hay Nhật Bản?” Trần Dục Nhiên hỏi, sau đó nhìn thấy Tiểu Đình không hề phản ứng khác thường. Xem ra đối với đồ ăn thức uống kể trên, cho dù Tiểu Đình không phải tập mãi thành quen, cũng tuyệt đối không hề xa lạ.

Tiểu Đình chỉ quán ăn Nhật Bản phía đối diện mà phát biểu ý kiến:“Em không ăn cá sống.”

Trần Dục Nhiên tiếp tục hỏi: “Vậy không bằng... McDonalds? KFC?”

Hai mắt Tiểu Đình lập tức sáng ngời, nhưng vẫn rất miễn cưỡng nói: “Ba em nói, McDonalds và KFC là đồ ăn rác rưởi.”

“Àh, vậy ba em đâu?”

“Ở...” Tiểu Đình thiếu chút nữa thì nói ra, nhưng đã kịp cảnh giác dừng lại, “Em không biết.”

Trần Dục Nhiên lại không cho là như vậy: “Ba ba của em không có đây, vậy em phải nghe anh thôi. Muốn ăn McDonalds hay là KFC?”

Tiểu Đình thông minh nói: “Em nghe theo anh.”

“Được, vậy đi thôi, McDonalds thẳng tiến.” Trần Dục Nhiên nắm tay Tiểu Đình đi về phía cách đó không xa, nơi có logo chữ M khiến cho vô số trẻ em ái mộ.

“... Anh, em cám ơn...” Tiểu Đình nói nhỏ xíu.

“Không cần cảm ơn. Anh chỉ còn đủ tiền ăn McDonalds hoặc là KFC. Vừa rồi anh đã trả tiền cắt tóc, vậy một chút nữa em phải bao anh ăn đó! Tờ một trăm tệ trong túi em đủ ăn rồi.”

“...”

.:.

Trần Dục Nhiên cầm một cái hamburger, trong vòng năm phút đồng hồ ăn xong, lại hút một hơi hết ly nước chanh.

Tiểu Đình ngồi đối diện với cậu, tay nhỏ gác lên cạnh bàn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn kiểu ăn phóng khoáng của cậu.

“Sao lại không ăn?” Trần Dục Nhiên liếc nhóc.

Tiểu Đình lúc đi vào McDonalds với một bộ dáng phấn khởi, có cả tò mò lẫn sự kích động, nhưng vẫn cố gắng duy trì hình tượng bình tĩnh trầm ổn, thoạt nhìn vừa không được tự nhiên lại vừa buồn cười.

Bất quá khi đồ ăn được đưa đến tay, Tiểu Đình mở giấy gói hamburger ra, lại không biết ăn như thế nào. Nhóc được dạy dỗ không giống như những người khác, hành vi cắn miếng to, hay dùng tay trực tiếp đưa đồ ăn vào miệng bị cấm tuyệt đối.

Tiểu Đình chẳng biết làm sao nhìn Trần Dục Nhiên.

“Ba em không có ở đây phải không? Không có ba ba quản lí, em không thể buông lỏng một chút được sao?” Trần Dục Nhiên bắt đầu cầm khoai tây chiên chấm sốt cà chua ăn, không chút để ý rằng mình vừa dạy xấu con người ta xong.

“Ba ba mới mặc kệ em...” Trong mắt Tiểu Đình thoáng qua vẻ buồn bã, nhỏ giọng thì thầm.

“... Cho nên em bỏ nhà trốn đi?” Trần Dục Nhiên bất thình lình hỏi.

“Vâng...” Tiểu Đình nói theo bản năng, sau đó thì ngây người.

Tiểu Đình cẩn thận nhìn Trần Dục Nhiên, Trần Dục Nhiên cho nhóc một ánh mắt "Anh biết ngay mà".

"Bỏ nhà đi là vì muốn ba ba chú ý đến em sao?" Trần Dục Nhiên bình luận, "Xác định, ông ấy sẽ vô cùng tức giận, sau đó đánh vào mông của em." Thuận tiện đưa cậu vào sở cảnh sát, tố cáo mình dụ dỗ và v... v.

"Ba ba mới sẽ không làm vậy!" Tiểu Đình phản bác, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, "Ba ba chưa từng tức giận bao giờ."

"Tùy em muốn nói sao cũng được." Trần Dục Nhiên đối với ba ba của Tiểu Đình dù sao cũng không cảm thấy hứng thú, gõ gõ mặt bàn, "Rốt cuộc em có ăn không? Không thì anh ăn a, lãng phí thức ăn rất đáng xấu hổ."

Trần Dục Nhiên đột nhiên nói sang chuyện khác, khiến cho Tiểu Đình đang trong tâm trạng khẩn trương có vẻ phản ứng không kịp, may mà động tác thân thể so với suy nghĩ nhanh hơn, lập tức đưa tay che chắn thức ăn, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

"Vậy ăn nhanh lên."

Tiểu Đình sau khẩu lệnh là hành động tức thì, ngồi thẳng lưng, xé nhỏ hamburger ra từng miếng nhỏ, rồi lại đưa từng miếng vào trong cái miệng nhỏ, động tác nghiêm trang đáng yêu vui mắt, nhìn ra được nhóc phải chịu một sự giáo dục quá nghiêm khắc khổ cực.

Trần Dục Nhiên ngồi xem thấy tức cười. Nhóc mà ăn cái kiểu này, muốn xong cũng phải mất một hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa McDonalds mà ăn như vậy, tuyệt đối không ngon chút nào.

Trần Dục Nhiên đưa tay lấy cái hamburger Tiểu Đình đang ăn, Tiểu Đình ngẩng phắt đầu lên, nghĩ cậu thật sự chiếm đồ ăn của nhóc, ánh mắt đen lúng liếng phẫn nộ nhìn cậu. Bất quá nhóc con này rất quy củ phép tắc, ăn không nói ngủ thì im lặng, bởi vì trong miệng còn đồ ăn, nhóc một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trừng mắt mà thôi.

Trần Dục Nhiên cảm thấy quỷ nhỏ đáng giận này kỳ thật cũng có vẻ đáng yêu. Cậu lột giấy gói của hamburger, lưu loát chia hamburger ra làm mấy miếng nhỏ, mỗi một miếng đều có đồ phối hợp, trong mỗi miếng bánh mỳ đều có rau dưa và thịt. Sau đó cầm lên một miếng, nói với Tiểu Đình: "Mở miệng lớn ra!"

Tiểu Đình mím chặt miệng. Nhóc mới không cần làm ra hành động bất nhã như vậy!

"Bằng không anh sẽ bỏ mặc em đấy!" Trần Dục Nhiên uy hiếp.

Tiểu Đình há mồm muốn nói, Trần Dục Nhiên nhanh tay lẹ mắt nhét miếng hamburger vào miệng, nháy mắt làm cho cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Đình phồng mang trợn mắt!

Tiểu Đình nghẹn muốn nhổ ra, Trần Dục Nhiên nói: "Ba không có dạy em không được lãng phí thức ăn hay sao?"

Tiểu Đình vừa nghe bèn dừng lại, phùng mang nhìn như chú ếch nhỏ, chân mày nhíu chặt, bắt đầu miễn cưỡng nhai nuốt.

Không thể không nói hương vị McDonalds phù hợp với khẩu vị của trẻ con, rất nhanh, chân mày đang nhíu chặt của Tiểu Đình được buông lỏng, lại nhìn về phía cái hamburger đã được chia thành từng miếng, trong mắt xuất hiện một chút nôn nóng muốn thử.

Trần Dục Nhiên không nói lời nào, đẩy khay đồ ăn về phía nhóc...

.:.

Có thêm Tiểu Đình, phòng ktx đương nhiên là không ở được.

Trong túi chỉ còn lại hơn một trăm tệ, Trần Dục Nhiên thật vất vả tìm một nhà nghỉ tiện nghi tương đối định vào đăng ký, chuẩn bị đêm nay dừng chân.

Có điều Tiểu Đình nhìn thấy hoàn cảnh của nhà nghỉ, một đôi mắt to đen lúng liếng trợn to hết cỡ, túm chặt quần của Trần Dục Nhiên nói thế nào cũng không chịu đi nửa bước.

Trần Dục Nhiên biết nhóc ghét nhà nghỉ đơn sơ, vì thế không hay ho gì công khai tài sản hiện có của mình.

Ở trong McDonalds, khi Tiểu Đình nộp cho cậu một trăm tệ nhóc có trên người, Trần Dục Nhiên không hề xấu hổ mà trưng dụng. Trước đây ở trong cơ thể Trần Dục Nhiên quan sát mấy tháng, Trần Dục Nhiên rất rõ ràng tình cảnh của mình gian nan đến thảm trạng gì. Bị vướng vào Tiểu Đình vốn là ngoài kế hoạch, tứ cố vô thân muốn sống sót, khí phách gì gì đó tất cả đều là mây bay.

...Cậu còn muốn tiếp cận ba ba của Tiểu Đình kiếm một ít phí chăm sóc mà! Xem cử chỉ lời ăn tiếng nói của Tiểu Đình, ba của nhóc chỉ sợ là không ít tiền. Có điều một người đàn ông thành đạt nuôi một đứa bé, nuôi như thế nào mà nó phải bỏ nhà trốn đi, thật sự làm cho người ta không còn lời nào để nói. Mà bản thân Tiểu Đình tựa hồ cũng coi như đang ở trong phúc mà không biết hưởng đi!

Xem như Trần Dục Nhiên này làm việc thiện, dạy Tiểu Đình hiểu được cái gì gọi là thường dân thì nhiều gian khó.

Tiểu Đình yên lặng lấy từ trong ba lô ra một tấm thẻ Vip, đưa cho Trần Dục Nhiên.

...Mấy đứa bé con nhà có tiền gì gì đó, mình ghét nhất! Trần Dục Nhiên thầm nghĩ.

Đứa bé to xác này bị nhóc con kích thích làm cho hồ đồ, đã quên xuất thân của chính mình cũng là từ nhà giàu mà ra.

"Nếu không được, em còn có thẻ tín dụng." Tiểu Đình còn thành thật nói tiếp, không phải cố ý tiếp tục kích thích Trần Dục Nhiên, "Chúng ta có thể chạy đến ngân hàng xa một chút rút tiền rồi quay trở lại. Như vậy sẽ không lo ba ba điều tra từ sổ ghi chép của ngân hàng sau đó tìm được chúng ta."

Trần Dục Nhiên không nói gì nhìn Tiểu Đình, Tiểu Đình ngây thơ nhìn lại.

...Ngươi đây là lần thứ mấy trốn nhà vậy, tiểu đệ đệ?

"...Đúng rồi, anh à, biết em trốn nhà đi, sao anh không vội vã liên hệ với ba của em?"

"Nếu anh liên hệ với ba, nhất định em sẽ nói với ông ấy rằng anh dụ dỗ em, đúng không?"

"..."

"Chẳng lẽ anh nói sai sao?"

"..."

"Tuy rằng có thể giải thích, có điều rất phiền toái! Trước khi dùng hết tiền, em cứ đi theo anh. Vì là cuối tuần nên anh rảnh."

...Cho nên, rốt cuộc là ai đang dụ dỗ ai ha?

.:.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu vô lại gặp đại vô lại! = =

5. Chương 4

Đã có kim chủ – Tuy rằng kim chủ này hơi nhỏ tuổi một chút, Trần Dục Nhiên không hề áp lực chiều theo ý tiểu kim chủ, tìm một khách sạn mà rốt cục tiểu kim chủ cũng gật đầu đồng ý rồi vào đăng ký.

Chọn khách sạn xong rồi, Trần Dục Nhiên trả lễ cho kim chủ nhỏ Tiểu Đình bằng cách mua nội y để thay sau khi tắm – Không mua đồ ngủ, bởi vì Tiểu Đình mặc quần áo chợ sẽ bị nổi mẫn.

Bởi vì còn lâu mới tới ban đêm, nên sau khi đăng ký khách sạn, Trần Dục Nhiên dẫn Tiểu Đình ra ngoài vui chơi.

Hai người đầu tiên là đi công viên trò chơi, chơi toàn những trò gây kích thích. Lúc đầu Tiểu Đình còn có chút câu nệ, sau đó thì hoàn toàn thả lỏng, so với Trần Dục Nhiên chơi còn điên hơn. Hai người chơi ba lần tàu lượn siêu tốc, hai lần trò con lắc, hai lần máy nhảy lầu, hét đến nỗi cổ họng muốn tắt tiếng mới chịu thôi!

Tiếp theo hai người chuyển qua phòng máy chơi game, đầu tiên chơi trò Hoài Bão.

Lần đầu tiên Tiểu Đình chơi trò này, quả thực theo không kịp. Nhóc tuổi còn nhỏ, nhưng chỉ số thông minh cao. Chỉ cần Trần Dục Nhiên dạy một lần, cơ bản nhóc có thể hiểu được đến sáu bảy phần, chỉ chốc lát sau đã vượt trội hơn những tay mơ khác, mấy cậu bé lớn tuổi hơn Tiểu Đình cũng không địch lại nhóc.

Trần Dục Nhiên rất kinh ngạc. Bất quá cậu còn kinh ngạc hơn khi chính mình rất thuần thục với mấy trò này. Cậu không có trí nhớ của kiếp trước, nhưng có chút bản năng tựa hồ đã khắc sâu vào linh hồn. Lúc ngồi vào máy, tay cậu nhanh đến nỗi làm cho người ta hoa cả mắt. Phát hiện này đã dậy lên quyết tâm tìm hiểu những sản phẩm điện tử tương tự trong Trần Dục Nhiên.

Hai người chơi đến gần tám giờ tối, Trần Dục Nhiên mới nhớ cả hai còn chưa ăn cơm.

Chơi mấy trò này phải bỏ tiền ra mua xẻng, nếu chơi tốt, sẽ được nhận phiếu tặng quà. Số lượng phiếu khác nhau có thể đổi được những món quà không giống nhau. Lúc Trần Dục Nhiên ngừng tay, bên cạnh đã có một đống lớn phiếu nhận quà. Nhìn Tiểu Đình phía bên kia, nhóc thế mà cũng có không ít.

Trần Dục Nhiên ôm lấy Tiểu Đình đang dính lấy máy game, trong ánh mắt kinh ngạc của nhân viên cửa hàng, đổi cho Tiểu Đình ba nhân vật mô hình cao chừng 25 cm và năm cái đĩa trò chơi chính hãng — Thế này mới dùng hết phiếu đổi quà.

Tiểu Đình vui rạo rực ôm mô hình sờ tới sờ lui, hoàn toàn mang dáng vẻ của một đứa bé năm tuổi.

Bữa tối ăn KFC. Tiểu Đình cao hứng vui mừng reo lên một tiếng, ôm cổ Trần Dục Nhiên, hôn bẹp bẹp vào hai má. Hôn xong cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Vẻ mặt Tiểu Đình đỏ bừng, không được tự nhiên nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên sửng sốt, nhưng vẫn mặt làm tỉnh như không có việc gì sờ sờ đầu của nhóc: "Ngoan quá!"

Tiểu Đình quay qua làm mặt ngáo ộp với cậu!

Ăn xong KFC đi ra, đầu nhỏ của Tiểu Đình đã hơi lừ đừ, gục đầu vào ngực Trần Dục Nhiên dụi dụi mắt.

Trần Dục Nhiên dẫn nhóc quay về khách sạn, tay chân vụng về tắm rửa sạch sẽ cho Tiểu Đình đang mơ mơ màng màng, thay quần lót mới, rồi nhét thân hình bụ bẫm của nhóc con vào giường. Không đến ba phút đồng hồ, Tiểu Đình đã đạp chăn ra ngủ mê mệt, khuôn mặt ửng hồng mang theo sự ấm áp, giống như một tiểu thiên sứ xinh đẹp đáng yêu.

Trần Dục Nhiên tém chăn lại cho nhóc, cảm thấy mình thật có tiềm chất làm bảo mẫu.

Trần Dục Nhiên mau lẹ tắm rửa, khoác áo choàng tắm rồi đem quần áo dơ của cả hai cho người dọn phòng đi giặt. Sau đó cậu cầm ba lô của Tiểu Đình, tìm thấy trong đó một chiếc điện thoại di động nhìn có vẻ tinh xảo nhưng không thấy nhãn hiệu.

Pin của điện thoại đã bị tháo ra. Cậu lắp pin vào rồi ra ngoài ban công, chuẩn bị kĩ càng, mới khởi động máy.

...Thế mà chẳng có một cái tin nhắn hay cuộc gọi ngỡ nào cả.

Trần Dục Nhiên bất giác mặt nhăn mày nhíu, tìm thông tin trên danh bạ. Trong danh bạ chỉ có mười số điện thoại. Nhưng ngoại trừ tên ra thì không có xưng hô đặc biệt, hiển nhiên là có chủ ý.

Không đợi Trần Dục Nhiên quyết định xem nên gọi vào số nào, thì di động vang lên.

Trần Dục Nhiên chỉ kịp liếc mắt đọc được cái tên "Hoắc Hành Nhiễm" thì đã nhận cuộc gọi, để tránh làm ồn đến đứa bé đang ngủ trong phòng.

"Alo?" Trần Dục Nhiên hạ giọng.

Đối phương nói: "Xin chào, cậu Trần, tôi là Hoắc Hành Nhiễm." Thanh âm vững vàng hữu lực, ôn hòa lễ phép, có một phong thái thong dong tao nhã.

Trần Dục Nhiên sựng lại một chút, bởi vì đối phương gọi thẳng cậu là "Cậu Trần". Xem ra mình định thông báo trẻ em trốn nhà cho người ta xem như làm điều thừa rồi. Bất quá ngữ điệu chẳng chút bối rối cùng lo lắng của Hoắc Hành Nhiễm khiến Trần Dục Nhiên có chút... Mất hứng.

“Xin chào, ngài Hoắc. Xin hỏi Tiểu Đình là gì của ngài?”

“Con hư không hiểu chuyện, làm phiền cậu Trần chăm sóc.” Giọng Hoắc Hành Nhiễm nghe rất chân thành.

“Không phiền, không phiền chút nào, sau này nhớ cho tôi một chút thù lao là được rồi.” Trần Dục Nhiên thản nhiên nói.

“Nếu cậu Trần có khó khăn, bản thân tôi có thể giúp đỡ vài phần.” Hoắc Hành Nhiễm không có vẻ gì là tức giận, khi Trần Dục Nhiên mặt dày đưa ra yêu cầu đền đáp còn vô cùng săn sóc nói tránh đi.

Trần Dục Nhiên không biết nên khóc hay cười.

“Yêu cầu gì cũng được sao?” Trần Dục Nhiên tò mò.

“Tin rằng Trần đại thiếu gia cũng không phải hạng người có lòng tham không đáy.”

“Nếu tôi là người như vậy thật thì sao?” Trần Dục Nhiên nghe hắn nói có vẻ rất chắc chắn, trong lòng có một chút không thoải mái, cố ý làm khó dễ.

Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng cười, không nói gì. Tiếng cười của hắn mang theo vẻ từ tính, hơi khàn, nghe rất hay.

Bất quá giọng cười thong dong tự tin đó khiến Trần Dục Nhiên cảm thấy chính mình bị khinh bỉ. Có điều như vậy cũng đúng, trong một thời gian ngắn có thể điều tra cậu rõ ràng như thế, Hoắc Hành Nhiễm hẳn là rất có thế lực, hơn nữa còn rất đáng sợ.

Hoắc Hành Nhiễm... Sao cái tên này nghe quen tai thế nhỉ?

“Vậy được rồi, ngài Hoắc, sau mười giờ sáng mai tới đón Tiểu Đình đi!” Trần Dục Nhiên ách xì một cái, không tính chơi tiếp nữa, hôm nay cậu cũng quá mệt mỏi rồi.

“...Đã làm phiền rồi.” Hoắc Hành Nhiễm vẫn trước sau không nhanh không chậm mà đáp lời.

“Nhớ mang theo quần áo của Tiểu Đình, àh, còn nữa, nhớ mang phí vất vả cho tôi nữa nhé.” Cuối cùng Trần Dục Nhiên bỏ thêm một câu, nói xong không để ý xem Hoắc Hành Nhiễm sẽ có phản ứng gì, tự ngắt cuộc gọi.

.:.

Trần Dục Nhiên đang ngủ bị một sự tồn tại của ai đó ảnh hưởng, mông mông lung lông mở hai mắt ra.

Tiểu Đình còn ngủ yên bên cạnh, tư thế ngủ nhu thuận quy củ, trên mặt mang theo nét hồng hào khỏe mạnh.

Trần Dục Nhiên nhìn nhóc con, rồi sững sờ nhìn lên trần nhà, một hồi lâu sau, mới trì độn quay đầu qua, đối diện với một đôi mắt màu xanh thẳm tĩnh lặng như nước.

Chủ nhân của đôi mắt màu lam có vẻ mặt ấm áp, dáng vẻ tuấn tú sâu sắc, đường cong đôi môi hoàn mỹ. Hắn tao nhã ngồi trên ghế, đôi chân thon dài vắt chéo, trên đùi để một chồng hồ sơ, khí chất cao quý nội liễm. Bởi vì cảm nhận được ánh mắt của Trần Dục Nhiên, hắn hơi nghiêng mặt, bình tĩnh, tựa hồ đột nhiên xuất hiện trong phòng người khác là chuyện đương nhiên, hắn mới là chủ nhân của căn phòng này.

Trần Dục Nhiên có chứng tuột huyết áp, vào buổi sáng luôn mơ mơ màng màng.

Nhìn thấy một người đàn ông xa lạ xuất hiện ở ngay trước mặt, phản ứng của cậu là gật đầu chào, trì độn nói: “Buổi sáng tốt lành.” Sau đó quay qua ngáp sái cả quai hàm, nhắm mắt lại... Tiếp tục ngủ...

Qua một lúc lâu, đầu óc hỗn độn của Trần Dục Nhiên mới bắt đầu từ từ thanh tỉnh lại, mở mắt ra nhìn bài trí xa lạ bốn phía xung quanh, chuyện xảy ra ngày hôm qua từng chút một nhớ lại, bao gồm cả người đàn ông không nên xuất hiện trong phòng này – Tuy rằng cậu đã đoán được người này là ai.

Cậu rên lên một tiếng, nhúc nhích thân mình.

Bởi vì ngày hôm qua tiền trên tay chỉ đủ mua một cặp quần lót lớn nhỏ, quần áo lại đưa đi giặt, nên Trần Dục Nhiên và Tiểu Đình đều chỉ mặc quần lót để ngủ. Duỗi thân như vậy, khiến chăn tuột xuống, lộ ra vòm ngực trần trắng nõn của Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên không hề cảm thấy ngại ngùng vì người lạ, cào cào mái tóc đã dựng hết cả lên, không nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh giường mà quan sát mình, cậu liếc mắt xung quanh một vòng, rồi mới cầm bộ quần áo đã giặt sạch xếp chỉnh tề đặt ở một bên, vừa ngáp vừa đi chân trần vào phòng tắm.

Rất nhanh trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Chỉ chốc lát sau, Trần Dục Nhiên một thân nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, mặc quần áo chỉnh tề đi ra, ánh mắt đã khôi phục vẻ thanh tỉnh.

Thấy Tiểu Đình còn ngủ trên giường, cậu nhìn về phía người đàn ông vẫn bất động thanh sắc, bảo trì sự trầm mặc. Ngoại trừ màu mắt khác biệt, Tiểu Đình và người đàn ông này có năm phần tương tự.

Trần Dục Nhiên hít mũi, hai tay đút túi, nhẹ giọng hỏi: "Anh Hoắc?"

Tiểu Đình – hẳn phải gọi là Hoắc Đình, ba của nhóc, Hoắc Hành Nhiễm tao nhã đứng lên, vươn tay đến trước mặt Trần Dục Nhiên: "Chính là tôi. Xin chào, cậu Trần."

Trần Dục Nhiên nhìn bàn tay thon dài trước mắt, cũng lịch sự đưa tay mình ra, thực hiện hành động bắt tay mà cậu không mấy ưa làm.

"Àh, anh tới đón Tiểu Đình hả?" Trần Dục Nhiên hỏi một câu vô nghĩa. Cho dù là Trần Dục Nhiên trước đây hay bây giờ, cũng không giỏi giao thiệp, nhất là đối mặt với con người xa lạ vừa thấy đã biết là không dễ chọc kia.

"Đúng vậy. Cảm ơn cậu Trần đã chăm sóc đứa con hư." Hoắc Hành Nhiễm nói, ngữ khí ôn hòa, không có một chút gì kiêu căng ngạo mạn của người giàu có, nhưng lại làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Trần Dục Nhiên gật gật đầu: "Vậy chờ nó tỉnh, anh dẫn nó đi thôi."

"Đương nhiên."

Trần Dục Nhiên lại nhìn thoáng qua Hoắc Đình nho nhỏ còn đang ngủ, chậm rãi nói: "Đứa bé vẫn còn nhỏ, không nên quá ép buộc."

Hoắc Hành Nhiễm dừng một chút, ôn hòa đáp: "Cảm ơn cậu Trần đã quan tâm." Nói theo cách khác, chính là, không quan hệ gì tới cậu.

Người đàn ông này che dấu sự lãnh đạm hờ hững dưới cái mặt nạ ôn hòa lịch sự.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Vậy anh cứ tự nhiên đi, tạm biệt."

Nói xong, cậu rất nhanh nhẹn lưu loát xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

"Cậu Trần, nếu tôi nhớ không lầm, cậu từng yêu cầu trả phí vất vả." Giọng Hoắc Hành Nhiễm đột nhiên vang lên chậm rãi.

"Anh Hoắc, chẳng lẽ anh chưa chuẩn bị cho tôi sao?" Trần Dục Nhiên quay đầu nhìn Hoắc Hành Nhiễm một cái, khó hiểu hỏi lại.

Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nhếch khóe môi: "Tất nhiên, cậu Trần, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Trần Dục Nhiên ra khỏi phòng, Hoắc Đào trợ lý của Hoắc Hành Nhiễm nãy giờ vẫn canh giữ ở ngoài cửa khách khí bước tới, ngăn cậu lại...

.:.

Trong phòng, một lần nữa Hoắc Hành Nhiễm tao nhã ngồi xuống, ung dung gọi: "Hoắc Đình."

Hoắc Đình nãy giờ vẫn giả bộ ngủ khẽ run lên, lưu loát ngồi dậy, bò xuống giường, thành thật đứng trước mặt Hoắc Hành Nhiễm, lắp bắp kêu: "Ba ba..."

Hoắc Hành Nhiễm nhìn kiểu tóc mới của nhóc, mái tỉa mỏng, theo kiểu ba bảy đơn giản tự nhiên, giống như đúc với kiểu tóc của Trần gia đại thiếu gia vừa mới rời đi, nếu chỉ nhìn thoáng qua, còn tưởng rằng đây là một phiên bản thu nhỏ của Trần Dục Nhiên. Sau ngày hôm qua, Hoắc Hành Nhiễm mới biết đến Trần Dục Nhiên – Là con trưởng không được lộ mặt của Trần gia tại thành phố Thiên Khê. Khi tin tức Hoắc Đình mất tích truyền đến tai hắn, theo sự sắp xếp của Hoắc Hành Nhiễm, chưa đến nửa giờ là đã biết được hành tung của Hoắc Đình, kèm theo đó là một ít tư liệu về Trần Dục Nhiên.

Bởi vì đọc tư liệu về Trần Dục Nhiên sau khi hai tên nhóc gặp nhau, Hoắc Hành Nhiễm căn dặn cấp dưới âm thầm theo dõi, chờ chỉ thị — Hắn chưa bao giờ là một người cha khắc nghiệt, nếu con muốn chơi trong chốc lát, hắn sẽ để cho nó thỏa mãn, chỉ cần nó tự biết gánh vác hậu quả là được.

Tuy rằng Hoắc Đình là con duy nhất, nhưng Hoắc Hành Nhiễm và nhóc tiếp xúc không nhiều lắm, chứ đừng nói tới tình cảm thân thiết. Lần này Hoắc Đình mất tích cũng có trách nhiệm của Hoắc Hành Nhiễm, có điều đó là do ba của hắn, cũng chính là ông nội trước nay vẫn nuôi dưỡng nhóc Hoắc Đình, Hoắc Kiến Minh có việc bay đi Vancouver, không thể gọi điện thoại mà thôi.

"Chơi đủ rồi sao?" Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên hỏi.

"Con sai rồi, ba ba." Hoắc Đình cúi đầu, nhận sai nói.

"Thân là con cháu của Hoắc gia, ba hy vọng con có hành vi cử chỉ và thái độ đúng mực của người họ Hoắc." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nói.

Hoắc Đình ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh thẫm của Hoắc Hành Nhiễm, dũng cảm nói: "Thưa ba, con có."

"Bao gồm cả việc rời nhà trốn đi cũng như tùy tiện tiếp xúc với người lạ?" Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng hỏi, trong mắt nhiều thêm một chút nghiêm khắc.

Trước khí thế của Hoắc Hành Nhiễm nhóc lui một bước, ngập ngừng nói: "Ba, con biết anh ấy là người tốt..."

"Dựa vào đâu?"

Hoắc Hành Nhiễm nhớ tới thiếu niên vừa mới rời đi, ngay từ ấn tượng đầu tiên, cậu ta so với với tư liệu miêu tả có nét giống nhưng cũng có chỗ khác biệt, có hai điểm không thích dính phiền phức và có vẻ thông minh, là biểu hiện rõ ràng nhất. Hoắc Đình từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục tinh anh của Hoắc gia,tuy rằng thông minh, nhưng tuổi còn nhỏ, cũng không hoàn toàn lừa gạt Trần Dục Nhiên. Ngược lại hành vi Trần Dục Nhiên nhìn như dung túng lại là đùa giỡn Hoắc Đình. Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt mà Hoắc Hành Nhiễm trước sau vẫn ôn hòa khách sáo đối với Trần Dục Nhiên.

"Anh ấy thoạt nhìn rất dễ lừa..." Hoắc Đình nói ra lý do lúc trước lựa chọn ỷ lại vào Trần Dục Nhiên. Trầm mặc, tự do, hoàn toàn xa lạ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác mâu thuẫn thoải mái bình yên. Không coi ai ra gì lại giống như đang hưởng thụ trong sự lười nhác hàm chứa nét cười, hai mắt trong vắt, dáng điệu thực nhu hòa thoải mái, khiến cho Hoắc Đình trốn nhà thành công đang đứng giữa sự chột dạ cùng mờ mịt bất giác lặng lẽ đi theo phía sau. Tuy rằng sau khi tiếp xúc, nhóc phát hiện Trần Dục Nhiên cũng không dễ lừa, nhưng cậu thật sự rất quan tâm tới nhóc. Trong lòng Hoắc Đình âm thầm thừa nhận, nhóc thích người anh này!

"Sao?"

"...Con sai rồi, ba ba. Anh ấy không dễ lừa, nhưng là người tốt." Hoắc Đình biết Hoắc Hành Nhiễm không chấp nhận cách nói của nhóc, mà sự thật chứng minh nhóc đúng là trông nhầm. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hoắc Đình sụ xuống, ra vẻ đáng thương vô cùng.

Bất quá giờ này đối mặt với nhóc không phải là ông nội hay cưng chiều. Hoắc Hành Nhiễm không đưa ra lời bình đối với ý bảo vệ Trần Dục Nhiên của Hoắc Đình, hắn chỉ nói hình phạt dành cho nhóc: "Cấm túc nửa năm."

Cái gọi là cấm túc nửa năm, nói đúng ra là trong vòng nửa năm, ngoại trừ trường học cùng nhà lớn của Hoắc gia, Hoắc Đình không được đi đâu cả.

Cấm túc nửa năm đối với một Hoắc Đình đang trong thời kì hiếu động tuyệt đối là thảm họa, vẻ mặt nhóc đau khổ. Ở nhà, ông nội Hoắc Kiến Minh là lớn nhất, nhưng một khi Hoắc Hành Nhiễm dã đưa ra quyết định, ngay cả Hoắc Kiến Minh cũng không phản đối. Hoắc Đình cũng đừng mong có ai cầu xin cho mình.

"Vâng..." Giọng Hoắc Đình non nớt hữu khí vô lực trả lời.

"Ngoại trừ trường học cùng nhà lớn Hoắc gia, con có thể đến công ty, ba sẽ sắp xếp." Hoắc Hành Nhiễm chậm rãi bỏ thêm một câu.

Hoắc Đình bỗng nhiên ngẩng phắt đầu, mắt trợn tròn nhìn Hoắc Hành Nhiễm trước mặt!

"Không muốn đi sao?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

"Muốn! Muốn chứ!" Đầu nhỏ của Hoắc Đình gật thật mạnh, hưng phấn nói.

Hoắc Hành Nhiễm hơi hơi nhếch khóe môi, đưa tay sờ đầu con của hắn.

Hắn không phải một người cha bất chấp lí lẽ. Con trai thừa dịp ông nội không có nhà "Trốn nhà đi" là muốn ba ba chú ý đến mình. Hoắc Hành Nhiễm sẽ chẳng nhẫn tâm đến mức việc nhỏ này cũng vờ không thấy.

Không phải nói, đứa bé còn nhỏ, không nên quá ép buộc... sao?

6. Chương 5

Người ta thường nói, khi thượng đế đóng cánh cửa lớn trước mặt, thì sẽ sẽ mở cho bạn một khung cửa sổ.

Nhưng vẫn luôn quên nhắc nhở bạn, trước khi nhảy xuống, trước phải nhìn xem có phải mình đang ở trên tầng mười tám hay không.

Trần Dục Nhiên biết Hoắc Hành Nhiễm không phải là một người đơn giản. Bởi vì tiểu Hoắc Đình, có lẽ cậu có thể mượn cơ hội cùng hắn cấu kết, nương nhờ bóng đại thụ đối phó với Trần gia đã từng bạc đãi "Cậu". Đáng tiếc đầu óc sợ phiền toái lại lười suy nghĩ của Trần Dục Nhiên đã ngăn cản động tác tiếp theo của cậu.

Đầu tiên, cậu và Hoắc Hành Nhiễm cũng không mấy hiểu biết. Trước khi xác định người này có phải là một cái hố lửa không, cậu sẽ không cất bước. Ít nhất hiện tại Trần Dục Nhiên cũng biết tuy rằng mặt ngoài Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa khách khí, bên trong lại nhiều phần lãnh đạm thờ ơ, thái độ của hắn không khiến người ta phản cảm ngược lại còn cảm thấy được tôn trọng. Tuy Hoắc Hành Nhiễm chưa từng tỏ thái độ phân biệt đối xử với cậu, nhưng trong lòng Trần Dục Nhiên vẫn còn chút hoài nghi.

Tiếp theo, chuyện Trần gia bạc đãi "Cậu" chưa bao giờ là việc lớn trong mắt cậu. Người ta sở dĩ bị tổn thương chính là bởi vì quá để ý. Trần Dục Nhiên trước kia để ý Trần gia, để ý ông nội, ba ba và đám người đó, mới có thể bị tổn thương nặng nề đến vậy. Nhưng hiện tại cậu đối với Trần gia không có một chút cảm giác, mấy người xa lạ đối xử với cậu như thế nào, cậu không thèm quan tâm, chỉ khi nào vượt qua điểm mấu chốt của mình, cậu mới không chút do dự mà phản kích.

Cho dù là Trần Ngọc Dung đối với "Trần Dục Nhiên" không khách khí, cậu cũng hiểu được đó chỉ là một ít thủ đoạn của trẻ con ngây thơ — Tuy rằng cuối cùng những chiêu trò này gián tiếp lấy đi mạng của Trần Dục Nhiên trước kia, nhưng đồng thời cũng khiến mình một lần nữa có được sinh mệnh, không phải sao? Lợi hại triệt tiêu lẫn nhau, cũng coi như không có nợ nần gì. Cho dù Trần Ngọc Dung lập một cái bẫy như vậy, khiến cho không ít người chụp được bộ dạng chật vật, nắm được nhược điểm của cậu, Trần Dục Nhiên cũng hiểu điều này không khó đối phó. Trần Ngọc Dung là một cô thiếu nữ thông minh, rất rõ ràng cô có thể áp chế Trần Dục Nhiên, khiến cho Trần Dục Nhiên ở trong giới thượng lưu không có địa vị. Nhưng Trần Dục Nhiên trước sau gì cũng là con của Trần gia, nếu Trần Ngọc Dung thật sự tung ra ngoài hình ảnh bất nhã của Trần Dục Nhiên, mất mặt là Trần gia, ảnh hưởng còn có thanh danh của cô và hai đứa em sinh đôi. Người cha tốt Trần Huy của Trần Ngọc Dung tuyệt đối không ngóc đầu dậy nổi! Hơn nữa chuyện này còn liên quan tới bạn trai của Trần Ngọc Dung là Trương Quân Dật. Nếu ảnh hưởng xấu đến thanh danh Trương Quân Dật – Con trai độc nhất của Trương gia, lấy thế lực ngang tài ngang sức với Trần gia ở Thiên Khê này, Trần Ngọc Dung tuyệt đối sẽ không gánh chịu nổi lửa giận của Trương gia. Bởi vậy Trần Dục Nhiên có lý do tin tưởng rằng Trần Ngọc Dung bày trò như vậy chỉ là vì muốn làm nhục "Trần Dục Nhiên",

hơn nữa nắm trong tay nhược điểm này, dành để uy hiếp cậu. Trần Dục Nhiên chính là đang đợi Trần Ngọc Dung ra chiêu, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đối phó với Trần Ngọc Dung, tạm thời Trần Dục Nhiên còn chưa cần mượn đến thế lực.

Hơn nữa Trần Dục Nhiên "sống lại" mới có ba ngày, hết thảy còn đang trong quá trình thích ứng, không suy nghĩ kĩ càng mà mượn lực đánh thẳng về phía trước không phải là tác phong của cậu.

Tiếp nhận từ tay Hoắc Đào, trợ lý của Hoắc Hành Nhiễm, một bao thư mỏng manh, Trần Dục Nhiên tìm nơi kín đáo mở ra thì thấy một chi phiếu ghi mười vạn tệ, thật ghê gớm nha,!

Có điều mười vạn tệ này cũng đồng nghĩa với việc dứt điểm mọi thứ. Trần Dục Nhiên chỉ yêu cầu sơ sài với Hoắc Hành Nhiễm, hắn chẳng hỏi chẳng rằng, trực tiếp đưa ra một con số đủ để ngăn chặn miệng Trần Dục Nhiên.

Hoắc Hành Nhiễm đã nói qua, tin rằng Trần gia đại thiếu gia cũng không phải hạng người có lòng tham không đáy.

Nếu Trần Dục Nhiên không vừa lòng, chỉ sợ cậu có muốn thành hạng người đó cũng không còn kịp nữa.

Tác phong làm việc của Hoắc Hành Nhiễm, là chừa chút mặt mũi cho đối phương, lại tiến lùi có chừng mực, không làm điều dư thừa.

Thật sự là một người khó chơi!

Nếu ai cùng hắn dây dưa không rõ, chỉ sợ không chết cũng bị lột da. May mà cậu thông minh, trực tiếp thoát ra, không có cơ hội đặt mối quan hệ với hắn. Trần Dục Nhiên nheo mắt ngẫm nghĩ.

Tuy rằng nhóc Hoắc Đình này, ấn tượng của Trần Dục Nhiên đối với nó không tồi. Trần Dục Nhiên thật không nghĩ đến mình lại có kiên nhẫn với một đứa bé năm tuổi như vậy, cậu đối với hai anh em sinh đôi cùng cha khác mẹ của mình cũng không kiên nhẫn được bao nhiêu.

Sau này, hẳn là sẽ không gặp lại...

.:.

Cầm chi phiếu mười vạn tệ Hoắc Hành Nhiễm cho, Trần Dục Nhiên đến ngân hàng mở một tài khoản, gửi toàn bộ tiền trên chi phiếu vào, rồi rút ra năm trăm tệ dành tiêu vặt.

Có tiền, cậu đi thay băng vết thương trên trán một lần nữa, sau đó ở gần đấy tìm được một quán net, ngồi hết một buổi sáng, lại một lần khẳng định mình quả nhiên có thiên phú trên phương diện máy tính. Buổi chiều, cậu chạy thẳng đến cửa hàng máy tính, xuất ra hơn hai vạn tệ mua một cái laptop xách tay cao cấp, lại bỏ ra gần một vạn tệ mua một cái di động giống hệt của Hoắc Đình. Di động của cậu hôm trước khi ngã xuống triền núi đã rơi ra, lúc ấy cậu trực tiếp ném đi, ngay cả sim cũng không giữ lại.

Khi cậu xách laptop trở lại ký túc xá đại học Thiên Khê, thì đã hơn tám giờ tối. Trong ký túc xá chỉ có một người, nằm ở giường phía trên Trần Dục Nhiên, chính là Phùng Đào học năm hai khoa Công nghệ thông tin.

Trần Ngọc Dung và Trần Dục Nhiên cùng lớp. Từ khi Trần Ngọc Dung dần dần trở thành thủ lĩnh của lớp học, cô cố ý xa lánh Trần Dục Nhiên, cô lập cậu. Sau học kỳ đầu năm nhất, trong lớp đã không có ai muốn ở chung phòng ký túc xá với cậu. Sau đó nhờ vào sự sắp xếp của Trần Ngọc Dung và chủ nhiệm lớp, Trần Dục Nhiên được phân đến dãy nhà hẻo lánh nhất trong trường, hiện tại ở trong phòng ký túc xá hỗn hợp này.

Ký túc xá còn hai người khác là Giản Triệu Phong, sinh viên năm ba khoa tài chính và Trình Nguyên Lãng học ngoại ngữ Tây Ban Nha. Giống như Phùng Đào, Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng đều là những người thích làm theo ý mình, không hay chõ mõ vào chuyện của người khác, thời gian ở ký túc xá không nhiều lắm. Hơn nữa tự trong đáy lòng của bọn họ cảm thấy chướng mắt với tính tình nội hướng kì quặc của Trần Dục Nhiên, lại bởi vì khác khoa nên không biết Trần Dục Nhiên gặp tình trạng gì trên lớp, ở chung gần nửa năm, ba người cùng Trần Dục Nhiên cũng không nói được hai câu. Trần Dục Nhiên đối với bọn họ mà nói chỉ là một bóng ma buổi tối mỗi ngày trở về tắm rửa mà thôi.

Thấy Trần Dục Nhiên tay xách theo laptop trở về, trong mắt Phùng Đào hiện lên một chút kinh ngạc. Tuy rằng không chú ý nhiều lắm tới người bạn chung phòng tính cách này hướng nội kì quặc này, Phùng Đào vẫn biết Trần Dục Nhiên rất túng quẫn. Chưa nói đến máy tính, di động Trần Dục Nhiên dùng cũng là loại cũ nhất. Hiện tại đột nhiên nhìn thấy Trần Dục Nhiên cầm máy tính xách tay bước vào, lại là loại cao cấp mà ngay cả người chuyên ngành công nghệ thông tin như Phùng Đào cũng không dám mua, thật khiến tay y có chút ngứa ngáy không yên.

"Cần trợ giúp không?" Dân IT thường không giỏi giao tiếp, cậu bạn Phùng Đào có dáng người hơi gầy, diện mạo đáng yêu, là dân kỹ thuật chỉ ru rú trong phòng nhìn Trần Dục Nhiên đùa nghịch máy tính, nghẹn nửa ngày, thật sự nhịn không được ham muốn sờ thử cái laptop cao cấp này, rốt cục hỏi một câu.

Trần Dục Nhiên hơi sửng sốt, ngẩng đầu liếc nhìn Phùng Đào chưa bao giờ chủ động khơi mào đề tài với cậu một cái: "Không cần, cám ơn."

Ngay lập tức Phùng Đào bối rối. Thấy Trần Dục Nhiên tiếp tục chơi không để ý đến mình, Phùng Đào giương mắt nhìn cái laptop hình thức đẹp đẽ trau chuốt, lại bật thốt ra một câu: "Tớ có thể ngó qua laptop của cậu không?"

Lúc này Trần Dục Nhiên vừa kết nối nguồn điện khởi động máy xong, nghe Phùng Đào nói vậy, lại nhìn y một cái, đối với biểu cảm thèm thuồng của y có hơi kinh ngạc, nghĩ nghĩ rồi tránh qua một bên nói: "Được chứ, cậu cứ tự nhiên. Tớ đi tắm cái đã."

Được Trần Dục Nhiên cho phép, trong mắt Phùng Đào chỉ có máy tính, nhanh chóng thế chỗ Trần Dục Nhiên, mười ngón lướt như bay, lơ đãng ậm ừ xem như đáp lại.

Trần Dục Nhiên không nói gì, lấy quần áo đi tắm.

Lúc Trần Dục Nhiên tắm xong đi ra, đã thấy ba người vây quanh bàn học của cậu. Giản Triệu Phong thân thể cao lớn cường tráng và Trình Nguyên Lãng sáng sủa hoạt bát đang vây quanh Phùng Đào chỉ trỏ laptop của Trần Dục Nhiên.

Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng thấy Trần Dục Nhiên đi ra, thu lại biểu tình thoải mái trên mặt. Chỉ có Phùng Đào thần kinh thô, hưng phấn nói với Trần Dục Nhiên: "Trần Dục Nhiên, cấu hình máy tính của cậu khủng thật nha, là cậu thay đổi, phải không?"

Trần Dục Nhiên gật gật đầu: "Tớ thay đổi một vài thứ..."

Phùng Đào dùng sức vỗ vỗ vai cậu: "Nhóc này giỏi! Không ngờ cậu lại có chiêu này đấy! Nói cho tớ biết cậu đã thay đổi cái gì đi!"

Trần Dục Nhiên lấy một tờ giấy trong hộp đựng máy tính ra, đưa cho Phùng Đào: "Ở trên đó hết, cậu cứ chậm rãi mà nghiên cứu."

Phùng Đào không chút khách khí cầm lấy, quay lại bàn học của mình chăm chú đọc, trực tiếp đem Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng đang đứng cạnh bàn học của Trần Dục Nhiên vào quên lãng.

Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng nhìn Trần Dục Nhiên, trong mắt mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

Trần Dục Nhiên nhìn bọn họ gật gật đầu, rồi quay lại trước bàn, chăm chú gõ máy tính.

Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng liếc nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, sau đó tự tách ra, ai có việc của người nấy.

"Đúng rồi, Trần Dục Nhiên!" Phùng Đào đột nhiên quay đầu về phía Trần Dục Nhiên la lớn.

"Hả?"

"Ngày hôm qua có một cô gái gọi điện thoại tìm cậu, nhắn cậu đi gặp cô ấy." Phùng Đào thuật lại.

Con gái... Trong lòng Trần Dục Nhiên chắc chắn, theo cách hành xử từ trước tới nay của Trần Ngọc Dung, nhất định là cô ta khẩn cấp muốn nhìn cậu sau khi bị Trương Quân Dật vứt sẽ bi thương, thất hồn lạc phách đến cỡ nào.

Trần Dục Nhiên bình tĩnh hỏi: "Có để lại tên và số điện thoại không?"

Phùng Đào lắc đầu: "Cô ta nói ào ào, cái gì mà ảnh chụp này nọ, dường như không mấy kiên nhẫn, tớ cũng không hiểu cô ấy định nói gì, chưa kịp hỏi thì đã cúp điện thoại... Thật xin lỗi..."

Trần Dục Nhiên vừa nghe đã mỉm cười vui vẻ. Trần Ngọc Dung thực sự xem mình là công chúa trung tâm của Trần gia, nhưng đối với nam sinh luôn rất biết cách ứng xử, đột nhiên gặp được một Phùng Đào không am hiểu phong tình, phỏng chừng đã bị chọc giận rồi.

Đối mặt với Phùng Đào vẻ mặt ngượng ngùng, Trần Dục Nhiên nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, cũng chẳng có gì quan trọng."

7. Chương 6

Có điều Trần Ngọc Dung đương nhiên cảm thấy có thể nhanh chóng nhìn thấy Trần Dục Nhiên bi thương muốn chết, thất hồn lạc phách là chuyện rất quan trọng.

Ngày hôm sau mới sáng sớm, Trần Ngọc Dung đã điện thoại tới ký túc xá, vừa lúc Trần Dục Nhiên nghe điện thoại. Nhận ra giọng của Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung mở miệng ra là chất vấn: "Trần Dục Nhiên, anh vậy mà dám tắt máy!" Đối với Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung chưa bao giờ dùng đến mặt ôn nhu hoặc đáng yêu của mình, mà là ngập tràn vẻ cáu kỉnh cùng mất kiên nhẫn, rồi lại dường như chẳng khống chế được, cứ không ngừng tìm Trần Dục Nhiên gây phiền toái.

"...Di động hỏng rồi." Trần Dục Nhiên hạ giọng nói.

"Lại cẩu thả, vứt bừa bãi chứ gì!" Trần Ngọc Dung phê bình, giống như cô là chị của Trần Dục Nhiên chứ không phải là em gái, "Anh cũng đừng trông mong ba mẹ sẽ cho tiền để anh mua di động mới!"

Trần Dục Nhiên cầm điện thoại mắt trợn trắng hướng lên trời, ậm ờ: "Ừm..." Cô gái này thật đúng là kỳ quặc! Rõ ràng mới không lâu đã làm ra chuyện có lỗi với "Hắn", giờ còn làm như đúng lý hợp tình mà phê bình, chèn ép cậu.

"Anh ra ngoài đi, gặp ở chỗ cũ!" Trần Ngọc Dung ra mệnh lệnh.

"Trần Ngọc Dung, cô tìm tôi có chuyện gì?" Trần Dục Nhiên dằn lòng không được hỏi. Trần Ngọc Dung trước nay vẫn chán ghét cậu, giờ tìm cậu khẳng định không phải chuyện tốt. Hơn nữa khi cô thiết kế cái bẫy chơi "Hắn" một vố đau, Trần Dục Nhiên đoán chừng Trần Ngọc Dung chính là muốn nhìn xem sự kiện kia đối với "Hắn" đả kích sâu sắc cỡ nào thôi.

Trần Ngọc Dung rất vui vẻ khi bắt gặp Trần Dục Nhiên lâm vào tình huống chật vật. Nếu không phải hai người chắc chắn có chung huyết thống, Trần Dục Nhiên còn hoài nghi có khi nào mình đã làm ra chuyện thái quá đến mức khiến cho người người oán trách với cô ta hay không.

Trần Dục Nhiên không để ý bấm nhầm lên nút nghe loa ngoài.

"Gọi anh ra thì anh cứ đi! Hỏi nhiều như vậy làm gì?" Trần Ngọc Dung giận dữ, "Mau vác mặt tới đây cho tôi! Bằng không tự gánh lấy hậu quả!" Nói xong, cúp điện thoại.

Ba người kia trong ký túc xá bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Phùng Đào trở mình, mê man nhấp nháy mắt mấy cái, che gối lên đầu tiếp tục ngủ. Giản Triệu Phong đơn giản rời giường, liếc nhìn Trần Dục Nhiên một cái rồi đi vào phòng rửa mặt. Trình Nguyên Lãng ghé vào bên giường bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên.

"Ngại quá, đã đánh thức các bạn..." Trần Dục Nhiên nói, cậu biết mình ấn nhầm nút nghe loa ngoài, tuy rằng đã nhanh chóng tắt đi, nhưng thanh âm hỗn xược không chút lễ phép của Trần Ngọc Dung vẫn truyền ra ngoài, gây ồn ào đến người khác.

"Là Trần Ngọc Dung phải không? Hoa khôi khoa quản trị kinh doanh năm hai?" Trình Nguyên Lãng ách xì một cái, chần chờ hỏi. Bởi vì một số nguyên nhân, hắn và Trần Ngọc Dung cũng có duyên gặp mặt, trong ấn tượng là một cô thiếu nữ xinh đẹp, so với người vừa mới nói chuyện trong điện thoại bằng ngữ khí điều khiển Trần Dục Nhiên là hai người khác nhau.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: “Em gái cùng cha khác mẹ, thua tôi một tuổi.”

“Ah...” Trình Nguyên Lãng không rõ có phải là hứng thú hay không “Ah” lên một tiếng, “Thực nhìn không ra...”

“Cô ấy là công chúa của Trần gia.” Trần Dục Nhiên giật nhẹ khóe môi, nghiêm trang nhìn về phía Trình Nguyên Lãng giới thiệu.

Trình Nguyên Lãng từ chối cho ý kiến: “Thật àh?”

“Đừng để ý đến con bé đó... Cậu cứ ngủ tiếp, tôi đi ra ngoài một chút.” Trần Dục Nhiên cào cào mái tóc, khoát tay tỏ vẻ không muốn nhiều lời.

“Ờ.” Trình Nguyên Lãng gật gật đầu, lại quay về giường nằm.

Lúc này Giản Triệu Phong đã rửa mặt xong đi ra, cùng Trần Dục Nhiên lướt qua nhau. Hai người liếc mắt, Trần Dục Nhiên chủ động gật đầu chào: “Buổi sáng tốt lành.”

Giản Triệu Phong tựa hồ run lên, bất quá là người luôn trầm mặc, hắn cũng chỉ gật gật đầu xem như đáp lại.

Trần Dục Nhiên cười, đi vào phòng rửa mặt...

Sửa xoạn chỉnh tề mở cửa ký túc xá ra, Trình Nguyên Lãng vốn tưởng rằng đã ngủ lại một lần nữa đột nhiên nói với Trần Dục Nhiên với vẻ thăm dò: “Đêm nay có quay về không? Cùng ăn cơm nhé?”

“Hả?” Trần Dục Nhiên kinh ngạc nhìn về phía Trình Nguyên Lãng, thấy vẻ mặt của hắn rất thành thật, thuận miệng đáp ứng, “Được thôi!” Dù sao cũng nhàn rỗi.

.:.

Cái gọi chỗ cũ chính là sân vận động bỏ hoang nằm ở phía sau thư viện đại học Thiên Khê.

Trần Dục Nhiên trọ trong trường, rất ít khi về nhà. Hình tượng của Trần Ngọc Dung ở trước mặt cha mẹ vô cùng tốt, vẫn biểu hiện ra vẻ hiểu chuyện ổn trọng, so với Trần Dục Nhiên thì hơn rất nhiều. Trần Huy không thường gặp Trần Dục Nhiên, ngoại trừ cấp cho tiền sinh hoạt phí cố định, rất ít quan tâm đến Trần Dục Nhiên, thậm chí cả phí sinh hoạt cũng bảo Ninh Thanh Thanh đưa. Nhưng Trần Dục Nhiên là con chính thức của Trần Huy, sự tồn tại của cậu nhắc nhở Ninh Thanh Thanh về thân phận đã từng rất xấu hổ của mình. Cho dù Ninh Thanh Thanh đã danh chính ngôn thuận trở thành vợ Trần Huy, bà cũng không thích nhìn thấy cậu. Thế nên khi Trần Ngọc Dung chủ động đưa ra yêu cầu, Ninh Thanh Thanh giao sinh hoạt phí cho cô, kêu chuyển cho Trần Dục Nhiên, thuận tiện “trông chừng” Trần Dục Nhiên.

Trần Ngọc Dung chán ghét Trần Dục Nhiên, chưa từng công khai thừa nhận Trần Dục Nhiên là anh trai ở trước mặt những người khác. Trước sự cố gắng trong nhiều năm của cô, tên cùng tướng mạo của Trần Dục Nhiên cơ hồ tuyệt tích trong xã hội thượng lưu ở Thiên Khê. Tính cách Trần Dục Nhiên yếu đuối hướng nội, tuy vậy trong lòng vẫn tồn tại sự quật cường và phẫn hận, luôn không thừa nhận trước mặt người khác Trần Ngọc Dung là em gái của mình.

Trần Ngọc Dung nắm sinh hoạt phí của Trần Dục Nhiên. Vốn hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, cô có thể gởi tiền vào tài khoản cho Trần Dục Nhiên. Nhưng cô lại không làm vậy, ngược lại mỗi lần đều hẹn gặp Trần Dục Nhiên ở sân vận động bỏ hoang ở phía sau thư viện đại học Thiên Khê, tự tay giao sinh hoạt phí cho cậu. Nhìn thấy Trần Dục Nhiên giận mà không dám nói gì, chỉ biết vâng lời cầm sinh hoạt phí trong tay cô, Trần Ngọc Dung cảm thấy thập phần khoan khoái.

Cô muốn từng chút một hủy hoại Trần Dục Nhiên, khiến cậu không bao giờ có thể trở mình được nữa...

Trần Ngọc Dung nhớ tới buổi tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật, vẻ mặt tuyệt vọng khuất nhục của Trần Dục Nhiên khi phát hiện mình bị gài bẫy, đúng như Trần Dục Nhiên dự đoán, quả thật cô khẩn cấp muốn nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách, bi thương muốn chết của cậu.

Cho nên khi thấy Trần Dục Nhiên bình tĩnh xuất hiện ở sân vận động, đi đến trước mặt Trần Ngọc Dung, rõ ràng cô hơi giật mình, bất ngờ “A” Lên một tiếng, mở to mắt nhìn cho thật kĩ.

Trần Ngọc Dung mặc một bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, tóc buộc đuôi ngựa, thon thả cao ráo, duyên dáng yêu kiều, thoạt nhìn xinh đẹp động lòng người. Nếu không phải vẻ mặt hiển hiện nét chán ghét khinh thường không thèm che dấu, thì thật đúng là một cô gái vô cùng xuất sắc.

Trần Dục Nhiên mặc quần bò áo T-shirt đơn giản, hai tay đút túi, mắt nhìn xuống, dáng điệu khác vẻ trầm mặc nhát gan khi xưa.

Rõ ràng Trần Ngọc Dung cảm thấy có chút khác lạ: "Trần Dục Nhiên?"

"..." Trần Dục Nhiên trầm mặc.

Trần Ngọc Dung nheo mắt, ra vẻ lơ đãng nói: "Sao không nói gì hết vậy? Hôm sinh nhật A Dật, có lòng tốt mời anh dự tiệc, bất quá chỉ đùa một chút, anh lại không thèm nể mặt đã bỏ đi..."

Trần Dục Nhiên ngẩng phắt đầu lên, mím môi quật cường giọng lại yếu ớt cắt ngang lời cô: "Trần Ngọc Dung, cô còn hẹn tôi ra đây làm gì? Cô và Trương Quân Dật chưa chơi đủ sao?" Trong mắt tràn ngập vẻ thương tâm khó có thể chịu đựng được.

Trong lòng Trần Ngọc Dung buông lỏng, nhếch khóe môi, cô đáp: "Trần Dục Nhiên, anh đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu. Bất quá chỉ đùa giỡn một chút, là anh tự coi thường mình dâng bản thân lên cho người ta đùa giỡn, sao có thể trách người khác được..."

Cả người Trần Dục Nhiên run lập cập, hai tay để xuôi theo ống quần, nắm chặt lại: "Rõ ràng là cô bảo Trương Quân Dật tiếp cận làm bạn với tôi... Hắn là bạn trai của cô, đúng không? Tất cả mọi chuyện đều do cô cố ý sắp đặt!"

Trần Ngọc Dung thực vừa lòng nhìn vẻ thương tâm trên mặt Trần Dục Nhiên, phản bác: "A Dật tiếp cận anh, làm bạn bè, cũng không kêu anh thích hắn! Là do chính anh tự mình đa tình, thích hắn, cam tâm làm tên đồng tính luyến ái biến thái! Không có bất luận kẻ nào bắt buộc anh cả!"

"Nếu tôi không nói vậy, Trương Quân Dật sẽ tuyệt giao! Rõ ràng cô biết tôi coi trọng tình bạn với Trương Quân Dật, mới cố ý kêu hắn ép buộc..." Trần Dục Nhiên lớn tiếng.

Trần Ngọc Dung hất mặt lên, cười nhạo: "Bạn bè ư? Anh cho là Quân Dật nhà họ Trương mình có thể trèo cao sao? Anh bất quá chỉ là một kẻ si tâm vọng tưởng đáng thương, hạ lưu bại hoại!"

"Vì sao?" Hốc mắt Trần Dục Nhiên loang loáng nước mắt đang cố nén vì nhịn nhục, "Trần Ngọc Dung, tôi là anh trai của cô..."

"Anh câm mồm!" Trần Ngọc Dung giống như bị dẫm lên cái đuôi, quát to cắt ngang lời của Trần Dục Nhiên, "Trần Dục Nhiên anh căn bản không có tư cách trở thành người của Trần gia! Chẳng có ai thừa nhận anh là người của Trần gia cả! Anh bất quá chỉ là một tên tạp chủng không ai thương yêu!"

"Trần Ngọc Dung, mẹ của cô mới là kẻ thứ ba chen chân vào hôn nhân của người khác! Cho dù cô có phủ nhận như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật chuyện cô là là con gái riêng cả!"

"Anh câm miệng! Câm miệng!" Đã từng là con gái riêng là nỗi đau mà Trần Ngọc Dung cả đời cũng không muốn nhắc tới. Mỗi lần nghe đến cô đều sẽ bùng nổ. Đã rất nhiều năm không có ai dám chọc vào nỗi đau của cô như vậy. Đột nhiên nghe Trần Dục Nhiên nhắc lại chuyện xưa, Trần Ngọc Dung tức giận đến cả người phát run, không chút nghĩ ngợi vung tay tát cậu!

"Chát" một tiếng, trên gò má trắng nõn của Trần Dục Nhiên hiện lên dấu năm ngón tay rất rõ ràng!

Trần Dục Nhiên bị đánh lệch đầu qua một bên, lạnh lùng nhìn Trần Ngọc Dung, thanh âm vẫn như cũ có vẻ xấu hổ và giận dữ không xong: "Cho nên, cô mới căm ghét tôi như vậy, tìm cách làm nhục tôi, cho dù, cho dù tôi có là anh trai của cô..."

Trần Ngọc Dung thở dốc, hung hăng nói: "Đúng thì như thế nào? Tôi chính là căm ghét anh đấy, tôi ước gì anh không tồn tại! Anh căn bản là không nên tồn tại mới đúng!"

"Trần Ngọc Dung, cô thật quá đáng..."

“Trần Dục Nhiên, đây là do anh thiếu nợ tôi...” Trần Ngọc Dung âm trầm nói, “Nói cho anh biết, tôi còn chưa chơi đủ đâu!”

“Đó là chuyện của cô! Sau này, hai ta không còn liên quan gì nhau! Cô đừng hẹn tôi ra ngoài nữa!” Dáng vẻ của Trần Dục Nhiên quật cường giống như kiên quyết không để cho cô khi dễ mình thêm.

Trần Ngọc Dung cười ra vẻ đắc ý: “Anh đừng có mơ! Đừng quên trong tay tôi có video clip và ảnh chụp ngày đó! Nếu anh không nghe lời, tôi liền tung ảnh chụp và video ra! Khiến cho toàn trường nhìn thấy dáng vẻ khó coi của anh! Biết được Trần Dục Nhiên chính là một kẻ ghê tởm biến thái!”

“Tôi sẽ nói cho mọi người biết đó là do cô hãm hại! Bình thường cô hay thích giả vờ giả vịt, trên thực tế cô chính là một kẻ tâm địa ác độc, một cô gái xấu xa!” Trần Dục Nhiên tức giận nói.

Hai tay Trần Ngọc Dung khoanh trước ngực, không nhanh không chậm cười khẩy: “Anh cho là có người tin mình sao? Tôi là công chúa Trần gia cao cao tại thượng, còn anh chính là kẻ đáng thương không ai thương yêu... Tất cả mọi người sẽ chỉ tin tôi không nghe anh nói đâu! Tốt nhất anh nên thông minh một chút, ngoan ngoãn nghe lời tôi sai bảo đi!”

Trần Dục Nhiên nghe đến đó, đột nhiên hơi thay đổi nét mặt, biểu cảm quyết liệt trên mặt trông như đang đóng kịch, chậm rãi khôi phục vẻ bình tĩnh: “Phải không?”

“Đương nhiên! Không ai thương anh cả! Ba ba ước gì mình không có đứa con như anh! A Dật căn bản chưa từng để anh vào mắt!” Trần Ngọc Dung tiếp tục không chút lưu tình đả kích cậu.

“Thì sao nào?” Hai tay Trần Dục Nhiên một lần nữa đút vào túi, thản nhiên nhìn cô.

“Cái gì?” Trần Ngọc Dung nghĩ mình đang nghe lầm.

Trần Dục Nhiên nhếch môi cười cười, không nói một lời xoay người bước đi.

Trần Ngọc Dung nhíu mày, quát: “Anh đứng lại đó cho tôi, Trần Dục Nhiên! Anh dám đi sao?”

Trần Dục Nhiên đối tiếng kêu gào của cô không thèm quan tâm.

“Đứng lại! Nếu anh dám đi, tôi liền tung ảnh chụp và video ra!” Trần Ngọc Dung uy hiếp.

Trần Dục Nhiên vẫn như cũ không dừng lại, không biết lấy di động từ chỗ nào, vươn cao tay, không quay đầu quơ quơ di động với Trần Ngọc Dung...

“Trần Dục Nhiên?”

“Sao không nói gì hết vậy? Hôm sinh nhật A Dật, có lòng tốt mời anh dự tiệc, bất quá chỉ đùa một chút, anh lại không thèm nể mặt đã bỏ đi...”

“Trần Ngọc Dung, cô còn hẹn tôi ra làm gì? Cô và Trương Quân Dật còn chưa chơi đủ sao?”

“Trần Dục Nhiên, anh đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu. Bất quá chỉ đùa giỡn một chút, là anh tự coi thường mình dâng bản thân lên cho người ta đùa giỡn, sao có thể trách người khác được...”

...

Một đoạn đối thoại quen tai vang lên từ di động. Sắc mặt Trần Ngọc Dung trở nên nhợt nhạt, ánh mắt trừng trừng tựa như trông thấy quỷ mà nhìn bóng dáng Trần Dục Nhiên đang dần xa, thanh âm nghẹn lại trong cổ họng, không thốt nên lời...

.:.

Thông báo nho nhỏ: Vì một vài lý do cá nhân mà trong khoảng 3 tháng tới, Vũ không thể update chương mới được, DoHi đại nhân cũng không có nhiều thời gian cho việc edit như trước, thế nên là cả hai quyết định lặn luôn 3 tháng, vẫn sẽ edit từ từ, để có cái mà post cho màn comeback hoành tá tràng vào 3 tháng sau, Vũ hứa sẽ post bù:”(Thành thật xin lỗi mọi người nhiều lắm. Mọi người đừng bỏ Vũ luôn nha:”(

8. Chương 7

"Gậy ông đập lưng ông." Trình Nguyên Lãng tán thưởng một câu, ánh mắt dừng trên trán Trần Dục Nhiên – Miệng vết thương bắt đầu kết vảy, chỉ có một miếng băng dán, được tóc mái che khuất, không chú ý sẽ không phát hiện ra, cầm ly bia lên hướng về phía Trần Dục Nhiên ý bảo cạn ly.

Trần Dục Nhiên mỉm cười, chạm cốc với hắn.

Buổi chiều Trần Dục Nhiên trở lại ký túc xá hội hợp với đám bạn cùng phòng, bốn người đi đến một nhà hàng nhỏ gần trường học ăn cơm.

Nhà hàng nhỏ nhưng sạch sẽ, ông chủ tuổi còn trẻ kêu là anh Lưu quen biết với Trình Nguyên Lãng, hai người khoác vai nhau, anh một đá tôi một quyền xưng huynh gọi đệ, dành cho hắn phòng riêng nhỏ duy nhất trong quán.

Nhìn thấy Trần Dục Nhiên, anh Lưu kinh ngạc: "Bạn mới?" Hiển nhiên đối với việc Trình Nguyên Lãng dẫn đến một gương mặt non nớt lại đây thực ngoài ý muốn.

"Bạn cùng phòng ký túc xá." Trình Nguyên Lãng vỗ vỗ vai hắn, nói ngắn gọn.

Anh Lưu hiểu ý, không hỏi thêm nữa, biểu lộ vẻ tươi cười nhiệt tình chào đón: "Có bạn mới đến, bia do tôi mời!" Cũng không bảo mọi người gọi món, mà tự đi thu xếp.

Phùng Đào cùng Giản Triệu Phong thoạt nhìn đã thành thói quen, chỉ lo tìm chỗ ngồi. Trình Nguyên Lãng lưu tâm đến Trần Dục Nhiên: "Người một nhà cả, đừng ngại!"

Trần Dục Nhiên lúc này mới ý thức được Trình Nguyên Lãng là trưởng phòng ký túc xá. Tuy rằng cảm thấy kỳ quái khi thái độ Trình Nguyên Lãng tại sao lại thay đổi nhanh như vậy, nhưng Trần Dục Nhiên cũng thuận theo, không quá để ý. Mấy người trong ký túc xá tiếp nhận cậu cũng được mà không chấp nhận, đối với cậu cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Cho dù họ có chấp nhận, cậu cũng không phải là người có tài khuấy động bầu không khí.

Trình Nguyên Lãng lại càng không để ý. Một mình hắn đã có thể đem bầu không khí làm cho sôi động hẳn lên. Hắn đối với Trần Dục Nhiên có vẻ rất quen thuộc tự nhiên, ai không biết, còn tưởng rằng hai người là bạn bè tốt quen biết đã nhiều năm, mà không phải bạn cùng phòng ký túc xá gần nửa năm chỉ nói với nhau có mấy câu.

Bia rất nhanh được đưa đến. Trình Nguyên Lãng khi nói chuyện đã nhắc tới cuộc điện thoại khuấy động giấc ngủ của bọn họ vào buổi sáng. Hắn cũng không tò mò, chỉ hỏi đúng một câu: "Gặp phiền toái sao?"

Trần Dục Nhiên nhìn hắn, lại nghe ra ẩn ý. Xem ra Trình Nguyên Lãng đã nghe được chuyện xảy ra với Trần Dục Nhiên trong bữa tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật. Vì thế Trần Dục Nhiên cũng không giấu diếm, đơn giản nói sơ qua sự tình. Đồng thời mở cho ba người nghe đoạn ghi âm đối thoại với Trần Ngọc Dung, ý là "Cám ơn, không cần lo lắng, tôi đã giải quyết xong".

Trình Nguyên Lãng nghe được cuộc ghi âm, sắc mặt tươi cười thâm sâu, không chút do dự tán dương phương pháp Trần Dục Nhiên đối phó với Trần Ngọc Dung, tuyệt không cảm thấy Trần Dục Nhiên là một thanh niên, lại dùng loại phương pháp gần như đê tiện này tính kế một cô thiếu nữ có cái gì không đúng.

Phùng Đào nháy mắt mấy cái, miệng há to, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ, thoạt nhìn có hơi dại ra. Giản Triệu Phong sắc mặt không thay đổi, đối với cách làm của Trần Dục Nhiên không kinh ngạc chút nào cũng không hề có ý kiến.

"Con gái thực đáng sợ..." Phùng Đào trì độn cuối cùng cũng hồi hồn, có vẻ sợ nên mặt nhăn trông như cái bánh bao.

Giản Triệu Phong vỗ vỗ đầu của y an ủi, có điều tư thế thoạt nhìn giống như đang vuốt ve con chó nhỏ.

Phùng Đào vô cùng quen thuộc, không hề có phản ứng, thậm chí ngả đầu lên vai Giản Triệu Phong tìm an ủi.

"Không phải tất cả con gái đều như vậy. Bất quá liên quan tới ích lợi, cho dù là nam hay nữ đều như nhau thôi." Trình Nguyên Lãng nói rất sâu sắc.

"Vẫn là máy tính của mình đáng yêu nhất." Phùng Đào nói xen vào.

Trình Nguyên Lãng hết cách đối với y đành lắc đầu, quay qua phía Trần Dục Nhiên: "Vậy sau này cậu có tính toán gì không? Trần Ngọc Dung hẳn cũng không phải là người lương thiện." Chỉ sợ sẽ cho Trần Dục Nhiên nếm mùi đau khổ trên phương diện khác. Ở nhà và lớp học cô chiếm hết ưu thế. Cho dù trên tay Trần Dục Nhiên có nhược điểm của cô, thì tương tự, trên tay Trần Ngọc Dung cũng có nhược điểm của Trần Dục Nhiên. Nếu Trần Dục Nhiên dám tung đoạn ghi âm ra, Trần Ngọc Dung cũng dám tung ảnh chụp và video clip, cuối cùng biến thành cả hai cùng thiệt hại.

"Binh đến tướng đỡ, nước đến đất chặn." Trần Dục Nhiên không quá để ý nói, "Tớ không sợ cô ta. Tớ có điểm mấu chốt của mình, cô ta bức tớ vào đường cùng, tuyệt đối sẽ không gặp được kết cục tốt." Giọng nói tràn ngập vẻ bình tĩnh tự tin.

"Cậu thay đổi không ít..." Trình Nguyên Lãng cảm khái nói. Không hề giống như lúc trước, trầm mặc nhát gan giống như được sinh ra ở hóc bà tó.

"Tức nước vỡ bờ thôi." Trần Dục Nhiên nhẹ hạ mi mắt, "Tớ có thể chịu đựng đến bây giờ đã đến cực hạn rồi."

Phùng Đào lập tức đồng tình nhìn Trần Dục Nhiên, chuyển một đống đồ ăn vặt đến trước mặt cậu tỏ vẻ an ủi. Không có máy tính kế bên, con người chỉ biết có công nghệ như Phùng Đào trở nên bình thường hơn nhiều.

"Không cần nghĩ nhiều như thế! Nếu cô ta cứ tiếp tục phá đám như vậy, chúng ta cùng nhau cho nó một trận!" Phùng Đào trong lòng đầy căm phẫn huơ huơ tay qua đầu. Thân là một dân kỹ thuật suốt ngày ở trong phòng, Phùng Đào đối với con gái không có nhiều thiện cảm.

"Ha ha..." Trình Nguyên Lãng cười phá lên, nhịn không được đưa tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Phùng Đào.

Trần Dục Nhiên cùng Giản Triệu Phong đều cong môi.

Trần Dục Nhiên nói: "Cám ơn. Bất quá tớ có thể ứng phó được, tin tưởng tớ đi."

"Nếu vậy, không nói chuyện này nữa, mất hứng!" Trình Nguyên Lãng nâng ly bia lên, "Hoan nghênh Dục Nhiên gia nhập hội của chúng ta, cạn ly!"

Ba người cùng nhau nâng ly: "Cạn!"

.:.

Tình bạn của đám thanh niên trai tráng, rượu là chất xúc tác tốt nhất. Sau một chầu say mèm, quan hệ giữa Trần Dục Nhiên và ba người cùng phòng trong ký túc xá rõ ràng cải thiện rất nhiều. Ít nhất còn chào hỏi lẫn nhau, đôi khi chạm mặt cũng tán gẫu vài câu, thỉnh thoảng còn cùng nhau tụ họp ăn uống.

Trình Nguyên Lãng học năm ba tính cách sáng sủa giỏi ăn nói, tính cách lại có mặt cẩn thận kín đáo, bạn bè rất nhiều, hào sảng, thường xuyên không ở ký túc xá, nhưng điểm này cũng không tổn hại đến tình cảm của hắn và bạn cùng phòng, ngược lại hắn còn là cầu nối liền giữa mọi người trong ký túc xá.

Cũng đang năm ba nhưng Giản Triệu Phong còn làm thêm ở công ty chứng khoán. Tính tình trầm mặc, bình thường hắn không nói nhiều lắm, nhưng mỗi lần lên tiếng, ngay cả Trình Nguyên Lãng cũng phải nghe lời hắn. Phùng Đào đối với hắn rất cảm phục. Nói cho cùng, Giản Triệu Phong mới là lão đại được ký túc xá lý công nhận.

Phùng Đào học năm hai ngoại trừ máy tính không quan tâm chuyện bên ngoài, chính là một thằng nhóc đơn thuần chậm tiêu không hơn không kém, thần kinh thô, luôn có thói quen ủ trong ký túc xá chơi đùa với máy tính. Y rất tin cậy Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng, cơ bản hai người nói cái gì thì tin nấy, hơn nữa không chút do dự hành động theo bọn họ. Hai người kia cũng rất che chở đối với y.

Sau khi quen thuộc hơn một chút, Phùng Đào và Trần Dục Nhiên ở chung với nhau nhiều hơn. Phùng Đào tự giác lôi kéo Trần Dục Nhiên không tha. Bởi vì Trần Dục Nhiên bất ngờ tỏ ra am hiểu máy tính!

Cậu tốn tiền mua máy tính xách tay rồi nâng cấp lại đã khiến Phùng Đào cảm thấy hứng thú. Bàn luận cùng nhau một hồi, Phùng Đào kinh ngạc phát hiện so với người học Công nghệ thông tin là mình đây, Trần Dục Nhiên học Maketting thế mà kỹ thuật máy tính cũng không thua kém bao nhiêu!

"Cậu tự học bao lâu rồi?" Phùng Đào mở to hai mắt, cảm thán hỏi.

Đương nhiên Trần Dục Nhiên sẽ không nói mình bỏ tiền mua laptop rồi mới nghiên cứu sách về máy tính. Cậu không muốn bị xem là quái vật, hơn nữa cho dù có nói cũng không có ai tin tưởng.

Bởi vậy cậu chỉ cười mà không trả lời.

"Cậu nên chuyển qua khoa Công nghệ thông tin."Phùng Đào thực tế nói.

"Nhà mình kinh doanh." Trần Dục Nhiên giải thích. Tập đoàn Phong Diệp của Trần gia ở Thiên Khê rất nổi tiếng, tới nay đã là đời thứ ba. Làm con cái Trần gia đời thứ ba, cho dù năng lực như thế nào, đều bị bắt buộc học kinh doanh. Trần Ngọc Dung học Maketting là do ba ba Trần Huy quyết định. Về điểm này cho dù được cưng chiều như Trần Ngọc Dung cũng không thể thay đổi.

"Quá lãng phí thiên phú của cậu!" Phùng Đào lắc đầu. Theo ý của y, Trần Dục Nhiên trong lĩnh vực công nghệ thông tin có tiềm lực rất lớn. Xem tốc độ tay của Trần Dục Nhiên cùng hiểu biết đối với máy tính rất thuần thục, Phùng Đào liền cảm thấy cả hai phương diện Trần Dục Nhiên đều phù hợp, bất quá Trần Dục Nhiên không có hướng đào tạo chuyên sâu trên lĩnh vực này thật sự là rất đáng tiếc!

Trần Dục Nhiên nói có vẻ ngại ngùng, "Phùng Đào, chuyện tớ am hiểu máy tính, không cần nói cho những người khác, được không? Ở loại gia đình như Trần gia này, cần phải vì chính mình giấu đi một lá bài tẩy..." Ngữ khí mang nét ảm đạm.

Trên mặt Phùng Đào hiện lên một chút hoang mang. Y không hiểu hết được ý của Trần Dục Nhiên. Phùng Đào xuất thân trong một gia đình bình dân, đối với ân oán tình cừu ở hào môn luôn không thể hiểu được – Trong các gia đình giàu có sẽ thường phát sinh rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng, nhưng điều này cũng không ngăn cản y vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm, tớ sẽ không nói gì cả. Ngay cả A Phong và A Lãng tớ cũng sẽ không nói."

"Thật xin lỗi..." Trần Dục Nhiên khẽ nói. Lý do này là thật, nhưng thái độ cậu biểu hiện ra ngoài có hơi quá lên, chỉ cần gạt Phùng Đào một chút xíu, là đã giành được sự chú trọng cùng lòng tin của y, dù sao chuyện cậu am hiểu máy tính, phải đề cập đến việc chuyển thế xuyên qua linh tinh quái dị, nói ra sẽ chỉ có phiền toái. Nhưng đối mặt với một Phùng Đào hết sức chân thành nhiệt tình, Trần Dục Nhiên cảm thấy mình cần phải giải thích.

"Không sao đâu!" Phùng Đào cũng không mấy nhạy cảm chỉ nghe ra nghĩa đen của Trần Dục Nhiên. Bất quá y có trực giác của động vật nhỏ, cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của Trần Dục Nhiên. Điều này đối với y mà nói là đã quá đủ rồi.

"Cám ơn." Trần Dục Nhiên mỉm cười.

Khuôn mặt cậu thanh tú sáng sủa trắng nõn, cười rộ lên có vẻ nhẹ nhõm, mang theo một chút biếng nhác cùng thanh thản, làm cho tâm người ta sinh ra cảm giác thoải mái sảng khoái, không khỏi cùng cười theo cậu.

Phùng Đào hếch hếch mặt, có vẻ hơi ngượng ngùng: "Bất quá cậu không ngại trao đổi luận bàn cùng tớ một chút chứ! Ở trong ký túc xá chỉ có tớ và cậu có tiếng nói chung trên phương diện này!"

"Dĩ nhiên! Tớ còn cần Phùng đại sư chỉ điểm cho nữa mà!" Trần Dục Nhiên cười nói. Cậu nói là sự thật. Trần Dục Nhiên đã quên kiếp trước mình có trình độ kỹ thuật máy tính như thế nào. Nhưng một lần nữa trở nên quen thuộc với nó, trình độ của Phùng Đào khiến cho cậu sợ hãi. Cậu nghĩ mình đã đoán được vì sao Phùng Đào học khoa công nghệ thông tin, và một mình gia nhập vào phòng ký túc xá này.

Lại nói thêm, Trình Nguyên Lãng, Giản Triệu Phong, Phùng Đào so với bạn cùng lứa đều xuất sắc hơn nhiều lắm, cùng nhau ở chung một phòng ký túc xá hẻo lánh như vậy, hẳn là vì thanh tĩnh và ít bị để ý.

Trước kia Trần Dục Nhiên bởi vì bị toàn khoa xa lánh mới phải dọn vào ký túc xá này, không biết nên nói là họa hay phúc. Dù sao so sánh với sự bài xích và chán ghét ở ký túc xá trước kia, Trần Dục Nhiên ở trong này được cái là không bị để ý đến. Hơn nữa hiện tại "cậu" đã thay đổi – Mà thật ra chính cậu cũng lấy làm khó hiểu, Trần Dục Nhiên lười nhác bây giờ thì có gì hay ho hơn Trần Dục Nhiên trước kia, lại có thể khiến những người bạn cùng phòng này thừa nhận cậu.

"Không cần khách khí! Có gì không hiểu cứ việc hỏi." Phùng Đào là người mà gặp việc có thể làm thì nhất định sẽ không qua loa. Vả lại đối với trình độ máy tính của mình, Phùng Đào rất tự tin, tuyệt đối không khiêm tốn.

"Tốt quá." Trần Dục Nhiên gật đầu, mở ra một quyển sách lập trình, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Chỗ này..."

9. Chương 8

Một tuần diễn ra đại hội thể thao qua đi rất nhanh.

Có lẽ chuyện Trần Dục Nhiên ghi âm cuộc đối thoại đã gây ra đả kích với Trần Ngọc Dung, mấy ngày nay Trần Dục Nhiên thật sự quá yên bình. Trần Ngọc Dung không đi tìm cậu, cũng không tung ra ảnh chụp và video clip trong buổi tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật.

Có điều qua ngày cuối tuần một lần nữa lại tới thời điểm đi học, Trần Dục Nhiên mới phát hiện mình thoải mái quá sớm.

Trương Quân Dật và Trần Ngọc Dung là cặp kim đồng ngọc nữ của năm hai khoa maketting đại học Thiên Khê. Trần Ngọc Dung được công nhận là hoa khôi. Nếu không phải trước kia Trần Dục Nhiên quá trì độn, cậu đã sớm phát hiện Trương Quân Dật đang theo đuổi Trần Ngọc Dung. Có điều thái độ Trần Ngọc Dung vẫn hoà nhã, ôn nhu rụt rè có thừa, nhiệt tình thì lại không đủ, điều này càng kích thích lòng háo thắng của Trương Quân Dật. Cũng chỉ có Trần Dục Nhiên ngây ngốc mới nghĩ hai người không bên nhau mà yên tâm tiếp cận Trương Quân Dật. Mãi cho đến buổi tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật, Trần Dục Nhiên bị chơi cho một vố, Trần Ngọc Dung mới giống như thưởng cho Trương Quân Dật, thừa nhận quan hệ yêu đương của hai người. Tiếp cận, đặt bẫy để vũ nhục Trần Dục Nhiên, chỉ sợ đó là điều kiện đầu tiên mà Trần Ngọc Dung đáp ứng làm bạn gái của Trương Quân Dật.

Trần Ngọc Dung đối với nam sinh rất có thủ đoạn. Như gần như xa khiến Trương Quân Dật không thể buông tay cô. Nếu bạn gái thể hiện rõ thái độ không thích Trần Dục Nhiên, đương nhiên Trương Quân Dật sẽ không cho Trần Dục Nhiên sắc mặt hoà nhã.

Hai người liên thủ, làm cho Trần Dục Nhiên khi bước chân vào phòng học, đã cảm giác được ánh mắt bài xích chán ghét khinh thường của mọi người trong lớp. Trong buổi tiệc sinh nhật của Trương Quân Dật, mời không ít bạn cùng lớp. Bọn họ cũng đều biết chuyện xảy ra hôm đó. Dưới ảnh hưởng của Trương Quân Dật và Trần Ngọc Dung, bọn họ càng thêm xem thường Trần Dục Nhiên hơn bình thường.

Trương Quân Dật cùng Trần Ngọc Dung thân mật ngồi cùng nhau, nhìn thấy Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung liếc cậu một cái, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ lẫn khinh miệt, lại thêm vẻ phức tạp nói không nên lời. Cô biết Trần Dục Nhiên để ý Trương Quân Dật, vì thế cố ý nhích lại gần Trương Quân Dật hơn.

Trương Quân Dật nhìn theo ánh mắt Trần Ngọc Dung về phía Trần Dục Nhiên, thấy cậu chỉ miễn cưỡng liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó dường như không có gì dời ánh mắt, ngồi xuống một cái bàn trống ở ngay hàng đầu tiên.

Trương Quân Dật vì theo đuổi Trần Ngọc Dung, đã đáp ứng điều kiện của cô là sẽ cho Trần Dục Nhiên một bài học. Theo ngay từ đầu Trương Quân Dật đã thấy Trần Dục Nhiên chướng mắt, cho dù tiếp cận Trần Dục Nhiên, trong lòng cũng chưa bao giờ chân chính xem cậu là bằng hữu. Trần Dục Nhiên coi trọng, sùng bái, đối với hắn rất thật tình, thậm chí cuối cùng biến chất vượt qua tình cảm bạn bè, Trương Quân Dật một chút cũng không để tâm. Nhưng hiện tại thấy vẻ mặt Trần Dục Nhiên bình tĩnh, trong mắt chẳng còn tình cảm không chút che dấu trước kia nữa, đột nhiên trong lòng Trương Quân Dật cảm thấy có chút buồn bực.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn Trần Ngọc Dung đang dựa vào mình, Trần Ngọc Dung xinh đẹp khiến sự phập phồng trong lòng hắn bình tĩnh trở lại. Là đàn ông đều sẽ chọn Trần Ngọc Dung, sẽ chẳng ai lựa một thằng nhóc vô cùng bình thường như Trần Dục Nhiên... Nghĩ đến đây, Trương Quân Dật cảm thấy mình vì Trần Dục Nhiên mà tâm tình phập phồng thật sự rất buồn cười, vì thế không còn nhìn về phía Trần Dục Nhiên nữa.

Lý Lạc đeo cặp kính hai lúa ngồi trong góc, lặng lẽ liếc Trần Dục Nhiên, cũng chẳng quan tâm cậu có thấy hay không, lén cho một ánh mắt cậu tự cầu phúc đi.

Trần Dục Nhiên hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, mở sách ra đọc, đối với các loại ánh mắt mang hình viên đạn làm như không thấy.

Hôm nay có tiết quản lý tài chính. Do giáo sư Dư là một thầy giáo hơn năm mươi tuổi rất nổi tiếng ở đại học Thiên Khê. Ông am hiểu lí thuyết, viết sách, đã có ba quyển được đưa vào làm tài liệu giảng dạy cấp quốc gia. Ở đại học Thiên Khê, giáo sư Dư có thể nói là đức cao vọng trọng. Nhưng trình độ dạy học của ông lại không tương xứng, hơn nữa môn quản lý tài chính có vẻ nhàm chán buồn tẻ. Đám sinh viên nghe ông giảng rất dễ buồn ngủ. Giáo sư Dư sau khi biết vấn đề của bản thân mình, bèn tìm cách cải thiện bầu không khí của lớp học, gần đây ông thích nhất là vừa giảng vừa đưa ra một số câu hỏi, kêu sinh viên trả lời, được đặt cho cái tên là "Bắt buộc trúng thưởng". Điều này cũng là nguyên nhân trong giờ học của giáo sư Dư, những bàn đầu trong phòng học cơ bản không có ai ngồi. Phần lớn đám sinh viên cố gắng ngồi xa nhất có thể.

Giáo sư Dư tóc hoa râm vừa bước vào lớp liền nhìn thấy Trần Dục Nhiên chẳng có một chút thu hút lại ngồi ngay bàn đầu, vị trí không ai dám ngồi, khiến ông ngoài ý muốn mà giật mình. Ông đối với Trần Dục Nhiên khắc sâu ấn tượng do có một lần vô tình gọi cậu trả lời vấn đề, Trần Dục Nhiên đứng lên nhạt nhẽo đỏ mặt nói không nên lời, khiến cho cả lớp cười nhạo. Giáo sư Dư cho dù chậm tiêu cũng biết Trần Dục Nhiên ở trong lớp bị tẩy chay, điều này làm cho một người có khuôn mặt cứng ngắc nhưng tâm địa giàu lòng thương sinh ra sự thông cảm với cậu, từ lúc bắt đầu gọi người trả lời vấn đề đều cố ý né đi, để tránh cho cậu lại xấu mặt. Trần Dục Nhiên cũng thức thời, chưa từng ngồi mấy bàn phía trước, kiệt lực lẩn tránh tỷ lệ "Bắt buộc trúng thưởng". Hôm nay sao lại ngồi trên này vậy kìa? Giáo sư Dư thầm nghĩ.

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe trong đầu mà thôi, giáo sư Dư ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh sắc mặt bắt đầu giảng bài.

"Giờ học hôm nay, chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề quản lý tài chính của các xí nghiệp vừa và nhỏ. Ai có thể nêu ví dụ cụ thể nào? Hàng thứ hai bạn học thứ ba..." Giáo sư Dư một chút cũng không lãng phí thời gian, bắt đầu gọi người trả lời vấn đề.

Nam sinh bị gọi vốn có dáng vẻ đứng ngồi không yên, là người đầu tiên bị điểm tên, hắn đứng lên, bất đắc dĩ khẩn trương nói: "Giáo sư, môn này em chưa chuẩn bị bài..."

"Không sao. Em nghĩ gì nói nấy..."

"..."

Hỏi thêm mấy vấn đề, rồi gọi người trả lời, sau đó giáo sư Dư chỉ giảng ngắn gọn. Đám sinh viên cơ hồ không một ai may mắn thoát khỏi đổ mồ hôi dầm dề, Trần Dục Nhiên ngồi nơi dễ thấy nhất lại cố tình không bị điểm tên.

"Từ thập niên 60, người ta bắt đầu đưa ra khái niệm tự động hoá văn phòng. Các doanh nghiệp vừa và nhỏ yếu kém về quản lý, độc đoán, một chiều, khiến cho việc hạch toán nội bộ trong quản lý tài chính khó có thể triển khai một cách nề nếp và hợp lý. Việc tự động hoá văn phòng phải làm như thế nào để hạch toán nội bộ đi vào khuôn phép?" Giáo sư Dư hỏi, ánh mắt băn khoăn giữa đám sinh viên.

Giờ học này nội dung đề cập đến hoạt động thực tế của doanh nghiệp. Hầu hết những sinh viên vẫn chưa tốt nghiệp đứng lên đều chỉ trả lời suông và đơn giản. Nhất là đề cập tới việc quản lý tài chính, cho dù sinh ra trong gia đình kinh doanh thì đám sinh viên cũng chưa hiểu rõ hết, chỉ biết sơ sơ mà thôi.

Tiết mục "Bắt buộc trúng thưởng" hôm nay, cũng chỉ có Trương Quân Dật, Trần Ngọc Dung trả lời khiến giáo sư Dư có chút an ủi trong lòng. Ông biết gia cảnh hai người này khác biệt, có kiến thức như vậy cũng không kỳ quái, bất quá cũng cảm thán đám sinh viên nhà giàu cố gắng để thành công thật sự ít ỏi, đến mức

có thể đếm được trên mười đầu ngón tay. Mấy đứa ít ỏi có thể đếm được này, trong tương lai rất có khả năng trở thành người thừa kế không tồi.

Giáo sư Dư vốn cũng không trông mong đám học trò có thể trả lời rất cao minh, ông chỉ cần bọn họ chịu khó động não, nhờ đó mà đối việc quản lý tài chính nảy sinh một chút hứng thú.

Đáng tiếc đám học trò tựa hồ không quá cảm kích. Trong đó có một tên đột nhiên nói: "Thưa giáo sư, hãy để Trần Dục Nhiên trả lời đi! Tất cả các bạn học nãy giờ đều được điểm danh, thầy lại không kêu cậu ta! Rất bất công!"

Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt đều tập trung vào người Trần Dục Nhiên, bao gồm cả giáo sư Dư.

Giáo sư Dư biết việc mình cố ý né tránh kêu Trần Dục Nhiên trả lời vấn đề đã bị chú ý tới, bất quá vẫn phải duy trì sự uy nghiêm của một giáo sư: "Bạn học này..."

"Đúng rồi! Để cậu ta trả lời đi! Rõ ràng là cậu ấy ngồi ở bàn đầu!"

"Cậu ta làm sao có thể trả lời được? Không nhớ rõ lần trước..."

"Thành tích của cậu ta rất kém cỏi..."

"Dựa vào cái gì mà chúng ta phải xấu mặt, để cho cậu ta trả lời đi, tụi mình đâu phải vật tế thần..."

"Đúng rồi, Cậu ta phải trả lời câu này!"

"..."

Trong phòng học tức khắc tràn ngập lời ong tiếng ve. Đám sinh viên nhìn giáo sư Dư, thúc giục ông kêu Trần Dục Nhiên trả lời vấn đề. Bọn họ cũng không thích Trần Dục Nhiên, mừng rỡ nhìn cậu bị xấu mặt.

Giáo sư Dư mặt mày nhăn nhíu, khóe miệng hơi nhếch lên rồi ngưng lại nửa chừng. Ở trong lớp nhân duyên của Trần Dục Nhiên cũng kém thật đấy!

Nhưng việc đã đến nước này, ông cũng không thể thiên vị Trần Dục Nhiên được nữa, chỉ có thể nói: "Nếu các bạn đã nhiệt tình như thế, vậy thì Trần Dục Nhiên em đứng lên trả lời đi! Cứ nói thoải mái, không cần phải ngại ngần." Trong mắt lộ ra một tia cổ vũ nghiêm túc.

Trần Dục Nhiên nhún vai, nhìn giáo sư Dư gật gật đầu, không để ý tới những ánh mắt tràn đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa ở sau lưng, chậm rãi nói: "Hạch toán nội bộ là sức mạnh của kinh tế, muốn thực hiện được điều đó, các doanh nghiệp phải ủy quyền tuyệt đối và tự động hoá văn phòng theo hướng cởi mở, thông qua phân cấp thẩm quyền để đảm bảo sự an toàn khi sử dụng thông tin, vì thế, điều kiện tiên quyết cho việc kích hoạt hệ thống tự động hóa theo hướng cởi mở, là chia sẻ những thông tin mang tính thực tế, có thể thực hiện được. Qua đó tạo điều kiện cho hạch toán nội bộ đi vào khuôn phép trật tự, tránh mù quáng, độc đoán, một chiều..."

Thanh âm của cậu rõ ràng, mạch lạc, ánh mắt trong suốt bình thản nhìn thẳng vào giáo sư Dư, không có một tia khẩn trương rụt rè. Theo thanh âm vang lên, phòng học dần dần trở nên yên lặng, dường như đang kinh ngạc.

Ánh mắt giáo sư Dư sáng ngời, không khỏi tán thưởng gật đầu: "Bạn học Trần trả lời rất tốt, nhìn ra được rất chăm chỉ, không tồi! Không tồi!"

Giáo sư Dư đức cao vọng trọng bản tính hà khắc có tiếng. Bình thường ông không dễ dàng buông lời tán thưởng. Có điều trước đó mọi người trả lời vấn đề cũng không trật tự rõ ràng giống như Trần Dục Nhiên vậy, có cơ sở. Hai sự tương phản rõ rệt, giáo sư Dư không khỏi bật thốt lên lời khen ngợi Trần Dục Nhiên.

"Sách giáo khoa trang 366, thưa giáo sư, nội dung của bài này nằm ở đấy. Em chỉ lật nhiều thêm vài tờ." Đối mặt với sự khen ngợi của giáo sư Dư, Trần Dục Nhiên trên mặt không hề đổi sắc, ngữ khí bình tĩnh như đang trần thuật.

"Khá khen cho một câu 'Lật nhiều thêm vài tờ'! Nhưng mà hiện tại các bạn học tình nguyện lật thêm vài tờ không nhiều lắm nha!" Giáo sư Dư nhìn đám học trò chung quanh, khó có được hài hước nói một câu, "Hơn nữa em tổng kết rất khá, bạn học Trần, em tiến bộ rất nhanh. Mời ngồi xuống."

Giáo sư Dư chấm dứt vấn đề như vậy. Ông đưa ra vấn đề chỉ là muốn hướng đến nội dung bài học hôm nay. Nếu đã dẫn dắt thuận lợi, ông bắt đầu giảng giải.

"Hừ, có gì hay đâu..."

"Chỉ là xem nhiều hơn vài trang sách, có gì đặc biệt hơn người..."

"..."

Bởi vì đối thoại giữa giáo sư Dư cùng Trần Dục Nhiên, đám sinh viên mặt mày đỏ bừng, trừng trừng nhìn Trần Dục Nhiên từ phía sau lưng, vẫn mạnh miệng xuống giọng lẩm bẩm vài câu khinh miệt, có điều Trần Dục Nhiên tựa như không nghe thấy, giáo sư Dư lợi hại quét ánh mắt một vòng, bọn họ đều rụt cổ, củng cố tinh thần nghe giảng bài, không muốn lại bị mất mặt trước Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên không chút nào để ý tới những tiếng thì thầm sau lưng, chuyên chú nghe giảng bài. Cậu không trông thấy, Trương Quân Dật quay đầu nhìn mình, trên mặt dần dần xuất hiện một ít vẻ kinh ngạc và khó hiểu phức tạp, mà Trần Ngọc Dung đang dựa vào bên người hắn, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cậu, trong mắt thoáng hiện lên một chút hồ nghi cùng sợ hãi...

Tiết học quản lý tài chính chấm dứt, tiếp theo là môn tự chọn. Trần Dục Nhiên chọn môn Vốn lưu động, giống với Trần Ngọc Dung. Trên thực tế, thời khoá biểu của Trần Dục Nhiên và Trần Ngọc Dung giống nhau như đúc. Đây là kết quả động tay động chân của Trần Ngọc Dung.

Trương Quân Dật không chọn môn Vốn lưu động. Hắn học môn khác. Trên thực tế, nếu không phải vì muốn ở bên cạnh Trần Ngọc Dung, hắn có một nửa giờ học không cần phải đến. Hắn là thế hệ cháu chắt xuất sắc nhất Trương gia, việc học của hắn đều có những chuyên gia giỏi chỉ dạy. Bất quá hiện tại có bạn gái xuất sắc, Trương Quân Dật không ngại ở chung với cô, làm cho cô vui vẻ.

Lớp học còn có vài bạn học khác đều chọn môn học này. Bọn họ vây quanh Trương Quân Dật và Trần Ngọc Dung, vừa nói vừa cười đi về phía một phòng học khác, hoàn toàn không nhìn người học chung Trần Dục Nhiên, xem cậu như là không khí.

Khi lướt qua Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của các học sinh khác, xoay người nói với cậu: "Trần Dục Nhiên, cuối tuần này là sinh nhật tôi, anh nhớ phải đến đó."

"Hả?" Trần Dục Nhiên nghi vấn.

Trần Ngọc Dung không thèm giải thích, chỉ ném một câu. Rồi sau đó, nàng ta hành động như thể Trần Dục Nhiên là mầm mống của bệnh truyền nhiễm, kiêu ngạo hừ một tiếng hất đầu tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến ánh mắt kỳ quái của Trương Quân Dật cùng những người khác.

Trương Quân Dật thấy Trần Ngọc Dung rời khỏi, cũng không thèm nhìn tới Trần Dục Nhiên, nhanh chóng đuổi theo, không chút kiêng kị choàng vai Trần Ngọc Dung, tỏ vẻ hai người rất thân mật. Hắn biết Trần Dục Nhiên đang nhìn ở phía sau, không biết tại sao, theo bản năng hắn càng thêm không kiêng nể gì mà thân mật với Trần Ngọc Dung. Trần Dục Nhiên rõ ràng từng thích hắn như vậy, nhưng hiện tại cậu đối với sự thân mật của hắn và Trần Ngọc Dung, thế nhưng trong mắt lại bình tĩnh không hề gợn sóng, điều này làm cho Trương Quân Dật có chút căm tức.

"Dung Dung, em mời hắn làm gì?" Thanh âm hơi to tràn ngập vẻ khinh thường.

"..."

"Được rồi, được rồi, anh không hỏi... Vậy tan học chúng ta đi xem phim..." Thanh âm Trương Quân Dật dỗ dành Trần Ngọc Dung càng lúc càng xa.

Những người khác khinh thị liếc Trần Dục Nhiên, rồi cũng đi theo.

Trần Dục Nhiên tuyệt không sầu não, sờ sờ cằm, thậm chí mỉm cười một cách bất ngờ. Đây là lần đầu tiên, trước mặt những người khác Trần Ngọc Dung bình tâm tĩnh khí nói chuyện cùng Trần Dục Nhiên. Chỉ có Trần Dục Nhiên biết trong lòng cô đang đắc ý cùng kiêu ngạo.

Bởi vì cuối tuần này ngoại trừ sinh nhật của Trần Ngọc Dung, đồng thời cũng là ngày sinh của Trần Dục Nhiên. Cả hai tựa như kẻ địch từ kiếp nào, ấy vậy mà lại không hề thiếu nhiều điểm trùng hợp kỳ diệu.

Trần Dục Nhiên lớn hơn Trần Ngọc Dung một tuổi, hai người sinh cùng ngày cùng tháng. Có điều từ khi Trần Ngọc Dung xuất hiện ở Trần gia, người Trần gia dần dần chỉ nhớ rõ sinh nhật Trần Ngọc Dung, mà không còn nhớ đó cũng là ngày sinh của Trần Dục Nhiên.

Trần Ngọc Dung chưa từng thừa nhận mối quan hệ anh em giữa cô và Trần Dục Nhiên. Chuyện này ở lớp học không có ai biết. Thậm chí ngay cả bạn trai Trương Quân Dật của Trần Ngọc Dung, cũng không có khả năng biết chuyện này.

Trần Ngọc Dung dám công khai mời Trần Dục Nhiên tham gia tiệc sinh nhật, bất chấp nguy cơ bị các bạn học biết quan hệ anh em của bọn họ. Nhược bằng bị đám bạn học phát hiện ra, những người này sẽ đối xử như thế nào với Trần Ngọc Dung, người mà ngay cả anh trai mình cũng ra tay ác độc đây? Rồi Trương Quân Dật sẽ nghĩ như thế nào?

Trần Dục Nhiên phỏng chừng căn bản Trần Ngọc Dung không định công khai quan hệ anh em giữa cô và Trần Dục Nhiên.

Vậy cô ta định làm gì, và làm như thế nào? Cô làm sao dám khẳng định, Trần Dục Nhiên sẽ ứng xử theo kịch bản của cô?

Trần Dục Nhiên phát hiện mình vô cùng tò mò.

10. Chương 9

Trần Ngọc Dung muốn làm gì?

Kỳ thật Trần Ngọc Dung muốn Trần Dục Nhiên tham gia bữa tiệc sinh nhật của cô cũng là lẽ thường tình. Suy nghĩ của cô không khó đoán. Cô ta muốn Trần Dục Nhiên biết ba của họ, Trần Huy chỉ nhớ rõ sinh nhật Trần Ngọc Dung mà quên đi hôm ấy cũng là ngày Trần Dục Nhiên sinh ra, muốn cậu phải tận mắt chứng kiến cô nhận hết mọi sự cưng chiều của Trần gia, nhìn xem cô ở xã hội thượng lưu Thiên Khê được trọng thị biết bao nhiêu, cao cao tại thượng, trong khi Trần Dục Nhiên thấp kém như bùn đất. Muốn Trần Dục Nhiên nhìn thấy sự chênh lệch giữa hai người, sau đó sẽ thương tâm, thất vọng, tự ti, trong lòng tràn đầy sự không cam lòng phẫn hận nhưng lại bất lực, càng ngày càng hướng nội nhát gan, càng ngày càng xa cách Trần gia...

Có điều trước kia cô đều lẳng lặng làm, khiến cho Trần Dục Nhiên chỉ dám rút vào trong góc mà nhìn, khéo léo làm cho cậu dần dần xa lánh mọi người. Bằng nỗ lực không ngừng của Trần Ngọc Dung trong nhiều năm, xã hội thượng lưu ở Thiên Khê cơ hồ quên mất Trần Dục Nhiên là con cả của Trần gia, cho dù có người nhớ được, thì cũng không hình dung nổi hình dáng của cậu.

Nhưng lúc này đây, Trần Ngọc Dung lại muốn một lần nữa đưa cậu lên trước đài, hẳn đó lại là một loại chơi đùa mới nhỉ?

Trần Dục Nhiên lại một lần nữa cẩn thận nhớ lại rốt cuộc Trần Dục Nhiên trước kia đã đắc tội gì mà khiến Trần Ngọc Dung tàn ác như vậy, nhưng nghĩ mãi không ra. Lòng căm thù của Trần Ngọc Dung đối với Trần Dục Nhiên dường như là bẩm sinh vậy.

Nói Trần Dục Nhiên phải tham gia tiệc sinh nhật, nhưng thậm chí quần áo mặc dự tiệc cậu cũng không có. Điều này chỉ sợ cũng là chiêu thứ nhất của Trần Ngọc Dung chăng? Nếu là một người trẻ tuổi bình thường, tham gia yến tiệc chính thức, nhưng không có lễ phục, chỉ sợ ngay cả cửa cũng vào không được. Có thể nói, Trần Dục Nhiên đối với mấyloại trò xiếc kiểu tiểu cô nương nàycủa Trần Ngọc Dung vẫn hiểu biết ít nhiều. Điều nàyđể nói sau.

Hơn nữa gần tới ngày Trần Ngọc Dung đưa sinh hoạt phí cho Trần Dục Nhiên, thế nhưng cô ta lại không hề động tĩnh. Trước kia bình thường Trần Ngọc Dung sẽ cố ý kéo dài mấy ngày, nhưng cuối cùng vẫn đem sinh hoạt phí giao cho cậu. Lúc này đây, xem ra cậu đã đắc tội nên cô ta sinh lòng tàn nhẫn, chuyện sinh hoạt phí cô ta làm như mắt điếc tai ngơ, phỏng chừng là đang chờ cậu mở miệng van xin đây mà.

Nếu như Trần Dục Nhiên trên tay không có tiền Hoắc Hành Nhiễm cho, đối mặt với sự bỡn cợt của Trần Ngọc Dung, tình cảnh nhiều khả năng sẽ không đẹp mặt. Trong lòng Trần Dục Nhiên không khỏi có phần

cảm kích đối với sự ra tay hào phóng của Hoắc Hành Nhiễm. Cho dù như thế nào, hắn đã gián tiếp giúp cậu bớt đi một phần xấu hổ khó xử.

Ở trên lớp Trần Dục Nhiên vẫn như trước bị các bạn học xa lánh. Tuy rằng trong giờ quản lý tài chính biểu hiện của cậu làm cho người ta giật mình, nhưng trước kia nền tảng học tập cũng không tốt, Trần Dục Nhiên muốn nâng cao thành tích phải cần một ít thời gian, cho nên sau đó cậu biểu hiện thường thường, đi học cũng hồi phục sự trầm mặc. Tuy rằng trước mặt mọi người Trần Ngọc Dung yêu cầu Trần Dục Nhiên tham dự tiệc sinh nhật của cô, nhưng sau đó cũng không thấy có thêm phần nào kính trọng. Rất nhanh thái độ của đám sinh viên lại chứng nào tật nấy, thường xuyên châm chọc khiêu khích cậu. Trần Ngọc Dung ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, Trương Quân Dật kề cận bên cạnh cô, đối với Trần Dục Nhiên làm như không thấy.

Trần Dục Nhiên là một người rất lười nhác. Đối với lời nói của đám bạn học hoàn toàn không đếm xỉa đến. Trước kia, khi cậu bị đặc biệt chèn ép, chỉ biết cúi đầu đến mức thấp nhất có thể, hận không thể co rút thành người tí hon để bảo vệ chính mình, hiện tại lại bình tĩnh xem sách, nghe vào tai này ra tai kia, khiến cho lời nói châm chọc của mấy người đó giống như đánh vào gối bông, dần dần cảm thấy mất mặt, thái độ chuyển thành thờ ơ không chú ý tới cậu nữa.

Trần Dục Nhiên hơi kỳ quái phát hiện, thỉnh thoảng lơ đãng bắt gặp ánh mắt Trần Ngọc Dung, thấy trong ánh mắt luôn nhắm vào cậu của cô ta có vẻ nôn nóng.

Cô gái này, thực sự là có chút kì dị... Trong lòng Trần Dục Nhiên xẹt qua một chút hứng thú.

Bất quá, cho dù Trần Ngọc Dung khắp nơi gây khó dễ cho Trần Dục Nhiên, thì tinh lực của cậu không dành bao nhiêu sự chú ý vào cô. Số tiền Hoắc Hành Nhiễm cho đã giải quyết được lúc khẩn cấp, nhưng nếu cậu muốn có cuộc sống tự tại nhàn nhã, thoát khỏi ảnh hưởng của Trần gia, chung quy phải dựa vào chính mình.

Rất nhanh đã đến kỳ thi. Sau cuộc thi cuối kỳ chính là kì nghỉ hè thật dài. Trước tiên Trần Dục Nhiên muốn học bài, để đảm bảo không phải thi lại. Đại học Thiên Khê là trường tốt nhất ở thành phố này, học trong này không phải là con nhà giàu thì chính là những sinh viên nổi bật được nhận học bổng. Đại đa số sinh viên cho dù không quá chú tâm học tập, thành tích đều có thể duy trì ở một mức tương đối cao. Còn có thành tích không tốt, cơ bản là những người không thể đắc tội – Đây cũng chính là điều mà giáo sư Dư cảm thấy tiếc hận và vô lực. Về phần một số ít không có quyền thế hoặc không đủ ưu tú để qua truông, sẽ đối mặt các loại áp lực và ánh mắt coi thường. Trước kia mỗi một học kỳ Trần Dục Nhiên thi lại ít nhất là ba môn. Làm một đứa con của Trần gia, điểm này quả thực không thể tha thứ, khiến cho Trần Huy xấu hổ không thôi. Trần Ngọc Dung thì lại luôn dẫn đầu. Mà hai đứa em song sinh của cô, ở trường trung học cũng xuất sắc có tiếng. Bọn họ là ba chị em làm cho Trần Huy kiêu ngạo.

Hiện tại Trần Dục Nhiên để tâm học hành thật sự không phải vì muốn Trần Huy vui vẻ. Cậu chỉ sợ phiền toái, tránh thi lại, cậu nhất định phải thi một lần là xong. Vị trí tương đối thì có thể, còn nói đứng đầu bảng thì xin miễn cho kẻ bất tài.

Sau cuộc thi chính là kì nghỉ hè. Trần Dục Nhiên định tìm một việc làm thêm vào kỳ nghỉ hè. Trải qua khoảng thời gian này, cậu đã xác định ưu thế của mình là máy tính. Cũng bởi nhờ máy tính mà cậu và bạn cùng phòng ký túc xá Phùng Đào càng ngày càng thân, Trần Dục Nhiên đề cập với hắn về ý tưởng tìm việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè. Phùng Đào nói ngay cứ giao cho mình, rằng hắn đang muốn tìm một người như vậy, mà Trần Dục Nhiên lại có tất cả điều kiện phù hợp.

"Vốn giáo sư kêu tớ đi. Nhưng tớ đã đáp ứng đi du lịch Tây Tạng với A Phong." Phùng Đào cười nói, "Cho nên tớ liền đề cử cậu, thực ra nếu cậu không nói, tớ cũng sẽ đề nghị." Khi Trần Dục Nhiên được Trình Nguyên Lãng và Giản Triệu Phong công nhận, Phùng Đào liền xem cậu như là bạn bè thân thiết. Ở chung một thời gian phát giác con người của Trần Dục Nhiên cũng không tồi, lại bởi vì hai người có chung một tiếng nói trên phương diện máy tính, Phùng Đào đối với cậu rất thân thiện.

"Coi như thiếu cậu một bữa cơm." Trần Dục Nhiên cũng không khách sáo với hắn, rõ ràng dứt khoát nói hậu tạ.

Phùng Đào thật cao hứng. Năng lực giao tế của hắn không tốt, là người chẳng thích cũng không am hiểu đối nhân xử thế. Thái độ Trần Dục Nhiên thoải mái làm cho hắn nhẹ nhõm không ít.

“Nhớ gọi thêm A Lãng và A Phong nhé.” Ra khỏi cửa, Phùng Đào chính là người hầu nhỏ của Trình Nguyên Lãng và Giản Triệu Phong. Mà hắn cũng rất vui vẻ trong vai trò này.

“Đương nhiên, do cậu định đoạt!” Trần Dục Nhiên mỉm cười, không chút do dự đáp ứng.

Phùng Đào cười híp cả mắt.

Ngày thứ hai

Trần Dục Nhiên mới vừa đi ra khỏi lớp, thì có tiếng gọi cậu.

“Đại thiếu gia.”

Khi Trần Dục Nhiên nhìn rõ người gọi là ai, cậu hơi kinh ngạc. Đó là một người đàn ông trung niên hơi mập ăn mặc chỉnh tề, khoanh tay đứng ở phía sau. Miệng hắn kêu đại thiếu gia, trong mắt lại không có một chút nào vẻ tôn kính đối với cậu chủ, đôi môi trên khuôn mặt tròn trịa nhếch lên, giống như đang nén cười.

Hắn là quản gia của Trần gia, Trần Thụ. Là người thân tín đắc lực nhất bên cạnh ông nội Trần Dũng. Cho dù là được sủng ái như Trần Ngọc Dung, đều phải gọi hắn một tiếng chú. Trần Dũng là một ông lão trọng nam khinh nữ. Năm đó ông không thích mối tình đầu Ninh Thanh Thanh của Trần Huy, liền không chút lưu tình chia rẽ bọn họ, khiến choNinh Thanh Thanh làm tình nhân ước chừng tám năm, vẫn như cũ không thay đổi. Nếu không phải Trần Ngọc Dung khéo léo đưa hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đến trước mặt Trần Dũng, khiến Trần Dũng khắc sâu ấn tượng đối với vẻ thông minh xinh đẹp của chúng, lại thêm thái độ Trần Huy cũng kiên quyết, nên Ninh Thanh Thanh mới có thể thuận lợi gả vào Trần gia. Trước đó thái độ của Trần Dũng đối với Trần Dục Nhiên còn tương đối, nhưng từ khi có Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên thì hoàn toàn ngược lại, lại thêm thái độ của Đinh gia, bên ngoại của Trần Dục Nhiên lại cực kì lãnh đạm, Trần Dũng mới thay đổi dự định ban đầu, trở nên yêu thích Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên. Hơn nữa Trần Ngọc Dung quả thật là một cô gái biết làm cho người ta vui, cho nên hiện tại thái độ của Trần Dũng đối với mẹ con Ninh Thanh Thanh rất tốt. Trần Dũng cưng chiềuTrần Ngọc Dung, mà đối với Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên là tuyệt đối xem trọng. Ngay cả một tâm phúc như Trần Thụ vậy, cũng phái đến bên cạnh Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên, chăm sóc cho bọn họ.

Có Trần Thụ ở đây, sợ là hai đứa em sinh đôi mười sáu tuổi của cậu, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, cũng ở gần đấy.

“Chuyện gì vậy, chú Trần?” Trần Dục Nhiên hơi bất đắc dĩ hỏi. Kỳ thật cậu đã biết rõ ràng Trần Thụ tới đây làm gì. Trần Ngọc Dung quả thật rất thông minh, biết cậu sẽ cố ý không đến tiệc sinh nhật, cư nhiên gọi Trần Thụ đích thân tới đón.

Trần Dục Nhiên đoán đúng rồi. Trần Ngọc Dung tuyệt đối chẳng nể mặt tới độ tự mình đi đón cậu, hơn nữa lần trước bị phản kháng cho một trận, trong lòng cũng có một chút cảm giác rằng Trần Dục Nhiên có khả năng sẽ không giống như trước kia nghe theo mọi sự sắp xếp. Cho nên cô thông qua hai đứa em mình nhờ vả Trần Thụ. Ở Trần gia, trừ Trần Dũng, mỗi người đều phải nể mặt Trần Thụ vài phần. Đến thế hệ Trần Dục Nhiên, bốn anh chị em bọn họ đều được dạy phải tôn trọng Trần Thụ. Trần Thụ chỉ làm theo mệnh lệnh củaTrần Dũng, khôn khéo giảo hoạt, là một kẻ nham hiểm điển hình. Trần Dục Nhiên ở trước mặt hắn, vẫn ngoan ngoãn giống như chú mèo con.

“Đại tiểu thư kêu tôi tới đón cậu.” Trần Thụ tuyên bố.

“Cháu...” Kỳ thật Trần Dục Nhiên đã hẹn Trình Nguyên Lãng nói chuyện. Nhưng nhìn ánh mắt Trần Thụ giống như đang mỉm cười chân thật đáng tin, cậu ngậm miệng lại. Trong trường hợp chẳng đặng đừng, Trần Dục Nhiên thật đúng là phải nể mặt Trần Thụ.

“Dạ được ạ.” Trần Dục Nhiên buồn bực đi qua. Lùi một bước trời yên bể rộng.

Trần Thụ liếc nhìn Trần Dục Nhiên một cái, trong mắt chợt lóe lên một chút kỳ dị, không hề che dấu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cậu một phen.

Trần Dục Nhiên tự nhiên mặc cho hắn đánh giá, đột nhiên như nghĩ đến điều gì, cậu hơi khựng lại: “Chờ cháu một lát.” Lấy di động ra gọi choTrình Nguyên Lãng.

"Alo, A Lãng, tớ có việc gấp cần phải đi ra ngoài, chúng ta hẹn lại vào ngày khác nhé."

Trình Nguyên Lãng ở đầu bên kia điện thoại cười ra tiếng: "Cuối cùng vẫn không tránh khỏi ha!"

Trần Dục Nhiên có nói qua với bọn họ về buổi tiệc sinh nhật của Trần Ngọc Dung, cũng biểu hiện ra ý đồ sợ phiền toái muốn trốn, làm cho đám bạn cười mãi.

"Cười nhỏ thôi." Trần Dục Nhiên tức giận, giọng có vẻ miễn cưỡng, "Đêm nay tớ sẽ về, nếu muộn quá, nhớ rõphải làm gì rồi đấy." Ký túc xá đại học Thiên Khê 12h đêm đóng cổng.

"Yên tâm, sẽ xử lý dùm cậu. Chúc cậu chơi vui vẻ nhá." Trình Nguyên Lãng lại cười phá lên. Hắn biết Trần Dục Nhiên không muốn ở cùng Trần Ngọc Dung.

"Bớt mát mẻ đi." Trần Dục Nhiên bĩu môi, "Cúp à."

Trình Nguyên Lãng trả lời: "Ừ."

Cúp điện thoại, Trần Dục Nhiên nhìn về phía Trần Thụ.

Trần Thụ nói: "Đại thiếu gia, mời đi bên này."

Cách đó không xa, một chiếc xe sang trọng đang đậu chờ ở ven đường. Trong trí nhớ trước kia của Trần Dục Nhiên, loại đãi ngộ này chỉ có vào năm cậu lên tám tuổi mới từng có.

Cửa xe mở ra, Trần Dục Nhiên lên vị trí phó lái. Lúc ngồi vào quét mắt liếc ra sau một cái, ánh mắt trong suốt đối diện với tầm mắt của hai người. Bọn họ đúng là hai đứa em sinh đôi mười sáu tuổi cùng cha khác mẹ của Trần Dục Nhiên, cùng cha mẹ với Trần Ngọc Dung, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên. Cảnh thiếu gia và Phách thiếu gia của Trần gia. Trần Cảnh Nhiên là anh, còn Trần Phách Nhiên là em.

Đây là một đôi thiếu niên xinh đẹp. Dung mạo giống nhau như đúc, có cùng một đôi mắt phượng hẹp dài rất đẹp, cùng một dáng người thon gầy rắn chắc, chung một khí chất trầm ổn, hai chân ngồi khép lại, tay tùy ý tỳ trên băng ghế, là anh trai Trần Cảnh Nhiên, người có khí chất phóng khoáng, cánh tay khoát lên trên cửa xe, ngón tay gõ gõ lên mặt kính, là em trai Trần Phách Nhiên. Bọn họ mặc đồng phục cổ cao theo kiểu Anh, trên ngực thêu huy hiệu trường hình tròn giống như đã từng thấy, khắc hình vương miện và bụi gai rất phức tạp. Trần Dục Nhiên nhớ rõ huy hiệu này là của học viện Minh Hoàng rất nổi tiếng.

Ở Thiên Khê, học viện Minh Hoàng tuyển học sinh từ nhà trẻ cho đến hết trung học, còn đại học thì ở nước ngoài, Minh Hoàng là tập đoàn giáo dục đa quốc gia, điều kiện nhập học cực kì hà khắc, phải trải qua một loạt các đánh giá tổng hợp chuyên nghiệp để xác định. Bối cảnh gia đình, chỉ số thông minh, diện mạo... Đều là những nội dung đánh giá xác định đầu tiên. Trần Ngọc Dung từ nhỏ đã được gọi là thần đồng, học tập luôn luôn suất xắc, nhưng vẫn không được thông qua học viện Minh Hoàng. Điều này được cô xem như là một vết nhơ đứng thứ hai sau thân phận con riêng trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của cô.

Và cũng chính bởi vì khi lên tiểu học đã thông qua được học viện Minh Hoàng, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên mới lập tức được ông nội Trần Dũng chú ý.

Thấy Trần Dục Nhiên lên xe, hai anh em sinh đôi cùng đưa mắt nhìn cậu. Trần Phách Nhiên hừ nhẹ một tiếng, có vẻ không hứng thú dời ánh mắt, Trần Cảnh Nhiên nhẹ gật đầu, lễ phép nhưng xa cách: "Anh cả."

"Ừm." Trần Dục Nhiên lên tiếng.

Trần Dục Nhiên và Trần Ngọc Dung là bất hòa trời sinh, Trần Dục Nhiên đối với hai anh em sinh đôi này thì xa lạ ngay từ nhỏ, cơ hồ không có tiếp xúc. Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên tạo thành một thế giới thu nhỏ, tư chất thông minh, ưu tú cao ngạo, ngay cả đối với chị mình là Trần Ngọc Dung thái độ cũng chỉ tạm chấp nhận được, huống chi là người anh trai cùng cha khác mẹ bình thường ảm đạm này.

Dọc đường không nói chuyện. Chiếc xe xa hoa chậm rãi chạy về hướng nhà lớn Trần gia...

11. Chương 10

Từ sau khi Trần Dục Nhiên tám tuổi, phần lớn thời gian đều ở trong ký túc của trường, chỉ nghỉ đông và nghỉ hè mới quay về Trần gia. Sau khi lên đại học, Trần Dục Nhiên bắt đầu lợi dụng kì nghỉ đông và hè

làm thêm kiếm tiền, số lần về Trần gia càng ngày càng ít.

Trần Huy bận rộn với công việc, chuyện quản lý trong nhà đều giao hết cho vợ là Ninh Thanh Thanh coi sóc. Đối với con trai trưởng trầm mặc hướng nội lẫn vô năng Trần Dục Nhiên này, hắn chỉ cần biết là cậu không thiếu tay gãy chân, có sinh hoạt phí để tiêu xài là đủ, những thứ khác cơ bản không thèm để ý tới. Từ trước đến giờ, hắn chỉ yêu thương mỗi cô con gái rượu Trần Ngọc Dung thông minh ổn trọng, dù là ở nhà hay ở trường đều biểu hiện xuất sắc hơn cả anh trai Trần Dục Nhiên, cơ hồ mỗi lần Trần Dục Nhiên phạm phải sai lầm hay gây ra họa, Trần Ngọc Dung đều có thể thu xếp ổn thỏa cho cậu. Cho nên sự yêu thương tin cậy từ cha ruột chính là thành quả mà Trần Ngọc Dung đã âm thầm gặt hái hơn một năm nay.

Ninh Thanh Thanh thuận thế làm trò trước mặt Trần Huy, giao nhiệm vụ đưa tiền sinh hoạt phí tới Trần Dục Nhiên cho Trần Ngọc Dung, vì thế Trần Huy càng yên tâm hơn.

Trước kia Trần Dục Nhiên quật cường, cho dù bị Trần Ngọc Dung nắm mạch máu kinh tế, cắt xén một thời gian dài, cũng không rên một tiếng, dường như với cậu chỉ cần mình mở miệng xin Trần Huy giúp đỡ chính là nhận thua, thua thê thảm đến cả tự tôn cũng không còn.

Kỳ thật cậu ta suy nghĩ quá nhiều... Trần Dục Nhiên mới thầm nghĩ. Thế giới này, khóc không nhất định sẽ có ăn, nhưng không khóc, khẳng định chỉ có thể cạp đất mà ăn.

Đến nhà lớn của Trần gia, xuống xe, hai anh em sinh đôi và Trần Dục Nhiên mỗi bên đi một hướng. Hai người kia đi thẳng về nhà mình – Một tòa nhà rộng lớn, biệt thự độc lập xa hoa theo phong cách châu Âu. Trần Thụ dẫn Trần Dục Nhiên đi về phía biệt thự cổ kính cách đó không xa để gặp Trần Dũng, đến khi Trần Dũng truyền lời xuống nói không muốn gặp, lại dẫn Trần Dục Nhiên quay lại biệt thự.

Cùng với vẻ xa hoa bên ngoài của biệt thự, nội thất bên trong đều lấy màu trắng, hoặc vàng theo phong cách xa hoa của châu Â làm chủ đạo. Đèn treo thật lớn tinh xảo phức tạp, sô pha bọc da thật, sàn nhà lát bằng những khối đá cẩm thạch thiên nhiên lớn...

Đi đến phòng khách, một thiếu phụ dáng người nhỏ nhắn, vẻ mặt ôn nhu nhã nhặn đứng lên, nhẹ giọng nói: "Chú Trần, vất vả chú vì đã đưa bọn nhỏ trở lại..."

Cô chính là Ninh Thanh Thanh. Nhu nhược dịu hiền, được chăm sóc tỉ mỉ, rõ ràng đã bốn mươi ba tuổi, nhìn qua lại giống như mới hai mươi mấy, ánh mắt nai mơ màng vô hại, khiến cho người ta muốn thương yêu chiều chuộng.

"Đây là việc của tôi mà, phu nhân, xin đừng khách khí." Trần Thụ cười tủm tỉm nói.

Ninh Thanh Thanh ôn nhu cười: "Dục Nhiên cũng đã về. Hôm nay là sinh nhật Dung Dung, các con phải chơi vui vẻ nhé." Ngữ khí đầy thân thiết quan tâm.

Nhìn dáng vẻ này của Ninh Thanh Thanh, ai ngờ được rằng cô chẳng hề trông đợi được gặp con riêng, ngay cả sinh hoạt phí còn động tay vào cơ mà? Không, phải nói là quả thật cô "Không hề" không muốn gặp con riêng, cô chỉ rất "Ưu ái" nó mà thôi, giao nhiệm vụ quan tâm nó cho con gái, là kẻ thù từ lúc mới sinh với con riêng...

"Dạ được, dì Ninh." Trần Dục Nhiên chớp chớp đôi mắt trong suốt, vân đạm phong khinh đáp lễ, lại nói thêm, "Em gái đã mời, đương nhiên con sẽ chơi thật vui. Bất quá lễ phục của con còn để ở ký túc xá không mang lại đây, cảm phiền dì Ninh giúp con chuẩn bị nhé."

Lời này vừa nói ra, Trần Thụ lập tức nhìn về phía Trần Dục Nhiên, vẻ mặt Ninh Thanh Thanh sửng sốt, phản ứng có vẻ hơi quá. Từ sau khi Trần Dục Nhiên hiểu chuyện, thái độ đối với Ninh Thanh Thanh rất bài xích, mỗi lần giáp mặt Ninh Thanh Thanh, cậu đều cố lẩn trốn, lui vào một góc, nếu tránh không khỏi thì vẻ mặt miễn cưỡng, nửa ngày mới ngập ngừng thốt ra một câu. Cậu chưa từng gọi Ninh Thanh Thanh là dì Ninh, nhất là bằng thái độ bình tĩnh như vậy, lại càng không gọi Trần Ngọc Dung luôn gây khó khăn cho cậu là em gái.

Phục hồi tinh thần lại, Ninh Thanh Thanh nhớ tới ý của Trần Dục Nhiên, trong lòng xuất hiện một chút cảm giác mất tự nhiên. Cô giao việc đưa sinh hoạt phí của Trần Dục Nhiên cho Trần Ngọc Dung xử lý, chính là biết chắc chắc rằng Trần Dục Nhiên sẽ không lộ ra, sẽ chẳng xin người trong Trần gia giúp đỡ. Kỳ thật trong lòng cô biết rõ ràng tình trạng cuộc sống của Trần Dục Nhiên. Lễ phục trong miệng Trần Dục

Nhiên, căn bản không có khả năng tồn tại. Nhưng Trần Dục Nhiên không nói rõ, ngược lại còn cho một bậc thang, đây có thể coi là đang ra oai với mình hay không?

Ninh Thanh Thanh cẩn thận nhìn sắc mặt Trần Dục Nhiên, cô tuyệt đối không ngờ có ngày chỉ bởi vì một câu nói của Trần Dục Nhiên mà đầu óc rối loạn.

"Dì Ninh, hay là dì muốn đến ký túc xá trường lấy lễ phục giùmcon?" Thấy Ninh Thanh Thanh chậm chạp không trả lời, Trần Dục Nhiên khó hiểu hỏi.

"Dục Nhiên yên tâm, dì Ninh sẽ giúp con chuẩn bị." Ninh Thanh Thanh nhẹ cắn môi, ôn nhu nói.

"Dạ." Trần Dục Nhiên gật gật đầu, vẻ mặt đương nhiên, tựa hồ xem Ninh Thanh Thanh như thể người hầu mà sai bảo.

Trong mắt Ninh Thanh Thanh lóe lên vẻ không hài lòng.

"Trần Dục Nhiên!" Trần Ngọc Dung đang xuống lầu, vừa lúc thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi lớn tiếng kêu tên Trần Dục Nhiên, trong giọng nói hàm chứa ý cảnh cáo.

"Ngọc Dung, hỗn nào." Trần Dục Nhiên nhíu mày, "Bộ dì Ninh dạy dỗ cô vậy sao? Thân là con gái của Trần gia, sao lại không có lễ phép như thế?"

Trần Ngọc Dung sững sờ, ánh mắt trợn to, vẻ mặt không dám tin.

"Mày dám..."

"Dung Dung, không được hỗn!" Ninh Thanh Thanh đột nhiên cắt ngang lời Trần Ngọc Dung.

"Mẹ!" Trần Ngọc Dung bất mãn nhìn về phía Ninh Thanh Thanh, thì thấy Ninh Thanh Thanh ra hiệu bằng ánh mắt.

Trần Ngọc Dung cuối cùng cũng chú ý tới Trần Thụ đứng yên trong góc, không tiếng động nhìn sự việc đang diễn ra trước mắt này, không cam lòng mím môi. Cô ngầm chĩa mũi nhọn vào Trần Dục Nhiên có thể sẽ không ai bận tâm, nhưng ông nội Trần Dũng tuyệt không cho phép mâu thuẫn trong nhà bị phơi bày ra bên ngoài, Trần Huy ngày càng có tác phong thương nhân thâm trầm khôn khéo cũng vậy. Hơn nữa Ninh Thanh Thanh luôn luôn lấy ôn nhu săn sóc giàu lòng thương người làm hình tượng, không thể bởi vì Trần Dục Nhiên mà làm ảnh hưởng đến hình tượng của cô trong cảm nhận của Trần Huy.

Trần Thụ là tâm phúc của Trần Dũng, bởi vậy cũng không thể ở trước mặt hắn làm khó Trần Dục Nhiên...

Nhưng bắt Trần Ngọc Dung kêu Trần Dục Nhiên là anh trai, thì nằm mơ đi! Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận!

"Mẹ, để con chuẩn bị lễ phục cho anh ấy." Trần Ngọc Dung nhu thuận nói.

"Ừ, mắt nhìn của Dung Dung rất tốt, nhất định có thể giúp Dục Nhiên chọn quần áo phù hợp." Ninh Thanh Thanh hiền từ nói.

"Khiến em gái vất vả rồi." Trần Dục Nhiên cũng không hề phản đối.

Trần Ngọc Dung trong lòng không thoải mái, xoay người lên lầu.

"Chú Trần, khiến chú chê cười rồi. Bọn nhỏ không hiểu chuyện, thích đùa giỡn." Ninh Thanh Thanh cười nói,"Hôm nay sinh nhật Dung Dung, dung túng cho nó một ngày làm cô gái được chiều chuộng! Buổi tối yến hội bắt đầu, chú Trần nhất định phải sớm đến một chút."

Khuôn mặt mập mạp của Trần Thụ cười đến thoải mái: "Đại tiểu thư là cháu gái được lão gia yêu thương, chẳng phải là cô gái vốn được chiều chuộng sao? Cám ơn phu nhân, tôi sẽ đến cùng với lão gia."

Ninh Thanh Thanh yên lòng, tự mình đưa hắn tới cửa.

Quay người lại, cô nghĩ trước tiên cần phải nói mấy câu với Trần Dục Nhiên, xem xem thái độ cậu đột nhiên chuyển biến là nguyên nhân do đâu, lại chỉ nhìn thấy cậu đi lên lầu.

"Dục Nhiên?" Ninh Thanh Thanh gọi cậu lại. Sao không nói với mình một tiếng trước khi đi, đây là phép tắc của con cháu Trần gia sao?

Cô đang định mở miệng chất vấn, Trần Dục Nhiên đã xoay người, một tay đặt lên tay vịn thang lầu quý báu bằng ngọc thạch, có lỗi nói: "Dì Ninh, con rất mệt, về phòng nghỉ ngơi, khi nào yến hội bắt đầu làm ơn cho con biết." Kỳ thật Trần Ngọc Dung nói là tiệc sinh nhật chứ không phải yến hội chính thức. Nhưng Trần Dục Nhiên nghe Ninh Thanh Thanh nói, đã hiểu được sự khác biệt trong đó.

Cậu liền nói trước như vậy, hai mắt trong suốt, sắc mặt lạnh nhạt, dáng người đơn bạc gầy yếu, quần áo đơn giản bình thường, lại giấu không được vẻ bình yên thong dong, không có vẻ căng thẳng tự nhiên làm cho người ta có một cảm giác nhởn nhơ.

Có một phút chốc Ninh Thanh Thanh cảm thấy cậu mới là chủ nhân của biệt thự này, đứng ở trên cao, không chút để ý nhìn xuống người hầu là cô.

Mặt Ninh Thanh Thanh không khỏi biến sắc.

"Dì Ninh?" Trần Dục Nhiên nghi hoặc lại gọi một câu.

Ninh Thanh Thanh miễn cưỡng cười: "Nếu Dục Nhiên mệt mỏi, thì cứ nghỉ ngơi một lát cho khỏe..."

"Tiệc tối bắt đầu thì cho con hay, con sẽ không quên." Trần Dục Nhiên lặp lại một lần, sau đó bước chân nhàn nhã tiếp tục lên lầu...

Trần Ngọc Dung nghẹn một hơi lên lầu, đi thẳng về phòng của hai cậu em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên.

Tình cảm của Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên từ nhỏ đã rất tốt, cơ bản không rời nhau. Ở Trần gia, bọn họ dùng chung một phòng.

Trần Ngọc Dung không thèm gõ cửa, tức giận mở cửa ra, sắc mặt không tốt đi vào.

Trong phòng, Trần Cảnh Nhiên ngồi trên sô pha đang đọc một quyển sách tiếng Đức, Trần Phách Nhiên đang chơi game trên máy tính. Hai người cùng nhìn về phía Trần Ngọc Dung, trên mặt hiện lên vẻ không hài lòng khi bị bị quấy rầy.

Trần Ngọc Dung không chú ý tới. Cô nghiến răng: "Trần Dục Nhiên!" Sau đó đem chuyện vừa phát sinh kể ra.

Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên ăn ý liếc nhau. Bọn họ từ tiểu học đã bắt đầu gia nhập học viện Minh Hoàng. Ở ký túc xá của học viện Minh Hoàng, chỉ có nghỉ đông và hè mới về nhà. Bọn họ được ông nội Trần Dũng coi trọng, cho dù có về, bình thường đều ở bên nhà Trần Dũng, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà cha mẹ. Nhiều năm qua, bọn họ đều cùng cha mẹ và chị ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều. Mới trước đây bọn họ tuy rằng còn nhỏ, nhưng rất thông minh, hiểu chuyện sớm. Cô chị ruột Trần Ngọc Dung này từng có một đoạn thời gian rất không thích bọn họ, hay dùng một loại ánh mắt vừa kinh ngạc lại vừa nghi ngờ lặng lẽ nhìn, giống như bọn họ không nên tồn tại. Điều này cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến bọn họ trưởng thành nhanh và hiểu biết sớm. Mãi cho đến khi bốn tuổi chính thức nhập hộ tịch vào Trần gia, bọn họ thông minh xinh đẹp khiến ông nội Trần Dũng yêu thích, sau đó không lâu vào lúc năm tuổi thông qua đánh giá tổng hợp của học viện Minh Hoàng, Trần Ngọc Dung mới bắt đầu thay đổi thái độ, đối với bọn họ yêu thương có thừa. Trần Ngọc Dung nghĩ bọn họ tuổi còn nhỏ không hiểu gì, kỳ thật cả hai đều xem vào mắt ghi tạc trong lòng. Chẳng qua cô là chị ruột của bọn họ, cho dù có chút ý đồ lợi dụng, nhưng quả thật cũng che chở bọn họ, hai anh em mới mở một mắt nhắm một mắt với cô.

Hơn nữa muốn nói chú ý coi trọng, bọn họ cảm thấy người chị này chú ý tới Trần Dục Nhiên, người anh cả cùng cha khác mẹ của bọn họ nhiều hơn. Vẻ ngoài của Trần Ngọc Dung xếp vào hạng khá, học tập cũng giỏi, còn được người lớn Trần gia yêu thương dung túng, nhưng luôn trước sau gắt gao giành lấy không buông mọi thứ từ Trần Dục Nhiên rõ ràng là hai bàn tay trắng. Điểm này khiến Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên thật sự không sao hiểu được. Nhưng vì có Trần Dục Nhiên, lực chú ý của Trần Ngọc Dung mới không đặt hết trên người bọn họ, làm cho họ bớt được rất nhiều phiền toái, tự nhiên cả hai sẽ không lắm lời uốn nắn sự cố chấp của Trần Ngọc Dung, cứ như vậy ngoảnh mặt làm ngơ để Trần Ngọc Dung gây khó dễ choTrần Dục Nhiên.

Đối với ân oán của Trần Dục Nhiên và Trần Ngọc Dung, Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên không muốn nhúng tay vào. Theo họ thấy thì, Trần Ngọc Dung chiếm hết ưu thế, đủ để ứng phó.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Trần Ngọc Dung vì phản ứng của Trần Dục Nhiên mà bối rối. Trần Ngọc Dung rõ ràng trở tay không kịp, trong lòng đang rối loạn.

"...Hắn nghĩ mình là ai vậy? Dám kêu mẹ chuẩn bị lễ phục cho hắn!" Trần Ngọc Dung căm giận nói.

"Là do chị mời hắn tham gia yến hội sinh nhật, hắn còn làm rõ trước mặt Trần thúc..." Hơn nữa Trần Dục Nhiên rơi vào tình cảnh ngày hôm nay ngay cả lễ phục yến hội cũng không có một bộ nào, đều do một tay Trần Ngọc Dung thúc đẩy. Chỉ cần Trần Dục Nhiên mặc quần áo thường ngày ở yến hội, sự thật hơn mọi lời biện luận, toàn bộ Trần gia đều không còn mặt mũi.

Trần Cảnh Nhiên khép lại cuốn sách tiếng Đức, chậm rãi nói.

"Ai kêu chị mời hắn!" Trần Phách Nhiên nháy mắt, hai hàng lông mày nhướn lên.

"Chị không cho phép hắn xuất hiện ở yến hội!" Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Trần Ngọc Dung, cũng là ngày trọng đại Trần gia chính thức giới thiệu Trần Ngọc Dung với xã hội thượng lưu. Sau buổi tối hôm nay, cô bắt đầu bước vào giới xã giao ở Thiên Khê. Trần Ngọc Dung cố ý nói với Trần Dục Nhiên là tiệc sinh nhật, hơn nữa thông qua hai em trai và Trần Thụ cưỡng chế cậu đến, chính là muốn cậu lui ở trong góc, trơ mắt nhìn cô làm công chúa Trần gia được long trọng giới thiệu với mọi người, khiến cho cậu một lần nữa khắc sâu nhận thức sự chênh lệch của hai người. Dù sao tham gia tiệc sinh nhật, Trần Dục Nhiên nhất định sẽ không chuẩn bị lễ phục chính thức, không có nó cậu không thể vào bàn, cô đã sắp xếp người ngăn không cho cậu xuất hiện ở trường hợp chính thức. Ai ngờ, chẳng những thất bại trong gang tấc, còn lỡ đâm lao phải theo lao, làm cho cậu nở mặt nở mày trong yến hội!

"Vậy chị định thế nào?" Trần Cảnh Nhiên trầm ổn hỏi.

Trần Ngọc Dung chớp mắt, nở nục cười lạnh: "Hắn muốn lễ phục không phải sao? Chị sẽ lấy lễ phục cũ của bọn em cho hắn! Thời gian gấp như vậy, chị cũng không có cách nào..." hai anh em Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên mới mười sáu tuổi, nhưng vóc người bọn hắn đã cao gần 180 cm, Trần Dục Nhiên hai mươi tuổi, lại chỉ ước chừng 170 cm. Mặc quần áo của bọn họ, thoạt nhìn Trần Dục Nhiên nhất định chẳng ra làm sao, cậu làm sao dám xuất hiện ở yến hội!

"Không thể làm vậy được." mắt phượng hẹp dài của Trần Phách Nhiên khẽ chớp, không lưu tình chút nào đánh vỡ ý nghĩ kỳ lạ của Trần Ngọc Dung.

Trần Ngọc Dung mất hứng nhìn hắn: "Sao lại không được?"

"Nếu hắn đã mở miệng kêu 'Dì Ninh', gọi chị là 'Em gái', thì đã đưa chị vào thế không làm không được. Phỏng chừng, nếu chị thật sự chuẩn bị cho hắn quần áo không phù hợp, nhất định hắn sẽ mặc nó thoải mái xuất hiện ở yến hội." kết quả này, so với mặc y phục hàng ngày xuất hiện ở yến hội càng khó nhìn hơn. Lời sau cùng Trần Cảnh Nhiên không muốn nói để kích thích Trần Ngọc Dung.

"...Chẳng lẽ hắn mặt dày đến vậy?" Trần Ngọc Dung thì thầm với vẻ khó tin.

"Chị gái, đối mặt sự thật đi, Trần Dục Nhiên thay đổi rồi. Đã xảy ra chuyện gì hoặc xuất hiện người nào đó, khiến hắn thay đổi!" Trần Phách Nhiên lạnh nhạt nói.

Trần Ngọc Dung nghĩ đến điều gì đó, sưng sỉa lên, sắc mặt thay đổi...

12. Chương 11

Biệt thự độc lập theo phong cách châu Âu này là nơi ở cố định của Trần Huy và vợ con.

Lầu một là phòng khách, nhà ăn, phòng bếp, lầu hai là phòng ngủ của Trần Huy và Ninh Thanh Thanh cùng với các phòng chức năng khác. Lầu ba là phòng của tụi nhỏ nhà Trần Huy. Trước khi Trần Dục Nhiên tám tuổi, cậu ở trong căn phòng trên lầu ba, nơi có ánh sáng và tiện nghi tốt nhất. Sau này Trần Ngọc Dung cùng với hai anh em sinh đôi vào ở, phòng Trần Dục Nhiên ở trước kia bị Trần Ngọc Dung chiếm đóng, hai anh em sinh đôi ở chung một phòng, cho nên căn phòng lớn thứ nhì trên lầu ba thuộc về hai anh

em, cho dù bọn họ không ở nhà nhiều lắm, mấy năm nay phần lớn thời gian là ở trong trường hoặc là nhà chính của ông nội Trần Dũng, rất ít khi quay về biệt thự, căn phòng vẫn như cũ để dành cho bọn họ. Ngược lại chỗ ở của Trần Dục Nhiên, dần dần bị dời đến một căn phòng nhỏ và kém cỏi nhất trên lầu ba nhất.

Trong phòng chỉ đơn giản kê một tấm ván gỗ gọi là giường và một bộ bàn học cũ. Trên tấm ván gỗ đặt đệm chăn đơn sơ, bởi vì lâu không ai ngủ mà bốc mùi ẩm mốc. Thời tiết tháng sáu nóng bức, trong phòng không thông khí, đập vào mặt là một luồng hơi nóng cùng bụi bặm.

Nơi này quả là một trời một vực so với cái biệt thự phong cách xa hoa này. Trần Dục Nhiên dám cá cho dù là phòng dành cho người làm ở phía sau biệt thự, điều kiện ăn ở cũng tốt hơn chỗ này rất nhiều.

Trần Huy không thèm để ý Trần Dục Nhiên đến nhường nào mới có thể để cho cuộc sống của cậu lâm vào tình trạng qua quít như thế này?

Trần Dục Nhiên chán nản nhăn mày lại. Nếu là Trần Dục Nhiên trước kia sẽ nén giận, sau đó yên lặng không lên tiếng tự mình thu dọn.

Bất quá Trần Dục Nhiên hiện tại lại vô cùng lười nhác, là người có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm nhất định chẳng thèm ngồi, đương nhiên sẽ không rỗi hơi phí sức làm vệ sinh quét tước, dù sao đêm nay cậu không định ở lại Trần gia qua đêm. Cậu kêu Trình Nguyên Lãng đợi cửa thật sự là có tính trước.

Căn phòng đầy bụi bặm trong không khí cũng không phải nơi nên ở lâu.

Trần Dục Nhiên rời khỏi phòng, theo đường cũ trở lại lầu một.

Ninh Thanh Thanh đã không còn ở lầu một, chẳng biết đi nơi nào. Chỉ có hai ba người làm mặc đồng phục thỉnh thoảng đi qua, liếc mắt nhìn Trần Dục Nhiên một cái rồi vội vàng tránh đi.

Trần Dục Nhiên ngồi trên ghế sô pha bọc da thật ở phòng khác, lấy di động ra chuẩn bị lướt web giết thời gian, thuận tiện gọi một cô người làm vừa đi ngang: "Cảm phiền rót cho tôi một ly trà."

"A?" Cô người làm kinh ngạc há hốc miệng nhìn cậu.

Cô giúp việc này vào làm ở đây sau khi Ninh Thanh Thanh được gả vàoTrần gia, đã làm việc ở Trần gia nhiều năm. Cô biết Trần Dục Nhiên này là đại thiếu gia Trần gia, càng biết nhiều hơn là cậu ở Trần gia không được coi trọng đến những nào. Mà Trần Dục Nhiên nội hướng nhát gan, cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng, rất ít khi sai sử đám người giúp việc chuyện gì, có điều cho dù cậu mở miệng, đám người giúp việc sợ là cũng chẳng thèm làm!

Hiện tại Trần Dục Nhiên không chỉ mở miệng, ngữ khí còn rất tự nhiên, đương nhiên xem mình là chủ nhân chân chính sao?

"Thật có lỗi, đại thiếu gia, tôi có việc, không rảnh..." Cô giúp việc tìm cớ thoái thác. Tuy rằng kinh ngạc khi Trần Dục Nhiên thay đổi, nhưng bất quá cậu chỉ là một thiếu gia nhỏ nhoi không được hoan nghênh trong nhà, cô giúp việc cũng không muốn vì nghe lời cậu, mà làm nữ chủ nhân Ninh Thanh Thanh cùng con gái ruột của cô mất hứng! Những chuyện tranh đấu của nhà giàu cô đã nghe và xem qua không ít, làm một người hầu, tránh được chuyện nào hay chuyện đó, bằng không phải quan sát xem ai là người có cơ hội thắng lớn nhất thì hành động theo ý bọn họ. Cô giúp việc nhìn thấy trên người Trần Dục Nhiên không có một phần trăm thắng cuộc, đương nhiên lại càng không phiêu lưu mạo hiểm nghe lời cậu chọc giận nữ chủ nhân cùng con gái ruột của cô ta mà hầu hạ cậu!

Trần Dục Nhiên nhìn cô bằng ánh mắt trong vắt, gật gật đầu: "Cô cứ làm việc đi."

Trong lòng cô giúp việc lập tức thở phào một hơi, sau đó kinh ngạc phát hiện tuy rằng mình cự tuyệt phục vụ Trần Dục Nhiên, nhưng lại bất giác căng thẳng chờ phản ứng của cậu! May mà vị đại thiếu gia này trước sau như một rất dễ lừa... Cô giúp việc quay đi, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường châm chọc.

Trần Dục Nhiên im lặng ngồi lên mạng.

"Dục Nhiên?" Ninh Thanh Thanh từ lầu hai đi xuống, vừa lúc thấy Trần Dục Nhiên vốn nói muốn lên lầu nghỉ ngơi lại ngồi im lặng trong phòng khách, không khỏi kêu lên.

Gọi xong cô dừng lại, ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, thì đã đoán được lí do Trần Dục Nhiên trở lại lầu một lần nữa. Vì Trần Ngọc Dung bướng bỉnh yêu cầu cùng với sự ngầm đồng ý của cô, người làm ở Trần gia chưa từng quét tước phòng của Trần Dục Nhiên bao giờ. Nếu trước kia, Ninh Thanh Thanh sẽ làm bộ như không biết, Trần Dục Nhiên cũng ủy khuất mà nuốt giận, sau đó tự mình giống như người làm lẳng lặng quét dọn phòng.

Nhưng vừa tiếp xúc cùng Trần Dục Nhiên trong thời gian ngắn ngủi, Ninh Thanh Thanh cảm nhận được cậu đã thay đổi, giờ đây đã chẳng thể nào đoán được phản ứng của cậu được nữa...

"Dì Ninh." Trần Dục Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Ninh Thanh Thanh, rất tự nhiên nói, "Dì Ninh đến rồi, vừa lúc... Con khát nước, làm ơn rót cho con ly trà đi!"

Nếu trước đó Ninh Thanh Thanh cảm thấy Trần Dục Nhiên tựa hồ xem cô là người hầu mà sai bảo, thì giờ khắc này, Ninh Thanh Thanh khẳng định! Trần Dục Nhiên thật sự coi cô là người hầu!

Nhận thức này khiến sắc mặt Ninh Thanh Thanh lập tức trầm xuống, vẻ ôn nhu dường như không thể lấn át được cơn nóng giận, khuôn mặt trở nên hơi méo mó: "Trần Dục Nhiên, con..."

Trần Dục Nhiên nghi hoặc nghiêng đầu: "Dì Ninh? Có vấn đề gì sao?"

"Dì là mẹ kế của con! Con khát nước sao không gọi người làm rót cho?" Ninh Thanh Thanh hạ giọng chất vấn, nhẹ nhàng ôn nhu nhưng ngữ khí đầy vẻ không hài lòng và cao cao tại thượng.

"Con có gọi, nhưng bọn họ nói đang bận, không có thời gian rót nước cho con." Trần Dục Nhiên bình tĩnh thản nhiên nói, "Con nghĩ, cho dù là khách đến nhà, dì Ninh cũng sẽ tiếp đón chu đáo. Huống chi con cũng là chủ nhân của ngôi nhà này? Nếu mọi người đều bận, vừa lúc dì Ninh rãnh rỗi, vì sao không thể rót cho con một ly nước? Chẳng lẽ dì Ninh làm mẹ kế, thì không thể đối đãi tốt với con riêng của chồng hay sao?"

Cậu không hề hạ giọng, âm thanh bình thản hòa hoãn vang lên rõ ràng khắp phòng. Người giúp việc xung quanh đều há hốc miệng vì kinh ngạc. Cô giúp việc vừa rồi cự tuyệt phục vụ Trần Dục Nhiên chết trân tại chỗ, trên mặt lúc trắng lúc xanh, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Ninh Thanh Thanh thì cảm thấy trên mặt như bị bàn tay vô hình tát cho một cái!

Trần Huy không coi trọng Trần Dục Nhiên, bởi vì mẹ ruột của Trần Dục Nhiên, Đinh Di, là do Trần Dũng bắt buộc hắn cưới, chuyện này làm tổn thương đến kiêu ngạo và lòng tự trọng của Trần Huy, cho nên hắn không thích Đinh Di, dẫn đến không thích luôn cả Trần Dục Nhiên do Đinh Di sinh ra. Hơn nữa, theo sự trưởng thành của Trần Dục Nhiên, biểu hiện tài trí năng lực bên ngoài của cậu rất bình thường, tính cách nội hướng yếu đuối, không hề mạnh mẽ, làm cho Trần Huy vô cùng thất vọng, đối với Trần Dục Nhiên càng thêm ghét bỏ, thậm chí chẳng thèm nhìn đến. Bên ngoại Trần Dục Nhiên cũng chẳng quan tâm đến cậu. Bởi vậy việc Trần Dục Nhiên ở Trần gia bị cho ra rìa, mai danh ẩn tích trong xã hội thượng lưu, được cho là điều đương nhiên.

Về phần hai mẹ con Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung đối với Trần Dục Nhiên thì không hề kiêng dè, cắt xén sinh hoạt phí, khắt khe với mọi hành động của cậu, nhưng dù sao cũng làm một cách âm thầm, tuy người hầu trong Trần gia, từ trên xuống dưới đều thì thầm bàn tán không thôi, nhưng không có một ai dám đứng ra bênh vực cậu. Trần Dục Nhiên lại nội hướng nhát gan, chỉ biết nhẫn nhịn nuốt giận, chưa từng tranh cãi càng làm cho hai người không thèm kiêng nể gì.

Dần dần Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung cũng đã quên, một khi Trần Dục Nhiên rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa, cố ý muốn tung hê, chịu thiệt chính là các cô! Cho dù hình tượng của Ninh Thanh Thanh ở xã hội thượng lưu có tốt bao nhiêu, thì thân thế của cô mãi mãi là vợ hai của Trần Huy, mẹ kế củaTrần Dục Nhiên, nếu trên đầu treo cái danh "Khắt khe với con riêng", thì cho dù trước đây Ninh Thanh Thanh có tốt đẹp đến đâu đều bị xóa bỏ! Điều này cho dù Trần Huy có yêu thương cũng không thể bảo vệ được cô, Trần Dũng tuyệt không cho phép Trần gia bị gièm pha như vậy! Ninh Thanh Thanh cũng sẽ biến thành đối tượng bị chỉ trỏ trong xã hội thượng lưu...

Nghĩ đến buổi tối sẽ bắt đầu yến hội sinh nhật của con gái Trần Ngọc Dung, đến lúc đó có mặt đều là những nhân vật nổi tiếng hàng đầu ở Thiên Khê... Hiện tại cũng không phải là lúc chọc giận và trở mặt với Trần Dục Nhiên...

Nghĩ đến đây, khuôn mặt hơi trắng bệch của Ninh Thanh Thanh lộ ra một nụ cười ôn nhu: "Dục Nhiên đừng nóng giận, để dì Ninh rót nước cho con... Lần sau nếu có người không nghe lời sai bảo, con cứ việc dạy bảo bọn họ, đừng tức giận mà làm hao tổn thân thể..."

"Làm phiền dì Ninh rồi." Trần Dục Nhiên mỉm cười, lại cúi đầu lên mạng, cũng không nhất quyết so đo thêm nữa.

Ninh Thanh Thanh nhìn cậu chăm chú, lấy lại bình tĩnh, đi vào bếp.

Chỉ một lát sau, cô giúp việc vừa rồi từ chối phục vụ Trần Dục Nhiên, cung kính quy củ bưng một cái khay đi về phía Trần Dục Nhiên. Trên khay đặt một ly hồng trà nóng hổi cùng một miếng bánh ngọt phomai tinh xảo.

"Đại thiếu gia, mời dùng." Cô giúp việc qùy gối trước bàn, đặt hồng trà, bánh ngọt lên bàn trước mặt Trần Dục Nhiên, cố trấn định nói.

Trần Dục Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, nắm bắt được trong mắt cô chợt lóe một tia e ngại cộng với vẻ không cam lòng. Cậu vân đạm phong khinh nói: "Được rồi, cô đi xuống đi."

Cô giúp việc như được đại xá, nhanh chóng lui ra, giống như sau lưng có dã thú đang truy đuổi.

"Khoan đã." Trần Dục Nhiên đột nhiên nói.

"...Đại thiếu gia?" Toàn thân cô giúp việc cứng đờ, không dám chậm trễ quay lại, cung kính khom lưng trước Trần Dục Nhiên.

Trong đôi mắt trong suốt của Trần Dục Nhiên xẹt qua một chút ý cười: "Dì Ninh đâu?"

...Bộ hắn thực sự nghĩ là phu nhân sẽ đích thân rót nước cho mình hả? Cô giúp việc oán thầm trong lòng, nhưng không dám biểu lộ ra, chỉ nói: "Phu nhân có việc khác..."

Trần Dục Nhiên gật gật đầu, không truy cứu, nhưng nhắc tới một việc khác: "Tôi còn định nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị dùm tôi một gian phòng sạch sẽ có thể ngủ."

Trên mặt cô giúp việc lộ ra một chút mất tự nhiên.

"Không được sao?" Trần Dục Nhiên miễn cưỡng hỏi.

"Đương nhiên không phải!" Sau lưng cô giúp việc phát lạnh, sợ Trần Dục Nhiên lại nói ra điều gì đó kinh người, vội vàng nói, "Phu nhân đã phái người lên quét tước phòng rồi. Xin đại thiếu gia chờ một lát..."

Trần Dục Nhiên sờ sờ cằm, chậm rãi nhếch khóe môi lên...

13. Chương 12

Ở Thiên Khê Trần gia rất nổi tiếng.

Như một biểu tượng của địa vị, Trần gia tọa lạc trong khu người giàu ở Thiên Khê, bao gồm nhà chính của Trần Dũng, biệt thự xa hoa theo phong cách châu Âu của Trần Huy, và một tòa nhà chuyên dùng tổ chức những buổi tiệc tùng lớn đặt tên là lầu Phong Diệp. Lấy danh nghĩa chúc mừng con gái lớn của Trần gia Trần Ngọc Dung tròn hai mươi tuổi, yến hội được cử hành ở lầu Phong Diệp. Cái tên này cũng được lấy theo tập đoàn Phong Diệp của Trần gia.

Yến hội sinh nhật bắt đầu, lầu Phong Diệp đầy nhóc những nhân vật nổi tiếng, minh tinh chói sáng.

Áo quần tóc tai chỉnh tề, yến tiệc linh đình, khiêm tốn cẩn trọng rất đúng mực, nói năng thỏa đáng ưu việt, nhân viên phục vụ đã được huấn luyện kĩ càng... Là một trong những thành viên có máu mặt nhất trong xã hội thượng lưu ở Thiên Khê, yến hội của Trần gia trước nay đều thanh lịch đúng mức.

Trên ghế tiệc, lão gia tử Trần gia Trần Dũng bình ổn ngồi ở ghế chủ vị. Lão có một mái tóc bạc được vuốt chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt khắc nghiệt đầy nếp nhăn, rất ít khi cười.

Trần Ngọc Dung mặc lễ phục màu ngọc trai thanh lịch hào phóng, kiểu tóc làm cho khuôn mặt của cô càng thêm thanh xuân hoạt bát, có vẻ xinh đẹp động lòng người. Cô dịu dàng đứng bên tay trái Trần Dũng, mắt mở to hưng trí bừng bừng nhìn mọi người, trông vô cùng thu hút.

Ninh Thanh Thanh ung dung đẹp đẽ quý phái đứng phía bên phải Trần Dũng. Cô vận áo dạ hội cổ chữ V màu tím sậm, vừa đoan chính thanh nhã lại gợi cảm, trên mặt mang theo nét tươi cười xinh đẹp dịu dàng.

Trần Huy dẫn theo hai đứa con sinh đôi xuất sắc cao ngất Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, luôn miệng truyện trò cùng quan khách. Không ai là không cất lời khen ngợi Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên, tuy Trần Huy an nói khiếm tốn, nhưng gương mặt lại không giấu được vẻ kiêu ngạo hài lòng của người làm cha.

Trương Quân Dật đi theo cha mẹ mình đến đây. Nhìn thấy bạn gái Trần Ngọc Dung xinh đẹp, sang trọng quý phái, trong mắt Trương Quân Dật hiện lên một chút yêu thích cùng đắc ý. Là bạn nhảy của Trần Ngọc Dung đêm nay, hắn đang đợi Trần Ngọc Dung chính thức giới thiệu mình với người của Trần gia.

Lúc Trần Dục Nhiên đi vào đại sảnh yến hội, không có bao nhiêu người chú ý tới cậu.

Sau khi cân nhắc lợi hại, dù không cam lòng nhưng Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung vẫn chuẩn bị cho cậu một bộ lễ phục vừa người. Thế nhưng hai mẹ con họ vẫn giữ lòng tiểu nhân, chọn bộ lễ phục có kiểu dáng rất kén người mặc. Chất liệu vải của nó tuy tốt nhưng màu nâu lại khiến trần Dục Nhiên trông có vẻ già dặn và dung tục tầm thường. Cậu vốn đang còn là một sinh viên chưa thoát ra khỏi vẻ trẻ con, dáng người lại gầy yếu, nhưng bộ lễ phục đắt tiền này không khiến cậu toát lên được cái phong thái ung dung tiêu sái của tuổi trẻ, mà chỉ toàn mang đến những hiệu quả ngược lại... Quả nhiên Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung sẽ không cho phép Trần Dục Nhiên nổi bật hơn « gia đình bọn họ ».

Trần Dục Nhiên tuyệt không để ý. Sau khi người giúp việc Trần gia quét tước xong, cậu liền vào nghỉ ngơi. Khi được đánh thức, chứng tuột huyết áp khiến đầu óc hơi mơ hồ, cậu tùy tiện lấy quần áo đặt ở bên cạnh mặc vào, ngay cả nút áo sơmi cũng không cài hết, vẫn còn để mở hai nút.

Cậu cứ như vậy hai tay đút túi, bằng những bước chân lửng thửng, từng bước một đi vào nơi tổ chức tiệc, hai mắt trong suốt hơi hơi nheo lại, khóe môi tự nhiên cong lên, khuôn mặt thanh tú ung dung bình thản, lễ phục màu nâu bao bọc vóc dáng gầy yếu, cả người toát ra vẻ sung sướng bình yên, trái ngược một cách lạ thường với sự vờ vịt, nóng vội kiếm tìm lợi ích kinh doanh ở xung quanh.

Dần dần, mọi người ở đây đều bất giác nhìn về phía cậu, đoán xem cậu bé làm người ta cảm thấy thoải mái lạ mắt này, là con cháu nhà cao cửa rộng nào? Dù sao nếu không có căn cơ vững vàng, thì chẳng có được phong thái thong dong bình yên như vậy...

Bởi vì Trần Dũng cùng Ninh Thanh Thanh ngồi ở phía trên, cách Trần Dục Nhiên khá xa. Trương Quân Dật là người đầu tiên chú ý tới Trần Dục Nhiên đang khiến mọi người tò mò. Hắn đã sửng sốt thật lâu khi nhìn thấy người mà lưng thì vẫn hơi khòm như cũ, nhưng phong thái lại không còn là Trần Dục Nhiên trong quá khứ.

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đang chậm rãi đi tới, Trần Dục Nhiên vẫn là Trần Dục Nhiên, nhưng tựa hồ lại có một sự thay đổi không thể nói rõ được. Khuôn mặt Trần Dục Nhiên vốn rất đại chúng, nhưng giờ phút này lại làm cho người ta cảm thấy bắt mắt và thoải mái lạ thường...

Người tiếp theo chú ý tới Trần Dục Nhiên là Trần Huy. Hắn không nhìn thấy ánh mắt kì quái của hai đứa con bên cạnh, chỉ cảm thấy Trần Dục Nhiên có vẻ quen mắt, lại nghĩ không ra cậu là con cháu nhà ai.

Hắn nâng ly rượu, hạ giọng hỏi Trần Cảnh Nhiên có vẻ trầm ổn: “Cảnh Nhiên, nó là công tử nhà nào? Sao trông lạ mắt như vậy...”

Trần Cảnh Nhiên thoáng vẻ thích thú liếc mắt nhìn Trần Huy một cái: “Ba, đó là anh cả.”

Trong nháy mắt Trần Huy chưa thể nhớ tới đứa con lớn nhất của mình, hắn mờ mịt hỏi lại: “Anh cả?”.

“Đúng vậy. Đó là anh cả của bọn con, Trần Dục Nhiên. Là đứa con đầu tiên của ba.” Trần Cảnh Nhiên chậm rãi đáp.

"Dục Nhiên?" Sắc mặt Trần Huy thay đổi, "Sao nó lại ở đây?" Nghĩ đến đứa con lớn tồi tệ của mình, trong lòng Trần Huy đã không còn sự tán thưởng vừa rồi, hắn không vui cau mày. Làm một trong những người nắm quyền của Trần gia, hắn đương nhiên rất có năng lực và khôn khéo, thế nên nội tâm cũng đầy kiêu ngạo. Có một đứa con lớn bình thường không nở mặt nở mày là sỉ nhục lớn nhất. Dù hắn chẳng điên đến nỗi không thừa nhận hoặc là vứt bỏ đứa con này, nhưng chung vẫn luôn lơ là, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ với con trai trưởng.

Kỳ thật mỗi lần sinh nhật Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên đều có mặt, có điều Trần Huy chưa từng chú ý tới mà thôi.

Biểu cảm của Trần Cảnh Nhiên vẫn hờ hững như trước, không nói lời nào.

"Là chị kêu anh ấy đến." Trần Phách Nhiên nhìn thấy dáng điệu này của người anh sinh đôi, lắc lắc ly rượu, nhẹ nhàng khai Trần Ngọc Dung ra. Đối với người chị này, so với Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên lại càng không thích nhiều hơn.

"Yến hội đêm nay có thể giỡn chơi hay sao?" Trần Huy cau mày, "Lần này Dung Dung suy xét không được chu toàn rồi."

Trần Phách Nhiên bĩu môi. Nếu dựa vào điểm này phán đoán, thì Trần Ngọc Dung chưa từng cân nhắc chu toàn bao giờ.

"Cảnh Nhiên, con đi nói với nó, kêu nó chú ý tới lời ăn tiếng nói của mình, đừng để cho ba mất mặt." Trần Huy bình tĩnh nói.

Trần Cảnh Nhiên khẽ dạ, điềm tĩnh đi đến chỗ Trần Dục Nhiên.

"Phách nhiên..."

"Con đi với anh." Trần Phách Nhiên chặn họng Trần Huy, không đợi hắn phản đối, đã bước theo Trần Cảnh Nhiên.

Tay cầm ly rượu của Trần Huy siết chặt, hết cách lắc đầu, quay lại kêu vợ cùng đi tiếp đón khách.

Bởi vì thuở nhỏ được ông nội Trần Dũng nuôi dạy, quan hệ của hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên này với người cha Trần Huy rất bình thường. Trần Dũng được xem như là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tự lực mở rộng toàn bộ tập đoàn Phong Diệp đến quy mô như hôm nay. Trần Dũng là người bá đạo, là một ông lão độc đoán mạnh mẽ, cho nên năm đó mới có thể một tay thúc đẩy hôn sự giữa Trần Huy cùng Đinh Di, tiểu thư của Đinh gia. Nhưng Trần Huy lúc ấy tuổi trẻ ngông cuồng, không phục sự khống chế của Trần Dũng, cho dù bất đắc dĩ phải kết hôn nhưng sau đó lại không chút tôn trọng cuộc hôn nhân này, cố ý khiêu khích, nuôi dưỡng tình nhân bên ngoài còn sinh con riêng, cuối cùng làm cho mối quan hệ giữa Trần gia cùng Đinh gia hoàn toàn bị cắt đứt. Trong cuộc liên hôn này Trần gia chẳng những không chiếm được lợi ích, còn trở mặt cùng Đinh gia, tổn thất nghiêm trọng. Điều này đối với Trần Dũng là sai lầmkhông thể tha thứ.

Lúc ấy Trần Dũng vẫn như cũ nắm quyền cao nhất ở tập đoàn Phong Diệp, tuy rằng Trần Huy là đứa con duy nhất, lão vẫn nghĩ tới chuyện bồi dưỡng Trần Dục Nhiên, bởi vì phía sau Trần Dục Nhiên có Đinh gia. Nếu có thể thông qua Trần Dục Nhiên liên kết thế lực hai nhà, tập đoàn Phong Diệp sẽ tiến xa thêm một bước. Đáng tiếc Trần Huy gián tiếp khiến cho Đinh Di chết sớm, Đinh gia chán ghét Trần Huy cho nên không nhìn đến đứa con Trần Dục Nhiên của Trần Huy. Hơn nữa nếu so sánh Trần Dục Nhiên với ba đứa con do Ninh Thanh Thanh sinh ra, thì cậu có vẻ ảm đạm không ánh sáng. Trần Dũng khôn khéo cường thế, sau khi cân nhắc lợi hại, mới chấp nhận Ninh Thanh Thanh, chỉ yêu cầu được tự tay dạy dỗ Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên, mãi đến khi đó, quan hệ của hai cha con Trần Dũng mới dịu đi. Đây là ý chỉ định người thừa kế. Ninh Thanh Thanh đương nhiên hết sức sẵn lòng. Trần Huy nghĩ lại cũng biết mình làm tập đoàn Phong Diệp mất đi một cơ hội khuếch trương vô cùng tốt, trong lòng vẫn mang theo một chút hối hận, hơn nữa Ninh Thanh Thanh bên gối nhỏ to, cuối cùng cũng khiến hắn đồng ý.

Thời gian qua đi, Trần Dũng vẫn như cũ nắm giữ quyền cao nhất ở tập đoàn Phong Diệp, địa vị của Trần Huy ở tập đoàn, nói dễ nghe một chút là tổng giám đốc, kỳ thật chính là trợ lý chủ tịch cho Trần Dũng, đa số là nghe theo mệnh lệnh của Trần Dũng, quyền quyết định không nhiều. Trần Huy tuổi càng lớn, thái độ

làm người càng kiêu ngạo, dã tâm đã sớm bành trướng. Với hắn mà nói, làm một tổng giám đốc vẫn chưa đủ để hắn thỏa mãn. Hắn vẫn luôn cho rằng ngày nào đó tập đoàn Phong Diệp sẽ về tay hắn. Nhưng theo sự lớn dần của Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên, Trần Dũng lại càng tỏ rõ ý định bồi dưỡng cặp song sinh này làm người thừa kế. Ai có thể nghĩ đến Trần Dũng đưa hai tên nhóc mười bốn tuổi vào tập đoàn để thực tập? Càng không ai có thể ngờ được chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng cặp song sinh này lại biểu hiện khá là xuất sắc.

Ngay từ đầu Trần Huy đã chuẩn bị chế giễu, nhưng sau đó hắn cười còn không nổi. Cho tới bây giờ hắn chưa từng là một người cha đủ tư cách, Trần Huy mới muốn làm một người cha tốt bụng, gần gũi với hai đứa con, muốn bọn họ giúp sức để tranh thủ sự ủng hộ của Trần Dũng. Có điều, chẳng phải thường nói dễ hơn làm sao? Trần Huy sớm cảm giác được tuy bên ngoài Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên có vẻ nghe lời hắn, nhưng trên thực tế nội tâm vẫn hờ hững như cũ.

Trần Huy không có cách nào khác, chỉ có thể trông cậy vào vợ cùng con gái Trần Ngọc Dung từ nhỏ đã thông minh lanh lợi thu phục hai anh em. Ít nhất quan hệ của Trần Ngọc Dung đối với bọn họ không tồi, rất có phong thái của người làm chị!

Cho nên không khó lý giải, dù cho Trần Cảnh Nhiên nghe theo lời Trần Huy đi tìm Trần Dục Nhiên nói chuyện, Trần Huy vẫn buồn bực như cũ. Hơn nữa Trần Cảnh Nhiên coi như nghe lời, Trần Phách Nhiên lại khó khống như vậy, có thói quen làm theo ý mình.

Lí do Trần Cảnh Nhiên đáp ứng yêu cầu của Trần Huy, thứ nhất là biểu hiện hôm nay của Trần Dục Nhiên làm cho người ta cảm thấy cậu đến đây vì ác ý, nếu quả thực gây ồn ào trước mọi người sẽ rất khó coi, thứ hai là Trần Cảnh Nhiên vẫn không quen với vị anh cả "mới" này, cho nên nảy sinh tò mò.

Trần Dục Nhiên rốt cuộc bị cái gì kích thích, mới có thể biến thành như vậy? Hay đây mới là bộ mặt thật sự của Trần Dục Nhiên?

Trần Phách Nhiên thì thuần túy vô giúp vui. Hắn vốn chính là người sợ nhất thiên hạ không loạn!

.:.

Vũ Vũ: dạo này bận bịu vài chuyện (mà chủ yếu là tập trung cho chuyên môn xem phim Hàn và show thực tế của Hàn) nên bỏ bê em nó với cái gia đình 3 người kia quá, xin lỗi mọi người nhều, từ giờ Vũ sẽ giữ vững tiến độ 2 chương/tuần cho mỗi truyện, mọi người thấy vậy có được hông? *cười thấy hàm răng*

14. Chương 13

Kỳ thật Trần Huy và Trần Cảnh Nhiên quá lo xa rồi. Một Trần Dục Nhiên lười biếng sẽ không tìm người của Trần gia cho thêm phiền toái. Cậu vừa lười lại sợ phiền, nếu không phải nó tự động đến tìm, chắc chắn cậu sẽ không để ý tới!

Nhưng nếu có người đến đây, Trần Dục Nhiên cũng không ngại phản kích vài lời! Miễn cho một số người khi cậu là quả hồng mềm tùy ý mà nắn bóp.

Trần Dục Nhiên không hề cố tình gây ra sự chú ý giờ đang đứng băn khoăn trước bàn tiệc đứng thật dài, cầm đĩa nhỏ chọn đồ ăn. Tuy rằng cậu có xu hướng ru rú trong nhà của dân kỹ thuật, nhưng nghỉ ngơi coi như có quy luật, đến đúng giờ bụng cậu sẽ bắt đầu réo, quả nhiên một miếng bánh nho nhỏ cậu ăn trước đó không đủ.

Không ai đến khiêu khích, Trần Dục Nhiên lại hồi phục dáng vẻ vô hại tự đắc vui vẻ, chuyên tâm nghiên cứu mấy món điểm tâm ngọt có bề ngoài tinh xảo, thầm đoán món nào ăn ngon nhất.

"Anh cả." Trần Cảnh Nhiên đi đến bên cạnh Trần Dục Nhiên, thấy ánh mắt cậu nhìn chằm chằm mấy món điểm tâm ngọt, hoàn toàn không chú ý tới mình, vì thế mở miệng kêu.

Cuối cùng Trần Dục Nhiên quyết định nếm thử bánh ngọt phomai đầu tiên, miếng bánh với màu vàng khéo léo đẹp đẽ, phía trên điểm xuyết một quả anh đào, nhìn đơn giản nhưng cũng không kém phần hấp dẫn.

Nghe tiếng gọi, cậu vừa dùng kẹp gắp bánh ngọt đặt vào dĩa, vừa quay đầu nhìn lại. Nhận ra Trần Cảnh Nhiên, cậu nheo mắt: "Có việc gì?"

"Ba nhìn thấy anh rồi đó." Trần Cảnh Nhiên giống như đang nhắc nhở.

"Vậy à?" Trần Dục Nhiên cầm dĩa xắn một mẩu bánh ngọt cho vào miệng, vừa ăn vừa nhìn về hướng Trần Cảnh Nhiên ra hiệu, lập tức cậu đối mắt với một người đàn ông trung niên tuấn lãng, dáng vẻ so với mình có ba phần tương tự.

Gã chính là ba Trần Huy của Trần Dục Nhiên. Toàn thân tràn ngập khí thế, khi nhìn cậu, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ghét bỏ cùng cảnh cáo. Đứng bên cạnh là Ninh Thanh Thanh, mang theo vẻ tươi cười ôn nhu dịu dàng, âm thầm quan sát biểu tình của chồng.

Trần Dục Nhiên thấy chuyện không liên quan đến mình bèn quay đi, khóe môi bởi vì hương vị tuyệt vời trong miệng mà cong lên.

Lúc này Trần Phách Nhiên chạy tới bên cạnh Trần Cảnh Nhiên, cùng đứng sóng vai với người anh sinh đôi. Vóc dáng hai người cao gần 180 cm, thân hình rắn chắc thon dài, ngọc thụ lâm phong, hai gương mặt giống nhau như đúc tinh xảo tựa tranh vẽ.

"Còn có chuyện gì khác sao?" Trần Dục Nhiên hỏi. Hai anh em sinh đôi này rất thu hút sự chú ý của người khác, Trần Dục Nhiên không muốn bởi vì vậy mà chính mình cũng thành mục tiêu chú ý của thiên hạ.

"Anh không lo lắng chút nào sao? Ba căn bản không muốn thấy anh ở đây." Trần Phách Nhiên đột nhiên ngắt lời. Hắn nghe được đoạn đối thoại vừa rồi giữa Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Dục Nhiên. Trước đây bất cứ nơi nào có mặt Trần Huy, dù rằng gã chưa chú ý tới Trần Dục Nhiên, thì cậu cũng bất giác vừa sợ vừa lui vào góc khuất, đồng thời chăm chú nhìn Trần Huy với ánh mắt khát vọng, vẻ mặt mâu thuẫn rối rắm. Hiện tại thật không thể ngờ rất bình tĩnh lãnh đạm.

"Nhưng tôi đã ở đây rồi. Các người muốn đuổi tôi đi sao?" Trần Dục Nhiên hỏi. Lời tuy nói như vậy, trên mặt cậu lại nhìn không ra thần sắc lo lắng.

"Nếu tôi nói đúng thì sao?" Chẳng để ý đến ánh mắt bất mãn của Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên hai tay khoanh trước ngực nói.

Trần Dục Nhiên khẽ cười: "Vì sao tôi phải làm như cậu mong muốn? Hơn nữa, đã gọi tôi là anh cả, vậy cậu lấy thân phận gì để đuổi tôi đi hả, em trai nhỏ?"

"Đó là ý của ba." Đôi mắt phượng của Trần Phách Nhiên nheo lại, khiêu khích hất cằmlên.

Trần Dục Nhiên lại xắn một mẩu bánh ngọt cho vào miệng, lúng búng nói: "Được rồi, em trai nhỏ. Ba cậu sẽ không làm như vậy đâu, nhiều nhất chính là cảnh cáo kêu tôi an phận một chút, đừng làm hắn mất mặt. Bằng không tôi nước mắt lưng tròng gọi to một tiếng 'Ba', vẻ mặt mọi người sẽ rất khó coi."

Ba cậu?

Trần Phách Nhiên bị xưng hô thú vị này làm cho bật cười, ngay cả Trần Dục Nhiên kêu hắn hai lần "Em trai nhỏ" cũng không để trong lòng.

Trần Cảnh Nhiên lẳng lặng suy nghĩ, sâu xa nhìn Trần Dục Nhiên.

"Trần Dục Nhiên, anh thay đổi rất nhiều! Tôi đang hoài nghi anh bị người ta đánh tráo." Trần Phách Nhiên trêu tức nói.

Trần Dục Nhiên mặt không đỏ thở không gấp, bĩu môi đáp: "Hỏi xem cô chị của cậu đã làm chuyện tốt gì, mà bức tôi đến nước này đi! Các cậu là em trai của cô ta, cũng chẳng tốt lành hơn đâu ha?" Nhỏ giọng nói thầm.

"Chị ấy và chúng tôi khác nhau." Trần Phách Nhiên định vỗ vai Trần Dục Nhiên, "Nếu anh có cách, thì tận tình dạy bảo chị ấy một chút! Một cô gái dối trá, được dung túng đến quá đáng..."

"Phách Nhiên." Trần Cảnh Nhiên trầm giọng ngăn cản, không cho Trần Phách Nhiên nói tiếp. Trần Ngọc Dung là chị ruột của bọn họ, cho dù như thế nào, cũng thân thiết hơn so với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên rất tự nhiên lui về phía sau một bước, khiến tay của Trần Phách Nhiên rơi vào khoảng không.

Cậu chậm rì rì nói: "Đừng động tay động chân lung tung, cũng đâu phải thân thiết gì."

Trên mặt Trần Phách Nhiên hiện lên một chút không vui. Ở Trần gia cậu cũng là người được dung túng. Mình chủ động thân mật Trần Dục Nhiên cư nhiên cự tuyệt?

"Anh có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

"Phách Nhiên, người ta nhìn kìa." Trần Cảnh Nhiên kéo Trần Phách Nhiên cảnh báo. Ba người bọn họ vây quanh ở đây, mấy người bên cạnh đã bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Trần Phách Nhiên sửng sốt, hừ nhẹ một tiếngvới Trần Dục Nhiên: "Được, được lắm..."

Trần Cảnh Nhiên nói: "Anh cả, cha kêu bọn tôi nhắc nhở anh, chú ý thân phận của mình. Anh vẫn còn là một sinh viên đấy." Ngụ ý, Trần Dục Nhiên vẫn còn là một sinh viên không có năng lực độc lập kinh tế, nếu cậu làm điều gì bất thường, Trần Huy cắt tiền tiêu vặt, đến lúc đó còn sợ cậu không nghe lời?

Trần Dục Nhiên từ chối cho ý kiến: "Mấy người suy nghĩ quá nhiều."

"Hy vọng là thế." Trần Cảnh Nhiên nói, lôi Trần Phách Nhiên đang mất hứng đi, "Chúng tôi xin lỗi trước không tiếp đón được."

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao từ cửa.

Sau khi hai anh em sinh đôi tránh đi, Trần Dục Nhiên dần dần lui vào một góc, lúc này cũng ló đầu nhìn qua. Chỉ thấy có ba người đang chậm rãi đi vào, những người khách trong sảnh bất giác chừa ra một lối nhỏ, để bọn họ đi qua.

Dẫn đầu là một người đàn ông mặc tây trang màu đen may thủ công, đôi mắt màu lam đậm ấm áp quyến rũ, thân hình tuấn tú hoàn hảo, đường cong viền môi hoàn mỹ, tao nhã nội liễm, toát lên khí chấtquý tộc. Khoác tay hắn là một cô gái dịu dàng khả ái. Người đàn ông đi sau nửa bước có ánh mắt cười, khuôn mặt như trẻ con, thoạt nhìn giống bé trai nhà bên.

"Ah, Hoắc tổng của Á Thánh..."

"Quả nhiên danh bất hư truyền..."

"Nhìn giống như..."

Trần Dục Nhiên sờ sờ cằm. Cư nhiên là người quen, thế giới này nhỏ thật nha!

Cái người gọi là Hoắc tổng của Á Thánh này, chính là ba Hoắc Hành Nhiễm của Hoắc Đình trước đó không lâu đã khiến cậu phải làm bảo mẫu bất đắc dĩ một ngày!

Trải qua sự phổ cập khoa học của nhóm bạn trong ký túc xá, Trần Dục Nhiên đối với giới kinh thương của Thiên Khê rốt cục có chút hiểu biết. Tập đoàn Á Thánh này ở nước ngoài rất nổi danh. Á Thánh lấy đầu tư lập nghiệp, phương hướng chủ yếu vẫn là cổ phiếu và quỹ đầu tư, ở giai đoạn kinh tế suy thoái, dám mạo hiểm và tạo ra kì tích đầu tư đạt 200% lợi nhuận. Sau đó bắt đầu bước chân vào lĩnh vực điện tử, trang sức, kiến trúc cùng các ngành công nghiệp khác, cũngbiểu hiện không hề tầm thường. Tạo ra nhiều thành tựu như vậy là tổng tài của tập đoàn, Hoắc Hành Nhiễm, tuổi còn trẻ đến bất ngờ, hơn nữa còn rất ôn hòa khiêm tốn. Lần này tập đoàn Á Thánh thiết lập chi nhánh ở quốc nội, văn phòng đầu tiên chính là ở Thiên Khê. Giới thương nhân tai to mặt lớn ở Thiên Khê vừa cảnh giác lại vừa tán thưởng, tác phong làm việc của Hoắc Hành Nhiễm vẫn như cũ, không dễ dàng xuất hiện trước công chúng. Vật vì hiếm mà quý, yến hội của xã hội thượng lưu ở Thiên Khê, lấy sự tham dự của Hoắc Hành Nhiễm làm niềm tự hào.

Trách không được hắn ra tay hào phóng, còn có một thân khí thế của kẻ ở đỉnh cao lâu năm!

Hoắc Hành Nhiễm dẫn theo người đi thẳng về hướng Trần Dũng. Một Trần Dũng luôn luôn mắt cao hơn đầu cư nhiên lại đứng lên, khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày cũng phá lệ nở nụ cười hiền lành.

Hoắc Hành Nhiễm chủ động vươn bàn tay thon dài quý phái ra, thong dong mở miệng: "Xin chào, Trần đổng."

Trần Dũng cười ha hả bắt tay với hắn: "Tôi mạn phép gọi cậu là Hành Nhiễm nhé. Cậu có thể đến, rất vinh hạnh. Cũng không cần phải đổng này đổng kia, gọi ông già này là bác Trần đi!"

"Ông Trần quá khách sáo rồi." Hoắc Hành Nhiễm nở nụ cười ấm áp.

Trần Dũng nhận ra được ý từ chối khéo léo trong câu nói của hắn, vốn rất để tâm, nhưng đối với sự nho nhã lễ độ của hắn thật sự không thể tức giận. Sự thân thiết của ông ngược lại có vẻ hơi vượt rào.

"Ông nội, vị này là?" Trần Ngọc Dung ở bên cạnh nhận thấy bầu không khí ngưng trệ, nhẹ nhàng lay lay cánh tay Trần Dũng hỏi.

Kỳ thật từ lúc Hoắc Hành Nhiễm đi tới, đôi mắt sáng rỡ của Trần Ngọc Dung liền dính vào trên người hắn. Cô chưa từng gặp qua một người đàn ông nào có khí chất xuất sắc như vậy, làm cho người ta cảm thấy ôn hòa đồng thời lại quý phái đến nỗi khiến cho người ta xấu hổ vì dáng vẻ của mình. Cho dù là con cháu nhà giàu xuất sắc như bạn trai Trương Quân Dật của cô, ngay lập tức trở nên kém cỏi. Trần Ngọc Dung nhìn Hoắc Hành Nhiễm, ánh mắt cơ hồ không dứt ra được.

Trần Ngọc Dung chen vào nói rất đúng lúc, Trần Dũng vỗ vỗ tay cô, giới thiệu với Hoắc Hành Nhiễm: "Đây là cháu gái Ngọc Dung của ta, hôm nay là nhân vật chính được chúc mừng sinh nhật. Dung Dung, vị này là tổng tài tập đoàn Á Thánh, ngài Hoắc Hành Nhiễm."

Hoắc Hành Nhiễm tao nhã vuốt cằm, cũng giới thiệu từng người một: "Trần tiểu thư, sinh nhật vui vẻ. Đây là bạn gái của tôi Lý Ngưng, còn vị này là Tiết Trì Thụy, trợ lý của tôi." Sau đó lịch sự bắt tay cùng Trần Ngọc Dung.

Trần Ngọc Dung vội vàng nắm chặt tay Hoắc Hành Nhiễm, rồi lại miễn cưỡng bắt tay cùng Lý Ngưng dịu dàng khả ái và Tiết Trì Thụy mặt trẻ con, tự giới thiệu ngắn gọn.

"Đây là quà sinh nhật Hoắc tổng của chúng tôi tặng Trần tiểu thư." Tiết Trì Thụy đưa hộp quà.

"Cám ơn Hoắc tiên sinh." Trần Ngọc Dung tự tay tiếp nhận, nhẹ vuốt phẳng giấy gói tinh xảo bên ngoài, rồi mới đưa cho người giúp việc để qua một bên.

Hoắc Hành Nhiễm cười nhẹ: "Không cần khách sáo, hy vọng cô thích món quà này. Không làm mất thời gian của các vị nữa, chúng tôi đi xuống nhé."

"Khoan đã, Hoắc tiên sinh!" Trần Ngọc Dung nghĩ đến việc hắn phải đi, gọi nhỏ một tiếng.

Hoắc Hành Nhiễm dừng lại, nhìn cô: "Xin hỏi có chuyện gì thế?"

Khuôn mặt Trần Ngọc Dung đỏ lên, xinh đẹp động lòng người: "Chuyện là thế này, tôi sẽ mở màn khiêu vũ đêm nay, có thể mặt dày mời Hoắc tiên sinh nhảy với tôi điệu thứ nhất không?" Ánh mắt sáng rực hơi hơi ướt át nhìn chăm chú Hoắc Hành Nhiễm, e lệ lại dũng cảm và nhiệt tình.

Hoắc Hành Nhiễm chậm rãi nhìn thoáng qua Lý Ngưng đang khoác tay mình, rồi ánh mắt mới dừng ở trên người Trần Ngọc Dung: "Được."

Tuy rằng Hoắc Hành Nhiễm đã đáp ứng rồi, nhưng sắc mặt Trần Ngọc Dung vẫn hơi trắng bệch, vốn hẳn là nên vui sướng nhưng lại có một chút không vừa lòng. Cô có thể cảm giác được sự lãnh đạm của Hoắc Hành Nhiễm. Dù sao thân phận Lý Ngưng không rõ ràng, Trần Ngọc Dung tùy tiện mở miệng mời khiêu vũ quả thật có chút không lễ phép. Hơn nữa cô đã nói đến mức độ này, Hoắc Hành Nhiễm xuất phát từ phong độ, không thể không đáp ứng. Loại hành vi ép buộc này, là đàn ông chẳng ai thích cả.

Cái đầu đang nóng của Trần Ngọc Dung từ từ hạ nhiệt, không khỏi có chút hối hận vì mình đã quá vội vàng.

"Chúng tôixin phép cáo lui." Hoắc Hành Nhiễm tao nhã hướng về phía Trần Ngọc Dung cùng Trần Dũng nãy giờ vẫn trầm mặc bàng quan không nói gì gật đầu, dẫn theo Lý Ngưng cùng Tiết Trì Thụy đi xuống.

"... Dung Dung rất thích người họ Hoắc này sao?" Trần Dũng một lần nữa ngồi xuống, trầm giọng hỏi.

"Ông nội, con cảm thấy hắn nhìn hơi quen mắt... Hắn họ Hoắc, lại lót chữ Hành, có liên quan với tập đoàn Minh Hoàng của Hoắc gia sao?" Trần Ngọc Dung khom người nói nhỏ bên tai Trần Dũng. Biểu hiện vừa rồi làm cô có chút mất đi tiêu chuẩn của một tiểu thư khuê các, Trần Ngọc Dung rất biết cách làm như thế nào để chuyển dời lực chú ý của Trần Dũng.

"Từng có người đoán như vậy. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm này rõ ràng là có huyết thống ngoại quốc, tính tình ông Hoắc bài ngoại rất cao, không thể có con dâu là người ngoại quốc. Mặt khác công việc làm ăn của Á Thánh cùng Minh Hoàng có chút giống nhau, cạnh tranh với nhau rất dữ. Người nắm quyền mới của Minh Hoàng là Hoắc Hành Tuấn và Hoắc Hành Nhiễm trở mặt, hơn nữa Á Thánh lại tiếp nhận Hoắc Chính Nghiệp, người bị Hoắc gia trục xuất, còn rất trọng dụng. Bởi vì sự kiện này mà Minh Hoàng từng cố ý tranh đoạt chuyện làm ăn cùng Á Thánh. Điều này cũng không phải bí mật." Trần Dũng chậm rãi nói. Một nhân vật trẻ tuổi không thể bỏ qua như vậy tới Thiên Khê, tất cả những doanh nhân thuộc hàng có máu mặt đều cảnh giác, điều tra đời tư ắt không thể thiếu.

"Hắn không giống người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng mà, ông nội..." Trần Ngọc Dung vẫn hơi nghi hoặc. Trong trí nhớ của cô mơ hồ có chút ấn tượng... Không phải trí nhớ ngắn ngủn hai mươi năm, mà là...

Trần Dũng không vì nguyên nhân là con gái mà bỏ qua ý kiến của cô. Trên thực tế, Trần Ngọc Dung đã có thời gian chứng minh cho ông thấy cô có thể chiếm vị trí thứ nhất ở Trần gia.

"Chuyện này để nói sau. Khai tiệc thôi." Trần Dũng phất tay.

"Dạ, ông nội."

.:.

Vũ Vũ: Trần ai lai khổ Vũ mới vào post được chương này, wordpress lại tới tháng phỏng, cứ trang web này không tồn tại riết chắc Vũ điên quá:"(

15. Chương 14

"Tiểu thư Trần gia này đúng là nhiệt tình như lửa..." Tiết Trì Thụy thấp giọng líu lưỡi.

Lý Ngưng nghe vậy trừng mắt liếc hắn một cái. Trên thực tế, Lý Ngưng là thư kí của Hoắc Hành Nhiễm. Hoắc Hành Nhiễm giới thiệu với mọi người cô là bạn gái cũng bởi vì không hy vọng có người phụ nữ khác mượn cơ hội quấn lấy mình. Không ngờ lại gặp phải một Trần Ngọc Dung chẳng biết nghe không hiểu hay là giả bộ ngu ngơ, khiến cho Hoắc Hành Nhiễm luôn không giận không nóng lại có chút bực bội, ánh mắt càng thêm lãnh đạm.

"Nói đúng mà, Hoắc tổng của chúng ta có mị lực kinh người nha..." Tiết Trì Thụy tán thưởng một câu.

"Là Trần tiểu thư này không thức thời, chả có liên quan gì tới Hoắc tổng." Lý Ngưng biện hộ cho Hoắc Hành Nhiễm. Lý Ngưng bề ngoài dịu dàng, nhưng tính cách lại nóng nảy, bất quá ở trước mặt Hoắc Hành Nhiễm, cô thu mình lại mà thôi.

"Dù sao ở trong mắt cô, Hoắc tổng luôn luôn đúng. Nếu Hoắc tổng sai, hãy xem lại điều trên." Tiết Trì Thụy vẻ mặt giác ngộ rung đùi đắc ý.

"Anh..."

"..."

Hoắc Hành Nhiễm không để ý tới sự trêu ghẹo của cấp dưới.

Trên sân khấu, Trần Dũng đang phát biểu, sau lưng lão là cả nhà Trần Huy, nhưng có điều mỗi câu mỗi chữ lão nói hoàn toàn không nhắc đến một người còn lại của Trần gia. Cứ như cậu vốn không được sinh ra, hoặc sự tồn tại của cậu là một vết nhơ xấu hổ không đáng nhắc tới.

Cũng giống như tình cảnh mà hắn thường xuyên gặp phải trước năm mười sáu tuổi. Nhưng vào thời điểm đó hắn không có được vẻ thoải mái tự tại của tên nhóc trước mắt này.

Hoắc Hành Nhiễm nhìn đại thiếu gia Trần gia, Trần Dục Nhiên ngồi ở trong góc cách đó không xa, vui vẻ ăn bánh ngọt, trong mắt thoáng qua nét cười.

Lúc trước cứ tưởng là một tên nội hướng nhát gan, chỉ biết nhẫn nhịn, thật không ngờ cậu lại có hiểu biết, lại thêm một chút xảo quyệt, nhưng dù là mặt tốt hay xấu, thì Trần Dục Nhiên bây giờ mới khiến người khác cảm thấy có sức sống.

Nhưng rõ ràng chỉ gặp nhau một lần trong thời gian rất ngắn, mà lần đó vị đại thiếu gia này chẳng những lừa sạch tiền của thằng nhóc thông minh Hoắc Đình sau đó bán nó cho chính cha ruột, cuối cùng là ôm tiền bỏ chạy không lời từ biệt... Ấy vậy mà lại khiến Hoắc Đình nhớ mãi không quên, yêu thích cái mô hình giá rẻ kia đến mức ôm suốt ngày chẳng chịu buông tay. Ngay cả ông nội của Hoắc Đình cũng ghen tị, bảo là sẽ mua cho Hoắc Đình một bộ mô hình mới rất xịn, với điều kiện Hoắc Đình dùng cái giá rẻ kia đến đổi. Nếu bình thường, Hoắc Đình đã thoải mái đáp ứng ngay, nhưng lần này nhóc thế mà lại không chịu, cứ lắc đầu cự tuyệt, ôm mô hình kia không rời.

"Đây là do con và anh cố gắng thật lâu, mới lấy được đủ phiếu để đổi." Hoắc Đình nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Đây là thành quả lao động nha, không phải chẳng làm mà hưởng đâu! Ý nghĩa rất khác biệt! Hoắc Đình hai mắt đen to lúng liếng nói như thế.

Hoắc Hành Nhiễm cho Trần Dục Nhiên mười vạn tệ, chính là không muốn cậu mượn Hoắc Đình mà dây dưa. Cho dù Trần Dục Nhiên là đại thiếu gia Trần gia của Thiên Khê – Chưa nói tới việc cậu không được coi trọng, cho dù có giống hai anh em sinh đôi của Trần gia tiền đồ vô lượng, là người nằm trong hàng ngũ thừa kế của Trần gia, hắn cũng không để vào mắt.

Trần Dục Nhiên lấy tiền đi tiêu xài, sau đó quả thực không hề xuất hiện ở trước mặt Hoắc Hành Nhiễm hoặc Hoắc Đình, dứt khoát sòng phẳng, rất tốt.

Hoắc Hành Nhiễm lại ngó Trần Dục Nhiên, đáy lòng đột nhiên dấy lên một thứ cảm xúc không thể gọi tên. Hoắc Hành Nhiễm tin rằng Trần Dục Nhiên đã nhìn thấy mình, cũng từ người bên ngoài hoặc là hành động của Trần Dũng nhận ra được địa vị của hắn. Làm con cháu nhà giàu không được coi trọng bị ức hiếp nhiều năm, nếu trong lòng không phục, vốn nên nóng vội gấp gáp, bắt lấy mọi cơ hội có thể làm mình đổi đời...

Có lẽ nhận thấy được cái nhìn chăm chú của hắn, Trần Dục Nhiên ngẩng cái đầu nãy giờ vẫn đắm chìm trong mỹ thực lên, đúng lúc đối diện với tầm mắt của Hoắc Hành Nhiễm. Cậu dường như hơi sửng sốt, theo bản năng định gật đầu chào hỏi, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, động tác chào hỏi dừng lại, thay vào đó là vẻ xa lạ mờ mịt hiện lên trong mắt, đúng kiểu "Tôi không biết anh là ai".

Diễn như thật vậy.

Tiết Trì Thụy cùng Lý Ngưng đấu võ mồm, người bị trêu ghẹo là Hoắc Hành Nhiễm vẻ mặt lại không thèm đếm xỉa đến. Thấy Hoắc Hành Nhiễm nhìn về một hướng khác, khóe môi hơi nhếch lên, tựa hồ tâm trạng không tồi, Tiết Trì Thụy cảm thấy nghi hoặc, ngó theo ánh mắt của hắn, lại chả nhìn ra có cái gì đặc biệt.

"Boss, anh đang nhìn gì thế?"

"Không có gì." Hoắc Hành Nhiễm thong dong tự nhiên quay sang, nhìn về phía sân khấu.

Trần Dũng đứng ở trên sân khấu đã phát biểu gần xong: "...Đêm nay, hy vọng các vị vui vẻ. Bây giờ bắt đầu từ cháu gái của tôi, nhân vật chính của bữa tiệc này, Trần Ngọc Dung sẽ khiêu vũ mở màn. Xin mời tiên sinh Hoắc Hành Nhiễm!"

.:.

Trần Dục Nhiên thật không ngờ cậu lại chạm mặt Trương Quân Dật.

Yến hội ở Trần gia cũng thường thôi, nhưng thức ăn thì rất ngon, nhất là đủ loại điểm tâm ngọt kiểu dáng tinh xảo khéo léo.

Không nghĩ tới là, Trần Dục Nhiên ăn hơi nhiều, nhân lúc ánh mắt của tất cả mọi người trong yến hội hầu như đều tập trung vào sàn nhảy, nơi chỉ có Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Ngọc Dung đang nhảy mở màn, không ai chú ý tới cậu, Trần Dục Nhiên lặng lẽ ra ngoài ban công, hóng gió đêm tiêu thực.

Trương Quân Dật cứ như vậy vội vàng đi tới, cả người tràn ngập sự tức giận cùng mùi rượu nồng nặc. Trong tay của hắn còn cầm một ly Whiskey đầy.

"...Dung Dung, tại sao?" Hắn hung dữ nhìn trừng trừng vào sàn nhảy, trong đó bạn gái Trần Ngọc Dung của hắn và Hoắc Hành Nhiễm giống một đôi kim đồng ngọc nữ. Biểu cảm thẹn thùng quyến rũ trên mặt Trần Ngọc Dung khiến hắn đau đớn. Ở trước mặt Trương Quân Dật, cho tới bây giờ Trần Ngọc Dung đều là vẻ xinh đẹp cao ngạo, đối với hắn như gần như xa khiến hắn không thể buông tay. Trần Ngọc Dung chưa từng lộ ra biểu tình thẹn thùng quyến rũ như vậy với hắn!

Trương Quân Dật ngửa đầu, dốc ngược ly Whiskey vào họng, trong lòng chua xót không chịu nổi. Hắn cũng là một thiên chi kiêu tử, vẫn sống tùy tiện không cần giấu diếm. Đối với Trần Ngọc Dung, hắn thực sự có tình cảm, bằng không cũng sẽ chẳng lãng phí thời gian tiếp cận trêu đùa Trần Dục Nhiên, chỉ vì muốn Trần Ngọc Dung vui vẻ. Kỳ thật hắn đã loáng thoáng nhận ra được mối quan hệ anh em giữa Trần Dục Nhiên cùng Trần Ngọc Dung. Loại chuyện đánh nhau của anh em cùng cha khác mẹ này ở hào môn thế gia nhìn quen lắm rồi. Trần Dục Nhiên vô năng bị Trần Ngọc Dung chơi đùa, không có gì kỳ quái. Trương Quân Dật thích Trần Ngọc Dung nên chán ghét Trần Dục Nhiên, lại càng cảm thấy Trần Dục Nhiên nhận kết cục xứng đáng!

Có điều, hắn đã hao tổn tâm cơ để theo đuổi bạn gái, rốt cuộc cô ta có đặt hắn vào trong mắt hay không?

Trần Ngọc Dung rõ ràng đã hứa hẹn, đêm nay hắn sẽ là bạn nhảy của cô. Sẽ công khai thân phận bạn trai của hắn với người nhà. Ở trong lòngTrương Quân Dật, đã xem Trần Ngọc Dung như là vợ tương lai. Thực lực Trần gia cùng Trương gia tương đương, trước kia Trương Quân Dật từng nghĩ mình phải kết hôn với một người vợ không yêu nhưng gia thế tốt, thấy vô cùng may mắn vì Trần Ngọc Dung thích hợp. Bọn họ môn đăng hộ đối hơn nữa còn yêu nhau! Điều này so với tập quán liên hôn trong xã hội thượng lưu là rất khó gặp...

Trương Quân Dật mê mang thất thần suy gẫm ngoài ban công, một chút cũng không chú ý tới còn có một Trần Dục Nhiên đứng ở bên cạnh.

Trần Dục Nhiên sờ sờ cái mũi, nghĩ không thể lẳng lặng chuồn đi. Cậu cũng không có hứng thú nhìn trừng trừng cái tên đã làm hại Trần Dục Nhiên trước kia thương tâm đến chết. Nhìn biểu tình của Trương Quân Dật, Trần Dục Nhiên đã đoán được vì sao hắn lại ở chỗ này mượn rượu giải sầu. Đối với việc này, trong lòng Trần Dục Nhiên chỉ có hai chữ: Đáng đời!

Cô ả Trần Ngọc Dung này, cũng không phải hiền lành gì, chẳng dễ nắm bắt chút nào.

Lúc này, âm nhạc thay đổi, điệu nhảy thứ nhất đã chấm dứt.

Trương Quân Dật bỗng dưng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Trần Dục Nhiên đứng ở một bên, hắn sửng sốt, nhíu mày, nhưng không nói gì chỉ tiếp tục đưa mắt về phía trung tâm sàn nhảy.

Bên kia Hoắc Hành Nhiễm đã lịch sự thối lui từng bước, không còn ôm Trần Ngọc Dung nữa. Ngược lại thân thể Trần Ngọc Dung nghiêng về phía trước, mắt to chuyên chú nhìn Hoắc Hành Nhiễm, nhẹ nhàng nói gì đó. Từ ngôn ngữ cơ thể mà phán đoán, ý cô là muốn Hoắc Hành Nhiễm tiếp tục khiêu vũ cùng mình điệu thứ hai.

Trong mắt Trương Quân Dật hiện lên lửa giận. Thêm ảnh hưởng của cồn, sắc mặt hắn bình tĩnh đi về hướng Trần Ngọc Dung, khi ngang qua hắn đưa tay thô lỗ lôi kéo Trần Dục Nhiên bất ngờ không kịp phòng bị, cùng đi qua.

"Này, cậu... Làm gì?" Trần Dục Nhiên la nhỏ, giãy dụa để thoát khỏi tay hắn. Nhưng Trương Quân Dật dùng rất nhiều sức, Trần Dục Nhiên chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức.

Hành động của hai người đưa tới sự chú ý. Trương Quân Dật cũng không quan tâm, hắn dừng lại trước mặt Trần Ngọc Dung đang hơi kinh ngạc, cười như không cười vươn tay: "Dung Dung, nếu đã nhảy với Hoắc tiên sinh xong rồi, vậy điệu nhảy thứ hai, nên thưởng cho người bạn trai này chứ hả?" Hắn cường điệu nói ra hai chữ "Bạn trai".

Trần Ngọc Dung sửng sốt, nhìn Hoắc Hành Nhiễm cười vẻ có lỗi, rồi đưa tay cho Trương Quân Dật nắm, nhẹ giọng trấn an: "A Dật anh uống rượu đấy à? Uống rượu tổn hại thân thể, không nên uống nhiều. Anh

muốn khiêu vũ, em nhảy với anh, không cần tức giận."

Sự tức giận trong mắt Trương Quân Dật đã giảm bớt, nắm chặt tay cô: "... Bỏ được Hoắc tiên sinh của em?"

"A Dật, anh say rồi..." Trần Ngọc Dung vươn tay ôm thắt lưng hắn, tư thế sẵn sàng khiêu vũ.

"Được rồi, em khiêu vũ cùng anh. Trần Dục Nhiên là anh cả của em, để anh ấy tiếp Hoắc tiên sinh đi, như vậy Dung Dung sẽ không bị xem là thất lễ." Trương Quân Dật ôm sát cô, bá đạo nói.

Sắc mặt Trần Ngọc Dung hơi đổi, mím môi ngoảnh đầu qua một bên, trước tiên lén trừng mắt liếc nhìn Trần Dục Nhiên một cái, miệng lại ôn nhu nói: "A Dật, em nghe lời anh." Lại nhân cơ hội nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, một lần nữa cười ra vẻ thật có lỗi và khó xử.

Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa mỉm cười, tao nhã thối lui. Thấy Trần Dục Nhiên còn đứng một bên, nhíu mày chà xát cổ tay, nhẹ nhàng nói: "Trần tiên sinh?"

Trần Dục Nhiên nhìn về phía hắn. Xưng hô này khiến cậu nhớ tới Hoắc Hành Nhiễm lúc ở khách sạn, khi thì ôn hòa, lúc xa xách, lãnh đạm. Tuy rằng hiểu được lúc ấy Hoắc Hành Nhiễm dùng tiền xua đuổi mình, cậu cũng được lợi trong đó, nhưng không thể phủ nhận, lòng tự trọng của Trần Dục Nhiên có hơi tổn thương.

"Không ngại nói chuyện với tôi chứ?"

Ánh mắt Trần Dục Nhiên chợt lóe, thản nhiên nói: "Đương nhiên. Mời Hoắc tiên sinh đi bên này."

Hai người một trước một sau rời khỏi sàn nhảy.

"... Anh của Trần tiểu thư? Con cả của Trần gia?"

"Nghe nói tính cách không tốt, người lại vô năng... Nhìn cũng tạm được..."

"Có mẹ kế và em trai em gái xuất sắc như vậy áp chế, có thể tốt mới là lạ..."

"..."

Trương Quân Dật không cố ý hạ giọng, thân phận Trần Dục Nhiên thoáng chốc đã sáng tỏ. Nghe loáng thoáng một ít thì thầm to nhỏ, làm cho Trần Huy cùng Ninh Thanh Thanh đang tiếp khách, vẻ mặt trở nên có chút khó coi.

Nếu không phải Trần Dục Nhiên đang đi cùng Hoắc Hành Nhiễm, Trần Huy đã kêu người dẫn Trần Dục Nhiên đi.

Nhưng nếu cậu làm cho Hoắc Hành Nhiễm phật lòng, hắn nhất định sẽ hung hăng giáo huấn! Trần Huy thần sắc âm trầm nghĩ.

16. Chương 15

Tiết Trì Thụy và Lý Ngưng thấy Hoắc Hành Nhiễm rời khỏi sàn nhảy, liền cùng bước về hắn, nhưng Hoắc Hành Nhiễm khoát tay ra hiệu với bọn họ từ xa, theo Trần Dục Nhiên ra khỏi phòng.

Trần Dục Nhiên vốn là muốn tránh xa Trương Quân Dật say rượu thô bạo và Trần Ngọc Dung nhìn không thuận mắt, nhưng sau khi ra ngoài cùng Hoắc Hành Nhiễm không mấy quen thuộc hơn nữa tựa hồ không thích lui tới với mình, nhất thời lại không biết nên nói gì, nếu đã không có gì để nói vậy thì cứ im lặng, chờ Hoắc Hành Nhiễm chủ động mở lời vậy.

Thái độ của Hoắc Hành Nhiễm đối với Trần Dục Nhiên có vẻ khác trước, nhưng loại đổi mới này không đủ để khiến Hoắc Hành Nhiễm chủ động trò chuyện cùng cậu. Nói một câu không dễ nghe, lấy thân phận địa vị của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên chưa có tư cách để hắn coi trọng. Nhưng có đôi lúc, nhân duyên là chuyện rất khó giải thích, có lẽ vì vậy mà hai người mới lại lần nữa đối mặt nhau, trong một tình huống chẳng ai ngờ tới.

Hoắc Hành Nhiễm thấy Trần Dục Nhiên cứ im lặng thảnh thơi không nói một lời, cảm thấy vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ: "Trần tiên sinh không muốn nói gì sao?"

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Nói cái gì bây giờ? Lần đầu gặp mặt, hay How do you do?" Thái độ tùy ý tản mạn.

Hoắc Hành Nhiễm biết đây là Trần Dục Nhiên kín đáo tỏ vẻ bất mãn. Nhưng thái độ Trần Dục Nhiên thoải mái lại mang theo một chút tự giễu, khiến người ta khó có thể bực bội được.

"Đây là lần gặp mặt thứ hai của chúng ta, Trần tiên sinh." Hoắc Hành Nhiễm tao nhã nói, "Lần gặp mặt trước có vài vấn đề khiến đôi bên không thoải mái. Hy vọng lúc này đây, quan hệ chúng ta có thể tốt hơn."

Trần Dục Nhiên chậm rãi nhìn qua. Cuối cùng cũng đề cập đến chuyện lần trước. Cậu không nghĩ tới một người vừa nhìn đã biết xuất thân bất phàm, lúc nào cũng cho người ta cảm giác kiêu căng lạnh lùng như Hoắc Hành Nhiễm lại nói ra lời chẳng khác gì đang giải thích với mình. Trước đây Trần Dục Nhiên vốn lý giải lúc ấy hắn lấy tiền để xua đuổi cậu, vốn không phải là một người nhỏ mọn, nếu Hoắc Hành Nhiễm chủ động hoà giải, cậu sẽ để những bất mãn kia theo gió bay đi.

"Trần tiên sinh vẫn không có gì muốn nói sao?" Hoắc Hành Nhiễm thu hết vẻ mặt của cậu vào trong mắt, hỏi lại một lần nữa bằng giọng nói hàm chứa ý cười.

Chần chờ một chút, Trần Dục Nhiên hỏi: "... Nó, có khỏe không?" Ậm à ậm ờ, cảm thấy không nên hỏi lại không nhịn được tò mò.

"Nó" ý là nói Hoắc Đình. Hoắc Đình đối người anh Trần Dục Nhiên này nhớ mãi không quên, Trần Dục Nhiên cũng giống nhóc, hơi chút xíu áy náy lẫn nhớ mong. Sau khi bắt đầu cuộc sống với thân thể này, cậu hoàn toàn không có chỗ dựa, tuy miễn cưỡng cũng coi như tự tại nhàn nhã, nhưng không tránh được phải giữ lại vài phần cẩn thận ứng phó người có nghi ngờ đối với sự thay đổi của cậu. Hoắc Đình là người xa lạ đầu tiên mà cậu thực sự tiếp xúc, tuy rằng nhóc chỉ là một đứa trẻ mới năm tuổi.

"Nó khỏe lắm, có điều cứ ôm mãi không buông cái mô hình mà hai người cùng nhau đổi được." Hoắc Hành Nhiễm sớm có chuẩn bị, đương nhiên biết Trần Dục Nhiên hỏi ai. Khi Trần Dục Nhiên đề cập tới Hoắc Đình, thái độ chân thành tha thiết, khiến trong lòng Hoắc Hành Nhiễm lại tăng thêm một chút hảo cảm.

Khóe môi Trần Dục Nhiên nhếch lên, khẽ cười, giống như đang nói "Vậy là tốt rồi".

"...Trần Ngọc Dung dường như rất thích anh. Nếu biết anh đã kết hôn sinh con, không biết sẽ phản ứng như thế nào?" Trần Dục Nhiên đột nhiên chuyển đề tài. Chủ đề về Hoắc Đình xem như chấm dứt, nói thêm gì đi nữa cũng không thể đề cập tới vấn đề riêng tư, với giao tình trước mắt của cậu cùng Hoắc Hành Nhiễm mà nói, đại khái cũng không mấy thân thiết.

Trần Dục Nhiên nói về đề tài này với vẻ chế nhạo. Ánh mắt Trần Ngọc Dung nhìn Hoắc Hành Nhiễm quả thực giống như giành cho người yêu, khó trách Trương Quân Dật giận dữ đến thế. Điều này không khác gì tát vào lòng cao ngạo tự phụ ngất trời mây của Trương Quân Dật! Trần Ngọc Dung tựa hồ không biết Hoắc Hành Nhiễm đã kết hôn sinh con. Vì một người đàn ông đã có gia đình mà thần hồn điên đảo, lại đắc tội với Trương Quân Dật, không biết ngày sau cô biết được chân tướng, có thể cảm thấy mất nhiều hơn được hay không? Hoặc là, cô sẽ không để ý đến việc Hoắc Hành Nhiễm đã kết hôn, học kiểu giống như mẹ mình, làm kẻ thứ ba, phá hoại gia đình người ta?

Không thể không nói, tuy rằng Trần Dục Nhiên có chút hiểu biết nhất định đối với thương giới của Thiên Khê, nhưng những thứ này vẫn chưa đủ sâu. Ít nhất cậu không biết Hoắc Hành Nhiễm đã sớm ly hôn, hiện đang độc thân nuôi con của mình với vợ trước, Hoắc Đình.

Hoắc Hành Nhiễm nghe cậu nói như vậy, vẻ mặt vẫn chẳng biểu lộ gì, cũng không mở miệng phổ cập tin tức cho cậu.

"...Trần tiên sinh dường như không thích Trần tiểu thư, mà cô ta cũng chẳng thích cậu." Hoắc Hành Nhiễm không để ý đến sự chế nhạo của cậu, ngược lại nhẹ nhàng chỉ ra một sự thật khác.

"Tôi tin rằng Hoắc tiên sinh rất rõ ràng điểm này." Trần Dục Nhiên cười với vẻ lười biếng. Có thể trong khoảng thời gian ngắn điều tra đủ những điều cần biết để chuẩn bị một cách giải quyết tốt đến mức cậu không thể từ chối, thì đương nhiên sẽ không bỏ qua điểm này.

"Những người khác trong nhà... Cũng có vẻ coi thường cậu." Hoắc Hành Nhiễm nói tiếp, ôn hòa nhìn cậu. Cách nói coi thường đã có vẻ rất nhẹ nhàng rồi, trên thực tế, "Không thèm ngó", hoặc là "Chán ghét" càng thêm chuẩn xác hơn.

Trần Dục Nhiên liếc nhìn hắn một cái: "Chẳng còn cách nào. Tôi cũng không thể ép bọn họ coi trọng mình."

"Thế cậu cam lòng sao? Không nghĩ đến việc trả thù ư?" Chất giọng trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm dường như còn mang theo chút mị hoặc.

Trần Dục Nhiên kinh ngạc nhìn hắn: "Hoắc tiên sinh, ý anh là gì?"

"Cậu cảm thấy tôi có ý gì, thì chính là như vậy." Hoắc Hành Nhiễm tao nhã thong dong nói.

Trần Dục Nhiên nháy mắt mấy cái, biểu cảm vô tội: "Tôi vốn nghĩ Hoắc tiên sinh không muốn có liên quan gì với tôi..."

"Tôi không thể thay đổi chủ ý hay sao?" Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng hỏi lại.

Trần Dục Nhiên hơi sốc, sờ sờ mũi trong vô thức: "Vì sao anh cảm thấy tôi sẽ bởi vì không cam lòng mà lựa chọn trả thù?"

Hoắc Hành Nhiễm ra hiệu cho cậu nhìn vào bên trong, nơi mà người của Trần gia đang được tất cả vây quanh chúc tụng: "Cậu là đứa con có được nhờ vào cuộc liên hôn của Trần gia cùng Đinh gia. Luận thân phận địa vị, ở Trần gia cậu vốn nên ở vị trí cao nhất trong đám con cháu. Mẹ của cậu bị chính người cha Trần Huy phụ bạc, dẫn đến chết sớm vì uất ức. Mẹ kế Ninh Thanh Thanh vốn là kẻ thứ ba, phá hủy gia đình cậu. Mấy đứa con do cô ta sinh ra, tước đoạt tất cả những thứ đáng ra phải thuộc về cậu. Cậu không thích Trần Ngọc Dung, cũng là công chúa được sủng ái nhất trong Trần gia. Thậm chí mọi người trong nhà còn ngồi xem cô ta chèn ép trêu đùa cậu... Chẳng lẽ cậu lại cam tâm nén giận, phụ thuộc cả đời?... Trần Dục Nhiên, cậu có lý do để trả thù." Hoắc Hành Nhiễm bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên, đôi mắt màu lam thẫm ấm áp nhu hòa, lại giống như lốc xoáy, hàm chứa sự dụ hoặc thần bí trí mạng.

Trần Dục Nhiên nghe xong vô cùng sửng sốt, có chút ngại ngần không thể nhìn thẳng vào mắt Hoắc Hành Nhiễm.

Lý do trả thù, "Hắn" thì có, nhưng vấn đề là: Mình không phải là "Hắn" nha!

"Lần đầu tiên nghe anh nói nhiều như vậy..." Trần Dục Nhiên khen ngợi bằng giọng điệu đầy bất ngờ.

Đối với sự thờ ơ của cậu, trong mắt Hoắc Hành Nhiễm chợt lóe lên ý dò xét.

"Ah?"

"Nghe anh nói như vậy, dường như nếu tôi không chọn cách trả thù thì chẳng được bình thường." Trần Dục Nhiên miễn cưỡng nhướn mày, sau đó trịnh trọng nói, "Khoan nói đến chuyện hiện tại tôi có đủ năng lực để trả thù hay không. Có một số người, lúc anh quan tâm, bọn họ đủ khả năng để gây tổn thương cho anh, nhưng khi anh không thèm để ý... Thì bọn họ chẳng là cái thá gì cả." Khi nói câu cuối cùng, gương mặt cậu mang theo vẻ lạnh lùng thờ ơ.

Sao tôi lại chỉ vì một số người không đáng như vậy, mà lãng phí tinh lực cùng thời gian của chính mình để trả thù?

Hoắc Hành Nhiễm dường như hiểu được nghĩa bóng của Trần Dục Nhiên.

Người ta nói, thay vì để thù hận khiến cho bản thân khó chịu, chi bằng cứ lạnh lùng không thèm ngó tới nó.

Hoắc Hành Nhiễm nhìn Trần Dục Nhiên thật lâu, không thể phủ nhận, cậu chàng này khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng cậu có thật sự giống như lời mình nói, chẳng thèm quan tâm sao?

"Nếu đã như vậy, tôi mỏi mắt chờ xem." Hoắc Hành Nhiễm không muốn kiếm chuyện thêm nữa, cười trừ.

.:.

Ở yến hội, sau khi tìm kiếm chung quanh nhưng không thấy Hoắc Hành Nhiễm, Trần Ngọc Dung bèn đưa mắt tìm sự giúp đỡ từ trợ lý Tiết Trì Thụy. Nhưng ngay khi ánh mắt đụng phải Lý Ngưng dịu dàng động

lòng người, hai cô gái cùng mang tâm tư với một người đàn ông, đều theo bản năng ưỡn ngực thẳng lưng, đồng thời ném cho đối phương cái nhìn miệt thị.

Tiết Trì Thụy cười thầm trong bụng, dưới cái nhìn chằm chằm hiền dịu nhưng ẩn giấu sự hung ác của Lý Ngưng, chỉ cho Trần Ngọc Dung có phần bối rối vị trí của Hoắc Hành Nhiễm.

Trần Ngọc Dung đi ra ngoài, thấy Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đứng cạnh nhau một cách thân mật. Trên mặt Hoắc Hành Nhiễm là sự đầm ấm, còn Trần Dục Nhiên thì đang cúi đầu miễn cưỡng nghiêng tai lắng nghe, hình ảnh hài hòa bình yên. Sắc mặt của cô nháy mắt trầm xuống.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự quấn quýt của Trương Quân Dật, cố tình làm lơ ánh mắt soi mói của bác Trương, giao con ma men đó cho ông ấy coi chừng. Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế lại cho Trần Dục Nhiên cơ hội tiếp cận với tổng tài của tập đoàn Á Thánh, Hoắc Hành Nhiễm, cũng là người cô vừa gặp đã yêu.

Đồ tiện nhân không biết xấu hổ! Vừa câu dẫn xong một người, đã quay sang câu dẫn thêm một người khác! Trần Ngọc Dung mắng thầm trong bụng. Hoắc Hành Nhiễm là người đàn ông lý tưởng của cô! Chỉ có người vĩ đại như vậy mới xứng với cô thôi!

"Hoắc tiên sinh... Anh cả..." Trần Ngọc Dung nở một cười xinh đẹp, ánh mắt trong suốt quyến rũ động lòng người nhìn thẳng vào Hoắc Hành Nhiễm, "Sao hai người lại ở đây, không vào bên trong khiêu vũ?"

"Trần tiểu thư." Hoắc Hành Nhiễm lịch sự gật đầu chào.

"Ai, gọi em Dung Dung là được rồi! Em vẫn luôn hy vọng có một người anh xuất sắc như Hoắc tiên sinh vậy, em có thể gọi là anh Hoắc được không?" Trần Ngọc Dung ngây thơ nháy mắt, mỉm cười dịu dàng, biểu tình khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

"Anh cả của Trần tiểu thư cũng vô cùng tài giỏi mà." Hoắc Hành Nhiễm đưa ánh mắt đầy ám chỉ về phía người vừa thấy Trần Ngọc Dung liền không muốn mở miệng, Trần Dục Nhiên.

Thái độ hoàn toàn rạch ròi với những lời buồn nôn kia.

"Anh Hoắc thật vui tính!" Trần Ngọc Dung dường như không nghe thấy hàm ý cự tuyệt khi Hoắc Hành Nhiễm vẫn gọi cô "Trần tiểu thư", tiếp tục dùng giọng điệu sùng bái buồn nôn đó.

"Trần tiểu thư quá khen." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười đáp.

"Em nói thật mà." Trần Ngọc Dung cười, "Sắp đến lúc cắt bánh kem rồi, anh có vào cùng em không?"

Lần này Hoắc Hành Nhiễm không vội đáp lời cô, liếc Trần Dục Nhiên một cái, hàm ý của nó là gì không cần nói cũng biết. Trần Dục Nhiên là anh ruột của Trần Ngọc Dung. Cớ gì cô lại chỉ mời khách lạ mà không mở lời mời thân nhân?

"Anh Hoắc, nhìn anh trai em làm gì? Đó là anh của em, đương nhiên là anh ấy phải vào cùng với chúng ta rồi." Trần Ngọc Dung sẵng giọng, ánh mắt đảo qua Trần Dục Nhiên hoàn toàn chỉ mang theo ý cảnh cáo.

Trần Dục Nhiên nghe Trần Ngọc Dung dùng cái giọng điệu màu mè gọi mình là "Anh trai", tay chân ngay lập tức nổi đầy da gà.

Sau đó nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của Trần Ngọc Dung, không khỏi híp mắt, nhẹ nhàng hỏi: "Giải quyết ổn thỏa với bạn trai rồi àh?"

Trần Ngọc Dung nghẹn họng. Đúng là tự mình vạch áo cho người xem lưng! Cô nén giận xiết chặt hai tay, ra vẻ thoải mái nói: "Anh đang nói bậy gì đó? A Dật là bạn tốt của anh mà. Tại cậu ấy uống rượu nên mới..."

Thanh âm líu lo chợt ngừng lại. Bởi vì Trần Dục Nhiên giống như tùy ý lấy điện thoại ra, rồi cầm trên tay đùa nghịch với nó.

Có vết xe đổ lần trước. Trần Ngọc Dung thật đúng là sợ cậu lại ghi âm. Nếu cậu đưa đoạn ghi âm đó cho Trương Quân Dật, hắn nhất định sẽ không để yên cho cô!

Trần Ngọc Dung đỏ mặt, cắn môi dưới. Cô thật sự rất muốn trừng Trần Dục Nhiên một cách hung tợn nhất có thể, hoặc là xông lên cho cậu một cái tát, giống như những lần trước vậy, nhưng Hoắc Hành Nhiễm đang ở bên cạnh, cho dù cô có muốn cũng không dám hành động.

"Được rồi, anh àh, sắp đến giờ rồi, chúng ta cùng nhau vào cắt bánh kem đi!" Trần Ngọc Dung miễn cưỡng nở nụ cười với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên nhướn mày, chậm rãi thu hồi di động, gật gật đầu.

Trần Ngọc Dung lập tức nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, chờ mong câu trả lời của hắn.

Hoắc Hành Nhiễm vẫn bảo trì trầm mặc trước màn đấu đá ngầm của hai anh em này, cái kiểu bình tĩnh thong dong trước sau không thay đổi. Thấy Trần Ngọc Dung nhìn mình, hắn ôn hòa nói: "Trần tiểu thư, mời."

Trần Ngọc Dung nghe vậy, lập tức nở nụ cười xinh đẹp, cô nàng dịu dàng kéo váy nhún người trước Hoắc Hành Nhiễm, sau đó nhanh nhẹn đi đến bên cạnh Trần Dục Nhiên, thân mật ôm lấy cánh tay của cậu.

"Anh àh, chúng ta vào trong đi."

Trần Dục Nhiên khó chịu cả người. Thế nhưng cánh tay của Trần Ngọc Dung giống như rắn vậy, quấn lấy cậu không buông.

"Được..." Tránh không ra, Trần Dục Nhiên chỉ có thể mặc kệ nó, cậu nhanh chóng lái sang chuyện khác, "Anh đang nói về chuyện vợ con của Hoắc tiên sinh, vừa mới nói xong thì em đến."

Trần Ngọc Dung nghiêm mặt, chợt có một đoạn phim ngắn xẹt qua não cô. Bỗng nhiên cô nhớ đến vì sao lại cảm thấy Hoắc Hành Nhiễm nhìn quen mắt! Đáp án vừa tìm được này khiến cho sự kinh ngạc khi biết Hoắc Hành Nhiễm đã cưới vợ sinh con nháy mắt bay biến sạch sẽ, đáy mắt cô đột nhiên xuất hiện tia sáng kỳ dị!

"Anh đừng nói lung tung? Hoắc tiên sinh đang độc thân đấy! Anh ấy một mình nuôi con, là một người đàn ông tốt có trách nhiệm..." Trần Ngọc Dung trách mắng.

Trần Dục Nhiên sửng sốt, nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt nhìn Trần Ngọc Dung của hắn, đột nhiên trở nên sắc bén.

Chuyện gì đang xảy ra?

"Thật không ngờ Trần tiểu thư hiểu biết về tôi nhiều đến vậy." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, đáy mắt đọng lại một chút lạnh lùng. Hắn mới tới Thiên Khê không lâu, làm việc luôn luôn kín đáo bí ẩn, thủ hạ của hắn tuyệt đối không dám tiết lộ việc tư của cấp trên. Cho dù là trường hợp chạm mặt ngoài ý muốn của Hoắc Đình và Trần Dục Nhiên, thì Trần Dục Nhiên cũng chỉ biết Hoắc Đình là con của hắn, còn việc hắn sớm ly hôn trở về tình trạng độc thân cậu không hề biết. Cô gái này làm sao có thể tường tận đến mức đó?

Trần Ngọc Dung vẫn đang nhìn hắn bằng ánh mắt chứa chan tình cảm: "Những ai đã từng gặp anh Hoắc, nhất định đều sẽ có ấn tượng vô cùng tốt với anh... Ông nội kể cho em nghe rất nhiều về anh Hoắc, em vẫn luôn mong được gặp anh một lần. Quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt mà!"

Nói dối.

Tuy vậy, Hoắc Hành Nhiễm vẫn điềm đạm nói: "Trần tiểu thư lại quá khen rồi. Không chậm trễ thời gian của Trần tiểu thư nữa, cùng nhau vào đi thôi."

.:.

Vũ Vũ: có ai thấy câu "... Nó, có khỏe không?" giống như vợ hỏi chồng về đứa con thơ không =)))))))))))))

17. Chương 16

Hoắc Hành Nhiễm đi một bên, dường như vừa rồi trò chuyện cùng Trần Dục Nhiên rất vui, ấn tượng đối với cậu không tồi, Trần Ngọc Dung không muốn lưu lại ấn tượng xấu cho Hoắc Hành Nhiễm, chỉ có thể cố

nén ước muốn buông tay Trần Dục Nhiên ra, vẻ mặt tươi cười cùng cậu đi về chỗ ngồi.

Nhìn thấy Trần Dục Nhiên, sắc mặt Trần Dũng không thay đổi, Trần Huy cùng Ninh Thanh Thanh thì vô thức nhíu nhíu mày, lại thấy tình huống hiện tại không thích hợp, nên miễn cưỡng kiềm chế lại, hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên một bất động thanh sắc mang chút suy nghĩ sâu xa, người kia thì hai tay khoanh trước ngực, vừa có vẻ kinh ngạc lại vừa hứng thú.

Bài ca mừng sinh nhật vang lên, xe bánh kem lộng lẫy xinh đẹp được đẩy ra, Trần Ngọc Dung buông cánh tay Trần Dục Nhiên, ôn nhu nhìn thoáng qua Hoắc Hành Nhiễm đã lịch sự lui ra đứng giữa đám khách khứa, rồi mới bước đến trước ổ bánh kem đã cắm sẵn mấy ngọn nến, di chuyển nhẹ nhàng tựa như một con bướm vậy,.

“Dung Dung, sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Trần tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!”

“...Cầu nguyện cầu nguyền đi!”

“Mau cầu nguyện!”

“Cầu nguyện phải lớn tiếng nói ra nhé!”

“...”

Tiếng chúc mừng liên tiếp khiến Trần Ngọc Dung vui vẻ ra mặt.

Cô trầm ngâm nhắm mắt lại, miệng nhẹ hé ra.

“Tôi đã cầu nguyện xong!” Nàng tuyên bố!

“Nói ra đi!”

“Nói ra mới linh nghiệm nha!

“Nói đi! Nói đi!” Những người khách quen biết Trần gia và quan hệ thân thiết với Trần Ngọc Dung ồn ào yêu cầu.

Trần Ngọc Dung cười thật tươi, vui vẻ hôn lên mặt Trần Dũng, làm khuôn mặt ông lão vốn nghiêm túc khắc khổ nở nụ cười. Sau đó cô kéo tay Trần Huy và Ninh Thanh Thanh, nhìn lướt qua hai anh em sinh đôi, trông vô cùng xinh đẹp, cô nghiêm túc ra nguyện vọng: “Nguyện vọng trong ngày sinh nhật là, cả nhà có thể khỏe mạnh an khang, tâm hồn luôn vui vẻ rộng mở, và có thể mãi mãi sống cùng nhau!”

Nguyện vọng này tràn ngập vẻ ngây thơ lại thể hiện tình cảm chân thành. Trần Dũng nghe xong, sắc mặt dịu đi, lộ ra nét hiền hòa, Trần Huy đưa tay yêu thương vỗ vỗ vai của cô, Ninh Thanh Thanh trực tiếp ôm con gái vào trong ngực, hôn nhẹ lên trán cô. Ngay cả Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên luôn có chút thành kiến đối với Trần Ngọc Dung, trong mắt cũng lộ ra ý cười thật tình.

Sáu người đứng chung một chỗ, rõ ràng thành một khối tựa hồ không thể phân cách. Chân chân chính chính người một nhà, quan tâm tôn trọng lẫn nhau,...

Ngược lại, đứng rất gần với bọn họ, người vừa được nhận ra là con cả Trần gia Trần Dục Nhiên, lại giống như một người ngoài cuộc, hoàn toàn bị bài xích ra bên ngoài.

Hoắc Hành Nhiễm đánh giá một bên sườn mặt vô cảm của Trần Dục Nhiên, đột nhiên nhớ tới tư liệu mà chỉ cần đọc qua một lần hắn đã nhớ rất rõ, hôm nay... Không chỉ là sinh nhật của Trần Ngọc Dung, đồng thời cũng là sinh nhật Trần Dục Nhiên... Nhìn Trần Ngọc Dung được chúc mừng sinh nhật, được cầu nguyện, còn chính mình lại cô độc đứng một bên, không biết trong lòng cậu có bình tĩnh giống như vẻ ngoài hay không, có hối hận vừa rồi cự tuyệt đề nghị trả thù mà mình đưa ra...

Sau khi cầu nguyện và cắt bánh ngọt, mọi người bắt đầu tặng quà cho công chúa Trần gia.

Trần Dũng là người theo phong cách cổ, tặng một bộ đồ sứ uống trà quý báu thời Cảnh Đức. Tách trà trắng nõn trong suốt vừa thấy là đã biết giá rất đắt, cực kỳ có giá trị.

Trần Ngọc Dung giơ tách trà nhỏ xinh lên, ra vẻ buồn rầu nhíu mày: "Con hiểu được ý của ông nội, chẳng phải là muốn con pha trà cho ông nhiều hơn sao? Cháu gái hiểu mà!" Nói xong, bắt chước cung nữ thời cổ đại, quỳ gối làm lễ trước Trần Dũng, khiến cho lão có chút dở khóc dở cười.

Trần Huy và Ninh Thanh Thanh cùng tặng trọn bộ trang sức kim cương, óng ánh long lanh xinh đẹp vạn phần. Hai người còn đeo vào cho Trần Ngọc Dung, làm cho khuôn mặt xinh đẹp càng thêm rực rỡ loá mắt.

Trần Ngọc Dung vuốt dây chuyền kim cương trên cổ, vui vẻ hôn lên mặt cha mẹ mỗi người một cái.

Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên tặng một hộp nhạc được chế tạo thủ công, giai điệu Dành riêng cho Alice bằng đàn dương cầm là khúc nhạc mà Trần Ngọc Dung thích nhất.

"Xem như cho hai đứa em qua cửa!" Trần Ngọc Dung vuốt cái hộp âm nhạc yêu thích không buông tay, nói với điệu bộ thật ra dáng chị gái.

Trần Cảnh Nhiên mỉm cười, Trần Phách Nhiên không đứng đắn nhếch môi.

Thu hết quà tặng rồi, Trần Ngọc Dung rất tự nhiên quay về phía Trần Dục Nhiên, hờn dỗi hỏi: "Anh cả quà của em đâu?"

Trần Dục Nhiên đột nhiên bị hỏi, hơi hơi sửng sốt.

Trần Ngọc Dung lập tức nói tiếp: "Anh cả, có mang quà sinh nhật cho em không? Đừng nói là anh đã quên nhé! Em không chịu đâu!"

Mọi người sửng sốt, sau đó lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Quả thật, nếu là tới tham gia tiệc sinh nhật, đương nhiên phải chuẩn bị quà để chúc mừng. Mà mọi người ở Trần gia đều đường hoàng công khai tặng quà cho Trần Ngọc Dung trước mặt mọi người, một là làm ra vẻ cho mọi người thấy bọn họ rất coi trọng và cưng chiều Trần Ngọc Dung, đồng thời cũng có ý biểu lộ quyền thế thực lực và sự đoàn kết của bọn họ.

Làm một thành viên Trần gia, anh trai duy nhất của Trần Ngọc Dung, tặng quà cho cô là lẽ đương nhiên!

Mỗi người Trần gia đều mang suy nghĩ khác nhau, biết rõ sự thật chỉ có Ninh Thanh Thanh, hai anh em sinh đôi, Trần Dũng mơ hồ phát hiện chút ít, và còn Trần Huy tuy chẳng hay biết gì nhưng lại thiên vị Trần Ngọc Dung rất ghét Trần Dục Nhiên...

Trần Dục Nhiên vốn không định tham gia tiệc sinh nhật của Trần Ngọc Dung, sau đó bị Trần Thụ "Thỉnh" lại đây, ngay cả lễ phục còn không có, đừng nói gì đến quà tặng. Căn bản cậu không nghĩ tới việc chuẩn bị quà cho Trần Ngọc Dung...

Trần Ngọc Dung rất rõ ràng điểm này. Cô bèn đào hố khiến cho Trần Dục Nhiên sụp bẫy. Nếu Trần Dục Nhiên không thể đưa ra quà tặng, mọi người sẽ cảm thấy người anh trai này đối với em gái cùng cha khác mẹ không quan tâm, chẳng làm tròn trách nhiệm của một người anh trai!

Trần Dục Nhiên bình tĩnh nhìn Trần Ngọc Dung, cô nhìn lại có vẻ rất ôn nhu vô tội nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên sự ác ý cùng tự đắc.

"Anh?" Trần Ngọc Dung ra vẻ khó hiểu thúc giục.

Trần Dục Nhiên vẫn im lặng, tựa hồ rất khó xử.

Trong lòng Trần Ngọc Dung nổi lên cảm giác thắng lợi vì được trút giận, giống như tất cả mọi khó chịu cô phải nhận từ Trần Dục Nhiên mấy ngày nay giờ phút này đều được tiêu tan. Cô nhìn Trần Dục Nhiên đang khó xử, biểu cảm rõ ràng là rất buồn lại tràn ngập sự thông cảm khoan dung độ lượng: "Ha ha, anh cả có thể đến dự, em gái này đã hạnh phúc lắm rồi, anh không kịp chuẩn bị... Anh muốn làm gì vậy?"

Trần Ngọc Dung thất thanh kêu lên, bởi vì Trần Dục Nhiên tiến thẳng về phía cô, bước chân lười biếng không có tính công kích, nhưng Trần Ngọc Dung vẫn giống như đang gặp kẻ thù lớn vậy.

"Không phải muốn quà sinh nhật sao?" Trần Dục Nhiên vô tội nhún nhún vai, tiêu sái tản mạn. Nói xong, cậu lướt qua bên cạnh Trần Ngọc Dung, đi về phía đàn dương cầm đặt trong góc.

Những buổi tiệc có tầm cỡ như Trần gia, âm nhạc đương nhiên là mời người đến đánh đàn. Hiện tại dàn nhạc đang tạm nghỉ, nghệ sĩ đàn dương cầm cùng những nhạc côngkhác đều ngồi chờ chỉ thị tiếp theo.

Trần Dục Nhiên nói với người đàn dương cầm: "Cảm phiền cho mượn một chút."

Người đàn dương cầm vừa rồi quan sát động tĩnh cũng đã biết cậu là cháu lớn nhất ở Trần gia, nên không có ý kiến gì đứng lên nhường chỗ.

Dưới ánh nhìn kinh ngạc và chăm chú của Trần Ngọc Dung cùng những người khác, Trần Dục Nhiên chậm rãi ngồi xuống, ngón tay ấn lên những phím đàn đen trắng. Tư thế của cậu khiến cho nghệ sĩ đàn dương cầm đứng bên cạnh cùng một số người có học qua không tự chủ được nhíu mày.

Có điều ngón tay Trần Dục Nhiên trắng nõn thon dài nhìn rất đẹp, vô cùng thích hợp với đánh đàn. Người chơi đàn dương cầm nghĩ, điều này làm cho sự tin tưởng của hắn đối với tư thế đánh đàn không tiêu chuẩn của cậu ấm trẻ tuổi tăng thêm một ít.

"Leng keng thùng thùng" Tiếng đàn dương cầm vang lên, nhưng chỉ là một số nốt trầm lộn xộn. Vang lên trong chốc lát rồi dừng lại, khiến cho người ta càng thêm không hiểu gì cả.

Đang gắt gao nhìn Trần Dục Nhiên chằm chằm, bất giác trong lòng Trần Ngọc Dung buông lỏng, trong mắt hiện lên ý chê cười.

"Anh cả, anh ngồi trước đàn dương cầm làm gì? Anh chưa từng học qua đàn dương cầm..."

Trần Ngọc Dung vừa dứt lời, giai điệu Dành riêng cho Alice vang lên nhẹ nhàng và rõ ràng. Mười ngón tay trắng nõn thon dài của Trần Dục Nhiên khoan thai nhảy múa trên những phím đàn đen trắng, tiết tấu lúc đầu hơi ngắc ngứ dần dần uyển chuyển, cho thấy sự tự tại thoải mái, làm người ta không khỏi hiểu ý mà cười lên.

Không thuần thục, mở đầu có chút ngập ngừng tối nghĩa, giai điệu cũng không phải rất xuất sắc, nhưng thắng ở cảm tình chân thật, rõ ràng, thư sướng, bình yên, hơn nữa còn nghiêm túc đàn hết cả bài.

Nốt nhạc cuối cùng ngân lên, Trần Dục Nhiên cười vẻ hơi ngượng ngùng, quay về phía Trần Ngọc Dung chậm rãi nói: "Thời gian không đủ, chỉ có thể luyện đến trình độ này, hy vọng em gái không ghét bỏ..."

Giả bộ thơ ngây vô tội, ai mà không làm được?

Trần Ngọc Dung tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, có điều ở trong mắt của những người khác xem ra lại là vì xúc động mà nên.

Không thể tưởng tượng được anh em Trần gia tuy rằng cùng cha khác mẹ, tình cảm lại tốt như thế! Một số quan khách giật mình. Anh cả chưa từng học qua đàn dương cầm, thế nhưng bí mật luyện tập, chờ đến sinh nhật đàn cho em gái nghe, làm quà chúc mừng!

Lần này, cái gì mà không có nghề, mở đầu chậm chạp tối nghĩa, giai điệu không rõ ràng và rất nhiều khiếm khuyết, toàn bộ đã được giải thích. Ngay cả những người đang định châm biếm ngón đàn của cậu, đều không thể mở miệng, ngược lại còn khen cậu yêu thương em gái, vì muốn tặng quà sinh nhật cho em gái mà tốn không ít tâm tư...

"Em gái không vui sao?" Nét cười của Trần Dục Nhiên biến mất, vẻ mặt thương tâm mất mát ngại ngần hỏi.

Tim Ninh Thanh Thanh đập thình thịch trong ***g ngực, không thốt nên lời nhắc nhở Trần Ngọc Dung. Trần Ngọc Dung hít sâu một hơi, cắn cắn đầu lưỡi, sáng lạn cười nói: "Đương nhiên em rất thích rồi! Cám ơn anh cả!"

"Đàn không được tốt lắm, em đừng chê nhé." Trần Dục Nhiên nháy mắt trở nên vui vẻ, cười tủm tỉm nói.

"Sao mà chê được chứ? Anh cả lo lắng nhiều rồi." Trần Ngọc Dung nỗ lực giữ vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng và chân thành.

Trần Dục Nhiên thở phào một hơi, vui mừng nói: "Em gái thích là tốt rồi..." Điệu bộ đó, giống như là nếu Trần Ngọc Dung không thích, thì dường như cậu đã phạm tội lớn rồi.

Trần Ngọc Dung hai tay nắm chặt, tiếp tục cườitrừ: "Anh cả mau tới ăn bánh ngọt đi."

"Tới đây, em gái." Trần Dục Nhiên đưa tay làm động tác tuân lệnh, thật sự thuận theo ý cô.

Trần Ngọc Dung quả thực muốn đưa tay tát một cái, xoá sạch biểu cảm giả vờ giả vịt. Thân là một người anh cả, trước mắt bao người lại tỏ ra sợ sệt em gái như vậy, ngoan ngoãn nghe lời, những người khác sẽ nghĩ về cô như thế nào? Lúc nên nghe lời thì lại không làm, còn khi chẳng cần thì lại cố ý phô bày ra vẻ ngoan ngoãn đến vậy!

Trần Ngọc Dung cuối cùng cũng ý thức được: Trần Dục Nhiên thật sự thay đổi!

18. Chương 17

Sau yến hội sinh nhật của Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên nghênh đón cuộc thi tháng nước sôi lửa bỏng. Điều này làm cho cậu không rảnh suy nghĩ sâu thêm về ánh mắt đáng sợ của Trần Ngọc Dung khi cậu ngồi xe Hoắc Hành Nhiễm rời khỏi Trần gia đêm hôm đó.

Hoắc Hành Nhiễm kia cũng là một người kỳ quái. Đêm đó sau khi kích động Trần Dục Nhiên trả thù Trần gia không thành, Hoắc Hành Nhiễm dường như cũng không mấy để ý, thái độ đối với Trần Dục Nhiên chưa từng thay đổi. Nói hắn thân mật hơn với Trần Dục Nhiên, thì quả thật vẻ mặt có chút ôn hoà, khi thấy Trần Ngọc Dung ngăn cản Trần Dục Nhiên rời khỏi Trần gia sau yến hội sinh nhật, Hoắc Hành Nhiễm chẳng những giải vây, còn cho cậu ngồi nhờ xe quay về trường, làm sắc mặt Trần Ngọc Dung trở nên rất khó xem. Còn nếu nói hắn có hứng thú với cậu, thì sau ngày hôm đó, Hoắc Hành Nhiễm lại không xuất hiện lần nào nữa trước mặt Trần Dục Nhiên.

Đương nhiên, Trần Dục Nhiên còn ước gì hắn không xuất hiện. Cậu luôn luôn có cảm giác Hoắc Hành Nhiễm đối với mình mà nói là một phiền toái rất lớn, mà cậu ghét nhất chính là gặp phiền toái.

Cuộc thi tháng đối với Trần Dục Nhiên và anh bạn cùng phòng ký túc xá Phùng Đào là một cơn ác mộng. Trần Dục Nhiên là vì trước kia quá kém, không đủ thời gian để bổ sung, chỉ có thể đi từng bước, tối thiểu không để nợ môn. Phùng Đào thì lại là một tên học lệch môn cực kì nghiêm trọng. Trừ bỏ bài vở chuyên ngành lập trình máy tính, những môn khác chính là ù ù cạc cạc, mỗi lần đều nhờ Giản Triệu Phong trầm mặc ít lời nhưng khí thế mạnh mẽ ép buộc hắn học bổ túc, thành tích mới miễn cưỡng qua truông, rất may mắn không phải nợ môn.

Lúc này đây có thêm Trần Dục Nhiên làm bạn, Phùng Đào rốt cục không cần một mình đối mặt với một Giản Triệu Phong như hóa thân thành cai ngục, cậu ta cơ hồ sướng đến phát khóc!

Trần Dục Nhiên cũng nói rằng, nếu Giản Triệu Phong không học tài chính mà chuyển sang sư phạm, nhất định hắn sẽ trở thành một giáo viên cực kì xuất sắc, bởi vì không có học trò nào dám ở trước mặt hắn lơ là không coi ai vào đâu.

Vượt qua khổ cực suốt một tháng, Trần Dục Nhiên đi ra ngoài phòng thi sau khi làm xong môn cuối cùng, không khỏi thở phào một hơi. Chăm chỉ học hành đối với người lười nhác như cậu mà nói thật sự là một chuyện vô cùng mệt nhọc!

Thi xong là có thể nghỉ. Bất quá Trần Dục Nhiên hoàn toàn không có ý định về Trần gia. Người trong ký túc xá đã đi hết. Phùng Đào thi xong sớm hơn cậu hai ngày đã bị Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng khăn gói điệu đi Tây Tạng. Lúc gặp lại phỏng chừng là tới tháng chín.

Trần Dục Nhiên cầm trên tay phương thức liên hệ của người sắp xếp thực tập mà trước đó Phùng Đào đưa cho. Người cậu phải liên hệ là sư huynh của Phùng Đào, tên Hà Thiếu Quân. Hà Thiếu Quân là nhân viên chính thức trong công ty mà cậu sẽ thực tập, lúc đầu cũng đã từng thực tập ở đây vì biểu hiện suất sắc nên được vào biên chế. Bộ phận nhân sự của công ty linh hoạt, nhờ nhân viên giới thiệu thực tập sinh, nhưng chỉ được một người, hơn nữa nếu thực tập sinh biểu hiện quá kém, sẽ ảnh hưởng đến kiểm tra và đánh giá thành tích của bản thân. Bởi vậy các nhân viên khi đề cử thực tập sinh đều vô cùng thận trọng. Hà Thiếu Quân rất hiểu trình độ sư đệ Phùng Đào của mình, nếu không phải Phùng Đào vỗ ngực bảo đảm cho Trần Dục Nhiên, hắn cũng sẽ không gật đầu để Trần Dục Nhiên thay thế Phùng Đào.

Thi xong rồi, Trần Dục Nhiên cũng không trì hoãn, nhanh chóng thu thập đồ đạc, đi thẳng đến nơi thực tập. Công ty cách trường học khá xa, nhưng có ký túc xá cho thực tập sinh vào ở tạm, hơn nữa phúc lợi rất tốt.

Bất quá dường như hôm nay cậu xuất môn không coi hướng. Mới vừa đi đến cổng ký túc xá, cậu liền trông thấy Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật đang cù cưa cù nhằng.

"...Trần Ngọc Dung, cô đừng có mơ! Tôi làm cho cô nhiều việc như vậy, chỉ một câu 'Chia tay đi' Liền đá tôi sao? Cô xem Trương Quân Dật tôi là con chó mình nuôi chắc, tắc lưỡi thì đến phất tay thì đi sao? Hả?" Sắc mặt Trương Quân Dật vặn vẹo dữ tợn.

"A Dật, anh bình tĩnh một chút. Em không phải nói muốn chia tay, mà là em tìm được nơi thực tập, phải đi làm, tạm thời không thể gặp anh..." Trần Ngọc Dung tựa hồ không nghĩ tới Trương Quân Dật phản ứng dữ dội như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, đành hạ giọng trấn an.

Từ sau yến hội sinh nhật của Ngọc Dung ở Trần gia, giữa hai người đã xuất hiện khoảng cách. Trần Ngọc Dung có mục tiêu mới, định dần dần xa lánh Trương Quân Dật, nghĩ rằng với tính cách kiêu ngạo cùng tình sử trước đây của Trương Quân Dật, nhất định sẽ không dây dưa với cô. Nhưng thật bất ngờ, sau khi Trương Quân Dật nhận ra được ý đồ của cô thì nổi giận, canh chừng cô càng thêm gắt gao, không chịu chia tay. Trần Ngọc Dung vừa kiêu ngạo vì mị lực của mình ngay cả một hoa tâm như Trương Quân Dật cũng không thể cưỡng lại, chẳng để ý đến phong độ mà đeo bám, lại vừa phiền chán vì Trương Quân Dật không chịu chia tay dứt khoát, khiến cho cô khó xử.

Chuyện này vẫn kéo dài tới ngày cuộc thi chấm dứt. Vì kế hoạch tiếp theo của mình, Trần Ngọc Dung rốt cuộc ngả bài cùng Trương Quân Dật, lấy cớ thực tập bên ngoài, làm lí do chia tay.

Không thể tưởng được Trương Quân Dật lại lộ ra biểu tình đáng sợ như vậy, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Trần Ngọc Dung không khỏi nhớ tới sau lưng Trương gia còn có thế lực xã hội đen, cô đâm ra sợ hãi, nhanh miệng sửa lời: "...Hơn một tháng không thể cùng nhau, anh chắc cũng cần bạn gái khác..."

"Em thật đúng là hào phóng ha! Không ngại anh một cước đạp mấy thuyền!" Trương Quân Dật châm chọc. Coi mình là đồ ngốc sao? Nếu hắn có bạn gái khác, Trần Ngọc Dung không phải càng đúng lý hợp tình chia tay?

"Em không có ý như vậy..." Trần Ngọc Dung phản bác với vẻ mặt oan ức.

"Vậy ý em là gì?"

"Em chỉ không muốn anh chịu thiệt thòi." Trần Ngọc Dung nắm tay áo của hắn, khó có được dáng vẻ như chú chim nhỏ nép vào người, "Em biết anh... Rất lợi hại... Nhu cầu cao..." Vài lời cuối cùng tràn ngập ám chỉ ái muội và dụ hoặc.

Sau khi hai người xác lập quan hệ đã có chung đụng xác thịt. Người bên gối lại khẳng định năng lực đàn ông của mình, làm sự tức giận của Trương Quân Dật dịu đi.

"Cho dù thực tập, anh vẫn có thể đi gặp em." Trần Ngọc Dung khó có lúc hạ mình, giọng Trương Quân Dật cũng bớt gay gắt.

Lại còn vậy nữa?!

Trần Ngọc Dung làm nũng: "Công ty em thực tập rất nghiêm, thực tập sinh đều ở trong ký túc xá, sống cùng với mọi người, không tiện. Hơn nữa anh ở kế bên, em nào còn tâm tư mà làm việc?" Trong giọng nói mang theo sự say đắm cùng với vẻ giống như oán giận.

"Cái công ty cóc khô gì vậy! Không bằng đến công ty nhà anh." Trương Quân Dật nổi giận đùng đùng một khắc trước đã hoàn toàn được trấn an, khẩu khí vẫn không tốt, nhưng đã chẳng còn vẻ dữ dằn như lúc nãy.

"Đây là do ông nội chỉ định, em cũng đâu có cách nào." Trần Ngọc Dung bất đắc dĩ nói.

Ở xã hội thượng lưu Thiên Khê, thanh danh của Trần Dũng, lão gia tử Trần gia này vẫn uy lực mười phần. Cho dù là ba của Trương Quân Dật đều phải cúi đầu trước mặt Trần Dũng. Bướng bỉnh như Trương Quân Dật xa xa nhìn thấy khuôn mặt uy nghiêm cứng ngắc của Trần Dũng liền trở nên nhút nhát.

"Vậy em đi sớm về sớm." Trương Quân Dật đành phải nói thế, "Mỗi ngày gọi điện thoại cho anh." Trong lòng vẫn có chút không tín nhiệm đối với Trần Ngọc Dung.

"Vâng." Trần Ngọc Dung đáp ứng, "Vậy em về nhà trước nhé."

Trương Quân Dật giữ chặt cô: "Đêm nay ở cùng anh đi."

"... Được." Trần Ngọc Dung không thể để sự trấn an trước đây của mình thất bại trong gang tấc, gật gật đầu đáp ứng.

Trương Quân Dật và Trần Ngọc Dung cùng rời đi, mỗi người mang tâm tư khác nhau, nhưng không ai chú ý tới Trần Dục Nhiên đứng ở một góc ký túc xá.

Trần Dục Nhiên không phải cố ý nghe lén. Có điều Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật, hai người này đối với cậu mà nói đều phiền toái như nhau. Cậu cực kì không thích Trần Ngọc Dung luôn gây chuyện khiến mình không được yên ổn, cũng không thích người mà Trần Dục Nhiên trước đây có tình cảm sâu đậm, giờ lại ở trước mặt cậu ta ra sức biểu hiện sự "Ân ái" giữa hắn và Trần Ngọc Dung. Trần Dục Nhiên hiện tại đối với Trần Dục Nhiên trước đây vẫn còn một chút tâm lý che chở. Hình ảnh Trần Ngọc Dung và Trương Quân Dật bên nhau không ngừng nhắc nhở cậu, Trần Dục Nhiên trước kia đã thương tâm thống khổ vì một người không đáng, có bao nhiêu ngốc nghếch và đáng thương.

Bất quá nhìn bọn họ rõ ràng đứng chung một chỗ nhưng đã ẩn chứa bóng dáng ngăn cách, Trần Dục Nhiên vỗ vỗ ngực: "Cậu cứ đợi bọn họ gặp báo ứng đi..."

Nói xong, một tay cậu vung vẫy túi hành lý không lớn, tay còn lại đút túi, thong thả nhàn nhã rời khỏi trường.

.:.

Công ty thực tập cách trường học tới ba giờ ngồi xe. Trần Dục Nhiên nhảy xuống xe, nháo nhác nhìn chung quanh, thì thấy một thanh niên thân hình cường tráng đứng tựa vào cột bảng hiệu chơi điện tử. Qua điện thoại cậu từng hình dung Hà Thiếu Quân mặc áo t'shirt màu đỏ, quần rộng thùng thình, để tóc húi cua, quần áo giống thập niên 70, cử chỉ ở thập niên 00.

"Hà sư huynh?" Trần Dục Nhiên chào hỏi.

Động tác chơi điện tử của thanh niên kia không hề dừng lại.

Trần Dục Nhiên đến gần, vỗ mạnh lên vai hắn: "Hà sư huynh!"

Thanh niên kia chấn kinh nhảy dựng, bật thốt lên: "Làm gì vậy? Hù chết tôi rồi!"

...Được rồi, nói chuyện phong cách thập niên 90, diện mạo giống người vượn núi, thần kinh như cột điện.

"Xin chào Hà sư huynh, em là Trần Dục Nhiên." Trần Dục Nhiên không bị ảnh hưởng, tự giới thiệu.

"Ah, ah, cậu chính là sư đệ Dục Nhiên ha!" Thanh niên bừng tỉnh đại ngộ — Hà Thiếu Quân lấy lại tinh thần, pha lẫn chút ngượng ngùng tắt điện thoại, gãi mặt nói, "Sorry sorry, anh một khi tập trung vào trò chơi thì không để ý đến xung quanh... Vừa rồi mới đến cửa thứ chín..." Nói xong tiếc nuối lắc đầu, ánh mắt kiểu "Nếu không phải bị cậu cắt ngang khẳng định có thể qua cửa".

Trần Dục Nhiên nhìn hắn làm một loạt động tác giống như Phùng Đào, nghe hắn nói ngôn ngữ cũng y chang Phùng Đào, nhất thời vừa cảm thấy quen thuộc lại vừa buồn cười.

"Chúng ta có thể tìm thời gian để học hỏi lẫn nhau." Trần Dục Nhiên nói.

"Đương nhiên rồi. Cậu cho là mình có thể trốn được sao?" Hà Thiếu Quân nhướn cặp chân mày rậm rạp, ngông cuồng tự đại tuyên bố, "Anh sẽ làm cho cậu ngay cả quần cũng thua luôn."

"Chờ xem!" Trần Dục Nhiên miễn cưỡng ứng chiến, cũng tự tin tràn đầy.

Hai người nhìn nhau cười.

"Anh dẫn cậu đến ký túc xá thực tập sinh." Hà Thiếu Quân nhìn nhìn cánh tay gầy guộc của Trần Dục Nhiên, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, rất thức thời tự động nảy sinh tính cách anh trai, im lặng cầm hành lý của cậu, khoác lên vai.

Trần Dục Nhiên khẽ nhúc nhích, rồi nhún nhún vai đi theo hắn. Bản thân cậu cho dù phơi nắng như thế nào cũng không nhuộm đen được làn da trắng nõn mịn màng, quả thật làm cho người ta có cảm giác cậu là một loại người nhỏ yếu dễ bắt nạt.

Trần Dục Nhiên đi sau Hà Thiếu Quân, hai người theo đường nhỏ đi đến ký túc xá dành cho nhân viên thực tập.

"Ký túc xá nhân viên tập đoàn Á Thánh" Khi mấy chữ cái to đùng xuất hiện ở trước mắt Trần Dục Nhiên, cậu không khỏi sửng sốt. Xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Phùng Đào, cậu không lưu ý đến tên công ty thực tập. Bất ngờ không kịp đề phòng, biết được tương lai mình phải ở hơn một tháng trong công ty Á Thánh do Hoắc Hành Nhiễm làm tổng tài, Trần Dục Nhiên không thể không cảm thán vận khí của mình thật sự rất kỳ quái.

Có điều, cho dù sớm biết công ty thực tập là Á Thánh, thì cậu vẫn sẽ đến. Mình cũng không làm chuyện thẹn với lòng nên việc gì phải kiêng dè người khác, hơn nữa cậu lại đang cần một phần thu nhập, để dần dần thoát ly khỏi bàn tay của Trần gia. Bất luận là Á Thánh hay công ty khác, chỉ cần có thể cho cậu một công việc đáng giá, cậu chẳng ngu gì mà chối từ.

Ký túc xá cho thực tập sinh xếp ba người một phòng, trong đó đầy đủ phòng tắm cùng WC. Phòng của Trần Dục Nhiên tạm thời chỉ có mình cậu ở.

"Đây là chìa khóa, cầm lấy. Dưới lầu có siêu thị bán đồ tiêu dùng, cậu có thể mua đồ dùng sinh hoạt. Ngày mai trợ lý tổng giám đốc Thẩm tiên sinh sẽ cho gọi cậu, phải biểu hiện cho tốt đấy. Anh ấy là người quyết định cậu có được giữ lại thực tập hay không." Bề ngoài Hà Thiếu Quân nhìn cục mịch, thế nhưng đầu óc lại tinh tế tỉ mỉ, "Đây là những việc cần chú ý. Nhớ cho kỹ." Hắn đưa cho Trần Dục Nhiên một tờ giấy gấp đôi.

Trần Dục Nhiên cầm lấy, nhất nhất gật đầu: "Em hiểu rồi, Hà sư huynh, cám ơn anh."

Hà Thiếu Quân nhếch miệng cười: "Không cần khách sáo! Em là bạn của Tiểu Đào, cũng chính là bạn của anh. Được rồi, trước tiên em sửa soạn lại một chút, tối nay cùng nhau ăn bữa cơm! Có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh, hoặc là lên lầu tìm, anh ở tầng mười bảy phòng 1725."

Ký túc xá nhân viên tập đoàn Á Thánh Tổng cộng hai mươi lăm tầng. Chỗ dành cho thực tập sinh như Trần Dục Nhiên là tầng năm, cậu ở phòng 526. Hà Thiếu Quân thì lại ở tận tầng mười bảy phòng1725.

Trần Dục Nhiên đưa tay làm kí hiệu "OK".

Hà Thiếu Quân vừa đi vừa chơi tiếp trò chơi trên điện thoại.

Trần Dục Nhiên mở tờ giấy hắn vừa đưa ra, đề mục là [Những điều cần chú ý khi thực tập ở Á Thánh], điều thứ nhất viết: Tổng giám đốc công ty, tiên sinh Hoắc Chính Nghiệp và trợ lý tổng giám đốc tiên sinh, Thẩm Bắc Thôn là một cặp tình nhân, tuyệt đối không được tỏ vẻ ngạc nhiên bởi điều đó!

.:.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Thật tốt quá. Phiền toái [Trần Ngọc Dung] rốt cục lui tán!

19. Chương 18

Tổng giám đốc công ty ông Hoắc Chính Nghiệp cùng trợ lý tổng giám đốc Thẩm Bắc Thôn là một đôi tình nhân? Đàn ông yêu đàn ông? Lại còn công khai?

Quả nhiên giống như lời Lý Lạc, xã hội hiện tại càng ngày càng cởi mở.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Trần Dục Nhiên lúc ăn cơm chiều, sau khi được Hà Thiếu Quân trả lời khẳng định.

"Đúng vậy!" Hà Thiếu Quân thấy trên mặt Trần Dục Nhiên không có vẻ giật mình hay cảm xúc khinh bỉ, liền cảm thấy nhẹ nhõm, " Tổng giám đốc Hoắc là con cháu của Hoắc gia ở thủ đô. Bởi vì come out nên bị đuổi ra khỏi gia tộc, tổng tài bất chấp áp lực, mời anh ấy về nhận chức tổng giám đốc." Hắn giải thích thêm. Chuyện này trong ngành cũng không phải là bí mật.

Hoắc gia luôn làm việc rất kín kẽ, không muốn cho người ta biết. Nhưng việc Hoắc gia khống chế tập đoàn đa quốc gia Minh Hoàng, thì dường như ai cũng biết. Tập đoàn Minh Hoàng kinh doanh ngân hàng, vàng bạc đá quý, bất động sản, hàng không và nhiều ngành sản xuất khác, đến nay đã có gần trăm năm lịch sử, là một trong những tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng nhất.

Tập đoàn Á Thánh chỉ như một đứa trẻ so với người khổng lồ Minh Hoàng. Nhưng đứa trẻ này đang không ngừng trưởng thành, khiến cho người khổng lồ bắt đầu cảnh giác và chèn ép. Hoắc Hành Nhiễm thân là tổng tài Á Thánh, luôn luôn hòa nhã bình tĩnh, lãnh đạo Á Thánh tấn công Minh Hoàng trên nhiều mặt trận, ôn hòa mà kiên định duy trì hoạch định từ trước và không ngừng phát triển.

Nhân viên của Á Thánh cũng chung quan điểm, đều cúc cung tận tụy vì Á Thánh làm việc, phát huy sở trường, hơn nữa mỗi một quyết sách mà Hoắc Hành Nhiễm đề ra đều rất khác người. Tỷ như, mời một người đàn ông đồng tính hơn nữa còn come out về làm tổng giám đốc.

Sự thật chứng minh Hoắc Hành Nhiễm đã làm đúng. Lần này hắn đã đưa tập đoàn Á Thánh thuận lợi vượt qua tình trạng nút thắt cổ chai đã tồn tại hơn một năm qua. Mỗi một công ty lớn ở thời điểm khuếch trương cao nhất đều xuất hiện tình trạng nút thắt cổ chai, khi nó qua đi, hoặc là công ty vững bước phát triển, hoặc là triệt để sụp đổ... Hoắc Chính Nghiệp đã chứng minh được năng lực ưu việt của mình trong vấn đề này.

Hà Thiếu Quân là kỹ thuật viên thuộc bộ phận thông tin của Á Thánh. Cũng là dân kỹ thuật ru rú trong nhà như Phùng Đào, hắn vô cùng sùng bái Hoắc Chính Nghiệp, bởi vì Hoắc Chính Nghiệp đã từng ở trung tâm tin tức bộc lộ khả năng của một kỹ thuật viên, trấn trụ cục diện. Vì thế đối với Thẩm Bắc Thôn, người yêu của Hoắc Chính Nghiệp, Hà Thiếu Quân cũng rất tôn trọng.

Trong mắt Hà Thiếu Quân, Hoắc Chính Nghiệp là một tổng giám đốc vô cùng tốt, khiêm tốn, bình dị và dễ gần gũi, yếu điểm duy nhất chính là Thẩm Bắc Thôn. Đã hơn một lần, bởi vì trong công ty có người nói năng lỗ mãng với Thẩm Bắc Thôn mà bị Hoắc Chính Nghiệp sa thải, cho dù người đó là nhân tài rất có năng lực. Mà thái độ của tổng tài Hoắc Hành Nhiễm lại rất khoan dung, chưa từng bởi vì vậy mà có ý kiến gì đối với Hoắc Chính Nghiệp.

Nếu Trần Dục Nhiên thực tập ở tập đoàn Á Thánh, Hà Thiếu Quân đương nhiên phải nhiệt tâm nói cho cậu một số điều cần chú ý, để tránh Trần Dục Nhiên ăn nói thiếu suy nghĩ. Ngày mai Trần Dục Nhiên sẽ đối mặt với trợ lý tổng giám đốc Thẩm Bắc Thôn!

Trần Dục Nhiên cho rằng một người thích đàn ông hay phụ nữ đều là chuyện riêng của họ, không quan hệ đến ai, lại càng chẳng liên quan gì với mình. Cậu có khùng đâu mà đi xen vào việc của người khác để tự rước phiền toái?

Vì thế Hà Thiếu Quân yên tâm.

Ngày hôm sau, Hà Thiếu Quân dẫn Trần Dục Nhiên đến văn phòng của Thẩm Bắc Thôn, hắn kêu Trần Dục Nhiên tự mình gõ cửa đi vào.

"Xin chào, tôi là Trần Dục Nhiên." Trần Dục Nhiên chủ động tự giới thiệu trước.

"Xin chào, anh Trần, tôi là Thẩm Bắc Thôn."

Thẩm Bắc Thôn đứng lên bắt tay cậu, mỉm cười thân thiện. Bất đồng với vẻ ôn hòa lãnh đạm tôn quý của Hoắc Hành Nhiễm, Thẩm Bắc Thôn xác thực là người ôn nhu thân thiện. Khoảng ba mươi tuổi, diện mạo chỉ có thể nói là bình thường, chân mày gọn gàng, khi cười nhìn thấy nếp nhăn trên khóe mắt, cười rộ lên có vẻ nhã nhặn ngại ngùng. Gây cho người đối diện cảm giác dễ gần, cũng dễ bị bắt nạt. Trách không được

có người dám nói năng lỗ mãng đối với vị trợ lý tổng giám đốc kiêm người yêu này. Chỉ sợ là không nhằm vào y, mà là Hoắc Chính Nghiệp người đứng phía sau...

Có điều Thẩm Bắc Thôn hiển nhiên rất có năng lực. Tuy rằng là người ôn nhu thân thiện, nhưng chuyện gì nên làm vấn đề nào cần hỏi, y vẫn trước sau như một làm đúng chức trách, còn thật sự cẩn thận. Thậm chí đưa ra mấy câu hỏi về phương diện máy tính rất chuyên nghiệp. Khi phỏng vấn thì dứt khoát, lưu loát tự nhiên, điều đó cho thấy ở phương diện máy tính y rất có bản lĩnh.

Trần Dục Nhiên trả lời từng câu một.

Thẩm Bắc Thôn nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn gật gật đầu, rồi ghi lại vào sổ tay.

"...Là một sinh viên không chuyên về máy tính, cậu khiến cho tôi rất kinh ngạc, cậu Trần." Thẩm Bắc Thôn tán thưởng, "Tôi sẽ không thừa nước đục thả câu. Nếu không giữ cậu lại, phòng thông tin nhất định sẽ chẳng bỏ qua cho tôi." Y hài hước nháy mắt mấy cái.

Trần Dục Nhiên mở to đôi mắt trong suốt cười cười, sờ mũi: "Cám ơn. Tôi rất cần công việc này."

"Không hề nghi ngờ, cậu đã được nhận." Thẩm Bắc Thôn cười.

Hai người khí chất có vài nét tương đồng, ấn tượng của Thẩm Bắc Thôn đối với Trần Dục Nhiên rất tốt, cũng giống vậy, thái độ của Trần Dục Nhiên đối với Thẩm Bắc Thôn tự nhiên mang theo vẻ tán thưởng. Hai người có thể nói nhất kiến như cố.

Nhìn nhau, không khỏi hiểu ý mỉm cười.

Lúc này, cửa văn phòng Thẩm Bắc Thôn đột nhiên mở ra, một thanh âm non nớt mềm mại lại khách khí nói: "Dì Tạ, cám ơn dì đã đưa cháu đến đây, cháu tự mình đi vào được rồi..."

"Này, Tiểu Đình, dì..." Một giọng nữ không quen nhún nhường kêu lên.

Thẩm Bắc Thôn và Trần Dục Nhiên cùng ngoảnh đầu nhìn, thì thấy một bé trai ước chừng năm tuổi vẻ mặt thản nhiên đi vào, phía sau là một cô gái trang điểm tỉ mỉ, trang sức nhã nhặn, ăn mặc đoan trang.

"Chú Thẩm, cháu đến rồi đây!" Bé trai kêu lên, khi ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy Trần Dục Nhiên có hơi ngạc nhiên, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn há hốc!

Bé trai này đúng là con Hoắc Hành Nhiễm, đã khiến cho Trần Dục Nhiên phải trở thành bảo mẫu tạm thời một ngày một đêm chăm sóc cho nhóc, Hoắc Đình!

Thẩm Bắc Thôn cười đầy vẻ cưng chiều với Hoắc Đình, khách khí nói cùng cô gái họ Tạ: "Cô Tạ, cám ơn cô đã đưa Tiểu Đình lại đây."

Cô gái họ Tạ vừa trông thấy Thẩm Bắc Thôn, không tự chủ được lui về phía sau từng bước, cười miễn cưỡng: "Anh Thẩm quá khách sáo rồi, đây là việc tôi phải làm..."

"Mẹ!" Hoắc Đình đột nhiên khẽ gọi một tiếng, cắt ngang lời của cô gái họ Tạ, sau đó dang rộng tay, lao nhanh về phía Trần Dục Nhiên!

Xưng hô cùng động tác của Hoắc Đình làm người ta kinh ngạc, bao gồm cả Trần Dục Nhiên, ba người lớn đều ngây người tại chỗ!

Trần Dục Nhiên theo bản năng đón được thân mình nho nhỏ của Hoắc Đình đang lao tới.

"Mẹ!" Hoắc Đình lại kêu lên một tiếng, ôm cánh tay Trần Dục Nhiên không buông.

"Tiểu Đình, sao cháu lại gọi người ta bậy bạ như thế..." Cô gái họ Tạ bỗng nhiên nói lắp, giọng cũng biến đổi.

Hoắc Đình cư nhiên kêu một cậu con trai là "Mẹ"?! Chẳng lẽ ba ba nó là...

Cô gái họ Tạ rõ ràng bị hành động của nhóc làm cho sợ hãi!

Trần Dục Nhiên lúc này đã lấy lại tinh thần, hơi hơi nheo mắt, cúi đầu nhìn Hoắc Đình giống như keo da trâu dính trên cánh tay mình.

"Anh ấy là mẹ của cháu. Cháu mới không cần nhận người khác làm mẹ." Hoắc Đình tùy hứng nói, lại nở nụ cười đáng yêu ra vẻ lấy lòng nhìn Trần Dục Nhiên, người hiểu rõ ràng nhất nhóc đang làm xiếc.

"Tiểu Đình, vị tiên sinh này là đàn ông, không thể làm mẹ của cháu..." Cô gái họ Tạ nhỏ nhẹ giải thích.

"Vì sao đàn ông không thể làm mẹ của cháu?" Hoắc Đình nghiêng đầu hỏi.

"Đàn ông không có khả năng sinh ra cháu..." Cô gái họ Tạ đáp.

"Ngoại trừ mẹ ruột của cháu, những người khác ai cũng không thể sinh hạ ra cháu nha! Không có khả năng sinh ra thì chẳng thể làm mẹ cháu đúng không?" Hoắc Đình chân phương hỏi lại.

Trong nháy mắt, cô gái họ Tạ ngậm miệng, nói đúng cũng không phải mà nói sai cũng chẳng xong. Dù sao cô chính là một phụ nữ không sinh ra Hoắc Đình nhưng lại muốn nhóc kêu mình là mẹ!

"Dì Tạ, có đúng như vậy hay không?" Hoắc Đình cố chấp truy vấn.

Cô gái họ Tạ không thể trả lời, đành phải qua loa: "Dì còn có việc, lần sau sẽ tìm tiểu Đình chơi nha!" Nói xong cũng không cố thất lễ, trực tiếp tránh đi, bóng dáng thấy kiểu nào cũng giống như đang chạy trối chết.

"Hứ!" Hoắc Đình hừ nhẹ một tiếng, giống như ông cụ non hùng hồn nói, "Xem bà còn dám quấn quít lấy ba ba của tôi hay không!"

"Hửm?" Trần Dục Nhiên nãy giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, khi thấy cô gái kia đi rồi, mới hừm một tiếng, nhắc nhở Hoắc Đình đang đắc ý dào dạt, chớ quên cậu còn đang chờ giải thích.

Một đoạn thời gian không gặp, da mặt Hoắc Đình tựa hồ lại dày thêm chút chút, làm như không nhìn thấy Trần Dục Nhiên muốn chất vấn, hưng phấn lắc lắc cánh tay Trần Dục Nhiên: "Anh ơi, anh, sao anh lại ở trong này thế? Em rất nhớ anh!"

Thẩm Bắc Thôn cũng từ sự quen thuộc của Hoắc Đình đối với Trần Dục Nhiên mà nhìn ra một ít manh mối, hoàn hồn sau một hồi nghe được âm thanh "Mẹ", ho nhẹ một tiếng tỏ vẻ mình đang tồn tại.

"Chú Thẩm, thực xin lỗi, quấy rầy chú làm việc. Cái dì kia rất đáng ghét, ngoại trừ chỗ của ba ba và chú nhỏ, chỉ còn phòng làm việc của chú là cô ta không dám theo tới." Miệng Hoắc Đình thì giải thích rõ ràng với Thẩm Bắc Thôn, ngăn chặn trước một bước khả năng người lớn sẽ trách cứ, nhưng tay thì lại ôm cứng cánh tay Trần Dục Nhiên, không có chút ý muốn buông ra.

Thẩm Bắc Thôn không tức giận, nhìn Trần Dục Nhiên lại ngó Hoắc Đình: "Hai người quen biết nhau?"

"Dạ quen." Hoắc Đình.

"Không biết." Trần Dục Nhiên.

"Anh!" Hoắc Đình lã chã chực khóc, ra vẻ đáng thương gọi Trần Dục Nhiên.

Đáng tiếc đã gặp qua Hoắc Đình diễn trò này rồi cho nên Trần Dục Nhiên miễn dịch, lười nhác nói: "Nhóc nghĩ rằng anh sẽ cho qua xưng hô vừa rồi nhóc gọi anh sao?"

"Anh à, chỉ bởi vì em không thích cái dì kia..." Hoắc Đình yếu ớt giải thích.

"Đây không phải lý do. Không thích cô ta thì lôi anh vào sao?" Trần Dục Nhiên không để bị mắc lừa. Cậu đường đường một nam tử hán, bị một tên nhóc con trước mặt mọi người kêu bằng "Mẹ", điều này nghĩa là gì?

"Vậy anh muốn như thế nào mới tha thứ cho em?" Hoắc Đình thấy giả bộ đáng thương không hiệu quả, bèn hỏi trực tiếp, sau đó lại dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trần Dục Nhiên, nhỏ giọng đề nghị, "Không bằng phạt em lén theo anh ra ngoài ăn McDonald……"

Trần Dục Nhiên nhìn nhóc mỉm cười, bắt đầu hất tay nó ra.

"Anh nói điều kiện đi, em nghe theo là được." Hoắc Đình gấp gáp nói, ôm tay cậu càng chặt hơn.

"...Cho nợ trước, mai mốt anh muốn làm như thế nào em phải nghe theo đấy." Trần Dục Nhiên nói.

Hoắc Đình nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn đau lòng nhăn thành một cục, gật gật đầu.

“Ngoéo tay.” Trần Dục Nhiên đưa ngón trỏ ra

Hoắc Đình hiếu kỳ nhìn ngón trỏ của Trần Dục Nhiên, cũng bắt chước đưa ngón trỏ của mình ra. Trần Dục Nhiên ngoéo ngón tay út của nhóc, nói: “Ngoéo tay rồi nhé, ai nói dối chính là con chó nhỏ!”

Hoắc Đình vừa nghe, hoảng sợ lắc đầu, bật thốt lên: “Em không nói dối, em sẽ không làm chó nhỏ!”

“Ừ.” Trần Dục Nhiên trấn an vỗ vỗ đầu nhóc.

“Vậy anh tha thứ cho em chứ?” Hoắc Đình hỏi.

“Xem như vậy đi, không cho phép lặp lại lỗi lầm.”

“Vậy khi nào thì em có thể lại được lén theo anh ra ngoài ăn McDonald?” Hoắc Đình lại hỏi, thanh âm nho nhỏ giống như thì thầm.

Thẩm Bắc Thôn nhìn hai người nhỏ to với nhau, cảm thấy rất thú vị. Hoắc Đình gần đây mới bắt đầu xuất hiện ở Á Thánh, cũng nhanh chóng trở thành một tiểu bá vương, lại còn là một tiểu bá vương vô cùng thông minh. Ngoại trừ ba ba Hoắc Hành Nhiễm không ai có thể áp chế nhóc. Đời nào mà bắt gặp Hoắc Đình ăn nói khép nép như vậy với người khác? Thậm chí vì để được tha thứ mà ký “Hiệp ước bất bình đẳng”?

Lại nhìn thấy Hoắc Đình thì thầm cùng Trần Dục Nhiên, ra vẻ thần thần bí bí. Từ hồi làm tình nhân của chú Hoắc Đình cho tới giờ, y còn chưa được hưởng thụ loại đãi ngộ này, nên cho dù là một tiên sinh Thẩm Bắc Thôn tốt bụng, cũng không ngăn được có một chút đố kỵ cùng hiếu kì.

“Hai người đang nói chuyện gì thế, tôi có thể biết hay không?” Thẩm Bắc Thôn hỏi.

Trần Dục Nhiên chớp mắt, sâu sa nhìn Hoắc Đình. Hoắc Đình sốt ruột kêu to: “Anh!”

Trần Dục Nhiên chậm rì rì vươn ngón tay cái ra, rồi duỗi thêm ngón út.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Đình ra vẻ đau khổ, rất khí phách mím chặt môi.

“Hoắc Đình nói, hai chúng tôi lặng lẽ...”

“Anh à! Em đồng ý rồi đồng ý rồi!” Hoắc Đình lắc lắc cánh tay Trần Dục Nhiên, lập tức la lên.

Trần Dục Nhiên đưa ngón trỏ về phía nhóc. Hoắc Đình lần này biết phải làm như thế nào, cũng vươn ngón trỏ ra, cùng Trần Dục Nhiên ngoéo tay.

“Nói như thế nào ấy nhỉ?”

“...Sau khi ngoéo tay, ai nói dối chính là con chó nhỏ.” Hoắc Đình phùng má, giống như một con ếch nhỏ dễ thương, không cam lòng nói bằng giọng nằng nặng.

“Tiểu Đình...” Thẩm Bắc Thôn không được nhìn đến, bất đắc dĩ nói.

“Chú Thẩm không nên hỏi nha! Đây là chuyện của đám trẻ bọn con!” Hoắc Đình ưỡn ngực, huơ huơ tay nhỏ về phía Thẩm Bắc Thôn.

Thẩm Bắc Thôn dở khóc dở cười. Y còn chưa đến ba mươi tuổi, đã trở thành lão già rồi sao?

“Cậu Trần?” Y thử tìm cách đột phá khác.

Hoắc Đình bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên, mắt to lấp lánh.

“Thật có lỗi, anh Thẩm, tôi không thể nói mà chẳng giữ lời.” Trần Dục Nhiên mỉm cười, rất thành khẩn.

Hoắc Đình vừa lòng, cao hứng cọ cọ cánh tay Trần Dục Nhiên: “Anh ơi, anh à, lần đầu tiên anh đến công ty của ba ba sao? Em dẫn anh đi tham quan!”

Trần Dục Nhiên dò hỏi nhìn về phía Thẩm Bắc Thôn.

“Đi đi. Trần tiên sinh, ngày mai cậu mới đi làm chính thức.” Thẩm Bắc Thôn thấy Hoắc Đình không chịu nói, đành dò hỏi Trần Dục Nhiên, không ngờ chẳng được gì, nên hào phóng cho cậu đi.

“Cám ơn chú Thẩm!” Hoắc Đình cười đáng yêu với Thẩm Bắc Thôn.

"Cứ tưởng là nhóc đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của chú Thẩm rồi chứ!" Thẩm Bắc Thôn giả vờ tức giận, nhưng vẻ mặt lại tươi cười, không có sức thuyết phục gì cả.

Hoắc Đình cười khanh khách, nhanh chóng kéo Trần Dục Nhiên đi ra ngoài.

.:.

20. Chương 19

Nói là đi thăm 'công ty của ba ba', Hoắc Đình đem Trần Dục Nhiên thẳng tắp lên đến tầng 38, lôi kéo cậu đi vào một căn phòng.

Phòng này trải thảm lông dê thật dày, có TV LCD, máy chơi game, bàn học, máy tính, tủ lạnh, sô pha,…… đầy đủ mọi thiết bị.

Trừ bỏ TV LCD đang dừng hình ảnh của một trò chơi cùng với tay cầm bị ném ở trên đất, hết thảy trong phòng đều được sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp và sạch sẽ.

"Đây là phòng của em, anh thấy sao?" Hoắc Đình chờ mong nhìn Trần Dục Nhiên, có chút ngượng ngùng. Được gặp lại Trần Dục Nhiên bé vẫn cảm thấy thật cao hứng. Bình thường bé cũng được coi như giảo hoạt trưởng thành sớm nhưng lúc này lại lập tức trở thành ngây thơ chất phác, hoạt bát đúng với tuổi của mình.

Bé chính là thích anh này, không có lý do gì!

"Ý của em là, đây là do em sắp xếp?" Trần Dục Nhiên hỏi.

Hoắc Đình kiêu ngạo gật đầu: "Em muốn cái gì thì sẽ nói cho ba ba, ba ba sẽ chuẩn bị cho em cái đó."

"Ba ba em cho phép em chơi điện tử?" Trần Dục Nhiên tò mò. Hoắc Hành Nhiễm vừa nhìn là đã biết xuất thân vô cùng ưu tú, là một công tử quý tộc được giáo dưỡng vô cùng tốt, nhất định là được nhận sự giáo dục chính thống. Sẽ đối với mấy thứ trò chơi điện tử linh tinh gì đó sẽ vô cùng bài xích, cười nhạt mới đúng chứ.

"Ba ba sẽ không quản em. Ông ấy luôn nói, chỉ cần em có thể gánh vác hậu quả là tốt rồi." Hoắc Đình nói thực rõ ràng. Hoắc Hành Nhiễm không có để ý đến bé, nhưng bé ở nhà vẫn nhận được sự giáo dục anh tài, tư duy rõ ràng, phi thường thông minh, so với bạn cùng lứa tuổi thì xuất sắc hơn nhiều. Bé gần năm tuổi đã có thể vào học trong cấp tiểu học của học viện Minh Hoàng, có thể thấy được bé con bao nhiêu thiên phú.

"Cho nên em nghiện chơi game?" Trần Dục Nhiên thuận miệng hỏi.

"Mới không có!" Hoắc Đình kháng nghị, "Em chỉ chơi điện tử một tiếng thôi, nghỉ ngơi hai mươi phút rồi lại tiếp tục đọc sách trong hai tiếng." Bé vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình: "Em đều có thể làm được!"

Nụ cười của Trần Dục Nhiên chợt tắt, cậu hiểu rõ, chuyện này đối với một người lớn mà nói đã là không dễ dàng, nói gì là một đứa bé mới năm tuổi? Sự kiên nhẫn của trẻ con vốn còn kém, hơn nữa lại vừa mới bắt đầu cảm nhận được sự hấp dẫn của trò chơi điện tử…… Trần Dục Nhiên vẫn còn nhớ rõ đêm đó cậu cùng Hoắc Đình đi chơi điện tử, Hoắc Đình có bao nhiêu mê mẩn…… Hoắc Đình có thể tự giác đến loại trình độ này, thật sự là đáng quý, nhưng đồng thời lại làm cho người ta có chút không đành lòng.

Mới năm tuổi, đúng ra là nên tận tình vui chơi, yêu khóc yêu nháo, hưởng thụ tuổi thơ. Nhưng Hoắc Đình đã nhận được sự giáo dục khắc nghiệt như vậy, hơn nữa lại tự hạn chế cùng tuân thủ mọi điều!

Trần Dục Nhiên không khỏi sờ sờ đầu của cậu: "Nhóc thật tuyệt!"

Hoắc Đình trừng lớn đôi mắt, mờ mịt há miệng thở dốc, tựa hồ còn chưa phản ứng lại được.

Cũng khó trách Hoắc Đình lộ ra một bộ biểu tình như vậy! Bé từ nhỏ đã được định là người thừa kế của tập đoàn, thứ phải học chuyện phải làm có rất nhiều. Nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều là một bộ đương nhiên, giống như là bé trời sinh liền nổi bật, hơi chút biểu hiện ra sự vô ý, sẽ dẫn đến dạy dỗ nghiêm khắc. Cho dù từng được người khen ngợi qua, nhưng không phải xem ở phân lượng của ông nội thì chính là nể mặt ba ba bé. Đây vẫn là lần đầu tiên có người thật sự khen ngợi bé như vậy!

Mà bé thích người đó, tin tưởng người đó!

Hoắc Đình ha ha cười ngây ngô, ngượng ngùng cọ cọ lên cánh tay Trần Dục Nhiên, trên mặt trồi lên hai rặng mây đỏ ửng, ngây cả hai lỗ tai như bạch ngọc cũng hồng hồng!

"Em kéo anh lại đây mà lại mặt đỏ cúi đầu không nói lời nào sao?" Trần Dục Nhiên trêu ghẹo.

"Mới không phải!" Hoắc Đình ngẩng đầu, khẩn cấp nói, "Anh chơi điện tử với em đi! Những người khác đều không chịu chơi với em!"

Trần Dục Nhiên đối với Hoắc Đình rất có hảo cảm, lại nhiều thêm một phần kiên nhẫn. Nếu hôm nay không cần đi làm, cũng rất nhàn rỗi, đối với đề nghị của Hoắc Đình, Trần Dục Nhiên không thể không đáp ứng rồi.

Hoắc Đình lập tức lấy ra một cái tay cầm khác đưa cho Trần Dục Nhiên. Bé rất quen thuộc thao tác điều khiển, lại bắt đầu trò chơi một lần nữa.

Trò chơi này cũng không phải trò chơi mà đêm đó Trần Dục Nhiên cùng chơi với Hoắc Đình ở máy chơi game, mà là trò chơi Trần Dục Nhiên chưa từng gặp qua. Toàn bộ đều là tiếng anh, yêu cầu người chơi phải có năng lực tư duy nhanh cùng với phản ứng nhanh nhẹ, không dễ dàng để thắng.

Hoắc Đình tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất quen thuộc với trờ chơi. Trần Dục Nhiên cũng cùng lúc là tay chơi giỏi, tuy rằng lần đầu chơi, lại có thể kiên cường đối chiến với Hoắc Đình, thậm chí lúc sau còn chiếm thượng phong!

"Anh, anh chơi thật lợi hại!" Hoắc Đình kinh hô, sùng bái nhìn Trần Dục Nhiên! Một bên chặt chẽ chú ý vẻ mặt của Trần Dục Nhiên, nhìn xem cậu có vì thắng mà lơ đãng hay không để bé có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Đối với tiểu quỷ Hoắc Đình lòng dạ hẹp hỏi này, trả lời của Trần Dục Nhiên chính là vươn tay búng một phát lên trán Hoắc Đình!

"Á!" Hoắc Đình nho nhỏ thét lên một tiếng, một giây lơ đãng, tiến độ trên màn hình TV LCD của bé tụt lại so với Trần Dục Nhiên rất nhiều!

Hoắc Đình kinh hô một tiếng, không dám thả lỏng lần nữa, đôi tay nhỏ bé thao tác trò chơi trên tay cầm, hết sức chăm chú chơi!

Một lớn một nhỏ nằm cùng nhau, đánh nhau kịch liệt, âm thanh trò chơi 'binh lách cách bàng' vang lên rất kịch liệt!

Có người đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy chính là một màn này. Tươi cười thân thiết trên mặt người tới khi nhìn thấy sườn mặt của Trần Dục Nhiên liền cứng đờ!

"Trần Dục Nhiên, sao mày lại ở chỗ này?" Thất thanh thét chói tai!

Cái tiếng này phải nói là quá mức bén nhọn chói tai, một lớn một nhỏ đang trầm mê trong trò chơi đồng thời run lên, tay trước một cái, nhân vật trên màn hình quanh vinh bỏ mình! (aka chết=)))

Hai người không hẹn mà cùng phát ra tiếng thở dài tiếc nuối, sau đó cùng mang bộ mặt nhăn nhó trừng trừng nhìn về phía người quấy rầy bọn họ! Hai người cắt cùng một kiểu tóc giống nhau, hiện tại qua một thời gian tóc đồng thời dài ra, làm cho một lớn một nhỏ mang theo một ít cảm giác tương tự nhau.

Hai người cùng nhau mất hứng, khí thế phá lệ lớn, ánh nhìn chằm chằm kia, thẳng tắp trừng làm cho người kia không tự giác lùi về phía sau từng bước!

Trong mắt Trần Dục Nhiên nổi lên kinh ngạc, người lỗ mãng quấy rầy bọn họ chơi game, cư nhiên là Trần Ngọc Dung!

Cô ta mặc trên người một bộ đồ công sở cao cấp, lộ ra đường cong thân thể lung linh, tóc búi theo kiểu chính thức nhưng không làm mất đi vẻ sinh đẹp, một tay ôm tập văn kiện lớn, rất có vài phần hương vị tinh anh.

Sao cô ta lại xuất hiện ở trong này?

"Trần Dục Nhiên, mày ở trong này làm gì?" Nhận thấy mình bất giác lui bước, trong lòng Trần Ngọc Dung tức giận, nhất thời quên phải bảo trì hình tượng trước mặt người ngoài, lớn tiếng quát Trần Dục Nhiên.

Từ bữa tiệc sinh nhật lần trước, rốt cục ý thức được sự biến hóa của Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung vốn định điều chỉ thái độ đối với Trần Dục Nhiên. Nhưng sự kiêng kị ở sâu trong tâm trí khi nhìn thấy Trần Dục Nhiên xuất hiện ở Tập đoàn Á Thánh liền toàn bộ bộc phát! Trần Ngọc Dung chỉ cảm thấy sự tồn tại của Trần Dục Nhiên chính là để đối nghịch với cô! Bằng không như thế nào lại giống như âm hồn không tan, luôn xuất hiện ở trước mặt cô?

Kiếp trước cũng vậy!

Không sai, giống như Trần Dục Nhiên trước kia chết một cách ly kỳ, rồi sau đó 'Trần Dục Nhiên' hiện tại sống lại, Trần Ngọc Dung cũng là trọng sinh! Kiếp trước, cô ở tuổi ba mươi đã nhiều lần trải qua gian nan khốn khổ của đời người, lấy một phương thức cực mất danh dự mà chết đi, không nghĩ là lại mang theo trí nhớ mà sống lại, trọng sinh về lúc còn là trẻ con. Bắt đầu từ khi đó, Trần Ngọc Dung liền có một cuộc sống khác hẳn với kiếp trước!

Trần Ngọc Dung hao hết vô số tâm tư mới có thành tích như ngày hôm nay, Trần Dục Nhiên lại giống như là một lời nguyền rủa, thủy chung luôn xuất hiện xung quanh cô. Không có lúc nào là không nhắc nhở cô, hết thảy những gì mà cô có bây giờ đều là trộm được, đều mang theo đủ loại tai họa ngầm, tùy thời đều có khả năng bùng nổ! Ông trời tùy thời có thể thu hồi tất cả những gì mà cô có, đem cô trở lại thành hai bàn tay trắng!

Cho nên Trần Ngọc Dung mới vẫn không ngừng chèn ép Trần Dục Nhiên, khiến cho Trần Dục Nhiên kiếp trước lúc nào cũng đè đầu cô, trở nên hèn mọn vô năng, chỉ có thể quỳ xuống dưới chân cô. Cô đã từng nghĩ rằng mình sẽ làm được, và cô đã thành công!

Nhưng giống như trong nháy mắt, Trần Dục Nhiên lại thay đổi! Trở nên thực không giống với trước kia, trở nên giống như với hắn của kiếp trước, càng ngày càng làm cho người khác chú ý, càng ngày càng xuất sắc……

Trần Dục Nhiên càng xuất sắc, Trần Ngọc Dung cô lại càng ảm đạm!

Cô không có cách nào dễ dàng tha thứ chuyện này! Cô tuyệt đối sẽ không dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước! Tuyệt đối không cho phép Trần Dục Nhiên lại cướp đi mọi thứ của cô! Người con gái chói mắt nhất của Trần gia, chỉ có thể là Trần Ngọc Dung cô!

Trần Ngọc Dung không thể tự kềm chế mà lâm vào suy nghĩ của mình, nhưng những lời nói cay nghiệt của cô đối với Trần Dục Nhiên làm cho người thích Trần Dục Nhiên như Tiểu Hoắc Đình thật sự rất mất hứng!

Hoắc Đình vừa thấy Trần Ngọc Dung ra vẻ tươi cười thân thiết lấy lòng mình liền biết mục đích của cô ta là gì. Này khiến cho Hoắc Đình vốn không có nhiều hảo cảm với Trần Ngọc Dung, huống chi cô ta còn ở trước mặt bé ra dáng chủ nhân chất vấn anh của cậu ở trong phòng của cậu, càng thêm chán ghét cô ta?

"Dì à!" Hoắc Đình mềm mại nhu nhu gọi nhấn từng chữ rõ ràng, "Đây là phòng của cháu, xin hỏi dì tiến vào đây làm gì? Thời điểm vào có gõ cửa hay không? Cho dù có gõ cửa đi chăng nữa thì cháu đã cho phép dì mở cửa tiến vào hay chưa?"

Bé liên tục hỏi ba vấn đề, trật tự rõ ràng, cơ hồ đem tất cả mọi lý do để cãi lại phá hỏng hết, chỉ kém không có lớn tiếng quát Trần Ngọc Dung vì sao không mời mà đến này.

Trần Ngọc Dung bị Hoắc Đình chất vấn liền thấy cả kinh, há mồm trừng mắt nhìn Hoắc Đình nói không nên lời. Chờ khi tiêu hóa hết ý từ trong lời nói của Hoắc Đình, khuôn mặt cô ta hết xanh lại trắng.

Chi nhánh đầu tiên của Tập đoàn Á Thánh ở Đại Lục chính là thành phố Thiên Khê. Tập đoàn Phong Diệp của Trần gia ở Thiên Khê có lực ảnh hưởng rất lớn, là lựa chọn đầu tiên nên hợp tác của Tập đoàn Á Thánh. Những lão đại trong thương giới khác ở Thiên Khê còn đang chần chờ, Trần Ngọc Dung đã thuyết phục ông nội Trần Dũng đáp ứng hợp tác với Á Thánh, bởi vì Trần Ngọc Dung rất rõ ràng thân phận thật sự của Hoắc Hành Nhiễm Tập đoàn Á Thánh. Lúc này đây, cô chính là cầu nối để hai nhà hợp tác với nhau, lấy thân phận thực tập sinh đảm nhiệm vị trí trợ lý thư kí tạm thời của Hoắc Hành Nhiễm, trong vòng tháng

rưỡi. Nói là trợ lý thư kí, nhưng cô ta cũng không phải là thư kí của Hoắc Hành Nhiễm, mà cấp trên trực tiếp là trợ lý của Hoắc Hành Nhiễm – Tiết Trì Thụy.

Hôm nay, cô tỉ mỉ chuẩn bị một phen, được lái xe hộ tống đến Tập đoàn Á Thánh. Nhưng không thể tưởng được là Hoắc Hành Nhiễm có công việc khác không ở công ty, chỉ ra một chỉ thị cho một trợ lý tổng tài khác là Hoắc Đào tiếp đãi cô, không cần chậm trễ. Thậm chí ngay cả cấp trên trên danh nghĩa của Trần Ngọc Dung là Tiết Trì Thụy cũng không có ở đây. Hoắc Đào khách khách khí khí nói một ít quy trình làm việc cùng các hạng mục công việc cần chú ý cho Trần Ngọc Dung biết, sau đó đưa cho cô một tập công văn của Tập đoàn Á Thánh để xem.

Văn phòng của Hoắc Hành Nhiễm cùng hai trợ lý, một thư kí ở tầng 38. Địa điểm làm việc của Trần Ngọc Dung cũng ở tầng 38. Cô cùng với thư kí Lý Ngưng từ lần gặp ở bữa tiệc của Trần gia liền nhìn nhau không vừa mắt, chỉ lưu lại vẻ khách khí ở mặt ngoài. Hoắc Đào vừa đi, Trần Ngọc Dung không nghĩ sẽ đối diện với Lý Ngưng, liền dời bước đi lại quanh tầng 38 để làm quen. Đi đến một cánh cửa phòng, ngoài ý muốn nghe được thanh âm của trò chơi loáng thoáng truyền ra từ đó! Ai có thể ở trong thời gian làm việc mà ở tầng cao nhất của Tập đoàn Á Thánh quang minh chính đại chơi game? Nghĩ như vậy, Trần Ngọc Dung đã muốn đoán được người ở bên trong là ai! Người ở bên trong chỉ sợ chính là đứa con duy nhất của Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Đình năm tuổi!

Nếu mục tiêu của cô là Hoắc Hành Nhiễm, như vậy con của hắn, Hoắc Đình tự nhiên cũng là một đối tượng cần chú ý. Để được một đứa bé năm tuổi thích, Trần Ngọc Dung cảm thấy đó không phải là việc khó, cho nên cô liền không hề cố kỵ mở cửa xông vào. Nhưng hết thảy lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô!

Lúc này đối mặt với sự chất vấn của một Hoắc Đình nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Trần Ngọc Dung hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào. Bởi vì mặc kệ nói như thế nào, hành vi của cô ở trong mắt người khác đều là phi thường thất lễ. Nếu việc này xảy ra trước mặt Hoắc Hành Nhiễm, cô sẽ thực mất mặt!

Nhưng cô lại không nghĩ sẽ yếu thế ở trước mặt Trần Dục Nhiên!

21. Chương 20

"Tiểu Đình, dì chính là muốn gặp con, không có ý tứ gì khác……" Trần Ngọc Dung ngăn lại sự tức giận trong lòng, xưng hô 'Dì' này làm cô thấy ngượng miệng "Dì không có ác ý. Rất xin lỗi vì đã quấy rầy con."

Sắc mặt Hoắc Đình hơi tốt lên một chút. Bé là một đứa nhỏ thực 'nhu thuận hiểu chuyện'. Nếu Trần Ngọc Dung này đã thành tâm giải thích, Hoắc Đình tự nhiên cũng không thể không có đạo lý mà làm khó cô ta nữa, 'đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân' – ít nhất ở mặt ngoài là như thế.

"Dì nhìn thấy trong phòng com có người xa lạ, rất lo lắng cho con, mới có thể nhịn không được hỏi một câu vì sao vị tiên sinh này lại ở đây……" Trần Ngọc Dung có hàm ý nói, "Con còn nhỏ, không biết được lòng người hiểm ác, dễ dàng mắc mưu, dễ dàng bị lừa. Phải biết rằng, không phải tất cả mọi người đều đáng giá để con tin tưởng."

Đôi mày kiếm nho nhỏ của Hoắc Đình cau lại, đôi mắt to nhanh chóng đảo quanh một vòng trên người Trần Ngọc Dung, rồi lại nhìn về phía Trần Ngọc Dung. "Anh ơi, anh có quen dì kia không?" Thực tự nhiên đi qua, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo Trần Dục Nhiên.

"Ừm, xem như là không quen đi." Trần Dục Nhiên hàm hồ nói.

Anh à, anh cho em là đứa bé con không hiểu chuyện sao? Cái dì kia chỉ kém không có chỉ vào anh bảo anh là người xấu nga! Hoắc Đình ở góc độ Trần Ngọc Dung không nhìn thấy nháy mắt mấy cái với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên bình tĩnh tự nhiên, giống như không có nghe thấy lời nói ngấm ngầm hại người của Trần Ngọc Dung, chỉ im lặng nhìn hai người nói chuyện.

"Dì a, dì đang nói ai vậy? Là anh ấy sao? Ý của dì là, anh ấy là người xấu, không thể chơi cùng sao?" Hoắc Đình nghiêng đầu, ngây thơ nhìn Trần Ngọc Dung, tò mò hỏi.

Trần Ngọc Dung nhìn thấy Hoắc Đình thân cận với Trần Dục Nhiên liền cảm thấy chướng mắt cực độ, mím môi: "Người xấu trên mặt sẽ không có viết hai chữ 'người xấu'. Tiểu Đình, nơi này là phạm vi văn phòng của ba ba con, trừ ba ba con, con, dì, thư kí Lý, trợ lý Hoắc, trợ lý Tiết, những người 'tạp nham' khác không nên ở chỗ này. Cậu ta như thế nào lại xuất hiện ở đây, còn chơi game với con nữa?" Trần Ngọc Dung cúi người, còn nghiêm túc hỏi Hoắc Đình, tay chỉ chỉ Trần Dục Nhiên.

"Dì à, là con mời anh ấy đến chơi với cháu nha!" Hoắc Đình giải thích nói.

"Hiện tại là thời gian làm việc, mọi người còn đang chăm chỉ làm việc. Nếu cậu ta là nhân viên của Á Thánh, vậy nên ở dưới lầu nghiêm túc làm việc. Nếu cậu ta không phải, vậy cậu ta dùng phương pháp gì vào đây để con dẫn cậu ta lên? Tiểu Đình, con thông minh như vậy, có nghĩ đến việc này không?" Trần Ngọc Dung hướng dẫn từng bước, trẻ con không thích người lớn đối với bọn chúng như là trẻ con, nhất là những đứa trẻ thông minh. Cho nên Trần Ngọc Dung rất nhanh sửa lại, dùng phương pháp nói chuyện với người lớn để nói với Hoắc Đình, giảng đạo lý với bé, dẫn đường suy nghĩ của bé.

"Nói cho dì biết, ba ba cháu là ông chủ của nơi này, cháu là con của ba ba. Cho dù anh ấy là nhân viên của Á Thánh, cháu đã thích anh ấy theo cháu thì anh ấy phải theo cháu." Hoắc Đình đúng lý hợp tình nói, vẻ mặt bá đạo ương ngạnh đặc trưng cho đứa trẻ bị làm hư.

Trần Ngọc Dung không thể tưởng được cô giảng đạo lý cho Hoắc Đình, Hoắc Đình lại giảng ngụy biện cho cô, không khỏi câm lặng: "Đây là không đúng…… Chẳng lẽ ba ba con không có nói với con là không được như vậy sao?"

"Dì à, ba ba cháu dạy cháu thế nào, có cần phải nói cho dì biết không?" Hoắc Đình vô tội nháy mắt mấy cái, "Dì là gì của ba ba cháu?"

"Dì, dì chỉ là quan tâm con, hảo tâm nhắc nhở con……" Trần Ngọc Dung bị hỏi mà trở tay không kịp, lắp bắp nói. Cho dù cô muốn trở thành gì của ba ba Hoắc Đình đi chăng nữa, thì cũng không có khả năng ở thời điểm này nói toạc ra. Nếu lưu lại ấn tượng xấu ở trong lòng Hoắc Đình, sẽ có khả năng ảnh hưởng đến hình tượng của cô trong cảm nhận của Hoắc Hành Nhiễm……

Hoắc Đình nghĩ nghĩ, bừng tỉnh đại ngộ: "Nga, dì là nhân viên trong công ty ba ba!"

"Đúng rồi, dì là trợ lý thư kí của ba ba con……" Trần Ngọc Dung thốt lên.

Cô đang bị Hoắc Đình hỏi một vấn đề rất là bối rối, nghe được lời nói bừng tỉnh đại ngộ của Hoắc Đình – này không phải là có sẵn một cái cớ sao? Cô là nhân viên của Hoắc Hành Nhiễm, cũng có thể quan tâm đến con của Hoắc Hành Nhiễm, không phải sao?

Hoắc Đình nhăn mày, kỳ quái nhìn Trần Ngọc Dung: "Nhưng không phải dì vừa mới nói, hiện tại là thời gian làm việc, mọi người nên chăm chỉ làm việc sao? Nếu dì là nhân viên của Á Thánh, vậy nên ở dưới lầu làm việc a! Sao dì lại rảnh như vậy mà đến 'quan tâm' cháu? Chẳng lẽ 'quan tâm' cháu là công việc của dì sao? Dì là bảo mẫu của cháu sao? Nhưng là cháu đã muốn không cần bảo mẫu nữa nha!"

Trần Ngọc Dung bị Hoắc Đình dùng chính lời nói mà cô đã nói để nói lại, ngay lập tức á khẩu không nói được gì!

Hoắc Đình còn ngại chưa đả kích cô ta đủ, liền nói tiếp: "Anh ấy ngày mai mới bắt đầu chính thức đi làm, đây là chú Trầm nói. Cho nên hôm nay anh ấy chính là khách mà cháu mời đến. Đó chính là lý do anh ấy xuất hiện ở trong phòng của cháu. Nhưng vị a di (dì) này, dì không biết là dì nên trở về chăm chỉ làm việc, mà không phải ở đây nói ba đạo tứ với khách của cháu sao?"

"Dì, dì…… Con, con……" Trần Ngọc Dung cứng họng, rõ ràng là Hoắc Đình mới có năm tuổi nhưng đã chèn ép cô đến nỗi không nói gì để chống đỡ được nữa. Bé thậm chí vẫn ngồi bên cạnh Trần Dục Nhiên, chỉ giơ lên khuôn mặt đầy đặn đáng yêu mang theo vẻ trẻ con, thoạt nhìn cực kì thiên chân vô tà! (ngây thơ trong sáng)

Nhưng ở trog mắt Trần Ngọc Dung, khuôn mặt của bé quả thật là vừa đáng giận lại vừa đáng sợ!

"Dì à, mời dì trở về đi, không cần quấy rầy bọn cháu." Hoắc Đình rất lễ phép bổ sung một câu.

"Dì…… Hừ, Trần Dục Nhiên, mày nhớ kỹ cho tao!" Không thể làm gì Hoắc Đình, Trần Ngọc Dung liền đem hết thảy tức giận đổ lên đầu Trần Dục Nhiên, oán hận một câu rồi nổi giận đùng đùng đi ra ngoài!

Trần Dục Nhiên vô tội trúng đạn từ đầu tới đuôi chỉ kịp nói có một câu, đã bị Trần Ngọc Dung ghi hận!

"Thực không có lễ phép, còn không đóng cửa……" Hoắc Đình than vãn, sau đó lại quay về phía Trần Dục Nhiên tranh công (khoe khoang), "Anh ơi anh ơi! Có phải là em rất lợi hại hay không a?" Vừa nói vừa lăn vào lòng Trần Dục Nhiên, đắc ý cười khanh khách!

Trần Dục Nhiên dở khóc dở cười, nhưng cậu lại không thể trách cứ Hoắc Đình, đứa bé này đã rất là chính nghĩa vì cậu mà xuất đầu lộ diện!

"Đúng nha! Hoắc Tiểu Đình lợi hại đến nỗi ngay cả chú cũng phải sợ rồi!" Một phen thanh âm mang theo tiếng cười khoa trương vang lên!

Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Tiết Trì Thụy hé ra khuôn mặt trẻ con, buồn cười nhìn về phía bọn họ nháy mắt, bên người anh là Hoắc Hành Nhiễm cao ngất, tuấn tú tao nhã.

"Ba ba, chú Tiểu Tiết Tử!" Hoắc Đình vội vàng đứng lên, ngoan ngoãn chào hỏi, cùng thái độ vừa rồi khi nhìn thấy Trần Ngọc Dung phải nói là khác nhau một trời một vực.

Nghe được xưng hô 'chú Tiểu Tiết Tử' này, Tiết Trì Thụy mặt trẻ con mếu mếu: "Nga, Hoắc Tiểu Đình, đã nói là không cần gọi chú như thế rồi mà!"

"Chú Tiểu Tiết Tử, vậy gọi chú như thế nào?" Hoắc Đình vẻ mặt vô tội.

Tiết Trì Thụy thay đổi sắc mặt, thì thào tự nói: "Tính đi, ít nhất trừ bỏ tên, tiểu tử này ở những phương diện khác tạm thời còn chưa đấu lại mình được……"

Hoắc Đình nghe vậy, khuôn mặt bụ bẫm trẻ con hơi hơi ngẩng lên, thực ngạo kiều vuốt tóc một cái.

"Làm sao vậy? Sinh khí cái gì? Cư nhiên không có giống như vừa rồi đối với dì kia, quanh co lòng vòng nữa sao?" Tiết Trì Thụy chậc chậc lắc đầu, lại nói với Hoắc Hành Nhiễm, "Sếp à, đứa con này của sếp, tương lai cũng không ổn lắm nha!"

Hoắc Hành Nhiễm cùng Tiết Trì Thụy vừa về công ty, khi sắp đi qua phòng Hoắc Đình thì nghe được thanh âm từ bên trong truyền ra, liền dừng lại lắng nghe trong chốc lát. Sau đó Trần Ngọc Dung nổi giận đùng đùng đi ra, cũng không có chú ý tới bọn họ.

Theo lời nói của Tiết Trì Thụy thì biết ba ba Hoắc Hành Nhiễm đã đứng bên ngoài nghe hết chuyện vừa rồi, Hoắc Đình có chút bất an lại chột dạ, vụng trộm liếc nhìn Hoắc Hành Nhiễm đang trầm mặc. Trong giáo dục của Hoắc gia, cũng không có điều nào nói là không được nói năng lỗ mãng với nữ nhân.

"Hoắc Tiểu Đình à, cô ta thế nhưng lại là đại tiểu thư của Trần gia nha, là con gái của đối tác mà ba ba con trong tương lai sẽ hợp tác làm ăn……" Tiết Trì Thụy nói, "Chọc giận cô ta, ba ba con sẽ tổn thất rất là lớn nga!"

Nghe được mình đã gặp rắc rối, Hoắc Đình trừng lớn mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm, bất quá cũng không nhận sai, mà là mím môi, có chút quật cường nói: "…… Là do cô ta mắng anh trước!" Ngụ ý: Con không có sai!

Tiết Trì Thụy có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Trần Dục Nhiên vẫn không nói gì một cái, tựa hồ là không thể tưởng được là Hoắc Đình lại bảo vệ cậu như vậy!

"Không cần trách cứ em ấy." Trần Dục Nhiên đứng lên, đứng sau lưng Hoắc Đình, một tay đặt lên bờ vai nho nhỏ của bé, "Trần Ngọc Dung sẽ không vì loại việc nhỏ này mà trở mặt với các người"

Tiết Trì Thụy liếc mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm một cái, thấy hắn vẫn không nói gì, lại quay đầu nhìn Trần Dục Nhiên: "Nga? Trần đại thiếu gia…… tự tin như vậy?" Bốn chữ 'Trần đại thiếu gia' được nhấn rất mạnh.

"Ừm." Trần Dục Nhiên khẳng định gật đầu, "Cô ta có…… mục tiêu khác." Mấy chữ cuối cùng, cố ý vô tình liếc nhìn Hoắc Hành Nhiễm.

Tiết Trì Thụy nhìn được ánh mắt của cậu, lập tức bật cười: "Ha ha! Chúng tôi biết! Chúng tôi biết!"

"Phải không? Cậu hiểu rồi, vậy thì nhiệm vụ trấn an Trần tiểu thư liền giao cho cậu." Hoắc Hành Nhiễm vẫn không có mở miệng đột nhiên nói, thanh âm trầm thấp.

Tiết Trì Thụy nháy mắt kêu lên sợ hãi: "Á, sếp à, không phải chứ? Tôi đã bị ép buộc trở thành cấp trên của cô ta rồi mà!"

Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nhẹ nhàng nhìn anh ta một cái, Tiết Trì Thụy biến sắc, lập tức câm miệng.

"Trần tiên sinh, lại gặp mặt." Hoắc Hành Nhiễm nói với Trần Dục Nhiên.

"Ách, Hoắc…… tổng, chào anh. Bắt đầu từ ngày mai, tôi là thực tập sinh của Á Thánh. Hoắc tổng anh không cần khách khí như vậy." Trần Dục Nhiên có chút mất tự nhiên nói.

Loại lời nói lấy lòng cấp trên này, vẫn là lần đầu tiên cậu nói ra miệng.

"Hóa ra là thực tập sinh. Hoàn hảo cậu là nam, nếu cậu là nữ, tôi còn đang nghĩ là cậu muốn theo đuổi chúng tôi…… ok, ok, sếp à, tôi câm miệng! Tôi câm miệng đây!" Tiết Trì Thụy thấy mâu quang của Hoắc Hành Nhiễm bắn về phía này, vội vàng làm một động tác kéo khóa miệng.

"Hoan nghênh cậu, Trần tiên sinh. Hy vọng cậu sẽ cố gắng nhiều hơn." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa cổ vũ, giống như đối đãi với nhân viên của mình.

Tuy rằng thái độ không nóng không lạnh vậy tự hồ hoàn toàn không giống với bữa tiệc sinh nhật Trần Ngọc Dung đêm đó, nhưng Trần Dục Nhiên vẫn là cảm thấy một tia quái dị trong đó, lông tơ trong lòng cũng có chút dựng đứng lên.

"Tôi sẽ cố gắng." Trần Dục Nhiên mơ mơ hồ hồ gật đầu nói. Cậu không có thấy được, Tiết Trì Thụy cùng Hoắc Đình không hẹn mà cùng lặng lẽ cho cậu một ánh mắt đồng tình.

"Con trai tôi tựa hồ phi thường thích cậu. Nếu hôm nay Trần tiên sinh còn chưa có bắt đầu làm việc, vậy nó liền phiền toái cậu chiếu cố." Hoắc Hành Nhiễm khách khí nói.

"Ách, được. Tôi cũng thích em ấy." Trần Dục Nhiên sờ sờ đầu Hoắc Đình, cũng không từ chối.

Hoắc Đình ngửa đầu nhìn cậu, cao hứng nở nụ cười.

"Để biểu đạt lòng biết ơn, tối nay tôi sẽ làm chủ, mời Trần tiên sinh ăn bữa cơm." Hoắc Hành Nhiễm nói, đôi mắt màu thâm lam giống như mang theo ý cười, làm cho người ta nói không nên lời cự tuyệt.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Ách, Trần Ngọc Dung, lần này không phải ta cố ý hố ngươi……

22. Chương 21

Đây là một tổ hợp phi thường kỳ quái cùng đi ăn cơm với nhau.

Thành viên bao gồm: Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Đình, đôi này là cha con. Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung, đôi này là anh em đối diện bất hòa cũng không đồng tâm. Tiết Trì Thụy, Hoắc Đào, đây là hai trợ lý của tổng tài. Cùng với một người phụ nữ tên là Tạ An Oánh, cô chính là người phụ nữ họ Tạ bị Hoắc Đình đuổi khỏi phòng Trầm Bắc Thôn.

Trần Ngọc Dung đã thay bộ quần áo công sở cao cấp thành một bộ quần áo hợp với tuổi thanh xuân của mình, trên mặt chỉ có một lớn trang điểm nhạt, cân xứng với màu da tự nhiên, xinh đẹp động lòng người, mềm mại như hoa.

Tươi cười trên mặt khi nhìn thấy Trần Dục Nhiên thì giảm đi một chút, sau đó nhìn thấy Tạ An Oánh thì biến mất không còn dấu vết. Về phần cấp trên trên danh nghĩa của cô, Tiết Trì Thụy cùng với một trợ lý tổng tài khác là Hoắc Đào thì Trần Ngọc Dung trực tiếp không nhìn đến.

Hôm nay sau khi Hoắc Hành Nhiễm trở lại công ty thì chủ động đưa ra lời mời Trần Ngọc Dung ăn cơm, cô quả thực rất mừng! Còn tưởng rằng rốt cục Hoắc Hành Nhiễm cũng chú ý tới cô, có hành động với cô! Lúc

ấy Trần Ngọc Dung chẳng những đáp ứng lời mời com, còn đề nghị đến ăn cơm ở một nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng ở gần đó. Cô đã sớm đem tất cả mọi thứ ở gần công ty nhớ kỹ trong lòng, nghĩ muốn tạo nên một hình tượng hoạt bát hào phóng lại không mất tri kỷ hiện lành ở trong lòng Hoắc Hành Nhiễm. Hoắc Hành Nhiễm vui vẻ nghe theo ý kiến của cô, Trần Ngọc Dung lại càng thêm cao hứng!

Cô còn tưởng rằng sẽ một mình cùng ăn cơm với Hoắc Hành Nhiễm! Không nghĩ tới, trừ bỏ một Trần Dục Nhiên làm cho người ta chán ghét, còn có một nữ nhân mơ ước Hoắc Hành Nhiễm……

Trần Ngọc Dung nhìn Tạ An Oánh, khác khí cong cong môi, trong lòng tràn ngập khinh thường.

Tạ An Oánh cũng đánh giá Trần Ngọc Dung một phen, đối với sự xinh đẹp trẻ tuổi, thanh xuân dào dạt của cô ta, từ trong đáy lòng hừ ra ba chữ: Chưa dứt sữa. Cô giơ lên gương mặt tinh xảo thành thục, rụt rè lãnh đạm gật gật đầu với Trần Ngọc Dung, lực chú ý lại đặt trên người Hoắc Hành Nhiễm.

Cao ngạo không thèm nhìn Trần Ngọc Dung.

"Ba ba, chúng ta đi đâu ăn cơm đây?" Hoắc Đình sau khi được Hoắc Hành Nhiễm đồng ý, vẫn luôn nắm tay Trần Dục Nhiên đi đường. Bé đáng yêu ngửa đầu, nhìn chỗ này, lại nhìn chỗ kia, bộ dáng thực thiên chân vô tà. (ngây thơ trong sáng)

Bất quá hai người đồng thời lĩnh giáo được sự 'thiên chân vô tà' của bé là Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung liền cảm thấy thần kinh của mình đang giãn ra.

Hoắc Hành Nhiễm tao nhã nhìn về phía Trần Ngọc Dung: "Trần tiểu thư đã có đề nghị."

Mặt Trần Ngọc Dung hơi hơi đỏ lên, gật gật đầu: "Tôi biết ở gần đây có một nhà hàng Nhật Bản rất là nổi tiếng, hương vị chính tông, không bằng chúng ta đi nếm thử xem?"

Tạ An Oánh nói: "Trần tiểu thư tựa hồ đối với khu vực gần đây rất là quen thuộc? Nghe nói hôm nay là ngày thực tập đầu tiên của cô?"

Trần Ngọc Dung tự tin cười: "Tôi có thói quen là dùng tốc độ nhanh nhất để thích ứng với hoàn cảnh, như vậy mới có trạng thái tốt để bắt đầu làm việc."

Tạ An Oánh nhỏ giọng nói: "Trần tiểu thư thật là giỏi, không hổ là xuất thân từ Trần gia của Thiên Khê. Tôi so ra thì kém hơn rồi. Ở trong gia đình chúng tôi, rất quy củ, gia giáo nghiêm, không cho phép chúng tôi suốt ngày mặt mày rạng rỡ phơi đầu ra ngoài."

Trần Ngọc Dung cười như không cười: "Tạ tiểu thư vừa nhìn là biết chính là kiểu phụ nữ thích hợp với việc ở nhà chăm lo gia đình. Bất quá bây giờ thời đại khác rồi, phụ nữ không chỉ phải làm vợ hiền mà còn phải có hiểu biết." Tuy lời nói ra là vậy nhưng trong lòng Trần Ngọc Dung lại âm thầm rùng mình.

Cô tích cực với Hoắc Hành Nhiễm như vậy, nguyên nhân chủ yếu là cô nhớ lại kiếp trước, Hoắc Hành Nhiễm cũng thành lập chi nhánh ở Thiên Khê, cũng có được thành công rất lớn. Hơn nữa Hoắc Hành Nhiêm còn có một thân phận rất khó lường, là con trai duy nhất của Hoắc gia ở kinh thành, con hắn Hoắc Đình là được Hoắc gia lão gia tử chọn làm người thừa kế! Tin tức này mà ngoài ý muốn được công bố sẽ làm cho nổi lên một hồi phong ba thật lớn!

Trần Ngọc Dung có thể làm cho Trần Dũng tích cực hợp tác cùng Tập đoàn Á Thánh là vì thân phận chân thật của Hoắc Hành Nhiễm! Trần Dũng so với Trần Ngọc Dung thì rõ ràng hơn Hoắc gia ở kinh thành rốt cuộc là có ý nghĩa gì! Trần Ngọc Dung có ý với Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dũng trực tiếp cho cô một sự ủng hộ lớn nhất!

Nhưng trên thực tế, trừ bỏ thân phận của Hoắc Hành Nhiễm cùng với một ít tin tức về Hoắc gia ở kinh thành ra thì Trần Ngọc Dung cũng không biết nhiều lắm. Cô chỉ nhớ rõ vài chuyện lớn, nhất là một chuyện sắp xảy ra! Chuyện này xảy ra làm cho Trần Ngọc Dung có tin tưởng sẽ nhận được sự tán thành của Hoắc gia!

Bất quá nếu trước khi sự việc kia xảy ra mà Hoắc Hành Nhiễm bị nữ nhân khác cướp mất, hoặc là ở trong nhà có sắp xếp liên hôn thì Trần Ngọc Dung sẽ mất đi cơ hội này!

Nghe ý tứ của Tạ An Oánh thì bối cảnh của cô ta không thể kém hơn so với cô. Hơn nữa, Trần Ngọc Dung biết một số đại gia tộc có lịch sử đã lâu ở kinh thành bên kia, giáo dục con gái hoặc là lựa chọn con dâu vẫn duy trì truyền thành từ thời xưa, yêu cầu nữ nhân không thể lộ diện bên ngoài, sau khi kết hôn thì phải ở nhà giúp chồng dạy con. Tạ An Oánh này chỉ sợ là đã biết thân phận của Hoắc Hành Nhiễm, thậm chí có thể là người mà Hoắc gia đã chọn để Hoắc Hành Nhiễm cưới làm vợ!

Nghĩ đến đây, Trần Ngọc Dung không khỏi thu hồi khinh thường trong lòng, lập trận địa sẵn sàng đón quân địch!

"Mọi người có tán thành với đề nghị của Trần tiểu thư không?" Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa hỏi, giống như là không thấy sự đối chọi gay gắt vì hắn của Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung, đôi mắt thâm lam bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên khó có được sự thanh tĩnh khi không bị Trần Ngọc Dung để ý, Hoắc Hành Nhiễm vừa hỏi câu này, ánh mắt những người khác ngay lập tức đổ dồn về phía cậu.

Thấy sự cảnh cáo trong mắt Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên cảm thấy chán ghét phiền toái nói: "Tùy tiện."

Những người khác cũng không có ý kiến đặc biệt gì. Bởi vì nhà hàng Nhật Bản ngay gần đó nên bọn họ đi bộ qua.

Trần Ngọc Dung giới thiệu nhà hàng Nhật Bản này thanh nhã rất khác biệt, rộng mở lại không mất cách điệu. Bởi vì Trần Ngọc Dung trước đó đã đặt phòng trước, nên người phụ trách tự mình đi ra đón, dẫn bọn họ vào phòng đã đặt trước.

Nhường phụ nữ trước, nhóm nam nhân nam hài (trẻ con) để cho Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung ngồi trước. Hai nữ nhân khi đến đây, cử chỉ đều trở nên nhã nhặn, hành vi hàm súc, chậm rãi ngồi vị trí cách đối phương xa nhất.

Hoắc Đình lôi kéo Trần Dục Nhiên cùng nhau ngồi, tận lực tránh xa hai nữ nhân.

Hoắc Hành Nhiễm là ba ba của Hoắc Đình, ngồi ở bên còn lại của Hoắc Đình. Bên còn lại của Hoắc Hành Nhiễm là Trần Ngọc Dung.

Tiết Trì Thụy cùng Hoắc Đào ngồi ở phía đối diện với ba người Hoắc Hành Nhiễm. Đối với trường hợp quỷ dị trước mắt, trong mắt Tiết Trì Thụy vẫn mang ý cười, mặt Hoắc Đào không chút thay đổi.

Trần Ngọc Dung vì được ngồi bên cạnh Hoắc Hành Nhiễm mà lòng tràn đầy vui mừng. Cô ôn nhu đưa thực đơn cho Hoắc Hành Nhiễm, để cho hắn gọi món.

"Trần tiểu thư có vẻ khá quen với nơi này, vẫn là để tiểu thư gọi đi!" Hoắc Hành Nhiễm nói.

"Hoắc đại ca, anh gọi em Dung Dung là được rồi. Chúng ta quen biết lâu như vậy, anh còn khách khí như thế……" Trần Ngọc Dung hơn dỗi nói. Tại thời điểm bữa tiệc sinh nhật cô đã một lần bị Hoắc Hành Nhiễm uyển chuyển cự tuyệt. Bất quá cô không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp, làm bộ không nhớ lần bị cự tuyệt trước, cười meo meo tỏ vẻ muốn kéo gần khoảng cách.

"Hành Nhiễm, không nghĩ tới Trần tiểu thư cư nhiên là em gái của anh, đây là mới nhận sao? Hoắc bá phụ có biết không?" Tạ An Oánh thình lình nhẹ giọng hỏi,

"A Oánh, Trần tiểu thư chỉ là hay nói giỡn thôi." Hoắc Hành Nhiễm thong dong nói.

Từ đối thoại của Tạ An Oánh cùng Hoắc Hành Nhiễm có thể nghe ra bọn họ rất quen biết, trong lòng Trần Ngọc Dung thấy hơi chua. Tạ An Oánh vừa lòng cười.

Bất quá cao hứng của Tạ An Oánh chỉ duy trì được vài giây, sau đó cô nghe được Hoắc Hành Nhiễm tao nhã đề nghị: "Lời nói của Trần tiểu thư rất có đạo lý. Một khi đã như vậy, tôi sẽ gọi Trần tiểu thư là 'A Dung' giống như gọi 'A Oánh', có được không?"

Trần Ngọc Dung không thể tưởng được tình thế lại chuyển biến đột ngột như vậy, tự nhiên vui mừng, tươi cười rạng rỡ: "Đương nhiên là được, Hoắc đại ca!"

"Trước gọi đồ ăn đi." Hoắc Hành Nhiễm đặt thực đơn trước mặt Trần Ngọc Dung.

Lần này Trần Ngọc Dung không có cự tuyệt. Cô mở thực đơn ra, còn thật sự nhìn chốc lát, cười cười hỏi Hoắc Đình: "Tiểu Đình có thích ăn tam văn ngư cùng với tiên tôm thứ thân thọ tư không? Hải sản ở đây đều là vận chuyển theo đường hàng không từ Nhật Bản tới, rất là tươi……" Cô không ngừng cố gắng, hy vọng sẽ được Hoắc Đình thích.

"Nó không ăn đồ sống."

"Tiểu Đình không ăn đồ sống."

Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đồng thời nói.

Mọi người yên tĩnh quỷ dị mười giây.

Trần Ngọc Dung không dấu vết liếc mắt nhìn Trần Dục Nhiên một cái, tầm mắt giống như là tên độc, bắn về phía cậu.

Tạ An Oánh nhớ rằng kia là 'mẹ' mà Hoắc Đình đã tuyên bố, trong lòng hơi động, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Dục Nhiên mang theo hồ nghi.

Hoắc Hành Nhiễm thực tự nhiên vươn tay phất phất nước dính trên trán Trần Dục Nhiên, nhợt nhạt nở nụ cười. Không nói gì, nhưng thản nhiên biểu lộ ra vô cùng thân thiết là không thể nghi ngờ.

Trần Ngọc Dung cùng Tạ An Oánh không tự chủ được trừng lớn hai mắt!

Trần Dục Nhiên bị hành động vô cùng thân thiết của Hoắc Hành Nhiễm biến thành mạc danh kỳ diệu (khó hiểu), nhíu mày mờ mịt nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm. Hắn làm cái gì vậy? Bọn họ có thân thiết như vậy sao?

"Hành Nhiễm, đây là……" Tạ An Oánh từng kiến thức qua sự yêu thích của con Hoắc Hành Nhiễm – Hoắc Đình đối với Trần Dục Nhiên, có chút thiếu kiên nhẫn.

Không thể không nói Trần Ngọc Dung vẫn là có vài phần sâu sắc. Tạ An Oánh quả thật giống như cô đoán, là người vợ mà Hoắc gia chọn để Hoắc Hành Nhiễm tái hôn. Nguyên bản Tạ An Oánh cũng không quá nguyện ý, bởi vì Hoắc Hành Nhiễm có huyết thống ngoại quốc, nghe nói không phải rất được Hoắc gia lão gia tử thích, lại từng kết hôn sinh con, con còn đã muốn năm tuổi rồi! Tạ An Oánh tốt xấu gì cũng là thiên chi kiêu nữ (con cưng) của vợ cả Tạ gia, vẫn chưa lập gia đình, cô cảm thấy Hoắc Hành Nhiễm căn bản không xứng với mình! Nhưng sau khi gặp Hoắc Hành Nhiễm, Tạ An Oánh cơ hồ lập tức thay đổi chủ ý, trở nên phi thường tích cực chủ động.

Nhưng Hoắc Hành Nhiễm thích đàn ông? Không ai đề cập qua chuyện này!

Tạ An Oánh vội vàng muốn Hoắc Hành Nhiễm chứng thực điểm này! Vấn đề này thực nghiêm trọng!

"Ân?" Hoắc Hành Nhiễm trấn định tự nhiên, hơi hơi giương mắt hỏi, ôn nhuận như ngọc.

Không biết sao, vấn đề của Tạ An Oánh đột nhiên nghẹn ở cổ, không nói nên lời.

Trần Ngọc Dung lại nghĩ đến lúc trước Trần Dục Nhiên thích Trương Quân Dật, tay không tự giác siết chặt lấy thực đơn.

…… Trần Dục Nhiên, mày lại muốn cướp đi những thứ của tao sao?

Tâm tư của Hoắc Đình không có phức tạp như hai nữ nhân. Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đều nhớ rõ bé không ăn đồ sống làm cho bé thật cao hứng, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười đắc ý của trẻ con. Khó có được khi nào lộ bản tính trẻ con, hai chân ở dưới bàn ăn nhoáng lên một cái, không cẩn thận liền cọ phải Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên.

Hai người không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn bé, nhẹ nhàng vỗ lên đùi bé!

"A!" Hoắc Đình hô nhỏ, ngẩng mặt nhìn người này rồi lại nhìn người kia, "Xin lỗi, ba ba, anh!"

Hoắc Hành Nhiễm nhìn Hoắc Đình, Hoắc Đình lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không dám lộn xộn nữa.

Sau đó hắn mang chút dung túng nhìn Trần Dục Nhiên, ôn hòa cười nói: "Về nhà rồi lại chơi sau, ăn cơm trước."

A? Về nhà rồi lại chơi sau? Cái gì cùng cái gì vậy? Bọn họ khi nào thì về nhà lại chơi? Về cái gì nhà?

Trần Dục Nhiên ngạc nhiên, càng thêm cảm thấy lẫn lộn. Xoay chuyển ánh mắt, chống lại biểu tình không được tự nhiên của Tạ An Oánh, cùng với ánh mắt khủng bố hận không thể ăn sống cậu của Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên đột nhiên có một loại dự cảm bất an!

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Này…… Hoắc tổng trúng tà sao?[o ?]

23. Chương 22

Bữa cơm với không khí quái dị ngay tại lúc mọi người mang theo tâm tư khác nhau mà kết thúc. Tạ An Oánh, Trần Ngọc Dung không ở gần công ty Á Thánh, được Hoắc Đào và Tiết Trì Thụy phân biệt lái xe đưa về nơi ở. Hai người còn muốn Hoắc Hành Nhiễm tự mình đưa về. Nhưng Hoắc Đình tuổi còn nhỏ, trời thì tối rồi, hôm nay lại cùng Trần Dục Nhiên chơi game lâu như vậy, mất không ít tâm tư đem nữ nhân có ý đồ với ba ba đuổi đi, lượng vận động rất lớn, hiện giờ cái đầu nho nhỏ đã gật gà gật gù. Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung thấy thế, cũng không thể không biết xấu hổ mở miệng bảo Hoắc Hành Nhiễm đưa về, dù sao hắn có con của hắn cần chăm sóc.

Ở trước cửa nhà hàng Nhật Bản chào tạm biệt xong, chỉ còn lại ba người Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Đình và Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên đối với Hoắc Hành Nhiễm tràn ngập bất mãn cùng nghi hoặc. Bất quá vẫn chưa tìm ra cơ hội để hỏi.

Trần Dục Nhiên phải về ký túc xá của thực tập sinh, Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Đình muốn tới công ty lái xe về nhà, ba người cùng nhau trở về công ty.

Dọc theo đường đi, Hoắc Đình vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay Trần Dục Nhiên, mí mắt đánh nhau, đi tới đi lui thiếu chút nữa thì ngã, Trần Dục Nhiên vội vàng đỡ lấy bé.

"Tôi đến bế nó." Hoắc Hành Nhiễm nhẹ giọng nói.

Trần Dục Nhiên gật gật đầu, giúp Hoắc Hành Nhiễm bế Hoắc Đình lên.

Hoắc Đình mơ mơ màng màng, ghé vào trên vai Hoắc Hành Nhiễm có điểm bất an quay đầu, hướng về phía Trần Dục Nhiên hô lên: "Anh ơi?" Tay vung lên, một bộ phải bắt được cậu.

Trần Dục Nhiên nghĩ rồi nghĩ, đành phải chầm chậm đưa tay để cho bé nắm lấy.

Hoắc Đình bắt được người rồi liền an tâm không hề làm ầm ĩ.

"Nó thực thích cậu." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nói, ngữ khí khẳng định. Trên thực tế, Hoắc Đình không phải là một đứa nhỏ dễ dàng mở rộng lòng với người khác. Trong giáo dục của bé, có dạy là phải bảo trì khoảng cách với người khác, có lễ lãnh đạm mới phù hợp với phong cách đối nhân xử thê của đại gia tộc Hoắc gia. Nhưng thực kỳ diệu, bất quá chỉ mới ở chung rất một thời gian rất ngắn, Hoắc Đình đã phi thường tín nhiệm Trần Dục Nhiên, thậm chí có thể nói là ỷ lại.

Những lời này có hay không làm cho người cha nhìn thấy con mình thân thiết với người ngoài mà cảm thấy ghen tức?

Trần Dục Nhiên cảm thấy chuyện cậu dẫn dắt Hoắc Đình đang ở trên lưng Hoắc Hành Nhiễm chơi game, vẫn là không cần nói cho Hoắc Hành Nhiễm thì tốt hơn. Tuy rằng hắn không nhất định là không biết.

Nhưng chính vì vậy mà cậu với Hoắc Đình sinh ra tình hữu nghị cách mạng mà!

"Em ấy giỏi lắm." Trần Dục Nhiên nhìn gương mặt non nớt đáng yêu của Hoắc Đình, rất muốn đưa tay chọc một chút.

"Nó là con tôi mà." Hoắc Hành Nhiễm nói. Tựa hồ điểm này có thể giải thích sự vĩ đại giỏi giang của Hoắc Đình. Trên khuôn mặt bình tĩnh thong dong của hắn có sự kiêu ngạo của người làm cha.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai. Nói thật, thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, thật đúng là cậu nhìn không ra Hoắc Hành Nhiễm với Hoắc Đình có bao nhiêu thân mật. Theo như lời nói ngẫu nhiên lộ ra của Hoắc Đình thì Trần Dục Nhiên cũng nhận thấy được đôi cha con này không có nhiều thời gian gặp mặt chứ đừng nói đến ở chung. Hoắc Đình đối với người ba ba Hoắc Hành Nhiễm này là vừa sùng bái vừa sợ hãi.

"Bắt đầu từ ngày mai nó sẽ về nhà, không đến công ty nữa." Hoắc Hành Nhiễm nói, đột nhiên quay đầu nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên có chút kinh ngạc: "A? Như vậy sao…… Không phải em ấy vẫn đang nghỉ hè sao?" Vừa mới quen thân với Hoắc Đình lại không thể gặp mặt, cậu cảm thấy có điểm đáng tiếc. Không biết lần gặp mặt tiếp theo là khi nào nữa.

"Nó rất thích cậu." Đôi mắt thâm lam của Hoắc Hành Nhiễm ở trong trời đêm nhìn không rõ sắc thái, hắn vẫn như cũ tao nhã ôn hòa, trong lời nói lại lộ ra lãnh ý nhàn nhạt.

"Tôi không rõ ý của anh." Trần Dục Nhiên dừng bước, cau mày nhìn hắn. Nói như thế nào lại giống như Hoắc Đình thân thiết với cậu, rất thích cậu, nên sẽ tách bọn họ ra vậy? Trần Dục Nhiên bừa mới bắt đầu trở thành 'người làm công', ý thức lấy lòng sếp vẫn còn rất ít, ngữ khí bất tri bất giác mang theo chất vấn.

"Tôi cũng không có ý gì đặc biệt cả." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười với cậu.

Trần Dục Nhiên hơi bất mãn: "Những lời này nghe qua rất giống cho có lệ."

"Nếu Dục Nhiên muốn lý giải như vậy, tôi cũng không có cách nào khác." Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ có chút bất đắc dĩ. Thanh âm trầm thấp của hắn rất có từ tính, thời điểm gọi tên người ta mang theo một tia hoặc ý nhàn nhạt, làm cho lòng người ta run lên.

"Không cần gọi tôi như vậy." Trần Dục Nhiên thấy cả người đều không được tự nhiên. Hoắc Hnahf Nhiễm căn bản không phải là một người tốt để ở chung! Cậu không phải Trần Ngọc Dung, thủ đoạn chồng chất chỉ vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Hoắc Hành Nhiễm. Hoắc Hành Nhiễm xưng hô thân thiết như vậy sẽ làm cho Trần Ngọc Dung mừng như điên, nhưng lại làm cho cậu rất khó thích ứng, luôn luôn cảm thấy có một loại cảm giác phiền toái. Cậu lại nghĩ tới những cử chỉ kỳ quái của Hoắc Hành Nhiễm khi ăn cơm.

Hoắc Hành Nhiễm nhìn cậu, lại một bộ thực ôn nhu thực nhân nhượng. Tựa như hắn thật sự đối với cậu có cái gì đó……

"Hoắc Hành Nhiễm, anh đang đùa tôi." Trần Dục Nhiên đột nhiên giật mình, kinh ngạc nói!

Thời điểm ăn cơm, Hoắc Hành Nhiễm cố ý ở trước mặt Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung đối với cậu vô cùng thân thiết, khiến cho hai nữ nhân kia chú ý đến cậu! Nhất là Trần Ngọc Dung, ánh mắt cô ta nhìn Trần Dục Nhiên rõ ràng biểu lộ là cô ta sẽ không tha cho cậu! Đây là mục đích của Hoắc Hành Nhiễm!

Hắn muốn nhìn thấy mâu thuẫn của Trần Dục Nhiên cùng Trần Ngọc Dung càng thêm sâu sắc! Hắn muốn nhìn thấy hai anh em bọn họ tránh chấp đấu nhau! Hoắc Hành Nhiễm, vẫn là đối với vấn đề Trần Dục Nhiên có muốn trả thù hay không, hoàn toàn chưa có chết tâm……

Thấy Hoắc Hành Nhiễm cười không nói, hoàn toàn không có phủ nhân lời nói của mình, Trần Dục Nhiên đã hiểu, vừa dở khóc dở cười vừa cảm thấy tức giận!

Cậu hạ giọng: "Vì cái gì? Hoắc Hành Nhiễm, anh cảm thấy như vậy rất thú vị sao?"

Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng vỗ Hoắc Đình đã muốn nhắm mắt tiếp tục đi vào giấc ngủ: "…… Ai bảo cậu cùng cô ta, tự nhiên chui đầu vào tay tôi làm chi?" Hắn nguyên bản đã muốn không thèm truy cứu hành vi cự tuyệt hắn của Trần Dục Nhiên. Ai ngờ đến là Trần Ngọc Dung cùng Trần Dục Nhiên đồng thời vào Á Thánh thực tập? Từ trên trời rớt xuống hai món đồ chơi, không chơi thì đúng là ngu ngốc!

Nói gì vậy? Trần Dục Nhiên trừng mắt nhìn hắn! Cậu chỉ biết, Hoắc Hành Nhiễm này chính là mặt ngoài tao nhã, còn bên trong thì căn bản là không có tý gì cả!

Hoắc Hành Nhiễm nhìn đôi mắt to trong suốt đang trừng hắn, bộ dáng mất hứng cùng với hòa bình khi nãy khác xa nhau một trời một vực, trong mắt hiện lên ý cười.

…… Quả thật rất thú vị.

"Anh vẫn muốn kích tôi trả thù Trần gia?" Trần Dục Nhiên thầm nghĩ đến lý do này. Cậu với Hoắc Hành Nhiễm trừ bỏ có liên quan về Hoắc Đình thì chính là lần gặp mặt vào bữa tiệc sinh nhật đêm đó, Hoắc Hành Nhiễm mạc danh kỳ diệu đưa ra ám chỉ "Nếu cậu muốn trả thù Trần gia, hắn sẽ cung cấp hỗ trợ". Khi đó cậu cự tuyệt, Hoắc Hành Nhiễm không có phản ứng gì đặc biệt, cậu còn tưởng rằng sự tình đã qua đi. Chẳng lẽ Hoắc Hành Nhiễm còn không hết hy vọng? Trần Dục Nhiên nghĩ đến thời điểm lúc này khi ăn cơm, Hoắc Hành Nhiễm thân thiết với cậu như một đôi, sắc mặt Trần Ngọc Dung liền khó coi. Hắn là cố ý để cho Trần Ngọc Dung chán ghét cậu, sau đó xuất ra thủ đoạn làm khó dễ hoặc là vũ nhcụ cậu, để cậu không thể không phẫn nộ mà phản kháng?

Hoắc Hành Nhiễm đối với vấn đề của Trần Dục Nhiên từ chối cho ý kiến, chỉ mỉm cười, cực ôn hòa cùng tuấn nhã.

Tuy rằng Trần Dục Nhiên cố gắng đem tươi cười của hắn tưởng tượng thành mặt mũi hung tợn, những vẫn là không thể không thừa nhận nam nhân này thật sự bộ dáng tốt lắm.

"Này đối với anh có cái gì tốt?" Chẳng lẽ thừa dịp Trần gia đấu nội bộ mà thâu tóm Tập đoàn Phong Diệp? Nếu vậy thì thật sự là Hoắc Hành Nhiễm đã đánh giá cậu quá cao rồi……

Trần Dục Nhiên vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài thêm không dám gật bừa.

"Đối với cậu lại có chỗ nào không tốt sao?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi lại. Không rõ cậu vì cái gì lại kháng cự như vậy? Trần gia xác thực rất khắt khe với cậu, không phải sao?

"Tôi vì cái gì phải vì một ít người râu ria mà lãng phí thời gian cùng tinh lực?" Trần Dục Nhiên lại nhắc đến lý luận lười nhác của cậu, nghi hoặc nhìn Hoắc Hành Nhiễm, "Anh cảm thấy cái loại chuyện tốn sức này rất thú vị sao?"

Hoắc Hành Nhiễm vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt Trần Dục Nhiên một cái. Vốn chỉ tính toán chạm qua một cái, không nghĩ tới làn da dưới đầu ngón tay lại mềm mại nhẵn nhụinhư vậy, không có bất luận chút thô ráp hay dính nhớp nào giống như những kẻ khác, bất giác cả bàn tay đều áp vào, nâng chiếc cằm của Trần Dục Nhiên đang bất ngờ mà không kịp phòng bị lên, thực ôn nhu nói: "…… Em đoán đúng rồi." Huống hồ tôi chỉ cần xem kịch. Ánh mắt Hoắc Hành Nhiễm lộ ra ý tứ như vậy.

Tức chết Trần Dục Nhiên!

"Tôi muốn từ chức!" Quả thực là mây đen đầy đầu! Trần Dục Nhiên chỉ cảm thấy trước mặt từng đoàn từng đoàn viết 'phiền toái' bay quanh đầu cậu! Người mang tâm lười nhác như cậu bị sợ hãi! Nhất thời không có chú ý tới tư thế của cậu cùng Hoắc Hành Nhiễm có chút ái muội.

Hoắc Hành Nhiễm làm như không có việc gì buông tay ra, thong dong trầm tĩnh nói: "Đưa cho em mười vạn, còn lại bao nhiêu? Khai giảng học kỳ sau cần đóng học phí. Một năm học phí của đại học Thiên Khê là bao nhiêu? Đại khái là tám vạn đi?"

Trần Dục Nhiên lập tức nghẹn một bụng hỏa. Trong chi phiếu của cậu chỉ còn lại hơn năm vạn một chút……

"Thực tập sinh của Á Thánh đều là thông qua thông báo tuyển dụng để tuyển vào. Lương một tháng đạt tới một vạn tệ, một tháng rưỡi tức là một vạn rưỡi tệ. Trong thời gian thực tập có thành tích xuất sắc hoặc là có cống hiến đặc biệt, sẽ còn có thưởng." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, "Dục Nhiên, em xác định vẫn muốn từ chức?"

…… Sau đó bởi vì không đủ tiền đóng học phí mà đi cầu Trần Ngọc Dung?

Trần Dục Nhiên tâm trí lười nhác giỏi về cân nhắc lợi hại cơ hồ lập tức có đáp án.

Một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán! Hoắc Hành Nhiễm lập tức bắt được cậu……

Sắc mặt Trần Dục Nhiên hơi hơi đỏ lên, không thể trảm đinh chặt sắt nói ra một tiếng 'có'.

Mình không có cốt khí, mình là đồ bỏ đi…… Trần Dục Nhiên âm thầm phỉ nhổ chính mình không có chí tiến thủ. Mẹ ruột của cậu qua đời đã nhiều năm, cha không thân mẹ kế không thương, cuộc sống so với người bình thường nghẹn khuất hơn rất nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn, vấn đề mà cậu bức thiết cần giải quyết chính là tiền. Á Thánh có thể cung cấp cho cậu một công việc thực tập nhiều hậu đãi như vậy, đúng là cậu rất cần, đối với ý nghĩa đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi giá rét cũng không khác nhiều lắm. Trong tương lai cậu không có kế hoạch kiếm tiền nào tốt, thực tập ở Á Thánh là sự lựa chọn tốt nhất.

Ít nhất là so với quay đầu cầu Trần gia tuyệt đối tốt hơn nhiều!

Nghĩ nghĩ, ánh sáng chợt lóe lên trong đầu Trần Dục Nhiên, bắt đầu không biết là Hoắc Hành Nhiễm 'chơi' cậu rốt cuộc có cái gì hại. Nếu hắn muốn đùa, cậu không thể trốn sao? Văn phòng bộ tin tức ở tầng 20, cậu chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, hẳn là sẽ không có chuyện gì để lui tới tầng làm việc của tổng tài. Hoắc Hành Nhiễm cũng không phải loại người cả ngày không có việc gì, liền yêu thích trêu đùa người khác. Cậu đánh không lại, vậy chẳng lẽ không thể lẩn trốn sao?

Về phần chọc Trần Ngọc Dung đưa tới phiền toái?

Được rồi! Trần Dục Nhiên chính là lười, chán ghét phiền toái, tránh được thì tránh, nhưng không có nghĩa là cậu thật sự yếu đuối. Nếu cậu thực sự động não, cuối cùng ai là người chịu thiệt vẫn chưa biết được đâu!

Trần Dục Nhiên thực thích ứng trong mọi hoàn cảnh thở dài, còn thực sự nghiêm túc nói với Hoắc Hành Nhiễm: "Hoắc tổng, mời ngài cách xa tôi một chút."

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên [sờ sờ cái mũi]: Ta chính là cái ngực không có chí lớn,so what? (vậy thì sao?)

24. Chương 23

Hoắc Hành Nhiễm là một tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa hỗn đản!

Trần Dục Nhiên nhìn từng chồng từng chồng báo cáo tài vụ đủ để chôn vùi cậu kia, đột nhiên sâu sắc nhận ra sự thật này.

Đây là ngày đầu tiên Trần Dục Nhiên làm thực tập sinh ở Á Thánh. Làm một người mới, thời gian thực tập an nhàn bình tĩnh của cậu chỉ duy trì một buổi sáng.

Nghe nói trợ lý tổng tài trên tầng 38 đột nhiên ra một mệnh lệnh, bộ tin tức phải sửa sang lại báo cáo tài vụ trong vòng năm năm kể từ ngày thành lập Tập đoàn Á Thánh. Mệnh lệnh này rất là mạc danh kỳ diệu. Từ ngày Á Thánh được thành lập, các phương diện về chế độ quản lý vẫn chưa được hoàn thiện, nhưng bởi vì là công ty được thành lập ở nước ngoài nên ở phương diện tài vụ vẫn là tương đối hoàn thiện. Đây là thời kỳ công nghệ kỹ thuật phát triển, máy tính hiện đại, số liệu tài vụ của Á Thánh được duy trì bảo vệ khá là tốt. Nếu trợ lý tổng tài thật sự muốn thuyên chuyển số liệu tài vụ, thì trực tiếp hỏi xin tổng tài Hoắc Hành Nhiễm là được rồi. Tại sao còn cần sửa sang lại một lần nữa?

Giám đốc của bộ phận tin tức tự mình cùng trợ lý tổng tài câu thông, ra kết luận là chỉ thị này không vội, để thực tập sinh hoàn thành là được, sẽ không gia tăng lượng công việc cho nhân viên chính thức của bộ phận tin tức. Đi theo giám đốc bộ phận tin tức xuống dưới còn có từng chồng từng chồng báo cáo tài vụ cổ xưa được bảo tồn rất chỉnh tề.

Giám đốc bộ phận tin tức là một người chuyên kỹ thuật quá cứng nhắc, nhưng lại rất hiền lành chính trực, tuyệt không tự cao tự đại, vỗ vỗ đầu vai Trần Dục Nhiên mới đến: "Vất vả cho cậu. Bởi vì có một đối tác của công ty muốn tìm xem báo cáo tài vụ của chúng ta, nhưng lại lo lắng trong khoảng thời gian ngắn không xem hết được, nên chúng ta phải sửa sang lại một phần, để cho bọn họ vừa xem là hiểu ngay. Cậu cẩn thận sửa sang lại một chút, nhập số liệu vào là được."

Nói xong nhăn mi lại, càu nhàu: "…… Bọn họ như thế thực rảnh……"

Trần Dục Nhiên cơ hồ vừa nghe là biết ai đang quấy rối. Khẳng định là Trần Ngọc Dung nhờ có Trần gia hợp tác với Á Thánh mà yêu cầu Hoắc Hành Nhiễm. Cô ta thật là thông minh! Số liệu tài vụ của một công ty là cơ mật, như thế nào có thể tùy tiện để cho một người ngoài xem? Nhưng Trần Ngọc Dung là đại diện cho Trần gia mà đến, cô ta muốn hiểu biết thêm về Á Thánh, yêu cầu này cũng không quá phận. Cô ta lại chỉ nhắc tới là muốn xem số liệu tài vụ trong vòng năm năm từ ngày Á Thánh thành lập, là bản gốc, chứ không phải là số liệu điện tử được sửa sang đã sớm được nhập vào máy tính. Tự cô ta lật xem, tin tức có được rất hạn chế. Hoắc Hành Nhiễm không cự tuyệt yêu cầu này của cô ta, cũng không kỳ quái.

Nhưng Trần Ngọc Dung cơ hồ lập tức đem việc sửa sang lại những số liệu này sai khiến Trần Dục Nhiên!

Từng chồng từng chồng báo cáo được đưa đến một phòng trống của bộ phận tin tức. Một xấp báo cáo nhỏ cuối cùng là do Trần Ngọc Dung tự mình đem đến.

Cô ta ưỡn ngực thẳng lưng, tự nhiên đi vào văn phòng, tùy tay đóng cửa lại, đứng trước mặt Trần Dục Nhiên, đập thật mạnh xấp báo cáo lên trên bàn của cậu, trên mặt mang theo nụ cười khoái trá: "Trần Dục Nhiên, tao nói với Hoắc đại ca, tao cần một trợ lý giúp tao hiểu biết thêm về cách vận hành của Á Thánh. Tao chọn mày."

Trần Dục Nhiên ngồi ở trên ghế, xoay xoay cái bút trong tay, mặt không chút thay đổi.

"Tao nói với Hoắc đại ca, mày, Trần Dục Nhiên, tuy rằng là thực tập sinh của Á Thánh, nhưng vẫn là mang họ Trần. Có mày trợ giúp tao, tao yên tâm. Hoắc đại ca cũng tin tưởng mày không dám tiết lộ tư liệu của Á Thánh ra bên ngoài." Trần Ngọc Dung nói, mang theo một tia ác ý.

Cách nói này của cô ta kỳ thật rất có lực phá hoại. Bất kể một người lãnh đạo nào của công ty đều không muốn nghe có người nhắc nhở hắn rằng nhân viên của hắn là người do đối tác bên kia phái đến, nhất là đối tác này còn chưa biết là địch hay bạn. Trần Ngọc Dung này là đang ly gián mối quan hệ giữa Trần Dục Nhiên và Hoắc Hành Nhiễm.

Ở một phương diện khác, vô luận là tin tức gì Trần Ngọc Dung có thể biết được từ trong những số liệu gốc này thì Trần Dục Nhiên sẽ là 'đồng phạm'. Bởi vì cậu họ Trần, cậu với Trần Ngọc Dung là cùng một loại người. Nếu Trần Dục Nhiên bị gắn nhãn là người Trần gia, vậy đồng nghiệm ở Á Thánh sẽ đối đãi với cậu như thế nào? Sau khi tốt nghiệp, thân phận của cậu ở đây bị tiết lộ, vậy thì liệu có công ty nào ở Thiên Khê không hề có thắc mắc gì liền dùng cậu không?

Mục đích của Trần Ngọc Dung là thừa dịp Trần Dục Nhiên chưa lộ mặt ở trong thương giới liền làm sáng tỏ thân phận người Trần gia của cậu, tuyệt hết đường tương lai của cậu…… Nói vậy, trừ phi là Trần Dục Nhiên không hề có căn cơ phát triển bên ngoài, không thì sau khi cậu tốt nghiệp chỉ có thể ở lại Trần gia hoắc là vào Tập đoàn Phong Diệp. Trần Ngọc Dung đương nhiên sẽ không cho Trần Dục Nhiên có cơ hội bước vào Phong Diệp. Một khi Trần Dục Nhiên ở lại Trần gia, Trần Ngọc Dung sẽ có biện pháp chèn ép cậu!

Trần Ngọc Dung sẽ lấy thân phận con gái, hoàn toàn dẫm nát Trần Dục Nhiên dưới lòng bàn chân! Cô sẽ không giống như kiếp trước, bởi vì không thể thay đổi giới tính mà vĩnh viễn xếp sau Trần Dục Nhiên!

Trần Dục Nhiên đối với sự kiên trì không ngừng tìm cậu gây phiền toái của Trần Ngọc Dung, không nói gì. Từ khi cô ta đi vào diễu võ dương oai, ở trong mắt Trần Dục Nhiên chính là một nữ nhân không biết điều đang giương nanh múa vuốt, bộ dáng rất ngu xuẩn.

Trong lòng cậu không phải là không tức giận. Bất quá cậu là đang tức chuyện khác. Trần Ngọc Dung bất quá mới chỉ là một cô gái vừa mãn tuổi hai mươi với tính tình không tốt lắm, còn không có đạt đến trình độ chọc giận được cậu. Cậu là đang tức Hoắc Hành Nhiễm, hắn cư nhiên để cho Trần Ngọc Dung càn quấy như vậy!

Lấy thủ đoạn của Hoắc Hành Nhiễm, hắn có một vạn phương pháp có thể lừa dối tắc trách cho qua chuyện của Trần Ngọc Dung. Vậy mà hắn lại dùng hai tay đẩy Trần Ngọc Dung đi đến trước mặt cậu!

Không phải là do một câu nói chưa trải qua suy nghĩ tối hôm qua "Hoắc tổng, mời ngài cách xa tôi một chút" đấy chứ? Để ngày hôm sau liền 'báo ứng' cậu sao?

Hoắc tổng, nội tâm của anh rốt cuộc là có bao nhiêu nhỏ vậy? (hẹp hòi)

Trần Dục Nhiên không nói chỉ nghĩ.

Nếu như là một người quen thuộc tính cách của Hoắc Hành Nhiễm như Tiết Trì Thụy, biết được ý nghĩ lúc này của Trần Dục Nhiên, anh ta nhất định sẽ hô to Trần Dục Nhiên là một dũng sĩ. Hoắc tổng mang thù lòng dạ hẹp hòi chẳng phân biệt được thân sơ gì hết. Có một người từng bởi vì đắc tội Hoắc Hành Nhiễm rồi sau đó hối hận không ngừng, nhiều năm qua tìm cách bù lại rồi mà đến nay vẫn như cũ hiệu quả rất nhỏ.

"Tao đang nói chuyện với mày đó, Trần Dục Nhiên! Mày rốt cuộc có nghe tao nói gì không?" Trần Ngọc Dung thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Dục Nhiên, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu giật mình kích động hay là sợ hãi phẫn nộ, không khỏi đề cao thanh âm quát.

"Biết rồi, tôi sẽ làm tốt." Trần Dục Nhiên miễn cưỡng nói, "Chú ý hình tượng của cô một chút đi, Trần Ngọc Dung. Người bên ngoài đang nhìn."

Trần Ngọc Dung theo bản năng nhìn lại, xuyên qua lớp cửa kính mờ mờ, xác thực đang có người quay đầu nhìn về phía bên này. Cô ta khẽ hít một hơi, trừng mắt nhìn Trần Dục Nhiên: "Trong hai ngày phải làm xong!" Nguyên bản cô còn muốn cho thời gian là ba ngày, hiện tại đổi ý!

Thật đúng là coi mình là tổng tài phu nhân của Á Thánh sao? Trần Dục Nhiên lắc đầu, cầm lấy một phần báo cáo: "Tôi muốn bắt đầu làm việc, mời cô đi ra ngoài."

Trần Ngọc Dung hung hăng dậm chân, hừ một tiếng, bình tĩnh nở nụ cười đi ra ngoài.

Chờ bóng dáng của cô ta khuất sau cánh cửa, Trần Dục Nhiên tùy tay bỏ báo cáo trong tay xuống, lấy di động ra nhắn tin —

[Phùng Đào, muốn hack kho số liệu tài vụ của một công ty, cần bao nhiêu thời gian?]

****

Buổi tối hơn tám giời, Hoắc Hành Nhiễm đi vào văn phòng duy nhất vẫn còn sáng đèn ở bộ phận tin tức.

Trần Dục Nhiên từ màn hình máy tính ngẩng đầu lên, tay cực nhanh bấm một phím trên bàn phím. Ánh mắt màu thâm lam ôn nhuận mê người của Hoắc Hành Nhiễm giả như không nhìn thấy.

"Hoắc tổng!" Trần Dục Nhiên thực cung kính đứng lên chào hỏi.

"Còn chưa tan làm sao?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

Trần Dục Nhiên cầm vài phần báo cáo, nhún nhún vai: "Công ty cho tôi nhiệm vụ mới, bởi vì rất gấp nên tôi đang cố gắng hoàn thành." Một bộ dáng nhân viên tốt tận chức tận trách.

"Vậy à?" Hoắc Hành Nhiễm cố ý tạm dừng một chút.

"Đúng vậy." Trần Dục Nhiên mặt không đỏ khí không suyễn, ngay cả mắt cũng không nháy, "Sao Hoắc tổng lại xuống dưới này?" Hạ mình xuống đây làm gì vậy? Còn không mau mau trở về đi……

"Tôi đang chuẩn bị trở về." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, "Đột nhiên nhớ tới trợ lý thư kí mới tới nói đến một chuyện, vì thế mới lại đây nhìn xem."

Trợ lý thư kí mới tới? Kia không phải là Trần Ngọc Dung sao?

Trần Dục Nhiên bất động thanh sắc, mặt trơ trơ nhìn Hoắc Hành Nhiễm: "Vậy à?" Thực thiếu hứng thú.

Hoắc Hành Nhiễm một chút cũng không có bị ảnh hưởng, nhàn nhã trầm ổn tiếp tục nói: "Cô ấy nhắc tới anh hai Trần Dục Nhiên của mình, cũng chính là cậu, chưa từng trải qua đào tạo chuyên nghiệp về máy tính, cũng không kiểm tra qua cấp bậc máy tính. Cô ấy thực lo lắng cậu không thể đảm nhận công việc thực tập sinh ở bộ phận tin tức của Á Thánh."

Thật đúng là không buông tha bất kì cơ hội nào để đả kích cậu nha! Nếu đối tượng Trần Ngọc Dung đả kích không phải là cậu, Trần Dục Nhiên đều phải đối với sự kiên trì không ngừng nghỉ của cô ta mà cảm thấy bội phục.

"Dục Nhiên có muốn giải thích một chút không?" Hoắc Hành Nhiễm thấy Trần Dục Nhiên không có sự kinh ngạc hay phẫn nộ mà chỉ có im lặng lạnh nhạt, liền hỏi cậu.

Thời gian ngắn ngủn trong một ngày, Hoắc Hành Nhiễm đã kiến thức được một mặt có năng lực của Trần Ngọc Dung, cùng với thủ đoạn tận dụng mọi thứ bình thường nhất để đả kích Trần Dục Nhiên của cô ta. Nếu không phải trên tay Hoắc Hành Nhiễm có tư liệu về Trần Dục Nhiên, rất rõ ràng cuộc sống của cậu ở Trần gia là như thế nào thì chỉ sợ Hoắc Hành Nhiễm cũng có khả năng sẽ bị Trần Ngọc Dung ảnh hưởng đến đánh giá về Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên sờ sờ cái mũi, cũng không để ý: "Anh tự nhìn là biết thôi. Hay là Hoắc tổng anh nghi ngờ năng lực xử sự của trợ lý tổng giám đốc? Trầm tiên sinh đã tự mình khẳng định năng lực của tôi."

"Nhưng em gái cậu nghi ngờ năng lực của cậu." Hoắc Hành Nhiễm vạch trần.

"Cô ta chả biết gì cả!" Trần Dục Nhiên nói, "Hay là nói, Hoắc tổng thà rằng tin tưởng một trợ lý thư kí mới tới, mà không tin tưởng cấp dưới khác của anh?"

"Cậu trộm đổi khái niệm rồi. Về thực tập sinh mà nói, vị trí của cô ấy tiếp cận với cao tầng, so với cậu có cơ hội lên tiếng hơn. Nếu cô ấy có bối cảnh hơn nữa, vậy thì Dục Nhiên, cậu sẽ bị sa thải không chút do dự." Hoắc Hành Nhiễm giống như là đang nhìn một đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Trần Dục Nhiên nhíu mi: "Điều kiện tiên quyết là, Hoắc tổng anh là một người không có đầu óc, chẳng phân biệt được thị phi." Nếu chỉ bằng lời nói từ một bên của một người liền sa thải một người khác, thì Tập đoàn Á Thánh của Hoắc Hành Nhiễm cũng sẽ không mở rộng được đến mức này!

"Tôi có thể lý giải đây là cậu đang khen ngợi tôi?" Hoắc Hành Nhiễm hơi hơi kinh ngạc.

"Hoắc tổng nếu đã lý giải như vậy, tôi cũng không có biện pháp nào khác." Trần Dục Nhiên đem câu nói của Hoắc Hành Nhiễm đổi xưng hô rồi trả lại cho hắn. Hoắc Hành Nhiễm dung túng Trần Ngọc Dung làm điều xằng bậy, Trần Dục Nhiên đối với hắn vẫn là có điểm tức giận.

"Vì cái gì?" Hoắc Hành Nhiễm không thể tưởng được Trần Dục Nhiên sẽ chịu thua. Hắn nghĩ trong lòng Trần Dục Nhiên nhất định đang oán thầm hắn làm quan hệ anh em của cậu cùng Trần Ngọc Dung xấu đi.

Cũng tựa như một lần kia Hoắc Hành Nhiễm dùng tiền để đuổi cậu đi vậy. Trong lòng Trần Dục Nhiên không phải là không tức giận, nhưng Hoắc Hành Nhiễm xử lý rất uyển chuyển cho nên Trần Dục Nhiên cũng không để ở trong lòng.

"Chứ gì nữa?" Trần Dục Nhiên kỳ quái nhìn hắn. Hắn là tổng tài, cậu chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, trứng chọi đá, chẳng lẽ cậu còn vì một chuyện nhỏ như vậy mà đòi sống đòi chết, không lúc nào là không trừng mắt lạnh lùng nhìn Hoắc Hành Nhiễm sao?

Hơn nữa, trong lời nói của Hoắc Hành Nhiễm mang theo một chút tỉnh táo. Vô luận hắn là có tâm hay vô tình, Trần Dục Nhiên vẫn là không tức giận với hắn nổi.

Hai người trong lúc đó vừa mới sinh ra một chút mẫu thuẫn cùng dối trá đột nhiên biến mất.

Này đối với Hoắc Hành Nhiễm mà nói là một trải nghiệm mới mẻ. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được một đứa trẻ tản mạn không để bụng như Trần Dục Niên. Nhưng không thể không thừa nhận là cậu rất khó làm cho người ta thấy chán ghét.

"…… Ăn cơm không?" Hoắc Hành Nhiễm thật sâu nhìn Trần Dục Nhiên liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi.

Trần Dục Nhiên sờ sờ bụng, nháy mắt mấy cái: "…… Hoắc tổng mời?" Cậu còn phải đóng tiền học phí.

"Cùng đi." Hoắc Hành Nhiễm gật gật đầu.

Trần Dục Nhiên 'nga' một tiếng, chầm chậm tắt máy tính.

"Không tăng ca…… Hai ngày có thể hoàn thành sao?" Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa hỏi, trong giọng nói dường như mang theo một tia chế nhạo.

“Không thể.” Trần Dục Nhiên lưu loát rõ ràng lắc đầu, còn thật sự nghiêm túc nhìn Hoắc Hành Nhiễm, “Hoắc tổng có thể làm chứng, tôi đã thực cố gắng, cũng có tăng ca mà! Không thể hoàn thành nhiệm vụ thật là chuyện không có cách nào……”

“……”

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Một Trần Ngọc Dung ta không sợ, nhưng một Hoắc Hành Nhiễm…… Ta, ta đầu hàng!/[o]/~~

25. Chương 24

Một mình cùng Hoắc Hành Nhiễm ăn cơm, không khí bình thản ngoài dự liệu.

Ở trong một nhà hàng sạch sẽ, hương vị đồ ăn thanh đạm. Tướng ăn tao nhã của Hoắc Hành Nhiễm rất giống với Hoắc Đình, thói quen ăn không nói uống không nói. Ytần Dục Nhiên cũng không phải là một người biết ăn nói. Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng ăn cơm, không có gì là không thích ứng được, cũng không có gì tẻ ngắt xấu hổ hay bất an.

Trần Dục Nhiên vừa đồ ăn vào miệng, liền thích hương vị thanh đạm này, khẩu vị đại khai (rộng mở). Hoắc Hành Nhiễm nhìn cậu không nhanh không chậm ăn hơn phân nửa đồ ăn, cảm thấy khẩu vị của mình cũng trở nên tốt hơn.

Đến cuối cùng, bất tri bất giác, tuy rằng hai người đều không có đặc biệt mở miệng nói cái gì, nhưng không khí ở chung lại trở nên tự nhiên thả lỏng giống như bạn bè lâu năm của nhau.

Sau khi tạm biệt Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên trở lại ký túc xá, mới trì độn phản ứng lại, có loại cảm giác kinh sợ ‘cư nhiên cùng người như Hoắc Hành Nhiễm một mình ăn cơm, đã thế không khí còn rất bình thản’. Bất quá sau khi kinh sợ xong cậu rất nhanh liền bình tĩnh, thậm chí còn lạc quan nghĩ: Nể vào phần không khí hữu hảo hôm nay, Hoắc Hành Nhiễm sẽ không đối với chuyện Trần Ngọc Dung ‘khi dễ’ cậu tiếp tục dung túng nữa…… đi?

Trở lại ký túc xá, điện thoại của Phùng Đào mới chậm rãi khoan thai đến. Từ ngày Phùng Đào đi theo Giản Triệu Phong và Trình Nguyên Lãng đi du lịch Tây Tạng, ba người có thể nói là bặt vô âm tín, không biết là vui đến quên cả trời đất hay là cái gì khác. Trước đó Trần Dục Nhiên có nhắn cho Phùng Đào một tin nói cho cậu ta biết mình đã thuận lợi đến được cương vị thực tập, bất quá không có tin trả lời.

Buổi sáng gửi tin nhắn hỏi Phùng Đào một chuyện, vẫn như cũ không thấy trả lời, Trần Dục Nhiên đã muốn chuẩn bị từ bỏ. Không nghĩ đến lại nhận được điện thoại của Phùng Đào.

“Alô, tôi là Trần Dục Nhiên.” Trần Dục Nhiên nhận điện thoại.

“Alô, Trần Dục Nhiên à, tớ phùng Đào đây……” Thanh âm luôn luôn có chút thoát tuyến của Phùng Đào nghe qua có vẻ mệt mỏi, bất quá có thể nghe ra cậu ta đang lên tinh thần, “Tớ nhận được tin nhắn của cậu. Muộn như vậy mới gọi cho cậu, ngại quá…… Ách, cậu muốn hack kho số liệu của công ty nào? Nếu là công ty lớn, tường lửa sẽ lợi hại hơn một chút. Tớ sẽ giới thiệu một người bạn cho cậu, cậu ấy ở phương diện này rất có kinh nghiệm……”

Phùng Đào nói, một chút cũng không phát giác ra chuyện hack kho số liệu của công ty người ta có cái gì không đúng, thực nhiệt tâm cung cấp sự ‘trợ giúp’.

Trần Dục Nhiên nghe được trong lòng ấm áp, lại cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

“Phùng Đào, cậu…… có khỏe không?” Trần Dục Nhiên có chút không quen hỏi. Cậu thực không am hiểu chuyện giao tiếp, nhưng cậu muốn thử giúp đỡ hỏi thăm bạn bè.

Thanh âm Phùng Đào lập tức tạm dừng.

Trần Dục Nhiên kiên nhẫn chờ.

Giống như là đã qua nửa thế kỷ, Phùng Đào ở đầu bên kia mới chần chờ nhược nhược hỏi: "…… Trần Dục Nhiên, nếu tớ nói với cậu, tớ thích đàn ông…… Cậu, cậu……"

"Là Giản Triệu Phong hay là Trình Nguyên Lãng?"

"Sao cậu biết?!" Phùng Đào bên kia rõ ràng là sợ hãi giật mình. Dường như Trần Dục Nhiên có thể thấy được cậu ta đang trừng lớn mắt.

Trần Dục Nhiên cười khẽ: "Người có mắt đương nhiên sẽ nhìn ra."

Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãnh, một người ngoài lạnh trong lạnh, một người ngoài nóng trong lạnh, lại đồng thời bảo vệ dung túng Phùng Đào như vậy…… Trước kia Trần Dục Nhiên nội hướng nhát gan, hai người giống như che chở gà con mà che chở Phùng Đào, hoàn toàn cách ly Phùng Đào với Trần Dục Nhiên trước kia. Hiện tại nhìn thấy cậu rõ ràng thay đổi, cũng nhìn ra tâm tư của bọn họ đối với Phùng Đào, bọn họ mới thay đổi sách lược, ngầm đồng ý Phùng Đào tiếp xúc với cậu. Nhưng dù vậy, khi toàn bộ ký túc xá tụ hội, Phùng Đào cùng hai người bọn họ vẫn có cái loại không khí mà người khác không thể chen vào được, Trần Dục Nhiên cảm giác được điều này rất mãnh liệt. Chỉ có tiểu bạch thỏ Phùng Đào này là nhìn không ra, lại vẫn như cũ mừng rỡ khi làm người hầu của bọn hắn, hết thảy đều nghe theo sự chỉ huy của bọn họ. Hiện tại xem ra, bọn họ đã ngả bài với Phùng Đào?

Ba người đi mà…… Này cũng quá lợi hại……

"Từ từ, cậu nói là A Phong cũng, cũng…… tớ?" Phùng Đào đột nhiên phản ứng lại, đề cao thanh âm kinh ngạc hỏi.

…… Không phải là cậu đã trong lúc vô ý nói ra cái gì đó rồi chứ?

Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ một chút: "…… Là ai nói thích cậu?"

"A Lãng a……" Phùng Đào thốt ra.

"Giản Triệu Phong cái gì cũng đều không nói?" Trần Dục Nhiên xác định.

"Không có a……" Phùng Đào đáp, thực không xác định hỏi, "Cậu nói là thật sao? A Phong cậu ấy……"

"Giả. Tôi cái gì cũng không biết." Trần Dục Nhiên nhớ tới bản mặt không giận tự uy giống như giáo viên chủ nhiệm của Giản Triệu Phong, trong lòng xẹt qua một tia hàn ý. Cậu quyết đoán phản cung. (nói ngược lại)

"A?" Phùng Đào chóng váng, "Thế nào, thế nào lại như vậy?"

"Phùng Đào, phiền toái cậu nhắn cho tôi biết tên cùng số điện thoại người bạn của cậu, cám ơn." Trần Dục Nhiên nói, lại bỏ thêm một câu, "Tôi ủng hộ quyết định kén vợ kén chồng của cậu."

"Ân, cám ơn……" Tư duy của Phùng Đào không theo kịp, ngơ ngác đáp lại một câu.

"Tạm biệt. Ở Tây Tạng chơi vui vẻ." Trần Dục Nhiên thừa dịp Phùng Đào vẫn chưa phản ứng lại được, cảm thấy mỹ mãn ngắt điện thoại.

****

Hai ngày sau, Trần Ngọc Dung vênh váo tự đắc đi vào bộ phận tin tức tìm Trần Dục Nhiên đang phải sửa sang lại số liệu tài vụ.

Trong lòng Trần Ngọc Dung đều biết. Nếu Trần Dục Nhiên thật sự có thể giao ra thành quả, vậy thì hai ngày này cậu khẳng định phải không ngủ không nghỉ sửa sang lại, nhất định sắc mặt sẽ trở nên tiều tụy, tóc tai rối bù, không còn cái cảm giác bình yên làm cho cô nhìn không vừa mắt nữa. Nếu cậu không giao ra được, 'không làm được việc', 'năng lực có hạn', ' không hoàn thành công việc'…… Cô có cả bó lớn lời nói đang chờ để nói. Dù sao thì nhất định không thể để Trần Dục Nhiên được dễ chịu!

Nguyên bản cô còn nghĩ Hoắc Hành Nhiễm đối với Trần Dục Nhiên có ấn tượng tốt lắm, thậm chí là có chút ái muội làm người ta hoài nghi. Nhưng ngày đó cô thứ đưa ra yêu cầu tìm đọc số liệu tài vụ, cũng 'không chú ý' nhắc tới muốn Trần Dục Nhiên giúp đỡ cô. Yêu cầu này mang theo một tia khó xử ý tứ hàm xúc,

thế nhưng Hoắc Hành Nhiễm không có phản đối, Trần Ngọc Dung bởi vậy mà trong lòng chắc chắn. Không có sự bảo vệ của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Ngọc Dung có thể ở Á Thánh hung hăng chỉnh Trần Dục Nhiên.

Đáng tiếc hôm nay cô ta nhất định phải thấy vọng rồi.

Thời điểm cô ta tiến vào bộ phận tin tức, Trần Dục Nhiên đã không còn ngồi ở gian phòng trống để sửa sang lại báo cáo tài vụ nữa, mà là ngồi ở văn phòng lớn của bộ phận tin tức. Người đề cử cậu – Hà Thiếu Quân đang hướng dẫn cậu xử lý tin tức hằng ngày của Á Thánh như thế nào.

Trần Dục Nhiên vẫn như cũ một bộ dáng tản mạn, nhưng ánh mắt thực chuyên chú, nhìn ra được cậu đang thật sự làm việc. Sắc mặt cậu cũng không tiều tụy, tóc tai cũng không rối bù, ngược lại làn da tựa hồ so với trước kia đẹp hơn, vẻ mặt thư hoãn lạnh nhạt, trầm tĩnh thong dong.

Nhìn thấy Trần Dục Nhiên như vậy, Trần Ngọc Dung lại cảm thấy như có cái gì nghẹn trong cổ họng. Nhưng trước mắt nhiều người, cô chỉ có thể kiềm chế xúc động, mặt cười bình tĩnh, đi đến trước mặt Trần Dục Nhiên gõ gõ bàn cậu.

"Trần Dục Nhiên, tư liệu đã xong chưa? Sửa sang tốt rồi liền đưa cho tôi!"

Hà Thiếu Quân ngồi bên người Trần Dục Nhiên, nghe được vấn đề của Trần Ngọc Dung, chân mày cau lại. Anh nghe nói qua trợ lý tổng tài bắt bộ phận tin tức phải sửa sang lại báo cáo tài vụ. Sau lại nhiệm vụ này dừng ở trên người thực tập sinh Trần Dục Nhiên, còn quy định trong hai ngày phải hoàn thành.

Nhân viên Á Thánh rất là trung thành, trong đó có một nguyên nhân chính là xí nghiệp Á Thánh phi thường quý trọng trân trọng nhân viên, đồng thời lại có đủ không gian để cho bọn họ mở rộng sở trường. Nhưng chuyện sửa sang lại báo cáo tài vụ này, khắn nơi đều lộ ra sự hà khắc cùng khó xử, căn bản không giống tác phong nhất quán của trợ lý tổng tài.

Hơn nữa mỗi lần đều là nữ nhân Trần Ngọc Dung này xuống dưới, đối với Trần Dục Nhiên nhất quyết không tha, vẻ mặt nhằm vào. Ngay cả một đám trạch kỹ thuật có chướng ngại về giao tiếp của bộ phận tin tức đều nhìn ra được.

Tuy rằng Trần Dục Nhiên không nói nhiều lắm, bộ dáng cũng tựa hồ miễn cưỡng có thể cho là nghiêm túc, nhưng cậu làm việc rất chăm chỉ, đối với mệnh lệnh quá phận của cao tầng đều là một người yên lặng tăng ca làm, không có một câu oán giận. Đối với việc làm khó dễ của trợ lý thư kí tổng tài mới tới Trần Ngọc Dung này, vẫn rất bề bộn nhường nhịn……

Trong lòng mọi người ở bộ phận tin tức cũng bất giác mà hướng về phía Trần Dục Nhiên có khí chất tương tự và cùng ngành với bọn họ.

Hà Thiếu Quân là người đề cử Trần Dục Nhiên vào đây lại càng không cần nói. Anh đối với Trần Dục Nhiên có ấn tượng vô cùng tốt. Hiện tại lại thấy thái độ của Trần Ngọc Dung không khách khí nưh vậy, người thẳng tính như anh có điểm chướng mắt.

Trần Dục Nhiên nâng mắt lên nói: "Tài liệu đã làm xong và giao cho trợ lý tổng tài rồi."

"Cái gì?" Trần Ngọc Dung nghĩ chính mình đã nghe lầm, "Tôi không có nhận được."

"Số liệu tài vụ của Á Thánh là cơ mật của công ty. Nhân viên không phải của Á Thánh không thể tìm đọc. Trần tiểu thư lấy thân phận đại diện cho Tập đoàn Phong Diệp của Trần gia yêu cầu tìm đọc số liệu tài vụ của Á Thánh, phải để Hoắc tổng tự mình phê duyệt." Trần Dục Nhiên có nề nếp nói, bổ sung một câu cuối cùng, "Đây là nguyên văn lời của thư kí Lý."

Trần Dục Nhiên sau khi sửa sang lại số liệu xong liền gọi điện nội tuyến cho trợ lý tổng tài. Cậu là thực tập sinh ở Á Thánh, loại sự tình này không thể đơn phương mình cậu giao cho Trần Ngọc Dung, trước hết phải được sự đồng ý của Hoắc Hành Nhiễm.

Điện thoại là do Lý Ngưng Lý thư ký nhận. Cô phi thường sảng khoái khẳng định hành động của Trần Dục Nhiên, cũng cường điệu một phen.

Sắc mặt Trần Ngọc Dung xanh mét: "Chuyện này tôi đã được Hoắc tổng cho phép! Cậu trực tiếp giao cho tôi là được rồi, tìm Lý Ngưng làm gì?" Quan hệ của cô với Lý Ngưng không tốt, Trần Ngọc Dung tuyệt

không hoài nghi Lý Ngưng sẽ ra tay cản trở chuyện của cô!

Trần Dục Nhiên nói: "Điểm này tôi không thể xen vào. Trợ lý tổng tài chỉ ra nhiệm vụ bảo bộ phận tin tức sửa sang lại báo cáo tài vụ trong năm năm kể từ ngày Tập đoàn Á Thánh thành lập. Các người giao cho tôi sửa sang lại, tôi đã sửa sang lại rồi. Những chuyện khác tôi mặc kệ. Lý thư ký so với cô có cấp bậc cao hơn, tôi đương nhiên nghe theo cô ấy chứ không nghe cô."

Lý thư ký so với cô thì cấp bậc cao hơn, tôi đương nhiên nghe cô ấy chứ không nghe cô…… Một câu này của Trần Dục Nhiên nói rất đúng lý hợp tình, biểu tình vô tội. Cố tình hợp tình hợp lý, làm cho người ta không tìm ra được sai lầm.

Trần Ngọc Dung nhất thời tức giận nói không nên lời, chỉ vào Trần Dục Nhiên: "Cậu! Cậu!"

Hà Thiếu Quân ở một bên nghe, cơ hồ không cười ra tiếng. Anh ngắt lời nói: "Trần tiểu thư, Trần Dục Nhiên đã làm tốt chuyện của cậu ấy rồi. Về phần những cái khác, đó là vấn đề giao tiếp của các người. Chúng tôi cũng không có cách nào."

"Anh, các người……" Trần Ngọc Dung cực không cam lòng. Nhưng cô biết Trần Dục Nhiên làm như vậy là không sai, hơn nữa còn có thể làm cho quản lý cao tầng cảm thấy vui mừng. Cô hoàn toàn không có lý do gì để chỉ trích cậu ta.

"Nếu không có chuyện gì khác, thư ký Trần…… Ân, mời trợ lý đi thong thả. Tôi còn phải làm việc." Trần Dục nhiên chậm rãi nói.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Hừ, hừ hừ!

26. Chương 25

Trần Ngọc Dung nổi giận đùng đùng bỏ đi. Xem tư thế của cô ta, hẳn là đi cáo trạng thẳng lên tầng 38.

Không biết cô ta nói gì với Hoắc Hành Nhiễm, cho đến giờ tan làm, vẫn không thấy Trần Ngọc Dung quay lại bộ phận tin tức để 'khởi binh vấn tội'. Bên tai Trần Dục Nhiên được thanh tịnh đến trước giờ tan làm mười phút, đang muốn tâm tình thư sướng chấm dứt một ngày làm việc thì đột nhiên nhận được điện thoại nội tuyến của thư ký Lý Ngưng, gọi cậu đến văn phòng tổng tài tầng 38, Hoắc tổng muốn gặp cậu.

Hà Thiếu Quân ở bên cạnh nghe, an ủi vỗ vỗ vai Trần Dục Nhiên: "Yên tâm, Hoắc tổng là một người hiểu biết đạo lý." Trong cảm nhận của toàn thể trạch kỹ thuật ở Á Thánh, Hoắc tổng chính là một tồn tại có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề.

Trần Dục Nhiên nhớ tới hành vi của mỗ Hoắc Hành Nhiễm, hơi không cho là đúng, liếc mắt nhìn Hà Thiếu Quân sùng bái một cách mù quáng.

Cậu chậm rãi nghe theo chỉ thị, vào thang máy lên tầng 38.

Kỷ niệm đẹp nhất ở trên tầng 38 là cùng chơi game với Hoắc Đình. Đáng tiếc chính là theo như lời Hoắc Hành Nhiễm, từ lần gặp lại vài ngày trước, Hoắc Đình không còn xuất hiện ở Á Thánh nữa. Đối với việc này, Trần Dục Nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Đến tầng 38, Trần Dục Nhiên lập tức được Trần Ngọc Dung 'nghênh đón'. Khuôn mặt cô ta hiện lên một nụ cười đắc ý, cô ta hạ giọng nói: "Tao chờ mày cút khỏi Á Thánh, Trần Dục Nhiên……"

Đáp lại của Trần Dục Nhiên là nhìn không chớp mắt, thẳng tắp hướng về phía văn phòng của Hoắc Hành Nhiễm.

Trần Ngọc Dung bị bỏ lơ xoay người, oán hận trừng mắt nhìn bóng dáng cậu.

Thư ký Lý Ngưng vẫn như cũ vẻ mặt dịu dàng động lòng người, thái độ của cô đối với Trần Dục Nhiên so với Trần Ngọc Dung tốt hơn nhiều lắm: "Trần đại thiếu gia, Hoắc tổng ở bên trong."

Cô gọi Trần Dục Nhiên là 'Trần đại thiếu gia', hiển nhiên là đã biết thân phận của Trần Dục Nhiên. Bất quá khi nhìn thấy Trần Ngọc Dung vắt hết óc tìm cách gây phiền toái cho Trần Dục Nhiên, thông minh như Lý Ngưng liền nhận ra sự bất hòa giữa hai người. Cô không thích Trần Ngọc Dung, chuyện có thể đả kích được Trần Ngọc Dung. cô không ngại bất động thanh sắc* đạp thêm một cước. Cho nên thái độ đối với Trần Dục Nhiên rất là thân thiện.

(*): không thay đổi sắc mặt.

Nhất là lần này chuyện liên quan giữa cô và Trần Dục Nhiên là Trần Ngọc Dung. Lý Ngưng tự nhiên có thêm một đồng minh. Nhớ tới trước đó Trần Ngọc Dung cáo trạng với Hoắc Hành Nhiễm, quanh co lòng vòng nói cô xen vào việc của người khác, cản trợ sự hợp tác giữa Á Thánh và Trần gia…… Bên môi Lý Ngưng xuất hiện một nụ cười lạnh.

Trần Dục Nhiên gật gật đầu với Lý Ngưng: "Vâng, tôi đi vào đây."

"Hoắc tổng, Trần đại thiếu gia đến rồi." Lý Ngưng ấn nút gọi nội tuyến.

"Để cậu ấy vào." Thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm vang lên.

Trần Ngọc Dung đi tới, muốn cùng Trần Dục Nhiên vào trong.

"Trần tiểu thư, Hoắc tổng chỉ để cho Trần đại thiếu gia đi vào." Lý Ngưng ngăn cản cô ta.

"Tôi……" Trần Ngọc Dung đang muốn phản bác.

"A Dung, tôi có việc muốn nói một mình với Dục Nhiên." Hoắc Hành Nhiễm nói, trong sự thong dong mang theo chân thật đáng tin.

Dục Nhiên? Xưng hô này……

Trần Ngọc Dung cắn môi dưới nhìn thoáng qua Trần Dục Nhiên, không cam lòng dừng lại. Cô không thể cãi lời Hoắc Hành Nhiễm.

Trần Dục Nhiên gõ cửa, được sự cho phép của Hoắc Hành Nhiễm liền mở cửa đi vào văn phòng, nhốt Trần Ngọc Dung ở ngoài cửa.

Đây là lần đầu tiên cậu đi vào văn phòng của Hoắc Hành Nhiễm.

Văn phòng của Hoắc Hành Nhiễm rất lớn, thiết bị rất hiện đại, lại hiện ra một loại khí chất không phô trương. Những đồ bằng gỗ tản ra mùi đàn hương nhàn nhạt, lịch sự tao nhã.

Trên bàn làm việc của Hoắc Hành Nhiễm đặt một máy tính bảng. Hắn ngồi ngay ngắn ở trên chiếc ghế xoay lớn sang trọng, nâng lên ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn thẳng Trần Dục Nhiên.

"Dục Nhiên, mời ngồi." Hoắc Hành Nhiễm khoát tay.

Trần Dục Nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hoắc Hành Nhiễm, lưng lập tức dựa ra sau lưng ghế thoải mái. ĐIều này làm cho khuôn mặt bình tĩnh của cậu có thêm một tia thả lỏng.

"Hoắc tổng, xin hỏi tìm tôi có chuyện gì?" Những lời này hàm chứa một tia không tốt. Trần Dục Nhiên nghĩ đến trải qua một lần ăn cơm chiều trong sự hòa bình của bọn họ kia, Hoắc Hành Nhiễm sẽ không dung túng cho Trần Ngọc Dung tìm cậu gây phiền toái nữa.

Hiện tại đây là thay Trần Ngọc Dung ra mặt? Chẳng lẽ Hoắc Hành Nhiễm thật sự không có mắt mà coi trọng Trần Ngọc Dung như vậy? Trần Dục Nhiên hoài nghi nghĩ. Lại nói tiếp, khi nhìn thấy Trần Ngọc Dung ở Á Thánh, Trần Dục Nhiên liền vô cùng kinh ngạc. Ở trong bữa tiệc sinh nhật lần đó, cậu mơ hồ cảm giác được Hoắc Hành Nhiễm không có hảo cảm với Trần Ngọc Dung. Cho dù Trần Ngọc Dung đến thực tập ở Á Thánh tựa hồ như rất hợp tình hợp lý, cậu tin tưởng Hoắc Hành Nhiễm vẫn có biện pháp cự tuyệt. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm lại không cự tuyệt, vì cái gì vậy?

Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói: "Dục Nhiên không cảm thấy cần giải thích một chút sao?"

Trần Dục Nhiên khó hiểu nhướn mày: "Hoắc tổng, tôi có làm chuyện gì sai sao?"

"Ân, Dục Nhiên không biết?" Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười.

Trần Dục Nhiên lại không biết tạo sao, hơi hơi rùng mình một cái. Trực giác của một người lười nói cho cậu biết, sau này tốt nhất không cần dây vào Hoắc Hành Nhiễm.

"Là về chuyện Trần Ngọc Dung chỉ trích tôi không nên giao báo cáo cho trợ lý tổng tài sao?" Trần Dục Nhiên hỏi. Cậu thực giảo hoạt đem Trần Ngọc Dung cùng với trợ lý tổng tài tách ra.

"Dục Nhiên có cảm thấy chuyện này mình đã làm sai không?" Hoắc Hành Nhiễm đương nhiên nghe ra ám chỉ trong lời nói của Trần Dục Nhiên, hắn hỏi lại.

Trần Dục Nhiên đạm nhạt nói: "Tôi làm đúng." Chỉ cho cô ta ra chiêu lại không cho phép tôi đánh sao? Mơ đi!

Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy biểu tình này của cậu cùng mỗ bé trai mới năm tuổi rấy giống nhau, tâm hơi động, không còn sự nghiêm khắc nghiêm nghị ngay từ đầu nữa. Không khí trong văn phòng hơi hoãn lại.

Trần Dục Nhiên khẽ thả lỏng, lại lập tức mạc danh kỳ diệu cảm thấy mình như thế nào lại thấy nhẹ nhõm.

"Cậu đã cảm thấy thế là đúng, vậy thì cậu đúng." Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói, ngoài ý liệu nói chuyện.

Trần Dục Nhiên có chút kinh ngạc. Cứ như vậy mà bỏ qua?

Hoắc Hành Nhiễm nhìn thấy tâm tư của cậu, trong đôi mắt thâm lam hiện lên ý cười: "Tôi cũng không muốn làm một người không có đầu óc, chẳng phân biệt được thị phi……" Lấy câu nói lần trước của Trần Dục Nhiên trả lại cho cậu.

Nhưng trong lời nói của Hoắc Hành Nhiễm lại tỏ vẻ tín nhiệm Trần Dục Nhiên hơn là Trần Ngọc Dung.

Tuy rằng Trần Dục Nhiên không quá để ý, nhưng mỗi lần ở trường học hay ở nhà, đối mặt với toàn những người luôn nghiêng về phía Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên cũng cảm thấy có chút phiền chán. Nếu thật sự tính ra, chân chính chọn tin tưởng Trần Dục Nhiên giữa cậu và Trần Ngọc Dung thì người đầu tiên là Tiểu Hoắc Đình, sau đó chính là Hoắc Hành Nhiễm.

Nghĩ đến đây, Trần Dục Nhiên đột nhiên cảm thấy ý cười trong mắt Hoắc Hành Nhiễm làm người ta khó có thể nhìn thẳng, cậu quay mặt sang một bên, tai cũng đỏ hồng lên.

Bộ dạng Trần Dục Nhiên rất là thanh tú, làn da lại trắng nõn mịn màng, cơ hồ nhìn không ra lỗ chân lông. Lúc này tai hồng lên, vành tai mượt ma đáng yêu, trong suốt sáng bóng, thập phần mê người.

Tầm mắt Hoắc Hành Nhiễm đối diện với tai của cậu, không khỏi nao nao, nhớ tới lần trước nắm lấy cằm cậu có xúc cảm vô cùng tốt.

Bất quá tự chủ của hắn rất mạnh, sự thất thố chỉ là chuyện trong nháy mắt, lập tức hồi phục bình thường, chính là trong đôi màu thâm lam nhàn nhạt đậm màu hơn một chút.

"Vậy rốt cuộc là anh muốn tôi giải thích cái gì?" Trần Dục Nhiên còn thật sự hỏi. Nếu không liên quan đến chuyện Trần Ngọc Dung cáo trạng, cậu nhất thời nghĩ không ra có chuyện gì cần giải thích với Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm không có thừa nước đục thả câu, tay hắn chuyển động về phía máy tính, quay màn hình lại đối diện với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên hơi nghiêng người về phía trước. Trên màn hình là một ít số liệu ngay ngắn có thứ tự, nhìn kỹ có thể phát hiện đây đều là số liệu tài vụ của công ty.

"…… Có sai lầm gì sao?" Trên mặt Trần Dục Nhiên xuất hiện một dấu chấm hỏi.

Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng nói: "Thật sự là cậu làm sao? Tự mình làm?" Trong hai ngay nhập toàn bộ số liệu tài vụ trong năm năm, cũng sửa sang lại tạo nên cảm giác mới mẻ, còn mang theo một ít phân tích ngắn gọn.

"Tôi nghĩ tổng tài chỉ hỏi kết quả không hỏi quá trình." Trần Dục Nhiên ngẩn ra, lập tức ý thức được Hoắc Hành Nhiễm đang hỏi cái gì. Cậu không gật đầu cũng không lắc đầu. Thái độ này đã giải thích được vấn đề, trên mặt cậu vẫn thản nhiên.

"Đây là cơ mật của công ty." Hoắc Hành Nhiễm bình tĩnh nhắc nhở, nhìn không ra có bởi vì vậy mà tức giận hay không.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Nếu công việc đã giao cho tôi làm, cũng chỉ có thể tin tưởng tôi. Hơn nữa, đây cũng không phải là công việc tôi chủ động yêu cầu nhận. Tôi cũng không có được quyền hạn gì để có thể tìm đọc…… ân, 'cơ mật' của công ty." Cậu cười, trong mắt mang theo sự giảo hoạt.

"Dục Nhiên, cậu khẳng định là tôi sẽ không bởi vì vậy mà sa thải cậu sao? Hoặc là báo cảnh sát?" Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, ánh mắt màu thâm lam bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên, mang theo nghiêm khắc cùng cảnh cáo, khí thế bức người.

Lần này Trần Dục Nhiên không có lùi bước, cậu thẳng tắp đón lấy tầm mắt của Hoắc Hành Nhiễm: "Tôi không có ý muốn gây hại đến công ty. Tôi tin tưởng Hoắc tổng có thể lý giải được việc 'sự cấp tòng quyền'* của tôi. Nếu không thể, vậy anh sa thải tôi, tôi không có ý kiến. Về phần cảnh sát…… chuyện gì cũng đều coi trọng chứng cớ."

(*): thời điểm có việc khẩn cấp phải xem tình huống mà tùy cơ ứng biến.

Không biết vì sao, Trần Dục Nhiên cảm thấy Hoắc Hành Nhiễm sẽ không bởi vậy mà truy cứu cậu. Loại chắc chắn này không thể nào miệt mài theo đuổi, nhưng Trần Dục Nhiên chỉ là cảm thấy Hoắc Hành Nhiễm không có ác ý với cậu, cho dù hắn từng cổ vũ cậu trả thù Trần gia, còn từng trêu đùa cậu một phen. Hơn nữa, nếu hắn thật sự muốn truy cứu cậu, hôm nay người cậu gặp chính là tổng giám đốc của Á Thánh, Hoắc Chính Nghiệp chứ không phải tổng tài Hoắc Hành Nhiễm nhất lý vạn ky*. Ngoài ra, Trần Dục Nhiên cũng có tự tin với số liệu cậu 'sửa sang lại' sẽ không lưu lại nhược điểm gì để cho người ta bắt được.

(*): ngày đi vạn dặm, chỉ sự bận rộn.

Cái này gọi là 'thừa nhận sai lầm chết cũng không hối cải' sao?

Là chủ của một tập đoàn, đối mặt với loại người trẻ tuổi 'nghé mới sinh không sợ cọp' lại có thực lực như Trần Dục Nhiên, hắn hẳn là phải hung hăng dạy dỗ một phen, đánh một gậy cho một cái kẹo, cả 'ân' và 'uy' đều quan trọng, thu mua lòng người.

Nhưng đối với Trần Dục Nhiên, ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng Hoắc Hành Nhiễm có một chút dung túng thực bí ẩn, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện ra.

Nhìn Trần Dục Nhiên bình thường tản mạn bây giờ trong mắt lại hiện ra sức sống bừng bừng, Hoắc Hành Nhiễm lắc đầu, vươn một ngón tay thon dài ra: "Lần sau không được việc dẫn lý lẽ này nữa."

Trần Dục Nhiên nở nụ cười, nháy mắt mấy cái: "Nếu không có ai cố ý làm khó tôi nữa…… Tôi sẽ nguyện ý cố gắng vì Á Thánh……"

Lần này Hoắc Hành Nhiễm chỉ tin tưởng nửa câu đầu của cậu.

"Tôi mỏi mắt mong chờ." Hoắc Hành Nhiễm trầm thấp nói.

"Vậy, nếu không có chuyện gì khác thì tôi ra ngoài trước?" Trần Dục Nhiên giải quyết được một phiền toái nho nhỏ, thực nhẹ nhàng khoái trá, chuẩn bị đứng lên rời đi.

Hoắc Hành Nhiễm dừng một chút, nhưng không có lập tức thả cậu đi, mà là hơi hơi trầm ngâm.

"Còn có việc?" Trần Dục Nhiên tò mò, thực ngoài ý muốn nhìn thấy sự do dự phỏng chừng là rất hiếm thấy của Hoắc Hành Nhiễm.

"…… Hoắc Đình mời cậu cuối tuần này về nhà chơi……" Hoắc Hành Nhiễm khẽ nhíu mày, cuối cùng vẫn mở miệng, "Cậu, có thời gian không?"

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần Dục Nhiên: Hoắc tổng tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, nhưng làm người vẫn là không sai …… Hoắc Hành Nhiễm [ôn hòa cười ôn hòa cười]: Nga? Tiểu Mị [lui đến góc lệ tuôn rơi phát run vẻ mặt a dua]: Đúng vậy! Đúng vậy!

27. Chương 26

Hoắc Hành Nhiễm cũng không muốn để cho Hoắc Đình thường xuyên tiếp xúc với Trần Dục Nhiên. Bất quá qua hai lần gặp mặt, Hoắc Đình lại ngoài ý muốn rất thích Trần Dục Nhiên, đối với cậu thiệt tình tín nhiệm cùng ỷ lại, giống như là bạn bè đã quen nhau nhiều năm. Không chỉ có cụ của Hoắc Đình đố kỵ, trong lòng Hoắc Hành Nhiễm cũng có một tia phức tạp.

Bất quá càng nhiều là bởi vì giáo dục của Hoắc gia. Bình tĩnh tự chủ, hữu lễ nhưng xa cách mới là thái độ đối nhân xử thế binh thường của người nhà họ Hoắc. Hoắc Đình không thể thích hay tin cậy một người một cách thái quá. Như thế sẽ mang đến cho bé rất nhiều nhân tố không xác định được.

Cho nên Hoắc Hành Nhiễm quyết đoán đuổi Hoắc Đình về chỗ ông nội của hắn. Cho tới nay, quan hệ của Hoắc Hành Nhiễm với Hoắc Đình cũng không tính là quá thân mật, Hoắc Đình tôn kính hắn, càng nhiều là sợ hãi. Thẳng đến một lần, Hoắc Đình ở dưới sự trợ giúp 'mắt nhắm mắt mở' của cụ nội bé mà 'rời nhà trốn đi' để hấp dẫn sự chú ý của hắn. Hắn lại vừa lúc thành lập chi nhánh công ty ở trong nước, mới có thể gật đầu cho phép Hoắc Đình đến Á Thánh chơi vào thời gian nghỉ hè. Sau đó Hoắc Đình lại khăn gói tiến vào sống trong biệt thự của hắn ở Thiên Khê, quang minh chính đại chiếm cứ một góc trong cuộc sống của Hoắc Hành Nhiễm.

Bởi vậy mà quan hệ chả con của Hoắc Hành Nhiễm với Hoắc Đình mới có nhiều cải thiện, nhưng Hoắc Hành Nhiễm cũng cảm thấy có chút phức tạp. Tuy rằng hắn chán ghét mẹ đẻ của Hoắc Đình, nhưng hắn đối với đứa con duy nhất này lại rất thích. Hoắc Đình đáng giá để mỗi một người làm cha đều kiêu ngạo vì bé. Bất quá cũng không hơn. Hắn cho rằng đối với mọi chuyện đều phải dùng ý chí sắt đá để quán triệt, cho dù trên mặt hắn cho tới bây giờ đều là vẻ ôn hòa.

Khi Hoắc Đình phải rời khỏi biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, biểu tình vừa quật cường vừa ủy khuất, nhưng không hề làm hắn thay đổi sắc mặt.

Bất quá Hoắc Đình quả thật là con của hắn. Mới trở lại nhà ông nội hắn một ngày, lại bị đuổi về biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm. Chính là sau khi bị đuổi về đây, nó lại hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm của trẻ con, kiên quyết phải nói chuyện với ba ba, cố tình lại vô cùng 'ngoan'. Ví dụ như quấn quít lấy quản gia người nước ngoài giục Hoắc Hành Nhiễm về nhà ăn cơm, ví dụ như thừa dịp Hoắc Hành Nhiễm ở trong thư phòng làm việc mà đưa đồ ăn khuya vào. Quản gia Charles tuổi đã bán trăm đã muốn hoàn toàn nghiêng về phía Hoắc Đình, đối với sự lãnh đạm không thèm dỗ trẻ con của Hoắc Hành Nhiễm là khiển trách mãnh liệt, cường điệu rằng năm nay Tiểu Hoắc Đình mới có năm tuổi, hắn không cần phải nghiêm khắc như vậy.

Hoắc Hành Nhiễm quyết định nói chuyện với Hoắc Đình.

Hoắc Đình không đợi hắn mở miệng đã bĩu môi ủy khuất lên án nói: "Ba ba lại muốn đưa con về chỗ cụ nội sao?" Giống như Hoắc Hành Nhiễm là một chủ nô đại gian ác muốn đem tiểu nô lệ là bé bán đi.

…… Loại chiêu làm nũng này thật là mới mẻ.

"Con rốt cuộc muốn cái gì?" Hoắc Hành Nhiễm cũng không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề chính.

"Ba ba không chơi với con, con muốn anh chơi với con." Hoắc Đình cũng rõ ràng, dùng hành động nói cho Hoắc Hành Nhiễm biết cái gì gọi là 'trẻ con phản nghịch'. Hoắc Hành Nhiễm càng ngăn cản bé tiếp xúc với Trần Dục Nhiên, Hoắc Đình lại càng nhớ Trần Dục Nhiên, càng muốn tới gần Trần Dục Nhiên.

"Chơi?" Hoắc Hành Nhiễm nhướn mày.

"Thầy giáo nói, vừa học vừa chơi!" Hoắc Đình nói, "Bài tập con đều làm xong cả rồi!" Cho nên phi thường lên mặt, đúng lý hợp tình yêu cầu.

…… Yêu cầu này, tựa hồ rất là hợp tình hợp lý.

"Con rất rõ ràng, ba ba không hy vọng con quá thân cận với Trần Dục Nhiên." Cho dù hắn cảm thấy đứa trẻ Trần Dục Nhiên này khá tốt, nhưng vẫn như cũ không thay đổi suy nghĩ của mình.

Trong lời nói của Hoắc Hành Nhiễm không quá nghiêm khắc, nhưng Hoắc Đình vẫn hơi run lên. Bé biết ba ba đang rất nghiêm túc.

"Nhưng là…… Anh ấy thiệt tình rất tốt với con." Hoắc Đình cúi đầu, bả vai nho nhỏ hạ xuống, có chút đáng thương, "Không giống như dì Tạ, dì Trần của ba ba……" Không quên nho nhỏ cáo trạng.

Hoắc Hành Nhiễm trầm mặc không nói.

Hoắc Đình kéo tay áo hắn: "Ba ba, con sẽ trở thành một người thừa kế thực vĩ đại…… Con không muốn cự tuyệt người thật tình tốt đối với con……"

Hoắc Hành Nhiễm bình tĩnh nhìn đứa con mới năm tuổi nhưng đã sớm thông minh hiểu biết của mình, không khỏi vươn tay xoa xoa đầu nó. Hắn thủy chung cự tuyệt như vậy là bởi vì không muốn để cho con mình phải gánh vác hậu quả.

"Được rồi." Hắn cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Hai mắt Hoắc Đình sáng ngời, rèn sắt khi còn nóng: "Vậy cuối tuần ba ba mời anh ấy đến nhà chúng ta chơi nha!"

Hoắc Hành Nhiễm hỏi: "Con không đến công ty của ba ba sao?"

"Công ty của ba ba có dì Tạ, dì Trần……" Hoắc Đình bĩu môi, ra dáng người lớn nhìn hắn, "Hảo đáng ghét."

…… Đây là ý tứ trẻ con trong nhà tỏ vẻ cự tuyệt mẹ kế sao?

****

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng Hoắc Hành Nhiễm vẫn là đáp ứng sự yêu cầu của Hoắc Đình, mở miệng mời Trần Dục Nhiên đến chơi với bé.

Trần Dục Nhiên được mời ẩn ẩn nhận thấy được Hoắc Hành Nhiễm không vui khi mình quá thân cận với Hoắc Đình. Bất quá Trần Dục Nhiên cảm thấy đây là sự quan tâm của người lớn đối với trẻ con trong nhà. Cậu nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý, làm bộ không phát giác ra một tia ý tứ 'hy vọng cậu cự tuyệt' kia.

Trần Dục Nhiên đối với người bạn nhỏ mình đã nhận định vẫn rất là nghĩ khí, lựa chọn quên đi sự việc trong lúc vô ý nói ra chuyện của Phùng Đào cùng Giản Triệu Phong.

Đối với loại chuyện đi thăm bạn bè này không hề có kinh nghiệm, Trần Dục Nhiên ngày càng có khuynh hướng của một trạch kỹ thuật buồn rầu một trận, còn đặc biệt lên mạng tìm kiếm cách đến thăm nhà bạn bè, thật vất vả mới làm tốt tâm lý chuẩn bị.

Đến cuối tuần. Sáng sớm, người của Hoắc Hành Nhiễm đã lái xe đến gần công ty chờ.

Trần Dục Nhiên xách theo một cái bọc nhỏ ấm áp, lén lút chuồn ra khỏi ký túc xá của nhân viên. Cậu không muốn bị người ta phát hiện ra cậu có quan hệ với con của Hoắc tổng, đỡ phải gặp phiền toái, một Trần Ngọc Dung đã đủ làm cho Trần Dục Nhiên hết chỗ nói rồi.

Vốn Trần Dục Nhiên không đồng ý Hoắc Hành Nhiễm phái xe đến đón cậu, cậu có thể tự mình qua đó. Nhưng biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm được xây ở lưng chừng núi, địa phương hẻo lánh, hoàn toàn không có taxi đến đó. Trần Dục Nhiên một bên âm thầm tặc lưỡi, một bên không thể không đồng ý để Hoắc Hành Nhiễm phái xe tới đón.

Một giờ sau, lái xe thực an toàn đưa Trần Dục Nhiên đến biệt thự.

Biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm so với biệt thự của Trần Huy thì có vẻ đơn giản hơn nhiều lắm, không có nhiều trang sức vàng ngọc huy hoàng, lấy sự thoải mái làm chủ đạo.

Trần Dục Nhiên vừa tới cửa đã thấy Hoắc Đình tinh thần sáng láng cao hứng chạy lại đây!

Đồng thời chạy tới còn có hai chú cún ngao Tây Tạng với hai màu đen trắng, thân hình nho nhỏ với lông xù cực kỳ đáng yêu, đã muốn hiểu được phải cảnh giác với người xa lạ. Hoắc Đình quát khẽ một tiếng, hai chú cún đến bên chân Trần Dục Nhiên, cái mũi ngửi ngửi mùi của cậu, sau đó bắt đầu hướng về phía cái bọc mà Trần Dục Nhiên mang đến……

Trần Dục Nhiên tiếp được Hoắc Đình, cũng không nhịn được cười, đối với hai chú cún ngao Tây Tạng đang không ngừng hít ngửi cảm thấy hứng thú.

"Đây là em mua đó! Gọi là Obama với Shiela!" Hoắc Đình đắc ý nói, "Bọn chúng rất nghe lời!"

Obama, Shiela? Trần Dục Nhiên nhớ mang máng đây là tên một nam một nữ chính khách của nước ngoài, nhất thời cảm thấy vừa thú vị vừa buồn cười.

Thoát khỏi sự dây dưa của Obama với Shiela, Hoắc Đình kéo tay Trần Dục Nhiên, khẩn cấp kéo cậu đi vào.

Quản gia người nước ngoài Charles đã qua tuổi bán trăm đang chờ ở đó, đưa lên trà bánh mời Trần Dục Nhiên. Đây là người khách đầu tiên của tiểu thiếu gia Hoắc Đình, Charles đối xử phi thường trịnh trọng.

Trần Dục Nhiên đối với diện ngoại là người nước ngoài của Charles có chút tò mò. Nhưng cậu không phải người thích chõ mõm vào chuyện người khác, tiếp nhận trà bánh Charles đưa qua, rất lễ phép nói cảm ơn, sau đó liền bình thản chịu đựng gian khổ.

Charles nhìn một đôi mắt sạch sẽ sáng bóng, một thân khí chất bình yên của Trần Dục Nhiên, rất có hảo cảm.

"Thiếu gia đang ở thư phòng, sẽ xuống dưới ngay." Charles nói. Ông nói tiếng Trung, giọng điệu có chút quái dị, nhưng đọc nhấn từng chữ rõ ràng, tao nhã nghiêm cẩn.

Nếu đến làm khách, tự nhiên phải nói chuyện với chủ nhân trước rồi mới chơi cùng với Hoắc Đình. Bất quá Trần Dục Nhiên cầm bọc nhỏ trong tay, có chút do dự.

"Thật xin lỗi, nhưng phải chờ bao lâu nữa?" Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng hỏi.

"Anh ơi, anh rất vội sao?" Hoắc Đình hỏi Trần Dục Nhiên. "Em nghĩ anh sẽ đến chơi với em một ngày." Bé cón điểm thất vọng khụt khịt.

"Lạnh không thể ăn……" Trần Dục Nhiên hàm hồ nói một câu.

Hoắc Đình nghe thấy, tâm tư vừa chuyển, ánh mắt dính trên bọc nhỏ mà Trần Dục Nhiên mang đến bắt đầu tỏa sáng: "Em đi gọi ba ba xuống đây!" Lập tức tích cực chủ động hơn rất nhiều!

"Ba xuống đây, không cần gọi." Thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm vang lên.

Trần Dục Nhiên quay đầu, chỉ thấy Hoắc Hành Nhiễm một thân quần áo hàng ngày thoải mái, tao nhã thong dong đi tới. Không có trang phục chính thức (âu phục/tây trang), Hoắc Hành Nhiễm lại có vẻ trẻ tuổi, ôn nhuận như ngọc*

(*): ấm áp, ôn nhu như ngọc

"Hoan nghênh cậu đến chơi, Dục Nhiên." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nói.

"Ách, quấy rầy rồi." Trần Dục Nhiên biết lúc trước Hoắc Hành Nhiễm là vì trêu cợt cậu mới gọi cậu là 'Dục Nhiên', cậu vẫn muốn sửa đúng cho hắn, nhưng không nghĩ đến là hắn 'chơi' đến nỗi phát nghiện với cái xưng hô này rồi. Bất quá xem ra trong khoảng thời gian này, Hoắc Hành Nhiễm là gọi thành quen, không có ý tứ sửa lại. Trần Dục Nhiên chỉ có thể mặc kệ.

"Hai người chơi vui vẻ, Dục Nhiên không cần câu nệ. Tiểu Đình, nhớ kỹ con là chủ nhà." Hoắc Hành Nhiễm nhìn Trần Dục Nhiên, lại nhìn Hoắc Đình nói.

"Dạ vâng, cám ơn ba ba." Hoắc Đình vui vẻ đáp.

"Hoắc tổng, cứ làm việc của anh đi!" Trần Dục Nhiên cũng nói. Không biết sao, hôm nay đối với Hoắc Hành Nhiễm, cậu có chút khẩn trương.

Hoắc Hành Nhiễm gợi lên khóe môi, gật gật đầu. Sau đó hắn trở lại thư phòng, tiếp tục làm việc khác, để kệ Trần Dục Nhiên chơi với Hoắc ĐÌnh

Hoắc Đình lập tức dắt Trần Dục Nhiên đến phòng nghe nhìn* của mình. Bé đối với cái bọc nhỏ của Trần Dục Nhiên rất là tò mò.

(*): ở đây đương nhiên là phòng chơi game rồi=))

Trần Dục Nhiên thần thần bí bí bảo Hoắc Đình khóa cửa lại, tắt điều hòa mở cửa sổ. Hoắc Đình hưng phấn, nhất nhất làm theo, hai chân nho nhỏ đặng đặng đặng chạy đến hăng say.

Trần Dục Nhiên lấy cái bọc nhỏ, chậm rãi mở ra, đúng là…… một xuất gia đình của KFC! Mở hộp nhựa ra, một cỗ mùi hương gà chiên đập thẳng vào mặt! Hoắc Đình hít hít thăm dò, mạnh mẽ lao qua hôn lên mặt Trần Dục Nhiên một cái!

"Oa, anh thực……" Chữ 'tốt' bởi vì bị Trần Dục Nhiên che miệng mà không phát ra được.

Hai gò má Trần Dục Nhiên bị Hoắc Đình hôn, có chút hồng, cậu còn nghiêm túc vươn ngón trỏ đặt lên miệng, ý bảo Hoắc Đình chớ có lên tiếng: "Em muốn để cho ba ba em phát hiện rồi đánh mông em sao?"

Ba ba chưa bao giờ đánh người…… Hoắc Đình nghĩ, nhưng bé vẫn lập tức mím miệng lại, không dám lớn tiếng nói chuyện.

Hai người liếc nhau, rất ăn ý đem bàn tay hướng về phía gà chiên!

"…… Phải rửa tay trước đã." Hoắc Đình có giáo dưỡng vô cùng tốt dừng lại, lưu luyến không rời nhắc nhở!

May là trong phòng nghe nhìn có phòng vệ sinh riêng, không cần đi ra ngoài.

Hai người cùng đi vào đó. Đôi chân nhỏ của Hoắc Đình linh hoạt, rất nhanh lướt qua Trần Dục Nhiên chạy vào rửa tay xong, rồi lại chạy ra ngoài nhìn phần gà gia đình của KFC, trông mong nhìn gà chiên thoạt nhìn thực mê người nuốt nước miếng……

"Anh ơi, anh nhanh lên chút!" Hoắc Đình thúc giục. Bé rất muốn ăn ngay bây giờ, nhưng gia giáo tốt đã khắc vào trong lòng, bé phải đợi Trần Dục Nhiên lại đây mới cùng nhau ăn.

Trần Dục Nhiên nhìn bé như vậy, động tác chậm chạp xưa nay cũng nhanh hơn chút.

"Bắt đầu ăn đi!" Trần Dục Nhiên một lần nữa ngồi xuống, tuyên bố!

Hai người tay trái một miếng cánh gà, tay phải một cái chân gà, giống như nạn châu chấu, lấy tốc độ nhanh nhất, tướng ăn xấu nhất càn quét toàn bộ chỗ gà chiên……

Lúc này, cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa!

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xì poi chương sau — Trần Dục Nhiên: Cứu mạng a! Cứu mạng a!

———————————————————- cám ơn manh vật nhóm phiếu phiếu:3970925 trở thành ngài tiểu manh vật mộc nhàn nhàn trở thành ngài tiểu manh vật khấu 5 trở thành ngài tiểu manh vật alihli trở thành ngài tiểu manh vật

28. Chương 27

Hai người ăn đến nỗi hai má phình lên, nghe được tiếng đập cửa, nhất thời cứng đờ, ta trừng ngươi ngươi trừng ta, hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt nếu bị bắt thì không biết làm sao.

Trần Dục Nhiên lấy lại tinh thần đầu tiên, dùng tốc độ nhanh hơn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, buông gà chiên trên tay, đoạt lấy gà chiên trên tay Hoắc Đình, cùng ném vào trong hộp, lấy ra khăn tay tặng kèm nhanh chóng lau sạch tay với miệng Hoắc Đình.

Hoắc Đình cũng thông minh, cái miệng nhỏ nhắn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cầm lấy khăn tay có điểm ngốc ngốc giúp Trần Dục Nhiên lau miệng.

Xác định bên miệng hai người không còn sót lại cái gì nữa, Trần Dục Nhiên cầm lấy phần gà gia đình, hướng Hoắc Đình không tiếng động làm một thủ thế, cho một ánh mắt, ý tứ là: Anh giấu đồ, em mở cửa!

Hoắc Đình gật đầu thật mạnh. Thấy Trần Dục Nhiên nhẹ nhàng kéo một ngăn tủ ra, giấu gà vào đó, bé mới mở cửa, ngó ra bên ngoài nhìn.

Người gõ cửa là quản gia Charles. Charles đứng thẳng tắp ở ngoài cửa, cầm một cái khay, trên đó là trà bánh nhìn rất tinh xảo.

Charles có chút không biết nói gì nhìn Hoắc Đình chỉ mở cửa ra một cái khe, vừa vặn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: "…… Tiểu thiếu gia, tôi đưa trà bánh đến cho ngài với Trần thiếu gia, xin ngài mở cửa." Loại cảm giác có tật giật mình quỷ dị này là có chuyện gì xảy ra vậy? Lão quản gia khôn khéo yên lặng nghĩ.

"Để tự cháu bê là được rồi." Hoắc Đình ngẩng đầu, nghiêm mặt nói, đẩy cửa ra thêm một chút, vươn đôi tay nhỏ bé ra.

"…… Tiểu thiếu gia muốn lão Charles này thất nghiệp sao?" Charles nhìn Hoắc Đình, lại nhìn cái khay trên tay, lão nhân vẻ mặt đau thương trầm trọng khi bị người trẻ tuổi cướp việc.

Hoắc Đình thực tôn trọng lão quản gia thực hiền lành lại trung thành này, bị vẻ mặt của ông hù một chút, bất giác nói: "Được rồi, Charles gia gia (ông), ông vào đi." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé cau lại, giống như là cái bánh bao, phản ứng lại mới biết mình bị lừa.

Đau thương trầm trọng trên mặt Charles nháy mắt biến mất, hồi phục sự cung kính hiền lành, tâm tình khá tốt, ở dưới cái nhìn chằm chằm khẩn trương của Hoắc Đình, cầm khay vững vàng đi vào phòng nghe nhìn.

Trần Dục Nhiên miễn cưỡng tựa vào sô pha, một tay chống má, một tay cầm di động ấn ấn, ngẩng đầu nhìn thấy Charles đến cùng với trà bánh trên tay ông, thản nhiên cười: "Vất vả cho ông rồi."

Bộ dáng ung dung bình thản làm cho người ta an tâm.

Hoắc Đình đi qua, cảm thấy lá gan lại lớn không ít, đôi mắt to dạo quanh một vòng: "Charles gia gia, ông có thể đặt trà bánh xuống." Xem ra cũng đã hồi phục sự thông minh nhất quán, không có khẩn trương thất thố như vừa rồi.

"…… Hai vị chậm rãi dùng." Charles buông khay, dọn trà bánh xong, ánh mắt không dấu vết quét một vòng trong phòng, không có phát hiện dị thường gì, trong lòng có chút hồ nghi.

"Ân, cám ơn Charles gia gia." Hoắc Đình rất lễ phép nói.

"Làm phiền ông." Trần Dục Nhiên cũng nói.

"Đây là vinh hạnh của tôi." Charles hơi khom người.

"…… Charles gia gia, còn việc gì khác sao?" Hoắc Đình thấy Charles đứng bất động, ngửa đầu hỏi.

"Thời tiết nóng bức, sao tiểu thiếu gia không bật điều hòa?" Charles hỏi, "Tựa hồ có mùi gì đó kỳ lạ……" Ông nhìn chằm chằm biểu tình của Hoắc Đình.

Hoắc Đình sửng sốt nhìn về phía Trần Dục Nhiên.

…… Trần Dục Nhiên sớm có dự kiến trước mở cửa sổ ra để tán mùi.

Trần Dục Nhiên không chút dấu vết nhéo nhéo Hoắc Đình, nói với Charles: "Là yêu cầu của tôi. Lúc vào đây cảm thấy có chút buồn chán, mở cửa sổ ra hít thở không khí."

Charles nghe vậy, còn thật sự nghiêm túc nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên thực thản nhiên nhìn lại.

Hai người giằng co ước chừng mười giây. Charles dường như không có việc gì dời tầm mắt, thực hiền lành nói với Hoắc Đình: "Tiểu thiếu gia với Trần thiếu gia chơi vui vẻ, có gì sai bảo thì cứ nói với Charles."

Rốt cục có thể tiễn bước Charles, Hoắc Đình thật cao hứng: "Không thành vấn đề, Charles gia gia. Anh ấy là bạn tốt của cháu, cháu nhất định sẽ ở chung với anh ấy thật vui vẻ."

Charles dụng ý không rõ nhìn Hoắc Đình liếc mắt một cái, lễ phép lui ra ngoài.

Lần này không cần Trần Dục Nhiên nhắc nhở, Hoắc Đình tự động đi khóa cửa lại, quay đầu lại sùng bái nhìn Trần Dục Nhiên.

"Chúng ta tiếp tục." Trần Dục Nhiên xoa xoa đầu bé.

…… Cho nên bạn cái gì tốt, chính là như vậy là kết thành.

****

Cả một buổi sáng, Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình tiêu diệt hết một phần gia đình của KFC, còn có trà bánh mà Charles mang lên, sau đó ngồi chơi game thật lâu.

Bất quá chơi game hiển nhiên là vận động bất lợi cho việc tiêu thực (tiêu đồ ăn/ tiêu cơm). Thời điểm ăn cơm trưa, hai người đối diện với một bàn đồ ăn đều không thấy có tý khẩu vị nào.

Đồ ăn theo một kiểu dáng dưỡng sinh nhất quán của Hoắc gia, khẩu vị thiên đạm, nhưng hương vị vô cùng tốt, so với đồ ăn lần trước Hoắc Hành Nhiễm đưa Trần Dục Nhiên đi ăn tốt hơn nhiều.

Lần đó thời điểm ăn cơm, khẩu vị của Trần Dục Nhiên tốt lắm, làm cho Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy cùng cậu ăn cơm, khẩu vị sẽ trở nên tốt hơn chút.

Lúc này đây, Trần Dục Nhiên với Hoắc Đình giống nhau, ăn không nhiều lắm.

Vẫn như cũ là ăn không nói uống không nói, nhưng ánh mắt Hoắc Hành Nhiễm thỉnh thoảng lại dừng trên người Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình. Trong lòng hai đứa trẻ một lớn một nhỏ run lên, không hẹn mà cùng ngẩng đầu trả lại cho hắn một ánh mắt thuần khiết vô tội.

Hoắc Hành Nhiễm híp mắt lại.

Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình bắt đầu 'như đứng đống lửa, như ngồi đống than'.

Thật vất vả ăn cơm trưa xong, thấy Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ không có ý truy cứu, Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình thở phào nhẹ nhõm một hơi, muốn nhân cơ hội trốn, thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm lại vang lên ở sau lưng: "Một giờ sau, đến bể bơi." Không có chỉ tên gọi họ, thì phải nói là cả hai người đều trốn không thoát.

"…… Hoắc tổng không vội làm việc khác sao?" Hoắc Đình đại khái là đến thở còn không dám thở mạnh. Trần Dục Nhiên nghĩ cậu cũng không phải là con của Hoắc Hành Nhiễm, dù sao cũng phải thử phản kháng một chút! Bởi vậy có thể thấy được, cậu là một người 'nhớ ăn không nhớ đánh', xoay người liền quên mất lần trước còn oán niệm không thôi vì Hoắc Hành Nhiễm lòng dạ hẹp hòi.

"Hai người có vẻ quan trọng hơn." Hoắc Hành Nhiễm nói được vô cùng thân thiết.

Trần Dục Nhiên lại cảm thấy lông tơ dựng đứng, không dám lên tiếng tiếp. Cậu không có mang theo quần áo để thay, càng đừng nói đến quần bơi. Tốt nhất đến lúc đó với vì không có quần áo thích hợp mà có thể tránh được một kiếp.

Nguyện vọng thì thật tốt đẹp, nhưng sự thật thì mất lòng người.

Ở Trần gia, Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung đều có thể ở trong một thời gian ngắn chuẩn bị được cho Trần Dục Nhiên một bộ lễ phục vừa người, huống chi là nhà của tổng tài Tập đoàn Á Thánh chuẩn bị cho cậu một cái quần bơi?

Bể bơi của nhà Hoắc Hành Nhiễm rất lớn, mức nước có thể tự động điều tiết, cũng có hoạt động trên đỉnh(?) có thể tùy ý lựa chọn thời gian bơi lội.

Trần Dục Nhiên đổi quần bơi xong, lòng tràn đầy không tình nguyện, chậm chạp để Hoắc Đình kéo dài tới bên bể bơi. Dáng người cậu gầy yếu, khung xương cũng nhỏ, chiều cao so với hai anh em sinh đôi của Trần gia còn thấp hơn, ánh mặt trong sáng xứng với gương mặt thanh tú, thoạt nhìn so với tuổi thực tế thì trẻ hơn một chút. Điều đáng chú ý nhất của cậu chính là làn da trắng nõn non mịn, dưới ánh mặt trời giống như là trong nháy mắt sẽ phá ra, tản ra ánh sáng sáng bóng oánh nhuận.

Hoắc Hành Nhiễm cao lớn thon dài, ngược hẳn với bề ngoài gầy yếu, dáng người hắn lại có tỉ lệ vô cùng tốt, cơ thể không phải loại cơ bắp khoa trương, nhưng cường kiện rắn chắc, nhất cử nhất động tao nhã, tràn ngập mị lực.

Tim Trần Dục Nhiên đập mạnh, đảo mắt nhìn thoáng qua Hoắc Hành Nhiễm. Đều là đàn ông. Trần Dục Nhiên cảm thấy vô cùng đố kỵ, thật sự giống như là thân thể của người sống so với người chết vậy.

Hoắc Hành Nhiễm nhìn Trần Dục Nhiên, ánh mắt tựa hồ như nhấp nháy một chút, mang theo chút độ ấm khó có thể nói. Bất quá hắn đứng ở chỗ có bóng râm, Trần Dục Nhiên cũng không xác định được là cậu có nhìn lầm hay không.

"Anh ơi, anh có biết bơi không?" Hoắc Đình hỏi. Bé ba tuổi đã bắt đầu học bơi. Từ khi vào biệt thự của ba ba Hoắc Hành Nhiễm thấy được bể bơi hiện đại này, vẫn luôn muốn xuống nghịch nước. Nhưng là quản gia Charles không cho phép. Bởi bể bơi là chuyên vì Hoắc Hành Nhiễm có kỹ năng bơi lội vô cùng tốt mà xây, không thích hợp để cho một đứa nhỏ như bé chơi. Này vẫn là Hoắc Hành Nhiễm mở miệng, lệnh cấm mới được gỡ bỏ. Tuy rằng ngay cả Hoắc Đình đều khó có thể bơi hết một vòng, nhưng có thể cùng bơi với ba ba, Hoắc Đình vẫn là nóng lòng muốn thử.

Trần Dục Nhiên không xác định nhìn ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống bể nước trong suốt sạch sẽ: "Ách, anh cũng không biết……" Cậu luôn luôn lười nhác, tay chân không chăm chỉ, trong lòng thật sự là không muốn. Nhưng nước rất được, cậu lại có chút muốn thử xem.

Ngay cả chính mình có thể bơi được hay không cũng không biết?

Hoắc Đình khó hiểu nghiêng nghiêng đầu, trong mắt đột nhiên hiện lên thần sắc bướng bỉnh, kéo Trần Dục Nhiên đi đến bên cạnh bể bơi: "Anh à, anh thử xem là biết ngay!" Sau đó hai tay dùng sức đẩy!

Trần Dục Nhiên bất ngờ không kịp phòng bị, bùm một tiếng rơi vào trong bể bơi, làm bọt nước bắn lên tung tóe!

Quả nhiên là thử thì biết! Kết quả của việc thử xem là – cậu không biết bơi!

Ở bên cạnh bể bơi nhìn xuống nước, ít nhất phải sâu hai mét, Trần Dục Nhiên uống vài ngụm nước, chỉ cảm thấy hít thở không thông, hai mắt bị nước tràn vào cảm thấy rất xót, hoàn toàn không mở ra được! Sợ hãi lập tức bao phủ lý trí cậu! Cậu dùng sức muốn trồi lên mặt nước để hô hấp, lại chìm xuống, hai cánh tay gầy lung tung vung lên, vỗ nước không để ý hình tượng kêu to!

Lúc này, chân cậu truyền đến một trận co rút đau đớn! Bàn chân hoàn toàn không động đậy được nữa, người lại bắt đầu trầm xuống! Trần Dục Nhiên càng hoảng, hé miệng lại uống phải nước, bất lực phí công vung tay……

Một thân thể ấm áp đột nhiên tới gần Trần Dục Nhiên, cậu như bắt được bảo bối, không chút nghĩ ngợi dùng tứ chi giống như bạch tuộc mà bò lên quấn chặt!

"Thả lỏng! Không có việc gì! Thả lỏng!" Thanh âm trầm thấp ở bên tai Trần Dục Nhiên trấn an nói, ý đồ muốn gỡ hai tay đang ôm chặt lấy cổ hắn ra!

Trần Dục Nhiên không thèm quan tâm lý lẽ, bản năng muốn sống làm cho cậu xuất ra sức lực mạnh nhất để bắt lấy khúc gỗ di động duy nhất, từ từ nhắm hai mắt, xoay thân duỗi chân, ôm chặt không buông!

Sức nặng của hai người lại trầm xuống, Trần Dục Nhiên cảm thấy khó thở, tay chân bắt đầu có chút buông lỏng…… Một xúc cảm ấm áp đột nhiên áp lên môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt vừa ôn hòa vừa cường thế chen vào miệng cậu, một luồng không khí bắt đầu truyền vào!

Trần Dục Nhiên theo bản năng bắt đầu hút vào, thực tích cực quấn quít lấy miệng đối phương, không cho đối phương rời đi!

Đối phương mặc hắn mút vào, bắt đầu chậm rãi gỡ tay chân cậu ra, mang theo cậu trồi lên mặt nước!

Hoàn toàn không có nghe thấy thanh âm sợ hãi của Hoắc Đình ở bên cạnh bể bơi, Trần Dục Nhiên chỉ kịp mở mắt ra, chống lại một đôi mắt màu thâm lam thâm thúy, trước mắt liền tối đen, ngất đi……

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xì poi chương sau — Trần Dục Nhiên: Hoắc, hoắc tổng, ngài đang nói giỡn sao?

29. Chương 28

Trần Dục Nhiên mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn giống như con mèo hoa của Hoắc Đình đang khóc thút thít!

"Anh, anh tỉnh rồi! Ô a!" Hoắc Đình giống như một viên tiểu đạn pháo, sống chết chui vào lòng Trần Dục Nhiên, khóc thút thít biến thành lớn tiếng khóc, "Anh ơi, em xin lỗi…… Em xin lỗi…… Ô a……"

Trần Dục Nhiên bị đâm đau đến sốc hông, sau đó lại bị tiếng khóc đinh tai nhức óc của Hoắc Đình làm cho mông lung, trong óc mới dần dần hồi tưởng lại hết thảy chuyện xảy ra ở bể bơi.

Đầu tiên là có điểm oán giận đối với trò đùa dai của Hoắc Đình, vô luận thế nào, cậu thiếu chút nữa cũng chết chìm vì bị Hoắc Đình đẩy. Tiếp theo cậu bắt đầu nhớ lại biểu hiện vô cùng mất mặt sau khi rơi xuống nước. Cuộ hoàn toàn không thể tưởng được là mình lại làm ra phản ứng lớn như vậy, cái loại cảm giác ngập đầu giống như khắc vào trong tâm khảm là cho cậu cảm thấy sợ hãi. Mơ hồ thấy hình như có người cứu cậu, nhưng lại bị phản ứng kịch liệt của cậu làm liên lụy, còn……

Trần Dục Nhiên không tự giác mím môi, mạnh mẽ dừng lại!

Cậu che dấu tình tự, bắt đầu vỗ vỗ đầu Hoắc Đình, vừa không an ủi cũng không trách cứ. Hoắc Đình này vui đùa quả thật là có chút quá phận, nhưng cậu đồng dạng cũng sợ hãi. Này vừa lúc là một loại trừng phạt, thế cũng tốt.

Hoắc Đình quả thật là rất sợ hãi! Bé không nghĩ đến là kỹ năng bơi lội của Trần Dục Nhiên lại kém như vậy, sau khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của cậu Hoắc Đình đã muốn bị dọa, thất kinh hô ba ba Hoắc Hành Nhiễm qua cứu! Động tác của Hoắc Hành Nhiễm rất nhanh, nhưng khi đụng tới Trần Dục Nhiên, lại bị cậu cuốn lấy giống như bạch tuộc, hai người cùng nhau trầm xuống!

Hoắc Đình nhìn thấy Hoắc Hành Nhiễm và Trần Dục Nhiên cùng chìm xuống, sợ hãi đến suýt chút nữa nhảy vào trong nước! Vẫn là Charles nhận thấy có vấn đề, chạy vội lại hiểm hiểm tiếp được bé, nhanh chóng gọi người lại đây cứu viện!

Bất quá một lát sau, Hoắc Hành Nhiễm liền mang theo Trần Dục Nhiên trồi lên mặt nước. Sắc mặt Hoắc Hành Nhiễm cũng không tốt. Bất kỳ một người cứu hộ với kỹ năng bơi xuất sắc nào, khi gặp được một người chết đuối ngu ngốc lại cản trở, sắc mặt cũng sẽ không tốt.

Người cứu được lên đây lập tức liền ngất xỉu. Sau đó là người thì kêu bác sĩ, người thì khóc, Hoắc Hành Nhiễm thấy Trần Dục Nhiên ngất đi, gương mặt thanh tú tái nhợt, hắn ngồi xuống ôm lấy cậu, bế vào phòng dành cho khách.

Bác sĩ rất nhanh đã đến, chẩn đoán kết quả là không có gì, chỉ là uống nhiều nước nên bị dọa, rất nhanh sẽ tỉnh lại.

"Chuyện tự mình gây ra, tự chịu trách nhiệm. Khóc cũng vô dụng, hảo hảo chăm sóc anh của con, chờ cậu ấy tỉnh thì tự kiểm điểm đi." Hoắc Hành Nhiễm nhìn Hoắc Đình khóc sướt mướt, trong giọng nói ôn hòa mang theo sự nghiêm khắc.

Hoắc Đình rưng rưng gật đầu, trong mắt mang theo hồi hộp. Dù sao bé mới chỉ có năm tuổi, cho dù có trưởng thành sớm, chuyện này cũng vượt qua phạm vi bé có thể thừa nhận. Bé vẫn canh giữ bên người Trần Dục Nhiên đang hôn mê, nước mắt lưng tròng nhìn cậu, chờ cậu tỉnh lại.

Hoàn hảo Trần Dục Nhiên chỉ là ngất qua mười phút liền tỉnh lại.

Thấy Hoắc Đình thút thít khóc, Trần Dục Nhiên rốt cục mở miệng "Được rồi, lần này anh tha thứ cho nhóc. Lần sau mà tái phạm, anh tuyệt giao với nhóc." Bởi vì bị sặc nước, thanh âm của cậu khàn khàn vô lực.

Hoắc Đình trưng ra đôi mắt to sưng đỏ, sợ hãi gật đầu: "Em xin lỗi anh, về sau em sẽ không thế nữa. Anh không cần chán ghét em……"

Trần Dục Nhiên bóp bóp chóp mũi bé: "Anh khát nước……"

"Em đi lấy nước cho anh uống!" Hoắc Đình vội vàng nói, nhanh chóng bay ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Đình thật cân thận bưng một ly nước ấm đi vào, theo sau còn có Hoắc Hành Nhiễm tao nhã thong dong.

Biểu tình của Hoắc Hành Nhiễm trầm tĩnh, tựa hồ không có bị cái gì ảnh hưởng. Tầm mắt của Trần Dục Nhiên đối diện với ánh mắt thâm lam của hắn, trên gương mặt tái nhợt của cậu đột nhiên nổi lên hai phiến đỏ ửng, cậu hơi hơi cứng đờ, quay mặt qua một bên.

Hoắc Hành Nhiễm hơi nhướn mày, trong mắt hiện lên một chút ý cười, tỏ vẻ đã hiểu.

"Anh ơi, uống nước." Hoắc Đình tới gần Trần Dục Nhiên, săn sóc đưa cốc nước đến bên miệng cậu, một bộ muốn đút nước cho cậu uống.

Trần Dục Nhiên nói lời cảm ơn, tay tiếp lấy cốc nước, từng chút từng chút uống hết.

Trong lúc đó, hai cha con Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Đình đều chăm chú nhìn cậu.

"Anh ơi, anh còn muốn uống nữa không?" Hoắc Đình hỏi.

"Không cần, cám ơn." Trần Dục Nhiên nói.

"Nga, vậy em đem cái cốc này ra ngoài trước. Ba ba, ba nói chuyện với anh đi." Hoắc Đình còn nghiêm túc dặn dò.

Trần Dục Nhiên có một loại cảm giác mình đã biến thành động vật cần phải bảo vệ.

Hoắc Hành Nhiễm tựa tiếu phi tiếu* nhìn Hoắc Đình dặn dò xong giống như là đang chạy trốn lại bay nhanh ra ngoài.

(*): cười như không cười

"Cảm thấy thế nào?" Hắn chuyển hướng Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên không ngẩng đầu, tựa hồ bị một chỗ nào đó trong phòng hấp dẫn ánh mắt: "Tốt hơn nhiều. Cảm ơn anh…… cứu tôi." Nhiệt độ hai má tăng cao, lần này là cảm thấy phản ứng của mình sau khi rơi xuống nước thật sự là quá dọa người.

"Là Hoắc Đình quá phận……" Hoắc Hành Nhiễm nói, "Xin lỗi vì đã làm cậu sợ hãi."

Trần Dục Nhiên kinh ngạc xoay đầu qua. Đây là, giải thích?

Tuy rằng Hoắc Hành Nhiễm thoạt nhìn thực ôn hòa, nhưng Trần Dục nhiên thật đúng là chưa từng đem hắn cùng với loại hành vi 'giải thích' này liên hệ cùng một chỗ.

"Ách, Tiểu Đình đã giải thích rồi. Tôi cũng đã tha thứ cho em ấy……" Trần Dục Nhiên sờ sờ mũi, mất tự nhiên nói, trong lòng vẫn vì Hoắc Hành Nhiễm tỏ ra trịnh trọng cảm thấy một tia rung động.

"Vậy là tốt rồi. Nó thực lo lắng cho cậu." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, dừng một chút, "Vì để biểu hiện sự xin lỗi, tôi dạy Dục Nhiên bơi có được không?"

Toàn bộ lông trên lưng Trần Dục Nhiên nháy mắt dựng thẳng lên, cười gượng "Không tốt lắm đâu…… Tôi thực không hợp với cái này, a!"

Cậu mạnh mẽ ngậm miệng, bởi vì Hoắc Hành Nhiễm thực tự nhiên vươn ngón trỏ thon dài ra, cố ý vô tình lướt qua môi cậu, nhìn cậu đăm chiêu. Trần Dục Nhiên nhớ tới xúc cảm mơ hồ trong nước kia, đầu lưỡi giống như bị mèo ăn mất……

"Tôi không hy vọng Dục Nhiên lại một lần nữa rơi xuống nước, rồi lại liên lụy đến người cứu cậu……" Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa hàm súc nói.

…… Hắn đây là lại bắt đầu lòng dạ hẹp hòi trả thù vị cậu đã 'liên lụy' hắn đi? Vẫn là muốn chiếm tiện nghi của cậu? Là như vậy đi? Đúng vậy đi?

Trần Dục Nhiên cố gắng lấy khí thế, trừng mắt nhìn hắn!

Lúc này Hoắc Đình cất cốc xong đã trở lại, nhìn thấy ba ba Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, tựa hồ thực khoái trá, mà Trần Dục Nhiên thì đang phô trương thanh thế, trừng mắt nhìn, bất giác lui về phía sau, sắp dán vào tường rồi……

"…… Ba ba, ba đang nói chuyện gì với anh vậy?" Hoắc Đình tò mò hỏi.

Hoắc Hành Nhiễm nói: "Đang nói chuyện anh của con phải học bơi."

Đối với vấn đề này, Hoắc Đình vô cùng tán thành: "Đúng nga! Anh à, anh nhất định phải học bơi, như vậy lần sau có người đẩy anh xuống nước, anh sẽ không sợ nữa.

Nghĩ nghĩ, có chút đắc ý ngẩng đầu lên bổ sung: "Em ba tuổi đã bắt đầu học bơi rồi!"

"…… Anh sẽ tự học, yên tâm đi." Hai phiếu với một phiếu, Trần Dục Nhiên vẫn như cũ không thể giãy dụa.

"Từ nơi nào té ngã thì phải từ nơi đó đứng lên. Học ở ngay đây đi, cuối tuần cậu đến đây, tôi có thể dạy cậu. Thuận tiện chơi với Tiểu Đình luôn. Tiểu Đình đang nghỉ hè, đại bộ phận thời gian nó đều ở đây." Hoắc Hành Nhiễm nói.

Hoắc Đình hai mắt sáng ngời: "Vậy thật sự là tốt quá đi! Anh ơi, ba ba rất lợi hại đó!" Trọng điểm là còn có thể chơi với bé!

…… Này một lớn một nhỏ không phải là người tốt……

Hoắc tổng, sao lại trở nên tốt như vậy? Không biết lúc trước ai còn tỏ vẻ không thích Hoắc Đình thân cận với cậu! Trần Dục Nhiên nhìn chằm chằm Hoắc Hành Nhiễm, không tiếng động nói.

Tôi thay đổi chủ ý. Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười.

"Anh ơi…… Anh không muốn tới đây sao?" Thấy Trần Dục Nhiên không có đồng ý, vẻ mặt Hoắc Đình thất vọng suy sụp, đáng thương hề hề.

…… Tôi mới không có mắc mưu…… Trần Dục Nhiên kiên định nghĩ.

"Có phải anh lại nghi ngờ em sẽ đẩy anh xuống nước tiếp không? Em thật sự không phải cố ý…… Anh ơi…… Không cần chán ghét em……" Đôi mắt to của Hoắc Đình rưng rưng, lắc lắc cánh tay Trần Dục Nhiên, tựa hồ chỉ cần Trần Dục Nhiên tiếp tục trầm mặc cam chịu, nước mắt bé sẽ rớt xuống!

"Anh không có chán ghét em." Trần Dục Nhiên bất đắc dĩ nói.

"Vậy anh hai không muốn đến chơi với em sao?" Hoắc Đình lại hỏi.

"…… Không có……"

"Cho nên anh đồng ý cuối tuần đến học bơi, có đúng không?" Hoắc Đình chờ đợi hỏi.

"……" Trần Dục Nhiên thực kiên cường không mở miệng.

"Được rồi, Tiểu Đình, chắc là do anh của con công việc bận rộn, ngay cả cuối tuần đều phải tăng ca, con không cần làm phiền cậu ấy. Đúng không, Dục Nhiên?" Hoắc Hành Nhiễm thực không cảm cười nhạt với Trần Dục Nhiên.

Biểu tình của Trần Dục Nhiên trống rỗng hai giây, lời nói từ hàm răng nghiến ra: "Sao lại thế được? Cuối tuần tôi rất rảnh, sẽ đến."

…… Quả nhiên người quá mức lười nhác không muốn bởi vì đắc tội ông chủ mà bị bắt tăng ca đến không dậy nổi nha!

****

Sau khi ký xong hiệp ước không bình đẳng, hai cha con Hoắc Hành Nhiễm và Hoắc Đình rốt cục cũng buông tha cho Trần Dục Nhiên, để cậu nghỉ ngơi. Trần Dục Nhiên hơi bị kinh hãi, tinh thần thả lỏng liền cảm thấy mệt mỏi, thuận thế nằm xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, không ngờ khi tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Vốn Trần Dục Nhiên tính tầm ba bốn giờ chiều sẽ tạm biệt để ra về, lúc này đã có chút muộn rồi. Càng không xong là, trời rõ ràng vẫn luôn nắng bây giờ đã tối sầm lại, một bộ chuẩn bị mưa tầm tã. Biệt thự

của Hoắc Hành Nhiễm ở lưng chừng núi, cho dù đường lên núi rộng lớn, nhưng mạo hiểm xuống núi trong trời mưa to vẫn không phải là chủ ý tốt.

Charles nhắn lại ý tứ của Hoắc Hành Nhiễm, mời Trần Dục Nhiên ngủ lại biệt thự một đêm. Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật, vẫn được nghỉ.

"Nhưng là, tôi cái gì cũng không mang đến đây." Trần Dục Nhiên uyển chuyển cự tuyệt, "Hay là tôi chờ mưa tạnh, có thể vẫn còn kịp……"

"Tắm rửa thay quần áo không phải là vấn đề." Charles một bộ quản gia vạn năng 'giao cho tôi xử lý bảo quản là được', thấy Trần Dục Nhiên vẫn như cũ cần nhằn không chịu đáp ứng, thực am hiểu ý người nói, "Bất quá nếu Trần thiếu gia vẫn kiên trì, đương nhiên là theo ý Trần thiếu gia."

Trần Dục Nhiên chậm rãi gật đầu.

Quả nhiên, một lát sau trời bắt đầu mưa, có khi là mưa tầm tã, có khi lại chuyển thành mưa vừa hoặc mưa nhỏ, nhưng thẳng đến hơn năm giờ, vẫn không có dấu hiệu ngừng mưa.

"Anh à, anh chỉ có thể lưu lại đêm nay thôi." Hoắc Đình cố gắng khống chế sự cao hứng trong lời nói, di động quân cờ trong tay "Còn có, bởi vì anh không chuyên tâm, em muốn chơi cờ."

Bởi vì mưa to, tia chớp sét đánh đủ loại, ti vi máy tính trong biệt thự đều không thể sử dụng, Hoắc Đình lôi kéo Trần Dục Nhiên chơi cờ vua. Trần Dục Nhiên chưa bao giờ chơi cờ vua, được Hoắc Đình chỉ dạy, đã hiểu quy củ, sau khi chơi hai ván còn có thể ngẫu nhiên chơi hơn Hoắc Đình. Bất quá theo thời gian trôi qua, Trần Dục Nhiên nhìn màn mưa bên ngoài, cảm thấy khả năng trở về rất là xa vời, có chút không yên lòng.

Hiện tại bị Hoắc Đình vạch trần là đêm nay chỉ có thể ngủ lại Hoắc gia, Trần Dục Nhiên khôi phục bộ dáng lười biếng, nhẹ nhàng nháy mắt, giọng nói thả lỏng: "Nào, tiếp tục ván nữa! Em rửa cổ chờ đi."

Hoắc Đình cười khanh khách.

Bất quá đến giờ cơm chiều, Hoắc Đình liền không cười nổi. Trần Dục Nhiên cũng không cười được nữa.

Kiểu dáng đồ ăn bữa chiều rất nhỏ, số lượng càng nhỏ hơn, không nói đến hai người lớn một trẻ con, số lượng này ngay cả một người lớn cũng đều miễn cưỡng.

Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình có cùng chí hướng nhìn về phía Charles. Charles mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, mái đầu hoa râm hơi hơi hướng về phía Hoắc Hành Nhiễm đang đi tới nhà ăn.

Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình tỉnh ngộ, chớp mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm tao nhã thong dong ngồi xuống, đôi mắt thâm lam ôn nhu, mỉm cười mê người: "Thấy hai người sức ăn giữa trưa không lớn, vốn muốn để cho hai người làm chút vận động xúc tiến tiêu hóa. Bất quá sau lại vận động không thành, nghĩ sức ăn cơm chiều của hai người cũng có hạn. Cho nên dặn dò Charles bảo phòng bếp giảm bớt số lượng thức ăn. Không thể lãng phí, không phải sao?"

Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình liếc nhau, không biết là Hoắc Hành Nhiễm phát hiện ra bọn họ vụng trộm ăn KFC hay vẫn là mượn cơ hội trừng phạt trò đùa dai của Hoắc Đình cùng với phản ứng dọa người sau khi Trần Dục Nhiên rơi xuống nước. Nhìn đồ ăn nhất định không đủ để no, sắc mặt hai người đều hơi vặn vẹo, không dám lên tiếng.

"Ăn cơm đi." Hoắc Hành Nhiễm thấy thế, tươi cười thâm sâu.

Kết quả có thể tưởng được, còn chưa đến tám giờ, Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình liền ôm bụng đói ta trừng ngươi ngươi trừng ta. Cuối cùng quyết định Trần Dục Nhiên sẽ đến phòng bếp kiếm đồ ăn. Bởi vì Trần Dục Nhiên là khách, Charles sẽ không thể không cho cậu mặt mũi.

Trên thực tế bọn họ đã đúng. Trần Dục Nhiên vừa vào phòng bếp, Charles liền đem đồ ăn khuya ấm áp đã chuẩn bị trước cho cậu, sau đó nói: "Thiếu gia nói, sau khi Trần thiếu gia ăn xong, mời cậu đến thư phòng một chuyến."

Trần Dục Nhiên cứ thế mà đáp ứng rồi.

Cùng Hoắc Đình giải quyết đồ ăn khuya, Trần Dục Nhiên ở dưới ánh mắt 'chúc anh may mắn' của Hoắc Đình, đi đến thư phòng của Hoắc Hành Nhiễm. Cậu gõ cửa, vừa nghĩ nếu tý nữa Hoắc Hành Nhiễm chất vấn cậu vì sao lại mua loại thực phẩm rác rưởi như KFC cho Hoắc Đình ăn, cậu phải trả lời như thế nào.

"Vào đi." Thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm truyền tới.

Trần Dục Nhiên đẩy cửa ra, thấy Hoắc Hành Nhiễm đang ngồi trên sô pha trong thư phòng, làm ra vẻ nghiêm túc khép sách lại.

"Lại đây một chút." Hắn vỗ vỗ vị trí bên người, ôn hòa nói.

Trần Dục Nhiên không thể từ vẻ mặt của hắn nhìn ra được là hắn đang vui hay giận, đứng còn không muốn nói gì đến đi.

Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ hơi hơi thở dài một tiếng, buông sách đứng lên, từ bước một đi về phía Trần Dục Nhiên. "Tôi rất đáng sợ sao?"

Trần Dục Nhiên không hề động, không dám gật đầu, lại không muốn lắc đầu.

Hoắc Hành Nhiễm cười khẽ, dừng lại trước mặt Trần Dục Nhiên. Hắn so với Trần Dục Nhiên cao hơn một cái đầu, Trần Dục Nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn, còn chưa thấy rõ, đột nhiên cảm thấy cằm của mình bị giữ chặt, đôi mắt thâm lam của Hoắc Hành Nhiễm nhanh chóng tới gần, trên môi truyền đến một cỗ ấm áp cùng áp lực! Kỹ xảo cực kỳ tốt trằn trọc triền miên……

Trần Dục Nhiên trừng lớn mắt, toàn thân cứng ngắc!

Sau đó cậu nhìn Hoắc Hành Nhiễm bĩnh tình rời khỏi môi cậu, thấp giọng hỏi: "Trần Dục Nhiên, có muốn làm tình nhân của tôi không?"

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xì poi chương sau — Hoắc Hành Nhiễm một tay nắm lấy thắt lưng cậu, cúi người cho cậu một cái hôn, hoàn toàn chặn lại vấn đề của cậu!

30. Chương 29

Một tuần kế tiếp, Trần Dục Nhiên hồi tưởng lại, vẫn hoàn toàn không có ấn tượng cậu là như thế nào mà qua được thời gian này.

Sự việc phát sinh ở trong thư phòng của Hoắc Hành Nhiễm giống như là cao su cường lực dính ở trong não, mà cậu làm cách nào cũng không bỏ đi được.

Tại giây phút đột ngột kia, Trần Dục Nhiên khó có thể tin rằng mình dường như đã xuất hiện ảo giác sau khi hôn xong, Hoắc Hành Nhiễm hỏi cậu có muốn làm tình nhân của hắn không.

Trần Dục Nhiên hoàn toàn ngây ngốc. Cậu có mơ cũng không tưởng được là Hoắc Hành Nhiễm sẽ hỏi mình vấn đề này. Cậu với Hoắc Hành Nhiễm thậm chí còn không được xưng là bạn bè.

"Hoắc, Hoắc tổng, ngài đang nói đùa sao?" Trần Dục Nhiên lắp bắp hỏi, ngay cả kính ngữ đều nói ra, có thể thấy được trính độ sợ hãi, so với thiếu chút nữa chết đuối trong bể bơi còn khủng bố hơn.

"Tại sao lại không chứ? Em chán ghét nụ hôn của tôi sao?" Hoắc Hành Nhiễm thực trấn định, giống như là đang nói 'Hôm nay thời tiết tốt lắm'.

"Anh, anh thích tôi?" Trần Dục Nhiên tiếp tục lắp bắp.

"Tôi không chán ghét em." Hoắc Hành Nhiễm còn nghiêm túc nói, "Em thực thích hợp."

"Tôi là nam. Anh là đồng tính luyến ái à?" Không thể nào? Vậy thì Hoắc Đình là từ đâu ra?

"Tôi không thèm để ý. Về phần em, nghe nói lúc trước em thích người thừa kế của Trương gia." Hoắc Hành Nhiễm vạch ra một sự thật. So với hắn, việc Trần Dục Nhiên thích đàn ông còn có căn cứ chính xác hơn.

Trần Dục Nhiên nghẹn lời, lắc đầu: "Tôi không nhìn ra là vì sao tôi lại thích hợp……"

"Hoắc Đình thích em. Em đối với nó có sự ảnh hưởng nhất định. Hơn nữa, tôi không chán ghét em. Làm sao lại không thích hợp?" Hắc Hành Nhiễm tao nhã nói.

Đầu Trần Dục Nhiên thanh tỉnh hơn chút: "Ý của anh là, anh muốn tìm một tình nhân có thể được Hoắc Đình chấp nhận, có năng lực giúp anh chăm sóc con của anh, không cần quan tâm nam hay nữ? Mà không phải là anh thích tôi, anh chỉ là không chán ghét tôi." Cậu nheo mắt, trật tự rõ ràng phân tích, nói xong lời cuối cùng, thanh âm trở nên mềm nhẹ.

Mâu quang Hoắc Hành Nhiễm chợt lóe, mỉm cười: "Dục Nhiên lý giải như vậy, cũng không sai." Đối với năng lực lý giải của cậu cảm thấy vừa lòng.

"…… Anh cách xa tôi một chút!" Trần Dục Nhiên nổi giận! Cậu xoay người bước đi!

"Đây là lần thứ hai em nói câu này." Hoắc Hành Nhiễm không nghĩ sẽ chặn cậu lại, giọng nói bình tĩnh thong dong không chút biến hóa, "Em độc thân, không chán ghét nụ hôn của tôi, thích Hoắc Đình, cần tiền để thoát ly thế lực của Trần gia. Vì cái gì lại không muốn thử một con đường vừa nhanh vừa tiện? Tôi cũng không có ý muốn vũ nhục em. Em có thể nghiêm túc suy nghĩ."

Câu trả lời của Trần Dục Nhiên cho hắn chính là tiếng đóng cửa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Dục Nhiên liền kiên trì rời khỏi biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, sau đó vẫn theo bản năng tránh Hoắc Hành Nhiễm, từ xa xa liếc mắt nhìn thấy đều xoay người đi đường vòng.

Kỳ quái là kẻ luôn luôn yêu thích gây phiền toái cho Trần Dục Nhiên là Trần Ngọc Dung một tuần này không có đi tìm cậu. Bất quá từ miệng đồng nghiệp nghe được là có một vị khách hàng nữ xinh đẹp họ Tạ đến đây, cô còn mang theo một phương án hợp tác. Trần Dục Nhiên lập tức liền hiểu.

Vị khách nữ họ Tạ phỏng chừng chính là Tạ An Oánh lần trước. Tạ an Oánh có ý đồ với Hoắc Hành Nhiễm, hơn nữa tựa hồ bối cảnh rất hùng hậu, Trần Ngọc Dung đồng dạng cũng thèm nhỏ dãi vị trí phu nhân tổng tài của Á Thánh, tự nhiên sẽ tập trung toàn bộ hỏa lực đối phó cô ta, để tránh Hoắc Hành Nhiễm bị chiếm.

Nghĩ đến hình ảnh Tạ An Oánh cùng Trần Ngọc Dung tranh đoạt Hoắc Hành Nhiễm, tổng cảm thấy rất giống như hai mẫu cẩu (chó cái) tranh nhau khúc xương.

Trần Dục Nhiên vừa vui sướng khi thấy người gặp họa, đồng thời trong lòng lại có một tia quái dị. Dù sao thì khúc xương kia vừa không lâu trước đó nói với cậu 'Muốn làm tình nhân của tôi không'……

Bởi vì Hoắc Hành Nhiễm không có động tác gì nữa nên Trần Dục Nhiên dần dần ném vấn đề của Hoắc Hành Nhiễm ra sau đầu, cảm thấy có thể là lòng dạ hẹp hòi của Hoắc Hành Nhiễm phát tác, hạ bút thành văn ra một chiêu thức mới đùa với cậu. Về phần động tác chạm môi ngắn ngủi trong thư phòng kia, Trần Dục Nhiên tự nhận là một người đàn ông, chỉ thiếu một miếng thịt, không thèm so đo, cứ cho là bị cún con của Hoắc Đình Obama hoặc là Shiela liếm một cái.

Cuối tuần đến, Trần Dục Nhiên đã có thể thực thản nhiên ngồi trên chiếc xe do Hoắc Hành Nhiễm phái tới, đi đến biệt thự ở lưng chừng núi của hắn, cũng quyết định đối với chuyện học bơi liều chết không theo.

Bất quá tư tưởng mà Trần Dục Nhiên chuẩn bị, toàn bộ thất bại. Hoắc Hành Nhiễm không ở trong biệt thự, chỉ có Hoắc Đình đang đợi cậu. Trong nháy mắt, Trần Dục Nhiên cảm thấy không khí trở nên tươi mát hẳn lên, thể xác và tinh thần thư sướng, ngay cả cùng Hoắc Đình chơi một ngày rồi sau đó hẹn với bé cuối tuần sau cùng đi vườn bách thú, cậu đều đồng ý hết.

Nhưng vui quá hóa buồn có thể hình dung với những người lạc quan đắc ý quá sớm. Trần Dục Nhiên lúc này không có ngủ lại biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, chạng vạng đã trở lại ký túc xá nhân viên. Nhưng cậu vừa mở cửa ký túc xá ra, điện thoại di động trên tay cơ hồ là đồng thời vang lên.

Trên di động là một dãy số xa lah. Trần Dục Nhiên không nghĩ nhiều, chờ tiếng chuông điện thoại kêu ba tiếng, liền nghe máy: "Alô?"

"Tôi ở dưới lầu, em xuống đây." Thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm đơn giản nói một câu, mang theo một cỗ chân thật đáng tin.

Ý tưởng đầu tiên của Trần Dục Nhiên là trốn, làm bộ như không nghe thấy.

Hoắc Hành Nhiễm bên kia giống như thực hiểu suy nghĩ của cậu, cười nhẹ: "Em dám giả như không nghe được xem, ân?"

Trần Dục Nhiên có điểm phẫn nộ đi ra khỏi ký túc xá nhân viên. Dưới lầu quả nhiên có một chiếc Bentley thuần màu đen đang đỗ, đường cong lưu sướng đại khí, khí chất cao quý. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra đôi mắt màu thâm lam của Hoắc Hành Nhiễm. Hắn dùng ánh mắt ý bảo Trần Dục Nhiên lên xe.

Trần dục Nhiên sợ cùng với Hoắc Hành Nhiễm ở trước cửa của ký túc xá quá lâu sẽ khiến người khác chú ý, chậm chạp ngồi vào trong xe. Đóng cửa xe lại, cậu xoay qua nhìn Hoắc Hành Nhiễm hỏi: "Có cái gì…… Ngô!"

Hoắc Hành Nhiễm một tay nắm lấy thắt lưng cậu, cúi người cho cậu một nụ hôn, hoàn toàn ngăn chặn vấn đề của cậu!

Trần Dục Nhiên cứng đờ, hoàn toàn không phản ứng lại được. Chờ khi cậu nhớ tới phải giãy dụa, Hoắc Hành Nhiễm đã muốn buông cậu ra: "Suy nghĩ thế nào rồi?"

"Suy nghĩ cái gì?" Trần Dục Nhiên theo trực giác hỏi.

Hoắc Hành Nhiễm tựa tiếu phi tiếu nhìn cậu. Trần Dục Nhiên mới chậm rãi nhớ tới chuyện làm tình nhân của hắn. Khi đó Hoắc Hành Nhiễm nói để cho cậu suy nghĩ.

"Không cần." Trần Dục Nhiên thực rõ ràng nói. Cố lấy dũng khí cự tuyệt Hoắc Hành Nhiễm, cậu cảm thấy có điểm tự hào.

"Vậy sao? Vậy em tiếp tục suy nghĩ đi." Trên mặt Hoắc Hành Nhiễm không có chút phiền toái nào, thực quân tử buông Trần Dục Nhiên ra, bấy giờ cậu mới phát hiện mình vẫn bị Hoắc Hành Nhiễm ôm.

Trần Dục Nhiên quẫn bách, dịch đến vị trí xa Hoắc Hành Nhiễm nhất, cả người cứng ngắc trừng mắt nhìn hắn. Thấy Hoắc Hành Nhiễm vẻ mặt tự nhiên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không có chút ý tứ gần gũi nào nữa, tâm Trần Dục Nhiên buông lỏng, theo thói quen tựa vào lưng ghế, cả người lộ ra khí chất tản mạn.

…… Kỳ thật ở bên trong xe, hai người có thể cách xa nhau nhiều không? Nhưng nếu đã trốn không thoát, Trần Dục Nhiên chỉ có thể lấy điểm này an ủi chính mình.

"Anh vừa rồi là có ý gì?" Trần Dục Nhiên chậm nửa nhịp nghĩ đến lời nói 'tiếp tục suy nghĩ' của Hoắc Hành Nhiễm, như thế nào lại cảm thấy có điểm không thích hợp? Không phải là cậu đã quên cái gì rồi chứ?

"Theo giúp tôi tham gia một bữa tiệc." Hoắc Hành Nhiễm nhìn Trần Dục Nhiên đang nhíu mày tự hỏi, trong mắt hiện lên ý cười, thản nhiên nói ra ý đồ của mình.

"Vì cái gì muốn tôi đi cùng anh?" Trần Dục Nhiên kinh ngạc. Cậu bất quá chỉ là một thực tập sinh, cũng không phải trợ lý hay thư ký của Hoắc Hành Nhiễm, như thế nào mà cậu phải theo Hoắc Hành Nhiễm tham gia tiệc tùng?

"Nói đúng ra là đi cùng em gái em, Trần Ngọc Dung tiểu thư." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, "Lý gia tổ chức tiệc, Trần Ngọc Dung làm đại diện cho Trần gia tham dự. Lý gia lại đưa thiệp mời riêng cho một mình em. Làm anh em, hai người cùng nhau đến tham dự là chuyện đương nhiên."

"Thiệp mời? Chuyện khi nào?" Cậu căn bản không nhận được thiệp mời gì cả.

"Trần tiểu thư thay em nhận, còn nhờ tôi lo chuyện lễ phục cho em." Hoắc Hành Nhiễm đơn giản nói.

…… Trần Ngọc Dung lại tốt bụng như vậy? Đó là chuyện không có khả năng. Trên thực tế trước đó cậu hoàn toàn không có nghe thấy nửa điểm tiếng gió nào.

Trần Dục Nhiên có chút khó hiểu: "Vì sao Lý gia lại gửi thiệp mời cho tôi?" Cậu bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt. Đối với Lý gia gì đó hoàn toàn không có ấn tượng.

"Nguyên nhân à, Dục Nhiên chỉ có thể hỏi người nhà họ Lý." Hoắc Hành Nhiễm tỏ vẻ hắn chỉ là đến hoàn thành chuyện Trần Ngọc Dung nhờ vả.

Trần Dục Nhiên đối với lời nói của Hoắc Hành Nhiễm rất là hoài nghi. Bất quá đã xác định là trốn không thoát rồi thì cậu chỉ có thể cùng đến đó xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

****

Dung mạo Trần Dục Nhiên thanh tú, làn da trắng nõn non mịn, thoạt nhìn so với tuổi thực tế thì trẻ hơn một chút. Hoắc Hành Nhiễm đưa cậu vào một cửa hàng quần áp nhìn không ra chất lượng, nhà tạo mẫu không lấy cho cậu một bộ tây trang đứng đắn, mà là lấy cho cậu hai chiếc áo ngắn tay có cổ áo, thoạt nhìn vừa trẻ lại không mất sự ổn trọng. Khí chất của Trần Dục Nhiên mang theo sự tự do không chút để ý, cùng sự bình yên, mặc vào quần áo vừa người, khuôn mặt thanh tú thêm vài phần tuấn dật, càng nhìn càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Trần Dục Nhiên chưa từng vì mặc quần áo mà đa nghi, bị nhà tạo mẫu ép buộc đến mệt mỏi lại không nói gì, Hoắc Hành Nhiễm rất nhanh đã ăn mặc chỉnh tề, ở một bên khoanh tay đứng nhìn cậu.

Hoắc Hành Nhiễm mặc rất đơn giản, tây trang nhìn qua rất bình thường, nhưng cực vừa người, hoàn toàn không thể che được sự ôn hòa tôn quý của hắn.

Nhà tạo mẫu Simon đối với Trần Dục Nhiên cảm thấy rất hứng thú, vẫn luôn dùng tiếng Anh nói chuyện với Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Hành Nhiễm ngẫu nhiên mỉm cười gật đầu, đáp lại vài câu.

Đi ra khỏi cửa hàng quần áo, Trần Dục Nhiên khó có được khẩn cấp chạy vào trong chiếc Bentley, ngay cả Simon muốn ôm cậu nói lời từ biệt nhưng bị Hoắc Hành Nhiễm ngăn cản đều không có chú ý đến.

"Anh ta nói cái gì vậy?" Trần Dục Nhiên có chút tò mò. Cậu chỉ nghe được từ 'young' (trẻ), 'adorable' (đáng yêu), 'ngon' (delicious), còn những cái khác là có nghe nhưng không hiểu. Cậu cảm thấy khi Simon kia nói về cậu, ánh mắt có chút quỷ dị.

"Anh ta nói cậu là viên ngọc chưa được mài dũa, đáng giá bồi dưỡng." Trên thực tế, Simon ngay từ đầu liền nghĩ Trần Dục Nhiên là tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hoắc Hành Nhiễm dẫn người đến. Hoắc Hành Nhiễm cũng không có phủ nhận, chủ đề trong lời nói của Simon bắt đầu lệch lạc, đến sau cùng lại bắt đầu nói giỡn cảnh cáo Hoắc Hành Nhiễm không cần khi dễ đứa nhỏ đơn thuần ngon miệng như vậy.

Trần Dục Nhiên nửa tin nửa ngờ.

****

Bentley dừng trước một khách sạn vàng ngọc huy hoàng.

Trần Dục Nhiên theo Hoắc Hành Nhiễm xuống xe, chậm rãi đi vào trong.

Lý Ngưng dịu dàng động lòng người nhìn thấy Hoắc Hành Nhiễm, hai mắt sáng như sao, nở một nụ cười xinh đẹp. Cô mặc một thân lễ phục thanh lịch, đi tới.

"Hoắc tổng, ngài đã tới!"

Trần Dục Nhiên cảm giác được một tia quái dị.

"Dục Nhiên, thư ký Lý là thiên kim của Lý gia." Hoắc Hành Nhiễm giải thích.

"A, Trần đại thiếu gia cũng đến đây." Lúc này Lý Ngưng mới nhìn đến Trần Dục Nhiên, cô nhìn về một phía trong bữa tiệc, "Em gái của cậu đã đến rồi đó. Hai người chơi vui vẻ. Hoắc tổng, ba tôi ở bên kia, không bằng đến chào hỏi một chút?" Ánh mắt của cô chỉ đặt trên người Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên gật đầu.

Trần Dục Nhiên nhìn theo bóng dáng của họ, bị bỏ lại tại chỗ. Cậu đột nhiên nhớ ra mình đã quên cái gì! Cậu còn chưa tính sổ với Hoắc Hành Nhiễm về nụ hôn kia!

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trừ tịch khoái hoạt nga! Tiểu Mị chúc mọi người mỗi ngày vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn![ ]/

31. Chương 30

Trần Dục Nhiên tự nhiên sẽ không nghe theo ý của Lý Ngưng đi tìm Trần Ngọc Dung. Cậu với Trần Ngọc Dung không vừa mắt nhau, cậu cũng không phải cuồng chịu ngược, như thế nào lại tự mình đi chuốc lấy cực khổ? Trần Ngọc Dung ở mặt ngoài nhận lấy thiệp mời, nhưng trên thực tế là không tính để cho Trần Dục Nhiên đến đây.

Trần Dục Nhiên không rõ vì sao Hoắc Hành Nhiễm nhất định phải kéo cậu đến.

Thấy Hoắc Hành Nhiễm với Lý Ngưng đã đi xa, cậu có suy nghĩ muốn trốn đi đâu đó. Nhưng lại cảm thấy điều này không thể, nhỡ Hoắc Hành Nhiễm quay lại tìm không thấy cậu đâu, không biết lại nghĩ ra phương pháp gì để giáo huấn cậu. Làm việc dưới quyền của người khác, quả nhiên mất đi sự tự chủ. Trần Dục Nhiên bất đắc dĩ nghĩ. Ý tưởng trốn chỉ có thể từ bỏ, Trần Dục Nhiên cảm thấy bây giờ chuyện có ý tứ nhất chính là – tìm đồ ăn ngon!

"…… Trần Dục Nhiên?" Một thanh âm kinh ngạc cùng chần chờ đột nhiên vang lên bên người!

Trần Dục Nhiên nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu liền thấy một cậu bé cao tầm bằng mình, ánh mắt ngập nước hết sức xinh đẹp đang trừng lớn nhìn cậu. Cậu bé này một thân tây trang chính thức, cho rằng sẽ trở nên thành thục khéo léo, tay phải cầm một ly rượu màu vàng kim, một bộ dáng chủ nhân.

Trần Dục Nhiên nhất thời không nhận ra cậu bé này là ai, suy nghĩ nữa ngày, có chút nghĩ hoặc nhướn mi "Lý Lạc?" Lý Lạc từng cứu 'cậu' sau khi ngã xuống triền núi vào sinh nhật Trương Quân Dật. Tuy Trần Dục Nhiên có chút cảm kích Lý Lạc, còn từng nghĩ tới sẽ cùng cậu ta có quan hệ tốt, nhưng Lý Lạc giống như có chút lảng tránh, không tiếng động cự tuyệt, đeo lên cặp kính đen dày cộp, tiếp tục làm người hầu đứng phía sau Trần Ngọc Dung. Vì thế Trần Dục Nhiên cực khó chủ động cứ như vậy dừng lại, không sao cả quay lại những ngày độc lai độc vang trong lớp học. Đương nhiên, tiền thuốc men khi ngã bị thương, Trần Dục Nhiên đã trả lại cho Lý Lạc. Hai người trên cơ bản không thiếu nợ nhau.

Trần Dục Nhiên từng nghĩ cậu với Lý Lạc cả đời này cũng chỉ có thể bảo trì trạng không qua lại với nhau. Không thể tưởng được lại đột nhiên gặp, Lý Lạc còn bỏ cặp kính mắt dày cộp kia đi, trở lại dung mạo thanh tú của mình.

"Không sai, là tôi. Sao cậu lại ở chỗ này?" Lý Lạc cảm thấy Trần Dục Nhiên có thể ở nơi này thật sự rất kỳ quái, nghi hoặc hỏi.

Trần Dục Nhiên nhún vai: "Nhận được thiệp mời."

"Cậu là bạn của chị tôi?"

"Chị cậu?"

"Lý Ngưng. Chị của tôi tên là Lý Ngưng. Hôm nay là sinh nhật của chị ấy. Khách mời đến đêm này đều là bạn bè của chị."

Nguyên lai cái gọi là Lý gia chính là nhà của Lý Lạc. Thế giới này thực nhỏ!

"Nga!" Trần Dục Nhiên giật mình, cuối cùng mới hiểu được chủ đề của bữa tiệc đêm nay. Người trong xã hội thượng lưu luôn luôn có thói quen lấy ngày sinh nhật, đính hôn gì gì đó tổ chức tiệc tùng. Bất quá thật đúng là không ngờ Lý Ngưng với Lý Lạc lại là chị em. Hai người không chỉ có dung mạo không giống nhau, tính cách càng là ở hai cực khác nhau. Lý Ngưng một bộ tiểu thư khuê các dịu dàng động lòng người, tính cách lại mạnh mẽ, năng lực rất mạnh, thu hút ánh mắt người khác. Một lần bị thương kia được ngồi trên xe của nhà Lý Lạc đã cảm thấy thực lực của Lý gia không tầm thường, hiện tại xem ra, không chỉ không tầm thường, mà còn có thể hợp lại liều mạng với Trần gia……

"Cho nên cũng không phải chị tôi mời cậu?"

"Không biết. Nghe nói tôi là bạn nhảy Trần Ngọc Dung." Trần Dục Nhiên sờ sờ cái mũi.

"A?" Lý Lạc nghĩ là mình nghe lầm. Trần Dục Nhiên với Trần Ngọc Dung? Chuyện Trần Ngọc Dung chán ghét Trần Dục Nhiên, cơ hồ tất cả mọi người đều biết.

"Tôi thực tập ở Á Thánh. Chị của cậu là thư kí tổng tài." Trần Dục Nhiên đơn giản giải thích, còn những cái khác chỉ có thể tự Lý Lạc hiểu.

"Khó trách!" Lý Lạc nói, "Chị tôi có nói qua, chị sớm mời Hoắc tổng làm bạn nhảy. Nhưng là có một nữ đồng nghiệp cứ quấn quít lấy Hoắc tổng nói hắn làm bạn nhảy của cô ta. Nguyên lai nữ đồng nghiệp không biết xấu hổ kia là Trần Ngọc Dung! A? Trần Ngọc Dung không phải là bạn gái Trương Quân Dật sao? Như thế nào lại bò lên Hoắc tổng rồi? Lại như thế nào giải quyết bằng cách để cậu làm bạn nhảy của cô ta?" Bùm bùm một cái thông suốt, ánh mắt Lý Lạc ngập nước, trên mặt lộ ra biểu tình bát quái. (nhiều chuyện)

Nhiều vấn đề như vậy, trả lời chỉ sợ sẽ rất dài dòng nên Trần Dục Nhiên tùy ý nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết, không thể báo cáo.

Lý Lạc thất vọng nhìn cậu, thình lình hỏi một câu: "Chẳng lẽ lời đồn là thật? Cậu với Trần Ngọc Dung là hai anh em?"

Này có thể trả lời. Trần Dục Nhiên không quá muốn thừa nhận gật gật đầu.

"Trước đó tôi còn cảm thấy bộ dáng hai người có điểm giống. Nhưng Trần Ngọc Dung bài xích cậu như vậy, tôi còn nghĩ mình tưởng tượng sai……" Lý Lạc ùng ục, "Cậu là Trần gia đại thiếu gia, khó trách sao lại có thiệp mời của nhà chúng tôi."

"Tôi cùng không có mặt mũi như vậy…… Cậu tới gần tôi, không sợ chọc giận Trần Ngọc Dung sao?" Trần Dục Nhiên hỏi.

Lý Lạc dừng một chút, ngó nghiêng trái phải, hạ giọng "Hẳn là cô ta không nhận ra tôi."

Quả thật Trần Ngọc Dung khóe mắt cao hơn đỉnh đầu kia khi nào thì chú ý đến người hầu Lý Lạc này? Trần Dục Nhiên bĩu môi.

"Ở trường học tôi không muốn bị người khác chú ý. Thực xin lỗi nha, Trần Dục Nhiên." Lý Lạc thành khẩn nói. Cậu không phải không nhìn ra được cái tốt của Trần Dục Nhiên, nhưng cậu không thể đáp lại. Câu xin lỗi này cậu đã giấu trong lòng thật lâu.

Kỳ thật chuyện này Trần Dục Nhiên đã không để trong lòng nữa, cậu vô tình khoát tay.

Lý Lạc thoải mái cười.

"Kỳ thật người đại diện cho Trần gia là Trần Ngọc Dung, không liên quan đến tôi." Cậu bất quá chỉ là một kẻ đáng thương bị đẩy ra chắn Trần Ngọc Dung, để Lý Ngưng có thể yên tâm song túc song phi* với Hoắc Hành Nhiễm. Trần Dục Nhiên rốt cục nghĩ thông suốt, ánh mắt trở nên nguy hiểm mị mị.

(*): thành một đôi với nhau

Lý Lạc cảm thấy Trần Dục Nhiên đột nhiên tản ra một cỗ khí thế khiếp người, bất giác run lên "Được rồi, mặc kệ thế nào, chúc cậu đêm nay cảm thấy vui vẻ. Có cơ hội lại nói chuyện." Cậu giơ ly rượu về phía Trần Dục Nhiên, xoay người tránh xa, tiếp tục tiếp đón các vị khách khác.

****

Lý Lạc đi rồi, Trần Dục Nhiên cầm lấy cái đĩa gắp mấy miếng điểm tâm thoạt nhìn rất được, lại cầm lấy một ly nước có chút giống nước ngọt, chui vào một góc làm đầy bụng. Cậu thỉnh thoảng sẽ chú ý một chút hướng đi của Hoắc Hành Nhiễm bên kia. Sau khi gặp Lý Ngưng, Trần Ngọc Dung còn có Tạ An Oánh không biết từ đầu ra đều vây quanh người Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên đột nhiên có điểm đồng tình với Hoắc Hành Nhiễm. Khó nhất qua ải mỹ nhân nha! Bất quá đồng tình thì đồng tình, cậu càng thêm kiên định lui vào một góc bí ẩn.

"Cậu đang trốn Hoắc Hành Nhiễm?"

Một cái bóng to lớn che trước mặt Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một nam nhân cao lớn cường tráng đang cầm một ly rượu, chăm chú nhìn mình. Hắn mặc một bộ tây trang màu đen, cổ áo sơ mi mở một nửa, lộ ra vân da cường tráng trơn

nhẫn, trên đó rải mấy vết hồng ngân nhàn nhạt cực kỳ ái muội, lộ ra một cỗ hương vị lang thang. Bất quá ánh mắt của gã từ trên cao nhìn xuống làm cho người ta cảm thấy có điểm không thoải mái.

Trần Dục Nhiên cầm lấy một quả ô mai trên miếng điểm tâm, đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai, tạm thời không có rảnh để mở miệng.

Nam nhân thấy cậu chỉ lo ăn mà không thèm quan tâm đến lời nói của gã, trong mắt hiện lên ánh sáng xấu xa, đoạt đi cái đĩa thức ăn của Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên ngẩn người, cũng không giận, nhún nhún vai cầm lấy ly nước có chút giống như nước ngọt uống một ngụm, hai gò má nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt. Kỳ thật không phải cậu cố ý không nói lời nào. Chính là ăn cơm cùng với Hoắc Đình và Hoắc Hành Nhiễm vài lần, nhiễm thói quen ăn không nói uống không nói. Không ăn xong sẽ không mở miệng nói chuyện.

"Cám ơn." Cậu còn nghiêm túc nói, "Chậu đĩa bẩn ở bên kia." Dù sao đã ăn kha khá rồi, có người hỗ trợ lấy đi đĩa bẩn, cậu không cần lao động, thật sự là quá tốt.

Nam nhân ngẩn ra, trên mặt lộ ra một tia không biết là nên khóc hay nên cười, nhưng đáy mắt không có ý cười, mà là tức giận khi bị mạo phạm, cho dù trước đó là gã thất lễ trước.

Đây là một nam nhân cao ngạo bễ nghễ với vẻ ngoài phong lưu phóng đãng, bên trong tràn ngập tự phụ tự kỷ. Còn…… không thể dây vào.

Trần Dục Nhiên ở trong lòng thở dài. Cậu đây là đã đắc tội ai nha? Quả nhiên sự tình có liên quan đến Hoắc Hành Nhiễm đều không phải chuyện tốt?

"Xin hỏi anh là?" Ăn xong rồi, Trần Dục Nhiên hỏi.

"Trả lời vấn đề của tôi." Thanh âm nam nhân âm trầm ngả ngớn, mang theo một tia mệnh lệnh.

"Này tựa hồ không có liên quan đến anh." Trần Dục Nhiên hơi hơi giận tái mặt, "Tôi không có nghĩa vụ phải đáp lại." Cậu rất ít khi lộ ra biểu tình mất hứng rõ ràng như vậy, nhưng thái độ nam nhân làm cho đáy lòng người ta không thể nào mà thích được.

"Chắc là 'yes' rồi." Nam nhân phán đoán, "Cậu là người mà A Oánh đã nhắc tới, tiểu tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm?"

Trần Dục Nhiên nháy mắt mấy cái, cảm thấy mình xuất hiện ảo giác. Tiểu tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm? Cậu???

"Anh nhận sai người rồi." Trần Dục Nhiên chậm rãi phủ nhận, "Tiên sinh, tôi còn có việc, không thể tiếp." Không muốn nghe gã nhắc tới cái gì mà 'tiểu tình nhân' của Hoắc Hành Nhiễm, làm cậu lại nhớ đến vấn đề mà Hoắc Hành Nhiễm đã nói, sau đó lại có chút để ý.

"Cậu chỉ cần nói cho tôi biết, phải hay là không phải." Nam nhân bình tĩnh nhìn cậu, không kiên nhẫn nói.

"Không phải. Xin cho tôi qua." Trần Dục Nhiên thấy gã cố ý vô tình ngăn cản cậu, mất hứng nói.

"Tôi không tin." Nam nhân uống một ngụm rượu, sâu kín nói.

Trần Dục Nhiên muốn trợn trắng mắt, miễn cưỡng nhịn xuống: "Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi."

"Nhưng nếu cậu là tiểu tình nhân của hắn, tôi sẽ đối với cậu cảm thấy hứng thú." Nam nhân lấy một góc người bình thường không nhìn thấy nhanh nhẹn đẩy Trần Dục Nhiên dựa vào tường.

"Tôi đối với anh không có hứng thú." Lưng Trần Dục Nhiên bị đụng đau, lộ ra biểu tình nghiến răng nghiến lợi giống như con thú nhỏ„ bắt đầu cảm thấy cậu chọn chỗ quá bí ẩn rồi.

"Cậu sẽ có." Nam nhân nhìn xuống cậu, cười như không cười, nguy hiểm mà gợi cảm.

Trần Dục Nhiên thấy tư thế của hắn một bộ tùy thời đều có thể hôn qua, cảm thấy da đầu run lên. Như thế nào gần đây nhân duyên của cậu đối với nam nhân lại trở nên tốt như vậy? Cậu nghĩ nghĩ, đột nhiên lộ ra một nụ cười dịu ngoan: "Có lẽ."

Không thể không nói tươi cười trong sáng của cậu xứng với bộ dáng thanh tú dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm.

Nam nhân ngay từ đầu sẽ không đem thân thể gầy yếu mảnh khảnh của Trần Dục Nhiên đặt trong mắt, thấy cậu nở nụ cười, nghĩ cậu sẽ chịu thua, không khỏi hơi hơi lơi lỏng. Sau đó gã lập tức cảm giác được nguy hiểm, phản xạ tính buông Trần Dục Nhiên ra lui về phía sau từng bước, vừa lúc thấy cậu lên gối về phía gã! Động yác kia hiển nhiên là dùng hết toàn lực, cả người Trần Dục Nhiên đều nghiêng về phía trước! Nam nhân nghĩ một gối này nếu thật sự đánh trúng bộ vị kia thì…… Gã âm trầm nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên nhân cơ hội nghiêng người ra khỏi góc đó, đứng bên cạnh một ít tân khách, cau mày liếc mắt nhìn nam nhân một cái, sau đó không chút do dự quay đầu tiến vào trong những tân khách náo nhiệt.

Đầu cậu có chút mơ hồ, một lòng tránh đi nam nhân kỳ quái kia, đi không được vài bước liền tiến thẳng vào trong lòng một người!

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tết âm lịch khoái hoạt nha, các vị!!! Chúc mọi người thân thể khỏe mạnh, học nghiệp tiến bộ, công tác thuận lợi, cả nhà hạnh phúc!![o]/~ còn có một tiếng ~

32. Chương 31

Hoắc Hành Nhiễm tuyệt không ngoài ý muốn khi nhìn thấy Trần Ngọc Dung chào đón mình. Trước đó Lý Ngưng cực lực đề cử Trần Dục Nhiên làm bạn nhảy của Trần Ngọc Dung, để tránh cô ta tiếp tục dây dưa muốn Hoắc Hành Nhiễm làm bạn nhảy. Tuy có sự trợ giúp của Hoắc Hành Nhiễm làm cho Trần Ngọc Dung tâm không cam lòng không nguyện đồng ý rồi, nhưng hắn có dự cảm sẽ không thể thực hiện được. Trần Dục Nhiên tiểu tử kia hận không thể né tránh tất cả những chuyện phiền toái sẽ không nghe lời như vậy.

Lý Ngưng kéo cánh tay hắn, hé ra khuôn mặt uyển nhu đã hơi hơi ửng đỏ.

Kỳ thật ngay cả Hoắc Hành Nhiễm cũng không hiểu được chấp nhất của Trần Ngọc Dung. Bề ngoài hắn ôn hòa nhưng thực chất sơ đạm, lúc trước quyết định để Trần Ngọc Dung đến Á Thánh thực tập chính là để cô ta có thêm tư liệu về hắn, tiếp theo Á Thánh mới có khả năng hợp tác với Trần gia. Dù vậy, Hoắc Hành Nhiễm tin tưởng hắn không có ám chỉ gì với Trần Ngọc Dung. Những lời nói từng nói với Trần Dục Nhiên, cũng chỉ nói qua với một mình Trần Dục Nhiên. Nguyên nhân vẫn là muốn mượn Trần Dục Nhiên dẫn dắt lực chú ý của mấy người Trần Ngọc Dung.

Nhưng Trần Ngọc Dung đối với sự cự tuyệt của hắn làm như mờ mịt không thấy. Các lại minh kì ám chỉ gì đó đều chưa bao giờ gián đoạn, đem hết toàn lực triển lãm diện mạo tốt đẹp của mình với hắn.

Sẽ có những nam nhân khác bởi vì có một nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi dũng cảm bất khuất không chịu từ bỏ theo đuổi mình mà kiêu ngạo, hoặc là bởi vậy mà bị thuyết phục, nhưng Hoắc Hành Nhiễm không có thưởng thức cái loại này. Hắn có thói quen nắm trong tay toàn cục, có thể khiến cho hắn hứng thú phải là người hoặc là việc vô cùng đặc biệt.

Mà không phải cái loại làm cho hắn có cảm giác bị miễn cưỡng này. Nữ nhân làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác này, chính là vợ trước của hắn, Hà Mẫn. Cho nên hắn ly hôn, đem nữ nhân kia đưa đến một nơi thật xa.

Hơn nữa nhìn Trần Dục Nhiên là biết, nữ nhân Trần Ngọc Dung này cũng không có tốt đẹp như cô ta biểu hiện bên ngoài. Ở bên Hoắc Hành Nhiễm, người đã từng trải qua không ít sóng gió như Lý Ngưng, đều có thể mơ hồ nhìn ra tính cách cô ta có khuyết điểm.

Nhưng cô ta tựa hồ như không tự giác được.

"Hoắc đại ca, anh cũng đến đây! Có thể cùng anh khiêu vũ một điệu không?" Trần Ngọc Dung đỏ mắt, hai mắt sáng trong suốt, e lệ hỏi.

Lý Ngưng kéo cánh tay Hoắc hành Nhiễm hy vọng hắn cự tuyệt, nhưng lấy phong độ nhất quán của Hoắc Hành Nhiễm, bình thường hắn sẽ không cự tuyệt, hơn nữa còn có hợp đồng đang bàn với Trần gia.

Trong lòng Hoắc Hành Nhiễm sinh ra một tia phiền chán, trong chỗ cực sâu của đôi mắt màu thâm lam có một tia lãnh đạm.

"Thật xin lỗi Trần tiểu thư, tôi hơi mệt." Lấy địa vị của Hoắc Hành Nhiễm vào thời điểm này, hắn cũng không cần vì những người khác mà miễn cưỡng bản thân, bình thường ôn hòa có lễ chỉ là một loại phong độ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Ngọc Dung hiện lên chút ngạc nhiên, cô rất nhanh phản ứng lại, ôn nhu nói: "Vậy thật đáng tiếc. Hoắc đại ca anh nghỉ ngơi một lát đi, em giúp anh lấy chút đồ ăn."

"Không, cám ơn." Hoắc Hành Nhiễm lãnh đạm có lễ nói.

Trần Ngọc Dung có chút xấu hổ đứng tại chỗ. Cô vẫn là lần đầu tiên bị Hoắc Hành Nhiễm không chút khách khí cự tuyệt như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô cũng không thiếu người theo đuổi. Đối với đám người theo đuổi có cùng độ tuổi, cô chỉ cần như gần như xa đã làm cho bọn họ thần hồn điên đảo, ngay cả cao ngạo như Trương Quân Dật cũng không ngoại lệ. Mà đối với những nam nhân thành thục, cô chỉ cần dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ nhìn họ là có thể làm cho họ đắc chí. Đối với Hoắc Hành Nhiễm, Trần Ngọc Dung đã muốn xuất ra rất nhiều thủ đoạn mà bình thường cô không cần dùng, nhưng là hiệu quả vẫn rất nhỏ. Cô biết loại nam nhân như Hoắc Hành Nhiễm, không động tâm thì thôi, một khi đã động tâm có thể sẽ là chuyện cả đời.

Cô nhớ rõ vào kiếp trước, có lần nghe được đến tên của Hoắc Hành Nhiễm, hắn vẫn như cũ không có tái hôn. Bình luận đều nói là vì hắn còn thật sự yêu vợ trước của hắn, nếu không phải vợ trước của hắn có hành vi đánh mất danh dự làm tổn thương hắn quá sâu, hai người rất có khả năng sẽ tái hợp. Bởi vậy Trần Ngọc Dung sớm có chuẩn bị tâm lý, tiến được vào tâm của Hoắc Hành Nhiễm không phải chuyện một sớm một chiều. Nhưng hiểu là một chuyện, chân chính đối mặt với sự cự tuyệt của Hoắc Hành Nhiễm lại là một chuyện khác. Một người luôn luôn là trăng được tất cả sao vây quanh như cô rốt cuộc có chút để ý. Bất quá cô vẫn còn một con bài chưa lật, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

"Trần tiểu thư đi tìm Trần đại thiếu gia khiêu vũ đi, tôi với Hoắc tổng có chuyện muốn nói." Lý Ngưng thấy Hoắc Hành Nhiễm cự tuyệt đã muốn thập phần kinh hỉ, theo lời nói của hắn hạ lệnh tiễn khách với Trần Ngọc Dung.

"Tôi cũng đang muốn cùng Hoắc đại ca nói về chuyện hợp tác với Phong Diệp." Lý Ngưng vừa mở miệng, sức chiến đấu của Trần Ngọc Dung đã trở lại. Cô không chút nào nhường nhịn nói.

"Hôm nay là sinh nhật của tôi, chẳng lẽ Trần tiểu thư không biết hắn là phải để cho chủ nhân là tôi chút mặt mũi sao?" Lý Ngưng tức giận, làm rõ nói.

"Làm chủ nhân, không phải là nên chiếu cố những khách nhân khác nhiều một chút sao?" Trần Ngọc Dung hỏi lại.

Đang lúc hai nữ nhân đối chọi gay gắt, một giọng nữ ung dung đột nhiên gọi: "Hành Nhiễm."

Tạ An Oánh một thân lễ phục màu đen làm nổi bật dáng người thành thục, nhẹ nhàng đi tới.

Lý Ngưng cùng Trần Ngọc Dung mặt đều đen. Đối với hai người bọn họ mà nói, Tạ An Oánh được Hoắc gia bày mưu tính kế mà đến này là tình địch lớn nhất của hai cô. Lý Ngưng nhăn mi, bởi vì rõ ràng cô không có mời Tạ An Oánh. Cô ta như thế nào lại xuất hiện ở đây?

"A Oánh." Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên gật đầu, bán hạ mi mắt hỏi, "Đi cùng ai tới vậy?" Hắn biết Lý Ngưng không có gửi thiệp mời cho Tạ An Oánh.

"Là Hành Tuấn đưa em đến." Tạ An Oánh nâng cằm. Ý của cô ám chỉ chính là cho dù Hoắc Hành Nhiễm không kính trọng cô thì cô vẫn như cũ có sứ giả hộ hoa. Đối với Hoắc Hành Nhiễm chậm chạp tỏ thái độ về việc kết hôn với cô do Hoắc gia đã sắp xếp, Tạ An Oánh đã phi thường bất mãn rồi.

"Hắn ta đâu?" Hoắc Hành Nhiễm thong dong hỏi.

Tạ An Oánh sửng sốt: "Anh ta vừa mới ở…… Bất quá, em muốn lại đây tìm anh, cho nên……" Cô đối với Hoắc Hành Nhiễm có chưa chết tâm, tự nhiên sẽ không ở trước mặt hắn thân mật với nam nhân khác.

"Thất lễ một chút." Hoắc Hành Nhiễm nói với Lý Ngưng, buông tay cô ra, "Các cô chậm rãi tán gẫu." Hắn gật gật đầu, đi ra khỏi vòng vây của ba nữ nhân.

'Hành Tuấn' trong miệng Tạ An Oánh, tên đầy đủ là Hoắc Hành Tuấn, ba mươi tuổi, là tổng giám đốc tập đoàn Minh Hoàng ở kinh thần, là người thừa kế đời thứ ba của Hoắc gia. Hoắc Hành Nhiễm xuất hiện ở Thiên Khê, không ít người đoán hắn có quan hệ với Hoắc gia ở kinh thành, nguyên nhân là Hoắc Hành Tuấn với Hoắc Hành Nhiễm có cùng tên, chỉ khác một chữ. Hoắc Hành Nhiễm rất có thể là con cháu đời thứ ba chi thứ nhất của Hoắc gia. Nhưng Hoắc gia vẫn không tỏ vẻ gì, Hoắc Hành Tuấn chưa bao giờ che dấu sự không vui của mình đối với Hoắc Hành Nhiễm, Minh Hoàng cùng Á Thánh tranh đấu rất gay gắt, đều dần dần làm cho chân tướng trở nên khó phân biệt.

Kỳ thật ngay từ đầu bọn họ đã đoán đúng. Hoắc Hành Tuấn cùng Hoắc Hành Nhiễm thật sự là anh em, bất quá là anh em họ*. Cha của Hoắc Hành Tuấn là bác của Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Kế Nghiệp, người thừa kế của Hoắc gia đời thứ hai. Bởi vì nguyên nhân xuất thân, Hoắc Hành Nhiễm cùng với Hoắc gia, Hoắc Kế Nghiệp có quan hệ rất mỏng, sau đó hắn lại triển lộ tài năng xuất chúng, càng cùng với anh họ Hoắc Hành Tuấn nhìn nhau không vừa mắt. Năng lực không tồi nhưng tính cách ác liệt phong lưu Hoắc Hành Tuấn luôn muốn cướp lấy thứ mà Hoắc Hành Nhiễm thưởng thức, sau đó 'chơi' hỏng rồi lại trả về cho Hoắc Hành Nhiễm. Vì thế, Hoắc Hành Nhiễm từng thiết kế vài cạm bẫy, hung hăng đánh trả. Vợ trước của Hoắc Hành Nhiễm, Hạ Mẫn sau khi kết hôn đã làm tình nhân của Hoắc Hành Tuấn. Cho nên khi Hoắc Hành Nhiễm ly hôn với Hà Mẫn, hoàn toàn không có nửa phần lưu luyến chần chờ.

(*): đường huynh đường đệ, anh em họ bên nội

Những người khác cũng không rõ ràng lắm tranh đấu giữa Hoắc Hành Nhiễm và Hoắc Hành Tuấn. Tạ An Oánh còn vì Hoắc Hành Tuấn chủ động mang cô đến mà đắc chí. Nhưng nếu không phải Tạ An Oánh là vợ mà Hoắc gia sắp xếp cho Hoắc Hành Nhiễm rồi sau đó lại thích Hoắc Hành Nhiễm thì chỉ sợ Hoắc Hành Tuấn không thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái. Ấn theo lệ thường, Hoắc Hành Tuấn nhất định sẽ mang theo Tạ An Oánh đến trước mặt Hoắc Hành Nhiễm để thị uy, nhưng gã không có, ngược lại còn để Tạ An Oánh đến gặp hắn, như vậy rất có khả năng, Hoắc Hành Tuấn phát hiện ra cái gì đó thú vị.

Hoắc Hành Nhiễm xa xa nhìn thấy Trần Dục Nhiên bị Hoắc Hành Nhiễm đặt trên tường, khoảng cách của hai người lcú đó gần gũi ái muội, dự đoán trong lòng đã được chứng thực.

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, thẳng tắp đi qua.

Trên được lại nghênh đón một tiểu quỷ lười nhác tự chui đầu vào lưới.

Trần Dục Nhiên tiến vào lòng hắn, ngẩng đầu dùng ánh mắt trong sáng sạch sẽ hàm chưa thủy nhuận bất mãn nhìn hắn: "Anh từ nơi nào đưa đến tên điên kia vậy?"

****

Hoắc Hành Nhiễm ngửi được một mùi rượu nhàn nhạt. Hắn nhìn hai má hồng hồng của Trần Dục Nhiên, hỏi một vấn đề hoàn toàn không có liên quan: "Em uống rượu?"

"Nào có?" Trần Dục Nhiên ở trong lòng hắn vặn vẹo, nho nhỏ đá hắn một cước, "Trả lời vấn đề của tôi."

Hoắc Hành Nhiễm nhướn mi, ôm cả người cậu điệu thấp* đi vào một phòng nghỉ.

(*): không gây sự chú ý

Vào phòng nghỉ, Trần Dục Nhiên tránh Hoắc Hành Nhiễm như tránh bão, có điểm xiêu xiêu vẹo vẹo ngã ngồi lên sô pha, còn đá rơi giày, chân đặt lên sô pha, lười biến giãn người.

"Hắn ta là Hoắc Hành Tuấn." Hoắc Hành Nhiễm chỉnh lại mái tóc hơi rối của Trần Dục Nhiên sang hai bên, lẳng lặng hỏi, "Hắn ta nói gì với em?"

"Hắn ta nói……" Trần Dục Nhiên ngẩng đầu nghĩ nghĩ, "Hắn ta nói, nếu tôi là tiểu tình nhân của anh, hắn sẽ có hứng thú……"

"Vậy em nói như thế nào?"

"Tôi nói tôi không phải. Sau đó……" Trần Dục Nhiên thân thủ đẩy đẩy Hoắc Hành Nhiễm ra, có chút nguy hiểm nói, "Thiếu chút nữa đá mạnh vào đản đản* của hắn…… Hừ hừ!" Nheo mắt lại, ám chỉ nhìn Hoắc Hành Nhiễm.

(*): cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy

Hoắc Hành Nhiễm ngẩn ra, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười. Hoắc Hành Tuấn là từ quân đội ra, thân thủ với khí thế của gã có thể làm cho người bình thường phát run. Hắn dám cược là Trần Dục Nhiên lười biếng sợ phiền toái này, khi hoàn toàn thanh tỉnh tuyệt đối không dám làm gì Hoắc Hành Tuấn. Bất quá cậu rõ ràng có chút say, lá gan cư nhiên lớn lên.

Hoắc Hành Nhiễm sờ sờ hai má mịn màng trơn bóng của Trần Dục Nhiên, bởi vì cồn mà càng thêm ấm áp: "Em sẽ là của tôi." Hắn nhìn trúng cái gì, như thế nào có thể trốn khỏi lòng bàn tay hắn được? Cái gọi là thời gian để Trần Dục Nhiên suy nghĩ, bất quá là không muốn ép buộc cậu, nước ấm nấu ếch mà thôi. Trần Dục Nhiên là loại người thích ứng được với mọi hoàn cảnh, nhưng lại không nhận thức được tình cảnh của mình bây giờ.

"Anh chính là muốn chơi đùa tôi, tôi mới không cần là của anh." Trần Dục Nhiên bắt lấy ngón tay thon dài của Hoắc Hành Nhiễm, cho vào tỏng miệng cắn, một bộ dáng nghiến răng nghiến lợi như con thú nhỏ.

Hoắc Hành Nhiễm hơi hơi chấn động, trầm thấp cười: "Tôi không có ý trêu đùa em." Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, chậm rãi đảo quanh đầu lưỡi mềm mại ấm áp của cậu.

"Không thích tôi, lại muốn tôi theo anh, đây không phải trêu đùa thì là cái gì?" Trần Dục Nhiên dùng sức cắn đầu ngón tay hắn, tỏ vẻ 'Tôi không phải người dễ chọc'.

"Em thích tôi?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

Trần Dục Nhiên dừng một chút, còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ, thành thật lắc đầu "…… Không biết." Đột nhiên cảm thấy dần độn vô vị, phun ngón tay của Hoắc Hành Nhiễm ra, một tay chống má, có chút mệt mỏi ghé vào sô pha.

"Tôi mới không cần thích anh." Cậu bổ sung một câu, mày nhíu lại, biểu tình bi tráng giống như là tận thế đến nơi rồi, "Anh xấu xa như vậy……"

Hoắc Hành Nhiễm híp mắt lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một phen tà hỏa, hắn mềm nhẹ nâng mặt Trần Dục Nhiên lên: "Em có thể, thử xem xem……" Âm cuối biến mất trong lời lẽ gian tà.

Trần Dục Nhiên sửng sốt, sau đó bắt đầu cùng sử dụng tay chân đá hắn đánh hắn, phát hiện không thể dùng lực được, giữ chặt lấy cổ Hoắc Hành Nhiễm, hung hăng hôn lại!

"Hừ, anh cho là chỉ có anh…… biết hôn môi thôi sao……" Thở cũng không xong, Trần Dục Nhiên không cam lòng yếu thế nói.

Loại khiêu khích không sáng suốt này chỉ đưa tới trấn áp càng kịch liệt hơn thôi……

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Được rồi, đầu năm nhất, ứng mỗ ta đáng yêu sinh vật yêu cầu, song càng hy vọng mọi người đọc khoái trá ~~ [3]

33. Chương 32

Trần Dục Nhiên tỉnh lại trong một căn phòng không tính là xa lạ, sau đó cậu rên rỉ một tiếng chôn đầu vào trong gối, hận không thể từ này về sau không bao giờ tỉnh lại nữa.

Phòng này chính là phòng dành cho khác trong biệt thự ở lưng chừng núi của Hoắc Hành Nhiễm mà trước đó Trần Dục Nhiên từng ngủ lại một đêm. Ngày hôm qua, Trần Dục Nhiên chém đinh chặt sắt cự tuyệt đề nghị mời cậu ngủ lại của Hoắc Đình, đến tối lại bị Hoắc Hành Nhiễm một lần nữa mang về. Càng không may là, sau khi Trần Dục Nhiên thanh tỉnh, tự nhiên nhớ lại một chi tiết ngày hôm qua, nguyên nhân đáng sợ nhất làm cho cậu bị Hoắc Hành Nhiễm mang về biệt thự – cậu bị Hoắc Hành Nhiễm hôn đến nỗi ngất đi!

Trần Dục Nhiên chưa bao giờ biết, sau khi mình uống say sẽ biến thành một bộ đức hạnh như vậy! Cậu rõ ràng cảm thấy mình không có say, hảo hảo nói chuyện với Hoắc Hành Nhiễm, sau đó hai người mạc danh kỳ diệu hôn thành một đoàn. Nếu không phải cậu bị hắn hôn đến ngất đi, cũng không biết có thể mơ mơ hồ hồ cũng Hoắc Hành Nhiễm làm ra chuyện gì trong cái phòng nghỉ nho nhỏ kia hay không. Từ điểm này xem lại, cậu ngất xỉu thật sự là quá đúng đắn. Này có thể là lý do duy nhất mà Trần Dục Nhiên có thể dùng để an ủi bản thân.

Bất quá cậu cảm thấy sau khi mình say rượu, hành vi cự tuyệt cùng phản kháng đối với đề nghị làm tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm trở nên lung lay sắp đổ.

Cậu không muốn đi ra ngoài gặp người nữa.

Đáng tiếc những người khác hiển nhiên là không muốn như vậy.

Tiểu Hoắc Đình sau khi rời giường liền được báo cho biết anh của bé đã trở lại. Đây là một tin tức vô cùng tốt! Bé cơ hồ lập tức giơ lên một nụ cười, cứ như vậy mặc áo ngủ chạy đến phòng dành cho khách, chuẩn bị gọi Trần Dục Nhiên rời giường.

"Anh ơi, anh ơi! Anh còn chưa dậy sao? Em có thể vào không?" Hoắc Đình cao hứng lại lễ phép gõ cửa.

Nếu người đến là Hoắc Hành Nhiễm, cách một cánh cửa, Trần Dục Nhiên còn có lá gan bảo hắn tránh ra, không cho phép hắn tiến vào. Nhưng người gõ cửa là anh bạn nhỏ của cậu, Trần Dục Nhiên không thể từ chối, có điểm cam chịu miễn cưỡng nói: "Vào đi……"

Hoắc Đình nhanh chóng đẩy cửa đi vào. Thấy Trần Dục Nhiên vẫn nằm trên giường, trên mặt còn mang theo một ít buồn ngủ cùng rối rắm, bé ngẩng đầu giật nhẹ chăn của cậu: "Anh ơi, dậy đi nga! Nắng sắp chiếu đến PP (mông) của anh rồi. Chúng ta cùng nhau ăn bữa sáng đi!"

Trần Dục Nhiên mặc bé kéo chăn, vẫn nằm yên: "…… Ba ba em có ở đây không?"

"Em không biết. Em vừa dậy đã chạy sang gặp anh rồi." Hoắc Đình vui vẻ nói, đột nhiên chỉ về mấy điểm ở trong vạt áo ngủ hơi hơi mở rộng vì Trần Dục Nhiên xoay người, "Anh ơi, anh bị muỗi cắn sao?"

Trần Dục Nhiên theo bản năng nhìn về hướng bé chỉ, liền thấy trên khuôn ngực trắng nõn có mấy dấu vết hơi hơi xanh tím rải rác khắp nơi. Làm một người trưởng thành, cậu tự nhiên biết đó là cái gì! Trần Dục Nhiên lập tức kéo lại vạt áo, khuôn mặt thanh tú trắng nõn đỏ lên, hầm hồ nói: "Ân……" Trong lòng bắt đầu ân cần hỏi thăm kẻ xấu Hoắc Hành Nhiễm 'lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn'.

Quả nhiên tối hôm qua té xỉu là rất đúng!

Tiểu đại nhân Hoắc Đình giống như thở dài, nâng má ghé vào bên giường "Anh ơi, anh thật sự cho rằng em là trẻ con không hiểu chuyện sao? Cái này gọi là dấu hôn. Có phải tối hôm qua có chị gái nhiệt tình nào đó thổ lộ với anh không?"

Trần Dục Nhiên chưa kịp cảm thấy khiếp sợ cùng không tự nhiên vì con quỷ nhỏ Hoắc Đình, rất nhanh đã bị bốn chữ 'chị gái nhiệt tình' dời đi trọng điểm, sắc mặt cổ quái thay đổi trong chốc lát, sau đó nhịn không được xì một tiếng cười lớn: "Ha ha, chị gái nhiệt tình…… Phốc, chị gái……" Hoắc Hành Nhiễm không có một tia nữ khí nào xứng với xưng hô 'chị gái nhiệt tình', Trần Dục Nhiên cảm thấy hắn banh không được!

"Chẳng lẽ là anh zai nào đó?" Hoắc Đình lại hỏi. Không thể không nói Hoắc Đình có một cái đầu mà cái gì cũng hiểu. Bất quá vấn đề của bé làm tiếng cười của Trần Dục Nhiên im bặt.

"…… Em nói cái gì vậy?" Trần Dục Nhiên có chút chột dạ bóp bóp chóp mũi của bé. Cậu mới không cần nói cho Hoắc Đình biết 'chị gái/anh zai nhiệt tình' này là ba ba của bé. Tuy rằng cậu là bị nửa bắt buộc, nhưng cậu là bạn của Hoắc Đình, mạc danh kỳ diệu phát triển đến cái tình trạng khó hiểu này với ba của Hoắc Đình tựa hồ phi thường kỳ quái. Bất quá cậu tiếp theo của Hoắc Đình trực tiếp làm cho Trần Dục Nhiên tê cứng.

Tiểu Hoắc Đình nói: "Thật là anh zai? Hừ, anh à, anh thật quá đáng! Anh đã thích nam, vì cái gì lại không chọn ba ba em? Ba ba em so với anh zai gì đó kia mạnh hơn nhiều!" Cuối cùng là một câu rất là căm giận bất bình.

Bây giờ trẻ con năm tuổi đều hung tàn như vậy sao?

Trần Dục Nhiên đối với Hoắc Đình phi thường nghiêm túc, không có một tia nói đùa, có điểm trợn mắt há hốc mồm. Cho nên lo lắng của cậu hoàn toàn là dư thừa?

"Nga, anh à, anh không cần ngạc nhiên. Chú George bạn của ba ba cũng chỉ thích đàn ông. Ổng còn nói nếu ổng trẻ lại hai mươi tuổi, nhất định sẽ theo đuổi em." Hoắc Đình rung đùi đắc ý, "Cho dù ổng có trẻ lại hai mươi tuổi, em cũng sẽ không chấp nhận. Ổng không phải loại hình mà em thích."

Được rồi! Hoắc Hành Nhiễm có đôi mắt màu thâm lam đại biểu cho huyết thống ngoại quốc của hắn, Hoắc Đình là con hắn, tựa hồ tư tưởng cởi mở một chút cũng không có gì. Nhưng mà……

"Sao em lại cảm thấy ba ba em cùng anh……" Trần Dục Nhiên hoang mang, "Em biết ba ba em thích đàn ông sao?"

"Nhưng ba ba cũng chưa nói là ba không thích a!" Hoắc Đình thực đương nhiên nói, "Anh so với cái gì mà dì Tạ với dì Trần kia tốt hơn nhiều!"

"……" Trần Dục Nhiên đột nhiên không biết mình nên nói cái gì.

"Anh thật sự là không có hứng thú với ba ba em sao?" Hoắc Đình hỏi, giống như là chỉ cần Trần Dục Nhiên nói có hứng thú, bé sẽ động thủ đóng gói Hoắc Hành Nhiễm lại đưa cho cậu.

"Anh nên rời giường……" Trần Dục Nhiên cảm thấy chính mình đã muốn theo không kịp thời đại. Cậu như một du hồn bắt đầu rửa mặt chải đầu, thay quần áo, tự cho rằng là không nhìn thấy cái đuôi nhỏ Hoắc Đình chưa từ bỏ ý định theo cậu đi tới đi lui, ý đồ tiếp tục thuyết phục cậu sinh ra hứng thú với Hoắc Hành Nhiễm.

"Anh ơi, ba ba của em cao lớn, anh tuấn, có tiền, còn có chút khiết phích (bệnh sạch sẽ), người bình thường không thể tiếp cận, khả năng ngoại tình là rất thấp blablabla…… Anh thật sự không suy nghĩ một chút sao?" Hoắc Đình bị Trần Dục Nhiên mang về phòng của bé rửa mặt chải đầu, thay quần áo, sau đó đưa đến nhà ăn chuẩn bị ăn bữa sáng, vẫn như cũ lải nhải.

"Hoắc Đình, câm miệng."

"Ha ha!"

Thanh âm của Trần Dục Nhiên cùng với một tiếng cười xa lạ đồng thời vang lên.

"A, chào buổi sáng, ông chú nhỏ! Chú Trầm!" Hoắc Đình xoay qua hô nhỏ, lễ phép chào hỏi.

Hai người đi vào nhà ăn. Một người là trợ lý tổng giám đốc nhã nhặn ngại ngùng của Á Thánh, Trầm Bắc Thôn, một người khác ước chừng ba mươi lăm tuổi, dung mạo tục tằng, thân hình cao lớn. Hắn dùng một loại tư thế bảo hộ, ôm lấy thắt lưng Trầm Bắc Thôn, cười nhìn Hoắc Đình.

Trần Dục Nhiên đoán cậu từ khi vào Á Thánh đến nay vẫn vô duyên không nhìn thấy tổng giám đốc của Á Thánh, nam nhân trẻ tuổi nhất đời thứ hai của Hoắc gia – Hoắc Chính Nghiệp. Mà Hoắc Đình lại gọi nam nhân này là 'ông chú nhỏ'?

"Tiểu Hoắc Đình, con đây là muốn đẩy mạnh tiêu thụ ba ba con ra ngoài sao?" Nam nhân tục tằng trêu tức nói, sau đó vươn tay về phía Trần Dục Nhiên, "Tôi đã nghe nói qua về cậu, Trần đại thiếu gia, thực tập ở bộ phận tin tức. Tôi là Hoắc Chính Nghiệp."

Quả nhiên.

Trần Dục Nhiên bắt tay hắn nói: "Xin chào, tổng giám đốc Hoắc, tôi là Trần Dục Nhiên." Thanh âm đứng đắn, không có một chút lười nhác thả lỏng nào khi đối mặt với Hoắc Đình. Hoắc Chính Nghiệp khí thế bức người cũng không phải là Trầm Bắc Thôn. Cậu rất nhanh buông tay đang bắt tay với Hoắc Chính Nghiệp ra, gật gật đầu với Trầm Bắc Thôn: "Trầm tiên sinh, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Trầm Bắc Thôn là một người cẩn thận săn sóc, nhận thấy Trần Dục Nhiên không được tự nhiên, anh trấn an nói, "Tôi cùng với A Chính đến đây tìm Hành Nhiễm. Hai người cứ tự nhiên, không cần để ý đến bọn tôi."

"Ông chú nhỏ, chú Trầm, hai người muốn cùng ăn bữa sáng với bọn con hay không?" Hoắc Đình đưa ra lời mời, bất quá cậu bổ sung một câu khác với Trần Dục Nhiên đang quẫn bách, "Anh ơi, có thể đi?" Bé trưng cầu ý kiến của Trần Dục Nhiên, cư nhiên là vô ý thức bỏ qua hai người thân là Hoắc Chính Nghiệp và Trầm Bắc Thôn.

Ánh mắt Hoắc Chính Nghiệp lập tức trở nên bất đồng, bất động thanh sắc* đánh giá Trần Dục Nhiên thanh tú gầy yếu.

(*): không chút dấu vết, thản nhiên, bình tĩnh

"Đương nhiên có thể." Trần Dục Nhiên hơi trừng mắt liếc nhìn Hoắc Đình một cái, khách khí nói.

"Cho nên, anh trai họ Trần này thật sự là tình nhân của ba ba con?" Hoắc Chính Nghiệp vuốt cằm hỏi.

"Tổng giám đốc, anh hiểu lầm rồi……"

"Tạm thời còn chưa phải, ông chú nhỏ không thấy con đang cố gắng sao?"

Trần Dục Nhiên cùng với Hoắc Đình đồng thời nói. Vừa nói xong, Trần Dục Nhiên lập tức trừng mắt nhìn Hoắc Đình, người sau thè lưỡi.

Hoắc Chính Nghiệp khoát tay: "Không cần phủ nhận. Cho dù cậu có dựa vào ngọn núi là Hoắc Hành Nhiễm, tôi cũng chỉ coi trọng thành tích làm việc của cậu. Không đạt được yêu cầu của Á Thánh, cậu trực tiếp ở nhà cho khỏe, không cần đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ." Không có một chút ý tứ khách khí nào.

Trầm Bắc Thôn nhíu mi, âm thầm kéo quần áo hắn, dùng một ánh mắt ý bảo hắn khách khí chút. Hoắc Hành Nhiễm thật vất vả mới coi trọng một người, không thể để Hoắc Chính Nghiệp dọa chạy mất được.

"Yên tâm, từ nhỏ đến lớn tiểu tử kia nhìn trúng cái gì, đã lần nào vuột mất đâu." Biết rõ tâm tư trong suốt của Trầm Bắc Thôn. Hoắc Chính Nghiệp không chút nào kiêng kị hôn hôn lên mặt người yêu, an ủi nói.

Bọn họ không coi ai ra gì lại làm cho sắc mặt Trần Dục Nhiên chậm rãi đỏ lên. Cậu đều phủ nhận, nhà họ Hoắc này đều là nghe không hiểu tiếng người, tự dùng phương thức của mình để lý giải sao? Hoắc Hành Tuấn kỳ quái gì đó tối hôm qua cũng như thế, Hoắc Chính Nghiệp cũng như vậy, Hoắc Hành Nhiễm với Hoắc Đình lại không cần nói!

Hoắc Đình ngay từ đầu đã không đoán được tâm tư, nhãn thần sáng lên. Bé trộm ngắm Trần Dục Nhiên, thấy vẻ mặt cậu đỏ bừng, vì thế che miệng lại nở nụ cười thần bí. Bé đã nói ba ba với anh có chút không thích hợp. Lần đó Trần Dục Nhiên rơi xuống nước, ba ba mang theo anh trồi lên mặt nước, môi hai người thế nhưng là dán vào với nhau! Lúc ấy Hoắc Đình bởi vì sợ hãi lo lắng mà không suy nghĩ nhiều, hiện tại nhớ lại tổng cảm thấy có chút hương vị không nói được nên lời. Nghe nói tối hôm qua cũng là ba ba mang anh về nhà, như vậy……

Hoắc Đình ở trong lòng yên lặng cổ vũ Hoắc Hành Nhiễm. Bé tuyệt không để ý anh trở thành 'mẹ' của bé.

"Đang nói cái gì vậy?" Thanh âm trầm thấp từ tính của Hoắc Hành Nhiễm đột nhiên vang lên sau lưng Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên còn chưa kịp cảm thấn xong về nhà họ Hoắc này, nghe được thanh âm của đầu sỏ gây nên, tức giận quay sáng muốn trừng hắn.

Tay Hoắc Hành Nhiễm khẽ chạm lên mặt Trần Dục Nhiên: "Sao mặt lại hồng như vậy? Tối hôm qua cảm lạnh sao?" Động tác vô cùng thân thiết, tự nhiên giống như đã từng làm trăm ngàn lần vậy.

Vì thế mọi người ở đây trừ bỏ Trần Dục Nhiên đều đã hiểu.

Trần Dục Nhiên tê cứng.

…… Thế giới này huyền huyễn sao?

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mùng hai

~ đi thăm người thân

~ hy vọng mọi người khoái trá, tiền lì xì nhiều hơn có,[*___*] hì hì…… Đặc biệt tỏ ý cảm ơn nhị lão bản Lôi ~ [3]

34. Chương 33

Nếu Trần Dục Nhiên là một con mồi lười nhác chỉ muốn trốn chạy, vậy thì Hoắc Hành Nhiễm chính là một thợ săn vĩ đại làm cho con mồi thập phần nghẹn khuất.

Về chuyện làm tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm, từ đầu tới đuôi Trần Dục Nhiên đều có điểm mơ hồ, tựa hồ vẫn không có phản ứng lại được, nhưng những người khác đã muốn nhận định cậu là tình nhân của hắn. Nam nhân Hoắc Hành Nhiễm này, ngày hôm qua vẫn còn chưa thân quen lắm, ngày hôm nay lập tức liền có thể thân mật ôm hôn.

Đối với tính cách tản mạn chậm tiêu, trì độn đối với chuyện kết giao giữa người với người như Trần Dục Nhiên mà nói, loại chuyển biến này thật sự là bất khả tư nghị*. Hơn nữa cậu vẫn còn có chút rối rắm, sao cậu có thể không chán ghét chuyện trở thành tình nhân của một người đàn ông chứ?

(*): không thể tin được

Tuy rằng cảm thấy thực bạo lực, nhưng Trần Dục Nhiên đã hạ quyết tâm, nhất định phải hung hăng, hung hăng cự tuyệt Hoắc Hành Nhiễm! Sẽ không để cho hắn dắt mũi mình được nữa!

Đáng tiếc là thẳng đến cuối tuần tiếp theo, Trần Dục Nhiên vẫn như cũ không tìm thấy cơ hội. Bởi vì sau khi Hoắc Hành Nhiễm gặp Hoắc Chính Nghiệp cùng Trầm Bắc Thôn xong, buổi chiều ngày hôm đó liền đi công tác. Sau năm ngày, Trần Dục Nhiên hoàn toàn không có gặp lại Hoắc Hành Nhiễm.

Nhưng thật ra Trần Ngọc Dung lại trở nên có điểm kỳ quái. Trần Dục Nhiên cảm thấy cô ta mạc danh kỳ diệu lâm vào một loại trạng thái gọi là bất an và nôn nóng. Tựa hồ làm cho cô ta hoàn toàn không có tâm tình đi kiếm phiền toái cho Trần Dục Nhiên. Nhìn thấy Trần Dục Nhiên cũng chỉ là hừ một tiếng tiếp tục vuốt tóc đi thẳng. Trần Dục Nhiên thiệt tình cảm thấy cô ta so với trước kia thuận mắt hơn.

Không có sự quấy rầy của Hoắc Hành Nhiễm và Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên dần dần ném hết bọn họ ra sau đầu, bắt đầu lại cuộc sống lười biếng tản mạn bình yên thư thái của cậu. Mỗi lần đúng giờ đi làm, làm một ít công việc không thể làm khó được cậu, tiền lương kiếm được không ít. Thơi điểm nhàm chán còn có thể ngẫm xem có thể tìm một công việc thoải mái để có thu nhập thêm. Tiểu phú tức an, dễ dàng thỏa mãn, Trần Dục Nhiên cảm thấy cậu có thể như vậy mà qua cả đời. Loại tính cách này của cậu sau này làm cho Hoắc Hành Nhiễm có chút đau đầu. Đương nhiên, đây là nói sau.

Bất quá, thời điểm cuối tuần, Trần Dục Nhiên vừa đến biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, liền cảm thấy những ngày thư thái cùng hoài bão của mình sắp không chút nào lưu luyến giương cánh bay đi.

Cậu đã đáp ứng với Hoắc Đình là sẽ đi vườn bách thú với bé. Từ sau khi trải qua một cuối tuần 'ngoài ý muốn', trình độ bài xích của Trần Dục Nhiên đối với Hoắc Hành Nhiễm đã muốn bay lên đến mức ngay cả Hoắc Đình cậu cũng quyết tâm không gặp mặt. Bất quá chuyện đi vườn bách thú với Hoắc Đình là chuyện đã đáp ứng từ trước, Hoắc Đình ở trong điện thoại nước mắt lã chã khóc, cơ hồ là chỉ trích cậu không giữ lời, tội ác tày trời, Trần Dục Nhiên chỉ có thể sờ sờ mũi, mạo hiểm kiên trì ngồi xe đến biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm.

Quản gia người ngoại quốc Charles tự mình đi ra mở cửa cho Trần Dục Nhiên. Vị lão quản gia tuổi đã quá bán trăm này am hiểu ý người lễ phép chào hỏi xong, nói cho cậu biết Hoắc Hành Nhiễm không ở nhà. Bước đi lười nhác không tình nguyện của Trần Dục Nhiên lập tức trở nên nhẹ nhàng tích cực, dẫn đầu đi vào biệt thự, hoàn toàn không nhìn thấy Charles nhìn bóng dáng cậu nở nụ cười hiền lành dung túng – một nụ cười mà chỉ dùng để đối đãi với người trong nhà.

Charles cơ hồ là người nhìn Hoắc Hành Nhiễm lớn lên. Ông phi thường rõ ràng thiếu gia trẻ tuổi xuất sắc của mình ở phương diện tình cảm là cơ nào mắt cao hơn đầu, khó có thể nắm lấy. Chuyện Hoắc Hành Nhiễm có vẻ hư hư thực thực qua lại với một người nào đó đã là việc của ba năm trước. Ngay lúc Charles nghĩ thiếu gia thân ái của ông đã quyết tâm sống độc thân thì sự xuất hiện của Trần Dục Nhiên làm cho người phi thường kinh hỉ. Trời ạ! Vô luận là chơi đùa hay là thật tâm, thiếu gia rốt cục lại nhìn trúng một người!

Vốn nghĩ Trần Dục Nhiên là bạn của tiểu thiếu gia Hoắc Đình, nhưng rất nhanh Charles đối với Hoắc Hành Nhiễm mình chăm sóc gần ba mươi năm chắc chắn rằng thiếu gia đối với Trần Dục Nhiên có chút đặc biệt. Khi nào thì thấy qua thiếu gia mặt ngoài ôn hòa cao nhã nội tâm lãnh đạm hờ hững 'dạy' một người ngoài như là con của mình? Lại càng không cần nói sau khi Trần Dục Nhiên hôn mê vì rơi xuống nước, thần sắc của Hoắc Hành Nhiễm vẫn luôn có chút đăm chiêu.

Charles phi thường tin tưởng tiểu tử tên Trần Dục Nhiên kia không lâu nữa sẽ thường xuyên xuất hiện ở Hoắc gia. Bất quá xét thấy biểu hiện vội vàng lừa gạt người của thiếu gia, tựa hồ chỉ càng làm cho tiểu tử kia cảm thấy miễn cưỡng cùng bất an, làm cho tiểu tử kia lộ ra một tia dè chừng và sợ hãi, 'cách xa một chút, không liền xoay người trốn'. Làm một quản gia vĩ đại, Charles cố gắng đem cảnh giác của tiểu tử kia buông xuống, để thiếu gia nhanh chóng ôm được mỹ nhân về.

Nghĩ đến đây, Charles nhanh chân tới gần Trần Dục Nhiên, hữu hảo nói: "Trần thiếu gia, có một vị khách không quan trọng lắm đến đây. Thiếu gia không có ở nhà, mong ngài cùng với tiểu thiếu gia giữ nguyên kế hoạch đi vườn bách thú, lão Charles sẽ phụ trách tiếp khách."

Trần Dục Nhiên sửng sốt, có điểm mờ mịt gật gật đầu: "Nga, được, cám ơn."

Loại sự tình có khách đến biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm này, cần nói cho cậu biết sao? Loại ngữ khí dùng để nói với nữ chủ nhân này là lỗi giác của cậu đi? Đúng không?

Chân chính làm cho Trần Dục Nhiên sinh ra ảo giác là, cậu ở trong phòng khách nhìn thấy Trần Ngọc Dung đang câu nệ ngồi ở một góc!

"Charles đã báo cho vị Trần tiểu thư này biết thiếu gia không có ở nhà. Bất quá cô ấy kiên trì phải đợi thiếu gia trở về. Charles đã xin chỉ thị của thiếu gia, thiếu gia chỉ nói là hảo hảo tiếp đãi cô ấy, trời tối thì đưa cô ấy về, cũng không có nói là có thể gấp gáp trở về gặp cô ấy hay không." Charles nhẹ giọng giai thích, trong giọng nói có chút không ưa Trần Ngọc Dung. Một thục nữ có giáo dưỡng hẳn là nên rụt rè e lệ, không dễ dàng nhận sự theo đuổi của đàn ông. Tại phương diện này, Trần Dục Nhiên rõ ràng so với Trần Ngọc Dung làm được tốt hơn nhiều.

Trần Dục Nhiên không để ý ông đang nói cái gì, càng không có lưu ý ông dùng loại ngữ khi báo cáo với nữ chủ nhân rằng nam chủ nhân của mình ở bên ngoài bị dã nữ nhân không biết tự lượng sức mình bám lấy. Cậu chỉ đang suy nghĩ nếu Trần Ngọc Dung biết cậu có qua lại với Hoắc Hành Nhiễm, lại còn thường xuyên lui tới với Hoắc Đình, cô ta sẽ có biểu tình như thế nào? Lúc trước mỗi khi Hoắc Hành Nhiễm đối với cậu thân thiết một chút thôi, ngay hôm sau nữ nhân này sẽ đào một cái hố chờ cậu nhảy vào, huống chi hiện tại cậu đã tiến xa hơn?

…… Cậu có thể ở trong tình huống còn chưa có mở rộng này vụng trộm trốn đi không? Ứng phó với Trần Ngọc Dung thật phiền toái.

Nhưng trước không nói Charles vẫn phòng ngừa chu đáo cố ý vô tình ngăn cản đường chạy của cậu, thì lái xe của biệt thự cũng sẽ không nhận thêm bất cứ yêu cầu nào ngoài của ông chủ và quản gia. Trần Ngọc Dung giống như trời sinh không hợp với Trần Dục Nhiên, đã muốn nhìn thấy Trần Dục Nhiên đang đứng trước lối vào phòng khách, hơn nữa còn thất thanh thét chói tai: "Sao mày lại ở chỗ này, Trần Dục Nhiên!?"

****

"Anh ấy đương nhiên phải ở chỗ này, dì Trần à!" Thanh âm mềm mềm nhu nhu của Hoắc Đình đột nhiên xuất hiện!

Lưng bé đeo một cái ba lô màu đen, mặc một bộ quần áo thể thao ngắn tay cùng một đôi giày thể thao trông rất đẹp trai, một bộ chuẩn bị ra ngoài đi chơi. Khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm trẻ con của bé mất hứng nhìn Trần Ngọc Dung. Bé nhớ rõ nữ nhân này. Mỗi lần gặp mặt cô ta đều hô to gọi nhỏ với Trần Dục Nhiên, điều này làm cho Hoắc Đình có ấn tượng không tốt với cô ta.

Sau lưng Hoắc Đình còn có Trầm Bắc Thôn một thân quần áo thường ngày. Anh nhã nhặn ngại ngùng, ôn nhu hiền lành, nhưng đối với chất vấn không chút lễ phép của Trần Ngọc Dung, trong mắt hiện lên một tia không đồng ý.

Charles đứng bên người Trần Dục Nhiên, mặt không chút thay đổi.

Nhận thấy được những ánh mắt không thoải mái, cuối cùng Trần Ngọc Dung cũng lấy lại tinh thần, có chút bối rối giải thích: "Thực xin lỗi, tôi chỉ là quá kinh ngạc, Trần…… cậu ta chỉ là thực tập sinh của Á Thánh, cư nhiên lại đến nhà của Hoắc đại ca……"

"Là ba ba bà cháu mời anh ấy cuối tuần đến. Hôm nay anh ấy còn cùng cháu đi vườn bách thú." Hoắc Đình chạy chậm đến bên người Trần Dục Nhiên, bám lấy cánh tay cậu, đắc ý nói. Bé thực không dễ dàng mới tranh thủ được một cơ hội đi ra ngoài chơi!

"Cái gì? Cậu ta cùng cháu đi vườn bách thú?" Sắc mặt Trần Ngọc Dung lập tức thay đổi, cô tựa hồ có chút không biết làm sao, "Như thế nào lại vậy? Cậu ta khi đó rõ ràng không có…… Ý của dì là, cậu ta cùng cháu đi vườn bách thú căn bản là không dùng được……"

Sắc mặt những người khác trở nên có chút kỳ quái.

"Đi vườn bách thú phải có tác dụng sao?" Hoắc Đình ngửa đầu, dùng ánh mắt 'cô là đồ ngốc sao' nhìn Trần Ngọc Dung.

Mặt Trần Ngọc Dung nhất thời hết xanh lại trắng.

"Chú Trần cũng sẽ đi cùng chúng cháu." Hoắc Đình nói.

"Trầm tiên sinh cũng cùng đi?" Trần Ngọc Dung kinh ngạc nhìn Trầm Bắc Thôn, tựa hồ nghĩ đến cái gì, mặt trắng bệch, "Các người…… Tôi……"

"Dì Trần cũng muốn đi cùng bọn cháu sao?" Hoắc Đình hồ nghi hỏi.

"Không!" Trần Ngọc Dung không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, "Tôi mới không đi! Các người đi, các người muốn đi thì đi đi!" Vấn đề này tựa hồ làm cô tỉnh táo lại, dồn dập nói.

"Trần tiểu thư đối với chuyện chúng tôi đi vườn bách thú có dị nghị gì sao?" Trầm Bắc Thôn nghi hoặc hỏi.

"Không có……" Trần Ngọc Dung hít một hơi, "Ý của tôi là, thật xin lỗi, tôi có chút không thoải mái……"

"Để Charles bảo lái xe đưa Trần tiểu thư trở về?" Charles mở miệng.

"Không, tôi sẽ đợi ở đây!" Trần Ngọc Dung lập tức cự tuyệt đề nghị của Charles "Tôi sẽ ở đây…… chờ Hoắc tổng. Tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với anh ấy."

"Thiếu gia hôm nay không nhất định sẽ trở về. Hay là Trần tiểu thư lưu lại một lời nhắn……" Charles cảm thấy Trần Ngọc Dung có điểm không thích hợp, không muốn cô ta tiếp tục ở lại biệt thự.

"Tôi phải tự mình nói với Hoắc tổng." Trần Ngọc Dung cắt ngang lời nói của Charles.

"Nếu em gái tôi có chuyện quan trọng muốn nói với Hoắc tổng thì cứ để cô ấy ở lại đây chờ Hoắc tổng đi." Trần Dục Nhiên ở bên cạnh luôn không nói lời nào đột nhiên mở miệng.

Trần Ngọc Dung nghe được cậu nói phụ cho cô, có chút kinh ngạc nhìn cậu một cái, nếu là bình thường, cô tuyệt đối sẽ không tiếp nhận 'ý tốt' của Trần Dục Nhiên, nhưng lúc này suy nghĩ của cô có chút loạn, không do dự vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, xin cho tôi ở lại đây."

Hiển nhiên lời nói của Trần Dục Nhiên so với lời nói của Trần Ngọc Dung có tác dụng hơn nhiều lắm.

"Vậy được rồi. Dì trần, chúng cháu đi trước đây!" Hoắc Đình làm tiểu chủ nhân mở miệng đồng ý, bé ủng hộ vô điều kiện với quyết định của Trần Dục Nhiên, "Anh ơi, chúng ta đi thôi!" Có chút nhảy nhót thúc giục.

"Ân." Trần Dục Nhiên gật đầu, dắt tay Hoắc Đình đi ra ngoài.

Trầm Bắc Thôn tốt bụng nói: "Nếu Trần tiểu thư không thoải mái thì nghỉ ngơi một chút đi, không cần suy nghĩ nhiều." Anh sâu sắc nhận thấy được cảm xúc của Trần Ngọc Dung dao động rất lớn.

Trần Ngọc Dung miễn cưỡng cười cười với anh, có chút lung tunh đồng ý, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng dáng dần đi xa của bọn họ.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xì poi chương sau — nhưng hiện tại, nàng trơ mắt nhìn một ít người quen đi chịu chết……

35. Chương 34

Kiếp trước, cuộc đời của Trần Ngọc Dung có thể nói là thất bại đến cực điểm, cả đời cô ta phải trải qua rất thống khổ bất lực. Khi đó, mẹ của cô ta Ninh Thanh Thanh rất yếu đuối, bị Trần Huy tình thâm chân thành dụ dỗ, biết rõ Trần Huy đã kết hôn, nhưng vẫn đồng ý làm tình nhân của hắn, làm người thứ ba trong hôn nhân của người khác. Ngay từ đầu những ngày Ninh Thanh Thanh trải qua cũng không quá khổ. Bởi vì Trần Huy quả thật có vài phần thích cô, hơn nữa Ninh Thanh Thanh chính là quân cờ quan trọng nhất để hắn chống lại Trần Dũng cùng với vợ mình, Trần Huy đối với cô khá tốt. Trần Hy chán ghét Đinh Di cho nên khi Đinh Di sinh hạ trưởng tổn của Trần gia không lâu thì Ninh Thanh Thanh sinh ra Trần Ngọc Dung. Chuyện này làm cho Đinh Di thống khổ hậm hực, sau khi sinh luôn luôn điều dưỡng nhưng thân thể vẫn không chuyển biến tốt, thậm chí còn có thông tin truyền ra là bệnh tình nguy kịch.

Trần Huy từng hứa hẹn, một khi Đinh Di qua đời, hắn sẽ cưới Ninh Thanh Thanh vào cửa. Nhưng hứa hẹn này, kiếp trước Trần Huy không thực hiện.

Bởi vì sau khi sinh Trần Ngọc Dung, bụng của Ninh Thanh Thanh không có nửa điểm tin tức. Thẳng đến khi Trần Ngọc Dung chết đi ở kiếp trước, cô ta vẫn là con gái duy nhất của Trần Huy, Trần Dục Nhiên là con trai duy nhất của hắn. Nhưng là ngay lúc đó, Trần Huy không hề biết. Hắn là con trai độc nhất của Trần gia, hắn không thích trưởng tử (con trai trưởng) Trần Dục Nhiên, vì thế hắn bắt đầu có thêm người tình ngoài Ninh Thanh Thanh. Nhưng nhiều năm qua đi, hắn vẫn như cũ không có thêm người con nào. Cuối cùng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đặt sự chú ý lên người con trai con gái duy nhất của mình. Sau đó kinh hỉ phát hiện, so với biểu hiện bình thường của đứa con gái thì con trai Trần Dục Nhiên phi thường thông minh hiểu chuyện.

Đó là đương nhiên. Trần Huy bởi vì cứ lắc lư qua lại không ngừng đối với những nữ nhân mà không quan tâm đến con mình. Nhưng Trần Dũng cũng không ngồi không, từ sau khi Trần Dục Nhiên được sinh ra, ông bắt đầu chú ý đến đứa cháu trai này, cũng âm thầm phái người quan sát đứa cháu gái Trần Ngọc Dung ông chưa bao giờ thừa nhận. Ngay lúc đó, Trần Ngọc Dung ảnh hưởng sự nhát gan đơn thuần của Ninh Thanh Thanh, tính tình cũng không được Trần Dũng thích, ngược lại Trần Dục Nhiên được Đinh Di tận tâm dạy bảo, làm việc có bài bản, lễ phép hiểu chuyện, luôn được Đinh gia tán thưởng cùng ủng hộ. Trần Dũng tự nhiên cũng vì vậy mà càng coi trọng Trần Dục Nhiên, bắt đầu bắt tay vào dạy dỗ Trần Dục Nhiên. Có sự giáo dục cùng với ủng hộ của Trần Dũng, Trần Dục Nhiên càng lớn lại càng xuất sắc.

Những người gặp qua Trần Dục Nhiên đều khen ngợi cậu trước mặt Trần Dũng và Trần Huy, chưa từng có một ai nhớ rõ Trần Dục Nhiên còn có một em gái cùng cha khác mẹ kém cậu một tuổi là Trần Ngọc Dung!

Dần dần, thời gian Trần Huy ở lại nhà lớn Trần gia ngày càng nhiều, số lần đến nơi ở của Ninh Thanh Thanh ngày càng ít. Cho dù đến, đề tài cũng chỉ xoay quanh sự nghiệp của hắn, chuyện con của hắn, cho dù phát hiện Trần Ngọc Dung không vui, cũng chỉ an ủi qua loa: "Dung Dung là con gái, không cần biết nhiều như vậy……" Nhưng hắn lị càng thích, càng thưởng thức đứa con trai duy nhất của mình!

Ninh Thanh Thanh ở sau lưng cũng nức nở thở dài trước chuyện Trần Ngọc Dung không phải con trai……

Từ nhỏ đến lớn, Trần Ngọc Dung cũng không dám ở trước mặt người khác nhắc tới chuyện cô ta là con của Trần gia. Trên ti vi, trong miệng bạn bè nghe được tin tức của Trần Dục Nhiên, cậu lúc nào cũng cao cao tại thượng, là vương tử điện hạ của Trần gia, là tình nhân trong mộng của mọi cô gái. Trần Ngọc Dung là em gái của cậu, còn chưa có được cậu thừa nhận, không hiểu được đến nửa phần là con của Trần gia thì sẽ được cái gì!

Sau khi Đinh Di qua đời, bởi vì Trần Dục Nhiên phản đối, Trần Huy cho dù vẫn tình nhân vô số như cũ, nhưng rốt cuộc không có cưới vợ mới. Thân phận tình nhân của Ninh Thanh Thanh theo cô cả đời. Sau đó không biết là ai tuôn ra tin tức Trần Ngọc Dung là con gái riêng của Trần gia. Cô ta bắt đầu bị bài xích bị cô lập, bởi vì cô ta là 'đối nghịch' với Trần Dục Nhiên, bởi vì mẹ của cô ta là bên thứ ba với cha mẹ của vương tử điện hạ, cho dù Trần Dục Nhiên chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô ta một cái……

Cô ta một lần lại một lần bị bức nhìn thẳng vào sự chênh lệch giữa cô ta và Trần Dục Nhiên: Xuất thân, thành tích, tài năng, trình độ được hoan nghênh…… Lòng tự trọng cùng lòng tự tin của cô ta một lần lại một lần rơi xuống đáy cốc.

Cô ta thử phản kháng! Cô ta phản nghịch, cô ta không học giỏi, hút thuốc, đánh nhau, nếu không thể trực diện so sánh với Trần Dục Nhiên, vậy thì cô ta sẽ dùng phản diện để hấp dẫn sự chú ý của Trần gia! Nếu Trần gia mặc kệ cô ta, cô ta liền đem chuyện gièm pha Trần Huy nuôi dưỡng tình nhân bên ngoài ra cho tất cả mọi người đều biết!

Trần Huy thở hổn hển tìm được cô ta, tát cho cô ta một cái, ngoan độc nói: "Mày không có nhập vào hộ tịch của Trần gia, cho dù mày có nói chuyện này ra ngoài, tao cũng không thừa nhận mày là con gái của tao, mày cho mày là cái gì?"

Tâm Trần Ngọc Dung hung hăng đau xót, từ đó vô cảm đối với Trần Huy, trong đầu luôn có ý niệm điên cuồng!

Cô ta quay được video lúc làm tình của Trần Huy với Ninh Thanh Thanh, lấy ra để uy hiếp Trần Huy, bắt hắn chu cấp tiền cho hai mẹ con!

Trần Huy tức giận đến nỗi muốn ngất xỉu! Nhưng bây giờ là lúc sự nghiệp của hắn đang phất lên, làm sao có thể làm ra tiếng xấu này?

Đối với thần sắc ngoan tuyệt của Trần Ngọc Dung, hắn chỉ có thể khuất phục. Trừ bỏ không cưới Ninh Thanh Thanh vào cửa Trần gia, đối với yêu cầu của Trần Ngọc Dung, hắn có đủ khả năng để đáp ứng.

Trần Ngọc Dung nhân cơ hội vì mình bớt lấy một đống lớn ưu việt. Năm ấy hai mươi lăm tuổi cô ta gia nhập vòng giải trí, tại trong cái thế giới kỳ quái kia dốc hết sức lực, hy vọng có một ngày trở thành ngôi sao đỏ tía*, giãy ra khỏi bóng ma Trần Dục Nhiên tạo nên. Nhưng thần may mắn dường như không có chú ý đến cô ta, cho dù cô ta dùng hết các loại phương pháp, cô ta vẫn như cũ chỉ là một ngôi sao hạng ba. Cuối cùng lại bởi vì rơi vào cạm bẫy của quản lý cao tầng trong công ty điện ảnh, trở thành tình nhân ngoài giá thú của hắn ta, bị mụ vợ điên của lão quản lý kia một dao đâm chết……

(*): chỉ độ nổi tiếng của ngôi sao

Ác mộng này tựa như một dấu vết khắc sâu vào trong lòng Trần Ngọc Dung. Cho dù đã là việc của kiếp trước, thế nhưng khi đêm khuya nằm mơ, cô ta vẫn có thể đang ngủ mà khóc đến tỉnh.

Trần Ngọc Dung một bên kiệt lực muốn quên đi những chuyện đã xảy ra vào kiếp trước, một bên lại không thể không vắt óc nhớ lại những chuyện này, lợi dụng những chuyện đã từng xả ra để giành được lợi ích lớn hơn nữa trong kiếp này.

Ở trong lòng cô ta, Trần Dục Nhiên chính là ngọn nguồn của mọi thống khổ mà cô ta phải chịu vào kiếp trước. Cô ta phải vượt qua cậu, giỏi giang hơn cậu, tài năng hơn cậu, có được thành tựu của chính mình……

****

Trần Ngọc Dung nhớ rõ chuyện xảy ra vào năm mười chín tuổi ở kiếp trước. Một năm kia có thể nói là sỉ nhục của cô. Cô lần thứ hai thi rớt địa học, Trần Dục Nhiên cũng đã xin vào một trường danh tiếng của nước ngoài, không lâu nữa sẽ đi du học.

Khi đó quan hệ của cô cùng với Trần Huy còn chưa căng thẳng như vậy. Trần Ngọc Dung không nghĩ muốn học lại, cô hy vọng Trần Huy tài cán vì cô nghĩ biện pháp, cho cô học lại đại học. Trần Huy lại bận việc, thậm chí có chút sứt đầu mẻ trán, bởi vì Thiên Khê xảy ra một vụ án bắt cóc vô cùng nghiêm trọng. Vụ bắt cóc này liên lụy trực tiếp đến Hoắc gia ở kinh thành. Trần gia ở Thiên Khê rất có lực ảnh hưởng, đang toàn lực trợ giúp Hoắc gia xử lý chuyện này. Lúc ấy Trần Ngọc Dung cũng không biết Hoắc gia ở kinh thành có ý nghĩa gì, chính là trong lòng cực độ bất mãn vì Trần Huy bởi vậy mà xem nhẹ đại sự trong cuộc đời cô. Vụ án bắt cóc này cuối cùng lại tạo thành một vụ án mạng. Trong đó một người bị thương là đứa con duy nhất của Hoắc gia đời thứ tư, vết thương của nó trực tiếp làm cho nó vượt qua tuổi già trên xe lăn, còn toàn bộ những người đi theo đứa bé này đến vườn bách thú đều chết hết. Trần Ngọc Dung không có đem chuyện này ở trong lòng, cô chính là thở phào một hơi, bởi vì Trần Huy rốt cục cũng có thời gian nói chuyện với cô……

Năm năm sau, cô rốt cục hiểu được Hoắc gia ở kinh thành có bao nhiêu lớn mạnh. Nội đấu của Hoắc gia thậm chí khiến cho xã hội rung chuyển trong một đoạn thời gian. Cuối cùng người thắng là Hoắc Hành Nhiễm. Hắn chỉ lộ mặt một chút trong báo xã hội. Hình ảnh là hắn đang đẩy xe lăn cho con mình, trực tiếp đi vào Hoắc gia, cũng tuyên bố chờ đến ngày con hắn trưởng thành, hắn sẽ đem mọi thứ của Hoắc gia cho đứa con tàn phế của mình làm quà sinh nhật. Ngày đó tất cả báo chí đều là tin tức về Hoắc gia, cường điệu công bố những chuyện có liên quan đến Hoắc Hành Nhiễm, tỷ như tình huống hôn nhân của hắn. Nhưng toàn soạn báo này rất nhanh đã bị đóng cửa. Khi đó Trần Ngọc Dung từng ảo tưởng, nếu cô có thể bám vào Hoắc gia hoặc là Hoắc Hành Nhiễm, cô nhất định sẽ có thể ngẩng đầu nhướn mày, không nói đến Trần Dục Nhiên, chính là toàn bộ Trần gia, cô đều có thể dẫm nát dưới chân.

Trần Ngọc Dung sau khi sống lại hoàn toàn quên hết đối với những tin tức dài dòng này. Thẳng đến khi gặp được Hoắc Hành Nhiễm trong bữa tiệc sinh nhật, trí nhớ của Trần Ngọc Dung như được mở khóa, nhớ lại việc này. Cô mới phát hiện cô vẫn chưa quên Hoắc gia cùng với Hoắc Hành Nhiễm. Cô muốn đem hết những chuyện mà kiếp trước chưa kịp làm, nếm thử một lần!

Cho nên cô nói cho Trần Dũng biết thân phận chân chính của Hoắc Hành Nhiễm, lấy danh nghĩ vào Á Thánh thực tập để tiếp cận Hoắc Hành Nhiễm, tiếp cận Hoắc Đình con hắn. Cô hao hết tâm tư trên người Hoắc Hành Nhiễm, ở trước mặt Hoắc Đình thể hiện mình, hy vọng Hoắc Hành Nhiễm yêu cô, hy vọng Hoắc Đình chấp nhận cô, nhưng vô dụng! Trần Ngọc Dung không phải không nhận thấy Hoắc Hành Nhiễm tuy ôn hòa lễ độ nhưng lại lãnh đạm xa cách. Mắt thấy ngày thực tập từng chút từng chút ngắn lại, đến thời điểm khai giảng, cô chỉ có thể rời khỏi Á Thánh…… Trần Ngọc Dung không muốn bỏ cuộc, tâm tư hung ác, cô định ra một kế hoạch lớn mật! Cô có sự tự tin cô có thể mượn kế hoạch này để làm cho Hoắc Hành Nhiễm và Hoắc Đình cảm kích, sau đó từng bước một đi vào lòng bọn họ, trở thành nữ chủ nhân tiếp theo của Hoắc gia!

Trần Ngọc Dung cầm một ly trà, ngơ ngác ngồi trong biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm. Không biết vì cái gì cô lại cảm thấy có điểm lạnh lẽo.

Hôm nay là ngày xảy ra vụ bắt cóc. Bọn bắt cóc vào ba ngày sau sẽ đấu súng cùng với cảnh sát đến giải cứu, tạo thành thương vong. Khi Trần Dục Nhiên mặt dày đi vào biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, nghe được Hoắc Đình nhắc tới bọn họ sẽ đi vườn bách thú, cô đã rõ ràng ý thức được, lịch sử không có thay đổi, cô có thể buông tay thực hiện kế hoạch……

Cô rõ ràng biết đi vườn bách thú, Hoắc Đình sẽ có thể bị thương nặng, Trần Dục Nhiên, Trầm Bắc Thôn cùng những người khác có khả năng sẽ chết, nhưng cô không ngăn cản bọn họ.

Đây là vận mệnh của bọn họ!

Trần Ngọc Dung cưỡng chế mình phải nghĩ như vậy. Cho dù hận thấu xương Trần Dục Nhiên ở kiếp trước, Trần Ngọc Dung cũng chưa từng nghĩ tới sẽ giết Trần Dục Nhiên. Cô chỉ muốn thắng cậu ta, làm cho cậu ta phải cúi đầu trước mình nhận thua…… Nhưng hiện tại, cô trơ mắt nhìn một số người mà mình biết đi chịu chết……

Không! Không nhất định sẽ xảy ra chuyện đó! Chỉ cần Hoắc Hành Nhiễm trở về nhanh, cô có thể thực hiện kế hoạch của mình, có khả năng sẽ đúng lúc cứu bọn họ về……

Mặt trời bắt đầu lặn, Trần Ngọc Dung dần dần có chút ngồi không yên, cô bắt đầu đi đi lại lại trong phòng khách, hai tay nắm chặt lại.

Thanh âm của quản gia Charles đột nhiên vang lên: “Trần tiểu thư, thiếu gia đã trở về!”

Trần Ngọc Dung trong lòng chột dạ hoảng sợ, cơ hồ nhìn không được thất thanh thét chói tai, nhưng cô cắn môi nhịn xuống, miễn cưỡng khống chế nội tâm nôn nóng của mình, nhìn chăm chú về phía cửa.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Hành Nhiễm thon dài cao ngất, tao nhã đi vào, hắn bình tĩnh lạnh nhạt hỏi: “…… Nghe nói Trần tiểu thư có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói cho tôi biết?”

“Đúng vậy, Hoắc tổng!” Trần Ngọc Dung nhìn thấy hắn, rốt cục cảm thấy an tâm, cô vội vàng nói, “Em trong lúc vô ý nghe được một chuyện rất đáng sợ……”

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xì poi chương sau —

"Thực đáng tiếc, cô không thành ân nhân của Hoắc gia được rồi!" Hoắc Chính Nghiệp cười châm chọc nói, trong mắt lại không hề ý cười, tất cả đều là ngoan sắc!

36. Chương 35

"…… Ý của Trần tiểu thư là, cô trong lúc vô tình nghe được có người nói muốn bắt cóc con tôi. Cô không thể xác định được tính chân thật của chuyện này, cho nên kiên trì phải đối mắt nói chi tôi biết?" Hoắc Hành Nhiễm ngồi trên ghế xoay trong thư phòng, hai tay đan vào nhau, trầm tĩnh đặt trên bàn làm việc. Tầm mắt thâm thúy lợi hại của hắn không hề chớp mắt nhìn Trần Ngọc Dung.

Trần Ngọc Dung dưới ánh mắt đầy áp lực của hắn, trên trán đã toát mồ hôi, lời kể nguyên bản lưu loát trở nên có chút lắp bắp.

Ngay từ đầu Trần Ngọc Dung lấy 'em nghe nói có người muốn bắt cóc con của Hoắc đại ca' để hấp dẫn sự chú ý của Hoắc Hành Nhiễm. Hắn lúc này mời Trần Ngọc Dung đến thư phòng nói chuyện.

Dựa theo cách nói của Trần Ngọc Dung, ba ngày trước cô cùng với bạn đến một quán bar chơi, trên đường đi vào phòng vệ sinh, cô đột nhiên nghe được tên 'Hoắc Đình'. Cô nhớ rõ đây là tên của con trai Hoắc Hành Nhiễm, những bởi vì ngữ khí của đối phương hàm hồ kỳ quái, cô bất giác nghe cẩn thận, sau đó nghe được một số từ như 'bắt cóc', 'tiếp ứng', 'ba ngày sau'. Ngay từ đầu cô không có để trong lòng, nhưng càng nghĩ càng thấy không thích hợp, càng nghĩ càng thấy bất an……

"…… Những người khác cảm thấy em thực buồn cười, chỉ bằng nghe được vài chữ mà lại có thể tưởng là có người muốn gây bất lợi cho con của Hoắc đại ca…… Nhưng nhỡ đâu, nhỡ là thật thì sao? Nếu là thật, chẳng phải Tiểu Đình sẽ gặp nguy hiểm? Em thực lo lắng bé sẽ xảy ra chuyện……" Nói xong, Trần Ngọc Dung lo lắng, vẻ mặt chân thành tha thiết, tràn đầy sự quan tâm. Cô cảm thấy lý do thoái thác cùng với cảm tình chân thành của cô không chê vào đâu được.

"Nếu Trần tiểu thư lo lắng con trai tôi sẽ xảy ra chuyện, vì sao lại không ngăn cản bọn họ đi ra ngoài?" Hoắc Hành Nhiễm nhíu mi, tựa hồ nửa tin nửa ngờ.

Trần Ngọc Dung sớm có chuẩn bị, cô tự giễu cười "Em không lấy được chứng cớ chứng thật lời nói của em. Em ngay cả số điện thoại của Hoắc đại ca cũng không biết, dựa vào cái gì để thuyết phục con của anh không nên ra ngoài? Tiểu Đình cũng không thích em, nhưng em thật sự rất quan tâm đến bé…… Hơn nữa, trừ bỏ anh, em không tin bất luận kẻ nào……" Ánh mắt tin tưởng sùng bái gắt gao nhìn chằm chằm Hoắc Hành Nhiễm.

Cô tin tưởng cho dù là sắt đá, ở trong ánh mắt này của nàng đều sẽ hơi chút động dung.

Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ cũng động dung.

"Tin tức của Trần tiểu thư phi thường hữu dụng. Xin chờ chút." Hắn tao nhã đứng lên, hơi vội vàng cầm lấy di động đi ra ngoài, xem ra là muốn liên hệ với người liên quan hỏi tình hình.

Lúc hắn đi rồi, Trần Ngọc Dung bất giác lộ ra nụ cười đắc ý, cô có chút thỏa thuê mãn nguyện nhìn chung quanh thư phòng của Hoắc Hành Nhiễm, cảm thấy mình đã thành công bước đầu tiên.

Bất quá một lát sau, Hoắc Hành Nhiễm một lần nữa trở lại thư phòng. Mái tóc chỉnh tề của hắn hơi hỗn độn, trong mắt chợt lóe sự lo lắng vội vàng, lại rất nhanh hồi phục bình tĩnh kiên định.

Hắn ngồi ở trước mặt Trần Ngọc Dung, không mang theo cảm tình nào kết luận lại tin tức mà cô ta cung cấp.

"Dạ, đúng vậy……" Trần Ngọc Dung khẳng định cách nói của hắn.

Hoắc Hành Nhiễm không nói một câu, lẳng lặng nhìn cô ta, có chút đăm chiêu.

"…… Có vấn đề gì sao, Hoắc đại ca?" Trần Ngọc Dung rất nhanh không chống lại được cái nhìn chăm chú của hắn, hỏi trước. Trong lòng hơi hơi căng thẳng, sợ tình huống ngoài ý muốn xảy ra. Bất quá thật sự thì theo lời nói của cô có chút không hợp, cô cũng chỉ có thể biện giải đó là do nghe lén được.

"Trên người Hoắc Đình có thiết bị truy tìm, tín hiệu trên đó biến mất rồi." Hoắc Hành Nhiễm nói, thần sắc hơi lơi lỏng, lộ ra một chút mệt mỏi cùng lo lắng.

Nói cách khác, Hoắc Đình thật sự mất tích!

Tâm Trần Ngọc Dung trầm tĩnh lại. Bất quá trên mặt lộ ra biểu tình tự trách: "Đều là do em! Em hẳn là nên liều lĩnh ngăn cản không cho bé ra ngoài……"

"Không, này không phải là do A Dung sai." Hoắc Hành Nhiễm cũng không giận chó đánh mèo, "A Dung, thời gian hiện tại cấp bách, cô còn nhớ tõ những người đó nói gì không?" Hắn trực tiếp đem xưng hô lãnh đạm khách khí 'Trần tiểu thư' đổi thành 'A Dung' mà lúc trước đã từng đề cập qua.

"Bọn họ còn nói ra một cái tên, 'Tiệp Tấn'." Trần Ngọc Dung biết hắn tin, vẫn không có cất giấu cái gì, rất nhanh liền nói. Cô cũng hy vọng Hoắc Hành Nhiễm mau chóng phái người đi cứu Hoắc Đình. Nếu Hoắc Đình bình an không bị thương tổn gì, 'ân cứu mạng' của cô đối với bé sẽ trở nên phi thường có ý nghĩa. Nếu Hoắc Đình vẫn trốn không được vận mệnh tàn phế, chờ cô gả cho Hoắc Hành Nhiễm rồi, hoàn toàn có thể thay thế. 'Tiệp Tấn' là một khu phố toàn những kho hàng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố. Kiếp trước vụ đấu súng trong án bắt cóc chính là xảy ra ở nơi đó. Bất quá dựa theo trí nhớ của cô, tin tức này có chút hàm hồ. Cho nên Trần Ngọc Dung không nói thẳng ra vị trí cụ thể ở 'Tiệp Tấn'. Cô tin tưởng, lấy thế lực của Hoắc gia, nhất định có thể tra được.

Hoắc Hành Nhiễm ngay cả nói cũng không thèm nói, trực tiếp cầm điện thoại đi ra khỏi thư phòng. Trần Ngọc Dung có thể hiểu được vì sao hắn vội vàng như thế. Hoắc Hành Nhiễm càng quan tâm con hắn, về sau càng cảm kích cô hơn.

Sau một thời gian, phỏng chừng là Hoắc Hành Nhiễm an bài cứu viện, sau đó tin tức của Hoắc Đình được báo về. Nghĩ đến đây, tâm Trần Ngọc Dung hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Cô kiễn nhẫn chờ người hầu của biệt thự cung kính mời cô ra ngoài, tôn sùng cô. Cô thậm chí còn nhắn một tin về Trần gia, nói cô đang ở biệt thự của tổng tài tập đoàn Á Thánh, sẽ không trở về ăn cơm.

Nhưng cuối cùng, cô lại đợi được hai người cảnh sát mặc thường phục. Trần Ngọc Dung bất giác đứng lên, nghi hoặc bất an nhíu mày.

"Trần tiểu thư, xin chào. Chúng tôi là người của cục cảnh sát thành phố Thiên Khê, cô là đối tượng tình nghi có liên quan đến một vụ án bắt cóc, mời cô theo chúng tôi trở về cục để hỗ trợ điều tra." Bọn họ lấy ra giấy tờ làm chứng, công thức hóa nói.

Trần Ngọc Dung nhất thời sợ hãi: "Các người nói bậy bạ cái gì đó? Tôi muốn gặp Hoắc Hành Nhiễm!"

Hai cảnh sát nhìn nhau.

"Là Hoắc tiên sinh báo cảnh sát." Một người cảnh sát trông khá lớn tuổi nói, "Xin Trần tiểu thư phối hợp làm việc với chúng tôi."

Trần Ngọc Dung bị câu trước đó làm cho giật mình: "Không có khả năng! Chuyện này không có liên quan đến tôi! Là tôi giúp anh ấy tìm được con, tôi là ân nhân của bọn họ……" Hai kiếp làm người, lần đầu tiên đối mắt với cảnh sát, cô sợ hãi, thế nhưng ngay cả lý do Hoắc Hành Nhiễm báo cảnh sát cũng quên không hỏi, suy nghĩ trong lòng bất giác thốt ra.

Điều này làm cho hai cảnh sát kinh nghiệm phong phú càng cảm thấy cô ta có vấn đề: "Trần tiểu thư, con của Hoắc tiên sinh không cần tìm." Thấy Trần Ngọc Dung không muốn phối hợp, bọn họ bắt lấy cánh tay của cô ta, đưa ra khỏi thư phòng.

"Buông ra, các người không có tư cách dẫn tôi đi!" Trần Ngọc Dung thét chói tai, sống chết giãy dụa!

Nhưng vừa ra khỏi thư phòng, động tác của cô ta liền cứng đờ!

Chỉ thấy Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Đình, Trần Dục Nhiên, Trầm Bắc Thôn, Hoắc Chính Nghiệp, Charles đang đứng cùng với nhau, lạnh lùng nhìn cô! Trừ bỏ cánh tay Trầm Bắc Thôn quấn một vòng băng gạc mỏng, những người khác hoàn toàn không bị thương tổn gì.

"…… Các người…… Không có đi vườn bách thú……" Trần Ngọc Dung đột nhiên linh quang chợt lóe, thất thanh kêu lên!

"Thực đáng tiếc, cô không thành ân nhân của Hoắc gia được rồi!" Hoắc Chính Nghiệp cười châm chọc nói, trong mắt lại không hề có ý cười, tất cả đều là ngoan độc! Hán nghe được cô ta ở trong thư phòng kêu la, lửa giận trong lòng lập tức nảy lên! Hắn gắt gao ôm lấy Trầm Bắc Thôn, mạnh quá làm anh đau, nhưng Trầm Bắc Thôn không hề khác thường, dị thường dịu ngoan mặc hắn ôm, giống như là không cảm giác được miệng vết thương trên cánh tay một lần nữa vỡ ra, máu hơi thấm qua lớp băng gạc.

Dù sao đạo hạnh của Trần Ngọc Dung cũng không đủ. Đối với mấy con hồ ly tâm tư sâu đậm trước mặt, tâm tư của cô ta so với trong suốt không khác nhiều lắm. Nhưng bởi vậy, hoàn toàn đã chọc giận Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Chính Nghiệp!

Trong nháy mắt, Trần Ngọc Dung tựa hồ hiểu được vì sao mình bị bắt. Cô không muốn phe phẩy đầu, khẩn cầu Hoắc Hành Nhiễm: "Hoắc đại ca! Hoắc tổng! Không phải em! Thật sự không phải em! Em chỉ là muốn hỗ trợ! Em, em……"

"Trần tiểu thư giải thích với cảnh sát đi! Hoắc gia chúng tôi không chào đón cô." Hoắc Hành Nhiễm nhàn nhạt nói, lời nói lạnh lùng với ý cảnh cáo làm Trần Ngọc Dung rùng mình một cái. Nhớ tới diễn xuất sau khi Hoắc Hành Nhiễm trở về, bất động thanh sắc làm cho con bài chưa lật của cô hoàn toàn bại lộ…… Trần Ngọc Dung giống như nghe được thanh âm cái gì đó vụn vỡ, cô thất thần nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Trần Dục Nhiên, lần đầu tiên đối với vận mệnh cảm thấy sợ hãi cùng vô lực……

Hai cảnh sát thừa dịp Trần Ngọc Dung thất thần, đè nặng cô ta rời đi.

****

Trần Dục Nhiên không hiểu lắm quanh co, cậu tự nhận mình là một người có vẻ hiểu biết Trần Ngọc Dung. Sau khi Trần Ngọc Dung nghe thấy cậu với Hoắc Đình cùng nhau đi vườn bách thú, sắc mặt lập tức trở nên không đúng, không, phải nói là cô ta vừa vặn xuất hiện ở trong biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm vào hôm nay, lại còn phản ứng kỳ quái đối với chuyện bọn họ đi vườn bách thú, trong lòng Trần Dục Nhiên có sự hồ nghi. Tuy rằng Trần Ngọc Dung cực lực che dấu, nhưng Trần Dục Nhiên chưa bao giờ xem nhẹ trình độ nhẫn tâm của em gái này.

Bởi vì không biết tính toán cụ thể của Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên quyết định tương kế tựu kế. Thái độ Trần Ngọc Dung khác thường, không phản bác lời nói của cậu mà còn phụ họa thêm, Trần Dục Nhiên càng thêm cảnh giác.

Sau khi ra khỏi biệt thự, Charles sắp xếp lái xe cho bọn. Xác nhận Trần Ngọc Dung không nhìn thấy họ nữa, Trần Dục Nhiên trực tiếp dừng lại, nói trắng ra: "Phản ứng của Trần Ngọc Dung có chút lạ, tôi cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh."

Mọi người cùng nhau dừng lại nhìn cậu. Trầm Bắc Thôn thực im lặng, Hoắc Đình cảm thấy lẫn lộn, Charles thì nhíu mi, dần dần trở nên nghiêm túc.

"Trầm tiên sinh?" Trần Dục Nhiên trực tiếp hỏi, cậu cảm thấy cảm giác của Trầm Bắc Thôn giống với cậu.

Trầm Bắc Thôn gật gật đầu, gián tiếp tỏ vẻ ủng hộ Trần Dục Nhiên. Nguyên bản lời nói của Trần Dục Nhiên đã làm cho người ta cảnh giác, Trầm Bắc Thôn khẳng định lại làm cho sắc mặt Charles trở nên khẩn trương.

Cậu khoát tay chặn lại, đem mọi người kéo vào một phòng nhỏ ẩn nấp.

"…… Cô ta là em gái cùng cha khác mẹ với tôi. Cô ta là một người không có chuyện gì sẽ không lên Tam Bảo điện, không có lợi ích sẽ không tham gia." Chống lại ánh mắt lợi hại đang trưng cầu ý kiến của Charles, Trần Dục Nhiên nói, "Cô ta đối với chuyện ra ngoài của chúng ta phản ứng quá lớn…… Tôi thật sự cảm thấy có chút không ổn……" Kỳ thật người có mắt đều có thể phản ứng vừa rồi của Trần Ngọc Dung có chút không

ổn, nhưng cô ta cũng không có động cơ để thương tổn bọn họ. Ít nhất thì cô ta đang cực lực lấy lòng Hoắc Đình, đứa con duy nhất của Hoắc Hành Nhiễm, nếu Hoắc Đình xảy ra chuyện gì, Hoắc Hành Nhiễm tuyệt đối có thể làm cho cô ta chết không có chỗ chôn. Cho dù sau lưng cô ta là Trần gia, cũng không thể đột nhiên dùng loại thủ đoạn không có đạo lý này đối phó với Hoắc Hành Nhiễm. Cho nên ngay từ đầu, không ai nghĩ đến một hướng khác.

Trần Dục Nhiên cũng chỉ là có cảm giác như vậy, bảo cậu nói ra lý do hoài nghi của Trần Ngọc Dung, cậu thật đúng là nói không nên lời.

Cậu lười nhác thành tính, không thích đánh bạc, không thích mạo hiểm, cho nên cậu trực tiếp ngăn cản mọi người đi vườn bách thú.

Nhưng cậu cho rằng cậu đối với người khác không có tiếng nói, mà đối với Hoắc Đình cậu chỉ cần nói 'nếu em nhất định phải đi anh liền tuyệt giao với em' là được. Đối với người bạn nhỏ mà cậu thích này, Trần Dục Nhiên tuyệt đối sẽ không cược với cái 'vạn nhất' kia.

Ánh mắt của Charles nhìn Trần Dục Nhiên trở nên thực nhu hòa. Trầm Bắc Thôn có trực giác với nguy hiểm không giống người thường. Charles lại là một quản gia thực xuất sắc, ông đã đi theo người có địa vị cùng quyền thế phi phàm trong gia tộc. Bởi vậy ông có trình độ mẫn cảm đối với những sự tình như bắt cóc vơ vét tài sản so với ba người khác mạnh hơn rất nhiều lần. Ông tin tưởng Trần Dục Nhiên sẽ không nói bừa. Cho dù cảm giác của Trần Dục Nhiên sai, chỉ có một phần vạn khả năng, Charles luôn cẩn thận cũng sẽ tuyệt đối không mạo hiểm. Vô luận kết quả cuối cùng như thế nào, Charles đều cảm kích sự coi trọng cùng bảo vệ của Trần Dục Nhiên đối với Hoắc Đình.

"Yên tâm, để tôi đi xem." Trầm Bắc Thôn vẫn như cũ mang vẻ mặt nhã nhặn ngại ngùng, trên người lại đột nhiên có một cỗ hơi thở nói không rõ hương vị. Tay trái thoạt nhìn dị thường mềm mại của anh vừa chuyển một cái, một khẩu súng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trần Dục Nhiên sửng sốt, nhìn Trầm Bắc Thôn ôn ôn nhu nhu cùng với súng trên tay anh, có điểm không thích ứng chớp chớp mắt.

Trầm Bắc Thôn cười, dung mạo bình thường bởi vì nụ cười này mà trong phút chốc trở nên mị hoặc: "Charles, an bài người cho tôi……"

"Dạ, Trầm tiên sinh." Charles cung kính khom người, lập tức xoay người đi chuẩn bị.

"Anh ơi, chúng ta chờ ở đây đi, để tránh khiến cho cái gì kia chú ý." Không đi vườn bách thú được, Hoắc Đình có chút thất vọng. Nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trong tay Trầm Bắc Thôn, bé cũng rất hiểu chuyện không nói ra. Thấy Trần Dục Nhiên vẫn không hiểu ra sao, bé ra vẻ tiểu đại nhân nhắc nhở cậu.

37. Chương 36

Trầm Bắc Thôn thoạt nhìn nhã nhặn ngại ngùng nhưng thực chất rất tài giỏi.

Về tư anh là người yêu của Hoắc Chính Nghiệp, về công anh lại là đồng nghiệp của Hoắc Chính Nghiệp, trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Á Thánh, về công hay tư đều giữ nguyên quan hệ thân mật với Hoắc Chính Nghiệp. Trừ cái đó ra, trước mắt anh còn là vệ sĩ của Tiểu Hoắc Đình.

Xuất thân của Trầm Bắc Thôn là một điều bí ẩn, mười năm trước bắt đầu trở thành người yêu của Hoắc Chính Nghiệp. Hoắc Chính Nghiệp vì anh mà đấu tranh quyết liệt với gia tộc mình – Hoắc gia ở kinh thành, hắn yêu anh yêu thành nghiện thành si. Vô luận Trầm Bắc Thôn có bao nhiêu năng lực, anh vẫn thập phần dịu ngoan phối hợp, giống như là một khối đất sét mặc cho Hoắc Chính Nghiệp vuốt ve, cho tới bây giờ đều là một bộ dáng cười tủm tỉm tình tính tốt, không có oán giận bất mãn gì.

Lúc trước Tiểu Hoắc Đình bỏ nhà trốn đi, rốt cục khiến cho ba ba của bé Hoắc Hành Nhiễm chú ý đến, quan hệ cha con mới dần dần trở nên thân thiết. Lão gia tử Hoắc gia thấy tình hình như vậy, thực nguyện ý để cho hai cha con họ ở chung nhiều hơn. Hoắc Đình là đứa nhỏ duy nhất của Hoắc gia đời thứ tư, thân phận đặc biệt, lão gia tử đã tuyên bố ở trong Hoắc gia, Hoắc Đình chính là người thừa kế tiếp theo của Hoắc gia, tương lai sẽ tiếp nhận vị trí của bác họ bé là Hoắc Hành Tuấn. Sự an toàn của Hoắc Đình vẫn

luôn được chú trọng. Trên người bé luôn có một thiết bị truy tìm, còn có một đội vệ sĩ tư nhân riêng của Hoắc gia. Hoắc Đình từ nhỏ đã bắt đầu sống với các loại huấn luyện, đến năm sau bé được sáu tuổi, sẽ chính thức nhận huấn luyện võ thuật.

Những loại sự tình như kiểu bắt cóc vơ vét tài sản này, Hoắc Đình còn nhỏ đã có không ít nhận thức. Hiện tại bé cơ bản đã có thể phân biệt người tốt hoặc người xấu. Này cũng là nguyên nhân duy nhất khiến bé bỏ nhà trốn đi liếc mắt một cái đã nhìn trúng Trần Dục Nhiên.

Bất quá, loại cuộc sống ngày ngày chịu sự giám thị này, đương nhiên là Tiểu Hoắc Đình không thích. Bé sống trong biệt thự của ba ba Hoắc Hành Nhiễm, đi đâu cũng bị bắt phải mang theo vệ sĩ.

Sau lại là Trầm Bắc Thôn nhìn thấy Hoắc Đình vì thế mà phiên não, anh liền tự tiến cử mình làm vệ sĩ. Chuyện này khiến cho Hoắc Chính Nghiệp phi thường oán niệm, nhưng sau khi nhìn thấy Trầm Bắc Thôn một mình có thể đánh ngã một đám vệ sĩ tư nhân của Hoắc gia, Hoắc Hành Nhiễm liền không thèm để ý tới kháng nghị của Hoắc Chính Nghiệp, vui vẻ đồng ý nhận Trầm Bắc Thôn làm kiêm chức vệ sĩ lâm thời của Hoắc Đình.

Trầm Bắc Thôn có cảm giác cực kỳ linh mẫn đối với nguy hiểm, tuy rằng nhiều năm ở ẩn cùng với cố ý ngủ đông trong sự dung túng đau sủng của Hoắc Chính Nghiệp, nhưng anh đối với sự không ổn của Trần Ngọc Dung vẫn có chút nghi ngờ, cũng ở dưới sự hoài nghi của Trần Dục Nhiên và sự băn khoăn của Charles mà nhanh chóng khẳng định một điều – có người muốn gây bất lợi cho Hoắc Đình!

Trần Dục Nhiên ngăn cản mọi người đi vườn bách thú, điểm xuất phát đương nhiên là tốt. Nhưng cứ như vậy, bọn họ còn muốn cẩn thận đề phòng hành động tiếp theo của đối phương. Cho nên không bằng tương kế tựu kế, dẫn rắn ra khỏi ổ!

Có Hoắc Đình với tiểu tử Trần Dục Nhiên này ở đây, nếu chỉ có mình Trầm Bắc Thôn bảo vệ thì đúng là lấy trứng chọi đá. Hiện tại trước tiên phải có tình báo, có chuẩn bị, đối phương muốn ra tay, cũng không phải chuyện dễ dàng!

Trầm Bắc Thôn trực tiếp bảo Charles gọi đoàn vệ sĩ của Hoắc Đình lại đây, để một nhóm người ở lại đây che dấu, chỉ còn Trầm Bắc Thôn cùng với hai người giả trang Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình, giữ nguyên kế hoạch xuất phát.

Trên đường đến vườn bách thú, ở vùng ngoại thành, bọn họ gặp phải bọn cướp! Hành động cùng với nhân số của đối phương làm Trầm Bắc Thôn thực ngoài ý muốn – đây không phải là bọn cướp bình thường, đây là một tổ chức cùng loại với lính đánh thuê!

Trầm Bắc Thôn có sự trợ giúp của vệ sĩ tư nhân mà còn cảm thấy chật vật thì chuyện trúng đạn trầy tay rách da là chuyện không thể tránh. Nếu đi vườn bách thú chỉ có ba người Hoắc Đình, Trần Dục Nhiên, Trầm Bắc Thôn thì hậu quả chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi!

Bởi vậy khi Hoắc Chính Nghiệp nghe được tin tức liền gấp gáp trở về, quả thực là giận không thể chịu nổi!

Trước khi Trầm Bắc Thôn xuất phát, Charles đã nhanh chóng gọi điện cho Hoắc Hành Nhiễm. Hoắc Hành Nhiễm lập tức buông hết công việc trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về, một bên để cho Trầm Bắc Thôn cứ buông tay mà làm, một bên điều động quan hệ cung cấp trợ giúp, đồng thời để người tra rõ cuộc đời của Trần Ngọc Dung cùng nói với Charles tùy thời báo cáo sự tình.

Hoắc Hành Nhiễm trong vòng ba tiếng sau khi Trầm Bắc Thôn xuất phát đã lên trực thăng trở về biệt thự. Khi đó Trầm Bắc thôn vừa mới chấm dứt cuộc sống mái với bọn cướp, bởi vì trước đó dùng thiết bị chặn lại tín hiệu của bọn cướp, làm cho bọn cướp không thể liện hệ với đồng bọn, bọn chúng chết ba bị thương hai, bắt sống hai người. Mà người Hoắc Hành Nhiễm tìm đến thông qua con đường của mình, tiếp nhận công việc thanh lý.

Trầm Bắc Thôn lặng lẽ trở lại biệt thự, bác sĩ tư nhân đã được gọi tới trước đó, giúp anh tiêu độc băng bó. Hoắc Hành Nhiễm trước tiên nói chuyện với anh, từ miệng anh nghe được tin tức về bọn cướp, mặt hắn hoàn toàn trầm xuống! Hắn thậm chí không đè nén được cảm xúc của mình, trực tiếp xoay người ôm chặt lấy Trần Dục Nhiên sắc mặt đã trắng bệch cùng với Hoắc Đình. Từ khi Trầm Bắc Thôn bị thương trở về, Hoắc Đình vẫn luôn bị Trần Dục Nhiên ôm vào trong ngực. Vô luận nguyên nhân bị ôm là cái gì, lần đầu

tiên Trần Dục Nhiên không cảm thấy mất tự nhiên hay xấu hổ, ngoan ngoãn mặc hắn ôm, cảm thụ sự tức giận cùng may mắn phát ra từ trên người Hoắc Hành Nhiễm.

"Đừng sợ, hai người an toàn rồi." Hoắc Hành Nhiễm trấn an hôn hôn lên trán Trần Dục Nhiên, sau đó cũng đồng dạng hôn lên má Hoắc Đình. Hoắc Đình lẳng lặng ôm chặt lấy Trần Dục Nhiên, dựa vào trong lòng cậu. Hoắc Đình từ nhỏ đã nhận được những huấn luyện như vậy, đối mắt với lần bắt cóc không thành công này, bé biểu hiện thực kiên cường nhu thuận, mãnh mẽ hơn người lớn bình thường rất nhiều.

Được Hoắc Hành Nhiễm trấn an, Trần Dục Nhiên mới phát hiện mình đang sợ hãi, thân thể không khống chế được hơi phát run. Cậu cũng nghĩ đến nếu hôm nay chỉ có Trầm Bắc Thôn, Hoắc Đình với cậu đi ra ngoài, kết cục của bọn họ sẽ…… Sinh mệnh của cậu có được không dễ, cậu cực kỳ quý trọng, hoàn toàn không nghĩ tới cái chết đột nhiên xẹt qua bên người như vậy.

Bất quá không có bất luận kẻ nào chê cười cậu. Nếu cậu không hoài nghi Trần Ngọc Dung, vậy thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Hoắc Hành Nhiễm tìm người rất hiệu suất. Từ miệng hai người bị bắt sống trong bọn cướp biết được đồng bọn của họ đang ở khu bỏ hoang 'Tiệp Tấn' ở ngoại ô Thiên Khê chờ tin tức. Hoắc Hành Nhiễm không chút do dự phân phó người trực tiếp đến chỗ kho hàng bỏ hoang kia. Không còn chuyện gì để băn khoăn nữa, tất cả bọn cướp cũng sa lưới. Nhưng bọn hắn hiển nhiên chỉ là người được thuê, lấy tiền làm việc, cũng không rõ ràng thân phận thật sự của người chủ mưu.

Trong lúc xử trí bọn cướp, tất cả mọi người đều ẩn nấp trong một gian phòng khuất trong biệt thự, thông qua camera theo dõi quan sát động tác của Trần Ngọc Dung. Trong biệt thự có camera rất hiện đại. Charles thậm chí còn cho quay lại đoạn lúc Trần Ngọc Dung biết bọn họ sắp đi vườn bách thú đã biểu hiện như thế nào cùng với hành động dần trở nên nôn nóng của cô ta khi một mình ngồi chờ Hoắc Hành Nhiễm.

Kết hợp lại với hết thảy chuyện đã xảy ra trong hôm nay, ngôn hành cử chỉ của Trần Ngọc Dung thật sự là làm cho người ta hoài nghi!

Cô ta trước đó hiển nhiên đã biết một ít chuyện có thể sẽ xảy ra khi Hoắc Đình đi vườn bách thú, cũng bởi vậy mà cảm thấy phức tạp cùng sợ hãi! Cô ta sợ hãi đi theo những người khác đến vườn bách thú sẽ xảy ra chuyện xấu, nhưng cô ta xuất phát từ một sự lo lắng nào đó, thủy hcung không có mở miệng cảnh báo những người khác! Cô ta kiên trì muốn gặp Hoắc Hành Nhiễm, lại vô cùng có khả năng muốn đem sự tình tự mình nói cho Hoắc Hành Nhiễm……

Mấy người Hoắc Hành Nhiễm nhớ tới đánh giá của Trần Dục Nhiên về Trần Ngọc Dung: Không có lợi sẽ không làm.

Cứ theo tự liệu của Trần Ngọc Dung thì biết, cô ta tựa hồ không có động cơ cùng năng lực để bắt cóc Hoắc Đình. Nhưng bọn cướp lại không thể cung cấp tường tận tin tức về người đứng sau bọn chúng, Trần Ngọc Dung có khả năng sẽ cho bọn họ một 'kinh hỉ' cũng không chừng. Cho nên Hoắc Hành Nhiễm quyết định tự mình gặp cô ta.

Mà trong lúc theo dõi ngôn hành cử chỉ của Trần Ngọc Dung khi đối mặt với Hoắc Hành Nhiễm, một cỗ phẫn nộ chán ghét bắt đầu lan tràn trong căn phòng nho nhỏ này……

Lý do của cô ta bề ngoài nghe có vẻ thực đúng đắn, ý nghĩ thực rõ ràng, tự thuật thật trôi chảy, thậm chí ngay cả biểu tình đều đúng chỗ như vậy! Cô ta rõ ràng hiểu biết thật chi tiết đối với vụ án bắt cóc, thậm chí ngay cả bị trí ẩn nấp của bọn cướp cũng biết rõ! Nhưng cô ta không có ý đồ ngăn cản bọn họ ra ngoài, sau khi biết được vụ án bắt cóc được tiến hành đúng hạn còn rõ ràng thở phào một hơi, 'giúp' Hoắc Hành Nhiễm tìm kiếm Hoắc Đình, manh mối rõ ràng vô cùng. Sau khi xác định có thể 'giúp' Hoắc Hành Nhiễm, cô ta rất tự mãn, không có một tia lo lắng nào đối với Hoắc Đình 'mất tích' cùng với những người khác sống chết không rõ, bao gồm có anh trai cùng cha khác mẹ của cô ta……

Biểu tình thỏa thuê mãn nguyện của cô ta chỉ làm cho người ta nghĩ đến sau khi tính toán chuyện này xong cô ta có thể có được lợi ích.

"Tiện nhân!" Hoắc Chính Nghiệp bị Trầm Bắc Thôn thật vất vả mới trấn an giữ lại nói.

Hoắc Hành Nhiễm trực tiếp báo cảnh sát. Lấy tố chất tâm lý chưa đủ thành thục này của Trần Ngọc Dung, để cảnh sát thẩm vấn là đủ để cô ta khai hết mọi chuyện ra!

Cô ta tính kế để Hoắc Hành Nhiễm nhận ân tình của cô ta, không khỏi nghĩ sự tình rất đơn giản!

Thấy Trần Ngọc Dung bị cảnh sát kéo đi, Hoắc Chính Nghiệp không thèm báo tiếng nào, trực tiếp nủa ôm lấy Trầm Bắc Thôn đi vào phòng cho khách, 'oành' một tiếng đóng cửa lại. Charles vội vàng mang theo bữa tối thích hợp cho người bị thương đã sớm chuẩn bị chạy đến gõ cửa, Hoắc Chính Nghiệp mở cửa ra lấy, rồi lại 'oành' một tiếng đóng cửa.

"Thiếu chút nữa là gãy mũi lão Charles rồi." Charles lắc đầu, thấp giọng oán giận, lại quay lại thu xếp bữa tối cho hai cha con Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên. Bởi vì chuyệ bắt cóc, hôm nay mọi người đều chưa được ăn cơm đàng hoàng.

Hoắc Hành Nhiễm bảo Trần Dục Nhiên đêm nay ở lại đây, ngày mai có thể xin phép nghỉ: "Sẽ không trừ tiền lương của em."

Trần Dục Nhiên sau khi Trần Ngọc Dung bị bắt đi vẫn có chút ngốc lăng. Tuy cậu với Trần Ngọc Dung nhìn nhau không vừa mắt, nhưng vì lợi ích mà tổn hại mạng của mấy con người, trong đó còn có một đứa trẻ mới năm tuổi sao? Cậu cho tới bây giờ đều không nghĩ Trần Ngọc Dung sẽ độc ác đến mức độ này……

Lời nói thản nhiên của Hoắc Hành Nhiễm làm cậu lấy lại tinh thần. Cậu một lần nữa nhìn Hoắc Hành Nhiễm đã khôi phục sự lạnh nhạt thong dong, thực hoang mang lắc đầu: "Tôi không hiểu cô ta…… Thực không hiểu……" Nguyên bản cậu chỉ nghĩ đây là một trò đùa dai. Nhưng sự tình so với suy nghĩ của cậu thì nghiêm trọng hơn rất nhiều!

Hoắc Hành Nhiễm ngồi bên cạnh cậu, không cố kỵ đến Hoắc Đình vẫn còn ở đây, trực tiếp ôm lấy đôi vai gầy yếu của cậu, hôn nhẹ lên mái tóc mềm mại của cậu một cái, nhẹ giọng nói: "Vì sao em lại phải hiểu? Em cứ làm chính mình là tốt rồi."

Trần Dục Nhiên ngây ngốc. Loại ngữ khí ôn nhu sủng nịch này là chuyện gì vậy?

Hoắc Đình ở một bên trừng lớn ánh mắt quang minh chính đại nhìn lén hai người lớn, hai tay che miệng lại, đôi vai nho nhỏ run lên.

Sau khi phản ứng lại, mặt Trần Dục Nhiên hồng lên. Cậu đẩy Hoắc Hành Nhiễm ra, thực theo dự kiến là không được, trong lòng than nhẹ một tiếng, đột nhiên lười từ chối.

"…… Được rồi, ăn cơm đi." Cậu nhỏ giọng hối thúc.

"Ân, em gầy quá. Hoắc Hành Nhiễm thực tự nhiên di chuyển cánh tay xuống nắm lấy cái eo nhỏ gầy của Trần Dục Nhiên, suýt nữa dọa cậu nhảy dựng lên!

Trần Dục Nhiên trừng hắn.

Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, buông cậu ra, tự nhiên ngồi lại chỗ cũ.

Charles bưng bữa tối lên, đều là đồ ăn thanh đạm. Ông đặt một bát tổ yến ở trước mặt Trần Dục Nhiên, trong tất cả mọi người chỉ mình cậu có, hiền lành nói: "Hôm nay đã vất vả Trần thiếu gia rồi. Đây là tổ yến cao cấp, cậu rất gầy, cần phải bồi bổ thật nhiều! Mập mạp tròn trịa mới được người khác thương yêu, chuyện này cứ giao cho lão Charles……"

Hoắc Đình phốc một tiếng xoay người sang chỗ khác! Ngay cả khóe miệng Hoắc Hành Nhiễm cũng giơ lên, cười nhìn khuôn mặt lập tức hồng thấu của Trần Dục Nhiên.

…… Charles, ông xác định đây là cảm kích mà không phải là trêu cợt?

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh một

38. Chương 37

Thẩm vấn của cục cảnh sát đối với Trần Ngọc Dung không quá thuận lợi.

Ngay từ đầu Trần Ngọc Dung luôn kiên trì đối với cách nói của mình, cô ta trong lúc vô ý nghe được có người muốn gây bất lợi với Hoắc Đình. Một số từ quan trọng như là 'vườn bách thú', 'Tiệp Tấn', đều là cô ta nghe được rồi đoán ra. Bởi vì không biết tính chân thực của tin tức này, cô ta không dám báo cho ai. Về phần cô ta vì cái gì biết rõ nhóm người Hoắc Đình ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm nhưng không ngăn cản, thậm chí không nói cho người khác ngoài Hoắc Hành Nhiễm là bởi vì cô ta không tin người nào khác ngoại trừ Hoắc Hành Nhiễm.

"Tôi không biết trừ bỏ Hoắc Hành Nhiễm ra, những người khác có thể là nội ứng của bọn cướp hay không." Cô ta nói năng hùng hồn đầy lý lẽ!

Về chuyện cô ta nghe được vụ án bắt cóc trong quán bar kia, Trần Ngọc Dung có thể nói ra thời gian chuẩn xác, địa điểm, nhân vật. Cùng đi quán bar với cô ta xác thực là hai người bạn, họ cũng tỏ vẻ lúc ấy Trần Ngọc Dung thật sự ở cùng một chỗ với họ, hơn nữa Trần Ngọc Dung cũng có đi vệ sinh, sau khi đi ra sắc mặt có chút không ổn.

Camera theo dõi ở quán bar cũng đúng với khẩu cung của họ. Nhưng bởi vì nhà vệ sinh không có camera nên Trần Ngọc Dung rốt cuộc gặp được người nào ở trong đó, nghe được họ nói cái gì thì không thể nào biết được.

Bất quá bởi vì cô ta vào nhà vệ sinh nữ, giả thiết cô ta thật sự nghe được chi tiết về vụ bắt cóc, vậy thì trong đó hẳn là sẽ có một nghi phạm là nữ.

Nhưng bọn cướp sa lưới không có ai là nữ. Bọn họ đối với cái tên Trần Ngọc Dung này cũng không có phản ứng gì, đối với chuyện Trần Ngọc Dung nhắc tới quán bar hoàn toàn không có ấn tượng.

Muốn Trần Ngọc Dung miêu tả một chút về giọng nữ mà cô ta đã nghe được, nhưng cô ta kiên trì nói rằng lúc ấy cô ta uống rượu, không nhận rõ được, chỉ nhớ kỹ một số từ quan trọng, bởi vì sự tình có liên quan đến Hoắc Đình con của Hoắc Hành Nhiễm.

"Bởi vì tôi ái mộ Hoắc tổng, cho nên xuất phát từ ý tốt nói cho anh ấy biết. Nhưng tôi không có quan hệ gì đối với vụ án bắt cóc này!" Trần Ngọc Dung không phải không có châm chọc nói.

Xem mỗi cử chỉ lời nói của Trần Ngọc Dung ở biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, nhóm cảnh sát dựa theo ánh mắt chuyên nghiệp phán đoán, Trần Ngọc Dung nhất định có liên hệ với vụ án bắt cóc này, ít nhất là nắm rất chắc chi tiết của vụ bắt cóc.

Trần Ngọc Dung nghĩ thông qua chuyện này sẽ trở thành 'ân nhân' của Hoắc gia, như vậy cô ta phải cam đoan sinh mệnh của Hoắc Đình được an toàn. Nhưng cô ta không ngăn cản Hoắc Đình đi vườn bách thú, chờ đợi Hoắc Hành Nhiễm cơ hồ cả ngày chỉ để nói cho hắn biết chuyện về vụ bắt cóc. Sau khi Trần Ngọc Dung nói xong, cũng nhận được sự đáp lại của Hoắc Hành Nhiễm, không phải tiếp tục lo lắng cho Hoắc Đình mà ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, thần thái trở nên sáng láng, thậm chí còn nhàn rỗi gửi một tin nhắn báo là không về nhà ăn cơm. Cô ta phi thường tin tưởng Hoắc Đình có thể được cứu về. Cô ta nắm rất chắc bọn cướp sẽ không nguy hại đến tính mạng của Hoắc Đình ngay trong ngày đầu tiên.

Nhưng không có chứng cớ gì chứng minh là cô ta trực tiếp tham dự vào vụ bắt cóc này. Tình huống trở nên ngày càng khó phân biệt.

Cô ta ở cục cảnh sát miêu tả trôi chảy nội dung mơ hồ, cùng với biểu hiện không đủ trầm ổn bình tĩnh của cô ta ở biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm hoàn toàn không giống. Người ta nghe qua rất có trật tự. Cảnh sát không ngoại trừ khả năng cô ta đã chuẩn bị cẩn thận trước đó. Bọn họ tiến hành thẩm vấn cô ta suốt một đêm.

Cuối cùng Trần Ngọc Dung không đỡ được, thừa nhận trước đó cô ta đã biết sẽ xảy ra chuyện bắt cóc, nhưng tại sao lại biết, cô ta có chết cũng nói là lúc đó ở quán bar uống rượu, cái gì cũng không nhớ. Vô luận cảnh sát có ép hỏi như thế nào, đáp án của cô ta cũng chỉ có vậy.

Không có cách nào, cảnh sát chỉ có thể gọi điện cho Hoắc Hành Nhiễm, bởi vì cũng không đủ căn cứ chính xác để khởi tố Trần Ngọc Dung, bọn họ sẽ tạm giam Trần Ngọc Dung trong 48 giờ rồi lại thả ra.

Hoắc Hành Nhiễm cũng không có dị nghị gì. Mục đích của hắn không phải là để cho Trần Ngọc Dung ở trong ngục giam ngồi vài năm đơn giản như vậy. Chuyện này hắn không có gạt Trần Dục Nhiên, trực tiếp nói những gì cảnh sát báo lại. Trần Dục Nhiên tuy rằng cảm thấy Trần Ngọc Dung có điểm quỷ dị nói không nên lời, nhưng không nói được nguyên do tại sao.

Bất quá chuyện này xảy ra, Hoắc Hành Nhiễm cũng có trách nhiệm. Một người làm vườn trong biệt thự của hắn đột nhiên biến mất. Chuyện ai tiết lộ hành tung của Hoắc Đình, tựa hồ cũng có thể giải thích được. Charles phi thường tự trách, ông tra xét lại toàn bộ người hầu trong biệt thự một lần, các loại thiết bị bảo vệ trong biệt thự cũng đồng thời nâng cấp lên một bậc.

Trần Ngọc Dung sau khi bị giam một đêm, biệt thự nghênh đón hai vị khách – Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, hai em trai sinh đôi của Trần Dục Nhiên.

Một đôi thiếu niên mười sáu tuổi này có bộ dáng thon dài, đôi mắt xinh đẹp xếch lên với ánh sáng sặc sỡ lóa mắt. Bọn họ sóng vai mà đứng, cũng không che dấu ngạo khí của mình đối với Trần Dục Nhiên.

Thời điểm bọn họ đến, Trần Dục Nhiên – người quang minh chính đại 'trốn việc' đang ngồi chơi game với Tiểu Hoắc Đình, 'đánh nhau' đến kịch liệt.

Điều này phải đề cập đến một nốt nhạc đêm lúc sáng. Việc đi vườn bách thú của Hoắc Đình không được giải quyết, hơn nữa trong một thời gian ngắn bé cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa. Đối với việc này, bé mãnh liệt tỏ vẻ kháng nghị cùng bất mãn! Hoắc Hành Nhiễm cần phải xử lý một đống chuyện lớn sau khi sự việc xảy ra nên cũng không có thời gian đối phó với Hoắc Đình, hai cha con dùng ánh mắt trao đổi một lát, Hoắc Hành Nhiễm đứng lên đi tới phòng dành cho khách mà Trần Dục Nhiên ngủ lại.

Nghe được tiếng gõ cửa, Trần Dục Nhiên bởi vì không cần đi làm không có đặt đồng hồ báo thức mà ngủ thật sự hạnh phúc chậm rãi mở mắt ra, lười nhác duỗi lưng một cái mới chậm rãi đi ra mở cửa.

Ngủ một đêm, áo ngủ có chút nhăn, cổ áo mở ra, lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn cùng với xương quai xanh xinh đẹp, biểu tình ngái ngủ của cậu mơ hồ lộ ra vài phần ngốc nghếch đáng yêu, làm cho Hoắc Hành Nhiễm bất ngờ không kịp phòng bị nhìn thấy một mặt này của cậu, trong ánh mắt màu thâm lam dần tăng thêm độ ấm,

"Chào buổi sáng." Hắn nhẹ nhàng xoa xoa hai má trắng hồng của Trần Dục Nhiên, mang theo một loại áp lực nào đó mà hôn lên mặt cậu.

Trần Dục Nhiên nửa mơ nửa tỉnh bị cọ đến thoải mái, bị chiếm tiện nghi còn mơ mơ màng màng cho hắn một nụ cười mông lung.

Hoắc Hành Nhiễm thiếu chút nữa trực tiếp đặt cậu lên tường. Bất quá hắn cuối cùng cũng nhớ tới Hoắc Đình còn đứng ở một bên, cảm thấy thú vị mà nhìn chằm chằm bọn họ.

"Dục Nhiên, hôm nay em có thể chơi với Hoắc Đình trong chốc lát được không?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

"…… Ân." Trần Dục Nhiên gật gật đầu, sau đó lộ ra biểu tình 'anh còn có việc sao, nếu không có vậy tôi trở về ngủ tiếp'.

Hoắc Hành Nhiễm có chút dở khóc dở cười. Hắn vỗ vỗ vai Hoắc Đình: "Giao cho con."

Hoắc Đình gât jđầu thật mạnh, cười hì hì đi qua ôm lấy cánh tay Trần Dục Nhiên, kéo người còn chưa tỉnh ngủ vô cùng ngoan ngoãn đi vào nhà tắm……

Nghe được Charles nói Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên đến đây, Hoắc Hành Nhiễm gọi cậu đi ra ngoài một chút, tay Trần Dục Nhiên trượt một cái, địa biểu nhân vật của cậu nháy mắt bị Hoắc Đình hạ gục. Cậu phát ra một tiếng ai thán, Hoắc Đình nhảy dựng lên hoan hô!

"Nhóc chờ đó cho anh!" Trần Dục Nhiên hừ hừ nói với Hoắc Đình, chậm rãi đứng lên đi ra ngoài.

Thời điểm cậu đến phòng khách, Hoắc Hành Nhiễm đã trở lại, đang nói chuyện với Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên.

Nhìn thấy Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười: "Dục Nhiên, lại đây, hai em trai của em đến đây này."

Trần Dục Nhiên chỉ chần chờ một giây, bước đến bên người Hoắc Hành Nhiễm, hắn vô cùng tự nhiên thân mật ôm lấy vai cậu. Trần Dục Nhiên tà tà nhìn cái tay trên vai, lại ngửa đầu nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Hoắc Hành Nhiễm, sờ sờ cái mũi không giãy dụa.

Một đoạn thời gian không gặp, cặp sinh đôi vẫn là một bộ dáng ấy. Trần Cảnh Nhiên trầm ổn ít nói, Trần Phách Nhiên hoạt bát. Bất quá đối mặt với Hoắc Hành Nhiễm, sắc mặt bọn họ đều có vẻ trịnh trọng. Nhìn thấy hành động của Trần Dục Nhiên và Hoắc Hành Nhiễm, trên mặt bọn họ đều không có biểu tình kinh ngạc, chủ động hướng về phía cậu gật đầu chào hỏi.

"Anh hai." Đây là Trần Cảnh Nhiên luôn luôn lễ phép xa cách.

"Anh hai." Đây là Trần Phách Nhiên vẻ mặt không tình nguyện.

"Ừ." Trần Dục Nhiên lên tiếng. Quan hệ của cậu cùng với hai em trai sinh đôi này so với người xa lạ thì cũng không sai biệt lắm, cậu hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Cậu chỉ ý hỏi nhìn Hoắc Hành Nhiễm, không biết hắn gọi cậu xuống dưới này làm gì.

"Là về chuyện Trần tiểu thư 'mạo phạm' tôi." Hoắc Hành Nhiễm nói, "Hai vị Trần thiếu gia này tựa hồ khẳng định là chị của bọn họ chỉ là vô ý mà thôi."

Sắc mặt Trần Dục Nhiên có điểm không tốt. Chuyện xảy ra ngày hôm qua vẫn như cũ rõ ràng ở trong đầu cậu. Tuy rằng cậu cảm thấy Trần Ngọc Dung không phải người chủ mưu của chuyện này, nhưng việc cô ta biết mà không báo khiến người ta lạnh người. Lại càng không cần nói đến Hoắc Hành Nhiễm, hắn đối với Trần Ngọc Dung vì giành được lợi ích mà trơ mắt nhìn con cùng với bạn bè của hắn lao vào nguy hiểm rất là chán ghét. Này đã là không thể dùng hai chữ 'mạo phạm' đơn giản như vậy là có thể khái quát hành vi của Trần Ngọc Dung.

Đáy mắt Hoắc Hành Nhiễm đã ẩn mang hàn ý.

"Cô ta không có vô tội như vậy." Trần Dục Nhiên nói với Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên.

"Anh hai, tôi biết chị bình thường đối với anh có rất nhiều lỗi lầm. Những một cô gái bị giam trong cục cảnh sát, đối với chị ấy thật không tốt." Trần Cảnh Nhiên bình thản nói, trong giọng nói có một tia không đồng ý.

"Cô ta không nói với hai người nguyên nhân vì sao bị bắt giam sao?" Trần Dục Nhiên hỏi.

"Vô luận chị ấy bởi vì sao mà bị bắt giam, Trần gia chúng ta đều phải bảo vệ chị ấy. Bởi vì chị ấy họ Trần, ở trong chuyện hợp tác với Á Thánh, chị ấy là đại diện cho Trần gia." Trần Phách Nhiên đơn giản trực tiếp hơn nhiều.

"Hoắc tiên sinh, ông nội của chúng tôi gửi lời hỏi thăm đến ngài." Trần Cảnh Nhiên nói. Trên thực tế, Trần Dũng đối với việc Hoắc Hành Nhiễm đưa cháu gái của ông vào trong cảnh cục rất là căm tức, hoàn toàn không lưu một tia mặt mũi nào cho ông.

"Tôi cũng cần Trần gia cho tôi một lời giải thích hợp lý." Hoắc Hành Nhiễm ung dung nói, "Hai vị, mời đi bên này." Hắn nắm tay Trần Dục Nhiên, dẫn đầu đi về phía thư phòng.

Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên liếc nhìn nhau, đuổi kịp hắn.

Hoắc Hành Nhiễm cho hai người xem lại băng ghi hình ngày hôm qua, cũng đơn giản nói qua chuyện đã xảy ra. Tuy rằng hắn hiện tại rất phản cảm với người của Trần gia ngoại trừ Trần Dục Nhiên, nhưng Trần Ngọc Dung so sánh với hai anh em sinh đôi này, hai anh em sinh đôi hiển nhiên thông minh xuất sắc hơn nhiều, tuy hơi non nớt chút, nhưng vẫn khá là có phong độ. Lấy sự thông minh của hai anh em sinh đôi, bọn họ rất nhanh nhìn ra ngôn hành cử chỉ của Trần Ngọc Dung trong băng ghi hình thực sự không thích hợp, giống như lời Trần Dục Nhiên nói, cô ta không có vô tội như vậy.

Lý do thoái thác của Trần Ngọc Dung thật phấn khích, đáng tiếc hành động cùng tố chất tâm lý của nàng làm cho Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên nhíu mày. Làm chuyện xấy không có gì, nhưng làm

chuyện xấu bị người phát hiện còn không tự biết, nghĩ rằng mình biểu hiện vô cùng tốt mới thật sự là khó coi. Hơn nữa Trần Ngọc Dung biểu hiện máu lạnh đối với anh trai và trẻ con làm cho người ta cảm thấy thực không thoải mái.

"Hành vi của chị ấy cũng phải do Trần gia bày mưu đặt kế." Trần Cảnh Nhiên biết Hoắc Hành Nhiễm hoài nghi sau lưng là do Trần gia đang làm trò quỷ, cậu ta chém đinh chặt sắt phủ nhận điểm này. Chuyện tới nay, vì Trần Ngọc Dung đụng tới vẩy ngược của Hoắc Hành Nhiễm nên không thể cãi lại được gì, cậu ta chỉ có thể đem hành vi cá nhân của Trần Ngọc Dung tách biệt với Trần gia.

"Bằng chị ta, tuyệt đối không có năng lực một mình lấy được tình báo của bọn cướp, trừ phi chị ta là người chủ mưu. Nhưng một kế hoạch bắt cóc cần một lượng lớn tiền cùng nhân lực, Trần Ngọc Dung không có." Trần Phách Nhiên quả quyết nói, không che dấu khinh thường đối với Trần Ngọc Dung.

Hoắc Hành Nhiễm đối với cách nói của họ cũng không vừa lòng: "Như vậy, hãy cho tôi một lý do."

"Chuyện này chúng tôi sẽ nói với ông nội." Trần Cảnh Nhiên đưa ra hứa hẹn, "Chuyện của chị của chúng tôi, Trần Ngọc Dung, mong Hoắc tiên sinh thông cảm."

"Tôi tôn trọng phán đoán của cảnh sát." Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói.

"…… Anh hai, anh đừng quên mình họ Trần." Trần Cảnh Nhiên trầm mặc một chút, nói với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai.

Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể tạm thời cáo từ.

Sau đó Charles lại cảm khái về sự vĩ đại xuất sắc của hai anh em sinh đôi với Trần Dục Nhiên: "Trần thiếu gia, từ lần đầu tien gặp mặt, lão Charles chỉ biết, hai em trai của cậu tuy rằng so ra kém cậu, nhưng so với Trần tiểu thư gì gì đó kia thì tốt hơn nhiều……" Ông bình luận, biểu đạt đầy đủ sự bài xích với Trần Ngọc Dung.

Trần Dục Nhiên không biết Charles từ phương diện nào mà đưa ra kết luận hai anh em sinh đôi không bằng cậu.

Nhưng lúc này Trần Dục Nhiên không rõ mình bị kích thích cái gì. Chờ sau khi hai anh em sinh đôi đi rồi, biểu tình của hắn trở nên có chút đăm chiêu, cậu nhìn thấy vậy, nhịn không được hỏi một câu: "Anh cảm thấy bọn họ thế nào?"

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Canh hai

PS: k liên quan cơ mà mai đi xin visa rồi

cuộc đời nở hoa hay cuộc sống bế tắc đây=))

39. Chương 38

"Đây là…… Ghen?" Hoắc Hành Nhiễm nghe vậy, khóe môi nhếch lên, ánh mắt màu thâm lam thâm thúy mê người, không có lãnh đạm khách sáo giống như vừa rồi đối với hai anh em sinh đôi, trở nên chân thật hơn nhiều, dẫn theo một tia trêu tức.

Trần Dục Nhiên yên lặng, suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Không biết." cậu không thích ánh mắt Hoắc Hành Nhiễm dừng trên người Trần cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên.

"Thật ra em rất là thành thật." Hoắc Hành Nhiễm nở nụ cười, thuận thế ngồi xuống ghế sô pha trong thư phòng, kéo Trần Dục Nhiên ngồi lên đùi mình.

Trần Dục Nhiên giật mình, có chút không được tự nhiên: "Tôi không phải nữ nhân."

Hoắc Hành Nhiễm nắm thắt lưng cậu: "Không cần lộn xộn." Thanh âm hơi khàn khàn. Dục vọng của hắn từ lúc sáng của hắn đến giờ vẫn chưa mất đi, nhất là thái độ cự tuyệt của Trần Dục Nhiên rõ ràng đã có chuyển biến.

Hắn là một người có năng lực kiểm soát rất mạnh, còn có chút khiết phích (bệnh sạch sẽ), không dễ dàng động dục, nhưng nếu đã nổi lên thì càng không thể ngăn lại. Hắn sẽ không ủy khuất chính mình, cho nên hắn chưa bao giờ bỏ qua người có thể làm cho hắn nổi lên dục vọng. Thực không may, lần đó Trần Dục Nhiên rơi xuống nước, cái hôn khi cứu cậu kia, Hoắc Hành Nhiễm ngoài ý muốn không cảm thấy bài xích. Vì thế hắn không chút do dự ra tay, hơn nữa bắt đầu có hiệu quả.

Trần Dục Nhiên cứng đờ: "Ách, anh bình tĩnh một chút……" cậu đã cảm thấy vị trí mình ngồi lên bắt đầu có biến hóa, mặt bắt đầu ửng hồng.

"Cho nên tôi có thể hiểu là em đã suy nghĩ xong?" Ngón tay thon dài của Hoắc Hành Nhiễm lướt qua mặt cậu. Hắn phát hiện ra Trần Dục Nhiên bắt đầu cảm thấy không thoát khỏi được hắn, giống như là trơ rồi, dần dần lười phản kháng với sự đụng chạm của hắn.

Hoắc Hành Nhiễm hỏi quá đột ngột, Trần Dục Nhiên không có ứng phó được, cậu có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Được rồi…… Anh, ân…… cao lớn, anh tuấn, có tiền, còn khiết phích, người bình thường không thể tiếp cận, khả năng ngoại tình bên ngoài là rất thấp……" Đếm từng ưu điểm của Hoắc Hành Nhiễm trên đầu ngón tay, một bộ tính toán tỉ mỉ, nếu không phải giọng nói của cậu quá tản mạn, vậy thì sẽ rất có sức thuyết phục.

Mi mắt Hoắc Hành Nhiễm theo từng hình dung của cậu mà bắt đầu giật giật, đôi mắt thâm lam nheo lại.

"…… Tôi còn không chán ghét anh……" Trần Dục Nhiên xoắn xuýt nói ra câu cuối cùng, cảm thấy điểm này thật sự có chút giả dối. cậu thực sự rất lười, nhưng không phải là không nghĩ qua nói chuyện tình yêu với một người khác, thậm chí là cùng nhau cả đời. Bất quá bảo cậu vắt hết óc theo đuổi một người khác tựa hồ lại không quá chân thật…… Đã có người đưa lên tận cửa, lại không chán ghét…… cậu cảm thấy mình có thể chấp nhận nếm thử một chút trước. Dù sao cậu là nam, sẽ chẳng mất gì cả.

Trần Dục Nhiên nghĩ, vụng trộm tà nghễ liếc mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm một cái.

Loại cẩn thận này đương nhiên là không thể gạt được ánh mắt của Hoắc Hành Nhiễm. Hắn nhất thời cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, nhưng không biết tại sao, trong lòng dâng lên thản nhiên dung túng.

"Thật sự chỉ là không chán ghét?" Hoắc Hành Nhiễm nâng cằm cậu lên, để sát vào hỏi.

"Anh cũng chưa nói là thích tôi a." Trần Dục Nhiên nói thực đương nhiên. Ở trong suy nghĩ của cậu, cậu với Hoắc Hành Nhiễm đều là không chán ghét nhau, nếu như vậy thì thử xem có thể thích nhau hay không đi!

Tiểu ngốc nghếch này. Sao hắn lại có thể hôn người hắn không thích chứ? Hoắc Hành Nhiễm đạm cười, tiếp tục tới gần cậu. Vấn đề 'thích hay không thích' này, trước đó Trần Dục Nhiên đã nói qua hai lần rồi. Hai lần trước hắn vẫn chưa thể xác định được là mình chỉ đối với cậu có dục thôi hay là có thêm gì đó, cho nên nói sang chuyện khác. Nhưng ngày hôm qua cậu cùng với Hoắc Đình thiếu chút nữa là gặp chuyện không may, Hoắc Hành Nhiễm mới phát hiện chính mình đối với vật nhỏ lười đến tâm khảm đều lười này rất là lo lắng. Vốn là nếu Trần Dục Nhiên nói, hắn sẽ thừa nhận là mình có điểm thích cậu. Nhưng hiện tại hắn thay đổi chủ ý……

"Ách……" Hoắc Hành Nhiễm càng dựa gần vào, Trần Dục Nhiên bất giác nín thở.

"Ân?" Hơi thở hai người hòa cùng một chỗ. Trần Dục Nhiên cảm thấy cậu vừa nói, là có thể đụng tới môi Hoắc Hành Nhiễm.

chỉ chần chờ một giây, cậu cũng rất nhanh dựa gần vào.

Đây là lần đầu tiên ở dưới tình huống hai người thanh tỉnh, anh tình tôi nguyện hôn môi. Hai chiếc lưỡi ấm áp ẩm ướt quấn lấy nhau, thân mật hòa thuận vui vẻ đụng vào, hai cánh môi dính vào nhau, tiếng tim động dần dần chấn động đến màng tai……

Nụ hôn vừa chấm dứt, hai mắt Trần Dục Nhiên mờ sương, hai má ửng đỏ, đôi môi như cánh hoa ướt át, ánh mắt mờ mịt vô tội nháy nháy, theo bản năng liếm liếm môi, vẻ mặt thích ý chưa hết.

Loại phản ứng hồn nhiên thẳng thắn này làm cho đáy mắt Hoắc Hành Nhiễm dấy lên một ngọn lửa u ám.

Đối thủ không hề có kinh nghiệm, công hãm không hề mất sức, nếu Hoắc Hành Nhiễm muốn, hắn tuyệt đối có thể dụ hoặc cậu, ngay ở trong thư phòng này muốn cậu……

Hít một hơi, Hoắc Hành Nhiễm lại một lần nữa phát huy năng lực tự chủ của mình. Hắn không có phát hiện chính mình theo bản năng không muốn đối đãi với Trần Dục Nhiên qua loa như vậy.

Làm cho Trần Dục Nhiên từ trong trạng thái mơ màng sau khi hôn môi hoàn hồn, Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười nhìn cậu, thoạt nhìn không hề có dị trạng gì.

Mình cần phải luyện tập kỹ thuật thật tốt. Trần Dục Nhiên nghĩ. Một lần thì bị hôn đến ngất, lúc này thì bị hôn đến thất thần…… Thật sự là rất dọa người! Xem người ta bình tĩnh như vậy! Đây là sự chênh lệch về kinh nghiệm.

Trong lúc vô ý bị Hoắc Hành Nhiễm 'kinh nghiệm phong phú' vỗ về hai má hồng thấu: "cảm giác thế nào?"

Trần Dục Nhiên rất muốn lập tức đứng lên, dùng thanh âm bình tĩnh rụt rè kiêu ngạo mà nói "Không được tốt lắm", đáng tiếc cậu vừa đứng lên, thân thể liền hoàn toàn không nghe theo sai bảo, một lần nữa ngã vào trong lòng Hoắc Hành Nhiễm, bởi vì chân cậu…… mềm nhũn!

"Nga!" có cái lỗ nào để cho cậu chui vào không!!!

"Được rồi, anh hiểu được." Hoắc Hành Nhiễm đem đứa trẻ lười nhác 'yêu thương nhung nhớ' hoặc nói chính xác hơn là 'chui đầu vào lưới' ôm chặt vào trong lòng, trong giọng nói hàm chứa sự vừa lòng.

Đỉnh đầu Trần Dục Nhiên có thể bốc hơi, cậu trừng mắt nhìn nam nhân được tiện nghi còn khoe mẽ.

"Muốn một lần nữa sao?" Hoắc Hành Nhiễm cố ý xuyên tạc ánh mắt của cậu.

"Mới không……"

"Khấu khấu"!

Tiếng gõ cửa lễ phép cắt ngang lời nói của Trần Dục Nhiên. Tiếng gõ cửa qua đi, thanh âm Hoắc Đình từ bên ngoài truyền vào: "Ba ba, anh ở chỗ này của ba sao?"

Trần Dục Nhiên nghe thấy thanh âm của Hoắc Đình, dừng một chút, hạ giọng nói với Hoắc Hành Nhiễm: "Anh buông ra." Tuy rằng trước đó Hoắc Đình đã có những từ ngữ rất chi là kinh người đối với quan hệ giữa cậu và Hoắc Hành Nhiễm, bất quá trước mặt Hoắc Đình thân mật với ba ba của bé như vậy, Trần Dục Nhiên vẫn là cảm thấy có chút không được tự nhiên, lại không dám giãy dụa quá mạnh, tránh kích thích đến Hoắc Hành Nhiễm. Nhưng tiếc rằng là không còn đủ thời gian để chuẩn bị tâm lý nữa, cho dù Hoắc Hành Nhiễm một bộ hào phóng tùy thời đều có thể phụng bồi, nhưng Hoắc Đình còn đang ở bên ngoài chờ mà!

"Vì sao phải vậy?" Hoắc Hành Nhiễm nghiêng đầu nhìn cậu, làm theo cậu hạ giọng nói.

"Tiểu Đình muốn vào đây……" Trần Dục Nhiên trừng mắt nhìn nam nhân biết rõ còn cố hỏi này.

"Nó sớm muộn gì cũng phải biết, không cần giấu diếm." Hoắc Hành Nhiễm nói. Dưới sự song song dạy dỗ của cụ nội cùng ba ba, Hoắc Đình nhận được sự giáo dục phi thường toàn diện.

"Không phải vấn đề này……" Điều này đối với trẻ con có thật sự được không?

"Bình thường lười nhác lắm cơ mà, sao đột nhiên lại quan tâm thế?" Hoắc Hành Nhiễm xoa xoa tóc cậu, chế nhạo nói. Bất quá cậu thực sự rất quan tâm đến Hoắc Đình. Đây là một hiện tượng tốt, không phải sao?

"Chính là……" Trần Dục Nhiên vẫn thực chần chờ.

"Ba ba, anh, hai người không phải…… đang có 'việc' chứ?" Hoắc Đình thật lâu không nhận được đáp án, thanh âm nói chuyện trở nên thật cẩn thận, giống như là sợ hãi bé sẽ quấy nhiễu đến cái gì đó.

"Hoắc Đình, con có thể đi……" Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói, ôm Trần Dục Nhiên không buông tay.

"Không, Tiểu Đình, không cần tiến vào. Bọn anh đang bận việc! Bề bộn nhiều việc!" Trần Dục Nhiên đề cao thanh âm, hoàn toàn nói đánh gãy lời nói của Hoắc Hành Nhiễm. cậu trực tiếp nói theo lời của Hoắc Đình mà hoàn toàn không có chú ý tới Hoắc Đình là ý tại ngôn ngoại.*

(*): lời nói đầy ẩn ý, còn có ý nghĩa khác

Trên mặt Hoắc Hành Nhiễm hiện lên ý cười cổ quái.

cửa thư không nháy mắt yên lặng.

Đợi trong chốc lát không nghe thấy động tĩnh gì nữa, Trần Dục Nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại một lần nữa nói với Hoắc Hành Nhiễm: "Buông ra. Em muốn tiếp tục chơi với Tiểu Đình."

Hoắc Hành Nhiễm không đáp lại cậu, nâng mi mắt lên nói với một chỗ nào đó trong thư phòng.

Tiểu Đình không hiểu gì cả, tò mò nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy nơi đó có một thiết bị nho nhỏ tối đen có thể xoay 360 độ, ở giữa có một điểm nhỏ phát sáng màu đỏ. Sau đó cậu nghe được Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói: "Charles, tắt camera đi, mang Hoắc Đình trở về phòng."

Hoắc Hành Nhiễm vừa dứt lời, màu đỏ trên thiết bị kia liền lập tức tắt.

Trần Dục Nhiên sửng sốt, chỉ chốc lát sau mới phản ứng lại được, nháy mắt bay đầy sát khí! Lần này không để ý Hoắc Hành Nhiễm có thể chịu kích thích hay không, trực tiếp sử dụng hết lực đẩy hắn ra, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lao ra khỏi thư phòng!

Trở lại phòng nghe nhìn, cửa phòng mở lớn, Hoắc Đình cùng Charles ngồi sát lại với nhau, trán chạm trán kề tai nói nhỏ.

Trần Dục Nhiên nghiến răng nghiến lợi, ho thật mạnh!

Hoắc Đình cùng Charles phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía cậu. Hoắc Đình nhìn thấy là Trần Dục Nhiên, trợn tròn mắt kinh hô: "Hai người nhanh như vậy đã xong 'việc'?" Không phải chứ? Ba ba vô dụng như vậy?!

Trần Dục Nhiên cứng đờ, sau đó chậm rãi giơ lên một nụ cười dữ tợn, giơ lên hai tay thẳng tắp đi về phía Tiểu Đình!

Rất nhanh, trong phòng nghe nhìn truyền ra tiếng thét chói tai 'cực kỳ bi thảm"……

****

Thời gian thực tập còn lại, Trần Dục Nhiên ở Á Thánh có thể nói là quá bình tĩnh an nhàn. Trần Ngọc Dung lặng yên không tiếng động làm thủ tục tạm rời cương vị công tác, hợp tác giữa Trần gia và Á Thánh dừng ở đây. Đã không còn người tìm cậu gây phiền toái, công việc của Trần Dục Nhiên trở nên thực thuận lợi. Đến khi thực tập chám dứt, trừ bỏ tiền lương thực tập, cậu còn bởi năng lực sử dụng máy tính xuất sắc mà nhận được một số tiền thưởng dành cho thực tập sinh rất vĩ đại, cùng với ưu tiên có thể vừa là sinh viên vừa là nhân viên của Á Thánh.

Bởi vì Trần Dục Nhiên có ngọn núi lớn là Hoắc Hành Nhiễm để dựa vào, Hoắc chính Nghiệp đối với cậu càng thêm yêu cầu nghiêm khắc. Thân là chú nhỏ nhưng lại là cấp dưới của cháu mình, có thể làm Hoắc Hành Nhiễm khó xử là chuyện mà hắn cảm thấy hứng thú nhất. Bất quá trải qua nhiều khảo sát lặp đi lặp lại, Hoắc chính Nghiệp thật đáng tiếc phát hiện Trần Dục Nhiên này thực sự có tài. Nếu thật sự có bản lĩnh, Hoắc chính Nghiệp cũng không khách khí bật đèn xanh cho cậu, cho cậu cơ hội ở lại Á Thánh làm việc – hắn tuyệt đối không thừa nhận nguyên nhân là bởi vì Trầm Bắc Thôn giận hắn vì đã gây khó xử cho Trần Dục Nhiên mà phạt hắn ngủ ngoài phòng khách! Bởi vì chuyện đi vườn bách thú, Trầm Bắc Thôn cảm thấy mình đã nợ Trần Dục Nhiên. Tuy rằng trên công việc phải công tư phân minh, nhưng báo đáp còn không kịp, như thế nào còn có thể cố ý khó xử? Trầm Bắc Thôn ôn nhu thiện lương thập phần buồn bực với hành vi của Hoắc chính Nghiệp. Sau đó Hoắc chính Nghiệp dừng việc làm khó xử Trần Dục Nhiên lại, Trầm Bắc Thôn mới có thể để hắn trở về phòng ngủ.

Hoắc Hành Nhiễm nhưng là một chút cũng không sốt ruột? Hoắc chính Nghiệp một lần nữa lại được ôm người yêu ôn hương nhuyễn ngọc của mình, trong lòng căm giận bất bình, sau đó bắt đầu oán niệm. Bởi vì Trầm Bắc Thôn thực băn khoăn đối với Trần Dục Nhiên, anh không có quyền lực lớn để có thể phản bác Hoắc chính Nghiệp, cho nên ngẫu nhiên anh sẽ chủ động đi quan tâm Trần Dục Nhiên một chút, có qua có lại, hai người trở thành bạn tốt.

Mà trên thực tế, Hoắc Hành Nhiễm không phải không biết Hoắc chính Nghiệp khó xử Trần Dục Nhiên. Hai người vừa mới bắt đầu một quan hệ mới, tiếp xúc cũng không có rõ ràng tăng nhiều„ nhưng không khí của hai người trong lúc đó đã có chút thay đổi. Trên công việc Hoắc Hành Nhiễm đương nhiên sẽ không làm việc tư, nhưng nếu Trần Dục Nhiên cần sự giúp đỡ, hắn sẽ thỏa mãn cậu.

Bất quá phản ứng của Trần Dục Nhiên……

"Tổng giám đốc khó xử em, có sao?" Trần Dục Nhiên so với ai khác đều kinh ngạc hơn, cậu cố gắng nghĩ nghĩ, nhưng vô luận nghĩ như thế nào, mỗi ngày cậu đều làm công việc người khác bàn giao cho mình, sau khi hết giờ làm việc, tuyệt đối không tăng ca, chưa từng cmả thấy một ngày phải làm việc quá nhiều, đặc biệt khó khăn, đặc biệt phiền toái cả. cậu đối với phần công việc này quả thực là vô cùng vừa lòng.

Tự hỏi không có kết quả, cậu vô tình nhún nhún vai: "Nghĩ không ra. Tùy tiện đi, em có thể ứng phó."

Hoắc Hành Nhiễm nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Trầm Bắc Thôn đối với Hoắc chính Nghiệp cùng với biểu tình buồn khổ nhiều hơn là vui vẻ của Hoắc chính Nghiệp gần đây, hắn chậm rãi nở nụ cười. Sau đó đè Trần Dục Nhiên lại lười biếng nằm trên sô pha xem ti vi hôn một hồi lâu, cơ hồ hôn cậu đến hít thở không thông.

Bất quá sau khi hôn xong, Hoắc Hành Nhiễm tự động dừng tay, cho nên Trần Dục Nhiên cũng kệ hắn, càng ngày càng tùy ý không có phòng bị, tiếp tục xem xem ti vi của mình, nhưng vị trí nằm biến thành trong lòng Hoắc Hành Nhiễm, càng không chú ý đến nụ cười đạm ý vị thâm trường của Hoắc Hành Nhiễm khi nhìn cậu……

Bởi vì thực tập ở Á Thánh, Trần Dục Nhiên cuối cùng cũng có thể đóng học phí cho học kỳ sau. cho dù Trần Ngọc Dung ở giữa làm khó dễ, cậu cũng không cần hỏi xin sự giúp đỡ của Trần gia. Bất quá sau khi đóng học phí xong, tiền còn lại không được bao nhiêu, cho nên cậu nghĩ nghĩ, vẫn là xin vừa làm ở Á Thánh vừa đi học, mỗi tuần chỉ cần tới Á Thánh làm việc khoảng mười mấy giờ, còn lại là đi học. Sau khi khai giảng, Hoắc Đình phải về Minh Hoàng tiếp tục đi học, Trần Dục Nhiên muốn vừa học vừa làm việc ở Á Thánh, Hoắc Hành Nhiễm bình thường bề bộn nhiều việc, hai người chính thức sống chung, thời gian bồi dưỡng tình cảm cũng không nhiều. Hoàn hảo mọi người cũng không phải là người quá quấn người, loại phương thức kết giao này tự nhiên không có áp lực, phi thường tốt.

Bất quá ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Trần Dục Nhiên nhận được một cuộc điện thoại không tốt lắm. Điện thoại này đến từ Trần gia, ông nội Trần Dũng tự mình gọi tới, bảo cậu về Trần gia một chuyến……

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: canh ba ~jj hảo trừu

40. Chương 39

Trên thực tế, từ khi di động bị hỏng trong sinh nhật của Trương Quân Dật, Trần Dục Nhiên mua một cái di động khác, ngay cả số điện thoại đều thay đổi, Trần gia không một ai biết số điện thoại mới của cậu, cũng chưa từng có một người nghĩ đến sẽ hỏi cậu số mới là gì. Bình thường người Trần gia luôn chủ động gọi điện đến tìm cậu gây 'phiền toái' chỉ có một mình Trần Ngọc Dung. Nhưng trong thời gian hai người cùng thực tập ở công ty, Trần Ngọc Dung tìm cậu căn bản không cần dùng điện thoại, mà là trực tiếp chạy qua tận nơi. Huống chi đoạn thời gian kia, Trần Ngọc Dung chỉ dùng một nửa lực chú ý ở trên người Trần Dục Nhiên.

Cho nên Trần Dũng gọi cuộc điện thoại này tới là vô cùng có ý tứ, ông trực tiếp gọi cho Hoắc Hành Nhiễm, bảo hắn chuyển cho Trần Dục Nhiên.

Bởi vì vừa mới là cuối tuần, Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đều ở nhà, bất quá bọn họ tự làm việc của nhau. Hoắc Hành Nhiễm ở trong thư phòng làm những công việc vĩnh viễn không hết của hắn, nhưng hắn quyết định chỉ làm trong buổi sáng, buổi chiều sẽ đi dạy bơi cho Trần Dục Nhiên. Nhìn con vịt cạn Trần Dục Nhiên chơi tất cả mọi trò xấu nhưng cuối cùng vẫn bị đặt trong bể bơi, hơi chút sặc nước liền ôm lấy hắn chết sống không chịu buông tay, tất cả hình tượng hoàn toàn biến mất…… Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy mình phải làm hết phận sự của một tình nhân, hắn cần dạy Trần Dục Nhiên nhiều hơn.

Thời điểm di động của Hoắc Hành Nhiễm vang lên, Trần Dục Nhiên đang ở nhà ấm.

Cấp tiểu học của học viện Minh Hoàng khai giảng sớm hơn một tuần so với đại học Thiên Khê, Hoắc Đình chán nản nói lời tạm biệt với Trần Dục Nhiên suốt hai ngày, mới có vẻ không vui cắp sách đến trường. Hai người còn thật sự hứa hẹn với đối phương là phải duy trì liên lạc mỗi ngày, cái chuyện vô cớ gây rối giống như là sinh ly tử biệt này làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười. Hoắc Hành Nhiễm lần đầu tiên cảm thấy con hắn quá mức thông minh thực không phải là một chuyện tốt. Lấy lý do sắp đến khai giảng, Hoắc Đình dọn vào trong phòng Trần Dục Nhiên, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau ngủ, vượt qua những ngày nghỉ hè cuối cùng của Hoắc Đình. Đối với Trần Dục Nhiên mà nói, Hoắc Đình là đối tượng duy nhất mà cậu không bố trí phòng vệ an toàn. Đây chính là phúc lợi đến ngay cả Hoắc Hành Nhiễm cũng không được hưởng thụ.

Thời điểm Hoắc Đình ở đây, Trần Dục Nhiên cùng bé luôn có việc để làm, đọc sách, đánh cờ, chơi game…… Trần Dục Nhiên đều có hưng trí chơi cùng Hoắc Đình. Hoắc Đình khai giảng, Trần Dục Nhiên cũng sắp khai giảng, công việc bắt đầu phải bàn giao, cậu thật sự quá nhàn, sức mạnh lười nhác lại bắt đầu chiếm thượng phong. Đáp ứng làm tình nhân mới của Hoắc Hành Nhiễm, cuối tuần tiếp tục đến biệt thự của hắn, nhưng Hoắc Hành Nhiễm bận việc, không có nhiều thời gian dành cho cậu. Những thời gian khác Trần Dục Nhiên liền nằm trên sô pha xem ti vi, hoặc là che đầu ngủ một giấc, sau đó trong hôn môi của Hoắc Hành Nhiễm mà tỉnh lại ăn bữa sáng/ bữa trưa/ bữa tối…… Thời gian nghỉ ngơi cuối tuần liền trở thành cuộc sống giống như heo vậy……

Biết được Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên vẫn phân phòng ngủ như cũ, trình độ ân cần của Charles đối với Trần Dục Nhiên lại tăng thêm một bậc. Không quen nhìn thấy bộ dáng lười biếng của Trần Dục Nhiên, Charles chủ động kéo cậu đến nhà ấm, bắt tay dạy cậu làm như thế nào chăm sóc thực vật trong nhà ấm. Sau lại thấy cậu thật sự rất nhàn, còn đưa cậu vào phòng bếp, quan sát học tập.

Trần Dục Nhiên tuy lười, nhưng ưu điểm lớn nhất của cậu là tôn trọng người già. Dù sao không phải chuyện lớn gì hao tổn tâm trí, Trần Dục Nhiên có cũng được mà không có cũng chẳng sao đáp ứng Charles. Bất quá cậu từng cò kè mặc cả mỗi ngày chỉ học ba tiếng thôi, hơn nữa phải trừ vào thời gian học bơi, nên đáng tiếc cuối cùng điều kiện này bị bác bỏ. Quá trình bác bỏ rất là khó nói, Hoắc Hành Nhiễm cười cười hôn cậu đến mềm nhũn, cắn cắn trước ngực cậu một chút, Trần Dục Nhiên đã vội vàng nhấc tay giơ chân tỏ vẻ đầu hàng, đáp ứng sẽ không trừ thời gian học bơi nữa. Bất quá khi dừng lại, sắc mặt của hai người cũng không quá tốt. Trần Dục Nhiên là bởi vì bị bắt ký kết hiệp ước không bình đẳng, còn về phần Hoắc tổng của chúng ta thì……

Sự thật chứng minh, ở phương diện gieo trồng của Trần Dục Nhiên hiển nhiên là không có khả năng trời phú, thường xuyên làm nhầm cây non với cỏ dại, bỏ cây non lưu lại cỏ dại, hoặc là cùng tiêu diệt hết cây non với cỏ dại. Bất quá ở phương diện nấu nướng, Trần Dục Nhiên lại học khá tốt. Cậu thích ăn mỹ thực đủ loại kiểu dáng, này tựa hồ làm cho cậu ở phần gia vị có chút tâm đắc. Tuy rằng trước mắt mới chỉ học được trứng chim nấu với hành, nhưng hành lá có thể cắt đều, trứng chim có thể chần nước sôi ra hình dáng xinh đẹp, lửa được khống chế vừa đúng, không chỉ thông qua kiểm nghiệm của Charles, mà đến Hoắc Hành Nhiễm cũng phải gật đầu tán thành. Phải biết rằng loại công tử con nhà giàu như Hoắc Hành Nhiễm cũng không dễ hầu hạ. Điều này làm cho Trần Dục Nhiên rất có cảm giác thành tựu, ngay cả Charles quyết định huấn luyện cậu thêm về phương diện này cũng có chút lâng lâng đồng ý ngay.

Đáng tiếc Charles đối với phương diện gieo trồng thiếu căn cân của cậu vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định. Cho nên Trần Dục Nhiên vẫn tiếp tục phải ở trong nhà ấm.

Khi Trần Dũng gọi điện đến, cậu chính là đang cầm hai gốc cây không sai biệt lắm giống như cỏ dại mà cũng giống như cây non mà cậu không nhớ tên. Charles đã dạy tên của loại thực vật này, bất quá cậu không có nhớ kỹ, ngược lại là vẻ mặt mờ mịt. Ngay cả Hoắc Hành Nhiễm đi vào đều không có phát hiện.

"Đều là cây non Huân Y thảo." Hoắc Hành Nhiễm nhìn thoáng qua hai gốc thực vật trong tay cậu, nhu nhu tóc cậu nói.

Trần Dục Nhiên giật mình nga một tiếng, chán nản nói lên một sự thật: "Em đều nhổ……" Cậu buông tha cho hai gốc cây. Được rồi, rốt cục cũng biết được cậu ở phương diện này không được trời phú.

"Không sao cả." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, "Em cứ chơi tiếp đi, Charles sẽ không tức giận." Trên thực tế, ở sau lưng Charles đơn phương tính toán phi thường thú vị.

"…… Không phải anh đang làm việc sao?" Trần Dục Nhiên tạm thời không nghĩ đến Charles. Không sai, Charles sẽ không tức giận, ông ấy chỉ biết trưng vẻ mặt ngưng trọng một cách mạc danh kỳ diệu, bộ dáng tựa hồ thực tự trách, làm cho cậu không hiểu tại sao cảm thấy chột dạ.

"Ân, tìm em nghe điện thoại." Hoắc Hành Nhiễm đưa di động trong tay cho cậu. Di động của Hoắc Hành Nhiễm với Hoắc Đình giống nhau như đúc.

Trần Dục Nhiên có chút kinh ngạc: "Sao lại gọi đến điện thoại di động của anh?" Trừ bỏ quen Trầm Bắc Thôn ở Á Thánh, cùng với đám người Hà Thiếu Quân, còn có Hoắc Đình, cậu cùng với vòng giao hữu của Hoắc Hành Nhiễm cơ bản không có quan hệ gì. Sao lại có người gọi đến điện thoại Hoắc Hành Nhiễm tìm cậu?

Hoắc Hành Nhiễm lộ ra nụ cười ý vị thâm trường*: "Em cứ nghe đi."

(*): ý tứ sâu xa, thú vị

Trần Dục Nhiên thấy hắn cố lộng hư huyền*, nhún nhún vai, vẩy vẩy hai tay dính bùn đất, tỏ vẻ cậu không tiện cầm di động của hắn.

(*): cố làm ra vẻ cao siêu, ra vẻ có chuyện

Hoắc Hành Nhiễm xoa đầu cậu, trực tiếp cầm điện thoại đặt bên tai Trần Dục Nhiên. Trần Dục Nhiên mở miệng: "Alô, xin chào, tôi là Trần Dục Nhiên."

"Dục Nhiên, là ông nội……"

"Ông nội?" Trần Dục Nhiên nhất thời nghĩ không ra, thì thào lặp lại một lần, "A, ông nội Trần Dũng!" Cậu nghĩ ra rồi!

Trời biết trước kia Trần Dục Nhiên sợ hãi Trần Dũng thế nào, bởi vì từ khi cậu nhớ được, Trần Dũng chỉ cần ngẫu nhiên liếc nhìn cậu một cái, không cần phải nói đã muốn làm cho cậu biết chính mình vô dụng thế nào, có bao nhiêu làm mất mặt Trần gia. Cho nên trước kia cậu rất xa cách với ông, ấn tượng đối với Trần Dũng căn bản là không có một chút liên quan nào đến người ông nội ôn hòa hiền lành. Hiện tại Trần Dục Nhiên cũng chỉ là ở trong bữa tiệc sinh nhật của Trần Ngọc Dung xa xa nhìn thấy Trần Dũng một lần, căn bản không có để ở trong lòng, cho nên mới nhất thời không nghĩ ra.

Ở trong trí nhớ của Trần Dục Nhiên, Trần Dũng cho tới bây giờ chưa từng hạ thấp bản thân nói chuyện với cậu. Vậy bây giờ là sao đây?

Trần Dục Nhiên nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Hoắc Hành Nhiễm cho cậu một ánh mắt an tâm chớ sợ, ý bảo cậu nghe hết xem Trần Dũng nói gì.

Trần Dũng bởi vì Trần Dục Nhiên gọi thẳng tên của mình ra mà phi thường tức giận, loại hành vi thất lễ này làm khẩu khí của ông trở nên nghiêm khắc cường ngạnh: "Tối nay cháu về nhà một chuyến."

"Ách? Ngày mai khai giảng……"

"Không cần thất lễ ở trước mặt Hoắc tiên sinh." Trần Dũng hoàn toàn không nghe Trần Dục Nhiên nói chuyện, trực tiếp cảnh cáo nói, sau đó ngắt điện thoại.

"Ông ấy ngắt rồi……" Trần Dục Nhiên không nói gì nhìn nhìn di động của Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm thu lại di động, ôm thắt lưng cậu: "Ông nội em nói gì thế?"

"Bảo em về Trần gia một chuyến." Trần Dục Nhiên lắc đầu "Không biết lại muốn làm gì……"

"Đối với Trần gia, vô luận trả thù hay là thoát ly, chỉ cần em muốn, anh đều có giúp em." Hoắc Hành Nhiễm nhắc lại chuyện cũ, bất quá điểm xuất phát đã khác rồi. Khi Trần Dục Nhiên không phải tình nhân của hắn, đề nghị này chính là bởi vì hắn nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ Trần Dục Nhiên đã là tình nhân hắn, hơn nữa đứa nhỏ lười nhác thành tính này còn thật sự có gắng trả giá – vô luận là làm việc ở Á Thánh hay

là huấn luyện của Charles. Đối với chuyện làm tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm này, chỉ cần yêu cầu của hắn không vượt quá điểm mấu của Trần Dục Nhiên thì cơ hồ cậu đều làm theo. Tạm thời mà nói điểm mấu chốt của Trần Dục Nhiên chính là ở trên giường không làm đến bước cuối cùng, những cái khác cơ bản là mặc Hoắc Hành Nhiễm sờ sờ mó mó. Trần Dục Nhiên không hiểu nói chuyện yêu đương, nhưng cậu thực nghiêm túc kết giao với Hoắc Hành Nhiễm.

Dụng tâm của Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm đều xem ở trong mắt, làm hắn không khỏi có chút thương tiếc, có chút mềm lòng. Trần Dục Nhiên đối với hắn hoàn toàn không có yêu cầu gì, ngược lại làm cho hắn phải tự chủ động làm một việc vì cậu.

"Em không cần trả thù, ý tốt của anh trong lòng em nhận." Trần Dục Nhiên vừa nghe đến từ 'trả thù' da đầu liền run lên, chuyện đó lãng phí bao nhiêu thời gian cùng tinh lực a?

"Cho nên em muốn thoát ly Trần gia sao?" Hoắc Hành Nhiễm mở vòi nước để Trần Dục Nhiên rửa tay.

Trần Dục Nhiên một bên rửa một bên nghĩ nghĩ, có chút hoang mang: "Kỳ thật em hiện tại cùng với thoát ly Trần gia có cái gì khác nhau? Em đã trưởng thành rồi, bọn họ không thể dùng quyền giám hộ để bắt ép em. Về phần kinh tế em đã sớm độc lập, sinh hoạt phí Trần gia cho em chỉ là không đói chết em thôi. Hiện tại em có công việc ở Á Thánh, học phí cùng sinh hoạt phí kohong cần dựa vào bọn họ nữa, miễn cưỡng không có trở ngại gì. Chỉ cần qua hai năm còn lại, không có gánh nặng học phí, em tin tưởng em có thể sống khá tốt……" Cậu tự tin lại lạc quan, thực dễ dàng thỏa mãn.

Hoắc Hành Nhiễm trầm mặc không nói gì, lấy khăn mặt lau tay cho cậu.

"Yên tâm, em có năng lực đảm nhiệm công việc ở Á Thánh, tổng giám đốc, ách…… không khó xử được em……" Trước mắt, kinh tế của Trần Dục Nhiên đều từ công việc ở Á Thánh, cậu hiểu lầm ý của Hoắc Hành Nhiễm khi hắn không nói lời nào. Kỳ thật Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Chính Nghiệp đều là người biết giải quyết việc chung, Trần Dục Nhiên cũng không lo lắng.

"…… Vì cái gì lại không tính anh vào?" Hoắc Hành Nhiễm cúi đầu nhìn cậu, hỏi. Trong tương lai mà Trần Dục Nhiên nghĩ ra, tựa hồ là không có hắn ở trong đó, không nghĩ sẽ nhận được sự giúp đỡ từ những người khác. Trên thực tế, chỉ cần Hoắc Hành Nhiễm nguyện ý, vấn đề Trần Dục Nhiên gặp phải cũng không thành vấn đề nữa.

Hoặc là Trần Dục Nhiên đối với đoạn quan hệ tình nhân của bọn họ này tùy thời đều đã chuẩn bị tâm lý có khả năng sẽ mất đi? Không muốn tin tưởng vô luận kết quả như thế nào, Hoắc Hành Nhiễm cũng sẽ không đối xử tốt với Trần Dục Nhiên sao?

Hắn không làm cho Trần Dục Nhiên có cảm giác an toàn sao? Cho nên cậu mới có thể thật cẩn thận, không cần tiền của hắn, không mượn quyền thế của hắn, không nợ bất luận kẻ nào, để tránh tương lai dây dưa không rõ?

Lần đầu tiên Hoắc Hành Nhiễm sinh ra nghi hoặc như vậy đối với tình nhân.

Bất quá Trần Dục Nhiên trả lời rất nhanh làm cho Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy hắn đã suy nghĩ quá nhiều.

"Anh nha! Không phải Á Thánh là cửa anh sao? Em làm việc trong công ty của anh, cảm thấy thực an tâm……" Trần Dục Nhiên nói. Đây là sự thật, ít nhất không cần lo lắng sẽ có người bán cậu đi. Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Chính Nghiệp giải quyết việc chung ở ngoài, đối với cậu cũng có vẻ khá kiên nhẫn. 'Tôi ở trên có người' điểm này làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy an tâm.

"Chính là anh nói giúp em trả thù Trần gia, em cảm thấy thật sự không cần thiết. Thực lực của Á Thánh rất tốt, nhưng Trần gia đã có gốc rễ ở đây, nếu anh chống lại bọn họ sẽ có tổn thất. Em đối với Trần gia là không thèm để ý, cần gì phải lãng phí thời gian cùng tinh lực của anh với những người mà căn bản không thèm để ý chứ, công việc của anh đã đủ nhiều rồi……" Trần Dục Nhiên nói. Cậu biết Hoắc Hành Nhiễm muốn xả giận cho cậu, nhưng cậu cảm thấy nó không cần thiết. Người yêu vì cậu mà suy nghĩ cậu cảm thấy thật cao hứng, bất quá cậu cũng muốn suy nghĩ vì người yêu của mình.

"…… Em là đang oán giận anh không dành nhiều thời gian cho em?" Bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên một lát, Hoắc Hành Nhiễm nhướn mi hỏi.

"Ách, em không có ý này……" Trần Dục Nhiên đối với tình huống bây giờ vô cùng vừa lòng. Tiến hành theo chất lượng thế này thì không còn gì tốt hơn. Hoắc Hành Nhiễm đối với cậu càng ngày càng tốt, cậu có cảm giác, nếu Hoắc Hành Nhiễm không thích dạy cậu bơi như vậy thì càng hoàn mỹ hơn!

"Đêm nay anh sẽ cho người đưa em qua đó, chờ em gặp Trần Dũng xong lại đón em về, không cần ngủ lại ở Trần gia. Hay là anh cùng qua đó với em có vẻ tốt hơn?"

"Em mới không cần ở lại Trần gia! Em tự mình qua đó là được. Bất quá ngày mai em khai giảng rồi, đêm nay em sẽ về ký túc xá trường học ngủ. Anh bảo lái xe buổi chiều đưa em về ký túc xá sửa sang lại một chút……"

"Không, đêm nay về đây. Ngày mai anh đưa em về trường học." Hoắc Hành Nhiễm nói.

"…… Được rồi. A, lại phải dậy sớm……" Trần Dục Nhiên thấy hắn kiên trì, đành phải gật gật đầu, lắc đầu ai thán.

"Con heo lười." Hoắc Hành Nhiễm cười mắng.

…… Này không phải là chuyện sớm đã biết rồi sao? Hoắc tổng anh dùng ngữ khí dung túng này là có chuyện gì vậy?

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vẫn như cũ ngày càng. Bất quá tồn cảo dùng xong rồi, đổi mới thời gian hội không xác định.

Thời gian vấn đáp:

Tiểu mị: Charles, lại là nhà ấm lại là phòng bếp, ngài lão chỉnh là thế nào vừa ra?

Charles: Làm một cái đủ tư cách nữ chủ nhân, nhà ấm cùng phòng bếp là hai phương diện lớn phải nắm giữ.

Trần Dục Nhiên:…… Tôi không phải nữ!

Nhưng cậu là thụ!

Sau gần 1 tuần chìm đắm trong việc trông cháu đã nổi lên rồi đâyyyyy:3 Hôm nay đặc biệt ngoi lên để up bài chúc mừng sinh nhật tình yêu to lớn của tui – Vũ Vũ đáng iu:*

41. Chương 40

Trần Dục Nhiên chậm rãi đi về phía nhà chính của Trần gia, trên mặt mang theo mỉm cười. Tâm tình cậu khá tốt, bởi vì Hoắc Hành Nhiễm quan tâm cậu hôm nay sẽ phải gặp người Trần gia nên không kiên trì dạy cậu bơi. Mỗi lần Hoắc Hành Nhiễm dạy cậu bơi, cậu đều có cảm giác thoát một tầng da, đáng sợ nhất chính là ánh mắt của Hoắc Hành Nhiễm nhìn cậu lúc đó, làm cho lòng người ta phát run phải tuân lệnh, nhưng vừa thâm thúy lại…… vừa mê người……

Mỗi lần Trần Dục Nhiên muốn khống chế xúc động đều phải tiêu tốn khí lực rất lớn. Cho nên khó có được một ngày được buông tha, cậu phá lệ vui mừng khôn xiết.

Bất quá khi cậu nhìn thấy người đang đứng chờ ở cổng nhà, Trần Thụ vẻ mặt tươi cười nhìn cậu. Vô luận như thế nào cũng cảm thấy không muốn đi vào.

"Đại thiếu gia, mời vào trong." Trần Thụ mở miệng, trước sau như một, trong mắt không có lấy một tia tôn kính kính cẩn với chủ nhân. Như thể là ở trước mặt Trần Dục Nhiên ông ta mới là chủ nhân.

Trần Dục Nhiên tùy ý gật gật đầu. Cậu không sợ bất luận kẻ nào của Trần gia, bởi vì đối phương quả thật không có gì để uy hiếp cậu. Trừ phi bọn họ có thể bức người thuê cậu đuổi cậu ra khỏi công ty – trên ti vi đều là diễn như vậy. Trước kia Trần Dục Nhiên tựa hồ không hay xem phim lúc tám giờ cảm thấy thật sự là mới mẻ. Bất quá phương pháp này đã bị Hoắc Hành Nhiễm thoải mái phủ quyết. Trước không nói Trần

Dục Nhiên đang làm việc tại Á Thánh, Hoắc Hành Nhiễm nhất định không thèm để tập đoàn Phong Diệp của Trần gia vào mắt, loại cách nói Trần gia buộc hắn xa thải Trần Dục Nhiên này là không thể thành sự thật. Cho dù Trần Dục Nhiên làm việc ở công ty khác, nhưng nếu công ty này không có quan hệ hợp tác chặt chẽ với tập đoàn Phong Diệp thì bình thường sẽ không để ý tới yêu cầu của Trần gia. Hơn nữa, chẳng lẽ lại còn khua chiêng gõ trống đối phó với trưởng tôn* của chính mình? Trừ phi Trần Dũng không cần mặt mũi nữa.

(*): cháu trai trưởng

Trần Dục Nhiên ở đại sảnh cổ kính đối mặt với một đoàn người Trần gia, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Trần Dũng ngồi ở trên chủ vị là một ghế dựa lớn làm bằng gỗ Lê Hoa, thong thả bưng chén trà uống. Trần Huy ngồi bên phải ông, nhìn chằm chằm Trần Dục Nhiên, sắc mặt không vui. Ninh Thanh Thanh đứng phía sau Trần Huy, có vẻ rất ngoan ngoãn vâng lời. Hai anh em sinh đôi đứng bên trái Trần Dũng. Trần Ngọc Dung nửa quỳ ở bên cạnh bàn trà bằng gỗ Lê Hoa, hết sức chuyên chú pha trà.

Ở nhà chính của Trần Dũng, khi có chuyện quan trọng cần thương nghị, nữ nhân không thể ngồi, chỉ có nam nhân được ngồi. Hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên rất được Trần Dũng coi trọng, ngồi ở vị trí còn quan trọng hơn cả Trần Huy. Bất quá bởi vì mẹ Ninh Thanh Thanh phải đứng cho nên bọn họ cũng đứng luôn, lấy tôn trọng làm đầu.

"Trần Dục Nhiên, nhìn xem mày làm gì với em gái của mày?" Trần Huy dẫn đầu mang theo tức giận mở miệng.

Hiện tại đã là tám giờ tối. Người cha trên danh nghĩa này không hỏi con mình vừa trở về con đã ăn cơm hay chưa, trước tiên để cho cậu ngồi nghỉ ngơi một chút, mà lại chỉ trích cậu đã làm gì với em gái Trần Ngọc Dung này. May là Trần Dục Nhiên chưa từng trông cậy vào người một nhà này. Bởi vì đến biệt thự Trần gia khá xa nên Hoắc Hành Nhiễm quyết định tự mình cùng cậu qua Trần gia, cùng cậu ăn cơm chiều rồi mới đưa cậu đến đây. Lúc này Hoắc Hành Nhiễm còn ở bên ngoài chờ. Tuy rằng hai người vừa mới bắt đầu có tình cảm với nhau nhưng cũng không gây trở ngại Hoắc Hành Nhiễm tỏ ra quan tâm săn sóc xứng với cái chức tình nhân.

Có đối lập, Trần Dục Nhiên càng cảm thấy không muốn nói chuyện vô nghĩa cùng với người Trần gia, sớm một chút chấm dứt rồi cùng Hoắc Hành Nhiễm về biệt thự ở lưng chừng núi.

"Các vị gọi tôi trở về có chuyện gì?" Trần Dục Nhiên đi thẳng vào vấn đề.

"Trần Dục Nhiên, mày đây là cái thái độ gì thế? Ba hỏi mày mày cũng không đáp! Mày có biết lễ phép là gì hay không?" Trần Huy cả giận nói. nnt đứng ở sau lưng hắn nguyên bản trông có vẻ biết vâng lời hơi hơi ngẩng đầu, khóe môi gợi lên nho nhỏ.

"Tôi không biết là mình đã làm gì với cô ta. Này ông phải hỏi cô ta." Trần Dục Nhiên nhún nhún vai.

"Nhìn xem, đây là có thái độ gì! Ba, nó có điểm nào giống con cháu Trần gia?" Trần Huy chau mày nói với Trần Dũng.

"Được rồi, anh không quan tâm chăm sóc, cũng đừng vọng tưởng con mình sẽ cho mình mặt mũi." Trần Dũng chậm rãi nhấp một ngụm trà, khuôn mặt bình tĩnh nói.

"Con làm sao không có chăm sóc nó? Ăn, mặc, ở, đi lại của nó không phải do con chu cấp sao?" Trần Huy phản bác.

"Hỏi vợ của anh đi." Mí mắt Trần Dũng cũng không thèm nâng. Kỳ thật ông đối với Trần Huy trước sau cưới hai người vợ cũng không vừa lòng. Đinh Di vốn là do ông tự mình chọn lựa, gia thế cũng khá tốt, nhưng sai ở chỗ lại một lòng đặt trên người Trần Huy, không thể dễ dàng tha thứ cho sự không chung thủy của Trần Huy. Thân thể sau khi sinh hạ đứa nhỏ đầu tiên không tốt, Ninh Thanh Thanh này lại ở trước mặt không thèm cho mặt mũi, nháo loạn cả lên, cô không chịu nổi kích thích mà ngất đi, sau đó thì buông tay rời khỏi nhân gian, hoàn toàn chặt đứt sự hợp tác của Đinh gia với Trần gia. Ninh Thanh Thanh lại càng không cần nói, chỉ biết ra vẻ nhu nhược cao quý, trong lòng lại vô cùng hẹp hòi. Nếu không phải là sinh ra hai đứa con trai, Trần Dũng tuyệt đối sẽ không cho cô ta vào cửa Trần gia, cho dù cô ta được Trần Huy thích đến thế nào cũng không được. Bất quá xem ở phân thượng hai cháu trai xuất sắc, Trần Dũng

miễn cưỡng đối với cô ta mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không quá khác người, ông cũng sẽ không quản. Nhưng có chút thông minh lại dùng không đúng chỗ, liên quan đến cả đứa con gái Trần Ngọc Dung vẫn luôn biểu hiện khá tốt trật đường……

Ninh Thanh Thanh nheo mắt, vội vàng cúi đầu, không dám nâng lên nữa.

"Thanh Thanh?" Trần Huy quay đầu liếc mắt nhìn Ninh Thanh Thanh một cái, "Ba, trước đó ngài đều cập qua với con, con đã hỏi Thanh Thanh. Cô ấy với Dung Dung đều làm rất tốt, tuyệt đối không có bạc đãi Trần Dục Nhiên!"

Trần Dũng hừ nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói với Trần Dục Nhiên: "Dục Nhiên, cháu nói xem?"

Trần Dục Nhiên vẫn nghe đối thoại của Trần Huy với Trần Dũng, bọn họ hai người đều đen mặt, thậm chí nói đến cả chuyện 'dưỡng dục chi ân' mấy năm nay, không phải là muốn biết chuyện tình trước kia Ninh Thanh Thanh cùng với Trần Ngọc Dung cắt xén tiền sinh hoạt phí của cậu đấy chứ? Trần Dũng bày ra một bộ chủ trì công đạo, nếu cậu nói mẹ ké cùng với em gái đối với cậu không tốt, Trần Dũng sẽ có ý tứ phạt một chút, từ đó cậu sẽ không thể nói mẹ kế cùng với em gái khắt khe với cậu nữa. Nếu cậu không nói, vậy thì càng không ổn, hết thảy mà Trần Dục Nhiên trước kia phải chịu sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn.

"Nếu là ông nội, vậy ngài sẽ nói thế nào?" Trần Dục Nhiên đem vấn đề giao cho Trần Dũng.

Trong ánh mắt Trần Dũng hiện lên một chút đăm chiêu, ngân nga nói: "Một bút không biết ra được hai chữ Trần, ông nội cháu già rồi, tự nhiên hy vọng người một nhà hòa thuận với nhau."

Đủ loại sự kiện trước kia Trần Dũng đều không để ở trong mắt, Trần Dũng là ngầm đồng ý hay là thờ ơ lạnh nhạt? Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung dám làm đến loại quá phận này hoàn toàn là bởi vì Trần Dũng chẳng thèm quan tâm.

Hiện tại nhìn thấy cậu tựa hồ có giá trị lợi dụng, lại bắt đầu giả thành người tốt yêu cầu cậu trở lại Trần gia, cùng với những người bỏ qua cậu vắng vẻ cậu khi dễ cậu trở thành người một nhà?

Trần Dục Nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Cậu sờ sờ cái mũi nghĩ: Chẳng lẽ nhìn mình rất dễ bị lừa?

"Cháu nghĩ là ông nội đã muốn biết lựa chọn của cháu." Trần Dục Nhiên nhìn Trần Cảnh Nhiên trong hai anh em sinh đôi. Tuy rằng bộ dáng sinh đôi giống nhau như đúc, nhưng cậu vẫn là liếc mắt một cái có thể phân biệt được người nào là Trần Cảnh Nhiên, người nào là Trần Phách Nhiên. Lúc ấy Trần Cảnh Nhiên gặp Hoắc Hành Nhiễm, nhắc nhở Trần Dục Nhiên cậu là người Trần gia, ý tứ là hy bọn Trần Dục Nhiên ở trước mặt Hoắc Hành Nhiễm biện hộ cho Trần Ngọc Dung. Dù sao vô luận thế nào Trần Ngọc Dung đều là em gái của cậu. Cho dù không vì Trần Ngọc Dung, cũng vì thanh danh của Trần gia. Bất quá Trần Dục Nhiên không chút do dự cự tuyệt. Cậu không tin Trần Cảnh Nhiên chưa nói chuyện này cho Trần Dũng biết.

Trần Dũng chậm rãi gạt lá trà trong chén, dùng ngữ khí thực bình thản chậm rãi nói: "Nếu ta một lần nữa cho cháu hai sự lựa chọn thì sao?"

"Ngài nói." Trần Dục Nhiên nhún nhún vai.

"Thứ nhất, cháu trở về, thúc đẩy việc kết hôn giữa Dung Dung và Hoắc Hành Nhiễm, cùng với việc Phong Diệp hợp tác với Á Thánh, ta cho cháu cơ hội cạnh tranh công bằng quyền thừa kế Phong Diệp với Cảnh Nhiên và Phách Nhiên. Thứ hai, ta cho cháu năm trăm vạn, cho phép cháu mang di sản* của mẹ cháu đi, cháu buông tha quyền thừa kế Phong Diệp." Trần Dũng buông chén trà, bí hiểm nhìn cậu.

(*): tài sản để lại

"Ba!"

"Lão gia!"

Trần Huy cùng Ninh Thanh Thanh đồng thời kinh hô! Hai điều kiện này bọn họ đều không thể đồng ý! Trần Huy là luyến tiếc di sản của vợ trước, chỗ kia khoảng chứng năm trăm ngàn vạn, sau khi Đinh gia đoạn tuyệt quan hệ với Trần gia, Đinh gia không có thu chỗ đó lại, làm như là bồi thường đối với Trần Dục Nhiên. Trần Huy vẫn vụng trộm dùng, hiện tại đột nhiên bắt hắn mang ra, hắn tự nhiên vô cùng đau lòng.

Hơn nữa Trần Dũng ở bên ngoài đều có ý là không cho hắn kế thừa Phong Diệp. Ninh Thanh Thanh còn lại là tính toán một phần vạn khả năng cũng không cho phép Trần Dục Nhiên dính đến quyền thừa kế của hai con trai cô ta!

Trần Dũng hé mắt: "Chuyện này Cảnh Nhiên, Phách Nhiên cùng Dung Dung đều đồng ý. Hai anh chị là người làm cha làm mẹ, không cần chỉ có lợi ích trước mắt."

"Cái gì?" Hai vợ chồng cùng nhau nhìn về phía Trần Ngọc Dung. Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên luôn luôn ngạo khí, cũng không e ngại tranh đoạt quyền thừa kế với Trần Dục Nhiên, đối với Trần Dũng cũng đủ hiếu thuận. Nhưng Trần Ngọc Dung luôn luôn không thích Trần Dục Nhiên, như thế nào lại có khả năng đồng ý với Trần Dũng dùng điều kiện 'hậu đãi' như vậy đối với cậu?

"Cháu nghĩ, ông nội còn chưa nói xong có đúng không?" Trần Dục Nhiên nhìn thẳng Trần Dũng. Trần Dũng cái gọi là lựa chọn thứ nhất, căn bản là ép buộc. Vô luận người của Trần gia đối với quan hệ của cậu và Hoắc Hành Nhiễm hiểu biết boa nhiêu, bọn họ dựa vào cái gì cho rằng cậu có thể can thiệp đến hôn nhân của Hoắc Hành Nhiễm? Trần Ngọc Dung đối với hắn mà nói chỉ là một người xa lạ không hơn không kém, huống chi trước đó Trần Ngọc Dung đã có hành vi làm Hoắc Hành Nhiễm không thể nào dễ dàng tha thứ. Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Chính Nghiệp không có ra tay trả thù đã muốn tính là khách khí! Còn si tâm vọng tưởng* đến vị trí phu nhân tổng tài Á Thánh? Nghe đến đây, Trần Dục Nhiên xưa nay không chút để ý đến những thứ khác đều cảm thấy tức giận! Lựa chọn thứ hai có thể suy nghĩ một chút. Trần Dục Nhiên vốn đối với Trần gia không có hảo cảm, vừa lúc có thể ra đi. Bất quá cậu không tin Trần Dũng lấy lợi ích làm đầu sẽ hào phóng như vậy, để cho trưởng tôn là cậu có được từng đó ưu việt mà rời đi!

(*): hy vọng hão huyền

Trên khuôn mặt của Trần Dũng hiện lên một chút tán thưởng nhàn nhạt: "Nhưng thật ra ông nội vẫn luôn bỏ qua cháu……" Ông đã rất nhiều năm không có để ý đến trưởng tôn này.. Lúc này nhìn cậu một thân khí chất bình yên bình tĩnh, cũng là một phen phong thái khác. Nhưng ông chưa bao giờ hối hận với quyết định của mình. Theo ngôn hành cử chỉ của Trần Dục Nhiên, Trần Dũng đã ý thức được hiện tại muốn thử vãn hồi quan hệ với nó đã là quá muộn. Nếu sự tình đã đến nước này, ông chỉ biết nghĩ biện pháp đem tổn thất đến mức thấp nhất.

Trần Dục Nhiên bất vi sở động. (không có động tĩnh)

Trần Dũng lắc đầu, chậm rãi nói: "Ta nghe Dung Dung nói, quan hệ của cháu cùng với Hoắc Hành Nhiễm khá tốt. Cảnh Nhiên cùng Phách Nhiên cũng chứng thật điểm này……" Trần Ngọc Dung chỉ nói đứa con Hoắc Đình của Hoắc Hành Nhiễm thực thích Trần Dục Nhiên, Cảnh Nhiên cùng Phách Nhiên nói cử chỉ của Hoắc Hành Nhiễm với Trần Dục Nhiên rất thân mật, chỉ sợ quan hệ có điểm mờ ám.

Trần Dũng luôn lấy lợi ích làm đầu, nếu Trần Dục Nhiên trợ giúp cho Trần gia, ông sẽ không thể để ý người có thể câu dẫn Hoắc Hành Nhiễm tôn thiếu gia của Hoắc gia ở kinh là cháu gái hay là cháu trai của mình. Đáng tiếc Trần Dục Nhiên chỉ sợ đối với Trần gia hoàn toàn không có hảo cảm.

Điều mà Trần Dũng kiêng kị chỉ có Hoắc gia ở kinh thành. Hoắc Hành Nhiễm thực sự rất tốt, nhưng ông có thừa lực để đối phó với hắn. Hoắc gia ở kinh thành kia lại là một hồ nước quá sâu, Trần gia không có đủ căn cơ để đối kháng. Nếu thực theo như lời Trần Ngọc Dung nói, Hoắc gia ở kinh thành trong tương lai sẽ do Hoắc Hành Nhiễm nắm trong tay. Trần Dục Nhiên này không từ thủ đoạn tiếp cận Hoắc Hành Nhiễm, liền trở nên ý vị sâu xa. Nó tiếp cận Hoắc Hành Nhiễm là có mục đích gì? Vì danh vì lợi hay là…… muốn trả thù Trần gia?

Vì danh là không có khả năng. Lấy thân phận con trai làm tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm, thanh danh là hoàn toàn hỏng rồi. Vì lợi, vậy Trần Dũng có thể dùng lợi để đối phó với cậu. Nếu vì trả thù Trần gia, như vậy Trần Dũng sẽ dùng thủ đoạn nghiêm khắc để làm cho cậu đánh mất ý niệm này! Bất quá nếu sau lưng Trần Dục Nhiên có Hoắc Hành Nhiễm làm chỗ dựa, đối phó với hắn có điểm khó giải quyết. Cho nên Trần Dũng muốn thử thái độ của cậu một chút, nếu có khả năng xem có thể kéo cậu về Trần gia bên này hay không……

Bất quá cuối cùng, Trần Dũng đã muốn nhìn ra là không quá có khả năng.

Khi Trần Dũng nói quan hệ Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Hành Nhiễm khá tốt, Trần Ngọc Dung vẫn im lặng pha trà ngẩng đầu, oán hận nhìn Trần Dục Nhiên, bên môi gợi lên nụ cười tràn ngập ác ý.

Trần Dục Nhiên liếc mắt nhìn cô ta một cái, cảm thấy một ngày nào đó Trần Ngọc Dung cho cậu sắc mặt hòa nhã mới là chuyện lạ. Bất quá cậu có chút tò mò chờ câu tiếp theo của Trần Dũng.

"Cho nên?"

Thấy trên mặt Trần Dục Nhiên hoàn toàn không có chút xấu hổ nào, mãn nhãn thản nhiên không sợ, tựa hồ không để ý chuyện này gây ảnh hưởng cho cậu, không chút sợ hãi, Trần Dũng nặng nề nói: "Nếu cháu chọn lựa chọn thứ hai, cháu có thể nhận được tổng cộng là năm ngàn năm trăm vạn. Nhưng ta có một điều kiện. Cháu ở bên cạnh Hoắc Hành Nhiễm, phải cam đoan Hoắc Hành Nhiễm sẽ không đối phó Trần gia, vô luận là về công hay tư, Á Thánh đều phải tránh Phong Diệp. Nếu cháu có thể làm được, ta sẽ gửi tiền theo từng giai đoạn cho cháu, một năm một trăm năm mươi vạn, cho đến khi nào hết thì thôi. Nếu không, cháu chỉ có hai bàn tay trắng, Trần gia sẽ không cung cấp bất cứ cái gì hết……"

Trần Dục Nhiên sớm có chuẩn bị tâm lý Trần gia sẽ lấy thủ đoạn cắt đứt kinh tế của cậu để ép buộc cậu, nhưng chân chính nghe được, có chút buồn cười nhưng trong lòng cũng dâng lên một chút phẫn nộ: "Các người dựa vào cái gì cho rằng tôi có năng lực ảnh hưởng tới tổng tài của Á Thánh đến trình độ này?" Này căn bản lại là một cái ép buộc khác có được không?

"Đó là chuyện của cháu." Trần Dũng không hề chuyển biến, "Hoặc là cháu đáp ứng rời khỏi Hoắc Hành Nhiễm, cả đời không có liên quan gì đến Hoắc gia hay Trần gia nữa. Ta sẽ một lần đem toàn bộ năm ngàn năm trăm vạn cho cháu. Nếu cháu đổi ý, ta đều có thể có biện pháp làm cho cháu hai bàn tay trắng!"

"…… Các người dùng tôi không được nên muốn dùng những thứ này để uy hiếp tôi?" Trần Dục Nhiên nghe được, trong lòng chấn động, khuôn mặt bình tĩnh nhìn những người Trần gia khác ở đây.

Trần Cảnh Nhiên, tpc tiếp tục im lặng. Kỳ thật bọn họ đối với chuyện này cũng có phản đối qua, nhưng Trần Dũng cùng Trần Ngọc Dung kiên trì muốn làm như vậy để nắm bắt Trần Dục Nhiên, không cho cậu có cơ hội gây ra bất lợi cho Trần gia.

Trần Huy cùng Ninh Thanh Thanh nghe đến mấy điều kiện phụ này, đã cảm thấy yên tâm. Không có Hoắc Hành Nhiễm ở sau lưng ủng hộ Trần Dục Nhiên là bọn họ có thể tùy ý xử trí Trần Dục Nhiên! Đến lúc đó còn có thể nhận được tiền hay không cũng không phải do nó quyết định!

Có ai có thể buông tha cho năm ngàn năm trăm vạn mà lựa chọn một nam nhân không tính là kết giao đã lâu không? Hơn nữa tình nhân này đối với cậu tình cảm còn thấp, khả năng là chơi bời cũng khá lơn, cung cấp sự trợ giúp chính là ngân phiếu khống……

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hoắc Hành Nhiễm: Năm ngàn năm trăm vạn, tâm động sao?

Trần Dục Nhiên [sờ cằm]: Ách……

42. Chương 41

Năm ngàn năm trăm vạn có nghĩa là gì?

Có nghĩ là lấy yêu cầu không cao với cuộc sống của Trần Dục Nhiên, cậu có thể chơi bời lêu lổng cả đời, mỗi ngày có thể ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, cuộc sống an nhàn sung sướng! Này đối với con heo lười như Trần Dục Nhiên mà nói thật sự là một dụ hoặc rất lớn!

Nhưng kết quả là gì? Sau khi hữu lực ném ra một câu 'tôi cái gì cũng không chọn', Trần Dục Nhiên nghẹn một bụng tức, giống như là một quả đạn pháo lao ra khỏi Trần gia, dùng sức mở cửa chiếc Bentley, một đầu chui vào trong lòng Hoắc Hành Nhiễm đang kinh ngạc, kéo áo hắn thốt ra: "Hoắc Hành Nhiễm, anh có thể cho em thượng một lần không?"

Lái xe đang ngủ gà ngủ gật đập đầu vào tay lái, phát ra thanh âm chói tai vang dội!

Hoắc Hành Nhiễm hơi cứng người, sau đó nheo mắt lại mềm nhẹ nói: "…… Em lặp lại một lần nữa?"

Trần Dục Nhiên lui lại một chút, giống như không có nghe thấy loại ngữ khí làm cho người ta run như cầy sấy này của Hoắc Hành Nhiễm, bất quá nghĩ đến năm ngàn năm trăm vạn, cậu cảm thấy can đảm của mình đột nhiên nổi lên: "Em nói, anh có thể…… Ân, để cho em thượng một lần không?"

Lái xe phát ra một tiếng hút khí hoảng sợ, sau đó động tác cực lưu loát ấn nút để đóng lại cửa sổ băng ghế sau, còn săn sóc kéo bức màn thiên nga rất dày màu đen có những sợi dây nhung lại.

"Ba"!

Hoắc Hành Nhiễm chậm rãi để tay ở bên tai Trần Dục Nhiên, đem cậu đặt lên trên cửa xe, động tác tao nhã mà nguy hiểm, trầm thấp nói: "Em như thế nào…… đột nhiên lại có…… ý tưởng sáng tạo như vậy?" Làm cho người ta cảm giác mười phần áp bách, nhưng thanh âm vẫn coi như là ôn nhu.

Trần Dục Nhiên mặt đỏ hồng hàm hồ nói: "Bởi vì, bởi vì baidu nói, ở phía dưới, sẽ đau……" Cậu là một người không thiện về về giao tiếp. Gần đây có người yêu, trong tương lai sẽ phải làm chuyện của tình nhân với nhau, tự nhiên cố gắng học tập. Có vấn đề gì không ai hỗ trợ giải đáp, cậu sẽ lên baidu tìm kiếm đáp án. Trên thực tế, sau khi cậu với Hoắc Hành Nhiễm trở thành tình nhân, bởi vì Trần Dục Nhiên còn chưa có chuẩn bị tốt mà chậm chạp không tiến hành đến bước cuối cùng, Hoắc Hành Nhiễm có thể chịu đựng đến bây giờ đã làm cậu rất kinh ngạc. Charles vụng trộm nói qua cho cậu về tính khiết phích của Hoắc Hành Nhiễm. Hoắc Hành Nhiễm là loại nam nhân đã không động dục thì thôi, một khi vừa động là sẽ trở thành phi thường mãnh liệt. Trần Dục Nhiên sợ minh về sau sẽ ăn không tiêu, tra xét rất nhiều tư liệu. Những tư liệu đó cơ hồ toàn bộ đều nói, lần đầu tiên ở phía dưới đều sẽ rất đau……

Cự tuyệt nhận năm ngàn năm trăm vạn, Hoắc Hành Nhiễm là nguyên nhân thứ nhất. Bất quá người Trần gia này mở miệng làm cậu cảm thấy cực kỳ nghẹn khuất, Trần Dục Nhiên cảm thấy cậu cần phải làm chút gì đó để phát tiết một chút. Làm tình là một lựa chọn khá tốt. Nhưng cậu không muốn làm mặt sau đau……

"Nếu anh cam đoan không để em bị đau thì sao?" Hoắc Hành Nhiễm bắt được lỗ hổng trong lời nói của cậu.

Trần Dục Nhiên nhìn hắn, môi mím lại, dùng một loại khẩu khí thấy chết không sờn nói: "Chúng ta đây làm đi, Hoắc Hành Nhiễm!"

****

Hai mươi phút sau, toàn thân Trần Dục Nhiên chỉ mặc một cái áo tắm, chống hai má lười biếng ngồi trên một chiếc giường lớn dành cho hai người trong một khách sạn năm sao cao cấp. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tí tách, Hoắc Hành Nhiễm đang tắm ở trong đó.

Đầu Trần Dục Nhiên hỗn loạn, không thể nghĩ được gì cảm, ánh mắt không chịu sự khống chế nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, chỉ có hai má là càng ngày càng nóng hổi, tim đập bình bịch, vừa khẩn trương vừa sợ hãi lại có điểm chờ mong nói không nền lời.

Lạch cạch!

Cửa phòng tắm mở. Trần Dục Nhiên cũng cứng ngắc, ngay cả tim cơ hồ đều ngừng đập.

Hạ thân Hoắc Hành Nhiễm quấn một cái khăn tắm, thân trên để trần, lộ ra đường cong tuyệt đẹp, vân da tinh tráng rắn chắc. Mái tóc bình thường luôn chỉnh tề bây giờ hỗn độn, thêm vài phần ôn hòa trẻ tuổi. Mấy giọt nước từ trên tóc rơi xuống, lướt qua ngực, chảy vào dưới bụng……

Trần Dục Nhiên đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

"…… Có muốn thay đổi chủ ý hay không?" Hoắc Hành Nhiễm đến gần Trần Dục Nhiên, nhìn gương mặt mang theo khẩn trương của cậu, ngón tay thon dài ái muội sờ lên môi cậu.

Trần Dục Nhiên thong thả lắc đầu, ngồi đó vươn cánh tay ra, ôm lấy thắt lưng Hoắc Hành Nhiễm, có chút ỷ vào mình ngồi thấp cọ cọ bụng hắn, một cỗ hương vị lịch sự tao nhã dễ ngửi thuần nam tính đập vào mặt.

Hoắc Hành Nhiễm dừng một chút, đầu ngón tay chạm lên mái đầu đột nhiên lao đến của cậu, chuyển qua cổ cậu, làn da non mịn bóng loáng xúc cảm vô cùng tốt.

Trên người truyền đến cảm giác hơi lạnh, dây lưng của áo tắm đã bị rớt ra, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng với khuôn ngực trắng nõn, Trần Dục Nhiên lấy một loại thư thế không thể phòng bị, bị đặt lên giường.

Hoắc Hành Nhiễm ở trên cao nhìn xuống, nằm lên phía trên cậu, giống như là một người chủ đang tuần tra lãnh địa của hắn.

Cậu cắn cắn môi, ánh mắt thủy nhuận khẩn trương nhìn Hoắc Hành Nhiễm, khẽ nói: "Anh đã nói…… Sẽ không làm em đau……"

"Giao cho anh……" Hoắc Hành Nhiễm cúi đầu, che lại môi cậu……

****

Hoắc Hành Nhiễm thực ôn nhu.

Trần Dục Nhiên cảm thấy mình được chăm sóc rất tốt. Lần đầu tiên của cậu, Hoắc Hành Nhiễm cho cậu một ký ức vô cùng tốt. Toàn bộ quá trình thực thong thả, tiền diễn thật dài làm cho người ta khó nhịn, mang theo lo lắng trấn an, kiên nhẫn tiến vào…… Sau khi làm xong, vị trí khó có thể mở miệng kia chỉ có chút xót với trướng, nhưng không đau, tuyệt không cảm thấy chán ghét, thậm chí là cảm thấy rất thoải mái.

Cậu nhớ rất rõ Hoắc Hành Nhiễm nằm ở trên người cậu, bởi vì áp lực mà rơi mồ hôi. Mồ hôi kia lướt qua gương tuấn mỹ rõ ràng của Hoắc Hành Nhiễm, một chút lại một chút rơi lên khuôn ngực đơn bạc trắng nõn của cậu. Cặp mắt màu thâm lam kia chuyên chú nhìn cậu, phi thường xinh đẹp mê người……

Sau khi hết thảy kết thúc, cậu cả người trên trụi tựa vào trong ngực Hoắc Hành Nhiễm cũng đồng dạng trần trụi, hai người ôm nhau cùng một chỗ. Hoắc Hành Nhiễm đã tẩy rửa tốt cho cả hai người. Sau khi trở lại trên giường, hắn lại một lần nữa tiến vào trong cơ thể cậu, nhưng chỉ là đặt ở bên trong, không có luật động.

Trần Dục Nhiên thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập của cái đó. Điều này làm cho độ nóng trên mặt cậu bùng lên. Cậu có chút không quen, nhưng cái ôm của Hoắc Hành Nhiễm nhìn như là thoải mái kỳ thật giống như xích sắt trói chặt cậu lại, khó có thể lay động được.

Vì thế Trần Dục Nhiên cũng mặc hắn.

Một hồi phát tiết qua đi, một bụng tức của Trần Dục Nhiên cũng đã tán đi hết. Cái gì mà người Trần gia, đều bị cậu lọc hết ra khỏi đầu.

Tay Hoắc Hành Nhiễm vô ý thức vỗ về bên hông Trần Dục Nhiên, có chút buồn ngủ.

"…… Muốn nói chuyện không?" Nhiệt khí thản nhiên phả vào bên tai.

"Ách……" Trần Dục Nhiên mẫn cảm run lên, bất giác giật giật, không nghĩ là ma sát đến cái trong cơ thể kia, cảm giác nó trướng lớn lên, cậu lập tức không dám động nữa.

"Vẫn là không muốn nói sao?" Hoắc Hành Nhiễm buộc chặt hai tay. Đêm nay trong lòng vật nhỏ không thích hợp hắn đều xem ở trong mắt, rõ ràng là một bộ bánh bao ủy khuất cầu an ủi.

Cho nên tuy rằng cậu yêu cầu có chút đột ngột, Hoắc Hành Nhiễm vẫn là đáp ứng. Dù sao ngày này rồi cũng đến, sớm một chút hay muộn một chút thì cũng thế. Cuối cùng chỉ làm một lần, còn không tính là vô cùng nhuần nhuyễn, hương vị tốt ngoài ý muốn…… Chính là vật nhỏ luôn thích tự suy nghĩ một mình không thèm lên tiếng.

Nghĩ đến đây, Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng cắn cắn lên vai Trần Dục Nhiên, lưu lại dấu vết nhàn nhạt.

"Em nói, em nói……" Trần Dục Nhiên cầu xin tha thứ, nhẹ nhàng bâng quơ đem chuyện ở Trần gia kể lại một lần.

Hoắc Hành Nhiễm im lặng nghe, chờ Trần Dục Nhiên nói xong, hắn hỏi: "Cho nên em muốn…… thượng anh, là vì em cảm thấy là mình đã vì anh mà cự tuyệt năm ngàn năm trăm vạn kia?"

Nga, trời ơi! Hoắc tổng ngài rất biết tìm trọng điểm! Ngài không phải hẳn là nghe ra tiểu tình nhân của ngài bị khi dễ sau đó muốn vì cậu báo thù sao?

Trần Dục Nhiên hận không thể hóa thành một hạt bụi, biến mất ở trong không khí. Đáng tiếc sự thật rất tàn khốc, cậu chỉ cảm thấy cánh tay bên hông cậu càng thêm buộc chặt, vai bị cắn đau – lần này không phải là nhẹ nhàng cắn như vừa rồi, mà là dùng lực cắn, dày đặc hương vị trừng phạt!

"Anh, anh đã nói làm không làm em đau……" Trần Dục Nhiên lui vai lại lên án.

Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, đột nhiên đẩy về phía trước, thân mình Trần Dục Nhiên chấn động, 'a' một tiếng, nhất thời nói không nên lời. Đòi mạng chính là kỹ thuật của Hoắc Hành Nhiễm quá tốt, vừa đẩy một cái liền chạm vào điểm mẫn cảm của cậu, cảm giác thoải mái nháy mắt lan tràn toàn thân, thiếu chút nữa làm cậu thốt ra bảo Hoắc Hành Nhiễm tiếp tục.

Bất quá lực khống chế của Hoắc tổng quá kinh người, chính là không tiếp tục động, mà dùng than hâm từ tính nhẹ như lông chim hỏi: "…… Anh có làm em đau không?"

"Không, không có……" Trần Dục Nhiên ở trên giường tạm thời không có lực đánh trả, thực thức thời khuất phục.

Hoắc Hành Nhiễm khẽ hừ một tiếng: "Vậy hiện tại em tính thế nào? Bị người khi dễ mà không đánh trả?"

Như thế nào có khả năng? Trần Dục Nhiên sẽ không chủ động chọc vào phiền toái, nhưng phiền toái đến vẫn là không sợ hãi. Hơn nữa cậu am hiểu về máy tính. Bây giờ xã hội hiện đại, khoa học kỹ thuật phát triển, có kỹ thuật máy tính xuất sắc là có thể giết người trong vô hình. Trần Dục Nhiên biết một vài trạch kỹ thuật rất là giỏi, năng lực của chính mình cũng đã được công nhận. Cậu tính toán muốn vô thanh vô tức truyền một chút virus gì đó cho Trần gia……

"Em sẽ cho bọn họ đẹp mặt……" Trần Dục Nhiên đắc ý nói. Lần trước thời điểm cậu làm số liệu tài chính, đến đại nhân vật như Hoắc Hành Nhiễm cũng không bắt được đuôi của cậu.

"Đồ ngốc……" Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói, "Em muốn làm cái gì, nói cho anh biết, anh sẽ giúp em."

"Ân." Trần Dục Nhiên ngoan ngoãn gật đầu. So sánh Trần gia với Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên càng nguyện ý tin tưởng nhân phẩm của người sau. Kỳ thật cái gọi là năm ngàn năm trăm vạn, nói trắng ra là để cậu cùng Hoắc Hành Nhiễm sinh ra mâu thuẫn. Vô luận Trần Dục Nhiên chọn điều kiện thứ nhất hay là thứ hai, nhất định cậu sẽ phát sinh xung đột với Hoắc Hành Nhiễm. Trước không nói tình cảm của bọn họ còn chưa có quá sâu, mà cho dù có là người yêu quan trọng của nhau cũng không thể vì tiền của người yêu mà nhượng bộ với đối thủ cạnh tranh!

Mục đích của Trần Dũng chính là phòng ngừa trưởng tôn Trần Dục Nhiên này lòng mang bất mãn đối với Trần gia, đến lúc thật sự trưởng thành lại có thể ảnh hưởng đến Hoắc Hành Nhiễm. Người Trần gia nghĩ Trần Dục Nhiên cho tới nay đều có cuộc sống túng quẫn, cho dù hiện tại trở thành tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Hành Nhiễm cũng không có khả năng vì cậu trả một cái giá khổng lồ là năm ngàn năm trăm vạn. Hơn nữa lấy năng lực của Trần Dục Nhiên, cậu như thế nào có thể có được sự tin tưởng cua Hoắc Hành Nhiễm? Cho nên Trần Dũng có chín phần nắm chắc là sau khi Trần Dục Nhiên nhận tiền, sẽ rời khỏi Hoắc Hành Nhiễm.

Chính là Trần Dũng thật không ngờ, người Trần gia ở trong cảm nhận của Trần Dục Nhiên đã là không hề đáng nói. Cậu trước kia đã đau khổ sống bằng tiền của Trần gia, khi trọng sinh việc đầu tiên mà cậu làm chính là tách riêng tiền mà Trần gia cung cấp ra. Cho dù Trần gia cho cậu một đồng tiền, cậu đều phải suy nghĩ một chút đồng tiền này có thể cắn người hay không, huống chi lại là năm ngàn năm trăm vạn? Hơn nữa Trần Dục Nhiên lười thì lười thật, nhưng ở trong những chuyện này vẫn có thể nhận biết rõ. Năm ngàn năm trăm vạn chỉ ảnh hưởng đến cậu trong nháy mắt. Có tiền là có thể dệt hoa trên gấm, đã không còn những ngày như vậy nữa rồi.

Trần gia không có ý tốt, Trần Dục Nhiên sao lại phải làm theo mong muốn của họ, bởi vậy mà cùng Hoắc Hành Nhiễm trở thành người xa lạ?

Nói về chuyện dụng tâm với Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm so với Trần gia hơn không chỉ là trăm lần.

"Chuyện di sản của mẹ em không cần lo lắng. Người Trần gia không thể tự nuốt hết được, sẽ có một ngày làm cho bọn họ phải nhả ra." Hoắc Hành Nhiễm đối với Trần Dục Nhiên nghe lời thực vừa lòng, vỗ vỗ hai má cậu, "Tin tưởng anh, năm ngàn năm trăm vạn này, em sẽ không phải mệt đâu."

Trần Dục Nhiên gật gật đầu: "Em tin anh. Cái gì năm ngàn năm trăm vạn không quan trọng, em chán ghét bọn họ, giúp em khi dễ lại đi!" Đoàn kết hết thảy thế lực có thể đoàn kết, đối phó với những người quá phận! Hơn nữa Trần gia kiêng kị Hoắc Hành Nhiễm mới dụ dỗ cậu để lấy lợi, trăm phương nghìn kế muốn cậu mất đi chỗ dựa là ngọn núi lớn Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên quyết định dùng phương pháp trái ngược. Dù sao Hoắc Hành Nhiễm vẫn luôn muốn giúp cậu đối phó Trần gia, lần này cậu không hề ngăn cản. Cậu chính là ngốc, Hoắc Hành Nhiễm là loại người nào, cho dù đối phó với Trần gia cũng sẽ giữ đúng mực, thế nào lại cần cậu lo lắng……

Quả nhiên, Hoắc Hành Nhiễm rốt cuộc nghe được Trần Dục Nhiên để cho hắn giúp, không có phản cảm chỉ có vừa lòng: "Ngày mai đưa em một phần lễ vật……"

"Cái gì lễ…… Ân!" Vấn đề của Trần Dục Nhiên im bặt, cậu cố gắng xoay người trừng mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm.

"Ân?" Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười, hôn nhẹ lên hai má cậu, chậm rãi đè lên người cậu, biên độ luật động nguyên bản rất nhỏ dần dần tăng lực độ.

"…… Anh đang làm cái gì……" Trần Dục Nhiên mềm nhũn ghé vào trên giường, thở hổn hển hỏi một vấn đề rất là ngu ngốc.

"Anh thật vui vì rốt cục em cũng nhớ tới em không phải một mình……" Hoắc Hành Nhiễm vuốt ve làn da dưới thân mình làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay, "Anh sẽ giúp em, bất quá trước khi giúp, dù sao cũng phải cho anh thu một ít lợi nhuận đã chứ, anh là một thương nhân chỉ thích lợi ích đó nha…… Nào, Dục Nhiên, gọi tên anh……"

"……"

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:** tra xét quá nghiêm ~~ thịt heo về sau ta sẽ bổ sung ~ = =

43. Chương 42

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, Trần Dục Nhiên phát hiện cậu phải chịu kinh hách thật sự là không ít!

Tôi hôm qua cùng Hoắc Hành Nhiễm qua đêm ở khách sạ. Bởi vì quyết định lúc ấy có chút quá xúc động, Trần Dục Nhiên cái gì đều không kịp chuẩn bị, cũng nhất thời quên ngày hôm sau phải đi học. Thời điểm buổi sáng bị Hoắc Hành Nhiễm đánh thức, nhắc nhở phải đi học, đột nhiên nhớ tới hành lý bao gồm quần áo cùng chìa khóa ký túc này nọ, toàn bộ đều ở biệt thự của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên nhất thời ôm đầu than vãn một tiếng.

Lúc này tình nhân vạn năng đáng tin cậy của cậu một lần nữa phát huy công hiệu của hắn, nói cho cậu biết là lái xe đã muốn đem hành lý của cậu đến rồi, thanh âm đó như là tiếng trời vậy. Trần Dục Nhiên không chút do dự cho hắn một cái hôn tỏ vẻ cảm kích, sau đó nụ hôn nhẹ vô cùng đơn giản chuyển thành hôn môi sâu. Tình sự tối hôm qua làm cho mối quan hệ của họ mở ra một chương mới, sự thân mật trở nên thông thuận hơn tự nhiên hơn nhiều lắm.

Trần Dục Nhiên sau khi hưởng qua tư vị, sức chống cự có điểm yếu ớt, rất nhanh nhũn thành một đoàn, nếu Hoắc Hành Nhiễm tiếp tục đi xuống, có khả năng cậu còn không nhớ nổi hai chữ 'cự tuyệt' là gì. Hoàn hảo tình nhân của cậu rất lý trí, có chút áp lực dừng lại, để Trần Dục Nhiên đi rửa mặt chải đầu, chuẩn bị đến trường. Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên của học kỳ mới.

Thời điểm nói lời tạm biệt, Hoắc Hành Nhiễm xoa xoa đầu Trần Dục Nhiên: "Cuối tuần gặp. Vào xem lễ vật của anh đi. Dục Nhiên, nhớ kỹ một chút, anh không phải là một quân tử."

Trần Dục Nhiên nghe xong không hiểu ra sao, Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười nhưng không có giải thích, nhẹ nhàng đẩy cậu ra khỏi xe Bentley. Trần Dục Nhiên phất tay về phía hắn nói "Cuối tuần gặp", sau đó nhìn theo xe của Hoắc Hành Nhiễm cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt mình.

Tiễn chân Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên xách theo hành lý thẳng hướng ký túc xá, cậu trước cất hành lý rồi mới mang theo sách đến lớp học.

Bất quá vừa mở cửa ra, Trần Dục Nhiên liền cả người ngây dại!

Cửa ký túc không đóng, chỉ là khép hờ. Cậu còn nghĩ có thể bọn Phùng Đào đã trở lại, vì thế trực tiếp đẩy cửa ra, lại liếc mắt một cái nhìn thấy Giản Triệu Phong đang đè Phùng Đào lên tường, hai người vong tình hôn môi! Tay Giản Triệu Phong còn tiến vào trong quần áo Phùng Đào kịch liệt âu yếm, làm sao còn có bộ dáng nghiêm túc đứng đắn lúc bình thường nữa, quả thực là nhiệt tình như núi lửa phun trào!

…… Không phải lúc trước Phùng Đào nói người thổ lộ là Trình Nguyên Lãng sao?

Hình ảnh trước mắt quá kích thích, Trần Dục Nhiên nhất thời tiến cũng không được lui cũng không xong.

"Khụ khụ!" Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng ho khan thực giả!

Trần Dục Nhiên vừa định xoay lại, đã bị người ta nhẹ đẩy vào phòng, cửa phòng ký túc xá cũng lập tức bị đóng lại.

Động tĩnh này cùng làm bừng tỉnh hai người đang hôn đến kích tình Giản Triệu Phong cùng Phùng Đào!

Phùng Đào kinh hô một tiếng, vội vàng đẩy Giản Triệu Phong ra. Vẻ mặt cậu ta đỏ bừng, chân tay luống cuống nhìn Trần Dục Nhiên, được Giản Triệu Phong mặt không đổi sắc ôm ôm trấn an mới chậm rãi trấn định lại.

"Mua được bữa sáng rồi." Người đẩy Trần Dục Nhiên vào trong phòng cũng như đóng cửa lại đúng là Trình Nguyên Lãng vẻ mặt dường như không có việc gì. Anh xách theo một túi to đặt trên bàn học, lưu loát mở ra từng thứ, tiếp đón nói với Trần Dục Nhiên: "Dục Nhiên, ăn sáng chưa? Cùng nhau ăn nhé?"

"Ách, ăn rồi……" Ở trong khách sạn đã ăn cháo vừa thơm vừa mềm, Hoắc Hành Nhiễm theo dõi bắt cậu ăn hai bát.

"Ân." Trình Nguyên Lãng không có miễn cưỡng, trực tiếp đi qua giữ chặt Phùng Đào, "Thừa lúc còn nóng ăn đi."

Phùng Đào nhìn cái này lại nhìn cái kia, chần chờ gật gật đầu, đối với Trần Dục Nhiên muốn nói lại thôi.

Trình Nguyên Lãng có chút không có biện pháp xoa nắn mặt cậu ta, chuyển hướng Trần Dục Nhiên, rõ ràng lưu loát nói: "Chúng tôi ở bên nhau. Chúng tôi, tôi, A Phong, A Đào." Anh cường điệu chỉa chỉa mình, Giản Triệu Phong cùng Phùng Đào.

Mặc dù cũng đã đoán ra, nhưng chân chính đối mặt với sự thật, Trần Dục Nhiên vẫn là kinh ngạc nháy mắt mấy cái. Nam nam cùng một chỗ đã tính là kinh người, lại còn ba người……?

"Dù sao tạm thời cứ như vậy là được rồi. Dục Nhiên, cậu phải đối mặt với sự thật mình là một bóng đèn siêu cấp đi!" Trình Nguyên Lãng trêu tức cười, "Nhớ rõ giúp chúng tôi giữ bí mật." Một câu này nhìn như là đùa vui, nhưng lại lộ ra sự nghiêm túc không tha.

"Được rồi, đây là chuyện không có cách nào khác, tôi còn không có nghĩ nói ra ngoài…… Các cậu kiềm chế chút……" Trần Dục Nhiên nhẹ thở ra một hơi, hàm súc hứa hẹn nói.

Phùng Đào bật cười! Thần sắc nguyên bản còn có chút lo lắng từ từ tán đi.

Thấy Phùng Đào nở nụ cười, Trình Nguyên Lãng cùng Giản Triệu Phong tựa hồ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, mỉm cười theo.

"Nói hai người rồi, về sau nhớ rõ phải đóng cửa!" Trình Nguyên Lãng trừng mắt nhìn Giản Triệu Phong. Vừa rồi nhìn thấy Trần Dục Nhiên giống như tượng đá đứng trước cửa phòng không nhúc nhích, anh chỉ biết là có chuyện xấu. May là không có hấp dẫn sự chú ý của những người khác. Bọn họ là không thẹn với lương tâm, nhưng để đàng hoàng nói ra ngoài thì đối với ai cũng không phải là chuyện tốt.

Phùng Đào le lưỡi, ngoan ngoãn gật đầu thụ giáo.

Giản Triệu Phong nói: "Lần này là sơ sẩy của tôi." Sau đó lại nói với Trần Dục Nhiên: "Cám ơn."

"Cái gì?" Một câu cám ơn không đầu không đuôi này làm cho Trần Dục Nhiên không hiểu gì cả.

"Trần Dục Nhiên, trước đó cậu nói với tớ là A Phong cũng thích tớ, sau lại còn nói là giả. Tớ đều bị cậu làm cho hồ đồ. Cho nên tớ trực tiếp hỏi A Phong, A Phong thừa nhận, cho nên chúng tớ đã ở cùng nhau……" Tiểu bạch thỏ Phùng Đào kích động giải thích hộ Giản Triệu Phong.

Trần Dục Nhiên cẩn thận liếc mắt nhìn Giản Triệu Phong một cái, lại liếc mắt nhìn Trình Nguyên Lãng một cái, thấy hai người tựa hồ cũng không có vì nguyên nhân này mà nháo cái gì mâu thuẫn hay giận chó đánh mèo cậu, sao một lúc lâu mới nói: "Nga, vậy là tốt rồi……"

Thấy người cuối cùng trong phòng ký túc xá đều nói như vậy, hiển nhiên là Phùng Đào thập phần cao hứng, hoàn toàn không cảm thấy mình come out hơn nữa lại còn có hành vi ba người là có cái gì không đúng, lôi kéo hỏi Trần Dục Nhiên thực tập tiến triển thế nào.

"A Đào, Dục Nhiên muốn lên lớp, em không cần lôi kéo làm trễ giờ của cậu ấy." Trình Nguyên Lãng bất đắc dĩ lại sủng nịch nói.

"Ăn bữa sáng." Giản Triệu Phong trực tiếp đưa bữa sáng đến bên miệng Phùng Đào.

Như vậy là đuổi người rất lộ liễu nha…… Trần Dục Nhiên đột nhiên cảm nhận được thật sâu sắc hàm nghĩa của bóng đèn. Cậu có dự cảm học kỳ này sống trong ký túc xá, cậu sẽ bị làm mờ mắt với những màn ân ái.

"…… Tôi đi, đi học." Trần Dục Nhiên đặt hành lý lên giường, cũng không sửa sang lại, ôm sách giáo khoa bước đi.

"Trần Dục Nhiên, tối nay cùng nhau ăn cơm!" Chỉ có Phùng Đào thực nhiệt tình mời.

rdn nhìn sắc mặt bình tĩnh của Trình Nguyên Lãng cùng Giản Triệu Phong, qua loa đáp lại, ra khỏi ký túc xá, tấm lưng kia thấy thế nào cũng giống như là sợ trốn không kịp……

****

Bởi vì ở lớp học bị xa lánh, một ít tin nhắn thông báo về hoạt động của lớp, Trần Dục Nhiên chưa từng nhận được, trước kia đều là dựa vào chú ý hướng đi của bạn cùng lớp mà lựa chọn tính theo tham dự.

Sáng sớm hôm nay lại nhận được một tin nhắn Lý Lạc lặng lẽ gửi đến. Cậu ta nói cho Trần Dục Nhiên buổi sáng hôm nay có một buổi họp, là về sắp xếp chương trình của học kỳ này, phải tham gia. Buổi họp sẽ bắt đầu vào 9 giờ sáng, 10 rưỡi mới bắt đầu chính thức đi học.

Trần Dục Nhiên trả lời một câu cám ơn. Hiện tại là 8 rưỡi, thời gian còn đủ, cho nên cậu cầm theo sách giáo khoa chậm rãi đi đến phòng học đã được chỉ định.

Bất quá còn chưa vào phòng học, đã nghe thấy được thanh âm khắc khẩu từ bên trong truyền đến. Một ít đồ vật linh tinh gì đó bị ném ra ngoài, vừa lúc dừng ở bên chân Trần Dục Nhiên.

Cậu khom người nhặt lên thì thấy nguyên lai là ảnh chụp! Hơn nữa nội dung của ảnh chụp làm cho Trần Dục Nhiên rất là kinh ngạc!

Bởi vì nhân vật trong ảnh dĩ nhiên là Trần Ngọc Dung! Trong ảnh trên tay Trần Dục Nhiên, Trần Ngọc Dung mạc một thân lễ phục dạ hội khéo léo xinh đẹp, ngửa đầu đối diện với một nam nhân mặc một bộ tây trang khéo léo, dáng người thon dài cao ngất. Cô ta kéo tay nam nhân, toàn bộ thân thể đều ngả về phía trước, một bộ muốn dán lên người nam nhân đó. Bất quá cho dù không xem ngôn ngữ tứ chi của cô ta, đều có thể từ biểu tình trên mặt cô ta nhìn ra cô ta sùng bái ái mộ nam nhân này……

Mặt của nam nhân trên ảnh chụp bị xử lý làm mờ. Nhưng Trần Dục Nhiên vẫn là liếc mắt nhìn một cái là biết nam nhân này chính là người vừa mới nói lời tạm biệt, người yêu của mình Hoắc Hành Nhiễm!

Trần Dục Nhiên đến gần vài bước, nhặt lên mấy tấm ảnh. Nhân vật chính trong ảnh vẫn như cũ là Trần Ngọc Dung, cảnh tượng cùng quần áo đều thay đổi, nhưng ánh mắt của cô ta đều nhìn chăm chú vào một

nam nhân hoặc là một hướng nào đó, trên mặt mang theo nụ cười xinh đẹp, mặc cho ai đều có thể nhìn ra cô ta giống như một cô gái hồn nhiên đang có mối tình đầu, rõ ràng là động tâm với nam nhân kia……

Nhưng nam nhân này cũng không phải bạn trai đương nhiệm của cô ta, Trương Quân Dật!

"…… A Dật, anh hãy nghe em nói……" Trần Dục Nhiên đứng ở cửa phòng học, thanh âm Trần Ngọc Dung mang theo nức nở vang lên.

"Cô còn cái gì để nói? Thực coi tôi là thằng ngốc sao? Thực tập mà cô nói, là câu dẫn nam nhân mới đúng đi?" Trương Quân Dật phẫn nộ nói, "Trần Ngọc Dung, cô làm cho tôi thực ghê tởm!"

Trần Dục Nhiên đi qua, chỉ thấy Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật đang cái nhau. Mọi người trong lớp nhìn bọn họ rồi lại hai mặt nhìn nhau, mờ mịt không biết làm sao.

"Em không có, em, em là bị người ta hãm hại…… Có người muốn bịa đặt, nên mới chụp ảnh này đưa cho anh……" Trần Ngọc Dung lê hoa đái vũ*, ủy khuất kéo tay Trương Quân Dật.

(*): lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa

Thực tập ở Á Thánh không giải quyết được gì, lại chọc giận Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Chính Nghiệp, Trần Ngọc Dung đã biết mình không có khả năng gả cho Hoắc Hành Nhiễm. Cô cân nhắc mãi, cảm thấy Trương Quân Dật cũng coi như là một đối tượng môn đăng hộ đối, mà quan trọng nhất là Trương Quân Dật thực thích cô, cô muốn lợi dụng cũng dễ dàng. Cho nên quyết định trong học kỳ mới này sẽ thay đổi thái độ, ôn hòa hơn đối với Trương Quân Dật, hao chút tâm tư để dỗ hắn. Không ngờ, vừa mới đến phòng học, Trương Quân Dật liền cười lạnh ném ảnh chụp vào mặt cô!

Trần Ngọc Dung nổi giận, nhưng vừa thấy ảnh chụp, cả người cô đều trở nên bối rối! Đối mặt với lửa giận cùng sự chất vấn của Trương Quân Dật, Trần Ngọc Dung nhất thời thúc thủ vô sách*, chỉ có thể đem sự tình đổ lên đầu người khác……

(*): bó tay chịu trói

Trương Quân Dật sắc mặt lạnh lùng, châm chọc nói: "Ai dám hãm hại đại tiểu thư của Trần gia như cô! Ngay cả Trương Quân Dật tôi mà cô cũng dám đùa giỡn!"

Trần Ngọc Dung lắc đầu, cầu xin nhìn Trương Quân Dật: "Em thật sự không có, A Dật, em là thật thích anh, tin tưởng em……" Khóe mắt nhìn thấy Trần Dục Nhiên đang đứng ở cửa phòng học, sắc mặt cô biến đổi, nhất thời liền hiểu được! Chỉ cảm thấy thù mới hận cũ lập tức toàn bộ đều nảy lên!

Trừ bỏ Trần Dục Nhiên, còn có ai biết được cô đang thực tập ở Á Thánh? Còn có ai dùng phương thức này để trả thù cô?

"Là nó! A Dật, nhất định là nó! Ảnh này đều là do nó giả tạo! Trần Dục Nhiên, mày vì cái gì lại hãm hại tao?" Trần Ngọc Dung lớn tiếng chất vấn, vọt tới trước mặt Trần Dục Nhiên, phẫn nộ giơ tay lên đánh qua!

"Dừng tay!" Trương Quân Dật cầm cánh tay đang giơ lên của cô ta, hất sang bên cạnh!

"Trương Quân Dật, anh giúp đỡ nó! Nó hãm hại tôi thế mà anh lại giúp nó!" Trần Ngọc Dung lảo đảo từng bước, không dám tin trừng mắt nhìn Trương Quân Dật, sắc mặt trắng bệch, lại hung tợn nhìn Trần Dục Nhiên, "Mày cái đồ tiện nhân! Câu dẫn nam nhân! Không biết xấu hổ!"

"Đủ rồi!" Sắc mặt Trương Quân Dật xanh mét, "Cô điên đủ chưa? Là tôi cho người theo dõi cô chụp đấy! Bởi vì tôi không tin cô! Sự thật chứng minh cô căn bản không đáng để tôi tin!"

Trần Ngọc Dung đỏ mắt: "Trương Quân Dật, ý anh là gì?"

"Cô dám thề là cô không làm gì không?" Trương Quân Dật lạnh lùng nói, "Cô thực nghĩ có thể giấu được tôi, thực cho là tôi cái gì cũng không biết sao?"

Sắc mặt Trần Ngọc Dung chợt xanh chợt trắng: "Em…… Này không phải em tự nguyện……"

"Lại muốn lôi ông nội cô ra làm bình phong?" Trương Quân Dật đã muốn hoàn toàn nhìn thấu trò xiếc của cô ta, "Hoặc là tôi có thể hỏi anh trai của cô một chút, cậu ta cùng cô thực tập chung một chỗ, nghe cậu ta nói xem đến tột cùng là cô tự nguyện hay là bị bắt ép!" Hắn chỉ hướng Trần Dục Nhiên.

Trần Ngọc Dung nâng mắt lên gắt gao trừng Trần Dục Nhiên!

"Đây là chuyện của các người, không liên quan đến tôi. Không cần lôi tôi vào." Trần Dục Nhiên lãnh đạm nói, "Muốn người không biết thì đừng có làm. Trần Ngọc Dung, cô mà dám động tay động chân với tôi thì đừng trách tôi không khách khí!" Cậu cũng không có quên cái tát kia……

Dứt lời, cậu không hề để ý tới Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật, dưới ánh mắt chú mục của người khác, tìm một vị trí ở phía sau ngồi xuống, cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

"Trần Dục Nhiên, mày!" Trần Ngọc Dung không cam lòng muốn tìm cậu lý luận.

"Trần Ngọc Dung, chúng ta hoàn toàn xong rồi." Trương Quân Dật không chút khách khí nói.

Trần Ngọc Dung chấn động, thấy vẻ mặt kiên quyết của Trương Quân Dật, không còn đường quay lại nữa, hốc mắt cô đỏ lên: "Chuyện này tôi sẽ không cứ như vậy mà quên đi đâu!" Tức giận nói xong, cô bụm mặt lao ra khỏi phòng học……

****

[Được xem một hồi trò hay, có liên quan đến Trần Ngọc Dung. Đây là lễ vật của anh?] Thấy vẻ mặt mất mát của Trương Quân Dật phẫn nộ qua đi, gương mặt bình tĩnh ra khỏi phòng học, Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ, nhắn một tin gửi cho Hoắc Hành Nhiễm.

Di động rất nhanh rung lên.

[Thích không?] Hoắc Hành Nhiễm trả lời.

[…… Đây là điều mà anh bảo anh không phải quân tử?] Trần Dục Nhiên nhớ tới lời hắn nói trước khi tạm biệt, tiếp tục nhắn tin.

[Có lẽ.] Hoắc Hành Nhiễm trả lời ba phải cái nào cũng được, trong đó còn có một tia giảo hoạt.

[Em thích lễ vật của anh. Thực hả giận. Cám ơn, Hành Nhiễm.] Cách một phút đồng hồ sau Trần Dục Nhiên mới soạn ra hai chữ cuối cùng gửi đi.

Di động rất nhanh lại rung lên. Cậu mở ra tin nhắn trả lời của Hoắc Hành Nhiễm: [Đừng khách khí. Nếu hai chữ cuối cùng em đổi thành một cách gọi khác, anh sẽ càng tin tưởng thành ý của em.] Ký ức tối hôm qua lập tức dũng mãnh tiến vào óc Trần Dục Nhiên. Tay cậu run lên, cơ hồ suýt rơi di động. Nghĩ đến ở trên giường bị Hoắc Hành Nhiễm một lần lại một lần dụ gọi to tên của hắn, hai gò má cậu trở nên đỏ bừng.

Cậu thu hồi di động, quyết định không trả lời.

Lúc này, di động lại rung lên. Trần Dục Nhiên chần chờ một chút, vẫn là mở ra: [Khai giảng vui vẻ. Ký tên: Quân tử của em.]

Trần Dục Nhiên không khỏi nở nụ cười.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bắt đầu phát hiện có người đạo văn t t, có khả năng Tiểu Mị sẽ đặt mật khẩu để phòng trộm, nếu mọi người mở ra phát hiện có gì lạ, xin đừng gấp, chương chân chính sẽ được sửa chữa và post lại sau hai đến ba tiếng, số lượng từ chỉ nhiều không ít, còn có thể tặng kèm tiểu kịch trường. Tạo thành không tiện, thỉnh mọi người thông cảm ~~ đặc biệt tỏ ý cảm ơn:

Đẩu sâm [đẩu s?– nhìn lên] lựu đạn

Tân manh vật thanh lôi

Thân ái khấu 5 lôi

3970925 hai cái lôi ~

44. Chương 43

Đôi Kim Đồng Ngọc Nữđược cả lớp công nhận nháo chia tay, toàn bộ không khí lớp đều trở nên quái dị. Trương Quân Dật cùng Trần Ngọc Dung phân biệt là nhân vật lãnh đạo của nam sinh nữ sinh trong lớp. Bọn họ tách ra, từng người ủng hộđều chia làm hai bên, bắt đầu ẩn ẩn giằng co. Chỉ có một ít phái trung lập không chịu ảnh hưởng, nên làm gì thì làm, Trần Dục Nhiên chính là một trong sốđó. Bất quá sự chúýđối với cậu tuyệt không thiếu, chính là trạng thái bịđại bộ phận bạn học vây quanh đã không còn chán ghét bài xích rõ ràng giống như dĩ vãng nữa.

Học sinh học trong đại học Thiên Khê không thiếu người biết Trần gia cùng Trương gia. Trước kia cho dùđoán được thân phận thật của Trần Dục Nhiên còn có thể bởi vì cậu chủđộng không thừa nhận cùng với Trần Ngọc Dung tận lực giấu diếm mà nói không biết, hiện tại bị Trương Quân Dật làm rõ, những người khác cũng không dám giống như trước kia đối đãi như vậy với Trần Dục Nhiên. Hơn nữa trước một lòng không đợi thấy họ chia tay, còn không xác định Trần Dục Nhiên trong sự kiện này sắm vai là nhân vật gì. Thế nên trong lúc vôý liền tạo thành sự bàng quan với Trần Dục Nhiên.

Bởi vì không có người trực tiếp tìm tới Trần Dục Nhiên, cậu đối không khí phức tạp trong lớp không có nửa điểm cảm giác, bất quá gần đây cậu đang phiền não một chuyện.

Một phòng ký túc xá có bốn người ở, trong đó có ba người đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, ngẫu nhiên cùng nhau tới trắng đêm, vềđiểm này liền không cần phải nói. Trước kia Trình Nguyên Lãng thường xuyên không ở ký túc xá cùng Giản Triệu Phong thường thường ra ngoài hiện tại có chút thời gian liền trở về ký túc xá bồi Phùng Đào. Thời điểm ba người bọn hợở trong ký túc xá, Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng đối với Phùng Đào hoàn hoàn toàn toàn là một bộ nịch sủng người yêu. Ỷ vào Trần Dục Nhiên là một người hiểu rõ sẽ không nói lung tung, đóng cửa lại, cho dù có Trần Dục Nhiên ởđây, hai người bọn họ vẫn là sẽ giống như là khống chế không được thỉnh thoảng nhu nhu đầu Phùng Đào, sờ sờ mặt cùng lỗ tai Phùng Đào, ngẫu nhiên cảm thấy ý vị chưa hết còn vươn qua qua cắn một miếng……Đã không phải làđầu tiên Trần Dục Nhiên thấy Giản Triệu Phong hoặc là Trình Nguyên Lãng tại đi phòng tắm ở chỗ ngoặt ngăn chặn Phùng Đào, bắt đầu hôn môi! Hoàn toàn không nhìn thèm nhìn Trần Dục Nhiên đứng ở cửa phòng tắm rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan…… (không tiến được cungz không lùi được)

Hơn nữa bởi vì mỗi ký túc xáđều có phòng tắm riêng. Ngẫu nhiên Phùng Đào đi tắm rửa trước, Trình Nguyên Lãng sẽ không kiêng nể gì, tùy tay lấy cái khăn tắm liền đi vào theo, được mấy lần thì Giản Triệu Phong luôn đứng đắn cũng học theo, thậm chí có một lần ba người cùng đồng thời chen vào…… Cho dù có tiếng nước chảy, thanh âm không hài hòa kia vẫn là nhè nhẹ từng đợt từng đợt truyền ra, làm Trần Dục Nhiên đang mười ngón tung bay trên bàn phím máy tính nửa ngày đánh không ra một chữ nào… Tới thời điểm ra ngoài Phùng Đào luôn nhuyễn thành một đoàn, đi đường đều không được tự nhiên, được Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng nửa đỡ nửa ôm mới không bị té ngã……

Lại càng không cần nói Trần Dục Nhiên mới ngủđược một nửa, đột nhiên bị tiếng thở dốc trên giường bên cạnh làm cho bừng tỉnh, sau đó chỉ có thểđỏ mặt trừng đỉnh giường cả một đêm……

Tiểu bạch Phùng Đào này đúng làđầu óc quáđơn giản, bị Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng liên thủ dụ dỗ, căn bản không cảm thấy có cái gì không đúng. Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng lại là bởi vì sự tình liên quan đến tính phúc của mình, Trần Dục Nhiên không nói, bọn họ liền giả chết!

Vài ngày tiếp theo, trên mặt ba người khác trong ký túc xá mỗi ngày trên mặt đều là thần tinhd tươi cười, thần thái sáng láng —— Trình Nguyên Lãng cùng Giản Triệu Phong là bởi vì phương diện nào đóđược cực đại thỏa mãn, Phùng tiểu bạch lại là bởi vì hai người bọn họ cười mà cười theo, Trần Dục Nhiên lại làđeo thêm hai quầng thâm đen sì, tinh thần uể oải.

Lúc nhắn tin nói chuyện phiếm với Hoắc Hành Nhiễm, vốn là không tính toán nói cho hắn biết. Bất quá Hoắc Hành Nhiễm rất khôn khéo, rất nhanh nhận thấy được Trần Dục Nhiên không thích hợp, nói ba xạo đem sự tình lôi ra.

Người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy. Hoắc tổng đánh giá chung nhấn một câu, có chút ý vị sâu xa.

…… Rất tràn đầy. /(o)/~~ Trần Dục Nhiên phụ họa thêm một biểu tình mới học được, được Hoắc Tiểu Đình hữu tình cung cấp.

Muốn dọn ra ngoài ở không? Hoắc Hành Nhiễm là một người thuộc phái hành động.

Muốn, nhưng không có tiền. Trần Dục Nhiên không tiếng động thở dài.

Cậu là muốn tiếp tục ở lại ký túc xá, cũng để nhắc nhở nhóm xá hữu kiềm chế chút, nhưng người đang trong tình yêu cuồng nhiệt đều hận hận không thể thời thời khắc khắc dính vào với nhau, chỗ nào nghe vào được chứ? Tuy rằng bọn họ coi cậu là trong suốt, nhưng vấn đề là, cậu không có cách nào thật coi mình là trong suốt a, ngược lại tự giác là một cái bóng đen một trăm nghìn Vôn, lượn đi lượn lại trong ký túc xá……

Hơn nữa từ sau khi Trần Dục Nhiên cự tuyệt tiếp thu điều kiện của Trần Dũng, Trần gia đã muốn chặt đứt nguồn kinh tế của cậu, ngay cả học phí học kỳ mới cũng không cho cậu. Cậu biết Trần gia làm như vậy là muốn buộc cậu phải khuất phục. May là cậu sớm đã có chuẩn bị. Bất quáđóng học phí xong, tiền trong tài khoản ngân hàng của cậu đã chẳng còn dư bao nhiêu.

Nhưng nếu tố khổ với Hoắc Hành Nhiễm tố khổ như thế tựa hồ là lạ. Vạn nhất vị tình nhâb có quyền thế này thật sự mua một phòng ở cho cậu, vậy có tính là biến thành quan hệ bao dưỡng hay không? Trần Dục Nhiên không thích hết thảy những nhân tố có khả năng khiến cho xảy ra biến động lớn.

Đừng nghĩ nhiều, giao cho anh. Hoắc Hành Nhiễm giống nhưđoán được nguyên nhân Trần Dục Nhiên chậm chạp không trả lời.

Cái gì gọi là… giao cho hắn? Trần Dục Nhiên khó hiểu nhìn chằm chằm di động.

Ân, cóý tứ gì? Cậu xao tin tức hỏi.

Bất quá lần này Hoắc Hành Nhiễm không có trả lời. Đợi trong chốc lát, Trần Dục Nhiên chỉ có thể thu hồi di động, lười biếng mà chống má ngẩn người, nghĩđêm nay như thế nào mà trôi qua.

****

Kết thúc tiết học cuối cùng buổi sáng, vừa lúc là thời gian cơm trưa.

Trần Dục Nhiên thu thập sách giáo khoa chuẩn bịđi quán cơm, một người chắn ở phía trước cậu.

"Trần Dục Nhiên, cùng đi ăn cơm." Trương Quân Dật đem sách giáo khoa của mình tùy tay ném cho một bạn học, thẳng tắp đứng ở trước mặt Trần Dục Nhiên, cằm khẽ nâng lên nói.

Trần Dục Nhiên ngạc nhiên, không thể tưởng được Trương Quân Dật trong trạng thái thanh tỉnh, còn bày ra bộ mặt dường như không có chuyện gì mời cậu ăn cơm! Hắn là lựa chọn mất trí nhớ chuyện mấy tháng trước trong sinh nhật của hắn đã xảy ra chuyện gì sao?

Lực chúý của Trương Quân Dật có hơn phân nửa bất động thanh sắc đặt ở trên người Trần Ngọc Dung. Trần Ngọc Dung gạt hắn đi Á Thánh thực tập, chuyện câu dẫn Hoắc Hành Nhiễm làm hắn cực kỳ tức giận, cũng tổn thương sâu sắc đến lòng tự trọng của hắn! Chỉ là chia tay còn không đủđểđánh tan lửa giận của hắn…… Trước hắn có nhận thấy được Trần Ngọc Dung vô cùng đố kị chán ghét Trần Dục Nhiên, trong não liền hoạt động nghĩ xem làm thế nào để Trần Ngọc Dung phải buồn bực. Cho nên hắn chủđộng đi tìm Trần Dục Nhiên……

Quả nhiên, nghe thấy hắn mời Trần Dục Nhiên cùng đi ăn cơm, Trần Ngọc Dung hoắc mắt nhìn bọn họ, mặt cười trầm xuống, cả người cương cứng ở nơi đó.

Về phần phản ứng của Trần Dục Nhiên, Trương Quân Dật căn bản không cóđếý. Hắn biết rõ Trần Dục Nhiên đối với hắn tình cảm sâu đậm, cậu đối với hắn luôn luôn nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng. Trước đùa giỡn Trần Dục Nhiên, cậu sẽ sinh khí phẫn nộ là thực bình thường, lại bởi vì Trương Quân Dật không cóý tứ hòa hảo, cho nên Trần Dục Nhiên mới có thể bày ra một bộ xa cách lạnh lùng đối với hắn. Hiện tại Trương Quân Dật chủđộng hòa hảo, cho Trần Dục Nhiên mặt mũi, cậu lại như thế nào sẽ không theo gậy tre bò lên chứ?

Chỉ cần có thể làm cho Trần Ngọc Dung không thoải mái, Trương Quân Dật cảm thấy tâm tư biến thái của Trần Dục Nhiên đối với hắn, hắn cũng có thể chịu đựng được.

Sau đó hắn cảm thấy bên người có dòng khí nhàn nhạt phất quá.

Trương Quân Dật kinh ngạc quay sang, vừa vặn thấy Trần Dục Nhiên dường không có việc gì lướt qua hắn, đối với lời mời của hắn phảng phất như không nghe thấy.

Trương Quân Dật theo bản năng lôi kéo cánh tay Trần Dục Nhiên, cường điệu mà lặp lại một lần: "Tôi nói, Trần Dục Nhiên, cùng tôi đi ăn cơm! Cậu không có nghe thấy sao?"

Trần Dục Nhiên đẩy ra tay hắn, thối lui một bước, nhíu mày nhìn ánh mắt của hắn giống đang nhìn bệnh độc không biết tên: "Xin cậu tự trọng chút, tôi cùng cậu không quen, không đi."

Trương Quân Dật ngẩn ra, sau đó cười nhạo: "A, cậu nói lại lần nữa xem?" Cho rằng cậu đang cáu kỉnh.

Trần Dục Nhiên lần này trực tiếp quay đầu rời khỏi.

Không thể tưởng được cậu lại không cho mình mặt mũi nhw vậy, Trương Quân Dật biến sắc: "Cậu đứng lại đó cho tôi, Trần Dục Nhiên!" Hắn không chút nghĩ ngợi đuổi theo, nhất thời làm sắc mặt âm trầm không vui của Trần Ngọc đều cố không hơn 'thưởng thức'.

Cảm thấy phiền toái trước mắt, cước bộ luôn chậm rì rì của Trần Dục Nhiên khóđược nhanh hơn. Đáng tiếc thần kinh vận động hiển nhiên không khỏe hơn Trương Quân Dật, rất nhanh cậu bị dùng sức kéo lấy, bức bách phải xoay người.

Trần Dục Nhiên dùng sức vẫy cánh tay Trương Quân Dật đang nắm đau tay cậu ra: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Mang ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

"Cậu không có nghe thấy tôi bảo cậu cùng đi ăn cơm sao?" Trương Quân Dật chất vấn.

"Trương Quân Dật, tôi đã nói 'Không đi', đầu cậu có vấn đề nghe không hiểu lời cự tuyệt sao?" Trần Dục Nhiên tức giận nói.

"Trần Dục Nhiên, cậu đừng có không biết xấu hổ! Lần này cậu cự tuyệt, tôi sẽ không nói lần thứ hai!" Kỳ thật vừa rồi Trương Quân Dật cho là mình nghe lầm, Trần Dục Nhiên như thế nào sẽ cự tuyệt hắn? Nhưng nghe thấy Trần Dục Nhiên không khách khí mà cự tuyệt lại một lần như vậy, Trương Quân Dật thật không tốt, hắn nói ra lời uy hiếp. Hắn chủđộng hòa hảo đã là tốt lắm rồi, Trần Dục Nhiên còn muốn thế nào?

"Tốt nhất là đừng nói! Cậu cùng Trần Ngọc Dung đều cách xa tôi một chút!" Trần Dục Nhiên lập tức nói.

Trương Quân Dật tức giận đến mặt biến thành màu xabh tím, hắn tự nói với mình phải lãnh tĩnh, nếu hắn muốn trả thù Trần Ngọc Dung, Trần Dục Nhiên chính là một quân cờ thực tốt. Hắn tin tưởng Trần Dục Nhiên chính là nhất thời tức giận, mới có thể nói năng lỗ mãng với hắn như vậy…… Trước kia cậu ta vẫn luôn luôn nghe lời dịu ngoan, chưa bao giờ cự tuyệt hắn!

"Cậu vẫn tức giận vì chuyện sinh nhật đêm đó của tôi sao? Sự kiện kia là chủý của Trần Ngọc Dung, không phải của tôi. Quên sự kiện kia đi! Chúng ta còn có thể làm bạn bè, giống như trước đây……" Trương Quân Dật miễn cưỡng áp lực hỏa khí nói, "Cho dù…… Không phải cậu thích tôi sao? Tôi có thể cho phép cậu thích tôi……"

……Trần Dục Nhiên trước kia đã bị hắn gián tiếp hại chết, còn có thể giống như trước đây, còn nói cái gì cho phép cậu thích hắn?

Nghĩ đến Trần Dục Nhiên trước kia ngốc đến có thể luyến mộ tên này và phải trả giáđắt, cùng với cuối cùng vạch trần hết thảy phát hiện mọi chuyện cũng chỉ là một âm mưu, cậu ấy nhận hết vũ nhục, nội tâm của cậu ấy tuyệt vọng… Trần Dục Nhiên cảm thấy buồn cười, cậu cũng thật sự cười ra tiếng.

Cậu hướng Trương Quân Dật vươn ra hai ngón tay: "Cho cậu hai chữ… Chết! Cút!"

"Cậu!" Trương Quân Dật nhất thời tức giận đến nói không nên lời nói.

"Đừng lại đi theo tôi!" Trần Dục Nhiên chắc nhưđinh đóng cột nói, trong mắt rõ ràng viết sự ghét bỏ!

Nhìn Trần Dục Nhiên không chút nào lưu luyến xoay người tránh ra, Trương Quân Dật đột nhiên nhớ tới cậu bé lúc trước luôn ngượng ngùng ỷ lại mà cười với hắn, yên lặng đi theo phía sau hắn truy đuổi bước chân của hắn, đầu hắn đột nhiên nóng lên, một lần nữa vươn tay lại muốn đi giữ chặt cậu…

Trần Dục Nhiên giống như sớm có chuẩn bị, nghiêng thân tránh đi, làm tay hắn chụp vào khoảng không!

"… Tôi sẽ khinh thường cậu." Trần Dục Nhiên mặt không đổi sắc nói.

Trương Quân Dật cứng đờ, tự tôn của hắn không cho phép hắn tiếp tục vươn tay! Hắn bắt tay bỏ vào túi quần, chậm rãi nắm thành quyền…

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phu phu vấn đáp

~~Hoắc Hành Nhiễm [ngồi ở trên sô pha]

Trần Dục Nhiên [tựa vào trên người Hoắc Hành Nhiễm]

Tác giả: Khụ khụ, kiểu ngồi này……

Hoắc Hành Nhiễm: Ân?

Tác giả: Tuyệt đối không có vấn đề, quả thực rất đẹp!……[tỉnh lược 3596 từ khen ngợi] được rồi được rồi, vấn đáp bắt đầu! Điều thứ nhất, xin mới nói ra thuộc tính công thụ của đối phương!

Hoắc Hành Nhiễm: Thụ

Trần Dục Nhiên: Công

Tác giả: Ách, không cần lời ít mày nhiều như vậy, bằng không nhóm độc giả sẽ kêu to nói tôi cắn xén số từ /[o]/

~~Trần Dục Nhiên: Ôn nhu phúc hắc công

Hoắc Hành Nhiễm [nhướn mày, nhìn nhìn tờ giấy tác giảđưa qua]:…… Trìđộn ngốc manh thụ?

Trần Dục Nhiên: Kháng nghị kháng nghị! Tôi làm sao mà trì độn làm sao mà ngây người? Tôi là vua kỹ thuật cóđược hay không hả? Không có một cái đầu thông minh thì không có khả năng trở thành vua kỹ thuật, tác giả cô có thưởng thức hay không vậy?

Tác giả: Không phải ta nói, là Hoắc tổng nói……

Hoắc Hành Nhiễm [liếc mắt nhìn tác giả một cái, tác giả run lên]: Charles đối với thuộc tính của Dục Nhiên tựa hồ không có cùng ý kiến

Trần Dục Nhiên [quay đầu nhìn Charles ẩn phía sau màn]: Ách?

Charles [chỉ nghe tiếng không thấy người]: Đúng vậy, Trần thiếu gia, dưới sự dạy bảo của Charles lão, hy vọng cậu sẽ trở thành một thụđủ tư cách trở thành vợ người nào đó

Trần Dục Nhiên [ngốc]: Dọa tôi à?

……to be continued……

45. Chương 44

Học kì mới bắt đầu, khóa học của Trần Dục Nhiên chỉđến ba giờ chiều thứ sáu là kết thúc.

[Anh đến đón em.] Sau khi Hoắc Hành Nhiễm biết, trực tiếp nhắn tin cho cậu.

Vốn Trần Dục Nhiên không có cảm giác gì, nhưng vừa thấy tin nhắn này của Hoắc Hành Nhiễm, đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn một chút, có chút chờ mong không hiểu được.

Buổi học thứ sáu vừa kết thúc, cậu trực tiếp cầm sách giáo khoa ra khỏi trường học, chuẩn bịđến một quán nước cách trường học tầm hai trăm mét để chờ, cậu còn chưa có muốn bị những chúý không cần thiết.

Bất quá Trần Dục Nhiên vừa mới đi được tầm một trăm mét, một chiếc Lamborghini màu đen không biết từđâu ra đột nhiên xuất hiện, không hề báo động cấp tốc phanh lại, phát ra một tiếng phanh bén nhọn chói tai, dừng lại chắn trước mặt cậu.

Trần Dục Nhiên kinh ngạc dừng lại, còn chưa kịp phản ứng, cửa xem Lamborghini 'ba' một tiếng mở ra, một cánh tay cường tráng vươn ra, kéo cậu vào trong xe!

"A!" Trần Dục Nhiên kinh hô, một trận thiên toàn địa chuyển*, ngã vào trong xe đập đầu đến choáng váng!

(*): trời đất đảo lộn

Cửa xe 'ba' một tiếng đóng lại, lái xe hừ cười một tiếng, tay lái vừa chuyển, nhấn mạnh ga, chiếc Lamborghini như tên rời cung chạy về phía trước!

Trần Dục Nhiên cảm thấy choáng váng gian nan đứng thẳng dậy, giương mắt liền nhìn thấy trên vị trái hé ra sườn mặt giống nhưđã từng quen biết!

"Mèo hoang nhỏ, lại gặp mặt rồi!" Chủ nhân của chiếc xe một tay khống chế tay lái, chuyển mặt qua nhìn Trần Dục Nhiên, cao ngạo bỗ nghễ liếc cậu một cái, tựa tiếu phi tiếu. (cười như không cười)

Một cái liếc này có khí thế sắc bén nói không nên lời, Trần Dục Nhiên không tự giác lui về phía sau, dán trên cửa xe, cố gắng ổn định thân thểđang chấn động vì xe chạy với tốc độ cao: "Vị tiên sinh này là?"

"Cư nhiên không nhớ rõ tôi?" Bên môi nam nhân mang theo ý cười, quay lại nhìn thẳng về phía trước, thanh âm mang theo sựâm u nói, "Hay là Hoắc Hành Nhiễm vẫn chưa có nói cho cậu biết?" Một bộ như là nếu Trần Dục Nhiên nói một chữ'đúng', gã sẽ mở cửa xe trực tiếp ném cậu ra ngoài.

Lo lắng tốc độ kinh người của chiếc xe, Trần Dục Nhiên cố gắng hồi tưởng lại một chút. Kỳ thật hình như là cậu có chút ấn tượng với gã, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Bất quá vị này lại nhắc tới Hoắc Hành Nhiễm với ngữ khí khinh thường như vậy……

"…… Hoắc Hành Tuấn…… Tiên sinh?" Cậu thử hỏi. Người kỳ quái như vậy mà cậu từng gặp cũng chỉ có nam nhân đã từng động tay động chân với cậu một cách khó hiểu trong sinh nhật của Lý Ngưng. Bất quá bởi vì Hoắc Hành Nhiễm đã làm một chuyện khác với cậu, Trần Dục Nhiên đối với trí nhớđêm đó cơ hồ toàn bộđều đặt trên người Hoắc Hành Nhiễm. Cho nên nam nhân suýt nữa bị cậu đoạn tử tuyệt tôn đã hoàn toàn bị lãng quên thật sự là không thể trách cậu.

Một tiếng hừ lạnh đã khẳng định suy đoán của cậu. Hai vai đang căng cứng của cậu hơi hơi thả lỏng. Bất ngờ không kịp phòng bịđã bị bắt lên xe, cậu còn tưởng rằng là Trần Ngọc Dung rốt cục nhịn không được tìm người đến giết cậu!

"Vài ngày không gặp, lá gan của mèo hoang nhỏ như thế nào lại nhỏđi vậy?" Hoắc Hành Tuấn trêu tức hỏi.

"Hoắc tiên sinh, đây là muốn đi đâu vậy? Có thể dừng xe không?" Trần Dục Nhiên hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Hoắc Hành Tuấn khàn khàn nói: "Không thể. Tôi muốn nhìn xem Hoắc Hành Nhiễm đối với cậu có bao nhiêu coi trọng." Gãđiều chỉnh lại kính chiếu hậu.

Trần Dục Nhiên ghé vào lưng ghế nhìn về phía sau, thấy bên ngoài có một chiếc Bentley nhìn rất quen mắt, dùng tốc độ cao mà vững vàng theo sau Lamborghini.

Chỉ sợ là Hoắc Hành Nhiễm đã nhìn thấy Trần Dục Nhiên đột nhiên bị lôi lên xe, lại nhận ra chủ của chiếc xe Lamborghini nên đã nhanh chóng theo kịp!

Vốn Trần Dục Nhiên coi như là gặp biến bất kinh*, đối với Hoắc Hành Tuấn cao ngạo tự phụ cũng vừa phải tỏ vẻ yếu thế tôn trọng, nhưng nghĩđến Hoắc Hành Nhiễm đuổi theo ở phía sau như vậy, cậu cảm thấy thực không thoải mái.

(*): gặp chuyện không sợ hãi

"Hoắc tiên sinh, tròđùa này không vui đâu!"

"A, hóa ra là nhìn lầm rồi, lá gan vẫn là lớn như vậy!" Hoắc Hành Tuấn cười nói, tiếng cười không có chút ý cười nào, "Chuyện của người lớn, trẻ con vẫn là không nên xen vào là tốt nhất!"

Trần Dục Nhiên nhìn tay lái, nheo mắt lại.

“Tôi khuyên cậu không cần nghĩ nữa. Tôi không phải Hoắc Hành Nhiễm, sẽ không đối với cậu khách khí như vậy……” Hoắc Hành Tuấn nhận thấy ánh mắt của Trần Dục Nhiên, cho cậu một biểu tình tràn ngập uy hiếp.

Trần Dục Nhiên trừng gã, còn muốn nói gìđó, di động trong túi quần đột nhiên rung lên. Cậu hít một hơi, tựa vào ghế xe, lấy điện thoại ra xem tin nhắn

[Đừng hoảng hốt, chờ anh.] Năm chữ của Hoắc Hành Nhiễm lộ ra sự trấn định thong dong rót vào trong lòng Trần Dục Nhiên.

Trong nháy mắt cậu được trấn an, khóe môi không tự chủđược cong cong.

Di động trong tay đột nhiên bị cướp đi!

“A?” Trần Dục Nhiên thấy Hoắc Hành Tuấn cướp lấy di động của mình nhìn nhìn, ngồi thẳng dậy muốn đoạt lại, kêu lên “Trả lại cho tôi!”

Hoắc Hành Tuấn đẩy một phát làm cậu trở lại chỗ ngồi, vội vàng nhìn qua tin nhắn, ngoài cười nhưng trong không cười hừ lạnh một tiếng, mở cửa kính xe ra, thuận tay ném điện thoại ra ngoài!

Trần Dục Nhiên nghe được thanh âm chiếc điện thoại tan tành, cậu nổi giận: “Hoắc Hành Tuấn! Tên hỗn đản này!”

Hoắc Hành Tuấn dường như không có việc gì, nghe được thanh âm tức giận của Trần Dục Nhiên giống như là rất hưởng thụ gõ gõ lên tay lái: “Cái này đúng rồi! Cay một chút mới đúng vị! Luôn làm ra vẻđáng thương, làm tôi hoài nghi ánh mắt của Hoắc Hành Nhiễm!”

Tên biến thái này! Trần Dục Nhiên chán nản, quyết định không thèm nói gì nữa. Cậu nhìn cửa kính xe vuốt vuốt tóc.

Hoắc Hành Tuấn nắm lấy tóc cậu, buộc cậu quay mặt lại: “Nghe! Theo tôi, những gì Hoắc Hành Nhiễm có thể cho cậu, tôi có thể cho cậu gấp đôi! Á Thánh bất quá chỉ là một món đồ chơi, không thể bằng được một sợi tóc gát của Minh Hoàng! Hoắc Hành Nhiễm chỉ là lão nhị của Hoắc gia ở kinh thành, tôi mới là lão đại!”

Tên dã man này!

Trần Dục Nhiên bị gã kéo đau cả da đầu, hốc mắt dâng lên một tầng hơi nước, làm sao nghe được gãđang nói cái gì, cắn răng giãy dụa!

Giãy dụa của cậu ở trong mắt Hoắc Hành Nhiễm chẳng khác gì một con mèo nhỏ giơ móng vuốt. Gã dùng một tay giữ chặt Trần Dục Nhiên, tay lái vừa chuyển, chiếc Lamborghini liền dừng lại bên ven đường không người.

Hoắc Hành Tuấn mở cửa xe ra, nhìn thoáng qua chiếc Bentley theo sát phía sau dừng lại, lộ ra một nụ cười hàm xúc có chút không rõý tứ. Gã lưu loát đi đến bên kia xe, nhấc cổáo của Trần Dục Nhiên đang cố sức mở cửa xe mà như muốn đánh nhau lại không được lôi ra ngoài, đè lên thân xe, sau đó thân cao lớn cường tráng áp lên theo!

Trần Dục Nhiên chân yếu tay mềm, cố gắng thế nào cũng không thể tránh thoát sự kiềm chế của Hoắc Hành Tuấn. Thấy gương mặt của gã dần dần đến gần, cậu kinh hãi, vội vàng kêu lớn, giãy dụa càng lợi hại hơn, tay chân bị ngăn chặn, cậu trực tiếp muốn dùng đầu đập gã!

Hoắc Hành Tuấn giống như làđang chơi đùa với một con mèo, mặc cậu giãy dụa lung tung, khóe mắt nhìn thấy một thân ảnh đang đi tới, gã liền nở một nụ cười tàác liệt. Sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn lên môi Trần Dục Nhiên, nhợt nhạt một cái liền dời ra, rồi tiếp đến di chuyển xuống cổ của cậu, ở trên làn da trắng nõn đó cắn một phát ác độc, một dấu màu đỏ cơ hồ lập tức xuất hiện!

Sau đó gã bị dùng sức đá văng ra! Không sai, làđá! Sườn thắt lưng bị hung hăng đá cho một cước, ngay cả thân thủ bất phàm đã từng được nhận qua huấn luyện đặc biệt của quân đội như gã cùng không kịp né tránh!

Hoắc Hành Tuấn thuận thế lùi lại, không để́ýđến sườn thắt lưng bắt đầu ẩn ẩn đau, cười đắc ý nhìn Hoắc Hành Nhiễm ôm Trần Dục Nhiên bị gã chỉnh đến đôi mắt đều hồng lên vào trong lòng. Gương mặt Hoắc

Hành Nhiễm thực bình tĩnh, trầm mặc tựa hồ cóđiểm tức giận, ánh mắt màu thâm lam lợi hại mang theo sự không đồng ý.

"Hi!" Hoắc Hành Tuấn ung dung chào hỏi, liếm liếm môi, "Mèo hoang nhỏ của cậu, hương vị thật ngon!"

Trong mắt Hoắc Hành Nhiễm là sự thâm trầm: "Hoắc Hành Tuấn, anh có chừng có mực."

"Xem ra tiểu tử này quả thật làm cho cậu động tâm!" Khí thế Hoắc Hành Tuấn đại thịnh, trong mắt lộ ra ý'bắt được nhược điểm của cậu rồi'.

"Anh có thể thử xem xem." Hoắc Hành Nhiễm tao nhã, ở trước mặt Hoắc Hành Tuấn cả vú lấp miệng em lại một chút cũng không bịáp chế.

"Chờ xem!" Hoắc Hành Tuấn lại quay sang nói với Trần Dục Nhiên, "Mèo hoang nhỏ, điều kiện của tôi vẫn hữu hiệu!"

"Anh cút ngay cho tôi! Hoắc Hành Nhiễm anh là tên dã man, vượn người, người động núi!" Trần Dục Nhiên một tay ghét bỏ lau môi, một tay che cổ bị cắn đau, hổn hển mắng. Lấy cá tính của cậu, đây là lần đầu tiên cậu nổi giận như vậy! Dựa vào Hoắc Hành Nhiễm, hơn nữa trong lòng tức giận, lá gan cậu lớn vô cùng, trực tiếp mắng Hoắc Hành Tuấn.

"Nga……" Đáy mắt Hoắc Hành Tuấn hiện lên một chút giận dữ, hiển nhiên sự hình dung của Trần Dục Nhiên đã chạm đến điểm nhẫn nại của gã, "Cậu nên cầu nguyện đừng có một ngày rơi vào tay tôi đi……" Ngữkhí có sự tối tăm lạnh lẽo nói không nên lời.

Bất quá phản ứng của Trần Dục Nhiên không phải là lui lại sau lưng Hoắc Hành Nhiễm, mà là trong mắt hiện lên sự bài xích cùng chán ghét, thẳng tắp trừng mắt nhìn gã, ý tứ là'lần sau tuyệt đối sẽ không khách khí với anh'.

Cư nhiên không sợ…… Hoắc Hành Tuấn không khỏi nhíu mày. Mèo hoang nhỏ này, có chút ngoài dựđoán!

"Cậu nuôi một con mèo hoan nhỏ, ông nội hẳn là rất hứng thú……" Gãý vị thâm trường nói với Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm trấn an vuốt vuốt tóc Trần Dục Nhiên, lãnh đạm nói: "Tôi chờ."

Hoắc Hành Tuấn nghiền ngẫm nói: "Thật là có chút bất đồng…… Phi thường tốt!" Cuối cùng liếc mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên một cái, gã vào xe, nổ máy Lamborghini, cũng không quay đầu lại biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

****

Trần Dục Nhiên có chút buồn bực.

Cái tên hỗn đản Hoắc Hành Tuấn tự nhiên đụng đến cậu một cách khó hiểu kia tựa hồ là bởi vì Hoắc Hành Nhiễm. Cậu bất ngờ không kịp phòng bị bị bắt lên xe, còn bị cái tên não tàn kia chạm môi cắn cho một phát, tuy không nói gì nhưng sự phẫn nộ cùng ủy khuất trong lòng là không cần phải nói. Hoắc Hành Nhiễm ở trước mặt Hoắc Hành Tuấn đối với cậu thực ôn nhu thực bảo vệ, Hoắc Hành Tuấn đi rồi, hắn kéo cậu lên xe, lại làm đau tay cậu. Tuy rằng khi phát hiện làm đau tay cậu đã rất nhanh buông tay ra, nhưng hai người ở trên xe vẫn không có nói chuyện với nhau. Không phải Trần Dục Nhiên không muốn nói, mà là Hoắc Hành Nhiễm đơn phương ngậm miện không nói, tựa vào ghế xe nhắm mắt, không thèm quan tâm đến Trần Dục Nhiên một chút nào cả.

Trần Dục Nhiên cũng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể nhìn về phía trước, lại lần nữa lau môi, trong lòng lại tiếp tục mắng Hoắc Hành Tuấn.

Bất quá vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cậu dần dần có chút nghi hoặc. Bởi vìđường mà xe chạy không phải làđường đến biệt thựở lưng chừng núi, mà là một con đường làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy thực xa lạ. Từ con đường này có thể nhìn thấy gác chuông của đại học Thiên Khê, cho nên hẳn là cách đại học Thiên Khê không xa. Nhưng Trần Dục Nhiên chưa bao giờ biết gần trường học có một chỗ như vậy.

Trải qua tầng tầng cổng, xe vững vàng đi vào một tiểu khu lịch sự tao nhã. Thiết bị bảo an của tiểu khu này có thể nói là nghiêm cẩn gần nhưđến mức rườm rà. Trần Dục Nhiên còn tưởng rằng sẽđược nhìn thấy

những kiến trúc thực vàng ngọc huy hoàng, cao ngất trong mây. Nhưng trên thực thế, tiểu khu này đều là nhà lầu độc lập, căn thì hai tầng, căn thì ba tầng, vẻ ngoài rất là bình thường. Bất quá khoảng cách giữa những căn nhàđó khá lớn, cảnh vật chung quanh rất đẹp, hoa cỏ sum suê, tươi mát thanh lịch, tràn ngập hơi thở nhàn nhã của tự nhiên.

Hoắc Hành Nhiễm nắm tay Trần Dục Nhiên xuống xe, phát hiện Trần Dục Nhiên tựa hồ có chút kháng cự, hắn không nói một câu, trực tiếp vòng tay lên thắt lưng cậu, không có nửa phần kiêng dè. Trần Dục Nhiên kinh ngạc, nhưng vài người đi qua bọn họđều chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt không hềđổi, thẳng tắp đi qua, ngay cả một ông lão tóc trắng xóa nhìn thấy hai nam nhân thân mật ôm nhau đi vào cũng có cùng thái độ.

Trần Dục Nhiên liếc mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm một cái, mặc hắn lôi kéo vào một căn nhà.

Căn nhà này có vẻ ngoài không có gì khác với những căn nhà khác trong tiểu khu, có hai tầng, tầm 200 mét vuông, có một vườn hoa nho nhỏ. Bất quá cửa sổ trong nhà hẳn là đã trải qua xử lýđặc biệt, không có rèm cửa, nhưng từ bên ngoài không thể nhìn thấy bài trí bên trong.

Trần Dục Nhiên nhìn Hoắc Hành Nhiễm vươn tay ấn một cái lên thiết bị cảm ứng ở bên cạnh cửa lớn, cánh cửa rất nặng răng rắc một tiếng mở khóa. Hoắc Hành Nhiễm đẩy cửa đi vào, Trần Dục Nhiên bịđộng bước theo hắn.

Bài trí trang hoàng bên trong nhà tựa hồđều là phong cách đơn giản tự nhiên. Bất quá Trần Dục Nhiên còn chưa kịp thấy rõ, thân thểđã bị nam nhân mạnh mẽđặt lên cửa……

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cám ơn kingfly2012 đã nhắc đến phu phu vấn đáp —

Hoắc Hành Nhiễm [ngồi trên sô pha]

Trần Dục Nhiên [tựa vào người Hoắc Hành Nhiễm]

Tác giả: khụ khụ, ngồi thế này là sao? ?- lần này chỉ dám nói trong lòng.

Hoắc Hành Nhiễm [thản nhiên liếc mắt nhìn tác giả một cái], tác giả sợ run: chẳng lẽ lại bị nhìn thấu?

Tác giả: …… Mời hai bị biểu đạt một chút cái nhìn đối với người Trần gia……

Hoắc Hành Nhiễm [mỉm cười thản nhiên]: Ân……

Tác giả: …… Trần tiểu thụ, cậu đây là mặt bị rút gân sao?

Trần Dục Nhiên vẫn đang mộng ảo ngây ngô cười: Nói bậy. Tôi đang suy nghĩ xem nên dùng loại virus máy tính nào để thả vào Trần gia. Tôi muốn thành công tạo ra mười loại, đều là bảo bối tốt mà! [lại khống chế không được nói lộ ra còn kèm với tươi cười quỷ dị, yêu thích của trạch kỹ thuật quả nhiên là người thường không thể hiểu được]

Tác giả [phát điên]: Ách, tôi muốn là cái nhìn! Cái nhìn đối với người Trần gia! Không phải biện pháp trả thù!

Trần Dục Nhiên [vô tội nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm]:…… Em là không đúng sao?

Hoắc Hành Nhiễm [tìm ra manh mối để an ủi]: Dục Nhiên làm tốt lắm [liếc mắt nhìn tác giả một cái]

Tác giả [lui thành một đoàn trong góc]: đúng là cái đồ bao che khuyết điểm!

46. Chương 45

Bài trí bên trong nhà quả nhiên là theo phong cách đơn giản tự nhiên……

Trần Dục Nhiên vuốt thắt lưng bủn rủn, cong vẹo mềm nhũn nằm trên sô pha nghĩ.

Bộ dáng của cậu hiện tại có chút thê thảm.

Sau khi vào nhà, Hoắc Hành Nhiễm căn bản là không cho cậu cơ hội nói chuyện, trực tiếp đem cậu đặt trên cửa, lấy sự kịch liệt báđạo hoàn toàn bất đồng với sựôn nhu thong thả trong lần đầu tiên là muốn cậu…… Cơ hồ là dọa cậu rồi. Cái loại âu yếm tuyệt đối nắm chắc trong tay này, đoạt hồn người phải chăm chú nhìn, Trần Dục Nhiên hoàn toàn không có lực chống đỡ, hạ thân cậu nhũn thành một đoàn, bị buộc đến nước mắt doanh tròng…… Tuy rằng ở thời điểm sáp nhập Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ có tỉnh táo lại, động tác một lần nữa trở nên mềm nhẹ triền miên. Nhưng là sau khi xong việc, toàn thân cậu giống như là bị một tảng đá lớn lăn qua, không hề có sức phản khác được Hoắc Hành Nhiễm ôm vào phòng tắm……

Cậu toàn thân mềm nhũn được tắm rửa sạch sẽ, còn cực thẹn thùng để cho Hoắc Hành Nhiễm bôi thuốc lên cái nơi không có chảy máu nhưng bị sưng đỏ lên kia, có chút đau đớn, để cho chắc chắn, Hoắc Hành Nhiễm vẫn là cẩn thận bôi thuốc. Nhiệt độ trên mặt Trần Dục Nhiên đến bây giờ còn không có lui xuống, hơn nữa môi cậu hơi hơi sưng thũng, khi môi trên chạm vào môi dưới có mùi máu tươi nhàn nhạt. Càng bi thảm hơn nữa là cổ của cậu, trên đó che kín bởi dấu vết, nhất là vị trí bị Hoắc Hành Tuấn cắn kia, xanh tím đến dọa người, phỏng chừng là trong khoảng thời gian ngắn không có mặt mũi gặp người. Cuối tuần còn có lớp, lại phải mặc áo cao cổ……

Nói ngắn lại, cả người Trần Dục Nhiên lúc này chính là một bộ bị hung hăng yêu thương qua, bộ dáng thảm hề hề chịu đủ nhựu lận.(?)

Bất quá cậu căn bản không có cơ hội oán giận. Hoắc tổng người ta sau khi kịch liệt qua đi lại thực ôn nhu săn sóc rửa sạch bôi thuốc cho cậu, hôn lên ánh mắt thủy nhuận của cậu thản nhiên nói: "Thật xin lỗi, anh ghen tị." Sau đó một thân tao nhã thỏa mãn đi về phía phòng bếp, nói làđi nấu một chút đồăn thanh đạm cho cậu lót dạ.

Hoắc tổng tao nhã quý khí không phải nên là một bộ thiếu gia quý tộc tiêu chuẩn được một đám người hầu hạ, cho dù nội tâm cảm tình phong phú, bề ngoài cũng muốn biểu hiện bình thản lạnh lùng, lại càng không ảo tưởng hắn sẽ nói ra những lời chứa đầy ý tứ hàm xúc ý tứ như'thật xin lỗi' hay 'ghen' này sao?

Nghe từ phòng bếp truyền ra thanh âm đóa đóa nhỏ vụn, tuyệt đối cùng học sơ, chân tay vụng về không có nửa điểm liên quan.

Trần Dục Nhiên hoàn toàn không có tính toán gì nữa. Hoắc Hành Nhiễm thành thực như vậy, thái độ'nhận sai' lương thiện như vậy, cậu ngay cả mượn đề tài để giận dỗi đều không có, trong lòng còn không tự chủ dâng lên một chút vui sướng. Dù sao người yêu ghen, không phải làđại biểu hắn coi trọng mình sao? Tuy rằng phương pháp biểu đạt sự ghen tuông này làm cho người ta không còn lời nào để nói……

Trần Dục Nhiên nâng má ngẩn người, trong lòng hơi hơi ai thán chính mình không còn thuốc chữa, thẳng đến khi một cỗ mùi thức ăn thoang thoảng tiến vào trong mũi cậu.

"…… Qua ăn một chút gì đi?" Không biết từ khi nào mà Hoắc Hành Nhiễm đã chạy tới bên người Trần Dục Nhiên, vẫn như cũ thực tao nhã anh tuấn, không có cùng với hình tượng 'công biết nấu cơm' có cái gì xung đột. Hắn xoa xoa đầu Trần Dục Nhiên, ôn hòa nói.

Trần Dục Nhiên lấy lại tinh thần, trong mong nhìn hắn, mặt lại từng chút từng chút trở nên hồng hồng.

Tầm mắt Hoắc Hành Nhiễm đảo qua dấu vết gắn đầy trên cổ cậu, hơi vừa lòng gật gật đầu, đôi mắt thâm lam đậm màu hơn một chút.

"Ân, ân!" Trần Dục Nhiên theo bản năng lui lui cổ, dời ánh mắt đi, nhất thời quên mất hiện trạng 'đã trao mình cho kẻ bất lương' của bản thân, thắt lưng đau chân nhuyễn thẳng tắp nghiêng về một phía!

Hoắc Hành Nhiễm vươn tay ra ôm lấy, người lại vững vàng ngã vào trong lòng hắn. Hắn hừ cũng không hừ lấy một tiếng, trực tiếp ôm lấy Trần Dục Nhiên, bước đi vững vàng về phía bàn ăn.

Cánh tay rắn chắc cường thế của Hoắc Hành Nhiễm làm cho Trần Dục Nhiên thiếu chút nữa giãy dụa liền hoảng sợ, thực thức thời câm miệng nghe lời.

Trên bàn cơm có ba món một canh, hương sắc phối hợp thỏa đáng. Trên một vị trsi đắt một cái đĩa cùng một bát cơm, một vị trí khác thìđặt một cái đĩa cùng một bát cháo.

Hoắc Hành Nhiễm đặt Trần Dục Nhiên lên ghế, đối diện với bát cháo.

“Em đã từng mời anh ăn trứng em rán, lần này nếm thử tay nghề của anh đi.” Hoắc Hành Nhiễm ngồi xuống, thản nhiên nói.

Rõ ràng là trong lời nói tràn ngập lo lắng ấm áp, nhưng một cỗ cảm giác tức giận còn sót chưa tiêu là chuyện gì vậy?

Tuy rằng tức giận này không phải làđối với cậu, nhưng Trần Dục Nhiên vẫn là theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh, một khẩu lệnh một động tác. Ép buộc lâu như vậy, đã muốn đến thời gian ăn cơm chiều, cậu nhìn đồăn mới phát hiện ra chính mình đã muốn bụng đói kêu vang.

Cháo là cháo ngô, cháo hoa thanh đạm hòa lẫn với những hạt ngô vàng ươm, hương thơm ngọt ngào nhàn nhạt, vị cũng vô cùng ngon. Trần Dục Nhiên xem như nửa ăn hóa, cháo cùng đồăn vừa vào miệng liền hấp dẫn lực chúý của cậu, cũng không để̉ môi đang ẩn ẩn đau, bất giác vùi đầu vào ăn.

Bị Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Đình ảnh hưởng, hiện tại động tác ăn cơm của Hoắc Hành Nhiễm đều vôý thức mà thu liễm, cho dù tốc độăn không chậm, thoạt nhìn cũng có chút nhã nhặn.

Ăn no bảy phần, Trần Dục Nhiên lơđãng ngẩng đầu, mới nhìn thấy cánh tay Hoắc Hành Nhiễm đặt trên bàn, mười ngón thon dài giao nhau, lẳng lặng nhìn cậu, bát cơm ở trước mặt chưa từng được đụng qua.

“Sao anh không ăn?” Trần Dục Nhiên nghi hoặc buông đũa hỏi.

“Anh không đói.” Hoắc Hành Nhiễm lắc đầu, một chút tức giận trên người tựa hồđã bịđánh tan, mỉm cười.

Trần Dục Nhiên không hiểu gì cho nên theo bản năng cười với hắn một cái.

Hoắc Hành Nhiễm cười càng thêm sâu, vươn tay thực tự nhiên xoa nhẹ lên đôi môi sưng thũng của cậu.

“?” Trần Dục Nhiên nháy mắt mấy cái, cũng theo hắn nâng tay lên chạm chạm vào môi mình. Không bẩn nha!

“Không có việc gì.” Hoắc Hành Nhiễm bình thản ung dung thu hồi tay, dường như không có việc gì nói.

“……” Trần Dục Nhiên không nói gì. Hoắc tổng à, ngài đây là làm sao vậy?

“Đây là nhà của mẹ anh.” Hoắc Hành Nhiễm nhìn chung quanh nhà một vòng, đột nhiên chậm rãi nói, “Bà là người nước E, thời điểm đến du lịch Thiên Khê gặp được cha anh. Bà không để̉ sự phản đối trong nhà, cố́y cùng cha một chỗ. Cha an trí cho bàở trong này, sau lại có anh. Trước khi nhập vào hộ tịch Hoắc gia, anh vẫn luôn ở nơi này.”

Trần Dục Nhiên mẫn cảm bắt được một từ.

An trí?

Tiểu khu có hương vị của gia đình này, nhưng hệ thống bảo an có chút nghiêm thái quá……

“Cha anh nguyên bản là người theo chủ nghĩa độc thân, ông ấy một năm trước mới lần đầu tiên kết hôn, vẫn chưa có con trong giá thú.” Nhìn ra nghi hoặc của Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm tiếp tục nói, một câu cuối cùng có một chút ý tứ hàm xúc không rõ tạm dừng, “Sau khi có anh, thân thể mẹ không tốt, thời điểm anh mười tuổi, bàđã vĩnh viễn rời xa anh. Trừ bỏđược cung cấp một ít tiền tài, làm tình nhân của cha, bàấy cũng không cóưu điểm gì khác đáng giá khen. Thời điểm anh mười lăm tuổi mới nhập tịch Hoắc gia.” Khẩu khí thực bình thản hờ hững, cứ như làđang kể chuyện gìđó chả có liên quan gìđến hắn vậy.

Mẹ cùng cha, thân sơ lập gặp. Mười lăm tuổi mới nhập tịch…… Thìước chừng phải là mười lăm năm mang thân phận con riêng…… Kinh thành cùng Thiên Khê cách nhau xa như vậy, hắn là lấy tâm tình như thế nào rời khỏi ngôi nhà này, dùng điều kiện gìđể có thể bảo tồn ngôi nhà này đầy đủ như vậy?

Trần Dục Nhiên cảm thấy cóđiểm khó chịu. Tình cảnh của cậu ở Trần gia cũng không tốt. Nhận được hết thảy hờ hững cho nên không hềôm kỳ vọng gì.

“Sáu năm trước Hoắc gia an bài hôn sự cho anh cùng với đại tiểu thư Hà gia. Sau khi sinh ra Hoắc Đình không lâu, anh với cô ta ly hôn.” Hoắc Hành Nhiễm nói xong, khi nhắc tới đại tiểu thư Hà gia, trong mắt hắn hiện lên một chút không vui, “Vợ trước của anh vẫn luôn cảm thấy gả cho một nhị thiếu không được

Hoắc gia coi trọng như anh là phi thường ủy khuất. Sau khi sinh con xong, cô ta bắt đầu tìm tình nhân ở bên ngoài. Một trong sốđó, chính là Hoắc Hành Tuấn."

"Nga, tên hỗn đản đó!" Trần Dục Nhiên kinh hô! Cậu chỉ Hoắc Hành Tuấn cùng với Hoắc Hành Nhiễm có chút không hợp, hoàn toàn không nghĩ tới còn có cái chuyện khó có thể chịu nổi như vậy!

Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói: "Hoắc Hành Tuấn là con trai độc nhất của bác cả anh, so với anh lớn hơn hai tuổi, là người thừa kếđời thứ ba của Hoắc gia. Hắn ta cùng với anh từ nhỏđã làđối lập nhau……"

Tuy rằng Trần Dục Nhiên cảm thấy Hoắc Hành Nhiễm so với Hoắc Hành Tuấn mạnh hơn, nhưng một người là con riêng không được coi trọng, một người là người thừa kế nhận được sự chúý của gia tộc, có thểđoán được kết quả khi hai bên đấu nhau. Tựa như cậu cùng với hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên.

Bất quáđối với Hoắc Hành Tuấn cao ngạo tự phụ mà nói, mọi người đem gãđánh đồng với Hoắc Hành Nhiễm, nhị thiếu danh không chính ngôn không thuận của Hoắc gia này, có thể gã sẽ cảm thấy đây là một loại vũ nhục đi? Cái đó và Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên kiêu ngạo không thèm để cậu vào trong mắt làm bất hòa tựa hồ cũng giống nhau đi.

Cậu cùng với Hoắc Hành Nhiễm, cư nhiên lại có cùng cảnh ngộ như vậy, tuy rằng tình huống của cậu cóđiểm đặc biệt.

"Anh không có được tính cách bình thản như em……" Nói tới đây, Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Trần Dục Nhiên, có chút đăm chiêu "Cho nên anh thành lập Á Thánh. Thẳng đến gần đây mới bắt đầu chân chính buông Hoắc gia ra……" Trong nháy mắt, ánh mắt cóđiểm xa xôi.

Trần Dục Nhiên đưa tay lên vuốt ve bàn tay hắn, an ủi dùng hai má cọ cọ, bất bình nói: "Lần sau nhìn thấy tên hỗn đản kia, chúng ta cùng nhau đánh cho hắn ta một trận!" Người phi thường phải dùng thủđoạn phi thường!

Hoắc Hành Nhiễm cười khẽ. Hắn tin tưởng một đá trước đó sẽ làm cho Hoắc Hành Tuấn nếm chút mùi đau khổ. Đã thật lâu rồi hắn không cóđánh ai như vậy. Khiêu khích của Hoắc Hành Tuấn, hắn vẫn luôn xem ở trong mắt. Bất quáđối phó với người anh họ này, hắn luôn luôn thích ngầm. Từ nhỏđến lớn, ai khi dễ ai vẫn còn khó nói lắm. Cho dù Hoắc Hành Tuấn đã lên giường với đại tiểu thư Hà gia, ai biết nội tình rốt cuộc là như thế nào? Hoắc Hành Nhiễm đối với điểm này tuyệt đối không phiền nào. Lúc trước có thể thuận lợi ly hôn, thật đúng là phải nhớđến một bút của Hoắc Hành Tuấn.

Bất quá nhìn thấy Hoắc Hành Tuấn đè lên Trần Dục Nhiên động tay động chân, Hoắc Hành Nhiễm là thực sự nổi giận.

Hắn vẫn luôn dung túng cậu bé này, sau đó lại dần dần biến thành đau sủng, chính mình đối với cậu thô bạo một chút đều luyến tiếc, huống chi Hoắc Hành Tuấn lại còn cắn cậu?

Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy một đá kia còn chưa đủđể tiêu lửa giận trong lòng hắn!

Bất quá, lý trí không không chếđược làm cho hắn có chút kinh ngạc chính mình lại coi trọng Trần Dục Nhiên như vậy.

Tựa như lúc này đây dẫn cậu đến nơi ở cũ của mẹ. Lần trước sau khi đến Trần gia, vẫn là thuê khách sạn để lên giường, không nghĩđến sẽ dẫn cậu đến đây. Nghe được cậu oán hận tình huống đặc biệt trong ký túc xá, mới bắt đầu cóý tưởng 'để em ấy vào đây ở cũng được'. Nhìn cậu ăn cơm do mình làm ăn đến vui vẻ, bất giác mà nói cho cậu một ít chuyện cũ. Dù sao, nếu Hoắc Hành Tuấn thật sựđem sự tồn tại của Trần Dục Nhiên nói cho lão gia tử, có khả năng cậu sẽ phải gặp một ít chuyện không hay. Hắn không muốn Trần Dục Nhiên không hề có chuẩn bị gì cả. Hơn nữa, bọn họ còn là người yêu thật sự kết giao……

"Được." Nghĩ như vậy, Hoắc Hành Nhiễm không khỏi vươn người qua cắn cắn lên chóp mũi Trần Dục Nhiên, mỉm cười đồng ýđề nghị'lần sau gặp mặt thìđánh cho Hoắc Hành Tuấn một trận' mang tính trẻ con của cậu. Trần Dục Nhiên chân yếu tay mềm đánh không lại, còn có hắn.

"A!" Trần Dục Nhiên vô tội che cái mũi.

Cậu chân thành hy vọng, cắn người sẽ không trở thành thú vui mới của Hoắc Hành Nhiễm……

47. Chương 46

Trừ bỏ ngày thứ sáu bị Hoắc Hành Tuấn cùng Hoắc Hành Nhiễm làm cho hoảng sợ, cuối tuần của Trần Dục Nhiên trôi qua vô cùng vui vẻ.

Hoắc Hành Nhiễm nói với Trần Dục Nhiên, nếu bởi vì tình huống đặc biệt trong ký túc xá mà không ngủđược, cậu có thể sang bên này ở. Hoắc Hành Nhiễm đãđăng ký tư liệu của cậu ở chỗ bảo an của tiểu khu, hơn nữa trên thiết bị cảm ứng ở cửa đã có dấu vân tay của cậu. Nếu Trần Dục Nhiên muốn tự mình mở cửa nhà cũng được, trong nhà có người chuyên làm công theo thời gian đến vệ sinh cũng như mua thêm nguyên liệu thức ăn các thứ.

Này so với tình huống Trần Dục Nhiên từng lo lắng thì tốt hơn nhiều lắm, cho nên cậu không chút do dự gật đầu nói cảm ơn.

Vì Trần Dục Nhiên rất lười, trong nhà lại có một máy chạy bộ, cho nên Hoắc Hành Nhiễm cứng nhắc quy định nếu Trần Dục Nhiên qua đêm ởđây thì phải chạy bộ nửa giờ, và lưu lại quá trình chạy. Hoắc Hành Nhiễm sẽđịnh kỳ kiểm tra máy chạy bộ. Nếu Trần Dục Nhiên không có hoàn thành……

"…… Cuối tuần anh sẽ mang em về biệt thự, thời gian học bơi sẽ gấp bội." Hoắc Hành Nhiễm nắm lấy cánh tay mềm nhũn của người yêu bé nhỏ, cùng với cái bụng bởi vìđược nuôi nấng rất khá màđồng dạng có chút nhuyễn, rất ra dáng gia trưởng nói.

Đây là vì tốt cho cậu……Ít nhất sẽ không bị Charles nhìn chằm chằm khi ở trong nhàấm.

Sau khi Trần Dục Nhiên cân nhắc lợi hại, thực đau đớn gật đầu kịch liệt.

Hoắc Hành Nhiễm am hiểu sâu sắc đạo lýđánh một gậy, cho một viên kẹo. Sau khi quản giáo Trần Dục Nhiên xong, hắn đưa cho cậu một phần quà.

Thời điểm Trần Dục Nhiên nhận được quà, khó có được cao hứng nhảy bổ về phía Hoắc Hành Nhiễm, ở trên mặt hắn dùng sức hôn một cái thật kêu! Cậu thật sự rất là kinh hỉ! Bởi vì phần quà này chính là chiếc di động bị Hoắc Hành Tuấn ném ra ngoài xe!

Lúc trước, sau khi nhận được mười vạn của Hoắc Hành Nhiễm, cậu đối với điện thoại di động hoàn toàn là không có khái niệm gì cả, chỉ theo bản năng chọn một chiếc giống y hệt của Hoắc Đình. Thời điểm tính tiền mới phát hiện ra giá của chiếc điện thoại kia không phải là quý giá bình thường, nhưng chính là luyến tiếc đổi lại, cuối cùng vẫn là cắn răng mua. Sự thật chứng minh, cậu chọn lựa không hề sai. Hơn nữa sau khi thuộc tính trạch kỹ thuật của cậu hiện ra, cậu đối với chiếc di động này chính là yêu thích không nỡ buông tay.

Hơn nữa ý nghĩa của chiếc di động này đối với cậu là vô cùng lớn. Sau khi sống lại, phương thức liên hệ với bạn bè quen biết và người yêu cùng với mọi tin tức dành cho việc học đều lưu lại trong này. Lúc ấy di động bị Hoắc Hành Tuấn đoạt đi ném ra ngoài cửa sổ, trong lòng Trần Dục Nhiên dâng lên một cơn tức trước nay chưa từng có, ngay cả tâm tư muốn giết người cậu cũng có luôn! Sau đó Trần Dục Nhiên đối với chuyện bị mất di động vẫn luôn canh cánh trong lòng, ấn tượng đối với Hoắc Hành Tuấn là hoàn toàn rơi xuống đáy cốc, cơ hồ là ngang bằng với người Trần gia. Hiện tại di động bị mất đã trở lại, vẻ ngoài cùng với ban đầu giống nhau nhưđúc, tất cả sốđiện thoại cùng tin tức được lưu lại đều được bảo tồn đầy đủ!

Phần quà này của Hoắc Hành Nhiễm thật sự là rất tri kỷ! Trần Dục Nhiên hoàn toàn không thể kháng cự lại được!

Thấy nét mặt vui mừng lộ rõ của Trần Dục Nhiên, cầm di động cứ nhìn hết lần này đến lần khác, Hoắc Hành Nhiễm sờ sờđầu cậu, đề nghị nói: "Em có muốn gọi video với Hoắc Đình không?"

Thời điểm ở trường học, Trần Dục Nhiên vì không muốn nhiều người chúý, vẫn luôn nhắn tin với Hoắc Hành Nhiễm. Nghe được đề nghị của Hoắc Hành Nhiễm, cậu nóng lòng muốn thử gật gật đầu.

Hai người nhấn số của Hoắc Đình, chuyển tới hình thức gọi video.

Học viện Minh Hoàng là trường học theo phương thức khép kín, có tiếng quản học sinh nghiêm khắc, nhận đứa nhỏ mới bốn năm tuổi trực tiếp vào làm học sinh năm nhất tiểu học. Tuổi càng nhỏ mà lớp càng cao

thìđại biểu cho tư chất cao tương ứng. Bất quá chếđộ quản lý của học viện Minh Hoàng vô cùng nghiêm khắc, ngay cả học sinh tiểu học cũng chỉ có thểđến kỳ nghỉđông và nghỉ hè mới được nghỉ. Hoắc Đình năm tuổi đã học năm ba tiểu học, nghe nói giáo viên chủ nhiệm của bé còn muốn bé tiếp tục nhảy lớp. Là người thừa kếđời thứ tư của Hoắc gia, trách nhiệm trên vai Hoắc Đình là phi thường nặng. Trừ phi lảở cùng người cực kỳ thân thiết, bé mới có thể không tự chủđược biểu lộ sự hoạt bát bướng bỉnh của độ tuổi này nên có, chứ bình thường đối với những người khác, bé thủy chung luôn giữ bộ dáng trưởng thành hiểu chuyện sớm để giữ mặt mũi cho Hoắc gia.

Cuối tuần đối với học sinh của Minh Hoàng mà nói là thời gian giao tiếp với nhau. Bọn họ sẽ cùng đủ loại kiểu dáng bạn học khác ở cùng một chỗ, kết thành những vòng lẩn quẩn.

Thời điểm Hoắc Đình xuất hiện trên màn hình điện thoại, bé mang theo khuôn mặt trẻ con bụ bẫm đáng yêu thoạt nhìn vừa bình tĩnh vừa kiêu ngạo, bên môi luôn thường trực một nụ cười nhẹ cốđịnh, rụt rè lại đúng lễ.

Luận công lực, Hoắc Đình cùng với ba ba bé là Hoắc Hành Nhiễm còn kém xa lắm. Hoắc Hành Nhiễm có thể cho người ta cảm thấy bản chất hắn là một người ôn hòa nhã nhặn. Bất quá trong nháy mắt, Trần Dục Nhiên cảm thấy Hoắc Đình cùng với Hoắc Hành Nhiễm thật sự là giống nhau đến kinh người!

Nếu không phải trong mắt Hoắc Đình rất nhanh liền hiện lên một chút kích động, Trần Dục Nhiên còn tưởng rằng bé không vui khi nhìn thấy cậu.

Hoắc Đình trên màn hình hơi hơi nâng cằm lên, tựa hồ làđang nói chuyện với người khác: "Trưởng bối của tôi gọi điện đến, xin thất lễ." Thanh âm thực bình thản.

"Chúng tớđợi cậu." Rất nhiều tiếng nói non nớt đồng loạt vang lên.

Trần Dục Nhiên nghĩđến cả một phòng những đứa trẻ tám tuổi ra vẻ thành thục khách sáo với nhau, đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Sau đó cảnh tượng trên màn hình biến đổi, bắt đầu hơi hơi chớp lên, tựa hồ là Hoắc Đình đang cầm di động đi đến nơi khác. Tiếng mở cửa cùng tiếng đóng cửa rõ ràng truyền qua di động.

"Anh ơi!" Hoắc Đình hưng phấn gọi! Đôi mắt bé cười đến híp lại thành một vòng cung, gương mặt kích động xuất hiện trên màn hình.

Loại tốc độ biến sắc mặt này làm Trần Dục Nhiên cảm thấy kinh ngạc. Cậu có chút chưa thích ứng được nháy mắt mấy cái: "……Ách, Tiểu Đình, chào em!"

"Anh ơi, em rất nhớ anh!"Ánh mắt Hoắc Đình hơi hơi đỏ lên, "Anh cũng không gọi điện thoại cho em…… Cũng không nhớ em……"

Trần Dục Nhiên đổ mồ hôi: "Anh có gửi tin nhắn nha, hiện tại không phải đang gọi điện cho em sao?"

Hoắc Đình hừ hừ, tỏ vẻ miễn cưỡng vừa lòng: "Anh ơi, hiện tại anh đang ở đâu vậy?"Đôi mắt to của bé quay tròn, quan sát bài trí phía sau Trần Dục Nhiên, cảnh giác nói: "Anh hẳn là phải ở biệt thự của ba ba chứ, không phải sao? Cho dù ba ba trong ngoài không đồng nhất, thích khi dễ người khác, anh cũng không thểở bên ngoài để cho dã nam nhân lừa gạt chạy đi nha!" Gương mặt bánh bao bắt đầu vội đến giơ chân, phi thường lo lắng Trần Dục Nhiên sẽ bỏ rơi ba ba phúc hắc của mình mà chạy theo kẻ khác.

Thái dương của Trần Dục Nhiên giật giật. Cái gì gọi là'bị dã nam nhân bên ngoài lừa gạt chạy mất'? Cậu thoạt nhìn thực ngốc nghếch sao? Hơn nữa, vì cái gì nhất định phải là nam nhân? Không thể là nữ nhân sao?

Bất quá, 'ba ba trong ngoài không đồng nhất, thích khi dễ người khác'?

Cậu nheo mắt lại, yên lặng cầm điện thoại di chuyển để cho Hoắc Đình có thể nhìn thấy người đang ngồi bên cạnh cậu, Hoắc Hành Nhiễm đang hàm chứa nụ cười. Thời điểm Hoắc Hành Nhiễm nghe được con trai của mình nói hắn 'trong ngoài không đồng nhất, thích khi dễ người khác', mày đều không cóđộng một chút nào, chỉ là cong lên một đường cong hoàn mỹ bên khóe môi.

Hoắc Đình giống như bị người ta nắm lấy yết hầu, cả người rõ ràng cứng đờ. Cho dù lấy chỉ số thông minh của bé cũng không nghĩđược ba ba Hoắc Hành Nhiễm sẽ cùng anh gọi video cho bé, bây giờ còn để lộ ra cảnh – hai cha con ngay cảđiện thoại cũng đều không có gọi cho nhau lấy một lần! Hoắc Đình cảm thấy chính mình bị hố, cho Trần Dục Nhiên một ánh mắt ai oán, sau đó lựa chọn tính quên đi câu nói phê phán ba ba của mình vừa rồi, vui vẻ nói: "Anh, ba ba cũng ở đây nga! Ba ba thật sự là quá tốt, cuối tuần còn có thể bỏ công việc đểở bên anh, còn kim……Ách, kim ốc tàng anh* a, ha ha ha ha……"

(*): câu gốc là"kim ốc tàng kiều" có nghĩa làđem người yêu giấu đi, bao dưỡng

Bởi vì rất giả tạo, cho nên nói đến cuối cùng đã thành ra lộn xộn.

Sắc mặt Hoắc Hành Nhiễm vẫn như cũ không có nửa phần biến hóa, tiếp tục đối với Hoắc Đình cười đến ôn hòa thân thiết. Còn Trần Dục Nhiên ngồi bên người hắn lại cảm thấy khi Hoắc Đình nói 'kim ốc tàng anh', hơi thở của Hoắc Hành Nhiễm phát sinh chuyển biến vi diệu.

Hoắc Đình run lên, lặng lẽ hướng về phía Trần Dục Nhiên mà cầu cứu, Trần Dục Nhiên cho bé một anh mắt lực bất tòng tâm. Bả vai nhỏ bé của Hoắc Đình sụp xuống: "Ba ba…… Con sai rồi……"

"Nga, con làm sao mà lại sai rồi?" Hoắc Hành Nhiễm nhướn mày, tựa hồ có chút kinh ngạc. Cái này ngay cả Trần Dục Nhiên đều cảm thấy hắn cóđiểm giả tạo.

Hoắc Đình cúi thấp cái đầu nho nhỏ xuống, giống như chú gà trống bịđánh bại: "Con sai rồi, con không nên, không nên……Ân…… Nói xấu ba ba……" Bộ dáng đáng thương hề hề.

Kỳ thật Hoắc Tiểu Đình thật sự cũng không nói gì sai. Trần Dục Nhiên yên lặng nghĩ, cổ vũ trên tinh thần sự dũng cảm của bé.

"Ân?" Hoắc Hành Nhiễm cười như không cười phát ra một đơn ân.

"Con, con, nghỉđông con trở về, sẽăn xong năm miếng củ sen……" Hoắc Đình mím môi 'tự nguyện' nhận sự trừng phạt. Cùng Hoắc Đình ăn cơm, Trần Dục Nhiên biết bé có bao nhiêu chán ghét ăn củ sen. Kỳ thật trong tất cả trẻ em, thói quen sống của Hoắc Đình là phi thường tốt, ít che dấu gì cả, lại còn sống với ba ba của bé là Hoắc Hành Nhiễm.

Nhưng mỗi người luôn luôn có một ít đồăn mình đặc biệt chán ghét.

Củ sen là thiên địch của Hoắc Đình. Cho dùở dưới ánh mắt của Hoắc Hành Nhiễm, bình thường bé nhiều nhất cùng chỉăn nửa miếng củ sen đãđược cắt lát, có thể hứa hẹn ăn năm miếng đã là cực hình rồi.

Trần Dục Nhiên trong lòng cảnh giác: Tuyệt đối không thể để Hoắc Hành Nhiễm biết được đồăn mà cậu ghét.

"Nga?" Hoắc Hành Nhiễm tiếp tục phát ra một đơn âm, cư nhiên lấy tứ'còn gì nữa'.

Cả người Hoắc Đình bắt đầu phát ra hơi thở chịu ngược, đôi mắt nhỏ lại nhìn về phía Trần Dục Nhiên……

Trần Dục Nhiên không khỏi có điểm mềm lòng.

"…… Ách, Hành Nhiễm, học viện Minh Hoàng thật sự chỉ có nghỉđông và nghỉ hè mới được nghỉ sao?" Cậu bắt lấy cánh tay Hoắc Hành Nhiễm, dời đi lực chúý của hắn nói sang chuyện khác.

"Bình thường thì là như vậy." Hoắc Hành Nhiễm liếc mắt nhìn Hoắc Đình một cái, hơi hơi mỉm cười, đột nhiên không tiếp tục truy cứu nữa, trả lời câu hỏi của Trần Dục Nhiên.

"Vậy là có tình huống đặc biệt?" Trần Dục Nhiên tò mò.

"Em muốn để Hoắc Đình về nhà nhiều hơn sao?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi, nhất châm kiến huyết*.

(*): một lời nói trúng tim đen, tâm sự

Trần Dục Nhiên sờ sờ mũi: "Em chỉ là cảm thấy nó còn nhỏ như vậy, chỉ có thể nghỉđông và nghỉ hè mới được về nhà, thật làđáng thương……" Thấy Hoắc Hành Nhiễm bình thản như vậy, hẳn là sẽ bình thường cũng không đến trường thăm Hoắc Đình. Trần Cảnh Nhiênm Trần Phách Nhiên của Trần gia cũng luôn

luôn ở trong học viện Minh Hoàng, quan hệ của họ cùng với Trần Dũng còn tốt một chút, chứ tình cảm với cha mẹ anh chị em thì rất nhạt. Cậu không hy vọng tương lai Hoắc Đình cũng sẽ biến thành như vậy.

"Dục Nhiên, học viện Minh Hoàng là của Hoắc gia." Hoắc Hành Nhiễm nhắc nhở Trần Dục Nhiên chuyện này. Hoắc gia ở kinh thành là người nắm trong tay tập đoàn Minh Hoàng. Học viện Minh Hoàng chính là một quân cờ trong chi nhánh giáo dục của tập đoàn Minh Hoàng. Lấy địa vị của Hoắc Đình, có thể coi là tiểu thái tử của học viện Minh Hoàng, ngay cả hiệu trưởng cũng phải kính bé ba phần.

"Cho nên?" Trần Dục Nhiên khó hiểu hỏi. Cái đó với Hoắc Đình có thể về nhà hay không có quan hệ gì sao?

"Anh à!" Hoắc Đình ở trên màn hình khó nên được hưng phấn kêu lên, "Ý tứ của ba ba là, em có thể tự mình quyết định bình thường có về nhà hay không! Anh muốn em về nhà sao?"

A?

****

Kết quả của cuộc gọi video với Hoắc Tiểu Đình là nhận được cái gật đầu của Hoắc Hành Nhiễm, cho phép Hoắc Đình một tháng về nhà một lần. Đến lúc đó Hoắc Hành Nhiễm sẽ làm lái xe đưa Hoắc Đình đến ngôi nhàở bên cạnh đại học Thiên Khê này. Nếu Hoắc Hành Nhiễm không có thời gian rảnh, Hoắc Đình sẽ do Trần Dục Nhiên quản. Bất quá Hoắc Hành Nhiễm đưa ra ước pháp tam chương cho hai người, trong đó có một cái chính là, một tháng nhiều nhất chỉ có thểđến McDonald's hoặc KFC một lần.

Thời điểm nghe đến điều đó, vô luận là Trần Dục Nhiên bên này hay là Hoắc Đình bên kia cũng bất giác cúi đầu thè lưỡi – quả nhiên sự việc đã bại lộ.

Nhưng điều kiện này đã muốn là hoãn thi hành hình phạt. Hoắc Đình vô tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa cam đoan sẽđốc thúc Trần Dục Nhiên ngoan ngoãn vận động. Cái này thìđến phiên Trần Dục Nhiên trừng bé.

Dù sao đến cuối cùng, có thể miễn cưỡng xem như là kết cục giai đại vui mừng.

Thời điểm chiều muộn ngày cuối tuần, Hoắc Hành Nhiễm lại đè Trần Dục Nhiên ra làm một lần. Bởi vì lần này Hoắc Hành Nhiễm lại trở nên thật ôn nhu, cho nên Trần Dục Nhiên không thể kiên quyết bắt hắn không được để lại thêm dấu vết trên cái cổđã muốn đủđáng thương của mình nữa. Bất quá sau khi dục vọng bị gợi lên, thần chí không rõ, cậu cũng không nhớ rõ rốt cuộc Hoắc Hành Nhiễm có cắn cổ cậu hay không. Chỉ có thể vào lúc tắm rửa soi gương phiền não nhìn cái cổ mang theo không ít dấu vết của mình, sau đó bắt đầu nghĩđến chuyện có nên trong mùa hè mà mặc áo cao cổ hay không.

Hoắc Hành Nhiễm nhìn cậu phiền não trong chốc lát, không thể không nghĩđến cậu đang bắt đầu tính toán đến khả năng trốn học, thấy thú vị cười cười.

Thẳng đến khi Trần Dục Nhiên ngủ rồi, Hoắc Hành Nhiễm mới lấy ra một tuýp thuốc mỡ, bôi một lớp mỏng lên cổ Trần Dục Nhiên.

Sau khi tỉnh lại, Trần Dục Nhiên phát hiện trừ bỏ vết cắn có vẻ nghiêm trọng kia, trên cổ hoàn toàn sạch sẽ không một vết nào khác. Mà vết cắn kia, dùng một miếng băng cá nhân nhỏ dán lên là có thể che khuất!

Hoắc Hành Nhiễm còn xoa xoa đầu cậu, ở trên miếng băng hôn một cái, giống như an ủi nói: "Nói là bị muỗi cắn làđược rồi."

Có thuốc mỡ dùng tốt như vậy, vì cái gì không lấy ra từ sớm? Trơ mắt nhìn cậu phiền não như thế sao?

Hoắc Đình, cái gì mà trong ngoài không đồng nhất với yêu khi dễ người gìđó, thật sự thì em cũng không nói sai cho ba ba em đâu!

Đối với người yêu như vậy, Trần Dục Nhiên chỉ có thểở trong lòng vô lực oán thầm.

****

Ngày hôm sau trở lại trường học, Trần Dục Nhiên vẫn là trước tới ký túc xá lấy sách giáo khoa.

Vừa vặn gặp được Trình Nguyên Lãng chuẩn bị rời khỏi ký túc xá, hai người chào nhau một tiếng. Trình Nguyên Lãng đột nhiên dừng lại, nhướn mày ý vị thâm trường bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên phản xạ tính lấy tay che cổ, đụng tới miếng băng cá nhân mới chậm rãi buông tay ra, cố gắng làm như không có việc gì hỏi: "…… Làm sao vậy?"

Đáng tiếc đây chính là giấu đầu lòi đuôi. Trình Nguyên Lãng nguyên bản là hoài nghi, lúc này thì có thể khẳng định rồi. Hắn lộ ra một nụ cười hiểu rõ, sau đó lắc đầu: "Không có việc gì."

…… Trần Dục Nhiên nhanh chóng chạy vào lấy sách giáo khoa, thực không có tiền đồ chạy mất. Thời điểm đi đến phòng học, di động của cậu rung lên. Cậu vừa mở ra xem, có chút kinh ngạc dừng lại, không tiếp tục đi về phía phòng học nữa. Tin nhắn là do Lý Lạc gửi tới, nội dung là như vậy: [Đừng đến phòng học. Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật đang cãi nhau, về cậu đấy. Đến chỗ gác chuông đợi tôi, tôi lập tức tới ngay.]

Trần Dục Nhiên xoay xoay di động. Tin nhắn này của Lý Lạc có vẻ là rất gấp gáp. Cậu với Lý Lạc cũng không có thâm giao gì. Ở trong trường học, thái độ của Lý Lạc đối với cậu cũng là có chút tị mà không kịp. Tuy rằng cuối tuần Lý Lạc chủđộng gửi một tin nhắn nhắc nhở cậu phải lên ban hội, cóý tứ làm dịu đi quan hệ giữa hai người, nhưng có vết xe đổ của Trương Quân Dật……

…… Cậu có nên tin tưởng Lý Lạc không?

Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ. Cậu không thể bởi vì cái tên đểu Trương Quân Dật kia mà từ nay về sau nghi ngờ lung tung. Cậu cũng không phải là Trần Dục Nhiên yếu đuối trước kia nữa.

Cậu chuyển hướng đi về phía gác chuông.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cám ơn lời chúc của mọi người!

Ngày mai là tiết nguyên tiêu, cầu chúc mọi người tiết nguyên tiêu khoái hoạt! Cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn!

48. Chương 47

Trần Dục Nhiên đi đến bên kia của gác chuông, xa xa nhìn thấy Lý Lạc đang đeo đôi kính thổ tả của cậu ta, dựa vào một bên gác chuông.

Lý Lạc nhìn thấy Trần Dục Nhiên, vội vàng đứng thẳng dậy đi về phía cậu.

"Trong phòng học xảy ra chuyện gì?"

"Lưu manh họ Hoắc kia có làm gì với cậu không thế?"

Hai người không hẹn mà cùng mở miệng, nội dung lại khác hẳn một trời một vực, không khỏi đồng thời ngẩn người.

"Cậu trả lời trước đi."

"Cậu trả lời trước đi."

Hai người lại cùng đồng thanh, trăm miệng một lời, nói xong hai người đều trầm mặc, sau đó có chút buồn cười.

Trần Dục Nhiên miễn cưỡng buông tay, làm một thủ thế mời Lý Lạc nói.

"Có người đem video của cậu trong sinh nhật Trương Quân Dật truyền ra bên ngoài." Lý Lạc không có giấu diếm, nói thẳng ra, "Phát trên diễn đàn của trường học, nhưng rất nhanh đã bị gỡ bỏ, phỏng chừng hắn làảnh hưởng không lớn lắm. Nhưng là Trương Quân Dật đã biến chuyện này, nhận định là Trần Ngọc Dung làm. Hôm nay hắn vừa mới đến lớp học đã cho Trần Ngọc Dung một cái tát……"

Lý Lạc nhớ tới tình huống hỗn loạn vừa rồi trong phòng học. Nội dung của video là cảnh Trần Dục Nhiên cầm lấy cổáo hướng về phía Trương Quân Dật mà thổ lộ. Công khai đoạn video này, không chỉ bất lợi đối với Trần Dục Nhiên, mà cũng ảnh hưởng không tốt đến Trương Quân Dật.

Bởi vậy sau khi biết chuyện, Trương Quân Dật giận tím mặt! Hắn không lưu tình chút nào động thủđánh Trần Ngọc Dung, chỉ trích Trần Ngọc Dung trở mặt, rõ ràng là cô ta chán ghét anh ruột Trần Dục Nhiên của mình màác chỉnh hắn. Trần Ngọc Dung bịđánh cho hai má sưng thũng lên, bắt đầu sửng cồ, bản tính mạnh mẽ lộ ra, trả lời lại Trương Quân Dật một cách mỉa mai rằng hắn coi trọng Trần Dục Nhiên, mà Trần Dục Nhiên lại là nam, hắn làđồ biến thái, còn lấy cô ra làm bia đỡđạn, vân vân và mây mây…… Hai người cãi nhau loạn xạ, cái gì mà phong độ với lý trí, tất thảy đều vứt hết rồi!

Lý Lạc quả thực làđược mở rộng tầm mắt. Nguyên bản là một đôi yêu nhau xứng đôi vừa lứa, nhất là sự yêu thích của Trương Quân Dật đối với Trần Ngọc Dung có thể nói là tất cả mọi người đều có thể thấy. Không ai có thể nghĩđến một khi trở mặt, bọn họ ngay cả bạn bè cũng không thể làm, thậm chí là phản bội đến độđộng tay động chân!

Tính cách Lý Lạc vẫn là có vẻ thiện lương. Cậu không rõ có một câu 'yêu sâu thì hận càng nặng'. Trước đó Trương Quân Dật có bao nhiêu yêu thích Trần Ngọc Dung thì bây giờ có bấy nhiêu thù hận! Tự nhận là bị Trần Ngọc Dung phản bội vũ nhục hắn cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương, một tấm chân tình bị dẫm nát dưới chân, bảo hắn như thế nào có thể không giận?

Nếu không phải xem giao tình của Trần gia cùng Trương gia rất tốt, thủđoạn của hắn đối ovứi Trần Ngọc Dung còn có thể kịch liệt hơn! Nhưng loại cảm xúc bịđè nén này tùy thời đều có thể bùng nổ, mà sự kiện video lần này chính là ngòi nổ.

Trên thực tế, video quay lại cảnh Trần Dục Nhiên chật vật thổ lộ với Trương Quân Dật ở trong sinh nhật của hắn căn bản là không thê phát. Bởi vì Trương Quân Dật muốn ác chỉnh Trần Dục Nhiên nên cơ hồ tham dự toàn bộ quá trính, ngay cả lúc Trần Dục Nhiên tỏ tình cũng nói ra tên của hắn. Cho dù một đoạn hắn bắt Trần Dục Nhiên cởi đồ kia cũng đều làđang tắt đèn, căn bản không quay chụp được gì cả, sau khi cởi quần áo rồi ọi người liền đi ra, vẻ mặt kinh ngạc cùng biểu tình đau khổ của Trần Dục Nhiên vừa thấy là biết có người trêu cợt cậu.

Nếu đoạn video kia phát ra, cuối cùng khó coi chỉ sợ là nhóm người thiết kếác chỉnh Trần Dục Nhiên bọn họ. Cho dù cắt câu lấy nghĩa tiệt trong đoạn video đó, nếu không đem Trương Quân Dật làm cho sáng tỏ thì cơ bản là không cóý nghĩa.

Người phát đoạn video đó ra hiển nhiên rõ ràng chuyện này. Khi phát đoạn video đó cũng có thể làm nhiễu tên của Trương Quân Dật đi. Nếu không có tên của Trương Quân Dật trong video đó thì mọi người chỉ biết được người Trần Dục Nhiên thích là nam, căn bản không đạt được mục đích bôi nhọ Trần Dục Nhiên!

Cho nên cuối cùng cô ta vẫn là phát nguyên đoạn video đó! Bởi vậy Trương Quân Dật căn bản không có nghĩ nhiều, trực tiếp biết chuyện này chính là do Trần Ngọc Dung làm ra! Hơn nữa sự thật xác thực là như thế!

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Trương Quân Dật vẫn còn lưu luyến Trần Ngọc Dung. Nhưng Trần Ngọc Dung hoàn toàn không để ýđến mặt mũi của Trương Quân Dật, phát đoạn video đó lên diễn đàn của trường học, đem chuyện hắn bị một đứa con trai tỏ tình phơi bày, Trương Quân Dật quả thực là không thể nhịn được nữa! Hắn thật sự là bị mũ mới có thể coi trọng nữ nhân Trần Ngọc Dung này!

Trong lòng Trương Quân Dật giống như là nuốt phải thương dăng(?) vậy!

Hai người hoàn toàn xé rách mặt. Trương Quân Dật cực lực muốn làm sáng tỏ chuyện này, Trần Ngọc Dung sau khi bịđánh một cái tát cũng bắt đầu nổi nóng, hoàn toàn không thèm phủ nhận, càng làm chuyện này thêm trầm trọng, tận hết sức lực tiếp tục bôi nhọ hắn cùng Trần Dục Nhiên. Hai người tự nhiên mà bắt đầu gây gổ……

Trần Dục Nhiên nghe miêu tả của Lý Lạc, trong đầu tưởng tượng khung cảnh lúc đó một chút. Đáng tiếc là cậu không có tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh lúc đó. Bất quá Lý Lạc rất đúng. Nếu cậu ởđó, chỉ có thể làđổ thêm dầu vào lửa của hai người đang khắc khẩu kia, nói không chừng chiến hỏa còn có thểđốt đến trên người cậu.

Trần Dục Nhiên không nghĩ tới cậu còn chưa ra tay làm gì, nhưng người này lại tự'nội đấu', tựa hồ còn rất bất diệc nhạc hồ…… (vui vẻ không ngừng)

Cái này gọi làác nhân đều cóác báo, không phải sao?

Trong lúc nhất thời, tâm tình của Trần Dục Nhiên rất là tốt, đối với Lý Lạc kịp thời mật báo có chút cảm kích. Bất quáý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cậu nhìn Lý Lạc cười: "Cậu vừa rồi nhắc tới…… Lưu manh họ Hoắc kia?"

Lý Lạc khẩn trương đẩy đẩy kính mắt trên mũi, lúng túng nói: "Tôi, tôi, hôm thứ sáu tôi nhìn thấy hắn ta lôi cậu lên xe…… Hắn ta không cóđối với cậu như vậy đi?"

Cái gọi là'họ Hoắc' kia dĩ nhiên là Hoắc Hành Tuấn?!

Trần Dục Nhiên lúc ấy lập tức bị hồđồ, sau khi được Hoắc Hành Nhiễm nhắc nhở cậu cũng tự nhận thấy những hành động của Hoắc Hành Tuấn có chút kỳ quái. Tuy rằng Hoắc Hành Tuấn cùng Hoắc Hành Nhiễm không hợp nhau, nhưng Trần Dục Nhiên còn không có tựđại đến mức cho rằng Hoắc Hành Tuấn sẽ vì cậu là tiểu tình nhân của Hoắc Hành Nhiễm mà cốý chạy đến đại học Thiên Khê làm phiền cậu. Nếu tổng giám đốc của một tập đoàn có thể rảnh như vậy, phỏng chừng là Minh Hoàng sắp đóng cửa đến nơi rồi.

Kéo cậu lên xe hẳn là hành vi nhất thời nảy lòng tham của Hoắc Hành Tuấn. Cho nên, Hoắc Hành Tuấn đến đại học Thiên Khê, mục tiêu không phải là Trần Dục Nhiên cậu.

"…… Cậu quen Hoắc Hành Tuấn?" Trần Dục Nhiên cổ quái nhìn Lý Lạc.

Lý Lạc mặt tối sầm, tựa hồ là nhớ tới cái gìđó không thoải mái: "Tôi tình nguyện không biết hắn. Cái đồ xú nam nhân không có tiết tháo!"

"Nga?" Trên mặt Trần Dục Nhiên dâng lên một tia tò mò cùng ái muội.

Quan hệ của Hoắc Hành Tuấn với Lý Lạc cóđề cập đến 'tiết tháo'. A……

"Không phải như cậu nghĩđâu!" Lý Lạc theo trực giác phản bác, bừng tỉnh lại, "Cậu sẽ không cùng hắn ta cái kia đi?"

"Cái kia?" Trần Dục Nhiên cốý giả ngủ. Kỳ thật cậu nghe hiểu, bất quá cậu muốn để cho Lý Lạc nói nhiều một chút. Cậu ta cùng Hoắc Hành Tuấn hóa ra là từng có chuyện.

Bất quáý niệm đùa dai bất thình lình xuất hiện trong đầu cậu là chuyện gì vậy? Cậu từ nơi nào mà học được cái này?

"Liền, chính là……" Tầm mắt Lý Lạc đột nhiên bị miếng băng cá nhân trên cần cổ Trần Dục Nhiên hấp dẫn, trong lòng có dự cảm không tốt, "Đây là cái gì?" Cậu ta chỉ vào miếng băng.

"…… Bị muỗi cắn." Trần Dục Nhiên bị câu hỏi này của cậu ta làm cho trong lòng rơi lộp bộp, bật thốt lên nói.

Sau đó cậu bị Lý Lạc khinh bỉ.

"Trên cổ có dấu hôn, bình thường đều nói là muỗi cắn." Lý Lạc phụng phịu nói, "Là do lưu manh Hoắc Hành Tuấn kia cắn?"

"Ách……" Trần Dục Nhiên nhớ tới thật là trước đó Hoắc Hành Tuấn có cắn, sắc mặt cũng không tốt lên được.

Không thể không nói phản ứng của Trần Dục Nhiên rất là dễ bị nhìn ra, Lý Lạc hiểu được, sắc mặt bất đầu lúc xanh lúc trắng, mím môi không biết ở trong đầu nghĩ cái gì, cả người dần dần tản mát ra một cỗ khíđen.

"Không phải tôi tự nguyện." Trần Dục Nhiên cường điệu.

"Tôi biết." Lý Lạc nắm chặt lấy tay, nghiến răng nghiến lợi, "Tôi sẽ không bỏ qua cho hắn ta!" Một bộ dáng không chút thiện lương.

Trần Dục Nhiên còn muốn giải thích một chút nghe được một câu như thế, nhất thời không nói gì cả. Trở về chỗ cũ một chút, phản ứng của Lý Lạc, cậu có chút kinh dị không dấu vết đánh giá Lý Lạc.

"Cậu cùng Hoắc Hành Tuấn……"

“Tôi sẽ cho cậu một lời giải thích!” Lý Lạc mạnh mẽđánh gãy lời nói của Trần Dục Nhiên, ách thanh nói, “Cậu chờ!”

Nói xong, cậu ta một tay tháo kính mắt xuống, một bên chạy đi, hoàn toàn là tư thếđi tìm người tính sổ. Cậu ta đã muốn hoàn toàn lâm vào cảm xúc của chính mình, ngay cả Trần Dục Nhiên gọi cậu ta chờ một chút cũng đều không có nghe thấy.

Trần Dục Nhiên gọi không được, đứng ở tại chỗ mờ mịt hết chỗ nói trong chốc lát, sau đó chậm rãi vuốt cằm suy nghi sâu xa.

Cậu như vậy có tính là gián tiếp ‘trả thù’ Hoắc Hành Tuấn hay không?

****

Thời điểm hết tiết thứ nhất trở lợi phòng học, Trần Dục Nhiên cùng Trương Quân Dật đều không cóở đây. Trần Dục Nhiên bình tĩnh tự nhiên ngồi vào chỗ, hoàn toàn không thèm để ýđến một số bạn học đang chỉ trỏ cùng nói khe khẽ.

Xem ra video kia được phát tán, vẫn làđối với cuộc sống của cậu sinh ra ảnh hưởng nhất định.

Bất quá Trần Dục Nhiên tin tưởng, ảnh hưởng này rất nhanh sẽđược bình ổn. Không chỉ Trương Quân Dật sẽ có hành động mà Trần gia cũng sẽ hành động. Hành động xả giận này của Trần Ngọc Dung kỳ thật thực không khôn ngoan. Cô ta muốn hủy thanh danh của Trần Dục Nhiên, nhưng lại không nhớ vô luận thế nào cô ta cũng là em gái của Trần Dục Nhiên. Thanh danh của Trần Dục Nhiên không tốt, thanh danh của cô ta có thể tốt được không? Thanh danh của hai em trai cô ta có tốt được không? Hơn nữa cô ta còn đụng đến Trương Quân Dật. Màđụng đến Trương Quân Dật tức làđụng đến Trương gia. Trương gia cũng không phải là một quả hồng nhũn. Trần Ngọc Dung nhất định sẽ bị Trần Dũng trách cứ, chính là không biết động tác tiếp theo của Trần gia là gì.

Hơn nữa, có lẽ Trần Ngọc Dung đã quên, trước đó cô ta còn bịđưa vào cục cảnh sát, Hoắc Hành Nhiễm xuất phát từ các loại lo lắng mà không có làm chuyện này đàng hoàng, Trần gia cũng hoàn toàn làâm thầm xử lý. Nhưng một khi sự tình lộ ra, cho dù không cóđịnh tội, thanh danh của Trần Ngọc Dung cũng sẽ bịảnh hưởng rất lớn……

Trần Ngọc Dung có thể đối phó với Trần Dục Nhiên mà lật hết những con bài chưa lật, ngược lại làm cho Trần Dục Nhiên nắm được nhược điểm của cô ta.

Cho nên Trần Dục Nhiên thực bình tĩnh. Cậu còn có thể tiếp tục đảo tay trống virus máy tính đang trong quá trình hình thành. Đáng tiếc hiện tại thời gian của Phùng Đào đều bị Trình Nguyên Lãng của Giản Triệu Phong chiếm hết, bằng không cùng cậu ấy thảo luận một chút, Phùng Đào nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.

****

Sau khi kết thúc tiết học biểu chiều, Trần Dục Nhiên trực tiếp trở về ký túc xá. Phùng Đào của Giản Triệu Phong tựa hồđã trở lại, nhưng không thấy bóng người. Bất quá nghe được tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, Trần Dục Nhiên chịu không nổi thời dài, thu thập sách giáo khoa, lấy máy tính xách tay cùng với quần áo để thay, trực tiếp đi sang nhà của Hoắc Hành Nhiễm ở bên kia.

Cậu còn là nhân viên vừa làm vừa học ởÁ Thánh mà! Tiến độ cuối tuần vừa rồi đã muốn có chút chậm.

Thông qua tầng tầng lớp lớp cửa của tiểu khu, đi bộđến nhà của Hoắc Hành Nhiễm còn tầm sáu trăm mét nữa.

Bên đường gặp phải không ít hộ gia đình của tiểu khu, ngôn hành cử chỉ của bọn họđều biểu lộ ra một ít hương vịđộc đáo, chỉ sợđều có bối cảnh nhất định.

Đặc biệt còn có mấy lão nhân rất hiền lành, còn có thể chủđộng gật đầu mỉm cười với Trần Dục Nhiên.

Trừ bỏ mấy lão nhân đó ra, Trần Dục Nhiên đối với những lão nhân gia khác rất kiên nhẫn cùng có thiện ý, có chút ngại ngùng nhất nhất đáp lại bằng tươi cười.

Bất quá trong đó có một ông lão nhìn thấy bà lão vợ mình chủđộng mỉm cười với Trần Dục Nhiên, sau đó lại nhìn thấy tươi cười của Trần Dục Nhiên liền sắc mặt trầm trầm, lôi kéo bà lão bỏđi.

Đây là ngay cả dấm chua của một người trẻ tuổi như cậu cũng ăn sao?

Trần Dục Nhiên không hiểu ra sao, không nghĩ thông liền né ra sau đầu.

49. Chương 48

Trần Dục Nhiên vẻ mặt ẩn nhẫn đi ra từ phòng hiệu trưởng trường đại học Thiên Khê!

Hiệu trưởng của trường đại học từ trước đến nay cơ bản chính là một người ẩn hình, chân chính lộ mặt trước học sinh cũng chỉ nhiều nhất một hai lần một năm, phần lớn thời gian còn lại là xuất hiện trên tập san của nhà trường. Trần Dục Nhiên học ởđại học Thiên Khê, đối với hiệu trưởng không có chút ấn tượng nào, ngay cả tên cũng không nhớ nổi.

Cho nên sáng sớm đã bị chủ nhiệm lớp tự mình đưa đến phòng hiệu trưởng, Trần Dục Nhiên cảm thấy vô cùng mạc danh kỳ diệu. (khó hiểu)

Nhưng cái làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy mơ hồ chính là vị hiệu trưởng này vừa mở miệng đã nói cái gì màđại học Thiên Khêđã có lịch sử lâu đời, rồi cái gì màđội ngũ giáo viên hùng hậu, cách giảng dạy chất lượng, phẩm đức của học sinh xuất chúng, năng lực hơn người, phong cách học tập thanh chính, không cho phép phát sinh gièm pha. Nhưng gần đây ông ta nghe nói trong trường học có người có hành vi xấu, ở trước mặt mọi người mà thổ lộ với bạn học cùng là nam, dẫn phát một phong trào bất lương. Vìđể ngăn chặn phong trào này, ông ta hy vọng người gây ra họa chủđộng gánh vác trách nhiệm, cũng cho rằng người này không thích hợp tiếp tục theo học ởđại học Thiên Khê……

Người gây ra họa này, tất nhiên chính là Trần Dục Nhiên.

Nói cách khác, bởi vì cái video kia, cũng bởi vì bảo vệ cho Trương Quân Dật cùng Trần Ngọc Dung, thế nên khuyên người không phân biệt tốt xấu, 'tác phong xấu' là cậu tựđộng thôi học!

Trần Dục Nhiên đầu tiên rất là bình tĩnh giải thích, tỏ vẻđây chỉ là hiểu lầm, là có người bày tròđùa dai với cậu. Nhưng hiệu trưởng căn bản là không thèm nghe, một lần nữa cường điệu việc này ảnh hưởng xấu đến trường học bao nhiêu, Trần Dục Nhiên tư tưởng phẩm đức tồn tại sự lệch lạc, không thích hợp với phong cách của đại học Thiên Khê. Không cần dùng những từ thô tục mà hạ thấp nhân cách của Trần Dục Nhiên.

Nếu yếu tố tâm lý của Trần Dục Nhiên mà kém một chút, bị hiệu trưởng trường mình đang theo học nói như vậy thì chỉ sợ là hai mắt đều đỏ rồi. Trần Dục Nhiên biết, hiệu trưởng này bất quá là bị người sai khiến, nhưng thân là một bị hiệu trưởng vốn nên đức cao vọng trọng lại lấy loại thủđoạn này ra đểđối đãi với một học sinh bình thường, thật là làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy vừa thất vọng lại vừa phẫn nộ.

Cho dù sau đó Trần Dục Nhiên có nói sẽ dùng luật pháp để bảo vệ quyền lợi của mình, hiệu trưởng vẫn như cũ không đến nơi đến chốn, cũng không có sợ hãi. Ông ta còn giả mù sa mưa sẽđể cho Trần Dục Nhiên thời gian ba ngày để suy nghĩ, dù sao chủđộng thôi học so với bị trường học đuổi sẽ dễ nghe hơn một chút.

Trần Dục Nhiên ra khỏi phòng hiệu trưởng, nhớ tới sắc mặt của người vừa rồi được gọi là hiệu trưởng kia, hung hăng nắm chặt lấy tay. Lúc này cậu ngay cả lên lớp cũng không muốn nữa, thầm nghĩ quay lại nhà của Hoắc Hành Nhiễm lên giường ngủ một giấc để bình tĩnh lại. Sau đó sẽ hảo hảo ngẫm lại nên làm sao bây giờ, khi cần thiết sẽ trưng cầu ý kiến của Hoắc Hành Nhiễm.

Bất quá mới vừa đi ra khỏi cổng trường, bước chân của cậu liền dừng lại.

Một chiếc xe xa hoa nhìn rất quen mắt đang dừng trước cổng trường học. Quản gia của Trần gia Trần Thụđứng ở bên cạnh xe, nở nụ cười chào hỏi cậu.

Cậu chỉ biết sau lưng chuyện này có người Trần gia trợ giúp.

Phẫn nộ trong lòng Trần Dục Nhiên chậm rãi rút đi. Gì chứ chuyện có liên quan đến Trần gia không đáng giáđể cho cậu phẫn nộ cùng kinh ngạc. Mặt cậu không chút thay đổi, chậm rãi đi về phía Trần Thụ.

"…… Ý tứ của lão gia tử là hy vọng đại thiếu gia cậu sẽ ký tên lên đây." Bên trong chiếc xe xa hoa, Trần Thụ cười cười, đưa cho Trần Dục Nhiên một phần tài liệu và một chiếc bút.

Tài liệu Trần Dục Nhiên đang cầm là một phần chứng minh cho việc cậu buông tha quyền thừa kế. Một kia Trần Dục Nhiên ký tên lên đó, hết thảy của Trần gia đều cùng cậu không còn quan hệ gì nữa.

"Các người dựa vào cái gì?" Trần Dục Nhiên không có nhận lấy bút Trần thụđưa qua, ngón tay lật lật tập tài liệu, lãnh đạm hỏi, đối với Trần Thụ cũng không còn duy trì sự tôn trọng nữa.

Trần Dục Nhiên không hiếm lạ tiền của Trần gia, nhưng bị khi dễ đến nước này, cậu sẽ không dễ dàng buông tha quyền thừa khế như mong muốn của người Trần gia, để cho Ninh Thanh Thanh cùng với hai trai một nữ của bà ta từ nay về sau sống vôưu vô lo. Cậu biết tồn tại của cậu đối với Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung vẫn luôn là một mũi nhọn. Đặc biệt hai anh em sinh đôi kia sắp mười tám tuổi, chỉ cần cậu một ngày không buông tha cho quyền thừa kế Phong Diệp, Ninh Thanh Thanh liền một ngày không thể ngủ an ổn. Trước kia Trần Dục Nhiên không thèm đểý, hiện tại cậu lại muốn Trần gia không được mọi sự nhưý.

"Đại thiếu gia, đối nghịch với lão gia tử, đối với cậu cũng chẳng có lợi gì cả." Trần Thụ vẫn cười cười như cũ, "Nếu đại thiếu gia không muốn báo đáp ân dưỡng dục của Trần gia, Trần gia cũng không có nghĩ vụ tiếp tục gánh vác trách nhiệm đối với cậu. Hết thảy của Trần gia, cậu cũng không có tư cách kế thừa."

"Hết thảy mọi chuyện chẳng lẽ là tôi sai?" Trần Dục Nhiên lạnh lùng cười, "Không có giá trị lợi dụng, nhất định phải bị bỏđi? Đừng nói với tôi làông không biết cái người gọi là mẹ kế kia đối xử với tôi như thế nào? Ân dưỡng dục như vậy thì thà bị trực tiếp vứt bỏ còn hơn!"

Trong mắt Trần Thụ lóe lên một cái gì đó, nhưng ông ta không có tiếp lời của Trần Dục Nhiên, chỉ hơi khuyến dụ cùng cảnh cáo nói: "Đại thiếu gia, lão Trần tôi xem như nhìn cậu lớn lên. Nghe tôi khuyên một câu, kýđi! Tôi ở nơi này đã chuẩn bị một tấm séc năm mươi vạn tệ. Nếu cậu ký rồi, tấm séc này chính là của cậu. Đại học Thiên Khê cũng hủy bỏ việc muốn cậu thôi học."

"Quả nhiên là do các người làm." Trần Dục Nhiên không có một chút ngoài ý muốn nào, "Nếu tôi không ký, chỉ sợ cũng không đơn giản là chỉ bị trường học đuổi học như vậy đi?"

Thấy Trần Dục Nhiên đều biết rõ, Trần Thụ cũng không giấu diếm: "Nếu đại thiếu gia muốn cứng rắn lấy trứng chọi đá, Trần gia sẽ lấy lý do phẩm đức của cậu có vấn đề màđuổi cậu ra khỏi Trần gia. Lão gia tử sẽđem cổ phần của Phong Diệp dưới danh nghĩa của cậu toàn bộ chuyển cho Cảnh thiếu gia cùng Phách thiếu gia. Cho dùđại thiếu gia cậu có ngoại lực hiệp trợ, đều không chiếm được một hào nào của Trần gia."

Trên thực tế, Trần Dũng đối với hai đứa cháu xuất sắc là Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên này có thể nói là phí rất nhiều tâm tư. Biết quan hệ của Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Hành Nhiễm có chút không minh bạch, Trần Dũng phi thường phòng bị Trần Dục Nhiên sẽ quay lại trả thù Trần gia. Đối với tập đoàn Phong Diệp, Trần gia giữ 65% cổ phần, cóđược quyền khống chế tuyệt đối, trong đó một mình Trần Dũng giữ 51%, đạt được quyền khống chế cổ phần tuyệt đối, là chủ tịch tập đoàn. Trần Huy có 14% cổ phần, trong đó 10% là kế thừa từ người mẹđã mất của hắn, còn 4% còn lại là thông qua con đường thu mua. Trần Huy vẫn luôn có dã tâm rất lớn với tập đoàn Phong Diệp. Bất đắc dĩ là chí lớn nhưng tài mọn, lại không thể làm Trần Dũng hài lòng, chỉ cần Trần Dũng còn sống, Trần Huy căn bản là không có khả năng tiếp nhận Phong Diệp.

Nhưng Trần Dũng lo lắng Trần Dục Nhiên sẽ thông qua các thủđoạn khác mà nhúng chàm cổ phần của Phong Diệp. Vì không để cho tập đoàn Phong Diệp rơi vào tay người khác, Trần Dũng một lòng muốn đem cổ phần mà cậu nắm giữ giao cho hai anh em sinh đôi. Hơn nữa vì tránh cho cháu trai bởi vì thân phận của Trần Huy mà bị khống chế, ông đồng thời yêu cầu Trần Huy đem một nửa cổ phần trên tay hắn chuyển qua danh nghĩa Trần Ngọc Dung. Cứ như vậy, nếu sau khi Trần Dũng tạ thế, Trần Dục Nhiên cùng Trần Huy không thể kế thừa cổ phần của Phong Diệp, mà Trần Huy đối với tập đoàn Phong Diệp cũng không có lực khống chế gì cả. Để bồi thường, Trần Dũng đem di sản của Đinh Di toàn bộ giao cho Trần Huy, đồng thời thăng chức cho hắn, để cho hắn ở trước khi hai anh em sinh đôi trươnhr thành mà chân chính hưởng thụ một chút cảm giác làm người cầm quyền. Về phần sau đó Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên làm thế nào để nắm lại quyền từ tay người cha có dục vọng với quyền lực mãnh liệt thế nào thìđó chính là khảo nghiệm đối với hai người bọn họ.

Lấy tính cách luôn vì lợi ích của Trần Dũng, một đôi cháu trai có thể làm đến loại trình độ này đã muốn là

phi thường khó. Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên mặc dù có chút không tiếp thu được ông đối đãi với Trần Dục Nhiên gần như là lãnh khốc vô tình. Nhưng nếu bảo bọn họ vì Trần Dục Nhiên, người anh cùng cha khác mẹ, cùng người xa lạ không có gì khác này mà ngỗ nghịch với người ông từ nhỏđã dốc lòng dạy dỗ bọn họ thìđó là không có khả năng.

Vô luận người bên trong Trần gia tranh đấu như thế nào, knockout Trần Dục Nhiên là quyết định mà mọi người đều nhất trí.

"Thật sự là hảo tính toán……" Trần Dục Nhiên cũng chết lặng, khóe môi thản nhiên gợi lên. Đuổi khỏi Trần gia nha? Thật khó cho bọn họ có thể từ sự kiện video kia mà nghĩ ra được một biện pháp như vậy.

"Đại thiếu gia, có con đường dễ dàng như vậy, vì cái gì mà phải nháo đến lương bại câu thương chứ?" Trần Thụôn tồn nói. Vô luận thế nào, ông cũng đứng bên phía Cảnh thiếu gia cùng Phách thiếu gia.

Đối với người Trần gia, hoặc là bị người Trần gia vây quanh, dưới đáy lòng Trần Dục Nhiên luôn có một tia cảm giác tứ cố vô thân cực đạm. Tuy rằng loại cảm giác cực thiển cực đạm này nhưng làm sâu trong ý thức của cậu vĩnh viễn không thể sinh ra hảo cảm đối với người Trần gia.

Trần Dục Nhiên đột nhiên rất nhớ Hoắc Hành Nhiễm. Mà cậu đem nhớ nhung bất thình lình này biến thành hành động. Cậu lấy di động ra, đưa lưng về phía Trần Thu gửi cho Hoắc Hành Nhiễm một tin nhắn.

[Trần gia bức em buông tha quyền thừa kế, em nên ký hay không ký?] Tin nhắn này có chút không đầu không đuôi, bất giác mang theo ngữ khí có chút buồn bực ủy khuất.

Hoắc Hành Nhiễm trả lời rất nhanh.

[Ngoan, có tin tưởng anh không? Tin tưởng thì kýđi, trở về sẽ cho em xem một thứ rất là thú vị.] Trần Dục Nhiên cảm thấy mình đãđược trấn an. Chút bất tri bất giác tín nhiệm cùng ỷ lại Hoắc Hành Nhiễm của cậu tựa hồ càng ngày càng đậm.

"Đại thiếu gia, chúng ta không cần kéo dài thời gian, cóđược không?" Trần Thụ thúc giục. Trần Dục Nhiên cất điện thoại, không nói một câu lấy bút trong tay Trần Thụ ký lên bản chứng minh cậu buông tha quyền thừa kế.

Ký tên xong, Trần Dục Nhiên đột nhiên có cảm giác được giải thoát. Rốt cuộc là Trần gia thoát khỏi cậu, hay là cậu rốt cục cũng thoát khỏi Trần gia?

Có chút gì đó cậu chưa từng nghĩ muốn cóđược, hiện tại thật sự mất đi, tựa hồ cũng chả có gì cả.

Hơn nữa cậu chiếm được một cái gìđó rất khó nói. Cho dù từng bị làm lơ, khắt khe, lừa gạt thậm chí là phản bội, cậu vẫn là nguyện ý toàn tâm toàn ýđi tin tưởng một người. Tin tưởng hắn sẽ không hại cậu, tin tưởng hắn sẽ không bởi vì cậu không còn giá trị lợi dụng mà vứt bỏ cậu……

"Đại thiếu gia, đây là séc của cậu. Trong đó có năm mươi vạn, có cần đến ngân hàng gần đây xác nhận một chút hay không? Tôi có thể chờ cậu." Trần Thụ cầm lấy tập tài liệu xem kỹ, vừa lòng gật gật đầu cất đi, đưa tấm séc đã chuẩn bị trước cho Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên nhìn nhìn ông, lại nhìn nhìn tấm séc trên tay ông, lộ ra một nụ cười bình yên vân đạm phong khinh. Cậu lắc đầu: "Tôi không cần. Tiền của Trần gia, tôi cảm thấy rất bẩn, dùng cũng thấy bực bội."

Trần Thụ sửng sốt, khuôn mặt luôn tươi cười không khỏi sầm xuống. Hoàn thành nhiệm vụ, ông ta cũng không cần thiết phải hạ mình với Trần Dục Nhiên nữa, khinh miệt cười lạnh: "Tuổi còn nhỏ màđã bán đứng chính thân thể của mình làm kỹ nam, sử dụng tiền của kinh thành Hoắc Nhị thiếu sẽ không cảm thấy bẩn sao? Khẩu khí thật lớn!"

Trần Dục Nhiên nở nụ cười: "Người nghe được sau lưng kỹ nam tôi đây có Hoắc Hành Nhiễm liền hò hét muốn giải hòa, giải hòa không được liền nghĩ ra trò hèâm hiểm này cũng không phải là tôi, không phải sao? Nếu làm kỹ nam mà nhận được sựủng hộ của Hoắc gia, chỉ sợ cho dù người ta coi trọng Cảnh thiếu gia với Hoắc thiếu gia của ông thì Trần Dũng đều đóng gói đem bọn họđưa qua đi?"

Nói xong cũng không thèm để ý tới sắc mặt của Trần Thụ tong nháy mắt trở nên âm tình bất định, đẩy cửa ra trực tiếp rời đi.

****

Trần Dục Nhiên hoàn toàn đem chuyện của Trần gia ở trong lòng xóa hết đi, tâm tình khôi phục sự bình yên như lúc đầu.

Cậu chậm rì rìđi về nhà của Hoắc Hành Nhiễm, đôi mắt trong suốt hơi hơi nheo lại, khóe môi tự nhiên giơ lên, gương mặt thanh tú thư hoãn bình thản. Cả người tản mạn ra khí chất thong dong phi thường hợp với tiểu khu tươi mát lịch sự tao nhã này. Thoạt nhìn cực thuận mắt, làm cho người ta dường như có thể cảm nhận được sự hưởng thụ cùng sung sướng của cậu, cơ hồ có thể trở thành một hình ảnh phong cảnh thực đẹp.

"…… Chờ cái gì mà chờ? Bà căn bản không biết khi nào thì nó trở về? Nếu chờđến phát bệnh thì tôi mặc kệ bà!"

"Ông thích đi thì đi đi. Rõ ràng biết mà không nói cho tôi biết. Tôi mới không cần ông quản!"

Đi đến gần nhà của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên đột nhiên nghe thấy từ phía trước truyền đến thanh âm tranh chấp.

Một cái là giọng nam ồm ồm quật cường cố chấp, một cái là giọng nữ mềm nhẹ hòa ái, ngữ khí cũng thực mất hứng, thanh tuyến của hai người đều là của người già.

Trần Dục Nhiên vừa đến gần liền nhận ra bọn họ. Đó chính là lão nhận gia hôm trước nhìn thấy nụ cười của cậu liền giận tái mặt, màđó cũng là người duy nhất chưa từng cho Trần Dục Nhiên một khuôn mặt tươi cười nên Trần Dục Nhiên nhớ rất kỹ.

"Đứa nhỏ, cháu đã trở lại!" Bà lão chúý tới Trần Dục Nhiên đang đứng một bên nghi hoặc nhìn bọn họ, hai mắt sáng ngời. Bàước chừng trên dưới năm mươi tuổi, đầu đầy tóc bạc được vấn lên chỉnh tề cao nhã, sắc mặt hồng nhuận, nếp nhăn không nhiều lắm cũng không rõ ràng, mặc một thân quần áo thường ngày, ung dung hào phóng, từđó có thể thấy được hồi trẻ bà chính là một vị mỹ nhân hiếm có. Bà xách theo một hộp thức ăn gìđó.

Ông lão một thân trang phục Tôn Trung Sơn, đứng đắn lại nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm, theo thói quen mím môi lại có thể thấy được tính tình của ông có có chết vẫn mạnh miệng. Ông nhìn thấy Trần Dục Nhiên, theo trực giác trừng một cái ngoan độc!

Bà lão không chút do dự cho một khửu tay qua, hương vị cảnh cáo dày đặc.

"Hừ!"Ông lão che vị trí bị huých, rất cá tình hừ một tiếng. Bà lão không thèm quan tâm đến ông, chỉ cười dài nhìn Trần Dục Nhiên.

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật vất vả

rốt cục viết đến nơi đây![o]/~ nơi này là chỉ: Thoát ly Trần gia ~ tiểu kịch trường:

Hoắc Đình: Cho nên sau khi anh gả cho ba ba, chính là'mẹ' của em! Đây là thăng cấp bối phận! So với thăng cấp trong trò chơi còn lợi hại hơn! Anh thật là lợi hại!

Trần Dục Nhiên:…… Không được gọi anh là mẹ.

Hoắc Đình: Anh mẹ, mẹ anh! (Ca ca mụ mụ, mụ mụ ca ca)

Trần Dục Nhiên:……

Hoắc Hành Nhiễm: Hoắc Đình

Hoắc Đình: Mẹơi, con sai rồi t_t [quả nhiên sau khi anh thành mẹ rồi sẽ không thể tùy tiện đùa giỡn [ ]]

50. Chương 49

"Ách, cháu chào bà ạ." Trần Dục Nhiên đối với sự nhiệt tình bất thình lình này có chút không thể thích ứng nổi, ở dưới ánh mắt cổ vũ của bà lão sờ sờ cái mũi, hơi ngại ngùng cười cười, "Cháu chào ông ạ."

"Ai là ông của ngươi? Đừng có tùy tiện nhận thân thích với ta!" Ông lão lập tức quay sang trừng mắt.

"Ông già kia!" Bà lão lập tức quát, "Câm miệng!"

Ông lão tựa hồ rất kiêng kị bà lão, lại hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực.

"?" Trần Dục Nhiên khó hiểu nhìn bọn họ.

"Cháu đừng để ýđến ông ta. Già rồi, phản lão hoàn đồng, thật sự là giống như một đứa trẻ vậy." Bà lão thân thiết nói, thuận thếđến gần Trần Dục Nhiên, kéo tay cậu vỗ vỗ, sau đóđưa hộp đồăn trong tay cho cậu.

Trần Dục Nhiên theo bản năng nhận lấy: "Đây là?"

Bà lão nhiệt tình làm cho người ta khó có thể cự tuyệt: "Đây là một ít điểm tâm bà làm, cháu cầm ăn đi. Chúng ta sống ở kia, có rảnh thìđến chơi nha." Bà chỉ chỉ về một phía, nhìn khoảng cách thì cách nhà Hoắc Hành Nhiễm tầm một trăm mét.

"Sao cháu có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ?" Trần Dục Nhiên có chút khó xử.

"Bất quá chỉ là một ít đồăn thôi, không cần để ý. Mọi người đều là hàng xóm, sau này sẽ thường xuyên gặp mặt." Bà lão nói thực đương nhiên.

Trần Dục Nhiên nhìn khoảng cách hai nhà. Hàng xóm cách xa nhau một trăm mét a……

"Vậy cảm ơn điểm tâm của bà, cháu sẽăn." Trần Dục Nhiên nói, "Nhưng hộp này……" Nhìn hộp đựng điểm tâm là một hộp sứ tráng men thanh lịch, chắc rất có giá trị.

"Bao giờ ra khỏi nhà thì thuận tiện trả cho ta làđược." Bà lão khoát tay, "Cháu đứa nhỏ này thật đáng yêu! Cháu là người mới đến đi?"

"Ách, cháu là đến ở nhờ nhà bạn." Bởi vì không có cảm giác ác ý, Trần Dục Nhiên ăn ngay nói thật.

"Ở nhờ? Như thế nào lại không về nhà?" Lông mi bà lão cau lại rồi lại khôi phục bình thường.

Trần Dục Nhiên mỉm cười mà không nói.

Bà lão nhất thời hiểu cậu không muốn nhiều lời. Việc này không vội, còn nhiều thời gian. Khóe mắt vừa chuyển liền thấy ông lão không quay đầu sang nhưng lỗ tại dựng thẳng lên chăm chú nghe bọnhọ nói chuyện, bà lão âm thầm cười, lại than nhỏ một hơi.

"Bạn của cháu đối với cháu thực tốt a, nhàở nơi này rất tốt." Bà lão lơđãng nói.

Trần Dục Nhiên bán hạ mi mắt, khóe môi cong cong: "……Ân, cháu biết anh ấy rất tốt với cháu."

"Cháu sống ở nhà nào?" Bà lão nhìn vẻ mặt của cậu một chút rồi dường như không có việc gì hỏi.

Trần Dục Nhiên chỉ về một hướng: "Nhà kia ạ."

"Có tiện để ta cùng ông lão đến thăm một chút không?" Bà lão ngưỡng cổ nhìn, thực tự nhiên nói.

Yêu cầu này kỳ thật có chút đường đột. Trần Dục Nhiên kinh ngạc một chút. Bất quá cậu thấy vẻ mặt của bà lão rất bình tĩnh, tựa hồ chuyện này không đáng kể chút nào, vì vậy Trần Dục Nhiên thiếu kinh nghiệm giao tiếp cứ thế mà bị lừa.

"…… Là nhà của bạn cháu. Cháu phải hỏi ý tứ của anh ấy đã." Trần Dục Nhiên không đành lòng thấy bà lão lộ ra vẻ thất vọng, nghĩ nghĩ nói.

Bà lão lại một lần nữa cười tươi. Bà cảm thấy thu hoạch hôm nay đã khá tốt, vì thế thân thiết vỗ vỗ tay Trần Dục Nhiên: "Xem ta lải nhải kia! Chậm trễ thời gian của cháu, ta cùng ông lão sẽ không quấy rầy cháu nữa. Đứa nhỏ, thừa dịp điểm tâm còn nóng thìăn đi, bằng không sẽ không còn ngon nữa."

“Không có gì. Được ạ, cháu sẽăn khi còn nóng.” Trần Dục Nhiên lắc đầu lại ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo đôi vợ chồng già một người nhiệt tình đến có chút quá phận cùng với một người lãnh đạm quá mức dần dần đi xa……

****

Lúc trước đều đến nhà Hoắc Hành Nhiễm vào tầm chiều, Trần Dục Nhiên sẽăn ở trong nhàăn của trường học rồi mới đến đây. Lần này là nhất thời muốn về, thời điểm vào nhà còn trưa đến giờăn trưa. Vừa lúc vừa rồi bà lão tặng một hộp điểm tâm, vì thế Trần Dục Nhiên không cần tự nấu cũng cóđồăn lấp bụng.

Điểm tâm bà lão làm là bánh su kem cùng với bánh pudding, mỗi một miếng đều rất nhỏ, chỉ hơn đồng xu một chút, nướng vừa tới, màu sắc cùng hương vịđều thực mê người. Trần Dục Nhiên một miếng lại một miếng, một hơi ăn hết hơn phân nửa, đậy hộp lạ, đặt trên bàn cơm. Còn lại một nửa cậu không phải làăn không được nữa mà là cậu theo bản năng giữ lại cho Hoắc Hành Nhiễm. Tuy rằng hôm nay là thứ tư, khả năng Hoắc Hành Nhiễm trở về là không lớn.

Ăn bánh su kem và pudding xong, Trần Dục Nhiên không có việc gì liền làm ở trên sô pha xem ti vi. Nhìn nhìn, lại dần dần cảm thấy buồn ngủ, cậu cọ cọ trên sô pha thoải mái, nhắm mắt lại ngủ.

Thời điểm tỉnh lại cậu phát hiện mình bất tri bất giác đã chuyển vị trí, ngủở trong phòng ngủ của Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm không ở nhà, Trần Dục Nhiên luôn ngủở trong phòng dành cho khách. Bất quá lúc ngảđầu ngủ cậu lại luôn ngủ không được, mơ mơ màng màng đi đến phòng Hoắc Hành Nhiễm, ngã vào trên giường của hắn, ngửi chăn gối mang theo ‘hương vị của Hoắc Hành Nhiễm’, trong năm giây liền đi vào mộng đẹp. Sau khi tỉnh lại Trần Dục Nhiên thực cố gắng sửa sang lại giường với ýđồ hủy diệt chứng cớ, nghĩ rằng làm như vậy Hoắc Hành Nhiễm hẳn là sẽ không chúý tới giường sau khi được dọn vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo như cũ.

Cậu còn đang suy nghĩ có phải mình lại mơ mơ màng màng mò lên giường của Hoắc Hành Nhiễm hay không thì vừa động một cái cậu liền phát hiện mình đãđoán sai. Một cỗ hơi thở nam tính tao nhã thanh đạm rất dễ ngửi đang vây quanh cậu, một khuôn ngực ấm áp đang dán lên lưng cậu.

Trần Dục Nhiên khống chế không được nở nụ cười, cố gắng xoay người lại.

Nam nhân phía sau từ khi cậu tỉnh lại đã mở mắt ra, dung túng phối hợp với động tác của cậu.

Trần Dục Nhiên thẳng tắp chống lại ánh mắt màu thâm lam của Hoắc Hành Nhiễm, bên trong mang theo một chút ôn nhu cùng sủng nịch mê người. Cậu thấp giọng nói: “Hành Nhiễm, anh ôm em một cái cóđược không?”

Hoắc Hành Nhiễm không nói gì giang hai tay ra. Trần Dục Nhiên nhích qua, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng tinh tráng của hắn, tựa vào trong lòng hắn cọ cọ, hít sâu một hơi.

Hoắc Hành Nhiễm nhẹ nhàng sờ sờđầu của cậu, hôn lên mái tóc mềm mại của cậu.

“…… Có cảm thấy tinh khíđều bị em hút hết rồi hay không?” Trần Dục Nhiên cười hỏi.

“Đứa ngốc, em cho em là yêu tinh hay sao?” Hoắc Hành Nhiễm bật cười, sau đó có chút chế nhạo nói, “Bất quá thải âm bổ dương…… Tựa hồ cũng có chút đạo lý……” Vừa dứt lời, ngực đột nhiên đau xót, hắn mỉm cười cũng không nói gì.

Trần Dục Nhiên cắn một phát làm cho áo sơ mi của Hoắc Hành Nhiễm dính một khoảng nước miếng, cũng hiểu được chính mình quá ngây thơ, chột dạ nói: “Em chỉ làđói bụng……”

Ý tứ là, đói bụng, vì thếđem ngực của Hoắc tổng coi thành đồăn mà cắn một miếng?

“Anh nhìn thấy trên bàn cơm cóđiểm tâm. Là người khác đưa sao? Sao lại không ăn hết?” Hoắc Hành Nhiễm không có chọc thủng lời nói dối của cậu. Bất quá người cơm trưa đều không cóăn, ngủ thẳng đến bốn giờ chiều, tự nhiên sẽđói bụng.

“Là một đôi lão nhân gia kỳ kỳ quái quái đưa……” Trần Dục Nhiên nói hai ba câu miêu tả tình huống lúc đó cho Hoắc Hành Nhiễm nghe, “Bọn họ có quen anh không? Sao bà lão kia đột nhiên lại thân thiết với em như vậy?” Cậu trăm tư không thể giải.

“Em cảm thấy bọn họ thế nào?” Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

“Khá tốt. Điểm tâm ăn ngon lắm.” Trần Dục Nhiên nhớ lại hương vị của bánh su kem cùng pudding, cảm thấy chính mình có thểăn hết cả hộp.

“Tham ăn.” Hoắc Hành Nhiễm nhéo nhéo hai má mềm mại của cậu cười nói, “Nhớ rõ phải trả lại hộp cho bọn họ.”

“Ân.” Trần Dục Nhiên thuận theo gật đầu, “Còn lại anh ăn đi, hương vị thật sự là ngon lắm.”

Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười: “Được. Khó cóđược một lần em thấy đồăn ngon còn có thể nhớ tới anh.” Hắn vỗ vỗđầu Trần Dục Nhiên: “Đứng lên, anh đi nấu cơm cho em ăn.”

Cái bụng Trần Dục Nhiên cũng không yếu thế kêu lên. Nghe Hoắc Hành Nhiễm nói, buông tay ra nhưng không cóđứng lên, xấu hổở trên giường lăn lăn, che chăn tiếp tục nằm trên giường.

Hoắc Hành Nhiễm lắc đầu, đứng dậy thay quần áo, cầm một phần tư liệu đi đến bên giường.

“Chuyện Trần gia anh biết rồi. Em không vui không cần buồn ở trong lòng. Tư liệu này em xem đi. Sau khi xem xong nói cho anh biết em muốn làm thế nào.”

Trần Dục Nhiên mở mắt ra, tò mò nhìn tư liệu trên tay Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm không nói nhiều, đặt lên trên tủđầu giường: “Anh đến phòng bếp. Nấu xong sẽ gọi em.”

Trần Dục Nhiên ngồi lên, dựa vào đầu giường, cầm lấy tư liệu bắt đầu lật xem.

****

Phần tài liệu này làm cho người ta rất là ngoài ý muốn. Bởi vì nó nói về Trần Thụ.

Ở trong mắt chủ nhân của Trần gia, Trần Thụ là một nam nhân trung niên có khuôn mặt tròn tròn luôn tươi cười. Nói là quản gia của Trần gia chứ tất cả mọi người phải kính ông ta ba phần, nói khó nghe một chút chính là một con chó bên người Trần Dũng, chỉ nghe mệnh lệnh của Trần Dũng. Trần Dũng nói một, Trần Thụ không dám nói hai. Trần Dũng bảo ông ta đi hướng đông, Trần Thụ không dám đi hướng tây. Cũng bởi vậy, Trần Dũng phi thường tín nhiệm ông ta, rất nhiều chuyện không thể ra ngoài sáng, Trần Dũng đều thương lượng với Trần Thụ, thậm chí còn bảo Trần Thụđi làm.

Bất quá xem tư liệu về Trần Thụ, đều cảm thấy điểm này phi thường đương nhiên. Bởi vì Trần Dũng cóân với Trần Thụ, hơn nữa còn làđại ân.

Trần Thụ sinh ra ở một thôn làng nhỏ hẻo lánh. Mẹ của ông ta vốn là mỹ nhân nổi danh trong thôn, đãđịnh thân với con trai của thôn trưởng, chuẩn bị trải qua những ngày hạnh phúc mỹ mãn. Không may, trước khi kết hôn bà xảy ra việc ngoài ý muốn, bị một tên đàn ông dụ dỗđến rừng cây, mơ mơ hồ hồ bị phá thân. Việc này ở trong thôn làng nhỏ là một chuyện gièm pha cực lớn. Không chỉ cha mẹ bà không thể nhận, nhà thôn trưởng cũng trực tiếp vung hai tay hủy hôn. Mẹ Trần Thụ chịu không nổi đả kích, trở nên điên điên khùng khùng, sau đó mang thai con của tên đàn ông kia, cũng sinh hạ ra. Bởi vì trong thôn có nhiều người họ Trần, mẹ của ông ta lại mang thai ông ta ở trong rừng, có chút người hiểu chuyện liền đặt cho ông ta một cái tên, là Trần Thụ. Bởi vì hoàn cảnh ông ta được sinh ra có chút đặc biệt, nhiều người trong thôn muốn đuổi hai mẹ con họđi, sợ bọn họ làm hỏng thanh danh của các cô gái khác trong thôn. Nhưng mẹ của Trần Thụ không quá vài ngày lại ôn Trần Thụ lén lút trở về, thời điểm ngẫu nhiên thanh tỉnh, phải dựa vào sức lực tích cóp từng đồng một. Bất quá tinh thần cùng thân thể song song chịu sự tra tấn làm bà sớm buông tay nhân gian. Thời điểm Trần Thụ sáu tuổi liền thành cô nhi. Giống như một tên trộm sống cuộc sống trốn trốn tránh tránh trong thôn. Bởi vì là con của người cường gian, thậm chí không có ai cho ông ta một ánh mắt đồng tình.

Nhưng ông ta gặp Trần Dũng. Này là một bước ngoặt lớn nhất trong đời ông ta. Năm ấy bảy tuổi ông ta trộm trái cây của người trong thôn nên bịđuổi bắt, từ trong bụi cỏ nhảy lên liền lao đầu vào xe của Trần

Dũng. Ngay lúc đó Trần Dũng mới hai mươi tư tuổi, cũng là một sự kiêu ngạo của thôn. Ông từ nhỏ bộ dáng đãđứng đắn nhã nhặn, đối với mọi người rất lễ phép, lại thông minh, hàng năm đi học đều đứng hạng nhất, là một đứa nhỏ kiểu mẫu. Thời điểm mười sáu tuổi Trần Dũng được quý nhân trên trấn nhìn trúng, được đưa lên trấn đi học, hai mươi tuổi liền thành con rể của vị quý nhân kia. Khi Trần Dũng nhìn thấy Trần Thụ thìđã là cha của đứa nhỏ một tuổi, ông áo gấm về nhà trở lại thôn, quyên tiền để xây trường học trong thôn.

Lúc ấy ông ngồi trong ô tô mà người trong thôn chưa từng được nhìn thấy, ở dưới ánh mắt của người toàn thôn kiễng chân nhìn trở lại nơi mình sinh ra, thình lình Trần Thụ vọt ra, lao vào xe ông.

Đụng vào người, Trần Dũng tự nhiên là muốn đưa Trần Thụđến phòng khám trị liệu. Sau đó thôn trưởng kể về cuộc đời Trần Thụ cho ông nghe, Trần Dũng đối với ông ta động lòng trắc ẩn, đưa một phần tiền cho thôn trưởng, để thôn trưởng chiếu cốđứa nhỏđáng thương này.

"Vô luận thế nào, đứa nhỏ là vô tội." Trần Dũng bi thiên mẫn nhân nói.

Thôn trưởng còn đang trông cậy vào tiền Trần Dũng quyên để phát triển thôn, tự nhiên không có chỗ nào không đáp ứng. Từđó, cuộc sống của Trần Thụ so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Trần Thụ cũng nhớ kỹ tên của Trần Dũng.

Sau đó trường học trong thôn được xây dựng. Trần Thụđược thôn trưởng đưa đến đóđi học. Thôn trưởng hy vọng Trần Thụ nhớ kỹân tình của Trần Dũng, vụng trộm nói cho ông ta biết có thể vào học là do Trần Dũng cố ý chiếu cố, bất quá Trần Dũng vì thiện mà không muốn người biết, bảo thôn trưởng không cần nói cho Trần Thụ. Trần Thụ bởi vậy đối với Trần Dũng càng thêm cảm kích.

Trần Thuở trong thôn vẫn như cũ không được hoan nghênh, nhưng bởi vì thôn trưởng đối với ông ta khá tốt, ông ta lại hạ quyết tâm lớn để học hành, thành tích học tốt nhất, dần dần sự bài xích của thôn dân đối với ông ta cũng ít đi không ít.

Thời điểm mười sáu tuổi, Trần Thụ trở thành người duy nhất đỗ vào trường trung học ở trấn trên. Việc đầu tiên ông ta làm khi đến trấn trên chính là kích động chạy đi tìm Trần Dũng, tạơn Trần Dũng đã giúp đỡ mình. Tuy rằng hai người chỉ gặp mặt một lần, nhưng ở trong lòng Trần Thụ từ nhỏđã thiếu tình cảm, đối với người đã vươn tay cứu ông ta lại, Trần Dũng chính là trụ cột tinh thần của ông ta.

Trần Dũng đối với đứa nhỏ xuất thân không tốt nhưng cố gắng tiến tới cũng có vài phần kính trọng. Ông cổ vũ Trần Thụ cố gắng học tập cho tốt, nếu có khó khăn có thể mở miệng nhờông giúp đỡ.

Vì không để cho Trần Dũng thất vọng, Trần Thụ liều mạng học tập. Sự vĩđại của ông ta bắt đầu từng chút hiển lộ. Trần Dũng cũng thực hiện hứa hẹn của ông với Trần Thụ, tiếp tục giúp đỡ Trần Thụđi học. Sau đó chuyện làm ăn của Trần Dũng càng làm càng lớn, cần giúp đỡ, Trần Thụ không chút do dự bỏ cơ hội ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu khó cóđược mà đi theo bên cạnh Trần Dũng, bắt đầu học lại từđầu. Có thể không khách khí nói một câu, tập đoàn Phong Diệp cóđược quy mô cùng với lực ảnh hưởng như ngày hôm nay, không thể không kểđến công của Trần Thụ.

Nhưng vì báo ân tình của Trần Dũng, Trần Thụ không hề có một câu oán hận nào, ngay cả Trần Dũng để cho Trần Huy mới hai sáu tuổi đảm nhận chức tổng giám đốc, gọi ông ta vềđảm nhiệm chức quản gia, Trần Thụđều không nói lời nào.

Này vốn nên là một đoạn giai thoại của Trần gia cùng yy.

Nhưng đoạn giai thoại này có liên quan đến cổ phần của Phong Diệp thì liền trở nên ý vị sâu xa. Hiện nay, Trần Dũng cùng Trần Huy hợp nhau nắm giữ 65% cổ phần của tập đoàn Phong Diệp, trong đó trên tay Trần Dũng có sốđịnh mức là 55%. Lúc trước bảo Trần Thụ lui ra khỏi vị trí tổng giám đốc của tập đoàn, để bồi thường, Trần Dũng đem 4% cổ phần trên tay mình chuyển cho Trần Thụ. Sau đó Trần Thụ lại đem 4% này bán cho Trần Huy, Trần Dũng đối với việc này cũng là bảo trì im lặng. Nhưng trên thực tế, Trần Thụđối với 35% cổ phần còn lại của tập đoàn Phong Diệp vẫn như hổ rình mồi, không ngừng làm ra nhiều động tác nhỏở sau lưng Trần Dũng.

Theo tư liệu thu thập được, phỏng trừng là trước mặt trên tay Trần Thụ nắm giữđến 22% cổ phần của tập đoàn Phong Diệp.

Hơn nữa cổ phần trong tay Trần Thụđột nhiên tăng vọt là từ khi ông ta ba mươi lăm tuổi, hai năm sau khi ông ta lui ra khỏi vị trí tổng giám đốc tập đoàn. Mà trước khi ông ta ba mươi tư tuổi, cổ phần công ty trên tay ông ta chỉ có tầm 11%, sau bao năm cũng không thay đổi.

Ở trong một năm ông ta ba mươi lăm tuổi này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kích thích đến người vẫn luôn trung thành và tận tâm với Trần Dũng, với tập đoàn Phong Diệp nhưông ta?

Tiểu kịch trường:

Trần Dục Nhiên: Tôi, ân, nhớ anh ấy……

Tác giả: Nhớ ai?

Khán giả [khinh bỉ]: Cóóc thìđều biết là ai cóđược không?

Tác giả [vung nắm tay]: Người ta không phải làđang xây dựng không khí thôi sao!

Trần Dục Nhiên:…… Tôi vì cái gì phải chịu cái người nhị hóa này?

Tác giả [quýnh]: Con à, con làđang nói ta sao?

Trần Dục Nhiên [trực tiếp không nhìn]:……

Tác giả: Con không lấy lòng ta, ta không cho con gặp Hoắc tổng.

Trần Dục Nhiên [tiếp tục không nhìn, đột nhiên hai mắt sáng ngời]:!

Tác giả [ưỡn ngực]: Cái này đúng rồi! Đến đây nào Trần tiểu thụ, mau lấy lòng mẹ a!

Hoắc Hành Nhiễm: Làm sao vậy?

Tác giả: Tại sao ngươi lại đến đây? Còn chưa tới lượt ngươi xuất trướng a!

Hoắc Hành Nhiễm [liếc mắt tác giả một cái]: Dục Nhiên, lại đây.

Trần Dục Nhiên [cao hứng đi qua]: Hành Nhiễm……

Tác giả:…… Ta là một mảnh lá vàng mùa thu, rơi trên mặt đất không ai để ý, bị người ta giẫm đạp…… t_t hảo đáng thương…… [cắn khăn tay]

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A, phòng trộm chương hảo đáng ghét = =

Không bao giờ muốn làm nữa

51. Chương 50

Trần Dục Nhiên còn thật sự nghiêm túc xem phần tư liệu phi thường tường tận này, dần dần sinh ra nghi hoặc.

Cậu lật sang một tờ khác, tờ này là về tình hình hôn nhân của Trần Thụ. Trần Thụ hai mươi sáu tuổi thì kết hôn với một cô gái được Trần Dũng giới thiệu cho, thời điểm ba mươi ba tuổi thì hai người ly hôn, không có con. Sau đó Trần Thụ vẫn độc thân cho tới bây giờ.

Nhiều năm như vậy, trừ bỏ chung sống với vợ bảy năm, Trần Thụít gần nữ sắc. Nhưng trên thực tế, Trần Thụ từ trước đến nay lại lét lút kết giao với một quả phụ hơn ông ta mười tuổi. Nhưng bởi vìđã kết hôn cho nên Trần Thụđối với quả phụ này chỉ như là tình nhân. Chờông ta rốt cục ly hôn thì quả phụ này lại ngoài ý muốn qua đời, chỉ còn lại một đứa con hai mươi sáu tuổi của bà, một nam nhân trẻ tuổi tên là Lương Lung. Anh ta là một bác sĩ khá xuất sắc.

Bởi vìđược Trần Thụđề cử, Lương Lung tửng đảm nhận vị trí bác sĩ gia đình của Trần gia. Bất quá anh ta chỉ làm việc hai năm liền rời khỏi Trần gia ra nước ngoài đào tạo sâu thêm. Sau đó hoàn toàn bặt vôâm tín.

Nhưng chân tướng lại là Lương Lung ở nước ngoài gặp tại nạn xe cộ, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Cách một đoạn thời gian, Trần Thụ lại thông qua các loại thủđoạn gửi tiền đến bệnh viện cho anh ta nằm.

Trên tư liệu còn đính kèm một cái ảnh trắng đen của người quả phụ kia cùng một ảnh của Lương Lung. Khi Trần Dục Nhiên nhìn ảnh của Lương Lung còn thực khó hiểu, vì cái gì phải cố ý cường điệu nam tử thoạt nhìn tao nhã u buồn này? Nhưng cậu vừa nhìn ảnh của quả phụ kia liền ngây ngẩn cả người! Chờ thức được ý nghĩa đằng sau bức ảnh này, sắc mặt của cậu liền trở nên cổ quái. Sẽ không thật là như mình nghĩđi?

Cậu rút ra bức ảnh của quả phụ kia, trực tiếp đi xuống lầu tìm Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm đang đeo một chiếc tạp dề hình nhân vật hoạt hình phi thường không hợp với hình tượng của hắn, – tạp dề là do Trần Dục Nhiên bị Hoắc Đình ởđằng sau giựt dây mua về, Hoắc Đình đối với trừng phạt năm miếng củ sen kia tràn ngập oán niệm. Bất quá Trần Dục Nhiên không nghĩ tới Hoắc Hành Nhiễm sẽ thật sự dùng chiếc tạp dềđó–ở phòng bếp nấu mỳÝ, hương vị sốt cà chua nồng thơm phức.

Trần Dục Nhiên lăng lăng nhìn hắn, giơ giơ lên ảnh trong tay: "Hành Nhiễm, nữ, nữ nhân này, này…… Nam nhân tên Lương Lung kia…… Thực, thật là……" Cậu đột nhiên không nói được nữa. Này thật sự là rất làm cho người ta khó có thể tin được!

Hoắc Hành Nhiễm liếc thoáng qua ảnh chụp, chỉ dừng lại một giây trên gương mặt của nữ nhân tinh xảo trong ảnh, chỉ nói: "Em so với anh còn quen thuộc bọn họ hơn, không phải sao?"

Trần Dục Nhiên lại còn thật sự nhìn chằm chằm bức ảnh một hồi lâu. Tuy rằng làảnh trắng đen, nhìn ra được cũng khá lâu rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra nữ nhân bên trong ảnh có gương mặt quyến rũđộng lòng người, nhưng làm người khác phải chúý nhất chính làđôi mắt phượng hẹp dài kia. Trần Dục Nhiên liếc mắt một cái chỉ cảm thấy vô cùng quen mắt. Nhìn nhiều hơn mấy lần nữa, cậu lập tức nghĩ tới nguyên nhân nhìn quen mắt, hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên của Trần gia cóánh mắt vô cùng giống nàng!

Trần Dục Nhiên tin tưởng Hoắc Hành Nhiễm sẽ không tự dưng lại đưa cho cậu phần tư liệu này, nhất định là nhìn ra tin tức này có lợi đối với cậu…… Nhưng hai anh em sinh đôi cùng nữ nhân này có quan hệ huyết thống?

"Theo tuổi thì này không quá có khả năng……" Trần Dục Nhiên không xác định nói.

"Có thể là cách đại di truyền?" Hoắc Hành Nhiễm tắt bếp, thực tao nhã bày ra đĩa.

"…… Thật sự?" Nói cách khác, Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên có không ít quan hệ với Lương Lung? Trần Dục Nhiên không dám tin. Lấy sự cẩn thận của Trần Dũng, này không thể!

Hoắc Hành Nhiễm lắc đầu: "Năm đó, hai em trai của em đều thông qua xét nghiệm ADN, nhưng qua tay một bác sĩ, em đoán xem đó là ai?"

"…… Là Lương Lung." Trần Dục Nhiên ngơ ngác nói. Cứ như vậy, thật đúng là mới có thể giấu diếm Trần Dũng……

"Không sai. Bởi vì Trần Dũng tin tưởng Trần Thụ, mà Trần Thụ lại tin tưởng Lương Lung." Hoắc Hành Nhiễm vừa lòng nhìn đĩa mỹÝđẹp mắt, rửa tay lau khô, cởi tạp dề ra, bưng đĩa đặt lên bàn cơm.

Trần Dục Nhiên vẫn là vẻ mặt khiếp sợ, vôý thức đi theo sau hắn.

Hoắc Hành Nhiễm dọn bàn xong, thấy Trần Dục Nhiên vẫn như cũ một bộ không thể lấy lại tinh thần, không khỏi mỉm cười nhéo nhéo hai má của cậu: "Khả năng Lương Lung là cha ruột của Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên là rất cao. Cho nên, Dục Nhiên, em rất có thể là con trai duy nhất của Trần gia ở thế hệ này."

Mà Trần gia vừa làm cho đứa con trai duy nhất có quan hệ huyết mạch với bọn họ phai từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn Phong Diệp.

Một sự thật cỡ nào châm chọc a!

Người tính toán chuyện này quả thật là rất thông minh, lại không biết vì sao ngay từđầu sự tình đã phát triển theo hướng sai lầm. Nên được sủng ái thì bị coi như giày cũ, con nhà người khác lại coi như cùng quan hệ huyết thống với mình màđau sủng quý trọng như châu báu……

Hoắc Hành Nhiễm rất muốn nhìn xem sau khi vạch trần chân tướng, sắc mặt người Trần gia sẽ thế nào.

Thời điểm hắn được sự cho phép của Trần Dục Nhiên mà bắt tay vào điều tra Trần gia, chỉ biết Trần gia cũng không phải là một gia tộc không chê vào đâu được. Khi vạch ra từng tầng từng tầng, quả nhiên là chuyện xấu của Trần gia có không ít, hơn nữa còn càng thêm làm cho người ta cảm thấy vừa vớ vẩn vừa buồn cười.

"Khó trách anh lại bảo em ký lên giấy chứng minh từ bỏ quyền thừa kế……" Trần Dục Nhiên thì thào nói.

Hoắc Hành Nhiễm khom người hôn hôn lên môi cậu: "Anh sẽđể Trần gia quỳ xuống cầu em trở về. Còn về phần có muốn về hay không, Dục Nhiên, quyết định làở em."

"…… Vì cái gì?" Trần Dục Nhiên đột nhiên hỏi, "Vì cái gì lại làm cho em nhiều như vậy?" Hết thảy mọi chi phíđểđiều tra Trần gia lớn như vậy, chỉ là vì lấy lại sự công bằng cho cậu. Bọn họ chính là một đôi tình nhân địa vị cùng tài sản không ngang nhau. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm đối với cậu thật sựu tốt quá, tốt đến mức làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy không thật, bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Cậu thật sựđáng giá sao?

Hoắc Hành Nhiễm nghe vậy, giống như trừng phạt cắn lên môi cậu một cái, sau đó thong thả nói: "Không nên suy nghĩ bậy bạ, đồ ngốc. Này không chỉ là vì em, cũng là vì anh. Chúng ta là người yêu, nếu em thừa kế Trần gia, không phải chuyện làm ăn của anh ở Thiên Khê sẽ trở nên càng thêm thuận lợi sao?"

"Nhưng nếu em không thừa kế thì sao?" Trần Dục Nhiên không có bị lời nói của hắn dọa đến, tiếp tục hỏi, "Nếu em không thừa kế thì sao? Anh sẽ bắt ép em sao?"

"…… Đó là ý nguyện của em, không ai có thể bắt buộc em cả." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nói.

Trần Dục Nhiên nở nụ cười: "Cảm ơn anh, Hành Nhiễm, phi thường cảm ơn anh……" Cậu thực lòng nói. Cậu cảm thấy kỳ thật mình như thế này không có gì không tốt cả. Một Hoắc Hành Nhiễm còn hơn cả một trăm Trần gia.

"Không có gì." Hoắc Hành Nhiễm xoa xoa đầu của cậu, dung túng nói, "Nếu em muốn xác nhận chuyện này, đến khi nghỉđông anh sẽđưa em ra nước ngoài, đi xem cái người tên là Lương Lung kia."

Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ, gật gật đầu. Cậu đối với chân tướng của chuyện này rất là tò mò. Cậu có dự cảm, Trần Dũng nhất định sẽ không muốn biết chân tướng này.

"Không cần suy nghĩ nữa. Không phải em đói bụng sao? Đến ăn chút gìđi." Hoắc Hành Nhiễm nói.

Trần Dục Nhiên nga một tiếng, nghe lời ngồi xuống, đột nhiên hỏi: "Nếu chúng ta không nói cho người Trần gia biết chuyện này, bọn họ có thể cảđời cũng không biết hay không?"

"Trần Thụ không phải đèn cạn dầu. Ông ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bất động thanh sắc làm nhiều chuyện như vậy, nguyên nhân trong đó chỉ sợ không đơn giản……" Hoắc Hành Nhiễm nói, liếc mắt nhìn Trần Dục Nhiên một cái, "Mau ăn đi, bằng không nguội rồi không tốt cho dạ dày."

Trần Dục Nhiên chuyển động con ngươi, nuốt xuống lời nói đãđến bên miệng, không hỏi tiếp nữa. Dù sao, cậu có rất nhiều thời gian để từ miệng Hoắc Hành Nhiễm đào ra một chút nội tình……

Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười nhìn cậu, hắn rất thích biểu tình sinh động trên gương mặt cậu, cho dù thường xuyên làm người ta giận sôi gan cũng vẫn rất đáng yêu.

…… Hắn từng trải qua rất rất nhiều chuyện, lại như thế nào đi sủng ái một đứa nhỏ chưa từng trải đời?

52. Chương 51

Ký giấy từ bỏ quyền thừa kế xong, Trần gia đối với Trần Dục Nhiên chính là hoàn toàn mặc kệ.

Chuyện hiệu trưởng khuyên Trần Dục Nhiên thôi học cũng được giải quyết. Trần Ngọc Dung tựa hồđã bị Trần Dũng răn dạy, không có chủđộng tìm Trần Dục Nhiên gây phiền toái nữa. Bất quá ngẫu nhiên chạm mắt nhau, trong mắt cô ta làđắc ý không thèm che dấu, hiển nhiên làđã biết chuyện Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế. Tuy rằng trước đóđã trải qua không ít chật vật, nhưng cô ta tựa hồ cho rằng Trần Dục Nhiên mất đi quyền thừa kế Trần gia thì chính là thắng lợi của cô ta.

Trần Dục Nhiên đối với cô ta cũng là cảm thấy quái dị không nói nên lời. Trần Ngọc Dung có thểđược người Trần gia sủng ái yêu thương, một nguyên nhân là cô ta thực hiểu tính cách của người Trần gia, giỏi lấy lòng, một bộ dạng này đối với người ngoài cũng rất thông thuộc. Một nguyên nhân quan trọng hơn là bởi vì cô ta có hai em trai sinh đôi cực kỳ xuất sắc. Mẹ của cô ta Ninh Thanh Thanh có thểđi vào cửa Trần gia cũng đồng dạng là vìđiểm này. Cho dù là Trần Dũng, cũng là nể mặt hai anh em sinh đôi, mới có thể cho mẹ con cô ta vẻ mặt ôn hòa. Có thể nói, hai anh em sinh đôi chính làđiểm mấu chốt để Trần Ngọc Dung và Ninh Thanh Thanh có thể sống yên ổn ở Trần gia.

Mà thực rõ ràng, Trần Ngọc Dung đối với chuyện hai anh em sinh đôi có khả năng không phải huyết mạch của Trần gia là hoàn toàn không có cảm giác gì. Bất quá cũng đúng thôi, thời điểm hai anh em sinh đôi ra đời, cô ta mới chỉ có ba tuổi, căn bản là không hiểu chuyện, sao có thể cảm thấy được mẹ cô ta có gìđó không thích hợp?

Trần Dục Nhiên không có suy nghĩ theo hướng Trần Ngọc Dung trọng sinh, cho dù chuyện ở vườn bách thú quả thật là Trần Ngọc Dung rất quái dị. Bởi vậy cậu không biết Trần Ngọc Dung lúc ấy mới ba tuổi, trong cơ thểđã là linh hồn khi ba mươi tuổi. Khi đó Trần Ngọc Dung vắt óc tìm mưu kếđể Ninh Thanh Thanh có thể hấp dẫn lực chúý của Trần Huy. Cô ta biết cha của cô ta có bao nhiêu phong lưu hoa tâm, không ngừng dẫn dắt Ninh Thanh Thanh nhát gan tranh thủđể cóđược danh phận cùng lợi ích, vừa muốn liều mạng biểu hiện mặt tốt nhất của mình. Khi Trần Ngọc Dung biết Ninh Thanh Thanh mang thai cơ hồ là muốn rớt cả hai mắt xuống, bởi vì kiếp trước Trần Huy chỉ có hai đứa con là Trần Dục Nhiên và Trần Ngọc Dung! Hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên căn bản là không nên tồn tại! Cho nên Trần Ngọc Dung đối với hai em trai của mình là phi thường dè chừng và sợ hãi. Sức tưởng tượng của cô ta so với Trần Dục Nhiên thì phong phú hơn nhiều, sợ hai em trai mạc danh kỳ diệu được sinh ra của cô ta có khả năng cũng là người trọng sinh, sẽ làm mọi ưu thế của cô ta đều mất hết! Bất quá sau lại dần dần phát hiện hai đứa em trai này cũng bình thường, hơn nữa lại thông minh lanh lợi, phi thường có giá trị lợi dụng, cô ta mới chuyển biến thái độ.

Trong suy nghĩ thâm căn cốđế của Trần Ngọc Dung, Ninh Thanh Thanh nhát gan hướng nội, nếu không có sự giúp đỡ của cô ta thì chỉ có thể là cảđời làm tình nhân của Trần Huy, căn bản là không có khả năng cũng không có lá gan để bước chân vào Trần gia.

Trần Dục Nhiên không biết suy nghĩ và những gì Trần Ngọc Dung đã trải qua. Cậu chính là rất muốn biết khi chuyện hai anh em sinh đôi kia không phải huyết mạch của Trần gia là thật, sắc mặt Trần Ngọc Dung sẽ trở nên khó coi như thến ào?

Hiện tại Trần Dục Nhiên chính là thờ lạnh nhạt trước sựđắm chìm trong vui sướng khi thành công đuổi được cậu ra khỏi hàng ngũ tranh đoạt tài sản của người Trần gia.

Diễn biến về sau sẽ như thế nào vẫn là không thểđoán trước được. Mà Trần Dục Nhiên chỉ kiên nhẫn chờ. Cậu rất ung dung chờđợi điều tiếp theo sẽ xảy ra.

****

Sau khi ba người bạn cùng ký túc xá của Trần Dục Nhiên phát hiện cậu thật nhiều ngày không qua đêm ở ký túc xá, lương tâm bị chó cắn cuối cùng cũng khôi phục được một chút, cùng nhau mời Trần Dục Nhiên ăn cơm.

Bất qúa Trần Dục Nhiên cảm thấy người chột dạáy náy chỉ có mình tiểu bạch Phùng Đào. Trình Nguyên Lãng và Giản Triệu Phong da mặt so với tường thành còn dày hơn. Nếu không phải Phùng Đào trìđộn rốt cục nhận thấy Trần Dục Nhiên thật lâu rồi không cóở ký túc xá thì căn bản là sẽ không có bữa cơm này. Hơn nữa hai người bọn họđối với chuyện Trần Dục Nhiên đã'có chủ' trong lòng đều rõ. Quấy rầy tình nhân thân thiết chính là muốn bị sét đánh! Mọi người ở trong lòng hiểu là tốt rồi. Trình Nguyên Lãng cùng Giản Triệu Phong có cùng một suy nghĩ. Trần Dục Nhiên ở dưới sự giáp công của Trình Nguyên Lãng và Giản

Triệu Phong mà uống không ít rượu, sắc mặt đỏ bừng. Ba tên bạn vô lương tâm cho cậu ở lại ký túc xáđem nay, còn bọn họ lại tiếp tục kề vai sát cách đi tìm chỗ khác qua đêm, trời biết bọn họ muốn đi chơi cái gì!

Trần Dục Nhiên ôm đầu lắc lắc lắc lắc trở về ký túc xá, tâm tình khá tốt. Ngày mai là thứ sáu, không chỉ Hoắc Hành Nhiễm có thể trở về, mà ngay cả Hoắc Đình cũng có thể về nhà! Một đoạn thời gian không gặp bạn nhỏ tốt của mình rồi, Trần Dục Nhiên phát hiện mình cũng rất nhớ bé.

Nơi ăn cơm cách ký túc xá một đoạn, ở giữa là một vườn cây, có một đường đi thông đến ký túc xá.

Trần Dục Nhiên thực muốn ngã xuống giường ngủ thầm nghĩ trở lại ký túc xá nhanh một chút, vì thế cậu hơi có chút men say mà ngân nga đi vào vườn cây.

Mới đi được mấy bước, một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Dục Nhiên, hai tay đẩy Trần Dục Nhiên lên tường!

Trần Dục Nhiên bịđẩy vào tường mà hoảng sợ, nháy mắt tỉnh rượu vài phần!

Phía sau căn bản là sẽ không có ai đi vào vườn vây này, toàn bộ vườn cây chỉ có vài ngọn đèn hôn ám. Trần Dục Nhiên nghĩ mình gặp phải cướp, hái má nguyên bản đỏ bừng có chút trắng bệch, cả người đều căng cứng!

Không ngờ vừa ngẩng đầu lên liền thấy một người làm cho người ta rất là ngoài ý muốn! Ở dưới ngọn đèn hôn ám, người này rõ ràng là Trương Quân Dật!

Trương Quân Dật không phải học sinh nội trú, muọn thế này hắn lại xuất hiện ởđây, không phải là vìđặc biệt muốn chặn đường cậu chứ?

Trần Dục Nhiên cảm thấy hắn rất đáng ghét, nhất thời giận, nhưng cậu còn chưa kịp chất vấn, Trương Quân Dật đã dữ dằn hét lên với cậu: "Vì sao? Vì sao lại bức tôi? Cô căn bản là không thích tôi! Là mắt tôi bị mù! Sớm biết sẽ thành như vậy, tôi tình nguyện thích Trần Dục Nhiên! Tôi tình nguyện thích Trần Dục Nhiên!" Thanh âm của hắn khàn khàn, hai mắt đỏ bừng, từng trận mùi rượu nồng nặc phát ra từ trên người hắn.

"Bệnh thần kinh!" Trần Dục Nhiên vừa nghe liền biết hắn đã tưởng lầm cậu là Trần Ngọc Dung. Cậu căn bản là không muốn lãng phí thời gian với Trương Quân Dật, trong đầu nghĩ nhất định phải rời đi, muốn cách xa hắn một chút.

"Trần Dục Nhiên, cậu đừng đi!" Trương Quân Dật bắt lấy tay cậu, dùng sức nắm chặt, "Không phải cậu thích tôi sao? Tôi cho cậu thích tôi cậu còn muốn thế nào nữa? Cậu vì cái gì lại cự tuyệt tôi? Ngay cả cậu cũng cự tuyệt tôi……"

Trần Dục Nhiên bị nắm đau, lại đột nhiên bị Trương Quân Dật kéo đến trước người, một cái bóng cùng với mùi rượu hôi thối nồng đậm đánh vào người cậu, Trần Dục Nhiên trợn tròn mắt, phản xạ tính nhấc chân dùng sức đạp vào một vị trí trên người Trương Quân Dật!

Từ lần bị Hoắc Hành Tuấn ngăn chặn không thểđộng đậy, Hoắc Hành Nhiễm đã dạy cậu mấy chiêu nhanh độc màđơn giản để công kích, Trần Dục Nhiên luôn luôn lười biếng mà cũng học rất nghiêm túc.

Lúc này đây, Trần Dục Nhiên rốt cục cũng có cơ hội để dùng đến!

Trần Dục Nhiên che hạ thân kêu lên một tiếng, ngã quỳ trên mặt đất, đau đến kêu rên không thôi!

Trần Dục Nhiên một chiêu đãđắc thủ, vội vàng lui khỏi chỗđó, cách Trương Quân Dật rất xa. Thấy hắn kẹp chặt hai chân, cuộn thành một đoàn trên mặt đất nửa ngày cũng không dậy nổi, cậu hết giận hừ một tiếng: "Tôi nói rồi, cậu cách xa tôi một chút!"

"Cậu……" Trương Quân Dật đau đến khuôn mặt đều nhăn nhúm lại, vừa tức giận vừa không dám tin trừng mắt nhìn Trần Dục Nhiên.

Xác định hắn còn có thể phát ra âm thanh, không chết được, Trần Dục Nhiên mới hất tóc, nhanh chóng biến khỏi hiện trường.

Bất quá ngày hôm sau thời điểm tin tức buổi chiều được phát, Trần Dục Nhiên rốt cục biết nguyên nhân Trương Quân Dật đêm trước đột nhiên say khướt……

53. Chương 52

Thời điểm ti vi phát sóng tin tức buổi chiều, Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình đang ở trên sô pha lăn lộn, hi hi ha ha cù nhau! Hoắc Hành Nhiễm ở phòng bếp nấu cơm, ngay từđầu là Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình ra lời thề son sắt là phải giúp, được phân nhiệm vụ rửa đồăn. Trần Dục Nhiên không nói hai lời liền xắn tay áo, Hoắc Đình cũng thành thành thật thật kê một cái ghế nhỏđứng lên hỗ trợ. Bất quá thời điểm rửa đồăn, Hoắc Đình không cẩn thận dùng sức một chút, nước bắn lên mặt Trần Dục Nhiên. Trần Dục Nhiên không cóđểý, dùng ống tay áo lau một cái lại tiếp tục rửa. Vì thếđại khái cách mười giây sau, Hoắc Đình lại 'không cẩn thận' dùng sức một chút, nước lần thứ hai bắn lên mặt Trần Dục Nhiên, đã thế còn có một cái lá rau.

Trần Dục Nhiên vươn tay lấy cái lá xuống, động tác chầm chậm cúi đầu nhìn Hoắc Tiểu Đình, Hoắc Tiểu Đình cười trộm đến nỗi bả vai rung lên không ngừng. Thấy Trần Dục Nhiên nhìn bé, vội vội vàng vàng nhảy khỏi ghế, nhanh nhẹ xoay người chạy trốn, còn cười khanh khách. Gương mặt Trần Dục Nhiên vặn vẹo một chút, cầm lấy một ngọn rau dính nước hùng hổđuổi theo!

"Hoắc Tiểu Đình, em đứng lại cho anh!"

Trong nhà nhất thời vang lên tiếng thét choi tai tràn ngập ý cười! Trần Dục Nhiên luôn lười biếng đương nhiên không phải đối thủ của Hoắc Đình, bất quá thắng ở sự chịu đựng, cuối cùng vẫn là bắt được Hoắc Tiểu Đình, đặt lên sô pha. Đang muốn lấy cọng rau kia vẩy vào mặt bé thì mới phát hiện ra cọng ray đang cầm không biết tung tích đâu rồi, vì thế quyết đoán sửa thành cù!

Bởi vì vị trí sô pha đối diện với ti vi, phát thanh viên tin tức buổi chiều đang dùng thanh âm đoan chính rõ ràng đưa tin: "…… Hai nhà Trần Trương chính thức tuyên bố liên hôn. Tối mai tám giờ tại khách sạn lớn nhất Thiên Khê sẽ diễn ra buổi lễđính hôn của đại tiểu thư Trần gia Trần Ngọc Dung cùng đại thiếu gia Trương gia Trương Quân Dật……"

Trần Dục Nhiên nghe được vài từ mấu chốt, liền dừng lại nhìn về phía ti vi.

Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật……Đính hôn?

Trước đó vài ngày hai người này còn náo loạn, một bộ tư thế sắp đánh nhau. Hai người ở lớp học căn bản là không nói chuyện với đối phương, coi thường nhau. Sao đột nhiên tình thế lại chuyển biến đột ngột thế này, lập tức truyền ra tin tức đính hôn?

Giống Trần gia, Trương gia là một gia đình rất có danh dự và uy tín, đính hôn với kết hôn cơ bản là hai loại khác hẳn nhau! Hơn nữa một khi đã kết hôn thìđừng có vọng tưởng ly hôn. Trương Quân Dật là một người kiêu ngạo có lòng tự trọng rất cao, hắn cảm thấy mình bị Trần Ngọc Dung đùa bỡn, sao còn có thểđáp ứng cưới cô ta?

Trên ti vi xuất hiện một đoạn phỏng vấn Trần Dũng. Ông nắm quải trượng, được Trần Thụ cùng Trần Huy đỡ lên xe. Đối với truy vấn của phóng viên, trên gương mặt luôn nghiêm túc hơi hơi mỉm cười, chỉ nói: "…… Tôi già rồi, về sau là thế giới của người trẻ tuổi……"

Thời điểm ông nói câu này, sắc mặt Trần Huy tựa hồ có chút cứng ngắc.

Sau đó hình ảnh chuyển đến màn Trần Ngọc Dung khoác tay Trương Quân Dật xuất hiện. Dưới ánh đèn flash loang loáng của phóng viên, Trần Ngọc Dung cười khéo léo xinh đẹp, trên mặt hàm chứa nụ cười hạnh phúc cùng khát khao, sắm tốt vai một cô dâu mới. Trái lại là Trương Quân Dật, hắn biểu tình bình tĩnh để mặc Trần Ngọc Dung kéo, ngẫu nhiên sẽ ngoắc ngoắc khóe môi gật đầu, cũng không có nhiều biểu hiện tích cực cho lắm. Nhưng người quen thuộc hắn đều có thể nhìn ra đáy mắt hắn ẩn ẩn lạnh như băng không tình nguyện.

Tuy rằng hình ảnh hai người chỉ có vài giây nhưng đã chứng tỏđược rất nhiều vấn đề. Trần Dục Nhiên nghĩ rằng, trách không được tối hôm qua Trương Quân Dật lại nổi điên như vậy.

“Nga, anh ơi, kia là cái cô xấu xa!” Khuôn mặt Hoắc Đình bởi vì cười đến lợi hại mà hồng hồng. Thấy Trần Dục Nhiên đột nhiên dừng tay nhìn ti vi, bétứng lên thăm dò nhìn theo.

“…… Đến lúc đó chúng tôi sẽ truyền hình trực tiếp toàn bộ nghi thức đính hôn, kính mời mọi người chúýđón xem……” Một lời kết thúc, bắt đầu đưa một tin tức khác.

“Cô ta phải kết hôn thì sẽ không quấn quít lấy ba ba nữa, anh không cần lo lắng.” Hoắc Đình biết cái cô mà mọi người trong nhà mình không muốn gặp nhất tên là Trần Ngọc Dung. Nghe được tin tức đính hôn của cô ta, Hoắc Đình một bộ tiểu đại nhân vỗ vỗ vai Trần Dục Nhiên an ủi.

Trần Dục Nhiên dở khóc dở cười: “Ân, anh rất tin tưởng ba ba em.” Lấy sự khôn khéo của Hoắc Hành Nhiễm, coi trọng Trần Ngọc Dung mới là lạ.

“Kia đương nhiên, đó là ba ba em a!” Hoắc Đình ưỡn ngực hô, thực kiêu ngạo mà nói.

Trần Dục Nhiên vui: “Yêu, cảm tình của em với ba ba thật tốt nhà! Không bằng đợi lát nữa đến giờăn thìăn nhiều thêm một miếng củ sen đi?” Hoắc Hành Nhiễm bề ngoài ôn hòa, thủđoạn lại mạnh mẽ vang dội. Hoắc Đình vừa về nhà, nghênh đón bé chính là trừng phạt từ lần trước.

Hoắc Đình lập tức suy sụp. Bé nhìn thoáng qua phòng bếp, thanh âm nho nhỏ nói: “Anh thật sư không thể cầu tình cho em sao? Ông chú nhỏ nói có thể dùng biện pháp bên gối……”

Trần Dục Nhiên miễn cưỡng nheo mắt lại, từng chữ từng chữ kiên định nói: “Không, thể, được……”

Hoắc Chính Nghiệp người này dạy linh tinh cái gìđó? Bất quá cái loại cảm giác bất mãn khi con nhà mình bị làm hư là chuyện gì vậy?

****

“…… Không bằng lắp một máy chơi game ở trong này đi?” Trần Dục Nhiên mặc áo ngủ ngồi ở trên giường ôm máy tính xách tay, thấy Hoắc Hành Nhiễm từ phòng tắm đi ra, tóc ướt sũng, thực tự nhiên cầm lấy khăn giúp hắn lau tóc, lại gần hỏi.

Từ sau khi đến trường, Hoắc Đình vì lần đầu tiên có thể về nhà mà không cần phải đến nghỉđông hay nghỉ hè, màđặc biệt hưng phấn. Cơm nước xong tính cực lôi kéo Trần Dục Nhiên rửa bát, lau bàn, còn chủđộng đốc thúc cậu chạy bộ trên máy tập, ép buộc đến gần mười giờ mới ngáp dài xoa mắt, lưu luyến không rời đi tắm rửa rồi ngủ.

Trần Dục Nhiên nhìn ở trong mắt mà có chút mềm lòng. Nếu mỗi tháng Hoắc Đình đều có thể vềđây, cậu muốn bé có thể thả lỏng một chút, tận tình chơi thật vui.

“Anh không có ý kiến. Em quản nó cho tốt làđược rồi.” Chỉ cần làý kiến Trần Dục Nhiên chủđộng đưa ra, bình thường Hoắc Hành Nhiễm sẽ không phản bác. Bởi vì hắn thấy hiện trạng này thật sự quá mức an bình dễ dàng, điều này làm cho một lòng muốn sủng người của hắn có chút không có gìđể làm.

Hơn nữa Hoắc Hành Nhiễm thấy cậu với Hoắc Đình thân cận với nhau thì rất vui. Có Trần Dục Nhiên, quan hệ cha con của Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Đình quả thật là dịu đi không ít. Hoắc Hành Nhiễm chưa từng có cuộc sống ở nhà‘bình thường’ như vậy. Cho dù khi mẹ hắn còn sống cũng không có. Hắn từng đem hết khả năng cóđược để hy vọng mẹ hắn có thể vui vẻ hơn một chút, nhưng bởi vì cha hắn, mẹ thủy chung không có chân chính thoải mái.

Trước khi gặp được Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm chưa từng nghĩđến có một ngày hắn sẽ tan tầm sớm chỉđể trả lời tin nhắn của người yêu, đến cuối tuần sẽđúng hạn về nhà, tận lực rút ra thật nhiều thời giờ làm bạn với người yêu cùng con trai của mình. Trên thực tế, Hoắc Chính Nghiệp đã không chỉ một lần cười nhạo hắn rốt cục cũng gặp hạn.

Gặp hạn sao? Thật không có cảm giác bài xích quá lớn.

Hắn cũng không biết Trần Dục Nhiên làm sao lại có mị lực lớn như vậy, làm cho hắn từng chút từng chút rơi vào. Nhưng nhìn cậu thật sự nghiêm túc ngốc nghếch cố gắng đáp lại phân tình cảm này, hắn cũng bất giác nghiêm túc làm theo. Ngay từđầu dung túng cậu chỉ vì không để cho cậu biến thành một người giống như mình, sau đó lại chậm rãi biến chất.

"Ân, vậy ngày mai ba người chúng ta cùng đi mua nha." Trần Dục Nhiên nói, cầm lấy máy sấy sấy tóc cho Hoắc Hành Nhiễm.

Có lẽ Trần Dục Nhiên cũng không ý thức được, luôn một bộ lười nhác như cậu kỳ thật rất am hiểu việc chăm sóc người khác. Đối với những người không cóác ýđều thực nhuyễn, đặc biệt có tính nhẫn nại.

Hoắc Hành Nhiễm ừ một tiếng, tay chậm rãi lẻn vào trong áo ngủ của Trần Dục Nhiên, vuốt ve làn da vô cùng tốt của cậu.

Trần Dục Nhiên mẫn cảm ưm một tiếng. Thân thểở dưới sựđiều giáo của Hoắc Hành Nhiễm mà ngày càng thích ứng với việc này. Hơn nữa cậu dần dần có thể cảm nhận được Hoắc Hành Nhiễm không ngừng gia tăng nhu cầu. Trần Dục Nhiên đã muốn nhớ không nổi Hoắc Hành Nhiễm chỉ cần một lần đã bỏ qua cho cậu là chuyện từ khi nào nữa.

"Tóc của anh còn chưa có……" Trần Dục Nhiên mở miệng, bị thanh âm khàn khàn của mình làm cho kinh ngạc.

"Không quan hệ, tý nữa sẽ lại ướt." Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói, trực tiếp cởi bỏáo ngủ của cậu, hôn lên thù du khéo léo đã hơi hơi đứng lên của cậu.

Trần Dục Nhiên khẽ gọi một tiếng, tắt máy sấy, vươn tay ôm lấy hắn……

****

Ngày hôm sau Hoắc Hành Nhiễm hỏi Trần Dục Nhiên có muốn đi tham gia lễđính hôn của Trần Ngọc Dung hay không.

Trần Dục Nhiên không có hứng thú lắc đầu, bất quá cậu có chút tò mò vì sao Trần Ngọc Dung và Trương Quân Dật lại đột nhiên đính hôn. Chuyện này không phải là xuất phát từý nguyện của hai đương sự, thì không tránh khỏi là vì lợi ích của hai nhà. Ở trong lòng cậu, Hoắc Hành Nhiễm phi thường giỏi. Hắn ở Thiên Khê thành lập công ty, đối với mọi hướng gìđó nhất định làđều biết hết.

Hoắc Hành Nhiễm không có làm cậu thất vọng. Hắn sờ sờđầu Trần Dục Nhiên, ý vị thâm trường nói: "Gần đây anh làm cho bọn họ cóđiểm gấp."

Ở thành phố Thiên Khê này, Trần Trương hai nhà là côn đồ, thực lực minh ám hợp tác với nhau cơ hồ có thể chiếm cứ một nửa thành phố. Á Thánh mới đến, cho dùđược cho là tài đại khí thô, nhưng đầu tiên cũng phải suy nghĩđến việc hợp tác chứ không phải trực tiếp đối kháng. Bởi vì quan hệđến Trần Ngọc Dung, Hoắc Hành Nhiễm giận giữđoạn tuyệt khả năng hợp tác với Trần gia. Không phải bạn bè thì chính là kẻđịch. Điểm này là sự thật rõ ràng. Trương gia vẫn giữ thái độ mập mờ, Á Thánh lại chậm chạp không có nahức tới, tự nhiên là cho Trần Dũng cơ hội mượn sức Trương gia.

"Trương Quân Dật dễ nói chuyện như vậy?" Trần Dục Nhiên nghi hoặc. Trần Ngọc Dung là con gái, kỳ thật không có nhiều quyền lên tiếng ở Trần gia. Nhưng Trương Quân Dật lại là thiếu gia duy nhất của Trương gia, đã bắt đầu giao thiệp với các mối làm ăn trong nhà. Ý kiến của hắn hẳn là sẽđược coi trọng.

"Không cần nhắc tới người này." Hoắc Hành Nhiễm ôn hòa nói, "Anh không thích nghe em đề cập đến hắn."

Được rồi, hiển nhiên là Hoắc tổng đã biết người yêu bé nhỏ của mình 'từng' thích qTrần Dũng, lòng dạ hẹp hòi liền phát tác.

Trần Dục Nhiên có cũng được mà không có cũng chẳng sao nhún nhún vai.

Cậu chẳng hềđểýđến thái độ của Hoắc Hành Nhiễm, vì thế tiếp tục nói: "Trương gia không cự tuyệt được dụ hoặc này. Hai nhà trao đổi cổ phần……"

Trần Dũng thăng chức cho Trần Huy lên làm tổng tài của tập đoàn Phong Diệp, để cho hắn chân chính cầm quyền, điều kiện là hắn phải đem 5% cổ phần của mình chuyển cho Trần Ngọc Dung. Sau đó mượn chuyện hai nhà Trần Trương liên hôn, đưa cổ phần trên danh nghĩa Trần Ngọc Dung ra trao đổi với tám phần trăm cổ phần trong Trương thị của Trương Quân Dật. Như vậy hai nhà cùng là cổđông, liên hệ càng thêm chặt chẽ. Mà Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật đều tự có cổ phần, hai nhà không thể thu hồi, chờ con cả của hai người bọn họđủ mười tam tuổi thìđem toàn bộ cổ phần công ty chuyển đến danh nghĩa của nó.

Vấn đề là, con cả của Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật nhất định phải họ Trương. 5% cổ phần của Phong Diệp này tương đương với trực tiếp đưa cho Trương gia.

Cứ như vậy, trước khi con cả của Trần Ngọc Dung và Trương Quân Dật ra đời, hai nhàđều mở ra một lỗ hổng, có thể thẩm thấu cho nhau. Có thể từ giữa thu lợi bao nhiêu còn phải xem vào bản lĩnh của chính mình. Mà sau khi con cả của bọn họ trưởng thành, Trương gia liền nhận được phần đại lễ này. Vô luận là theo góc độ nào để suy nghĩđi chăng nữa, Trương gia đối với sự dụ hoặc này là không thể kháng cự.

Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật liên hôn, người bị hại nhất chính là Trần Huy. Trước đó hắn đáp ứng chuyển cổ phần sang danh nghĩa của Trần Ngọc Dung sảng khoái như vậy là vì nghĩ Trần Ngọc Dung vẫn sẽ nghe lời, hắn có thể tùy thời lấy lại số cổ phần này. Nhưng hiện tại Trần Dũng lại lấy nó ra để bàn điều kiện, Trần Huy cũng không có khả năng đem số cổ phần đó thu lại nữa. Mà Trần Ngọc Dung cũng nhận được cổ phần của Trương thị, nhưng đó là cam đoan cho tương lai của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ không ngây ngốc mà giao cho Trần Huy.

Trần Dũng làđang tiến thêm một bước làm suy yếu quyền lực cùng lực ảnh hưởng của Trần Huy tại Phong Diệp, vì thế không tiếc dẫn người ngoài vào. Nhưng ông ta lại giảo hoạt chỉ cho Trần Huy cóđược bề ngoài tốt, nếu năng lực của Trần Huy cao, vì sao không đánh vỡ cục diện vừa có lợi vừa có hại với ông ta này, dù sao người nắm giữ thực quyền của tập đoàn Phong Diệp chính là hắn, không phải sao?

"…… Trần Dũng làđang bảo vệ Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên……" Trần Dục Nhiên sờ sờ mũi. Từ sau khi biết Trần Cảnh Nhiên Trần Phách Nhiên có khả năng không phải người Trần gia, lại nhìn những hành vi của Trần Dũng, thật sự là cảm thấy cóđiểm buồn cười.

Hoắc Hành Nhiễm nhưng thật ra không nghĩ Trần Dũng tốt đẹp đến như vậy: "Ông ta làđang dùng hành động để làm cho Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên trung thành với mình." Từ khi có chút ý thức đã cách ly bọn họ khỏi cha mẹ ruột, một tay ôm đồm vừa dạy dỗ bọn họ vừa làm việc, để cho bọn họ chỉ thân thiết với mình ông ta. Bởi vì Trần Huy từng chống lại sự sắp xếp của ông ta màông ta liền tử bỏ hắn, cho dù Trần Huy làđứa con duy nhất của ông ta. Người đầu tiên bịđá ra khỏi trung tâm thừa kế Trần gia, kỳ thật chính là Trần Huy. Trần Huy là bị Trần Dũng dùng thủđoạn mê hoặc, còn không có quá mức khắc sâu nhận thức.

Trần Dục Nhiên đột nhiên nghĩđến một sự thật đáng sợ: Nếu cậu từ nhỏ không phải vẫn luôn biểu hiện bình thường vô năng như vậy, vậy thìđứa cháu được Trần Dũng coi trọng thực có khả năng là cậu. Cậu sẽđi lên con đường giống như của hai anh em sinh đôi, lưng đeo 'ân giáo dưỡng' của Trần Dũng, mãi không thể thoát thân……

Hoắc Hành Nhiễm đem cậu bé vừa rùng mình một cái ôm vào trong ngực, trấn an hôn hôn lên đỉnh đầu cậu: "Đừng sợ, em đã rời khỏi Trần gia rồi. Ông ta không thể khống chế cuộc sống của em nữa."

"Ông ta thực đáng sợ……" Trần Dục Nhiên chưa từng nghĩ Trần Dũng là một người thâm sâu như thế. Cậu đột nhiên nhớ lại tư liệu về Trần Thụ, không khỏi bắt đầu hoài nghi: Một người như Trần Dũng, đối với con mình còn có thể lãnh khốc vô tình, huống chi là với một người ngoài?

==========

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường: Phu phu vấn đáp

Vấn đề: Tiểu thụ có nghĩ tới phản công không?

Trần Dục Nhiên [lắc đầu]: Không có.

Hoắc Hành Nhiễm [sờ sờđầu của cậu]: Em ấy có, từ lần đầu tiên rồi.

Trần Dục Nhiên [giật mình]: Đúng nga! Khi đó cảm thấy ở trên mới không bị mệt.

Hoắc Hành Nhiễm: Nga? Sau đó anh cũng để em ở trên còn gì, không mệt.

Trần Dục Nhiên [đỏ mặt]: …… Cái loại trên đó không phải loại trên này cóđược hay không?

Hoắc Hành Nhiễm [mỉm cười]: Bất quá loại ở trên sau, Dục Nhiên vốn không có cái ý niệm đó trong đầu.

Trần Dục Nhiên [đúng lý hợp tình nhún nhún vai]: Ở trên, quá mệt mỏi.

Hoắc Hành Nhiễm [tiếp tục mỉm cười]: Cho nên, Dục Nhiên vẫn là nằm hưởng thụđi……

54. Chương 53

Sau đó Trần Dục Nhiên nghe nói Trần Dũng ở trên tiệc đính hôn của Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật tuyên bố Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên là người thừa kế của Trần gia. Đây là lần đầu tiên Trần Dũng lấy thân phận người đứng đầu Trần gia chính thức thông báo chuyện này cho xã hội thượng lưu của Thiên Khê biết.

Lúc ấy Trần Huy có sắc mặt gìđều có thể xem nhẹ, những người khác như là Ninh Thanh Thanh và Trần Ngọc Dung đều là vui vẻ ra mặt. Ninh Thanh Thanh rốt cục bật hơi nhướng mày, có thể thẳng người bày ra tư thế phu nhân đương gia Trần gia, còn lại Trần Ngọc Dung là bởi vì có thể có một phần lo lắng về nhà chồng trong tương lai – nhưng về sau Trần gia chính là do hai em trai của cô ta định đoạt!

Đối với việc này, Trần Dục Nhiên là thất bại trong mắt mọi người chỉ miễn cưỡng cười trừ, không chút để ý.

Bất quá cậu không chút để ý, nhưng có người lại cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Sau khi báo chí đăng tin Trần Dũng tự mình mở miệng thừa nhận Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên là người thừa kế Trần gia, Trần Dục Nhiên bị hai người bà lão vàông lão hàng xóm đến cửa thăm hỏi.

"Đây là ý gì?" Thanh âm âm trầm này dĩ nhiên là của ông lão chưa từng bình tâm tĩnh khí nói chuyện với Trần Dục Nhiên. Trong tay ông là một tờ báo, trên trang nhất tờ báo chính là tin tức cùng ảnh chụp tiệc đính hôn của Trần Ngọc Dung và Trương Quân Dật.

Buổi học sáng nay của Trần Dục Nhiên mười giờ mới bắt đầu, bình thường cậu sẽ trực tiếp ngủ thẳng đến chín giờ mới dậy. Nhưng sáng nay bảy giờ cậu đã nghe thấy tiếng chuông cửa, cậu còn nghĩ là mình đang nằm mơ. Nhưng tiếng chuông cửa bám riết không thôi ước chừng mười phút, cậu chậm chạp chạy tới mở cửa, trên mặt vẫn là vẻ mơ mơ hồ hồ.

Qua mắt mèo nhìn thấy hai ông bà hàng xóm, Trần Dục Nhiên mở cửa ra. Trước đó bà lão có tặng cho cậu một hộp điểm tâm, sau khi ăn xong cậu đã tự mình rửa hộp vàđem trả lại, cho đến lúc này, hai bên đã dần dần quen thuộc hơn. Trần Dục Nhiên đối với bà lão rất là có hảo cảm, cậu ở trên người bà cảm giác được sự yêu thương của trưởng bối đối với tiểu bối. Tuy rằng thái độ của ông lão thực không được tự nhiên thực không hữu hão, nhưng là không có chân chính nói những lời ác độc với cậu. Sau đó, Trần Dục Nhiên thậm chí ngay cả hỏi Hoắc Hành Nhiễm có thể cho bọn họ vào không cũng không làm được, bởi vì bà lão rất thích kéo cậu vào nhã bọn họ hỏi han ân cần, cũng nói là rất vui nếu được đến thăm nhà Trần Dục Nhiên. Hoắc Hành Nhiễm hôn cậu nói rằng cậu hãy tự quyết định.

"Em có thể mời bất cứ ai đến làm khách." Hoắc Hành Nhiễm nói, "Thậm chí là công khai quan hệ của chúng ta."

Trần Dục Nhiên nhận ý tốt của hắn. Kỳ thật công khai quan hệ gìđó, cậu cũng sẽ không cốýđi tuyên dương, nhưng nếu người có chút quan hệ tốt với cậu hỏi, cậu cũng sẽ không giấu diếm. Vì căn bản đây cũng không phải là chuyện gìđáng xấu hổ.

Bất quáông lão và bà lão vừa đến, ông lão liền chất vấn một câu như vậy. Bà lão đi theo phía sau ông một bộ muốn khuyên lại.

"…… Ông bà, chào buổi sáng." Trần Dục Nhiên bị huyết áp thấp, khi rời giường luôn có chút mơ hồ. Cậu phản ứng trìđộn mông lung cười, căn bản là không có nghe vào câu hỏi của ông lão.

"Chào cái gì buổi sáng! Cháu nói cho ta nghe một chút đây là cái chuyện gì? Vì cái gì người thừa kế Trần gia lại là hai em trai của cháu?"Ông lão táo bạo hỏi.

"Bọn họ có khả năng không phải em trai của cháu." Trần Dục Nhiên theo trực giác phản bác. Lời kia vừa thốt ra, đầu óc hỗn độn của cậu có chút thanh minh, sắc mặt nghiêm lại.

"Cái gì?" Ông lão là cỡ nào khôn khéo chứ, lập tức bắt được lỗ hổng trong lời nói của cậu. Ông cùng bà lão nhìn nhau, hồ nghi nhìn về phía Trần Dục Nhiên.

Nếu Trần Dục Nhiên nói 'Bọn họ không phải em trai của cháu', bọn họ còn có thể cảm thấy Trần Dục Nhiên không thừa nhận hai em trai sinh đôi là người của Trần gia. Như thế cũng đúng, dù sao cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cậu nói 'khả năng'? Một từ này thốt ra làm cho người ta cảm thấy quái dị.

Ông lão cùng bà lão có cùng xuất thân trong giới thượng lưu, phi thường giỏi về việc não bổ, lập tức bắt được vấn đề mấu chốt.

"…… Cháu nghĩ, đây là việc riêng của cháu." Trần Dục Nhiên chậm rãi phản ứng lại, nhẹ giọng nói. Trần Dục Nhiên tôn trọng ông lão và bà lão nhưng không có nghĩa là sẽ để cho bọn họ tùy ý tìm tòi nghiên cứu việc riêng của mình. Bất quá cậu vẫn rất kiềm chế. Loại không tiếng động làm bất hòa này, hai vị lão nhân gia đều xem ở trong mắt. Ông lão mặt nghiêm chuẩn bị nổi bão, bà lão gắt gao giữ chặt lấy ông.

"Dục Nhiên, chúng ta chỉ là quan tâm con……" Bà lão giải thích.

Nhìn vẻ mặt hiền lành cùng lo lắng của bà, Trần Dục Nhiên bình tĩnh, chậm rãi hỏi: "Vậy là cháu nên hỏi, các ngài là ai?" Cậu không phải đồ ngốc. Sau khi tiếp xúc, cậu đã nhận thấy được đôi lão phu thê này khi còn trẻ hẳn đều là những người giỏi giang, nhưng thái độ của bọn họđối với cậu đặc biệt như vậy, phỏng chừng là có nguyên nhân khác. Trần Dục Nhiên từng nghĩ là bọn họ chính là nể mặt Hoắc Hành Nhiễm vì có hợp tác với Á Thánh, nhưng hiển tại xem ra, mục tiêu của họ, hẳn là cậu.

Ông lão hừ một tiếng. Bà lão lộ ra thần sắc vừa vui vừa buồn, ánh mắt đánh giá gương mặt Trần Dục Nhiên, sáp thanh nói: "Chúng ta còn nghĩ là con sẽ không hỏi…… Dục Nhiên, chúng ta làông bà ngoại của con……"

Đinh gia lão gia tửĐinh Quốc Đống cùng Đinh gia lão phu nhân Diệp Tú.

Hơn mười năm chẳng quan tâm, nghe được tin cậu mất đi quyền thừa kế Trần gia lại tìm tới cửa? Hơn nữa trước đó vẫn luôn không nói cho cậu biết thân phận của mình? Có vết xe đổ Trần gia, Trần Dục Nhiên sẽ hiểu lầm một chút cũng không kỳ quái.

Cho nên sau khi Đinh lão phu nhân Diệp Tú nói ra thân phận, trong mắt Trần Dục Nhiên chỉ hiện lên một chút kinh ngạc rồi rất nhanh khôi phục bình tĩnh, thậm chí còn có chút đề phòng.

"Vậy sao? Nhưng chuyện của cháu, hẳn là không có quan hệ gìđến các ngài." Cậu nói. Thực may mắn thời điểm mở cửa không có thuận thếđể cho bọn họ vào nhà. Sau khi biết thân phận của hai lão, sự quen thuộc lúc trước nháy mắt biến mất, Trần Dục Nhiên chỉ muốn biết mục đích bọn họđột nhiên thân cận cậu là gì.

Tay cầm báo của Đinh Quốc Đống run lên, sắc mặt căm tức biến thành màu gan heo: "Là ta xen vào việc của người khác! Bà lão, chúng ta đi!" Nói xong, không chút do dự ném tờ báo xuống đất, xoay người rời đi.

Diệp Tú nghe Trần Dục Nhiên nói, trong mắt hiện lên một tia khổ sở, bất quá càng nhiều hơn là hiểu rõ. Bà thở dài một tiếng: "Đứa nhỏ, ta sẽ giải thích với con sau……"

Bà lắc lắc đầu, điểu theo Đinh Quốc Đống.

****

Sau khi trở thành Trần Dục Nhiên hiện tại, cậu dần dần có một ít trí nhớ của Trần Dục Nhiên trước kia. MẹđẻĐinh Di qua đời vào thời điểm Trần Dục Nhiên còn nhỏ, trong lòng của cậu, mẹ là một mỹ nhân ốm yếu, luôn thương tâm nhìn bóng dáng Trần Huy xoay người màđi, lại hết sức lên tinh thần muốn dạy dỗ Trần Dục Nhiên thật tốt. Đáng tiếc Ninh Thanh Thanh vẻ mặt kiều khiếp kia luôn mấ tay Trần Ngọc Dung xuất hiện ở gần Trần gia, không ngừng quấy rầy suy nghĩ của Đinh Di, làm cho nàng phải rơi nước mặt trước sự kinh ngạc của Trần Dục Nhiên. Sau đó hai anh em sinh đôi được sinh ra, Trần Huy ngẫu nhiên sẽ mang theo Ninh Thanh Thanh cùng con của cô ta về Trần gia, can đảm đi đi lại lại trước mặt Đinh Di, làm Đinh Di tức giận đến không thở nổi, có mấy lần thậm chí còn ngất đi. Trước lúc tám tuổi, Trần Dục Nhiên luôn bị vây quanh bởi vì thuốc.

Cậu nhớ lúc đó chỉ gặp Đinh Quốc Đống và Diệp Tú vài lần, nhớ rõ thái độ của Diệp Tú khi đóđối với cậu tốt lắm, tựa hồ có chút đau sủng cậu, Đinh Quốc Đống thì luôn trừng mắt lạnh mặt, không chút hòa nhã nào. Sau đó thân thểĐinh Di càng ngày càng yếu, Trần Dục Nhiên không còn gặp vợ chồng Đinh Quốc Đống nữa. Thẳng đến khi Đinh Di qua đời, người Đinh gia đến Trần gia hung hăng náo loạn một hồi, cậu

sợ tới mức khóc lóc phát run, nhắm thẳng trốn ra sau Trần Dũng vẫn đối với cậu coi như là hòa ái. Sau đóĐinh gia cũng không có để ýđến cậu nữa.

Có thể nói, đối với cháu ngoại duy nhất Trần Dục Nhiên này, người Đinh gia quả thật có hơn mười năm không xuất hiện trước mặt cậu rồi.

Trừ bỏđối với người mẹ còn lưu lại chút tình cảm cảm động và nhớ nhung ra, trí nhớ của Trần Dục Nhiên đối với những người Đinh gia khác gần như là không có chút gì. Cậu phá lệ không thể lý giải nổi tại sau hai lão Đinh gia đột nhiên lại xuất hiện.

Nhớđến thời điểm ngẫu nhiên gặp vợ chồng Đinh Quốc Đống ở trong tiểu khu, hiển nhiên bọn họđối với sự xuất hiện của cậu không có chút kích động nào. Tuy rằng sau tựa hồ là nhận ra cậu nhưng cũng không nói cho cậu biết thân phận.

Bất quá, có một người có thực có thể là kích động……

Sau khi học xong, trở lại tiểu khu, Trần Dục Nhiên bị ngăn lại. Cậu cũng không quá ngoài ý muốn ngẩng đầu, lẳng lặng đánh gia nam nhân trung niên trước mắt. Thân hình y cao lớn khôi ngô, nghiêm túc đứng đắn, có năm phần tương tựĐinh Quốc Đống, lại thiếu một phần cố chấp, hơn một phần ôn hòa. Y nhìn Trần Dục Nhiên, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc phức tạp.

"Dục Nhiên, đúng không? Ta làđại cữu cữu* của con, Đinh Diệp." Y tự giới thiệu.

(*): anh trai của mẹ

"Xin chào." Trần Dục Nhiên hai tay giữ chặt lấy di động trong túi quần. Trên đó còn có một tin nhắn của Hoắc Hành Nhiễm cùng một câu giải thích [nghe một chút xem bọn họ nói thế nào].

Đây là nguyên nhân vì sao Trần Dục Nhiên không có xoay người bỏđi.

Đinh Diệp nhìn biểu tình mới lạ của cậu, thở dài một tiếng: "Có thể cho ta chút thời gian không, Dục Nhiên? Ta biết trong lòng con không thể tha thứ cho chúng ta, xin nghe ta giải thích một chút."

Trần Dục Nhiên trầm mặc một lát, nhàn nhạt nói: "Mời nói."

Đinh Diệp thấy cậu nguyện ý nghe, có chút vui mừng gật gật đầu, bắt đầu êm tai nói: "Diện mạo của con rất giống với mẹ con……"

Đinh Di là con gái duy nhất của Đinh gia, ôn nhu hiện thục lại không mất hào phóng trí tuệ, từ nhỏđã cực kìđược sủng ái. Đinh Quốc Đống, Diệp Tú cùng với hai anh trai của nàng vẫn luôn phủng nàng trong lòng bàn tay mà yêu thương. Ngươi Đinh gia cảđời này hối hận nhất một chuyện, chính là mang nàng tham gia một buổi tiệc của Trần gia, làm cho nàng đối với tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa Trần Huy nhất kiến chung tình. (tình yêu sét đánh, gặp một lần đã yêu)

Sau đó Trần Dũng lại muốn liên hôn với Đinh gia, cha mẹ huynh trưởng của Đinh Di còn đang do dự, Đinh Di đã dứt khoát kiên quyết đáp ứng. Đến nay, Đinh Dệp vẫn nhớ như in biểu tình dũng cảm và chờ mong trên mặt em gái mình khi ấy, nàng cười an ủi người nhàđang lo lắng không thôi, nói không ai lại không thích bảo bối nhi của Đinh gia.

Đáng tiếc, sau khi Đinh Di kết hôn, quan hệ vợ chồng của nàng với Trần Huy xấu đến cực điểm. Nàng thành con vật hi sinh trên bàn cờ của Trần Dũng và Trần Huy. Đinh Di vẫn gạt không nói cho người nhà biết, công phu giữ bí mật của Trần Dũng cũng rất tốt. Thẳng đến khi Trần Huy và tình nhân bên ngoài sinh ra một đứa nhỏ, sự việc mới lộ ra!

Người Đinh gia đại giận! Trần Dục Nhiên bắt ép Trần Huy giải thích thêm cam đoan, đáng tiếc Trần Huy an phận được một trận sau đó còn lợi hại hơn.

Thân thểĐinh Di sau khi sinh không tốt, Đinh gia vẫn cóýđón Đinh Di đi, khuyên Đinh Di ly hôn với Trần Huy. Đinh gia tuyệt không để ýđến chuyện có mất mặt hay không, chỉ cần Đinh Di có thể vui vẻ làđược, nhưng Đinh Di luyến tiếc Trần Dục Nhiên. Bởi vì Trần Dũng lên tiếng, Trần Dục Nhiên là con cháu Trần gia, tuyệt đối không thể bịĐinh gia mang đi. Hơn nữa Đinh Di yêu Trần Huy, nàng thủy chung tồn tại ảo

tưởng, hy vọng có một ngày Trần Huy có thể quay đầu. Đáng tiếc thẳng đến khi chết, nguyện vọng của nàng cũng không thực hiện được.

Đinh Quốc Đống bề ngoài nghiêm túc, nhưng trong lòng thương yêu nhất chính làđứa con gái út Đinh Di này. Đinh Di ở Trần gia không sống tốt lại không muốn rời đi, ông cực kỳ tức giận. Trần Dục Nhiên là con của Trần Huy, bởi vì sinh cậu màĐinh Di cũng bịthương thân mình, Đinh Quốc Đống đối với cậu không có sắc mặt tốt nào. Nhưng thấy cậu dần dần lớn lên, ngũ quan hình dáng đều giống Đinh Di, trong lòng cũng buông lỏng.

Nhưng theo bệnh tình của Đinh Di ngày càng tăng, Trần Dũng phong tỏa tin tức không cho Đinh gia biết, chỉđể cho bác sĩ hết sức cứu chữa. Đinh Di cũng vì không muốn người nhà lo lắng mà cố gạt. Chờđến khi tin tức Đinh Di chết bệnh truyền ra, đối với người Đinh gia chính là sét đánh giữa trời quang, bọn họ thậm chí còn không kịp gặp mặt Đinh Di lần cuối. Đinh Quốc Đống lúc đó bệnh tim tái phát ngất xỉu, Diệp Tú cũng không chống đỡđược, trực tiếp được đưa vào bệnh viện. Hai người chị dâu của Đinh Di ở bệnh viện chăm sóc hai bị lão nhân gia, hai anh em Đinh Diệp Đinh Hạo phẫn nộđến tìm Trần gia nói lý lẽ, quan hệ với Trần gia lập tức đổ vỡ.

Hai anh em không phải không nghĩđến chuyện mang Trần Dục Nhiên đi, nhưng Trần Dục Nhiên đối với bọn họ xa lạ, chỉ thân thiết với Trần Dũng, Trần Dũng cũng kiên quyết không để người đi. Bọn họ không có biện pháp nào, vìđứa con duy nhất của em gái, chỉ có thể bàn điều kiện với Trần Dũng, đểông ta đối xử tử tế với Trần Dục Nhiên, nếu không người Đinh gia sẽ không để yên. Trần Dũng đồng ý. Kỳ thật cho tới nay, Trần Dục Nhiên mới chính là nguyên nhân Đinh gi cố nén ý nghĩ trả thù.

Bất quá sau đó lại bởi vì tình huống thân thể của hai lão Đinh gia, trừ bỏ vợ chồng Đinh Hạo ở lại trong nước chủ trìđại cục, vợ chồng Đinh Diệp đưa bọn họ ra nước ngoài tĩnh dưỡng. Trần Dũng vì phòng Đinh gia trả thù, vẫn cóý vô tình xa lánh thế lực Đinh gia ở Thiên Khê. Đinh Hạo cô chưởng nan minh*, chỉ có thể chuyển việc làm ăn đến thành phố khác. Y từng thử xem tình huống của cháu ngoại trai Trần Dục Nhiên, nhưng thứ nhất là do Trần Dũng đề phòng, thứ hai là Trần Dục Nhiên căn bản không tín nhiệm người nhị cữu chưa gặp được vài lần này, Trần Dũng nói một câu so với Đinh Hạo nói trăm câu còn có tác dụng hơn. Tính tình Đinh Hạo lạ giống y hệt Đinh Quốc Đống, tuổi gần với Đinh Di, thuở nhỏ hai anh em lại thân cận, trong lòng cũng có chút giận chóđánh mèo Trần Dục Nhiên, cảm thấy cậu liên lụy đến Đinh Di. Lại thấy Trần Dục Nhiên không chút nào cảm kích, thường xuyên qua lại, y cũng căm giận bất bình từ bỏ. Nhưng nhiều năm qua, người Đinh gia vẫn là thông qua các loại phương thức quan tâm đến Trần Dục Nhiên, nhưng mỗi lần Trần Dục Nhiên đều phản ứng vô cùng lãnh đạm, đối với người Đinh gia luôn một bộ sợ hãi không kịp chạy, làm cho bọn họ dần dần tâm sinh bất mãn.

(*): một bàn tay không vỗ ra tiếng, một mình khó làm thành việc

"…… Hàng năm đều có chuẩn bị quà sinh nhật, quà Noel, quà mừng năm mới cho con, còn có rất nhiều thư mà bà ngoại viết cho con……"Đinh Diệp chậm rãi nói, đáy mắt kết thành một khối băng, "Con không phải là không trả lời, chính là chỉ trả lời một câu 'Cám ơn' hoặc là'Không cần lo lắng'…… Hiện tại xem ra, tất cả những thứđó con đều không nhận được…… Hảo, một, cái, Trần, gia!" Một câu cuối cùng chính là nghiến răng nghiến lợi.

Trần Dục Nhiên nghe vậy thì trầm mặc không nói, không biết nên thở dài hay là cười khổ, tâm tình thật sự phức tạp. Chuyện Đinh hia, cậu vẫn hoàn toàn chẳng hay biết gì. Trần Dũng, thật sự là làm được rất tuyệt. Ông ta cứ như vậy liền khẳng định cậu cùng Đinh gia đời này đều không qua lại với nhau sao?

"Mấy năm nay, thế lực của Đinh gia ở Thiên Khê không lớn như trước, nhưng không có nghĩa là chúng ta ngồi không……"Đinh Diệp oán hận nói, "Vô luận con nghĩ như thế nào, có thừa nhận mình là cháu ngoại của Đinh gia hay không, nhưng những thứ mà con cùng mẹ con nên có, chúng ta đều phải đòi lại! Cho dù có vứt xuống biển cũng không thể tiện nghi cho người Trần gia! Không cho phép con cầu tình cho Trần gia!"

Trần Dục Nhiên sờ sờ cái mũi, cảm thấy vịđại cữu này thật sự là suy nghĩ nhiều rồi.

"Đại cữu cữu, con nghe ngài nói xong rồi, có phải bây giờ ngài cũng nên nghe con nói không……" Trần Dục Nhiên nhìn Đinh Diệp, chậm rãi nói.

55. Chương 54

Trần Dục Nhiên đem cuộc sống mấy năm nay ở Trần gia hai năm rõ mười nói hết ra, khẩu khíđạm mạc tựa nhưđang nói chuyện của người khác vậy.

Biểu tình Đinh Diệp theo lời tự thuật của cậu mà chợt xanh chợt trắng, tay hết nắm chặt rồi lại thả lỏng rồi lại nắm chặt. Chờ Trần Dục Nhiên nói xong, mặt y đãâm trầm đến mức có thể vắt ra nước. Y nhìn Trần Dục Nhiên, trong mắt hiện lên sự tự trách vàđau lòng.

"…… Cho nên, ngài không cần lo lắng con sẽ cầu tình cho Trần gia. Vô luận các ngài muốn làm gì Trần gia, con cũng sẽ không ngăn cản. Nhìn Trần gia không hay ho, con thậm chí còn có thể vỗ tay tỏý vui mừng." Trần Dục Nhiên bình tĩnh nói.

"…… Là chúng ta đối với con sơ sót……" Thanh âm Đinh Diệp khàn khàn. Nhiều năm như vậy, chỉ cần Đinh gia điều tra một chút là có thể biết tình cảnh của Trần Dục Nhiên. Nhưng là bọn họđã xem nhẹ, thấy Trần Dục Nhiên gần gũi với Trần Dũng, liền nghĩ rằng Trần Dũng sẽ không bạc đãi cậu. Bởi vì loại suy nghĩ tự cho làđúng này, cháu trai duy nhất của Đinh gia đã bị bắt nạt hơn mười năm ở Trần gia, xin giúp đỡ cũng không có ai giúp.

Nguyên bản Đinh Diệp còn bởi vì trước đó Trần Dục Nhiên tỏ ra lãnh đạm đề phòng mà cảm thấy không vui, lúc này chỉ còn lại sựáy náy.

Trần Dục Nhiên lắc đầu: "Con không cóý chỉ trích các ngài, chỉ là muốn cho mọi người thấy lập trường của con." Kỳ thật cho dù mọi sự tình đều được nói rõ, cảm giác của Trần Dục Nhiên đối với Đinh gia vẫn như cũ không có bao nhiêu biến hóa. Dù sao xa cách nhiều năm, hơn nữa chuyện cũng đã xảy ra rồi, hiện tại nói cái gì cũng đều vô dụng. Bảo Trần Dục Nhiên đối với một nhà ngoại đột nhiên xuất hiện này tình cảm thâm hậu, vậy thì cũng quá khó xử với cậu rồi.

Đinh Diệp nhìn khuôn mặt Trần Dục Nhiên không có quá nhiều cảm xúc, cũng biết sự tình chỉ có thể dần dần sẽđến. Việc cấp bách chính là uyển chuyển nói với cha và mẹ mấy năm nay Trần Dục Nhiên phải chịu ủy khuất như thế nào. Bởi vì nguyên nhân thân thể, bọn họ che dấu không ít chuyện về Trần Dục Nhiên với hai vị lão nhân gia. Ngay từđầu là sợ bọn họ bởi vì Trần Dục Nhiên lãnh đạm mà thương tâm, sau lại mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp nên vẫn lựa chọn giấu diếm, sợ hai vị lão nhân gia sẽ tức giận công tâm, bệnh cũ tái phát. Cho nên hai vị lão nhân gia cho đến nay vẫn hiểu lầm Trần Dục Nhiên. Nhưng làđãđến lúc nên nói cho bọn họ chân tướng rồi.

"Ta nghe nói, hiện tại con đang ở cùng một chỗ với một nam nhân?"Đinh Diệp đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan gì đến Trần gia.

Trần Dục Nhiên giật giật, mi gian hiện lên một chút bảo hộ cùng cẩn thận: "…… Thì sao ạ?"

"Là tổng tài của Á Thánh, Hoắc Hành Nhiễm?"Đinh Diệp thử thăm dò hỏi.

Trần Dục Nhiên không nói gì, chỉ gắt gao nhìn Đinh Diệp.

Đây là cam chịu. Đinh Diệp không thể tưởng được đây lại là sự thật. Hơn nữa nhìn thái độ của Trần Dục Nhiên, xem ra tình cảm đối với Hoắc Hành Nhiễm không hề nhạt.

"Hắn không phải là một nam nhân đơn giản."Đinh Diệp than nhỏ. Đinh gia sống ở nước ngoài đã lâu, quan niệm cũng vô cùng thoáng. Y cũng không để ýđối tượng của cháu ngoại trai mình là một nam nhân. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm…… Hoắc gia kinh thành, hồ nước này quá sâu. Cho dùĐinh gia có táng gia bại sản cũng không nhất định có thể giúp đỡ hoặc cam đoan bảo vệđược Trần Dục Nhiên. Hơn nữa, Đinh Diệp không tin loại con cháu thế gia này sẽ nghiêm túc đối với tình yêu đồng tính. Hoắc Hành Nhiễm không có thuần túy như vậy.

"Anh ấy đối với con tốt lắm, con tin tưởng anh ấy." Trần Dục Nhiên thản nhiên nói, trong đôi mắt sạch sẽ trong suốt không hề có một tia tạp niệm.

Đinh Diệp cảm giác thực phức tạp. Trần Dục Nhiên không chỉ có bề ngoài giống nhưĐinh Di, mà ngay cả sựơng ngạnh này cũng phi thường tương tự. Chỉ hy vọng Hoắc Hành Nhiễm không cần giống như Trần Huy, cuối cùng làm người ta thất vọng.

“Nếu như vậy, con phải biết tự chăm lo cho bản thân.”Đinh Diệp bất đắc dĩ gật đầu, “Từ nay về sau, nếu có chuyện gì, không cần quên Đinh gia. Ta cam đoan với con, chúng ta sẽ làm hết sức. Về phần Trần gia…… Bọn họ bạc đãi con, vậy thì phải trả giáđại giới, nhất định!” Một câu cuối cùng tràn ngập sựâm ngoan.

Trần Dục Nhiên nhìn Đinh Diệp chân thành lại rất muốn bồi thường cho cậu, nghĩ nghĩ nói: “Cảm ơn.” Nhưng cậu cũng không có gật đầu đáp ứng hay lắc đầu cự tuyệt. Cậu đối với Đinh gia tạm thời còn chưa có gìđể tín nhiệm.

“…… Thỉnh thoảng hãy đến thăm ông bà ngoại con. Nếu không phải trong lòng vẫn như cũ nhớ thương con, bọn họ cũng sẽ không về nước.”Đinh Diệp thở dài nói. Đến sống ở tiểu khu gần đại học Thiên Khê vì nơi này hoàn cảnh rất tốt, nhưng quan trọng hơn vẫn là Trần Dục Nhiên đang học tại đại học Thiên Khê.

“…… Ân.” Trần Dục Nhiên chậm rãi gật đầu.

****

Sau khi Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế, người đầu tiên của Trần gia đến tìm cậu là Trần Huy.

Đây cũng thật là một vị khách cực kỳít đến! Nhiều năm qua Trần Huy vẫn luôn thờiđối với Trần Dục Nhiên, một mình nói chuyện lại càng chưa từng có. Lúc này đây Trần Huy cư nhiên lại trực tiếp ngăn chặn Trần Dục Nhiên ởđại học Thiên Khê, không nói hai lời liền kéo cậu vào quán cà phêđối diện trường.

Thoạt nhìn thì gãđã cùng ông chủ quán cà phê sắp xếp tốt rồi. Hai người trực tiếp đến một phòng nhỏ trên lầu hai.

Vừa vào đến không gian kín đáo, Trần Huy rốt cuộc che dấu không được sự tức giận trên mặt, chất vấn nói: “Là mày đi tìm Đinh gia?”

Trần Dục Nhiên miễn cưỡng tựa vào ghế sô pha, đối với chất vấn không đầu không đuôi của Trần Huy, cậu có chút trìđộn nghiêng đầu hỏi lại: “Cái gì?” Vẻ mặt không chút đểý.

“Đinh gia đến tìm tao đòi di sản của Đinh Di, là mày giựt dây!” Trần Huy vỗ bàn, cả giận nói!

Này đối với gã mà nói quả thực chính là sét đánh giữa trời quang! Hiện tại hoàn cảnh của gãở trong Phong Diệp càng ngày càng gian nan. Vừa là vì cổ phần của công ty phải chia ra, vừa là vì Trần Dũng cũng lui về sau, gã không còn đủ uy thếđể quản lý ban giám đốc cùng cấp dưới cao tầng nữa. Gãđã gấp rút làm ra thành tích để làm cho mọi người tâm phục khẩu phục. Nhưng bởi vì không cóđược sửủng hộ, sách lược cải cách phát triển của gã bị chống lại, bộ tài vụ căn bản không cho gã dự toán dư thừa để thi hành phương án đó. Vì dã tâm của gã, gã cần một số lớn tiền tài. Trần Dũng đem di sản của Đinh Di cho gã vốn có thể giải quyết một chút khẩn cấp, nhưng Trần Huy không nghĩ tới Đinh gia đột nhiên tìm tới cửa, đòi lại di sản của Đinh Di!

Di sản của Đinh Di vốn lúc đầu là lưu lại cho Trần Dục Nhiên, nhưng bởi vìĐinh Di bị Trần Huy cản trở nên cuối cùng không thể làm di chúc, chuyện này chỉ là nói miệng. Cho nên lúc trước khi Trần Huy sử dụng số tiền này không hề có một chút do dự nào. Chưa từng nghĩĐinh Di đã lưu lại một bản hồ sơ, trước khi Đinh Di được gả vào Trần gia đã bí mật đi công chứng toàn bộ của hồi môn của Đinh Di, cho dù là một chiếc hoa tai trân châu cũng cóđăng ký trong phần hồ sơđó. Dưới sự khuyên bảo của Đinh gia, Đinh Di cũng đã sớm ký một phần văn kiện có hiệu lực pháp luật, cho thấy của hồi môn của nàng sẽ do con gái ruột của nàng kế thừa. Trách không được năm đóĐinh Di không có phản đối khi Trần Huy không đồng ý việc lập di chúc, bởi vì nàng sớm đãđể lại đường lui cho đứa con của mình!

Ai cũng thật không ngờ, người Đinh gia nhân luc trước đã phòng ngừa chu đáo, sẽở thời điểm Trần Huy cần dùng tiền nhất mà cho gã một đao như vậy!

Hơn nữa của hồi môn của Đinh Di không chỉ có năm trăm ngàn, tính cả châu báu trang sức, tài khoản tiết kiệm, tính ra đã lên tới hàng triệu!

Trần Huy không phải là không thể lấy ra số tiền đó. Nhưng nếu lấy số tiền đó ra lúc này, gã lập tức sẽ nguyên khíđại thương! Người Đinh gia thái độ rất cứng rắn, gãđuối lý, căn bản không có mặt mũi nào biện hộ với bọn họ. Chuyện này làm cho gã gấp đến độ giống như kiến bò chảo nóng!

Ninh Thanh Thanh thấy gã sốt ruột, cô ta trong lòng cũng sốt ruột theo. Trần Huy không quan tâm đến trang phục cùng đồ phụ kiện của nữ nhân, nên lúc trước khi Ninh Thanh Thanh gả vào Trần gia, châu báu trang sức Đinh Di để lại cơ hồ toàn bộđều bị cô ta thu vào tay. Nhìn những châu báu trang sức hoa mỹ tinh xảo vô giá này, Ninh Thanh Thanh cũng không cố kỵ chuyện dùng đồ của người chết sẽ xui xẻo gìđó, không chút khách khí liền nhận hết. Mấy năm nay, cô ta gạt Trần Huy không ít chuyện, tiền này đều là bán những đồ trang sức đó mà cóđược. Nếu Trần Huy bắt cô ta phải lấy ra, cô ta căn bản không thể lấy ra được chút nào!

Vì thế cô ta ra chủý với Trần Huy. Nếu Trần Dũng có thểép Trần Dục Nhiên ký bản từ bỏ quyền thừa kế, bắt cậu từ bỏ quyền thừa kế tập đoàn Phong Diệp, vì cái gì bọn họ không thể bắt Trần Dục Nhiên ký bản chứng minh từ bỏ của hồi môn của Đinh Di? Dù sao trong văn kiện của Đinh Di có viết là của hồi môn của nàng là toàn bộ lưu lại cho con gái nàng.

Trần Huy như lấy lại được sức sống, lập tức tìm tới Trần Dục Nhiên!

Gã thậm chí hoàn toàn không nghe Trần Dục Nhiên biện giải, sau khi chất vấn liền trực tiếp định tội cậu, lấy ra một phần giấy tờ chứng minh từ bỏ quyền sở hữu di sản của Đinh Di!

"Cư nhiên giúp đỡ người ngoài đến đối phó với cha mày!" Trần Huy cực độ bất mãn, "Mày nhanh ký tên vài phần văn kiện này, bằng không mày đừng mơ tao sẽ nhận đứa con là mày!"

Ở trong lòng Trần Huy, Trần Dục Nhiên vẫn luôn bình thường vô dụng, khát vọng được gã coi trọng. Vìđể có thể nhận được sự nhận thức của Trần Dũng cùn gã, cái gì cũng đều có thể dễ dàng tha thứ thỏa hiệp. Lúc trước ký bản từ bỏ quyền thừa kế, không phải làđã thuyết minh điểm này sao?

Ánh mắt Trần Dục Nhiên nhìn Trần Huy cùng với nhìn người xa lạ không có gì khác nhau, cảm thấy bộ dáng giương nanh múa vuốt của gã phi thường buồn cười. Lúc này Trần Huy làm sao có nửa điểm hăng hái bình thường? Bất quá một cái di chúc nho nhỏ, đã muốn gấp đến độ này rồi.

Nghe được lời uy hiếp của Trần Huy, cậu nhịn không được xì một tiếng nở nụ cười: "Vậy ông không tiếp thu tôi là được, tôi cũng chả hiếm lạ."

Trần Huy cực kỳ kinh ngạc: "Cái gì?" Gã nghĩ lỗ tai của mình có vấn đề rồi.

Trần Dục Nhiên bình tĩnh gõ gõ tay lên mặt bàn: "Ông có nhận tôi hay không chả có liên quan gìđến tôi cả. Phần văn kiện này, tôi sẽ không ký."

Sắc mặt Trần Huy bây giờ chuyển thành màu gan heo, gã phẫn nộ chỉ vào Trần Dục Nhiên: "Mày cái đồ mất dạy! Mày nghĩ rằng tao sẽ không dám tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con với mày sao?"

"Tùy ông." Trần Dục Nhiên nhún nhún vai, "Cho đến ngày hôm nay, ông cảm thấy tôi vẫn còn quan tâm đến chuyện tên tuổi của Trần gia sao?"

Trần Huy tức điên lên, hét lớn: "Tao là cha của mày!"

"Cha tôi?" Trần Dục Nhiên cười lãnh đạm, "Thời điểm mẹ sinh bệnh thìông ởđâu? Thời điểm tôi sinh bệnh ông ở nơi nào? Thời điểm tôi bị Trần Ngọc Dung khi dễông ởđâu? Thời điểm tôi bị Ninh Thanh Thanh cắt xén tiền sinh hoạt phíông ở nơi nào? Thời điểm tôi bị bắt phải từ bỏ quyền thừa kế thìông lại đang ởđâu? Ông là cha tôi kiểu gì vậy?"

Cậu nhìn Trần Huy, giống như trong nháy mắt từ một con mèo lười biến thành một con mãnh hổ, cả người tản mát ra khí thế trầm ổn sắc bén! Trần Huy chưa từng thấy con mình lộ ra biểu tình như vậy, nhưng lại bất giác lùi về phía sau từng bước!

Ý thức được động tác của mình, Trần Huy nổi điên: "Mày nói hưu nói vượn! Tao là cha mày! Mày phải nghe lời tao!" Gã bị chất vấn đến không thể nói gìđể chống đỡ, không khỏi cường ngạnh nói!

"Ông, mơ, đi!" Trần Dục Nhiên nâng cằm lên, lạnh lùng cho gã ba chữ.

"Mày!" Trần Huy hoàn toàn bị chọc giận, phản xạ tính giơ tay muốn đánh Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên trực tiếp vươn tay chắn lại, hắt cốc nước lên mặt Trần Huy!

Trần Huy từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, biểu tình phẫn nộđọng lại trên mặt, khó có thể tin trừng lớn mắt.

Trần Dục Nhiên lùi đến cạnh cửa, ung dung nhìn Trần HUy: "Đem tất cả những gì mẹđể lại trả lại toàn bộ cho tôi! Nếu không trả, tôi không ngại đểông ngoại và cữu cữu kiện ông ra tòa! Không biết người đứng đầu tập đoàn Phong Diệp có chịu để mất mặt như vậy không?"

56. Chương 55

Trần Huy bức ép không thành, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Dục Nhiên thản nhiên nghênh ngang rời đi.

Gã biết mình đã mất đi tính nhẫn nại khi Đinh gia bắt gã phải trả lại toàn bộ di sản của Đinh Di. Một khi người Đinh gia thật sự kiện gã ra tòa, người đang quản lý tập đoàn Phong Diệp mà lại đi tham ô di sản của vợ cũ là gã tất nhiên sẽ bịđạp xuống ngựa. Bởi vì Trần Dũng bị mất hết mặt mũi mà tập đoàn Phong Diệp cũng sẽ vậy.

Trần Huy đem toàn bộ lửa giận đối với Trần Dục Nhiên phát tiết trên người Ninh Thanh Thanh, khi về nhà không nói hai lời liền tát cho Ninh Thanh Thanh một cái trước mặt mọi người: "Nhìn chuyện tốt của côđi!"

Trần Dục Nhiên đối với Trần Huy là chán ghét đến cực điểm, có một nguyên nhân là vì Ninh Thanh Thanh cắn xén tiền sinh hoạt phí của cậu! Trần Huy không thèm để ýđến Trần Dục Nhiên, nhưng đãi ngộ cơ bản của một đứa trẻ trong Trần gia, gã cũng chưa từng nghĩ tới chuyện phải quá khắt khe, dù sao cũng là con trai cả của gã. Chỉ cần không chạm đến ích lợi của gã, gã tự nhận mình là một tộc trưởng rộng lượng. Ninh Thanh Thanh vẫn luôn bày ra một bộ có thể tiến lùi và có chừng mực trước mặt gã. Trước đó có lời đồn Ninh Thanh Thanh đối xử với Trần Dục Nhiên không tốt, ngay cả những đồ dùng trong phòng Trần Dục Nhiên cũng gian lận, Trần Huy tuy rằng không quá tin tưởng những vẫn tự mình kiểm tra một lần, kết quả phát hiện căn bản không có vấn đề gì cả. Nhưng hôm nay lời nói chuẩn xác của Trần Dục Nhiên còn trở thành lý do để chỉ trích Trần Huy. Trần Huy đột nhiên nghĩ có thể là mình bị chính vợ cùng con gái bắt tay lừa bịp! Cho nên gãđương nhiên sẽ giận cho đánh mèo!

Nhưng Ninh Thanh Thanh bình thường đối với Trần Huy chính là trăm y ngàn thuận, cúi đầu làm thiếp lúc này đây không hề có chút nhẫn nhục chịu đựng nào. Bà ta che một nửa bên mặt bịđánh sưng vù lên thất thanh khóc, hét lớn kêu người hầu đi tìm thiếu gia tiểu thư cầu cứu!

Nay con gái của bà ta sắp sửa gả vào Trương gia, hai đứa con trai danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Trần gia, Ninh Thanh Thanh lo lắng mười phần!

Trần Huy là một người ưa bạo ngược gia đình, sau khi cưới bà ta về cũng không thiếu những lần ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, nay chẳng qua là thời kì quáđộ quản lý Phong Diệp, bỏ qua thái độ không thích gã của Trần Dũng, nói không chừng Trần Huy về sau còn phải xem sắc mặt của bà ta! Ninh Thanh Thanh cũng sẽ không giống như trước kia, mặc gã ta cần ta cứ lấy!

Trần Huy hoàn toàn không ngờ sẽ có một ngày Ninh Thanh Thanh phản kháng mình! Lần đầu tiên gã phát hiện ra trong mắt vợ kế của mình có sự khinh thịđối với gã! Gã lập tức nhìn thấy suy nghĩ của bà ta!

Đầu tiên làđứa con gã vẫn khinh thường, bây giờ lại đến vợ kế vẫn luôn ôn nhu săn sóc, một người hai người đều giống như muốn tạo phản, xem người làm cha làm chồng như gã là việc không đáng lo, cự tuyệt phản kháng gã rất rõ ràng!

Trần Huy nhất thời giận đến đỏ mắt, lại giơ tay lên đánh Ninh Thanh Thanh: "Các người đều làm phản rồi có phải hay không?"

Biệt thự Trần gia nháy mắt một mảnh hỗn loạn, tiếng la khóc, tiếng thét chói tai, tiếng mắc nhiếc tức giận xen lẫn nhau, ngay cả nhà chính của Trần Dũng cũng bị kinh động đến!

Nhìn thấy tình huống của Trần Huy và Ninh Thanh Thanh, Trần Dũng quả thực là giận không thểát!

"Dừng tay!"Ông vội vàng quát Trần Huy, bảo Trần Thụ qua ngăn Trần Huy lại, rồi trách mắng đám người hầu đang sợ tới mức phát run, "Còn không nâng phu nhân của các ngươi dậy, đưa cô ta về phòng nghỉ ngơi!"

Hai gò má Ninh Thanh Thanh sưng đỏ, khóc sướt mướt được dìu lên lầu. Sự sợ hãi của bà ta đối với Trần Dũng giống như làđã khắc vào trong xương tủy rồi, hoàn toàn không dám phản kháng. Thời điểm lên lầu bà ta nhìn cũng không thèm nhìn Trần Huy lấy một cái.

Trần Dũng giơ quải trượng lên dùng sức đánh lên người Trần Huy: "Mày xuất sắc quá nhỉ? Ngay cả nữ nhân của mày cũng đánh?"

Trần Huy bình tĩnh lại rồi có chút hối hận. Gãđang phiền não làm thế nào để giải thích với Trần Ngọc Dung và hai anh em sinh đôi. Kỳ thật gã cũng biết hiện tại gã không thể làm gì con trai con gái của gã, ngay cả Trần Dục Nhiên vốn nghĩ bình thường vô năng cũng không thể.

"Ba, con không phải cố ý, chính là nhất thời mụ mị……"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Trần Dũng hỏi. Kỳ thật ông đãđoán được một chút. Chuyện người Đinh gia đòi Trần Huy trả lại di sản của Đinh Di, Trần Dũng đều biết hết. Ông cũng có dựcảm Trần Huy sẽ xuống tay với Trần Dục Nhiên. Hiện tại xem ra, Trần Huy là vô công mà phản.

Trần Huy vô kế khả thi, hai năm rõ mười đem những gì nói chuyện với Trần Dục Nhiên kể lại cho Trần Dũng.

Trần Dũng sắc mặt như hồ nước sâu, trong lòng vì mình tiên hạ thủ vi cường bức Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế mà cảm thấy vừa lòng. Ông chỉ biết, có sựủng hộ của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên sẽ trở thành một chuyện xấu. Quả nhiên, trừ bỏ Hoắc Hành Nhiễm, hiện tại ngay cảĐinh gia cũng trở thành hậu thuẫn của Trần Dục Nhiên.

Trước mắt Đinh gia đã chọn một ngày để chính thức công khai thừa nhận Trần Dục Nhiên là cháu ngoại trai duy nhất của Đinh gia, có thể thừa kế 8% cổ phần của tập đoàn Đinh thị.

Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế Phong Diệp, Hoắc Hành Nhiễm cùng Đinh gia cũng không có gìđể lấy cớ tham gia sự vụ bên trong Phong Diệp nữa. Cho dù cóđối nghịch với Trần gia, nhưng một người mới đến, một người không có mấy thế lực ở Thiên Khê, Trần gia cũng không e ngại. Trần gia cùng Trương gia lại kết thành liên minh, những thế lực muốn sống yên ở Thiên Khê cũng đều phải suy nghĩ ba phần. Hơn nữa, Trần Dũng không tin bọn họ sẽ vì Trần Dục Nhiên ở Trần gia không nhận được đãi ngộ công bằng mà toàn lực đối phó Trần gia.

Trần Dũng bức Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế Phong Diệp, nhưng không có bắt Trần Dục Nhiên từ bỏ quyền thừa kế di sản của Đinh Di mà là chuyển cho Trần Huy, mượn sức người khác làm suy yếu Trần Huy. Cho dù hiện tại người Đinh gia không xuất hiện, ngày sau Trần Dũng cũng sẽ bắt bọn họ phải xuất hiện. ĐểĐinh gia nhận lại di sản của Đinh Di, Trần gia cùng Đinh gia sẽ càng thêm không còn liên quan nữa. Nếu Đinh gia đủ hào phóng đem di sản trả lại của Trần Dục Nhiên, cũng có nghĩa Trần Dục Nhiên đã nhận được bồi thường, mất đi cái cớđể trả thù Trần gia.

"Ba, con nên làm cái gì bây giờ?" Vẫn cảm thấy Trần Dũng không muốn buông tha cho gã, bằng không ông cũng sẽ không thật sự buông tay để cho gã toàn quyền quản lý Phong Diệp. Trần Huy vẫn như cũ kỳ vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của Trần Dũng.

"Nếu anh ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng không xử lýđược, không bằng trực tiếp giao Phong Diệp cho Cảnh Nhiên cùng Phách Nhiên đi." Trần Dũng nghiêm khắc nói.

Trần Huy nghẹn lời.

"Anh ngay cả nữ nhân của anh cũng đánh, tốt nhất ngẫm lại xem nên giải thích với Dung Dung và Cảnh Nhiên Phách Nhiên như thế nào đi." Trần Dũng nhắc nhở gã.

Một câu này không thể nghi ngờ chính là họa vôđơn chí*. Trần Dũng sắc mặt càng ngày càng như tro tàn.

(*): tai bay vạ gió

Trong mắt Trần Dũng hiện lên sự vừa lòng. Chuyện này tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng nhất định sẽ làm nên vết nứt sâu sắc giữa hai anh em sinh đôi và Trần Huy.

Hết thảy đều theo hướng màông muốn. Phi thường tốt.

****

Hỗn loạn ở Trần gia tạm thời không đề cập đến.

Trần Dục Nhiên hung hăng phản kích yêu cầu vô lý của Trần Huy, trong lòng có chút hết giận. Cậu không thể tưởng được động tác của Đinh gia lại nhanh như vậy.

Kỳ thật từ sau ngày nói chuyện với Đinh Diệp, khi gặp lại Đinh Quốc Đống và Diệp Tú, cậu cảm thấy đặc biệt phức tạp.

Diệp Tú cũng mặc kệ, hai mắt hồng hồng trực tiếp đi tới ôm Trần Dục Nhiên: "Để con phải chịu khổ rồi, cháu ngoan……"

Đinh Quốc Đống âm thầm sinh hờn dỗi, lại không biết là nhằm vào ai.

Trần Dục Nhiên cảm thấy không biết phải làm sao. Chắc là nhìn ra cậu không được tự nhiên, thái độ của hai vị lão nhân gia đối với cậu dần dần tự nhiên hơn chút, cũng không cố nói cái gì nữa, chỉ thường xuyên quan tâm đến chuyện ăn, mặc, ở, đi lại của cậu.

Đối với chuyện của cậu và Hoắc Hành Nhiễm, hai lão thật không có phản đối, chính làĐinh Quốc Đống không được tự nhiên xoay quanh nói một câu: "Ở nhà người khác là chuyện không được hay cho lắm, không bằng dọn vềđây ở, nếu muốn đi qua đấy cũng gần thôi."

Trần Dục Nhiên biết bọn họ cóý tốt, nhưng trong đáy lòng cậu, cậu vẫn muốn ở nhà của Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm không có ngăn cản Trần Dục Nhiên thân cận với người Đinh gia, nhưng với đề nghị của Đinh Quốc Đống, hắn chỉ mỉm cười, sau đó suốt đêm 'yêu' Trần Dục Nhiên bảy lần, làm cho cậu hoàn toàn không thể thẳng được thắt lưng. Đây chính làý tứ phản đối.

Nhưng không phải cậu không cóđáp ứng sao? Trần Dục Nhiên khcó không ra nước mắt xoa xoa thắt lưng bủn rủn.

Bất quá quan hệ của Trần Dục Nhiên với người Đinh gia quả thật là cóđiểm dịu đi.

Về chuyện di sản của Đinh Di, Đinh gia là tình thế bắt buộc. Bọn họ thậm chí còn đưa cho Trần Dục Nhiên một chồng văn kiện, muốn cho cậu xem trước toàn bộ di sản của Đinh Di.

"…… Trần Huy nhất định phải đem trả lại di sản. Không có bất cứđường nào cho gã cò kè mặc cảđâu." Nhị cữu tính tình ngay thẳng Đinh Hạo cảm thấy thực có lỗi với cháu ngoại trai, đối với sựủng hộ Trần Dục Nhiên liền tăng lên thành một độ cao thần kỳ. Y cơ hồ không hềđề nặng Trần Dục Nhiên, để cho cậu nhận tài sản của Đinh Di.

Trần Dục Nhiên khuyên can mãi mới nói được Đinh Hạo tạm hoãn chuyện này.

"Con chỉ muốn lấy lại những gì chân chính thuộc về mẹ thôi." Cậu nghĩ như vậy.

Người Đinh gia không nói gì, bất qua quay đầu lại lập tức xuống tay với Trần Huy, hiệu suất cao đến mức làm người ta phải giật mình.

Nguyên nhân thái độ của Đinh gia khi đối mặt với Trần Huy là vì chỉ như vậy Trần Dục Nhiên mới có thểđúng lý hợp tình cùng giàu tính công kích. Cậu đột nhiên ý thức được, tuy rằng người Trần gia thực giả dối, nhưng vẫn luôn có một người luôn vì cậu mà suy nghĩ, đến chết vẫn luôn yêu thương cậu, đó chính mẹ cậu. Cậu không nghĩ bởi vì mình không thèm để ý mà tất cảđồ của mẹ sẽ rơi vào trong tay người Trần gia. Bọn họ không xứng!

****

Thứ sáu, thời điểm Hoắc Hành Nhiễm trở về, Trần Dục Nhiên đang ở trong bếp nấu cơm.

Ăn qua nhiều đồăn Hoắc Hành Nhiễm làm như vậy, Trần Dục Nhiên trừ bỏ thuần thục nhất là rán trứng ra thì tựa hồ không có chút kỹ năng nào khác. Cho nên khi rảnh cậu bắt đầu lấy thực đơn ra nghiên cứu, cũng gọi điện cho Charles hỏi xem Hoắc Hành Nhiễm thích ăn gì.

Charles đối với việc Trần Dục Nhiên không hềđến biệt thựở lưng chừng núi là phi thường oán niệm. Này không chỉ trực tiếp làm cho Hoắc Hành Nhiễm cuối tuần cũng không trở về mà còn làm cho Charles không thể tiếp tục 'truyền đạo nghiệp thụ' cho Trần Dục Nhiên. Nghe được Trần Dục Nhiên muốn học nấu ăn để nấu cho Hoắc Hành Nhiễm ăn, Charles trong lòng hô to 'Cậu ấy thông suốt rồi'. Ngay cả việc Trần Dục Nhiên từ chối đến biệt thự học tập cũng không đểý nữa, ở trong điện thoại lại bắt đầu kể cho cậu nghe. Charles chính là một vị quản gia vạn năng, đồăn ông làm cũng rất xuất sắc. Đầu bếp ở trong biệt thự lưng chừng núi của Hoắc Hành Nhiễm cũng đều là một tay Charles dạy dỗ.

Trần Dục Nhiên lại rất có thiên phúở phương diện nấu nướng, cư nhiên có thể làm ra giống y hệt.

hh nhìn cậu ở trong phòng bếp, còn đang thật sự nghiêm túc nhìn sách dạy nấu ăn, nở một nụ cười ôn hòa, chậm rãi đi qua ôm lấy eo cậu, cúi đầu hôn lên cần cổ non mịn của cậu một cái.

Trần Dục Nhiên nháy mắt đỏ mặt, xoay qua nói: "Em đang nấu cơm……"

"Em làm đi." Hoắc Hành Nhiễm thuận thế hôn hôn cậu, thản nhiên nói, vẫn dán tại phía sau cậu không chút sứt mẻ.

Trần Dục Nhiên không nói gì, chỉ có thể mang theo vật thể cực đại 'gian nan' di chuyển trong phòng bếp, còn thường thường bị'tập kích'.

Nhưng mà, hương vịđồăn nhất định sẽ rất cổ quái.

Trần Dục Nhiên cho gia vị tốt lắm rồi, mới đột nhiên phát hiện không nhớ là vừa rồi mình cho đường hay cho muối. Bởi vì một đôi tay thon dài không cóý tốt đang dao động một cách ai muội trên bụng cậu, làm nhiễu loạn suy nghĩ của cậu.

Cậu đang tính toán nên đẩy Hoắc Hành Nhiễm ra hay là rửa tay làm một lần. Dù sao vài ngày không gặp, nói cậu không muốn thìđó là giả.

Lúc này, chuông cửa vang lên!

57. Chương 56

Ai lại đến vào lúc này?

Trần Dục Nhiên nghe tiếng chuông cửa mà ngẩn người, nhớ tới người duy nhất trong tiểu khu có qua lại với cậu chỉ có vợ chồng Đinh Quốc Đống –ông bà ngoại của cậu.

"Em đi mở cửa." Nhớ tới khuôn mặt thối thối của Đinh Quốc Đống khi nghe cậu cự tuyệt dọn qua đóở. Tuy không phải nhằm vào cậu nhưng cũng cảm thấy không ổn lắm.

Hoắc Hành Nhiễm đè cậu lại: "Em làm việc của em đi, anh ra mở." Hắn có chút hiểu ra, môi gợn lên.

"Anh…… Hành Nhiễm, anh kiềm chế chút." Trần Dục Nhiên hàm hồ nói. Cậu thật lo tính tình thích nháo của Đinh Quốc Đống, sẽ không cho Hoắc Hành Nhiễm sắc mặt hòa nhã. Tuy rằng cậu nhất định muốn ở bên này với Hoắc Hành Nhiễm, nhưng dù sao Đinh Quốc Đống cũng là lão nhân gia a……

Phản ứng của Hoắc Hành Nhiễm là sờ sờđầu cậu, tao nhã xoay người đi mở cửa.

Người ngoài cửa quả nhiên đúng như suy đoán của Trần Dục Nhiên, là vợ chồng Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú. Bọn họăn mặc rất chỉnh tề, nhìn ra được làđã qua tân trang cẩn thận. Trên tay Diệp Tú còn cầm một hộp điểm tâm tự làm, tản ra mùi hương thơm ngát.

Nhìn người mở cửa không phải là Trần Dục Nhiên mà là Hoắc Hành Nhiễm cao lớn thon dài, tao nhã quý khí, hai lão nhân sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng vẫn lộp bộp một cái, trên mặt lộ ra một tia khác thường.

Bọn họđã sớm nghe nói qua người tên là Hoắc Hành Nhiễm này, nhưng chân chính đối mắt vẫn là lần đầu tiên. Hai người không dấu vết đánh giá Hoắc Hành Nhiễm đang mỉm cười một phen. Diệp Tú là càng nhìn càng vừa lòng, trong lòng tán thưởng Trần Dục Nhiên ánh mắt tốt. Đinh Quốc Đống đã có chút không biết tư vị gì. Lấy tư thế của Hoắc Hành Nhiễm, vừa nhìn là biết là người giữ vai trò chủđạo trong hai nam nhân.

Vừa nhận lại cháu ngoại không lâu, vậy mà cháu ngoại đã là của người khác. Loại cảm giác này phi thường không ổn.

Thấy Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú nhìn chăm chú nhìn mình, hoàn toàn quên bước tiếp theo nên làm cái gì, trong mắt Hoắc Hành Nhiễm hiện lên một chút thú vị. Hắn ôn hòa mở miệng hỏi: "Xin hỏi hai vị là?"

"Xin chào, chúng tôi là ông bà ngoại của Dục Nhiên, họĐinh."

Bảo an của tiểu khu rất nghiêm ngặt, cơ bản là không cho khách vào, có thể thăm hỏi nhau chỉ có những hộ gia đình trong tiểu khu. Bất quá những hộ gia đình trong tiểu khu này không phú tức quý, nguyên nhân lựa chọn sống ởđây chính là coi trọng tính bí mật của nó, cho nên chuyện qua lại với nhau là rất nhỏ. Đinh Quốc Đống cùng Diệp Túđều tin tưởng, lấy sự khôn khéo của Hoắc Hành Nhiễm, nhất định có thểđoán ra bọn họ là ai.

Bất quá lần đầu gặp mặt, lễ phép khách khí như thế cũng đúng. Thấy Đinh Quốc Đống đối với Hoắc Hành Nhiễm lộ ra thần sắc biết rõ còn cố hỏi, Diệp Tú lặng lẽđẩy đẩy ông, tự giới thiệu.

"Hóa ra là ông bà ngoại của Dục Nhiên. Đã thất lễ rồi, mời vào." Hoắc Hành Nhiễm rất phong độ nói, sau đó vươn tay mời họ vào.

Kỳ thật trước khi đến đây, Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú sợ nhất chính là Hoắc Hành Nhiễm chỉ coi Trần Dục Nhiên như là một món đồ chơi mà bao dưỡng. Tuy rằng từđôi câu vài lời Trần Dục Nhiên bình thường nói ra cảm thấy không thể có chuyện như vậy. Nhưng cậu một bộđối với Hoắc Hành Nhiễm toàn tâm tin cậy cùng ủng hộ, làm cho bọn họ cảm thấy chỉ có thể tin ba phần lời nói của cậu. Dù sao ở trong mắt bọn họ, Trần Dục Nhiên là một đứa nhỏ khá tốt, nhưng trong mắt người ngoài, diện mạo cậu thanh tú, hơn nữa tính cách quả thật quá mức lười biếng tản mạn, vẫn là một cậu bé. Hoắc Hành Nhiễm này là người tài giỏi mà lại coi trọng cậu hơn nữa còn đối đãi thật tình là chuyện làm cho người ta kinh ngạc. Cho nên bọn họ vẫn muốn gặp Hoắc Hành Nhiễm để xác định một chút thái độ của hắn. Nếu Hoắc Hành Nhiễm chỉ là nghĩ muốn chơi một chút, bọn họ tình nguyện bắt ép Trần Dục Nhiên rời đi. Chuyện Đinh Di mất sớm đã lưu lại bóng ma trong lòng bọn họ. Bọn họ tuyệt đối không thểđể cháu ngoại của mình giẫm lên vết xe đổ.

Chính là Trần Dục Nhiên đối với những chuyện khác cũng không cóđểý, rất dễ thỏa thuận, nhưng sự tình liên quan đến Hoắc Hành Nhiễm, cậu lại không hề dễ dàng như vậy. Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú thấy cậu như vậy, càng cảm thấy có vấn đề, lần này liền quyết định ra mặt, đến tận cửa thăm hỏi.

Bất quá chỉ cần một thái độ mời vào, tâm của vợ chồng Đinh Quốc Đống đang treo trên không đã hạ xuống một nửa. Đối với người thân của người yêu lễ phép như vậy, ít nhất cũng phải có trình độ coi trọng nhất định đối với người yêu.

Hoắc Hành Nhiễm đón hai lão vào, thấy Trần Dục Nhiên vẻ mặt tò mò gãi đầu gãi tai, hắn mỉm cười, ý bảo cậu lại đây.

Trần Dục Nhiên đi ra vấn an vợ chồng Đinh Quốc Đống: "Ông ngoại, bà ngoại, con chào các ngài."

Vợ chồng Đinh Quốc Đống thấy cậu đeo một chiếc tạp dềđáng yêu, rõ ràng là từ phòng bếp đi ra thìđều có chút giật mình. Bọn họ không thể tưởng tượng được là Trần Dục Nhiên có thể nấu ăn. Tuy rằng thời gian ở chung không tính là quá dài, nhưng hình tượng lười biếng của Trần Dục Nhiên đã xâm nhập vào tâm của bọn họ.

"Đang nấu ăn? Con biết sao?"Đinh Quốc Đống không khỏi hoài nghi hỏi.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Không quá rõ lắm, con đang học. Bình thường đều là Hành Nhiễm làm." Cậu thực thành thật, không kể công.

Vợ chồng Đinh Quốc Đống cùng nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc không dám tin. Chẳng lẽ bọn họđoán sai, Trần Dục Nhiên mới là người nắm quyền chủđạo?

Hoắc Hành Nhiễm không cóđểýđến chuyện Trần Dục Nhiên lơđãng phá hủy hình tượng của hắn, ôn nhu vỗ vỗ vai cậu: "Em tiếp tục đi. Đồăn cóđủ không? Không bằng mời ông bà ngoại em cùng nhau ăn cơm? Hai vị có tiện không?" Sau một câu liền chuyển hướng vợ chồng Đinh Quốc Đống còn đang khiếp sợ.

"Đủ." Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ, gật đầu, cũng nói theo, "Ông ngoại, bà ngoại, các ngài ở lại ăn cơm đi."

"…… Này thật sự là rất quấy rầy." Tuy rằng Diệp Tú biết rằng đến thăm hỏi muộn thế này có chút thất lễ, nhưng vì cháu ngoại, vẫn là thuận thếđáp ứng.

"Như thế nào lại vậy? Vô cùng hoan nghênh hai vị." Hoắc Hành Nhiễm vừa đúng nói.

Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú trong lòng thư thái hơn rất nhiều, bọn họđược Hoắc Hành Nhiễm đưa vào phòng khách. Hoắc Hành Nhiễm tự mình pha trà tiếp đón bọn họ, chỉ chốc lát sau, ba người đã trò chuyện cực kỳ vui vẻ.

Hoắc Hành Nhiễm vô cùng có phong độ, mỗi tiếng nói cửđộng đều mang theo sự tao nhãôn hòa của con nhà có gia giáo, làm người ta cảm thấy giống như gió mùa xuân. Diệp Tú không cần phải nói, ngay cả biểu tình của Đinh Quốc Đống cũng đang dần dần dịu đi.

Trần Dục Nhiên ở phòng bếp tò mò dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén, chỉđứt quang nghe được vài câu, dần dần cũng mất hứng thú, chuyên tâm nấu cơm.

Bởi vì nhiều người, cơm tối có năm món một canh. Tuy rằng đều làđồăn gia đình đơn giản, nhưng thoạt nhìn vô cùng ổn. Thời điểm ăn cơm, sắc mặt cẩn thận của Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú rất nhanh biến thành vừa lòng. Không thể nói ăn vô cùng ngon, nhưng có thể nói là không khóăn.

Hoắc Hành Nhiễm là lần đầu tiên ăn đồăn khác ngoài món trứng rán của Trần Dục Nhiên, phi thường cổ vũ, so với bình thường ăn nhiều hơn một bát cơm. Trần Dục Nhiên xem ở trong mắt, bất giác nở nụ cười.

Đinh Quốc Đống cùng Diệp Tú bất động thanh sắc quan sát bọn họ, chỉ cảm thấy khi Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên dùng cơm lễ nghi vô cùng tốt, động tác cảnh đẹp ý vui. Hai người ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau, giao tiếp không lời, toát lên sựăn ýấm áp không nói nên lời.

Hai lão liếc nhau, xem như cơ bản có thể yên tâm.

Sau khi ăn xong, Hoắc Hành Nhiễm thực chủđộng thu dọn bàn ăn. Bởi vì trong phòng bếp có máy rửa bát, nên có thể giảm đi thủ tục rửa bát này.

Lại ngồi trong chốc lát, vợ chồng Đinh Quốc Đống chủđộng đứng dậy ra về. Hoắc Hành Nhiễm và Trần Dục Nhiên cùng nhau tiễn bọn họ tới cửa.

Hàn huyên vài câu, Diệp Tú thực tự nhiên hỏi: "…… Hành Nhiễm khi nào thìđưa Dục Nhiên về nhà chào hỏi trưởng bối của con?"

Những lời này thực đột ngột, giống như Trần Dục Nhiên là cháu gái vậy, trước khi xuất giá phải thăm hỏi trưởng bối nhà trai. Nhưng Diệp Tú vẻ mặt thản nhiên, hơi có chút bộ dáng cậy già lên mặt.

"Bà ngoại!" Trần Dục Nhiên trừng lớn mắt kêu một tiếng. Gặp trưởng bối của Hoắc Hành Nhiễm? Đây là cái ý gì nha? Cậu là nam a!

Ai ngờ Hoắc Hành Nhiễm không chút hoang mang nói: "Ngày mai. Vé máy bay đãđặt xong rồi."

Lúc này đến phiên Trần Dục Nhiên kinh ngạc trừng hắn.

PS: Haiz. Vừa mới thấp thỏm lo âu nên up một chương cho mọi người xong. Quay đi quay lại mệt đi ngủ trưa một lúc. Dậy thì có kết quả thi luôn rồi. Oimeoi hôm qua vừa thi xong mà. TẠCH!!! Không ngờ mình vừa thấy thích thành phốđó. Thấy ởđó khaổn thì nhận tin trượt. Chán quá nên lại up thêm một chương nữa cho mọi người=))

58. Chương 57

Ngôn hành của Hoắc Hành Nhiễm không thể khủng hoảng, vợ chồng Đinh Quốc Đống mang theo sự vừa lòng rời đi.

Bọn họđi rồi, Trần Dục Nhiên nhìn Hoắc Hành Nhiễm, nghi hoặc hỏi: "Vé máy bay?" Đây là chuyện gì vậy?

"Ân, ngày mai theo giúp anh đi Hoắc gia một chuyến." Hoắc Hành Nhiễm nói, "Hoắc gia ở thủđô." Hắn chưa từng che dấu xuất thân từ Hoắc gia ở thủđô trước mặt Trần Dục Nhiên, nếu người thông minh đã có

thể từ những việc nhỏ nhỏ bình thường không đáng kểđoán được một ít nội tình. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm phát hiện, ở phương diện này, Trần Dục Nhiên thực thiếu căn cơ. Ngay cả Trần Dũng đều phải kiêng kị Hoắc gia ở thủđô không thôi, Trần Dục Nhiên lại phản ứng như thường.

Bất quá Hoắc Hành Nhiễm thích thái độ của cậu, phi thường thích.

"Vì cái gì?" Trần Dục Nhiên cũng không có phản đối cùng Hoắc Hành Nhiễm đến thủđô, dù sao cuối tuần cũng không có việc gì. Nhưng có cần thiết không? Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ không thích Hoắc gia. Hơn nữa ở Hoắc gia có cái tên Hoắc Hành Tuấn đáng giận kia.

"Cho em gặp bọn họ." Cho thấy thái độ, để tránh Hoắc gia lại tự mình đa tình an bài người để cho hắn chọn tái hôn. Nghĩđến mấy ngày trước cha mình Hoắc Thừa Nghiệp gọi điện đến, trong đôi mắt thâm lam của Hoắc Hành Nhiễm hiện lên một chút lãnh ý. Chuyện của hắn còn không tới phiên Hoắc gia nhúng tay vào

Trần Dục Nhiên sờ sừo cái mũi. Cậu vẫn là không quá hiểu được vì cái gì không nên đi một chuyến này. Đây là sau khi Hoắc Hành Nhiễm gặp trưởng bối của cậu, cậu cũng phải đi gặp trưởng bối của hắn sao?

"Tiểu Đình sẽđi cùng sao?" Trần Dục Nhiên hỏi.

"Có. Hôm nay nó về trước rồi." Hoắc Hành Nhiễm nói.

"Nga, sao lại không cùng đi?"Để một đứa trẻ như hđ tự mình lên máy bay đi xa như vậy?

Đối với vấn đề này, Hoắc Hành Nhiễm chỉ cười mà không nói. Mỗi lần hđđến, Trần Dục Nhiên liền cùng một chỗ chơi với bé. Ngay từđầu còn không có cái gì, nhưng lần nào cũng như vậy, Hoắc Hành Nhiễm dần dần cảm thấy có chút chướng mắt. Bất quáđiểm này hắn không tính nói rõ.

"Nó biết tự chăm sóc mình." Hoắc Hành Nhiễm lộ ra biểu tình nghiêm trang 'không thể quá nuông chiều hđ', vươn tay xoa xoa cằm Trần Dục Nhiên, "Đêm nay chỉ nhìn một mình anh, ân?"

Nhìn đôi mắt biến thâm của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên sửng sốt, chậm rãi đỏ mặt.

****

Hoắc Hành Nhiễm nói được thì làm được. Sáng sớm hôm sau, lái xe đưa bọn họ ra sân bay Thiên Khê.

Hai giờ sau, máy bay đáp xuống sân bay thủđô.

Hoắc Hành Nhiễm nắm tay Trần Dục Nhiên, không chút nào kiêng kịđi ra ngoài sân bay. Một chiếc xe hơi màu đen bình thường đã chờ sẵn ởđó.

"Nhị thiếu gia." Lái xe cùng với vệ sĩ một thân đồđen cung kính cúi người bốn lăm độ chào Hoắc Hành Nhiễm, có huấn luyện rất tốt mở cửa xe ra. Động tác của bọn họ thể hiện sự công thức hóa cùng với có một thân thể cường tráng không nói nên lời, tựa hồđã từng nhận huấn luyện quân sự.

Hoắc Hành Nhiễm tao nhã khoát tay, kéo Trần Dục Nhiên ngồi vào bên trong xe.

Xe hơi bắt đầu vững vàng chạy.

Đây là lần đầu tiên Trần Dục Nhiên đến thủđô, có chút tò mò nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa kính xe. Hoắc Hành Nhiễm ngồi gần cậu, giới thiệu một ít danh lam thắng cảnh của thủđô, thanh âm trầm thấp từ tính, ôn nhu mà tràn ngập kiên nhẫn.

Nguyên bản Trần Dục Nhiên chỉ có chút tò mò, nhưng nghe miêu tả sinh động của Hoắc Hành Nhiễm, không khỏi dâng lên hứng thú muốn đi thăm quan.

"…… Đêm nay nghỉ ngơi trước đã, ngày mai anh đưa em đi." Trong mắt Hoắc Hành Nhiễm mang theo ý cười, vỗ vỗ tay cậu nói.

Nói đến chuyện nghỉ ngơi lại nghĩđến tình sự tối hôm qua, trên mặt Trần Dục Nhiên hiện lên một tia giảo hoạt: "Chỉ cần buổi tối anh không nháo em……" Cậu biết là Hoắc Hành Nhiễm thực thích thân thể của cậu.

Hoắc Hành Nhiễm cười nhẹ, tiến gần đến bên tai cậu nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc là ai quấn quít không buông anh đây?"

Trần Dục Nhiên mặt không đủ dày, hai tai lập tức đỏ lên. Cậu ở trên giường vô cùng thẳng thắn thành khẩn, chưa bao giờ che dấu sự yêu thích đối với tính sự. Bị Hoắc Hành Nhiễm nói như vậy, trong đầu lập tức hiện lên tình cảnh tối hôm qua ở trong phòng tắm, hai người ở trước gương làm tình, chỉ cảm thấy yết hầu chuyển động lên xuống.

Cậu không tự chủđược liếm liếm môi, đầu lưỡi màu hồng nhạt lướt qua môi cánh hoa, làm cho Hoắc Hành Nhiễm đang ở khoảng cách quá gần với cậu nhìn vậy màánh mắt trầm xuống.

Hai người da thịt thân cận lâu ngày, đối với một ít phản ứng của Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên không hề xa lah. Cậu bịánh mắt của Hoắc Hành Nhiễm nhìn chằm chằm mà trong lòng khô nóng, cảm thấy đêm nay mình sẽ không được yên, vì thế miễn cưỡng nói: "Khi em chưa nói……" Cậu hơi hơi đẩy hắn ra.

Hoắc Hành Nhiễm thuận thế lui lại một chút, sờ sờ hai má nóng hổi của cậu, tựa hồ là tạm thời buông tha cho cậu. Nhưng Trần Dục Nhiên còn chưa có thở phào một hơi, Hoắc Hành Nhiễm đã nói: "Dừng."

Trần Dục Nhiên bịế trụ, nhịn không được trừng mắt liếc hắn một cái, ánh mắt lại từ kính chiếu hậu nhìn thấy vệ sĩ ngồi ở ghế phó lái đang dùng ánh mắt soi xét nhìn về phía này.

Vệ sĩ phát hiện ra ánh mắt của cậu, mặt không hề đổi sắc, ngược lại trầm ổn gật gật đầu với Trần Dục Nhiên, dời ánh mắt đi. Nhưng không biết những hỗđộng của Hoắc Hành Nhiễm với Trần Dục Nhiên trước đóđã bị hắn ta nhìn thấy bao nhiêu rồi.

tnd nhìn về phía Hoắc Hành Nhiễm, chỉ thấy hắn bán thùy mi mắt, thưởng thức ngón tay cái của mình, khóe môi gợi lên độ cong cười như không cười.

****

Nhà chính của Hoắc gia đại danh đỉnh đỉnh nằm ở khu dân cư trung tâm thủđô, bổn gia đại trạch đời trước là một tòa phủđệ cổ của đại thân vương, chiếm diện tích rất lớn. So sánh với nhà chính Trần gia do nhân công chế tạo ra của Trần Dũng thìđại trạch này mới chân chính mang phong cách cổ, lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu.

Từ cửa thập cấp là lên, phác mặt màđến đại khí rộng lớn, pháp luật sâm nghiêm. Một vị nữ hầu trung niên kính cẩn cúi đầu chào Hoắc Hành Nhiễm và Trần Dục Nhiên, dẫn đường cho bọn họ.

"…… Khẩn trương sao?" Hoắc Hành Nhiễm nắm tay Trần Dục Nhiên, thấy cậu có chút ngạc nhiên nhìn xung quanh, môi khẽ nhếch, rất cóđiểm giống nhà quê mới lên tỉnh mà không khỏi bật cười.

Trần Dục Nhiên lắc đầu: "Không có, chỉ là em tò mò thôi. Bất quá toàn nhà này có thể xem như là cảnh đẹp nhất thủđôđi?" Kiến trúc này có thểđem đi trình báo trở thành di tích lịch sử.

Hoắc Hành Nhiễm từ chối cho ý kiến.

"Sống ở trong này sẽ không cảm thấy rất kỳ quái sao?" Có loại cảm giác thời không hỗn loạn.

Hoắc Hành Nhiễm nở nụ cười: "Quả thật kỳ quái." Năm đó mười mấy tuổi hắn mới tới Hoắc gia, tuy rằng cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh hờ hững trên mặt, nhưng là trong lòng không khỏi sôi trào. Loại kiến trúc cổ này có vẻ thực âm trầm khủng bố, hơn nữa tòa nhà này đời trước đã trải qua không ít tu sửa.

Trần Dục Nhiên nhún nhún vai: "Em vẫn là thích nhà của chúng ta hơn."Đại gia tộc hiển nhiên là sẽđặc biệt yêu thích những thứ cổ rồi. Người trẻ tuổi như họ thế nào lại có thể thích nơi có không khí nặng nề như thế này?

Nhà của chúng ta……

Hoắc Hành Nhiễm nói: "Không thích cũng không sao cả. Chỉđến đây một lúc thôi, đêm nay chúng ta ra khách sạn gần đây ở một đêm."

Trần Dục Nhiên cười: "Vâng."

Trong khi nói chuyện, bọn họđược dẫn vào một đại sảnh. Đại sảnh này vẫn bố trí theo phong cách cổ, gia cụđều làm bằng gỗ trầm hương lâu năm, một cỗ mùi thơm ngát lắng đọng trong không khí, mang đến một tia áp lực nói không nên lời.

"Đã có người đi thông báo cho lão gia, xin Nhị thiếu gia chờ một chút." Nữ hầu trung niên có bề ngoài bình thường nói với Hoắc Hành Nhiễm, giống như là không thấy Trần Dục Nhiên đứng bên cạnh hắn.

Hoắc Hành Nhiễm tất nhiên là phát hiện, hắn thản nhiên nói: "Đây là Trần Dục Nhiên."

Hoắc Hành Nhiễm lên tiếng, nữ hầu không dám chậm trễ, lập tức nói với Trần Dục Nhiên: "Xin chào Dục thiếu gia."

"Xin chào." Trần Dục Nhiên nhìn Hoắc Hành Nhiễm liếc mắt một cái, gật gật đầu.

"Đi xuống đi. Không cần quên lễ nghi của Hoắc gia." Hoắc Hành Nhiễm hơi hơi xua tay bảo nữ hầu đi xuống. Thanh âm của hắn tuy rằng ôn hòa, nhưng lại hàm chứa sự cao cao tại thượng cùng chân thật đáng tin.

"Dạ, Nhị thiếu gia." Nữ hầu run rẩy, cúi người thật sâu, lui ra ngoài. Rất nhanh, một nữ hầu khác tiến vào, bưng trà lên cho Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên, sau đó cung kính lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một nam hầu tuổi còn trẻ xuất hiện ởđại sảnh. Tướng mạo cậu ta tuấn tú, trên má còn có lúm đồng tiền thật sâu, chưa nói mà cười, làm cho người ta sinh ra hảo cảm. Về vẻ bề ngoài, so với Trần Dục Nhiên còn muốn xuất sắc hơn vài phần.

Cậu ta cung kính không mất hoạt bát nói với Hoắc Hành Nhiễm: "Nhị thiếu gia, lão gia cho mời."

Hoắc Hành Nhiễm hỏi: "Ông nội chỉ gọi tôi?"

"Đúng vậy, lão gia có việc muốn nói với Nhị thiếu gia." Nam hầu trẻ tuổi còn thật sự nói, thấy sắc mặt Hoắc Hành Nhiễm trầm xuống, cậu ta không dấu vết nhìn thoáng qua Trần Dục Nhiên, "Xin Dục thiếu gia chờ một chút." Cư nhiên trực tiếp nói đến Trần Dục Nhiên.

Hoắc Hành Nhiễm nghe vậy, thản nhiên liếc mắt nhìn nam hầu trẻ tuổi một cái. Sau lưng cậu ta phát lạnh, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Hoắc Hành Nhiễm, vội vàng cúi đầu.

"Hành Nhiễm, anh mau đi đi, em chờ anh." Trần Dục Nhiên vô tình cười cười.

Hoắc Hành Nhiễm hơi hơi trầm ngâm, tao nhãđứng lên, nói với Trần Dục Nhiên: "Anh sẽ mau chóng trở về."

Trần Dục Nhiên bị khẩu khí trịnh trọng của hắn làm cho nháy mắt mấy cái. Cậu nhướn mày, nói giỡn: "…… Em sẽ không bịăn luôn đâu, yên tâm đi."

Hoắc Hành Nhiễm hạ người hôn lên trán cậu một cái: "Ngoan ngoãn."

Trần Dục Nhiên không nói gì chớp chớp mắt.

Hoắc Hành Nhiễm xoa xoa mặt câu, cũng không thèm liếc nhìn nam hầu trẻ tuổi kia lấy một cái, thẳng tránh ra. Hắn tự nhiên biết tới nơi nào gặp Hoắc gia lão gia tử.

Nam hầu trẻ tuổi có chút sợ hãi nhìn bóng dáng hắn, không dám theo sau. Khí thế của Nhị thiếu gia thật mạnh!

Chờ bóng dáng Hoắc Hành Nhiễm biến mất khỏi tầm mắt, thần kinh căng cứng của nam hầu trẻ tuổi mới thả lỏng, thở phào một hơi.

Chính sảnh thực im lặng, chỉ có thanh âm uống trà nghỏ vụn.

Nam hầu trẻ tuổi xoay người liền thấy Trần Dục Nhiên lấy một tư thái vô cùng thoải mái thản nhiên ngồi trên ghế dựa gỗ trầm hương lớn. Hoắc Hành Nhiễm vừa đi, thần kinh chịu khó sinh động của cậu tựa hồ cũng đi theo hắn luôn rồi. Cậu lúc được lúc không uống từng ngụm trà, lười nhác bình yên. Lá trà bổn gia đại trạch Hoắc gia dùng để mời khách đều là loại cao cấp nhất, vậy mà lại bị Trần Dục Nhiên uống như là trâu ăn mẫu đơn, tâm nam hầu cảm thấy đau đớn.

Cậu ta thật không biết Nhị thiếu gia như thế nào lại coi trọng một cậu bé bình thường lười nhác như vậy!

"Dục thiếu gia, nơi này là chính sảnh dùng để tiếp đón con cháu trực hệ Hoắc gia, mời cậu đi sang thiên thính dùng để tiếp khách của Hoắc gia." Nam hầu nói với Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên không chút đểý gật gật đầu: "Ân. Chén trà này uống ngon, cậu mang qua cho tôi đi."

Cũng không phải người nhà Hoắc gia, dựa vào cái gì ra lệnh cho cậu?

Nam hầu trẻ cười giả tạo: "Chờ cậu sang bên kia, tôi lại pha một ly trà khác cho cậu."

Trần Dục Nhiên không có cưỡng cầu, chậm rãi đứng lên: "Dẫn đường."

Cậu là người Hoắc Hành Nhiễm tự mình đưa tới, vô luận là thân phận gì, nam hầu trẻ chung quy cũng không thể phát giận với cậu. Cậu ta hừ cũng không buồn hừ một tiếng ở phía trước dẫn đường.

Rất nhanh, Trần Dục Nhiên dượcđưa tới một thiên thính so với chính sảnh thì nhỏ hơn nhiều.

Mà thiên thính này lại sớm có khách.

Đó là một nữ nhân tuổi còn trẻ, ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, diện mạo phi thường xinh đẹp, mặc áo khoác tinh xảo, dịu dàng ung dung, giống như là tiểu thư khuê các từ trong tranh đi ra, nhất cử nhất động đều phong tình động lòng người.

Giống như nhận thấy được Trần Dục Nhiên đi đến, nàng nguyên bản đang ngồi im lặng chậm rãi nâng cằm lên, mỉm cười nói: "Vị này chắc là Thiên Khê Trần gia Trần Dục Nhiên thiếu gia. Xin chào, tôi là Hoắc gia Nhị thiếu phu nhân, Hà Mẫn."

59. Chương 58

Hà Mẫn, đại tiểu thư Hà gia ở Giang Thành, là hòn ngọc quý trên tay Hà gia. Thực lực kinh tế của Hà gia so với Hoắc gia thì yếu kém hơn một chút, nhưng so với Trần gia ở Thiên Khê thì mạnh hơn nhiều lắm. Lấy thân phận của Hà Mẫn, cho dù là làm vợ của người thừa kế duy nhất của Hoắc gia đời thứ ba Hoắc Hành Tuấn cũng không phải là không có khả năng. Trên thực tế, năm đó Hà gia cố liên hôn với thiếu gia Hoắc gia là Hoắc Hành Tuấn mà không phải là Hoắc Hành Nhiễm. Sau đó Hoắc lão gia tử ra mặt, cuối cùng lại là Hoắc Hành Nhiễm lấy Hà Mẫn. Khi đó Hoắc Hành Nhiễm chỉ là một đứa con riêng, tiền đồ không rõ, có thể lấy được đại tiểu thư Hà gia, ở trong mắt nhiều người đã là cực kỳ may mắn.

Chính là cả hai đương sựđều không cảm thấy như vậy. Hà Mẫn từ nhỏđã nhận được hết thảy muôn vàn nuông chiều, tâm cao khí ngạo, một lòng muốn làm người trên mọi người. Bị trong nhà an bài gả cho người vĩnh viễn không có khả năng kế thừa Hoắc gia, chỉ có thể dựa vào gia tộc mà sinh tồn, con riêng của Hoắc gia, Hoắc Hành Nhiễm. Lòng cô ta cảm thấy khó chịu muốn chết, giống như bên tai có thể nghe thấy những tiếng nhạo báng của những chị em gái đồng lứa.

Nếu Hoắc Hành Nhiễm đối với cô ta trăm y ngàn thuận, dỗ cô ta đến tâm hoa nộ phóng còn chưa tính, sau lưng cô ta còn có Hà gia, trong nhà xem mặt mũi của cô ta còn có thể vì hắn mưu hoa một hai, nói không chừng tương lai Hoắc Hành Nhiễm có thể tự lập nghiệp, thoát ly khỏi Hoắc gia. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm đối với cô ta vẫn luôn rất lãnh đạm, đối với các loại đề nghị muốn tiến thêm của cô ta cứ làm như không nghe thấy. Mỗi lần lên giường, còn bị hn phát hiện hắn uống thuốc – chồng của cô ta cư nhiên cần nhờđến thuốc mới bằng lòng thân cận cô ta?

Này đối với Hà Mẫn không khác gì là nhục nhã!

Sau khi sinh Hoắc Đình ra, quan hệ của hai người đã như băng tuyết. Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, càng thấy không cam lòng, Hà Mẫn lựa chọn một làm gia một điều mà những gia đình quyền quý vô cũng kiêng kị– cô ta ngoại tình! Trong nháy mắt bị chồng phát hiện ra cô ta ở bên ngoài qua lại với nam nhân khác, cô ta cảm nhận được khoái cảm trả thù.

Lúc ấy Hà Mẫn cho rằng Hoắc Hành Nhiễm không dám ly hôn với cô ta. Bởi vì mất đi thân phận con rể Hà gia, ở Hoắc gia, Hoắc Hành Nhiễm không hề có căn cơ sẽ không làm được nên chuyện gì!

Hoắc Hành Nhiễm thực sâu sắc, cho dù Hà Mẫn không nói gì chuyện ngoại tình, hắn đã có chút phát hiện ra. Hắn rất lãnh đạm phân phòng ngủ với Hà Mẫn, không chung giường nữa.

Hà Mẫn nhìn thấy biểu tình thong dong lãnh đạm của hắn mà nổi giận. Bất quá Hoắc Hành Nhiễm chỉ là không chạm vào cô ta chứ không đưa ra yêu cầu ly hôn, cô ta càng thêm chắc chắn, càng ngày càng không kiêng nể gì. Thậm chíđến cuối cùng còn câu dẫn con trai của bác cả là Hoắc Hành Tuấn.

Không biết từ nơi nào mà biết chuyện của Hà Mẫn cùng Hoắc Hành Tuấn, Hoắc Hành Nhiễm đưa chuyện này ra bàn với Hoắc gia. Ngày thứ hai, trợ lý của hắn mang theo đơn ly hôn đứng trước mặt Hà Mẫn.

Nhìn thấy đơn ly hôn, Hà Mẫn giống nhưđột nhiên bị cho một cái tát, tỉnh táo lại! Sau đó cô ta phát hiện ra một chuyện thực đáng sợ– kỳ thật cô ta đã yêu Hoắc Hành Nhiễm! côta tuyệt đối không muốn ly hôn! cô ta làm hết thảy chỉ bởi vì muốn kích Hoắc Hành Nhiễm đểýđến mình……

cô ta cứng rắn không kýđơn ly hôn, thông qua Hà gia tạo áp lực cho Hoắc Hành Nhiễm, lại ở trước mặt cha Hoắc Hành Nhiễm giả bộđáng thương, dùng hết mọi biện pháp bức Hoắc Hành Nhiễm đánh mất ý niệm ly hôn trong đầu. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm hoàn toàn bất vi sởđộng, kiên trì muốn ly hôn. Hà Mẫn nhất thời mất đi lý trí, làm ra một chuyện mà tất cả mọi người không thể tưởng được – cô ta đứng ở trước đầu cầu thang, giơ lên Tiểu Hoắc Đình lúc ấy vẫn còn trong tã lót – con trai cô ta, làm bộ muốn thả xuống, lấy điều này uy hiếp bắt Hoắc Hành Nhiễm phải đáp ứng không ly hôn nữa!

Nhưng cô ta chỉ lo uy hiếp Hoắc Hành Nhiễm, lại không nghĩ qua là tay vừa lỏng một cái, làm cho Hoắc Đình lúc đó là một đứa bé sơ sinh yếu ớt thẳng tắp rơi xuống lầu!

Nếu không phải Hoắc Hành Nhiễm phản ứng mau lẹ xông lên dùng thân thể làm đệm đỡ thì chỉ sợ Hoắc Đình đã mất mạng rồi. Hoắc Hành Nhiễm vì cứu bé, cánh tay bị gãy xương, đầu đập vào cầu thang làm cho não bị chấn động nhẹ.

Chuyện này làm Hoắc gia lão gia tử cực kỳ tức giận. Hoắc gia lão gia tử ra tay, Hoắc Hành Nhiễm và Hà Mẫn thuận lợi ly hôn, Hà Mẫn lại thiếu chút nữa bịđưa vào bệnh viện tâm thần, bị cưỡng chế an dưỡng. Từđó, Hà Mẫn đối với Hoắc gia lão gia tử câm như hến.

Nhưng cho đến nay, Hà Mẫn vẫn không có buông tha cho khả năng tái hôn với Hoắc Hành Nhiễm. Cô ta bày ra bộ mặt sám hối, thấp tư thái tiếp cận, cho rằng có thểảnh hưởng đến Hoắc Hành Nhiễm. Cô ta thực khẳng định Hoắc Hành Nhiễm không cóđem chuyện của cô ta nói ra bên ngoài, thậm chí bởi vì chuyện ngoại tình vẫn không có chân chính lộ ra, chỉ có hai người biết thôi. Cho nên Hà Mẫn có chút tự lừa mình dối người nghĩ Hoắc Hành Nhiễm không có khả năng thật sự nói ra bên ngoài. Suy đoán này là vìđó là người cô ta tin tưởng.

Sau khi ly hôn cô ta vẫn thực quan tâm đến Hoắc Đình, luôn mua cho Hoắc Đình rất nhiều quà, bởi vì cô ta biết Hoắc lão gia tử phi thường thích đứa chắt trai này. Đáng tiếc bởi vì lỗi lầm trước đó của cô ta, Hoắc lão gia tử vẫn không cho phép cô ta tiến vào đại trạch của Hoắc gia, không cho cô ta gặp mặt Hoắc Đình.

Thẳng đến một năm trước, Hoắc lão gia tử tựa hồ rốt cục bị thành tâm của cô ta đảđộng, giải lệnh cấm cô ta đến Hoắc gia với gặp con trai.

Tuy rằng một năm chỉ gặp Hoắc Đình một lần, chưa bao giờ chân chính chạm mặt Hoắc Hành Nhiễm, nhưng Hà Mẫn đã cảm thấy vô cùng cao hứng, thấy được một tia hi vọng.

Bất quá loại cao hứng này khi nghe đến Hoắc gia đã chuẩn bị mấy người để Hoắc Hành Nhiễm chọn làm vợ, hơn nữa Hoắc Hành Nhiễm mấy tháng gần đây còn mê luyến một nam tử, thậm chí còn nghe đồn là cho nam tửđóđến ở trong căn nhà của mẹđẻ hắn, mặt Hà Mẫn trầm xuống, trong lòng dấy lên lửa giận ngập trời.

Hôm nay cô ta thật vất vả mới từ miệng Hoắc lão gia tử biết được tin tức Hoắc Hành Nhiễm trở về Hoắc gia, sáng sớm liền tỉ mỉ chuẩn bị tiến đến Hoắc gia chờ. Không nghĩ trừ bỏ người hầu bên ngoài, người đầu tiên cô ta đụng mặt cư nhiên lại là nam tử nghe đồn là Hoắc Hành Nhiễm vô cùng mêđắm.

Hà Mẫn cẩn thận đánh giá nam tử trẻ tuổi một thân hơi thở tản mạn tự tại này, hoàn toàn không thể hiểu nổi nguyên nhân Hoắc Hành Nhiễm chọn cậu ta. Liền ngay cả gia thế của cậu ta cũng không có giá trị nhắc tới. Cậu ta ngay cả một ngón tay của mình cũng so ra kém hơn!

Hà Mẫn mang theo cảm giác tràn ngập sựưu việt mở miệng: “Vị này chắc là Trần gia thiếu gia Trần Dục Nhiên ở Thiên Khê. Xin chào, tôi là Hoắc gia Nhị thiếu phu nhân, Hà Mẫn.”

Nghe được câu tự giới thiệu của Hà Mẫn, Trần Dục Nhiên hơi hơi dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc: "Xin chào, Hà tiểu thư."

"Xin hãy gọi tôi là Hoắc thiếu phu nhân." Hà Mẫn sửa lại.

"Nhưng côđã ly hôn với Hành Nhiễm rồi." Trần Dục Nhiên nói sự thật ra. Cậu biết Hoắc Hành Nhiễm đối với nữ nhân tên là Hà Mẫn này nhưng là vô cùng phiền chán. Hà Mẫn lớn giọng tự xưng là'Hoắc thiếu phu nhân', có phải hay không đầu có vấn đề?

"Hành Nhiễm rất nhanh sẽ lại một lần nữa ở bên tôi." Hà Mẫn cười đến tràn ngập tự tin cùng cao ngạo, "Anh ấy sẽ trở lại bên người tôi" Cô ta tà nghễ nhìn Trần Dục Nhiên: "Về phần một ít đồ chơi ở bên ngoài, Hành Nhiễm cùng tôi cũng không để ở trong lòng."

Lấy tính cách của Hoắc Hành Nhiễm, hắn sẽ một lần nữa nhận người vợ cũ từng ngoại tình phản bội hắn? Đó là cửa sổ cũng không có nói chi đến cửa.

"…… Ban ngày ban mặt, không cần năm mơ mới tốt." Trần Dục Nhiên sờ sờ mũi, nói một câu, sau đó lắc đầu, tự tìm chỗ ngồi, không để ý tới vấn đề thực cân não của nữ nhân này.

Thanh âm nói chuyện của cậu không lớn không nhỏ, vừa vặn để cho Hà Mẫn nghe thấy. Cô ta hoắc mắt vỗ bàn: "Cậu nói cái gì?"

Trần Dục Nhiên không cóđáp lại.

Hà Mẫn nhất quyết không tha: "Tôi hỏi cậu đó! Cậu vừa nói cái gì?"

Trần Dục Nhiên nhíu mày. Cậu cảm thấy mình sai lầm rồi. Không chỉ nói đến Hoắc Hành Nhiễm, nữ nhân như vậy, chỉ sợ là bất cứ ai cũng không chịu nổi.

"Hà tiểu thư, cô tự trọng một chút." Trần Dục Nhiên thấy cô ta khí thế bức người, trong mắt hiện lên một chút lợi hại hiếm thấy, chậm rãi nói, "Nếu cô nhất định phải biết vừa rồi tôi nói cái gì…… Kỳ thật ý của tôi chính là, trước đây có ngoại tình, Hành Nhiễm sẽ không tái hôn với cô."

"Cậu làm sao mà biết được?" Hà Mẫn khiếp sợ thất thanh hét lên! Cô ta không thể tưởng được Trần Dục Nhiên lại biết chuyện cô ta ngoại tình! Cô ta nghĩ Hoắc Hành Nhiễm căn bản sẽ không nói cho người khác biết, lại càng không nói cho nam tử ngay cả bề ngoài cũng không bằng cô ta này!

"Hành Nhiễm nói. Anh ấy cái gì cũng đều nói cho tôi biết." Trần Dục Nhiên nhún nhún vai. Hoắc Hành Nhiễm lo lắng cậu đến Hoắc gia sẽ gặp phải một ít người không tốt, đã muốn đem rất nhiều chuyện ra nói cho cậu biết, bao gồm cả chuyện nữ nhân này thiếu chút nữa làm Hoắc Đình ngã chết.

Đối với nữ nhân lãnh huyết vô tình lại chẳng biết xấu hổ này, Trần Dục Nhiên tuyệt không muốn khách khí với cô ta. Trước đó cậu liền quyết định, nếu nữ nhân chọc tới cậu, cậu nhất định sẽ giáo huấn cô ta.

"Cậu nói dối!"

"Cô rất rõ ràng tôi không có nói sai."

"Im miệng!" Cô ta không thể nào nghe đến chuyện bởi vì ngoại tình mà không được qua lại với Hoắc Hành Nhiễm nữa. Hà Mẫn mạnh đứng lên, bàn tay với những móng tay sắc nhọn đánh về phía Trần Dục Nhiên.

Sao nữ nhân nào cũng thích dùng cái chiêu này?

Trần Dục Nhiên nghiêng người né tránh, không chút khách khíđánh lên tay cô ta. Cậu thích nam nhân, cũng không phải là một người biết thương hoa tiếc ngọc, không cóđạo lý nhận không cái tát này.

Hà Mẫn hét lên một tiếng, cầm lấy tay đau lui đến một bên, thấp giọng khóc.

Trần Dục Nhiên nhất thời không nói được gì. Cậu cũng không dùng bao nhiêu lực, chỉ là muốn giáo huấn cô ta một lần.

"Ai nha, Mẫn Mẫn, làm sao vậy?" Một giọng nữđột nhiên vang lên!

Chỉ thấy một nữ nhân tầm ba mươi tuổi, được bảo dưỡng khá tốt, vẻ mặt lo lắng đi về phía Hà Mẫn, đau lòng xem xét tay Hà Mẫn.

Hà Mẫn ủy ủy khuất khuất đưa tay ra, trên mu bàn tay một mảnh màu đỏ.

Nữ nhân kia thở hốc vì kinh ngạc, mang theo ngữ khí trách cứ nhỏ giọng nói với Hoắc Hành Nhiễm: "Nhị thiếu gia, khách cậu mang đến kiểu gì vậy?! Sao lại có thểđộng tay đánh người?"

Trần Dục Nhiên nghe được xưng hô'Nhị thiếu gia' này, lập tức quay đầu, liền thấy hai cha con Hoắc Hành Nhiễm cùng Hoắc Đình lẳng lặng đứng cách đó không xa, mặt không chút thay đổi nhìn trò khôi hài trước mắt.

Cậu không khỏi cười rộ lên, đi qua đó: "Đã trở lại?" Cậu nhìn nhìn Hoắc Hành Nhiễm, xác định hắn không có thiếu tay thiếu chân gì, sau đó vươn tay nhu nhu mái tóc ngay ngắn chỉnh tề của Hoắc Đình, lập tức pháđi tiểu bộ dáng ra vẻ trấn định tự phụ của bé.

Trần Dục Nhiên bẻ mặt tươi cười, lập tức đem hai nữ nhân đang diễn trò diễn đến bất diệc nhạc hồ kia ném ra sau đầu. Nhìn biểu tình này của cậu, thần sắc hai cha con Hoắc Hành Nhiễm đều hơi hơi buông lỏng, không hẹn mà cùng gợi lên khóe môi.

"Anh ơi!" Hoắc Đình một bên ôm đầu né tránh bàn tay đang làm loạn tóc bé của Trần Dục Nhiên, một bên lại nhịn không được ôm lấy chân cậu, giống như con chó nhỏ cọ cọ cậu.

Lại một đoạn thời gian không thấy, như cách tam thu a!

Trần Dục Nhiên càng thêm vui vẻ, nắm lấy hai má phúng phính của bé màđùa: "A, hình như gầy. Có phải không hảo hảo ăn cơm đúng không?"

"Em cao lên rồi! Nên mới gầy đi một chút!" Hoắc Đình kiêu ngạo màưỡn ngực.

Trần Dục Nhiên lập tức so so đỉnh đầu của cậu với thân cao của mình, đối với sự chênh lệch độ cao tỏ vẻ vừa lòng.

"Em nhất định sẽ cao hơn anh!" Hoắc Đình không phục nói, nhìn nhìn Hoắc Hành Nhiễm, "Em là con của ba ba, nhất định khi lớn lên sẽ cao giống như ba ba vậy!"

Trần Dục Nhiên hừ nhẹ: "Kia cũng là thật lâu thật lâu sau, anh sẽ cao hơn em thật lâu thật lâu."

Hoắc Đình ngao ô một tiếng, dùng sức phe phẩy cánh tay Trần Dục Nhiên tỏ vẻ kháng nghị.

Một lớn một nhỏ nói chuyện đến hăng say, hoàn toàn không coi ai ra gì, làm cho hai nữ nhân ở một bên hóa trang lên sân khấu đồng thời đen mặt.

Nữ nhân ba mươi tuổi kia ỷ vào mình là trưởng bối, mất hứng mở miệng: "Nhị thiếu gia, các cậu như vậy quả thực là quá thất lễ!"

"Hành Nhiễm……" Hà Mẫn nhiều năm không gặp Hoắc Hành Nhiễm, cũng nhịn không được mở miệng, thâm tình nhìn hắn.

Tầm mắt Hoắc Hành Nhiễm trực tiếp lướt qua Hà Mẫn, dừng ở trên người nữ nhân tầm ba mươi tuổi kia: "Phương Tĩnh, không phải chuyện của cô, không cần xen vào."

Nữ nhân được xưng là Phương Tĩnh lập tức câm nín, trên mặt hiện lên nồng đậm không cam lòng.

Trên mặt Trần Dục Nhiên có chút giật mình. Phương Tĩnh, người vợ duy nhất của cha Hoắc Hành Nhiễm, Hoắc Thừa Nghiệp, trẻ hơn Hoắc Thừa Nghiệp hai mươi tuổi. Phương Tĩnh chính là một ngôi sao mới nổi, cùng với Hoắc Thừa Nghiệp phong lưu có mấy lần nhân duyên sương sớm, lại ngoài ý muốn mang thai. Hoắc Thừa Nghiệp phong lưu cảđời, căn bản không cóý niệm kết hôn trong đầu, hơn nữa trừ bỏđứa con ngoài ý niệm Hoắc Hành Nhiễm này, ông ta căn bản không tính cóđứa con khác, chỉ là một Hoắc Hành Nhiễm đãđủ làm cho ông ta đau đầu. Những năm gần đây ông ta thường xuyên bị Hoắc lão gia tử quở trách, đại bộ phận nội dung đều là về Hoắc Hành Nhiễm, mắng ông ta làm cha mà luôn bỏ qua hắn, không có hảo hảo dạy dỗ hắn, làm cho Hoắc gia Nhị thiếu gia tuyệt không thân thiết với Hoắc gia. Này đóđều thành tội của Hoắc Thừa Nghiệp. Hoắc Thừa Nghiệp không có bản lĩnh gì, cảđời phong lưu khoái hoạt đều trông cậy vào Hoắc lão gia tử, tự nhiên không dám lên tiếng. Này cũng làm cho ông ta khi nghe được chuyện Phương Tĩnh mang thai thì hoàn toàn luống cuống. Sợ lại sinh ra một đứa con riêng làm Hoắc lão gia tử muốn lột da ông ta, Hoắc Thừa Nghiệp trực tiếp lôi kéo Phương Tĩnh đi đăng ký kết hôn, cưới cô ta vào Hoắc gia, để

cho đứa nhỏ cô ta sinh ra được hợp pháp hóa. Đáng tiếc cuối cùng Phương Tĩnh không có giữđược thai nhi, Hoắc Thừa Nghiệp cũng liền bỏ qua cô ta, không thèm để ý tới. Phương Tĩnh ở Hoắc gia trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ.

Hiện tại xem ra, cũng không phải là một nữ nhân làm cho người ta bớt lo.

"Chúng ta đi." Hoắc Hành Nhiễm dắt tay Trần Dục Nhiên, vỗ vỗđầu Hoắc Đình.

"Hành Nhiễm, Tiểu Đình……" Hà Mẫn nức nở khóc, muốn khiến cho cha con Hoắc Hành Nhiễm chúý.

Hoắc Hành Nhiễm ngay cả một cái liếc mắt đều không có bố thí cho Hà Mẫn. Hoắc Đình cũng là từđầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn Hà Mẫn lấy một cái. Đối với người mẹđẻ mới chỉ gặp mặt có một lần này, Hoắc Đình chỉ cảm thấy xa lạ. Nghe được tiếng gọi của Hà Mẫn, bé quay đầu liếc cô ta một cái, Hà Mẫn lập tức vẻ mặt tựái đau thương nhìn bé, nhưng là Hoắc Đình tuyệt không thấy hứng thú dời ánh mắt đi. Mẹđẻ này đối với bé giống như không có.

"Phản phản, Nhị thiếu gia, Mẫn Mẫn thủy chung vẫn là mẹđẻ của Hoắc Đình, cậu như thế nào nói đi liền đi, cũng không để cho mẹ con bọn họ gặp nhau một chút……" Phương Tĩnh không thể nhịn được ngắt lời nói, "Cốấy làđược lão thái gia gật đầu cho phép tiến vào…… Hơn nữa vừa rồi lão thái gia rõ ràng để cho cậu với Tiểu Đình ở lại……"

"Phương Tĩnh." Hoắc Hành Nhiễm lạnh nhạt nói, "Tôi nói lại lần nữa, không cần nhúng tay vào chuyện của tôi. Đứng để tôi phải nói lần thứ ba."

Phương Tĩnh sợ hãi rụt lui, ngập ngừng: "Nhưng là lão thái gia……"

"Dục Nhiên là người của tôi. Nếu ông nội không chào đón, tôi đây sẽ chờđến thời điểm em ấy được hoan nghênh rồi lại đến." Hoắc Hành Nhiễm trầm thấp nói, "Hoắc Đình cũng sẽ theo tôi trở về."

"Nhị thiếu gia, Tiểu Đình là chắt trai duy nhất của lão thái gia, cậu không thể dẫn nóđi." Phương Tĩnh sốt ruột nói, hung hăng trừng mắt liếc Trần Dục Nhiên một cái. Trong mắt cô ta, đều là nam tử này sử dụng thủđoạn mê hoặc Hoắc Hành Nhiễm luôn luôn khôn khéo.

"Cô có thể ngăn cản thử xem." Hoắc Hành Nhiễm thong dong lãnh đạm nói.

Phương Tĩnh mặt trắng bệch.

60. Chương 59

Phương Tĩnh tự nhiên không dám ngăn cản Hoắc Hành Nhiễm, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn mang theo Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình rời khỏi đại trạch Hoắc gia.

Hoắc Hành Nhiễm hoàn toàn không cóý tứ báo cho Hoắc lão gia tử biết, thản nhiên rời đi. Hoắc Đình còn có một chút lương tâm, gửi một tin nhắn nói lời tạm biệt với người cụ kính yêu của bé, phi thường yên tâm thoải mái lôi kéo tay Trần Dục Nhiên.

Bởi vì thời gian còn sớm, sau khi Hoắc Hành Nhiễm mang theo Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình ăn trưa xong, trực tiếp đi tham quan một số danh thắng của thủđô. Còn dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Hoắc Đình, ba người ở trong khu chụp ảnh ở danh thắng chụp ảnh chung. Bất quá toàn bộảnh chụp đều bị Hoắc Hành Nhiễm mua lại. Hắn chọn từ trong đó hai tấm ba người chụp chung chia cho mỗi người một tấm, còn những cái khác đều bị hắn thu lại.

Thời điểm bữa tối, dưới ánh mắt kinh sợ của Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình, Hoắc Hành Nhiễm bình thản ung dung dẫn bọn họđi vào McDonald's.

Hoắc Đình nhìn về phía Trần Dục Nhiên: Anh à, anh làm gì ba ba vậy?

Trần Dục Nhiên nhìn lại cậu: …… Anh không đánh lại ba ba em, có thể làm gìđược đây?

Hoắc Đình: Vậy ba ba bị bệnh sao?

Trần Dục Nhiên: Không biết. Nhìn ra mới có thể……

Hai người còn thật sự nghiêm túc dúng ánh mắt trao đổi, giống nhưđang tự hỏi một vấn đề không thể giải đáp nổi.

"Không muốn vào sao? Chúng ta đổi hàng khác nhé?" Hoắc Hành Nhiễm nghiêng đầu nhìn người yêu cùng con trai, một bộ ba phải hỏi.

Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Đình lập tức lấy lại tinh thần, đi vào McDonald's, ăn ý chiếm một vị trí tốt.

"Em ngồi ởđây, anh mang Tiểu Đình đi gọi đồđi." Trần Dục Nhiên nói.

McDonald's kín hết chỗ, nơi nơi đều là tiếng trẻ con nha nha nói chuyện. Hoắc Hành Nhiễm một thân khí chất quý công tửở trong hoàn cảnh này có vẻ không hợp cho lắm, cứ việc hắn thoạt nhìn thực ôn hòa nhã nhặn, ở chung khá tốt.

Bất quá Hoắc Hành Nhiễm tựa hồ không có cảm giác gìđặc biệt, nghe Trần Dục Nhiên nói vậy, hắn gật gật đầu tỏ vẻ có thể, vỗ nhẹđầu Hoắc Đình ý bảo béđi theo. Hoắc Đình thật sự rất ngoan, một cái khẩu lệnh một động tác.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Hành Nhiễm bưng một cái khay quay lại, trên khay tất cảđều làđồăn. Hoắc Đình nhắm mắt theo đuôi ở bên người hắn, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Hành Nhiễm, giống nhưđang rối rắm nghi hoặc 'Đây không phải ba ba mình'.

Có Hoắc Hành Nhiễm ởđây, động tác ăn của Hoắc Đình đều trở nên phi thường cẩn thận. Bé cầm lấy một cái hamburger, cơ hồ là cứ cắn một miếng nhỏ lại liếc mắt nhìn Hoắc Hành Nhiễm một cái.

Trần Dục Nhiên thì lại không hề chịu ảnh hưởng, vẫn như cũ mở lớn miệng cắn ăn, khẩu vị vô cùng tốt, bất quá tướng ăn cũng không quá khó xem, ngược lại làm cho người ta cảm thấy đồăn trên tay cậu có vẻ rất là ngon.

Hoắc Hành Nhiễm tuy rằng vào McDonald's, cũng mua một đống đồăn, nhưng ngay từđầu hắn căn bản không cóý muốn ăn. Nhìn khoai tây chiên màu vàng, hamburger xếp từng tầng, Coca đen tuyền…… Hắn sắc mặt bình tĩnh dời tầm mắt, làm cho áp lực của Hoắc Đình càng tăng thêm nhiều.

Thẳng đến khi nhìn thấy bộ dáng mở miệng lớn cắn ăn của Trần Dục Nhiên, mi mắt hắn mới hơi động động, đột nhiên bắt lấy cổ tay Trần Dục Nhiên.

Động tác ăn của Trần Dục Nhiên dừng lại, có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, sau đó ánh mắt cậu bắt đầu trừng lớn. Bởi vì Hoắc Hành Nhiễm cư nhiên bắt lấy cổ tay cậu, đưa hamburger cậu đãăn được một nửa đến trước mặt mình, còn thật sự nghiêm túc quan sát một lúc, sau đó hơi hơi cau mày cắn một miếng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hoắc Đình biến thành chữ'o'!

Chẳng lẽđây thật sự không phải ba ba của mình?

Hai người sững sờ nhìn Hoắc Hành Nhiễm nhã nhặn nhai hamburger trong miệng, sau đó cầm lấy Coca Trần Dục Nhiên đã uống qua hút một hơi. Khi hút Coca vào, lông mày hắn hơi nhíu nhíu.

"…… Ăn ngon không?" Trần Dục Nhiên không khỏi hỏi. Cậu còn tưởng rằng Hoắc Hành Nhiễm với những 'đồăn rác rưởi' như McDonald's này có cách biệt rất lớn. Hắn thoạt nhìn tựa như là quý công tử trời sinh. Cho dù có là trong lúc làm con riêng bên ngoài, Trần Dục Nhiên cũng tin tưởng hắn chưa từng tiếp xúc với loại đồăn như McDonald's này.

"Cũng được." Hoắc Hành Nhiễm lau lau miệng, nói một câu, "Bất quá giá trị dinh dưỡng không cao, không thểăn nhiều." Nói xong còn liếc mắt nhìn Hoắc Đình một cái.

"Một tháng một lần, con nhớ rõ." Hoắc Đình lập tức hơi lấy lòng nói. Bất quá nguyên bản động tác ăn còn rất cẩn thận trở nên không còn nhỏ nhẹ như vậy nữa, bắt đầu buông thả màăn.

Trần Dục Nhiên nở nụ cười, đem chỗ hamburger còn lại hai ba miếng ăn hết, bắt đầu ăn khoai tây chiên. Nhưng rất nhanh cậu không còn cười được nữa. Hoắc Hành Nhiễm tựa hồđối với đồăn cậu đãăn qua đặc biệt cảm thấy hứng thú. Phàm là Trần Dục Nhiên ăn cái gì, hắn đều phải lôi kéo tay cậu sang để cắn một miếng.

"…… Nếu không đủ thì có thể mua thêm. Em có thể mời." Trần Dục Nhiên nhìn bàn tay lại một lần nữa mất đi tự chủ, bất đắc dĩ nhìn Hoắc Hành Nhiễm chậm rãi nói.

"Em muốn ăn nhiều thêm một chút sao?" Hoắc Hành Nhiễm hỏi.

"Không, em là đang nói anh đó." Trần Dục Nhiên mất tự nhiên nói.

"Không cần, anh ăn của em làđược rồi." Hoắc Hành Nhiễm mỉm cười. Dường như làđể chứng minh lời mình nói, hắn cúi đầu, đem ngón tay dính sốt cà chua của Trần Dục Nhiên ngậm lấy, đầu lưỡi ấm áp như có như không đụng chạm đầu ngón tay của Trần Dục Nhiên.

Không biết là có phải ảo giác hay không, ở xung quanh truyền đến vài tiếng thét chói tai hưng phấn đãđược đè nén. Động tĩnh 'đút đồăn cho nhau' của Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên khiến cho người ta chúý.

Mặt Trần Dục Nhiên dần dần ửng hồng. Hoắc Hành Nhiễm nhìn cậu, ý cười càng sâu.

Hoắc Đình nhìn cái này lại nhìn cái kia, vôý thức cắn hamburger, làm cho hai má phình lớn lên.

Loại cảm giác 'tôi là kẻ dư thừa' này rốt cuộc là từđâu ra vậy?

Bé đột nhiên cảm thấy có chút ưu thương.

****

Buổi tối, ba người quyết định ngủ lại tại một khách sạn nổi tiếng của thủđô, đặt một phòng.

Thẳng đến trước khi lên giường ngủ, Hoắc Đình đều dị thường dính Trần Dục Nhiên, cốý vô tình cách ly anh của bé với ba ba của bé. Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đều nhận thấy bé khác thường, cho nhau một ánh mắt.

Cuối cùng Trần Dục Nhiên đành phải đảm đương trách nhiệm một người anh trai tri tâm.

Dỗ hơn nửa ngày, Hoắc Đình mới nghẹn ra một câu: "Ba ba với anh không thể giống như nữ nhân kia không cần con……"

Nữ nhân kia là chỉ Hà Mẫn. Hoắc Đình là một đứa trẻ mẫn cảm trưởng thành sớm. Bởi vì giáo dục từ nhỏ cùng với sự thông minh vốn có của bé, năng lực nhận thức sựác ý cùng thiện ý của người khác đối với bé là rất mạnh. Hoắc Hành Nhiễm ở thời điểm bé hiểu biết mà hỏi 'mẹở nơi nào', đã nói cho bé biết tất cả thái độđối đãi của Hà Mẫn. Hơn nữa một màn Hà Mẫn định ném Hoắc Đình xuống lầu kia, thực bất hạnh đã bị camera theo dõi ghi lại toàn bộ. Hoắc Hành Nhiễm trực tiếp cho Hoắc Đình xem dữ liệu vẫn còn lưu trữ. Ngôn ngữ và sự thật, Hoắc Đình đã không còn cái gì gọi là tâm tư chờ mong mẹ nữa.

Bất quá chuyện 'bị mẹđẻ ghét bỏ'đãở trong tâm linh nhỏ bé của Hoắc Đình để lại một nút thắt nho nhỏ. Trước kia không có sinh ra sự tin tưởng mạnh liệt cùng với ỷ lại đối với người nhà, nhưng sau đó quan hệ cha con với Hoắc Hành Nhiễm trở nên tốt hơn, bé lại cực kỳ thích người anh Trần Dục Nhiên này. Nhìn thấy ba ba cùng anh một chỗ thì thật cao hứng, nhưng khi bọn họ bắt đầu không coi ai ra gì, Hoắc Đình lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Kỳ thật Trần Dục Nhiên không có kinh nghiệm an ủi trẻ con. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Trần Dục Nhiên nghĩ nghĩ rồi nói: "Anh không thích vận động, rất nhanh em sẽ chạy nhanh hơn anh nhiều, cho dù anh bỏ trốn, em đuổi theo cũng rất dễ dàng…… Hơn nữa về sau em sẽ là người thừa kế của Hoắc gia, sẽ trở nên rất là lợi hại. Nếu anh và ba ba em không cần em, em tìm bọn anh trở về làđược rồi."

Hoắc Đình nghe vậy thì há hốc mồm: "A?" Như vậy cũng được? Bất quá nghĩ lại, béđột nhiên một bộ tiểu đại nhân vuốt cằm, còn thật sự tự hỏi.

Bé thực rõ là Trần Dục Nhiên rất lười nhác. Có anh lười nhác như vậy liên lụy đến, tựa hồ ba ba cũng sẽ không chạy được……

Nghĩ đến Trần Dục Nhiên mềm nhũn yếu ớt nằm úp sấp trên lưng Hoắc Hành Nhiễm phong thần tuấn tú…… Hoắc Đình xì một tiếng nở nụ cười.

****

Hoắc Hành Nhiễm đối với tâm tính trẻ con của Hoắc Đình thì cười trừ.

Bất quáđối với lời nói dỗ ngọt Hoắc Đình của Trần Dục Nhiên, hắn cố cười nói: "Nếu anh muốn biến mất, cho dù Hoắc Đình có thể khống chế toàn bộ thế lực Hoắc gia ở thủđô cũng không thể tìm được anh."

Ý tứ chính là, thằng nhãi con, muốn thắng bố mày á, tuyệt đối không có khả năng đâu.

Trần Dục Nhiên ở trong lòng trợn trắng mắt, âm thầm quyết định sẽ không đem những lời này của Hoắc Hành Nhiễm nói cho Hoắc Đình biết.

Bọn họ còn nói đến chuyện hôm nay ởđại trạch của Hoắc gia.

"…… Cho nên nói, Hoắc lão gia tử không muốn gặp em?" Trần Dục Nhiên thuận miệng hỏi.

PS: Hôm nay lại vừa thi xong 1 trường nữa. Vềđến nhà là 5h chiều, đi ngủđến 9h tối luôn. Ăn uống tắm rửa xong là vào ngồi tiếp tục hành trình phục vụ các hủ=)) Màđến bây giờ là 12h kém rồi vẫn chưa buồn ngủ. Tại nóng quá. Nóng nhưở ý. Mà k có anh Hòa, đã thế còn k có em Quạt. Chắc tôi chớt. Các hủ cho xin 500đ gióđuy=))))))))))))))))

61. Chương 60

Trần Dục Nhiên lười thì lười, nhưng cảm giác cũng rất sâu sắc, tự nhiên nhận thấy được từ trên xuống dưới Hoắc gia khinh thường cùng với bài xích cậu. Chỉ là bọn họđối với Trần Dục Nhiên mà nói đều chính là người xa lạ không quen biết, Trần Dục Nhiên căn bản không có cảm giác gì, hoàn toàn coi thường. Hơn nữa xem ở mặt mũi Hoắc Hành Nhiễm, bọn họ cũng không dám thực sựđắc tội cậu.

Nếu không phải nữ nhân tên Hà Mẫn không biết điều kia động đến điểm mấu chốt của cậu thì cậu tính im lặng chờ Hoắc Hành Nhiễm quay lại.

Bất quá sựđối đãi cậu nhận được ở Hoắc gia hiển nhiên không tránh được đã bị Hoắc lão gia tử có lực ảnh hưởng nhất ở Hoắc gia bày mưu đặt kế.

Nhưng nghĩ lại, Hoắc lão gia tửđại danh lừng lẫy lại chứ́ tới một nhân vật nhỏ bé như cậu, tựa hồ……Cũng theo một cái bên cạnh khẳng định Trần Dục Nhiên có lực ảnh hưởng đối với Hoắc Hành Nhiễm. Dù sao nếu Hoắc Hành Nhiễm là một nam nhân có thể khống chế tốt đối với sự dụ hoặc thì Hoắc lão gia tử cũng sẽ không đau đầu với hắn như vậy.

Trần Dục Nhiên đối với việc gặp Hoắc lão gia tử kỳ thật hứng thú không lớn. Hoắc Hành Nhiễm lúc còn là thiếu niên cũng không sống quá thoải mái, cậu không tin trong đố không có bút tích của Hoắc lão gia tử. Chính là sau đó Hoắc Hành Nhiễm biểu lộ thực lực của hắn, con của hắn lại là bé trai duy nhất ởđời thứ tư của Hoắc gia, Hoắc lão gia tử mới dần dần thay đổi thái độ.

Hành vi của Hoắc lão gia tử làm cậu nhớ tới Trần Dũng. Điều này làm cho Trần Dục Nhiên đối với vị lão nhân gia này là không thể thích nổi.

Hoắc Hành Nhiễm nguyên bản nói với td là"Cho em gặp bọn họ", nhưng cuối cùng người nhà họ Hoắc Trần Dục Nhiên nhìn thấy cũng chỉ có Hoắc Hành Nhiễm và Hoắc Đình. Như vậy, chỉ sợ là Hoắc lão gia tử cự tuyệt gặp cậu.

Bất quá phỏng chừng Hoắc lão gia tử cũng không nghĩđến Hoắc Hành Nhiễm sẽ trực tiếp dẫn cậu cùng Hoắc Đình rời đi.

"Ân, tức giận sao?" Hoắc Hành Nhiễm kéo Trần Dục Nhiên ngồi vào trong lòng mình, chậm rãi thưởng thức mái tóc mềm mượt của cậu.

Trần Dục Nhiên xê dịch, tìm một tư thế thoải mái nhất mà dựa vào, ngồi bất động. Cậu nhẹ lắc đầu: "Em vốn sẽ không đểý, huống hồ anh đã trực tiếp đưa em đi rồi."

Cậu đã muốn tựđộng tưởng tượng ra bộ dáng một lão gia gia rất là khí thế tức giận đến giơ chân.

"Em không thèm đểý nhưng anh đểý." Hoắc Hành Nhiễm ý tứ hàm xúc không rõ nói. Trong lòng hắn không phải là không tức giận. Hắn thật không ngờ Hoắc lão gia tử sẽđể cho Trần Dục Nhiên gặp mặt Hà Mẫn.

Hoắc Hành Nhiễm đã ly hôn với Hà Mẫn, có thể nói là Hoắc Hành Nhiễm gián tiếp thúc đẩy. Hắn đối với Hà Mẫn không có một tia hảo cảm. Chính là lúc ấy chưa đủ lông đủ cánh, bất đắc dĩ mới phải cưới cô ta. Sau đó gan của cô ta càng ngày càng lớn, làm hắn càng thêm chán ghét tới cực điểm. Biết Hà Mẫn ngoại tình hắn bắt đầu bất động thanh sắc muốn ly hôn. CHính là không nghĩ tới chuyện ly hôn lại bức cô ta bày ra một mặt ngoài ý muốn như vậy, thậm chí thiếu chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ của Hoắc Đình.

Hoắc Hành Nhiễm có một loại cảm giác, tinh thần của nữ nhân Hà Mẫn này có chút vấn đề. Cho nên hắn vẫn không cho phép Hoắc Đình cùng Hà Mẫn gặp mặt. Chính hắn cũng hoàn toàn không thềm đểýđến nữ nhân này.

Trên thực tế, chuyện Hoắc Đình thiếu chút nữa bị bắt cóc lúc trước, Hoắc Hành Nhiễm vẫn luôn điều tra, hiện đã có một chút manh mối. Trong đó có một người phải hoài nghi, chính là Hà Mẫn.

Lúc này trở về Hoắc gia, hắn gặp mặt lão gia tử, nội dung nói chuyện chính là việc này. Nếu người làm chủ phía sau màn chính là Hà Mẫn, như vậy nữ nhân này rất nguy hiểm. Trước khi không có bằng chứng xác thực để bắt cô ta, Hoắc Hành Nhiễm tuyệt không muốn để Trần Dục Nhiên và Hoắc Đình gặp mặt cô ta.

Hoắc lão gia tửđối với chuyện này rõ ràng không phải hoàn toàn không biết gì cả, lại vẫn như cũđể Trần Dục Nhiên gặp mặt Hà Mẫn. Hoắc Hành Nhiễm tinh tường ở trong mắt Hà Mẫn nhìn thấy sự ghen tị phẫn nộ cô ta dành cho Trần Dục Nhiên. Điều này làm cho Hoắc Hành Nhiễm thực mất hứng.

"Ân?" Trần Dục Nhiên nghe ra giọng nói của hắn có chút không tốt.

Hoắc Hành Nhiễm nói hắn hoài nghi Hà Mẫn.

"Nữ nhân này có vấn đề. Em cần phải cẩn thận cô ta."

Sự kiện bắt cóc lần trước lưu lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Trần Dục Nhiên. Cậu chưa bao giờ biết có một ngày chính mình lại đột nhiên lướt qua tử vong như vậy. Sự tình liên quan đến an nguy của Hoắc Đình cùng bản thân, Trần Dục Nhiên thực sự nghiêm túc nói: "Ân. Em biết rồi."

"Anh sẽ phái người chúý sự an toàn của em." Hoắc Hành Nhiễm nói, "Nhưng nếu có một nagỳ một mình em phải chống lại cô ta thì tận lực đừng kích thích cô ta, anh sẽ nhanh chóng tìm được em." Hắn phòng ngừa chu đáo nói.

Với thân phận vàđịa vị của Hoắc Hành Nhiễm, không ai có thể cam đoan hắn khi còn sống đều là vô tai vô hiểm*, hơn nữa cũng có khả năng làm cho người ở bên cạnh lâm vào nguy hiểm.

(*): không tai nạn, không hiểm nguy

Không có đạo lý suốt ngày đề phòng cướp. Dù cho bảo vệ cũng sẽ có lỗ hổng. Hoắc Hành Nhiễm chỉ gy vọng nếu thực sự có một ngày người yêu hắn bất hạnh lâm vào nguy hiểm, cậu có thể kiên chì chống đỡ tới lúc hắn tới cứu.

Hoắc Hành Nhiễm đột nhiên hơi dừng lại một chút, trong ánh mắt thâm lam hiện lên một chút ánh sáng khác thường,

…… Người yêu?

Hắn cúi đầu nhìn Trần Dục Nhiên thuận theo gật đầu, trong ánh mắt xưa nay vẫn luôn tản mạn dẫn theo một chút sắc thái kiên nghị.

Trần Dục Nhiên nhận lời: "Em sẽ bảo vệ tốt Tiểu Đình cùng chính mình. Anh cũng phải cẩn thận. Nữ nhân kia đối với anh thực chấp nhất."Đôi mày nhỏ của cậu nhăn lại. Dù sao biết một nữ nhân đối với người yêu của mình như hổ rình mồi, trong lòng cậu thủy chung vẫn có chút khó chịu.

Hoắc Hành Nhiễm vẫn là bình tĩnh nhìn cậu. Thẳng đến khi người trong lòng có chút nghi hoặc ngẩng mặt nhìn, hắn mỉm cười, dùng chóp mũi cao thẳng cọ cọ chóp mũi thanh tú của cậu.

"Ân."

Chóp mũi ngứa, Trần Dục Nhiên nhịn không được cười, hai tay ôm lấy cổ Hoắc Hành Nhiễm, hôn lên……

****

Bởi vì ngày hôm sau có sắp xếp khác, sau khi trưng cầu ý kiến của Hoắc Đình, Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đuổi bé vềđại trạch Hoắc gia.

Nam hầu trẻ tuổi hôm qua đến truyền lời nói Hoắc lão gia tử muốn gặp Hoắc Hành Nhiễm. Bất quá Hoắc Hành Nhiễm từ chối, bảo nam hầu chuyển lời cho Hoắc lão gia tử biết bọn họ tiếp theo sẽđến nước E.

Mẹđẻ của Hoắc Hành Nhiễm là người nước E, tâm tâm niệm niệm lúc con sống trừ bỏ Hoắc Thừa Nghiệp cùng Hoắc Hành Nhiễm thì chính là người nhà mình. Lúc trước bà không đểýđến sự phản đối của người nhà, cốýđi theo Hoắc Thừa Nghiệp, cũng người trong nhàđoạn tuyệt quan hệ, cho dù cóủy khuất khổ sở ra sao cũng cắn răng không xin giúp đỡ từ người trong nhà. Trước khi chết bà rốt cục cũng hối hận, nhưng cũng đã bất lực. Hoắc Hành Nhiễm muốn hoàn thành nguyện vọng của mẹđẻ, tìm được nhàông bà ngoại ở nước E, sau một phen biến chuyển, hắn được người nhà mẹđẻ tiếp nhận.

Trên thực tế, nhà ngoại của Hoắc Hành Nhiễm là một gia đình danh y có tiếng ở nước E – gia tộc Odin. Gia tộc này cũng khá nổi danh ở nước E, còn được nữ hoàng nước E tặng tước vị, là quý tộc của nước E. Chính là xuất phát từ các loại lý do, mẹđẻ Hoắc Hành Nhiễm vẫn giấu thân thế của mình. Sau đó thân thế của bàđược làm sáng tỏ, Hoắc gia cùng gia tộc Odin liền bắt đầu triển khai tranh đoạt đối với vấn đề nhập tịch của Hoắc Hành Nhiễm. Kết quả là Hoắc Hành Nhiễm nhập tịch vào Hoắc gia, đồng thời có hai quốc tịch.

So với việc bị lạnh nhạt ở Hoắc gia, nhà ngoại Hoắc Hành Nhiễm cùng với Hoắc Hành Nhiễm từ trước đến nay luôn duy trì quan hệ giống như tình bạn vậy. Loại thân cận lại cókhông gian riêng này làm cho Hoắc Hành Nhiễm cảm thấy rất thích hợp. Hoắc Hành Nhiễm đối với người trong gia tộc Odin thì thiệt tình hơn làđối với người Hoắc gia.

Gia tộc Odin không có gì là quá xa hoa khí phái như những quý tộc khác, khắp nơi lộ ra sự thoải mái tự nhiên. Có thể thấy được ở phương diện phong cách bố trí nhà, Hoắc Hành Nhiễm chịu ảnh hưởng rất nhiều.

Hoắc Hành Nhiễm mang theo Trần Dục Nhiên đi thẳng vào Odin gia. Chỉ chốc lát sau, Odin lão thái thái được Odin lão gia gia đẩy ra. Odin lão thái thái chân không được khỏe, không thểđi lại nhiều, đại bộ phận thời gian đều được Odin lão gia gia phụ giúp. Odin lão gia gia trầm mặc ít lời lại ôn hòa, Odin lão thái thái hoạt bát sáng sủa, hai lão tinh thần thoạt nhìn rất tốt. Nhìn thấy Hoắc Hành Nhiễm, trên mặt bọn họđều lộ ra nụ cười hiền lành, chờđến lúc tầm mắt của họ dừng ở trên bàn tay Hoắc Hành Nhiễm đang nắm lấy tay Trần Dục Nhiên, tươi cười trở nên giật mình bỡn cợt.

Con cháu Odin gia đều có một đôi mắt màu lam rất đẹp.

Hoắc Hành Nhiễm tiến lên ôm chào hỏi với vợ chồng Odin. Trần Dục Nhiên cảm giác được tràn đầy thiện ý, yêu thích lão nhân gia lại bắt đầu sinh động kia, Hoắc Hành Nhiễm vỗ nhẹ vai cậu: "David, Mary, đây là bạn lữ của con, Trần Dục Nhiên. Dục Nhiên, đây là ông bà ngoại của anh, David Odin, Mary Odin."

Ở trong lòng Hoắc Hành Nhiễm, mang Trần Dục Nhiên đi gặp ông bà ngoại hắn mới chính là chân chính 'gặp trưởng bối'. Cho nên hắn phá lệ trịnh trọng.

Trần Dục Nhiên ngại ngùng dùng tiếng nước E đi qua chào hỏi bọn họ, chủđộng vươn tay ra. David bắt tay cậu, sau đó cho cậu một cái ôm hữu lực, Mary đợi cậu hạ người, cũng cho cậu một cái ôm nhiệt tình, còn dùng mặt mình chạm nhẹ lên hai má cậu: "Hoan nghênh con, cậu bé!"

Trần Dục Nhiên cương cứng, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến thành tảng đá.

Mary có chút được mở rộng tầm mắt nháy mắt mấy cái, nở nụ cười thích thú, chế nhạo nhìn Hoắc Hành Nhiễm nói: "Vincent, con từđâu ra lừa gạt được một đứa nhỏđáng yêu như vậy?" Vincent là tên ở nước E của Hoắc Hành Nhiễm.

Hoắc Hành Nhiễm giải cứu Trần Dục Nhiên khỏi lòng Mary, nhu nhu đầu của cậu: "Thả lỏng, đừng hoảng hốt, bọn họ chính là trời sinh nhiệt tình. Em càng hoảng bọn họ càng hăng say."

Trần Dục Nhiên hữu hảo nhìn vợ chồng Odin, mỉm cười với bọn họ, lại lắc đầu với Hoắc Hành Nhiễm tỏ vẻ không có việc gì: "Ông bà anh tốt lắm."

"Vincent, con cùng người yêu con đang lặng lẽ nói cái gì vậy?" Mary tò mò hỏi. Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên nói tiếng nước Z, Mary nghe không hiểu.

“Đây là lời những người yêu nhau nói, không thể báo cáo được.” Hoắc Hành Nhiễm nói.

Mary lập tức lớn tiếng cười nhạo hắn.

Trần Dục Nhiên có chút ngốc lăng. Bọn họ nói ‘darling’ (người yêu), cậu không có nghe nhầm chứ? Đây vẫn là lần đầu tiên Hoắc Hành Nhiễm ở trước mặt người khác nói cậu là người yêu hắn. Trong lòng nhất thời xẹt qua một chút cổ quái, lại có một cỗ cảm giác không nói nên lời, tâm tình nhảy nhót đến lợi hại.

Này làm cho cậu ở trong cuộc nói chuyện tiếp theo có chút không nhận thức được, nhất thời liền nhìn chằm chằm Hoắc Hành Nhiễm.

Mary cùng David nhìn mà thấy buồn cười, không ngừng dùng ánh mắt trêu chọc Hoắc Hành Nhiễm. Mary còn không đứng đắn nháy mắt với hắn, giống nhưđang nói “Người yêu bé nhỏ của con đối với con cũng thật là khăng khăng một mực.”

Thời gian không sai biệt lắm, Hoắc Hành Nhiễm lôi kéo Trần Dục Nhiên nói lời tạm biệt với vợ chồng Odin. Vợ chồng Odin thật sự là lưu luyến không rời, phân biệt cùng hai người sắp phải tạm biệt nói lời khen tặng.

Đối với Hoắc Hành Nhiễm, David vỗ vai hắn: “Chúc mừng con, hảo hảo đối đãi người yêu con.”

Mary thì nói: “Người yêu bé nhỏ của con thực đáng yêu, giống như những đứa bé vậy, hơn nữa phải hảo hảo quý trọng người yêu của con, không cần khi dễ nó.”

Đối với Trần Dục Nhiên, David nói: “Chúc các con hạnh phúc.”

Mary thì nói: “Nếu Vincent khi dễ con, bà ngoại giúp con báo thù!”

Cười tạm biệt đối với hai lão nhân gia đáng yêu, Trần Dục Nhiên đi theo Hoắc Hành Nhiễm đi đến một bệnh viện tư nhân gần đó.

Trước khi lên máy bay, Hoắc Hành Nhiễm đã nói cho Trần Dục Nhiên biết, đi nước E làđể cho cậu gặp vợ chồng Odin, thuận tiện cũng gặp một người.

Người kia là Lương Lung. Anh ta thực có thể là cha ruột của hai anh em sinh đôi Trần gia. Bởi vì một hồi ngoài ý muốn mà Lương Lung vẫn luôn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, vừa hay bệnh viện anh ta nằm lại là sản nghiệp của một người bạn thân với Odin gia. Con trai của viện trưởng là George có giao tình rất tốt với Hoắc Hành Nhiễm –đây là George đơn phương cho rằng rất tốt. Dưới sự yêu cầu của Hoắc Hành Nhiễm, George đáp ứng hắn một khi tình huống của Lương Lung có biến, sẽ thông báo cho hắn ngayy.

Hôm trước Hoắc Hành Nhiễm nhận được tin tức của George gửi đến: Lương Lung tỉnh.

Trần Dục Nhiên rất muốn đi chứng thật suy đoán của bọn họ. Cho nên Hoắc Hành Nhiễm cùng cậu quyết định đi nước E, đồng thời thuận tiện gặp Lương Lung một lần.

Bất quá tình huống phát triển quá nhanh làm cho người ta trở tay không kịp. Ở lúc bọn họ còn chưa có bước vào bệnh viện, một nam nhân tóc vàng mắt xanh sắc mặt âm trầm đi về phía họ. Anh thoạt nhìn giống như một đại nam hài sáng sủa đáng yêu, sắc mặt không xong như vậy, hiển nhiên đã xảy ra chuyện thực nghiêm trọng.

Hoắc Hành Nhiễm nói với Trần Dục Nhiên: “Cậu ta là George.” Sau đó chạy tới trước mặt George hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

George có chút khó có thể mở miệng nói: “Vincent, thực xin lỗi, Lương Lung mất tích rồi!”

62. Chương 61

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai năm đã trôi qua kể từ khi biết Lương Lung mất tích, Trần Dục Nhiên chỉ nhìn qua ảnh chụp Lương Lung một lần, hiện tại đã hoàn toàn không nhớ nổi bộ dáng của nam nhân thực có thể là cha ruột của hai anh em sinh đôi Trần gia.

Hai năm trước cậu đi theo Hoắc Hành Nhiễm đến nước E gặp mặt ông bà ngoại Hoắc Hành Nhiễm. Vốn tính thuận tiện gặp Lương Lung vừa tỉnh lại từ sau hôn mê một lần để chứng thực một ít chuyện về hai anh em sinh đôi Trần gia Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên. Nhưng Lương Lung ở dưới sự quản lý của bạn Hoắc Hành Nhiễm là George đột nhiên mất tích, song phương chung quy không gặp được nhau, Trần Dục Nhiên và Hoắc Hành Nhiễm chỉ có thểđi vòng vèo trở về. Sau đó Hoắc Hành Nhiễm phái người tra những tư liệu ghi lại việc xuất nhập cảnh ở nước E cùng trong nước, vẫn như cũ không có tin tức gì của Lương Lung. Bọn họ phỏng chừng chuyện này có Trần Thuở sau lưng giúp đỡ. Nhưng thực hiển nhiên, cho dù Lương Lung cóở dưới sự khống chế của Trần Thụ thì Trần Thụ cũng không tính lập tức báo chuyện hai anh em sinh đôi không phải huyết mạch của Trần gia. Ông ta lựa chọn án binh bất động, chờđợi thời cơ. Bởi vì trong nội bộ cả nhiều gia tộc nổi danh ở Thiên Khê bao gồm có Trần gia trong hai năm này đều không có thay đổi quá lớn, chỉ kết thành liên minh của nhau tiếp tục cạnh tranh.

Hoắc Hành Nhiễm điều hành tập đoàn Á Thánh tại trong sự cạnh tranh kịch liệt như vậy vẫn đạt được rất nhiều lợi nhuận. Thậm chí dám đánh vỡ sự lũng đoạn trong ngành sản xuất của thương giới thành phố Thiên Khê của Trần gia và Trương gia. Làm cho người Trần gia cùng Trương gia buồn bực mà không có chỗ phát.

Bất quá hai anh em Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên của Trần gia quả thật rất là khá. Tuy rằng tuổi bọn họ còn chưa đủđể nhậm chức ở tập đoàn Phong Diệp, nhưng dưới sự can thiệp của Trần Dũng, không ít đề nghị của bọn họđược tiếp thu, khi thực thi cư nhiên hiệu quả rất tốt. Tập đoàn Phong Diệp của Trần gia hai năm nay tổn thất không lớn, ngược lại thông qua việc đính hôn trao đổi cổ phần công ty của Trần Ngọc Dung cùng tqd mà có thể thâm nhập Trương thị, từ giữa thu lợi không ít. Chuyện này làm cho hai anh em sinh đôi ở tập đoàn Phong Diệp thành lập được uy tín nhất định, đem người điều hành Phong Diệp trên danh nghĩa, cha của bọn họ Trần Huy, đẩy ra ngoài rìa.

Khi Trần Huy nghe Đinh gia nhắc tới chuyện kiện tụng, gã liền trả lại di sản của vợ cũĐinh Di. Tuy rằng Đinh gia bởi vậy mà rút đơn kiện, nhưng tin tức không biết tại sao vẫn lộ ra ngoài. 'Mươớc di sản của vợ cũ, cướp đoạt tài phú của con trai cả', truyền thông chụp cái mũ này lên trên đầu gã, nháy mắt làm cho gã như chuột chạy qua đường, mỗi người đều hô to đánh. Ban giam đốc tập đoàn Phong Diệp còn đưa ra kiến nghị bỏ cũ thay mới, bắt hắn từ chức, nhưng bởi vì hai anh em sinh đôi còn chưa trưởng thành, kiến nghị này ở dưới sự can thiệp của Trần Dũng không giải quyết được gì. Trần Huy ngồi ở vị trí tối cao của Phong Diệp, người dưới quyền lại dần dần đối hắn bằng mặt không bằng lòng, không chút do dựđầu quân sang bên Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên. Nay Trần Huy mỗi lần gặp Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đều là một bộ mặt đen, trong ánh mắt tràn ngập thất bại căm giận bất bình, căn bản không có một tia kiêu ngạo nào khi thấy con mình xuất sắc. Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên tâm cao khí ngạo, cùng với cha mình cảm tình rất nhạt, việc Trần Huy từng đánh Ninh Thanh Thanh đãđể lại trong lòng bọn hoắn tượng cực không tốt. Bọn họ thấy sắc mặt kỳ dị này của Trần Huy, căn bản là không thèm đểý. Trần Cảnh Nhiên còn khách sáo với gã một chút, nhưng Trần Phách Nhiên thì hoàn toàn là quay đầu đi luôn, coi như không có người cha này.

Thấy con mình tuyệt không tôn trọng mình, Trần Huy tự nhiên tức giận đến phát điên. Đáng tiếc hiện tại cơ bản không có ai thèm đểýđến gã. Ngay cả người vợ Ninh Thanh Thanh vẫn luôn đối với gã ngoan ngoãn phục tùng cũng đã dọn ra khỏi biệt thự của gã, đến ở một phòng nhỏ trong nhà chính của Trần Dũng. Căn phòng nhỏ này là hai đứa con của bà ta chuẩn bị cho. nTrần Thụ thấy hai đứa con trai của mình xuất sắc, con gái cũng là con dâu tương lai của Trương gia, vốn là kiên cường hơn không ít. Trần Huy chẳng những động thủđánh bà ta, vì di sản của Đinh Di cư nhiên còn cướp đoạt tài vật của bà ta, làm cho bà ta tức giận gần chết. Trước kia nTrần Thụ bởi vì các loại nguyên nhân mà luôn uốn mình làm theo Trần Huy, ôn nhu hiểu ý, một khi trở mặt thì so với lật sách còn nhanh hơn. Bà ta là chờ Trần Huy quay đầu cầu mình. Dù sao Trần Dũng nể mặt hai đứa con trai của bà ta, đã không xen vào chuyện của bà ta nữa. Chỉ cần bà ta không có làm ra chuyện gì làm mất mặt Trần gia, thích ép buộc Trần Huy thế nào thì cứép buộc.

Trần Ngọc Dung hai năm nay cũng không nhàn rỗi. Sau lưng Trần Dục Nhiên có Hoắc Hành Nhiễm, cô ta không còn dám động đến cậu nữa. Lực chúý của cô ta đều tập trung ở trên người tqd. Cô ta muốn một lần nữa nắm lấy tâm của tqd. Cho nên ở trường học đối với hắn các loại ôn nhu săn sóc, phục thấp làm thiếp, cho dù tqd có cốýái muội với các nữ nhân khác, cô ta đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Bất quá về phương diện khác, tqd càng đối với cô ta không tốt, cô ta lại càng gia tăng hiệp trợ em trai mình tiến nhập

Trương thị. Cô ta cảm thấy cô ta so với người mẹ nTrần Thụ của mình thì thông minh hơn nhiều. Bởi vì chỉ có nắm đủ lợi thế, nam nhân mới có thể thành thật. Hơn nữa một khi nam nhân xin lỗi cô ta, cô ta dùng tiền của nam nhân bồi thường làđược rồi. Cho nên cô ta thực thoải mái yên tâm mà phản bội ở sau lưng tqd.

Dục Nhiênn từ trong tay Hoắc Hành Nhiễm tiếp nhận từng phần từng phần tin tức về hướng đi của người Trần gia, quả thực so với xem tin tức thời sự lúc tám giờ còn phấn khích hơn.

Trong hai năm cậu đã thành công đem ba phần virus máy tính xâm nhập vào hệ thống máy tính của tập đoàn Phong Diệp, trực tiếp làm cho cổ phiếu của Phong Diệp vài lần rung chuyển, làm cho người Trần gia có cổ phần tổn thất không ít. Sau đó Trần gia bỏ ra số tiền lớn tìm cao thủđến cải thiện lại tường lửa của hệ thống máy tính, Trần Dục Nhiên mới yển kì tức cổ*. Bất quá cậu đã muốn phi thường vừa lòng với thành tích của bản thân, xem như vì mình mà báo thù.

(*): xếp cờ im trống

Hơn nữa cậu nhìn người Trần gia loạn thành như vậy, còn có hai quả bom nổ chậm là Trần Thụ và Lương Lung. Cậu thiệt tình cảm thấy sau này người Trần gia chỉ sợ sẽ không còn được yên nữa.

Hoắc Hành Nhiễm đã từng nói với cậu, đến khi hai anh em sinh đôi Trần gia chính thức tiếp quản Phong Diệp, Trần Thụ nhất định sẽ cóđộng tác lớn. Đến lúc đó tập đoàn Phong Diệp về tay ai thật đúng là không thểđoán được.

Chính là Trần Dục Nhiên thật không ngờ sự suy bại của Trần gia lại lấy loại hình thức này bắt đầu.

Lúc ấy Trần Dục Nhiên mới đi ra từ một cái siêu thị lớn. Tiếp qua một tháng nữa cậu sẽ tốt nghiệp đại học Thiên Khê, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đến báo danh ở bộ phận tin tức của Á Thánh. Công việc đã có, luận văn cũng đã viết xong, Trần Dục Nhiên đang chờđợi tốt nghiệp cho nên trong khoảng thời gian này rảnh rỗi hơn rất nhiều. Hoắc Hành Nhiễm thấy cậu nhàn rỗi, mà bắt đầu mang theo cậu bay đến khắp nơi trên thế giới, công tác kiêm du lịch. Ngay cả Hoắc Chính Nghiệp đều cười nhạo bọn họ càng ngày càng giống một đôi sinh đôi.

Bởi vì ba ngày nữa là sinh nhật Hoắc Hành Nhiễm, cậu cùng Hoắc Đình thương lượng với nhau là chuẩn bị một tiệc sinh nhật thật đặc biệt dành cho người yêu/ba ba của mình. Cho nên cậu khó cóđược một lần không ở bên Hoắc Hành Nhiễm, một mình chạy tới siêu thị mua đồđể chuẩn bị.

Trần Dục Nhiên xách theo túi lớn túi nhỏđi ra, mới vừa đi đến ven đường ý bảo lái xe đến đón cậu. Một ngời nam nhân đột nhiên bị một chiếc xe đâm vào, tiếng vang làm cho người ta sợ hãi, người trên đường bắt đầu thét chói tai!

Trần Dục Nhiên theo bản năng nhìn qua, không nghĩ nam nhân bịđâm kia bay lên rơi xuống đất, sau đó lăn vài vòng đến thẳng bên chân cậu!

Nam nhân kia không có bịđâm chết ngay, cố hết sức mấp máy môi, theo bản năng vươn bàn tay máu chảy đầm đìa bắt lấy Trần Dục Nhiên cầu cứu.

Người lái xe kia thấy thế, cư nhiên phát rồ nhấn chân ga chạy thẳng về phía hai người!

Trần Dục Nhiên bị nam nhân kia gắt gao bắt lấy căn bản không thểđộng đẩy, trừng mắt nhìn chiếc xe kia càng ngày càng gần, đầu trống rỗng! Mắt thấy sẽ chết thảm dưới bánh xe, vẫn là vệ sĩ luôn theo bảo vệ cậu lái xe đâm thẳng vào chiếc xe kia!

Trần Dục Nhiên tránh được một kiếp, sợ hãi đến nỗi hai chân mềm nhũn ngã xuống đất!

Chiếc xe kia cảm thấy không ổn, sau khi bịđâm vào liền lập tức nhấn ga chạy khỏi hiện trường.

Vệ sĩ sợ Trần Dục Nhiên có chuyện, cũng không đuổi theo chiếc xe kia nữa mà lập tức xuống xe bảo vệ bên người cậu, đồng thời gọi điện báo cảnh sát cùng xe cứu thương.

Người nam nhân bịđâm ngã kia cùng Trần Dục Nhiên rất nhanh được đưa đến bệnh viện. Bất quá vừa thấy chứng minh thư nhân dân của nam nhân kia, Trần Dục Nhiên sửng sốt.

Nam nhân bịđâm này cư nhiên là Lương Lung!

Trần Dục Nhiên không thể tưởng được người hai năm trước không gặp được lấy tình huống không hề báo động trước như thế xuất hiện trước mặt cậu. Hơn nữa vừa rồi xem chiếc xe kia, hiển nhiên là hướng về phía Lương Lung màđến. Có người muốn giết Lương Lung!

Hoắc Hành Nhiễm nhận được tin tức Trần Dục Nhiên gặp chuyện không may, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện.

Sau khi Hoắc Hành Nhiễm nghe được tin tức, môi vẫn luôn mím chặt, thẳng đến khi nhìn thấy Trần Dục Nhiên quần áo dính vết máu, ngơ ngác ngồi ngoài phòng phẫu thuật, hắn mới tiến lên thực cẩn thận ôm cậu vào lòng: "Chết tiệt! Bọn họ không nói cho anh biết là em bị thương! Bác sĩđâu? Bác sĩở nơi nào? Gọi bác sĩ lăn lại đây!"

Trần Dục Nhiên lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Hoắc Hành Nhiễm luôn luôn thong dong tao nhã không đểý hình tượng mở miệng nói tục, trong đôi mắt màu thâm lam đầy khẩn trương sốt ruột, trong lòng cậu ấm áp, mở miệng trấn an hắn: "Hành Nhiễm, Hành Nhiễm! Em không sao, đây không phải máu của em."

Chờ lời nói của Trần Dục Nhiên rốt cục truyền được vào trong não Hoắc Hành Nhiễm, thân hình cao lớn thon dài của hắn hơi hơi cứng đờ, nửa ngày cũng không động đậy.

Trần Dục Nhiên bật cười, hướng về phía bác sĩ y tá cùng với vệ sĩ bị tiếng la của Hoắc Hành Nhiễm gọi tới khoát tay, ý bảo không có việc gì, sau đó nói sang chuyện khác, giữ lại chút mặt mũi cho Hoắc tổng: "Người bịđâm ngã là Lương Lung."

"Lương Lung?" Hoắc Hành Nhiễm có phản ứng, "Trước đó hắn ta vẫn luôn bị Trần Thụ giấu đi." Kỳ thật sau đó hắn đã xác nhận được điều này. Bởi vì Lương Lung một lần phát sinh chuyện ngoài ý muốn không phải là ngẫu nhiên, mà là có lý do. Có người muốn Lương Lung chết. Trần Thụ yêu mẹ của Lương Lung, yêu ai yêu cảđường đi, ông ta đối đãi với Lương Lung như con đẻ của mình. Sau khi mẹ của Lương Lung mất, người Trần Thụ coi trọng nhất biến thành Lương Lung. Biết có người hại người quan trọng nhất với mình, Trần Thụ tự nhiên tận hết sức lực bảo vệ che chở hắn ta.

"Kia không biết vì cái gì hắn ta lại chạy ra ngoài. Còn vừa vặn để cho người muốn hại hắn ta gặp được." Trần Dục Nhiên nói. Lương Lung này vận khí thực kém. Trước đó ngoài ý muốn hôn mê sâu nhiều năm, hai năm trước rốt cục tỉnh lại. Hiện tại vừa xuất hiện lại bị người cóýđịnh mưu sát, sống chết chưa rõ.

Hoắc Hành Nhiễm có chút đăm chiêu: "Nếu, nguyên nhân hắn ta chạy ra ngoài là muốn hại người?"

Trần Dục Nhiên một chút liền hiểu: "Ý anh là……"

Hoắc Hành Nhiễm khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên một chút lợi hại: "Nhưng vô luận như thế nào, dám làm liên lụy đến em, đừng mơ tưởng anh sẽ buông tha."

Cảm giác hắn phẫn nộ cùng lo sợ, Trần Dục Nhiên tựa vào trước ngực hắn, dùng sức ôm lấy hắn để chứng minh mình vẫn mạnh khỏe.

Hoắc Hành Nhiễm gắt gao ôm cậu, hôn lên tóc cậu. Cảm thấy vẫn chưa đủ, trực tiếp đặt Trần Dục Nhiên lên tường, che lại môi cậu.

Hai người ở bên ngoài phòng phẫu thuật hôn đến quên trời.

Vệ sĩđược hạ lệnh một tấc cũng không rời Trần Dục Nhiên mặt không chút thay đổi đứng ở một bên, ngăn lại người cóýđồđến gần.

"Tránh ra! Con tôi đang ở trong phòng phẫu thuật!" Người bị ngăn lại trầm giọng nói!

Người này là Trần Thụ. Khi ông ta nghe được tin tức Lương Lung gặp chuyện không may thì cơ hồ muốn phát điên rồi! Lúc này trên gương mặt tròn của ông ta làm sao còn thần sắc cười tủm tỉm như trước nữa, mà chỉ còn vẻ phẫn nộ dữ tợn!

PS: Đoạn hai người nói chuyện với nhau về nguyên nhân Lương Lung ra ngoài tui cũng k hiểu rõ lắm đâu. Thế nên làđợi đọc tiếp những chương khác rồi sẽ xem xét có sửa lại hay k. Mọi người cứ thưởng thức trước đi ha:3

PS2: bị tai nạn nghề nghiệp nên chắc phải nghỉ mấy ngày các nàng ráng đợi tui nghen

Đợi ngón tay khỏi với chạy đi chạy lại lo giấy tờ mất cả một tuần Cuối cùng cũng được trở lại với các tềnh êu:3

63. Chương 62

Tiếng rống giận của Trần Thụ vẫn khiến cho hai người đang hôn nhau đến nỗi khó tách ra phải chúý.

Chủ yếu là khiến cho Trần Dục Nhiên chúý. Đối với loại sự tình thân thiết ở nơi công cộng này, Trần Dục Nhiên thủy chung da mặt vẫn không thể dày được bằng Hoắc Hành Nhiễm. Cậu cũng không phải Phùng Đào bị Giản Triệu Phong cùng Trình Nguyên Lãng nuôi đến càng ngày càng giống tiểu bạch kiểm ở ký túc xá kia, ba người đó hoàn toàn vặn vẹo rồi, có thể tùy thời tùy chỗđều phát tình nhưđến niết đi.

Nghe được thanh âm của Trần Thụ, cậu nhất thời cứng đờ, đỏ mặt đẩy đẩy Hoắc Hành Nhiễm căn bản không thèm chúýđến người ngoài.

Trên mặt Hoắc Hành Nhiễm mang theo ý do chưa hết. Bất quá hắn vẫn buông Trần Dục Nhiên ra.

Hai người cùng nhìn về phía Trần Thụ. Hoắc Hành Nhiễm ý bảo vệ sĩđang ngăn Trần Thụđểông ta lại đây.

Thấy hai nam nhân đứng trước phòng phẫu thuật không coi ai ra gì mà hôn môi là Hoắc Hành Nhiễm và Trần Dục Nhiên, trên gương mặt tròn tròn của Trần Thụ hiện lên sự kinh ngạc. Sắc mặt nguyên bản còn sốt ruột cùng với phẫn nộ dữ tợn hơi đổi đổi. Nhưng bởi vì người nằm trong phòng phẫu thuật là người rất quan trọng với ông, ông vẫn là không có cách nào giống như bình thường cười rộ lên, chỉ là thu lại biểu tình có chút quá phận trên mặt.

Bởi vì có vệ sĩ bảo vệ Trần Dục Nhiên, cũng đãđặc biệt thông báo với phóng viên, tin tức đăng báo nói đến sự cố Lương Lung gặp tai nạn xe cộ nhưng không có nhắc đến Trần Dục Nhiên. Cho nên Trần Thụ hoàn

toàn thật không ngờ chuyện này sẽ có tổng tài của Á Thánh cùng với Trần đại thiếu gia tham dự, mới nhất thời lỡ lộ ra chân tướng.

Bất quá Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên tựa hồđối với sự xuất hiện của Trần Thụ cũng không ngoài ý muốn. Điều này làm cho Trần Thụ trong lòng nhất thời rơi 'lộp bộp', có loại dự cảm không lành. Hơn nữa ông đột nhiên nhớ tới vừa rồi tình thế cấp bách đã lỡ hô lên 'Con tôi đang ở trong phòng phẫu thuật'.

"Hoắc tiên sinh, Đại thiếu gia." Trần Thụ gật đầu nói. Ông ta cũng là một nhân vật lợi hại, biết dị trạng của mình không thể gạt được ánh mắt hai người này, ngược lại trở nên trấn định tự nhiên.

"Trần thúc……" Trần Dục Nhiên nhất thời không biết nên đối đãi với Trần Thụ như thế nào. Lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, Trần Thụ theo ý tứ của Trần Dũng bắt buộc cậu ký vào bản từ bỏ quyền thừa kế Phong Diệp, hai người còn châm chọc nhau, trường hợp biến thành thực không thoải mái. Sau đó Trần Dục Nhiên lại biết rất nhiều chuyện về Trần Thụ, mới phát hiện cuộc đời của người này trải qua nhiều sóng gió nhấp nhô, giấu rất kín, hơn nữa quan hệ với Trần Dũng trong lúc đó có khả năng cóẩn tình khác.

Hoắc Hành Nhiễm vỗ vỗ vai cậu, nói với Trần Thụ: "Lương Lung ở trong phòng phẫu thuật. Anh ta bị thương là bởi vì làm cho(?), là Dục Nhiên cứu anh ta."

Trần Thụ nghe vậy, sắc mặt thay đổi mấy lần, khi quay lại nhìn Trần Dục Nhiên dẫn theo một chút nhu hòa, không cóđề phòng như trước nữa.

"Cảm ơn các cậu."

"Chúng tôi đi trước. Nếu có chuyện gì khác, tin tưởng ông sẽ biết làm thế nào để tìm được chúng tôi." Hoắc Hành Nhiễm nói.

Trần Thụ không tiếng động gật gật đầu. Ông biết chuyện lần này làông đã nhận một nhân tình rất lớn của Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên khả năng còn có thể tạm thời xem nhẹ, nhưng Hoắc Hành Nhiễm – một người không hề dễ chọc ở Thiên Khê này.

Không biết Hoắc Hành Nhiễm đối với chuyện của ông, rốt cuộc biết bao nhiêu?

Trần Thụ nhìn bóng dáng Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên rời đi, âm trầm nghĩ.

****

Thời gian Trần Thụ hẹn gặp Hoắc Hành Nhiễm so với dựđoán còn sớm hơn.

Lương Lung được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, sau khi xác nhận không có nguy hiểm đến tính mạng, Trần Thụ lưu lại một người đặc biệt để chăm sóc hắn ta, xong liền trực tiếp liên hệ với Hoắc Hành Nhiễm.

"Trần lão gia tử không biết quan hệ của tôi cùng với Lương Lung, tôi không tiện lưu lại để tự mình chăm sóc nó." Trần Thụ giải thích với Trần Dục Nhiên có chút nghi hoặc.

Lúc này, Hoắc Hành Nhiễm, Trần Dục Nhiên cùng Trần Thụ ngồi ở khu ghế lô kín đáo trong một khách sạn.

Trên thực tế, người Trần Thụ hẹn gặp chỉ có Hoắc Hành Nhiễm. Hắn là tổng tài của tập đoàn Á Thánh kiêm Nhị thiếu gia của Hoắc gia ở thủđô, lấy thân phận nào cũng đề là tài trí hơn người. Cho dù là Trần Thụ lớn tuổi hơn hắn nhiều, hơn nữa cũng tự nhiên là tài trí, bất quá cũng thật sự kiêng kị hắn, không thể không mau hẹn gặp hắn để nói chuyện. Nhưng Hoắc Hành Nhiễm trực tiếp mang theo Trần Dục Nhiên đến cùng gặp.

Xem tư thái thân mật khăng khít của hai người, trong lòng Trần Thụđã hiểu. Hoắc Hành Nhiễm cùng với Trần Dục Nhiên trong lúc đó không phải quan hệ kim chủ cùng tình nhân đơn giản như vậy, thực có thể là người yêu thiệt tình thực lòng với nhau.

Trần Đại thiếu gia này quả nhiên là không đơn giản nha! Tất cả mọi người đem hắn xem lậu mắt.

Nghĩ đến mình từng nhục mạ Trần Dục Nhiên là kỹ nam, Trần Thụ cảm giác có chút phức tạp, nhưng là chỉ có thể mạng mẽ trừ bỏ sự khinh bỉ từđáy lòng của mình dành cho Trần Dục Nhiên, tuyệt không thểđể lộ ra ngoài. Trần Thụ có trực giác, nếu ông dám tỏ vẻ không tôn trọng Trần Dục Nhiên, Hoắc Hành Nhiễm nhất định sẽ làm cho ông từ này về sau không thể sống yên.

"Lương Lung…… Tình hình của anh ta thế nào?" Bị người trọng thương lôi kéo cầu cứu, đây vẫn là lần đầu tiên Trần Dục Nhiên gặp. Nhớ tới sau khi về nhà thay đổi quần áo dính máu, cậu cảm giác có chút phức tạp.

"Vẫn còn hôn mê, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng. Bác sĩ nói hắn là ngày mai có thể tỉnh lại." Nói đến đây, Trần Thụ chau mày. Dù sao Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên đã biết ông rất coi trọng Lương Lung, ông không cần phải che dấu nữa.

Lương Lung không đến năm mươi tuổi, thân thểđã hai lần bị thương nặng, tình huống làm cho người ta lo lắng. Nếu hắn ta có gì bất trắc, Trần Thụ thật sự không có mặt mũi nào màđi xuống gặp mẹ hắn ta.

"Cho dù anh ta tỉnh lại, cũng tạm thời đừng để cho truyền thông đưa tin ra ngoài." Hoắc Hành Nhiễm thản nhiên nói.

Gương mặt tròn tròn của Trần Thụ hiện lên một chút tàn khốc: "Ý của Hoắc tổng là?"

“Tôi cùng Dục Nhiên đến cục cảnh sát để trình báo, có người chứng kiến đã cung cấp biển số xe của chiếc xe gây tai nạn kia. Nhưng chiếc xe này đãđược chứng thật là xe bị mất trộm, hơn nữa không ai thấy rõ mặt lái xe, theo khẩu cung của những người khác, người này hiển nhiên trước đóđã che mặt.” Hoắc Hành Nhiễm nói, “Từ sau hai năm tỉnh lại Lương Lung luôn luôn ở dưới sự bảo vệ của ông. Nếu không có xảy ra chuyện gì đặc biệt, anh ta hẳn là sẽ không xuất đầu lộ diện, đúng hay không?”

Hai gò má phúc hậu của Trần Thụ hơi hơi co rúm lại, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Tai nạn xe cộ này là một kế hoạch tỉ mỉ, không phải nhất thời nảy lòng tham, là cóýđịnh mưu sát.” Hoắc Hành Nhiễm khẳng định nói.

“Tiện nhân kia!” Trần Thụ cắn răng nói, “Nhất định là tiện nhân kia!”

Trần Dục Nhiên nhướn mày, nhìn gương mặt dữ tợn của Trần Thụ, trong lòng đã có khái niệm mơ hồ.

“Như vậy, Trần gia Trần quản gia, có hứng thú một lần nữa giới thiệu chính mình không?” Hoắc Hành Nhiễm mí mắt cũng không thèm nâng, đè lại mu bàn tay Trần Dục Nhiên, trấn an cậu.

Đối với những chuyện loạn thất bát tao của Trần gia này, mục đích Hoắc Hành Nhiễm điều tra chỉđể cho Trần Dục Nhiên nghe cho vui, ngẫu nhiên hắn cũng không thèm đểý mà mang một chút sự tình thú vị liên qua đến việc làm ăn cho Trần Dục Nhiên xem, Trần Dục Nhiên càng xem càng hăng say. Không có cách nào khác a, Trần Dục Nhiên thật sự là rất dễ dàng thỏa mãn lại không chút đểý, bình thường thì còn có chút để bụng hắn với Hoắc Đình, đối với những người khác thì căn bản là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thậm chí có chút không muốn vô cầu. Hoắc Hành Nhiễm muốn sủng cậu nhiều hơn một chút cũng chả có cách nào cả. Khó cóđược chuyện không hay ho của Trần gia làm cho cậu cảm thấy thú vị. Hoắc Hành Nhiễm sủng ái cậu, tự nhiên nguyện ý dụng tâm một chút, dung túng mặt xấu khó cóđược này của cậu.

Nhưng xem kịch thì xem kịch, không có nghĩa là hắn cho phép có người động đến Trần Dục Nhiên!

Hai năm này người Trần gia cũng coi như thức thời, không có tính kế Trần Dục Nhiên chọc giận hắn nữa, nhưng lúc này đây, rõ ràng biết Trần Dục Nhiên ở dưới sự bảo vệ của hắn mà còn muốn đẩy vào chỗ chết?

Trong lòng Hoắc Hành Nhiễm hiện lên một chút thô bạo. Khoác cái vỏ bọc tao nhã khiêm tốn quá lâu làm hắn chút nữa thì quên bản chất của chính mình.

Trần Thụ nao nao, trong mắt ông ta hiện lên tinh quang, khéo đưa đẩy hỏi: “Không biết Hoắc tiên sinh đối với chuyện của tôi biết được bao nhiêu?”

“Nên biết đều đã biết. Không biết cũng có thểđoán ra được. Chỉ chờ Trần quản gia mở miệng chứng thực suy đoán của tôi thôi.” Hoắc Hành Nhiễm đẩy vấn đề trở về.

Trần Thụ cũng không biết rõ rốt cuộc hắn đã biết bao nhiêu, ông ta không xác định nhìn nhìn Trần Dục

Nhiên: “Đây…… Lày của Đại thiếu gia cậu?” Bởi vì Trần gia đối với cậu ta khắt khe, cậu ta muốn thông qua Hoắc Hành Nhiễm trả thù Trần gia, đoạt lại những gì mình nên nhận được?

“Cho dù hôm nay tôi cùng Trần thúc không gặp nhau. Chẳng lẽ Trần thúc sẽ không làm gì Trần gia sao?” Trong đôi mắt sạch sẽ mang theo chút tản mạn xẹt qua sự hiểu rõ.

…… Đã biết ông ta ở sau lưng tập đoàn Phong Diệp động tay động chân nha……

Trần Thụ im lặng. Sau một lúc lâu ông ta ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Trần Dục Nhiên: “Lại nói tiếp, Đại thiếu gia cậu còn phải gọi ta một tiếng bác……”

****

Ba ngày sau, trong cửa hàng áo cưới nổi danh nhất Thiên Khê, Trần Ngọc Dung đang thửáo cưới. Ngay sau ngày diễn ra lễ tốt nghiệp chính là ngày cưới của cô ta cùng Trương Quân Dật. Áo cưới của cô ta làđặc biệt mời nhà thiết kế nổi tiếng ở nước ngoài thiết kế, cực kỳ xa hoa. Sau khi áo cưới được chuyển đến Thiên Khê, Trần Ngọc Dung khẩn cấp muốn chạy đến thử.

Đáng tiếc Trương Quân Dật có việc khác, không có thời gian cùng Trần Dục Nhiên thửáo cưới. Cô ta tức giận lại bất đắc dĩ, chỉ có thểđể mẹ Ninh Thanh Thanh đi cùng.

Ninh Thanh Thanh vốn không có tâm tình này. Mấy ngày nay bà ta tựa hồđang gặp phải chuyện gìđó, cả người đứng ngồi không yên, lâm vào một loại cảm giác nôn nóng mạc danh kỳ diệu. Trần Ngọc Dung thậm chí còn thấy mẹ mình rút rất nhiều tiền mặt từ trong ngân hàng ra, sau đó tự nhốt mình vào trong phòng, không biết đang tính toán cái gì.

Hành vi cổ cổ quái quái này làm cho Trần Ngọc Dung nghĩ rằng mẹ mình đãđến thời kỳ mãn kinh. Nhưng hôm nay sau khi xem chương trình tin tức, loại bệnh trạng này của Ninh Thanh Thanh lại đột nhiên không thuốc mà khỏi, mạc danh kỳ diệu trở nên nhẹ nhàng. Trần Ngọc Dung nhìn tin tức kia một chút, làđang đưa tin một nam tử tên là Lương cái gìđó bị xe đâm, sau khi hôn mê ba ngày thì không chống đỡ nổi nữa.

Nhìn thấy có người chết lại cao hứng như vậy?

Trần Ngọc Dung cảm thấy mẹ của mình thật sự là càng ngày càng kỳ lạ. Bất quá trong khoảng thời gian này, thái độ của Ninh Thanh Thanh đối với Trần Huy hoàn toàn đảo lộn nhận thức hai người hợp nhau đến cảđời ở kiếp trước của Trần Ngọc Dung. Hóa ra Ninh Thanh Thanh vẫn luôn đối với Trần Huy khúm núm cũng có một mặt chanh chua mạnh mẽ như vậy. Bất quá nhìn Trần Huy kiếp trước không ai bì nổi mà kiếp này đáng thương như vậy, Trần Ngọc Dung chỉ cảm thấy khoái trá. Ngay cả em trai Trần Cảnh Nhiên khuyên cô thu liễm một chút, cô cũng không thèm nghĩ đến. Có cô cùng Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên ởđây, quãng đời còn lại của Trần Huy đừng nghĩ xoay nổi mình.

Trần Ngọc Dung thật sự yên tâm.

Cái mà cô chờ mong nhất trong giờ phút này là hôn lễ sắp đến. Cô rốt cục có thể gả vào gia đình quyền thế như Trương gia, chồng tương lai của cô chính là chủ nhân tương lai của Trương thị, cô sẽ là thiếu phu nhân cao cao tại thượng của Trương gia, cuộc đời của cô sẽở trong ánh mắt hâm mộ của người khác màđi tới huy hoàng, hoàn toàn cáo biệt cuộc đời rối tinh rối mùở kiếp trước……

PS: Hôm qua ngồi tàu về nhà. Đi qua một cái Center nào đó tự nhiên nhìn thấy một nhóm các em học sinh đang ngồi với nhau. Nổi bật nhất trong đó là hai em nam. Một em ngồi lên đùi một em khác. Oimeoi tình cảm thế~~~ Rõ ràng nhiều ghế vầy mà không thèm ngồi, lại ngồi lên đùi nhau=))

64. Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần gia cùng Trương gia của Thiên Khê liên hôn, hôn lễ cực kỳ xa hoa. Rất nhiều hãng truyền thông đã tìm đến để truyền hình trực tiếp hôn lễ, các nhân vật nổi tiếng tập hợp tại một khách sạn cao cấp nhất Thiên Khê với diện tích ba trăm mét vuông, dàn nhạc nổi danh khắp nước, đội hình cường thịnh, thanh thế lớn.

Ban ngày, nghi thức hôn lễđược thuận lợi tiến hành dưới ánh sáng đèn huỳnh quang cùng với các loại thanh âm cực kỳ hâm mộ.

Thời điểm tiệc tối, Trần Ngọc Dung mặc bộ lễ phục vô giá, trên ngón áp út là nhẫn kim cương quý báu, khoác tay người chồng mới cưới Trương Quân Dật, giống như một nữ vương tôn quý, cười khanh khách đi đến trước mặt Trần Dục Nhiên.

Tiệc cưới của Trần gia cùng Trương gia ở Thiên Khê, Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên tất nhiên sẽ có mặt trong danh sách khách mời, vô luận là quan hệ của đôi bên có bao nhiêu đối địch cùng lãnh đạm. Thiệp mời Trần Dục Nhiên vẫn là do Trần Ngọc Dung tự mình chuẩn bị. Cô rất thích ý để Trần Dục Nhiên chứng kiến cảnh này, hơn nữa cô không cẩn thận biết được Trương Quân Dật không hẳn là không có cảm giác gì với Trần Dục Nhiên. Trần Dục Nhiên từng có bao nhiêu thích Trương Quân Dật, cô biết rõ. Cho dù hiện tại Trần Dục Nhiên đã có Hoắc Hành Nhiễm, cô cũng không tin tưởng Trần Dục Nhiên thật sự có thể hoàn toàn quên Trương Quân Dật. Chỉ cần Trần Dục Nhiên đối với Trương Quân Dật vẫn còn lưu lại một tia cảm giác, vậy thì hôn lễ này có thể làm cho Trần Dục Nhiên cảm thấy khổ sở. Nói không chừng còn có thể lộ ra manh mối làm cho Hoắc Hành Nhiễm khôn khéo phát hiện ra, quan hệ hai người bởi vậy mà xuất hiện vết nứt.

Tuy rằng Trần Ngọc Dung không dám trực tiếp đi tìm Trần Dục Nhiên gây phiền toái, nhưng chỉ cần có cơ hội đả kích cậu ta, chẳng sợ chỉ có một phần mười khả năng thành công, cô cũng sẽ không buông tha.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm kề sát vào Trương Quân Dật, tươi cười trên mặt càng thêm hạnh phúc sáng lạn.

Bất quá cô ta không phát hiện trên mặt Trương Quân Dật hiện lên chút hờn giận. Trần Dục Nhiên cùng Hoắc Hành Nhiễm cử chỉ thân mật ngồi cùng nhau, người bên ngoài cố kỵ thế lực của Hoắc Hành Nhiễm không dám nói gì bọn họ. Trương Quân Dật đem một màn này xem ở trong mắt, cảm thấy vị trí hạ thân có chút đau, trong lòng cũng bất giác mà thấy đố kỵ chua xót.

Hắn nhìn Trần Dục Nhiên liếc mắt một cái, không tiếng động thùy hạ mi mắt.

"Hoắc tiên sinh, anh cả, hai người có thểđến tiệc cưới của chúng tôi, tôi thật sự rất cao hứng. Rượu cơm đạm bạc, tiếp đón không chu toàn, mong hai người thông cảm a……" Trần Ngọc Dung khiêm tốn nói, bất quá cô ta hơi nâng cằm lên, không nhìn ra chút khiêm tốn nào cả.

Đồăn thức uống trên tiệc cưới đều làđồ quý, bào ngư vi cá cái gì cũng có, rượu cùng đồ uống đều là không vận từ nước ngoài sang. Tuy rằng lầm rất tinh xảo, những khó xấu được một tia hương vị huyễn phú.

Người xuất thân cao quý kỳ thật rất chướng mắt những thứđồ này. Khi Trương Quân Dật biết Trần Ngọc Dung kiên trìđặt những thứđồ này, sắc mặt cũng không tốt. Bất quá nguyên bản là do hắn không thèm đểý tới trước nên muốn trách cứ Trần Ngọc Dung cũng không được.

Nghe lời nói nhìn như khiêm tốn những kỳ thực lại đang khoe khoang của Trần Ngọc Dung, Trương Quân Dật ngẩng đầu, nhìn người vợ mới cưới của mình đang đắc ý vênh mặt, đột nhiên bắt đầu hoài nghi hắn vì lợi ích của Trương thị mà không cam lòng đáp ứng lấy cô ta có phải là quyết định đúng đắn hay không. Trước mặt hai nam nhân, một người từng là nhân vật quyền quý mà Trần Ngọc Dung từng bỏ cả hắn để theo đuổi, một người từng là bạn học thật lòng với hắn lại bị hắn lừa gạt thương tổn, Trần Ngọc Dung làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Hơn nữa Trần Ngọc Dung chỉ'tiếp đón' Hoắc Hành Nhiễm cùng Trần Dục Nhiên, hoàn toàn xem nhẹ các tân khách khác. Đây là cực kỳ thất lễ.

"Mọi người chậm rãi thưởng thức." Trương Quân Dật cười cười, nâng chén hướng về phía các tân khách nói, sau đó giận tái mặt nói với Trần Ngọc Dung, "Chúng ta đến kính rượu bàn tiếp theo."

"Vâng ạ!" Trần Ngọc Dung ngọt ngào đáo lại, một bộ cô vợ nhỏ dịu ngoan.

Mới chính thức kết hôn nửa ngày đã khẩn cấp muốn ân ái trước mặt người khác……

Hoắc Hành Nhiễm hướng hai người nâng chén, cười đến ý vị thâm trường: "Chúc hai vịđầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm."

Trần Dục Nhiên vốn không nói gì với Trần Ngọc Dung, nghe được lời nói của Hoắc Hành Nhiễm, nhớ tới đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng ở sau lưng đào góc tường của nhau không chút thủ hạ lưu tình này, không khỏi cười khẽ, nghiêm trang nâng chén: "Tôi cũng vậy."

Hơn nữa hy vọng về sau có phát sinh chuyện như thế này, bọn họ còn có thể duy trì mặt ngoài hài hòa tốt đẹp……

Trần Ngọc Dung cảm thấy tươi cười của bọn họ có chút chướng mắt. Bất quá tâm tình của cô tốt lắm, chỉ hừ nhẹ một tiếng, kéo Trương Quân Dật rời đi.

****

Bữa tiệc đêm nay trừ bỏ là tiệc cưới của Trần Ngọc Dung cùng Trương Quân Dật, đồng thời cũng là ngày Trần Dũng thực hiện hứa hẹn, làm nghi thức đem cổ phần của tập đoàn Phong Diệp chính thức chuyển sang danh nghĩa hai anh em sinh đôi Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên.

Trần Dũng làm chuyện trịnh trọng như vậy khiến cho mọi người cảm thấy rất lạ, cũng thông báo cho công chúng, vìđể nói cho người muốn làm chuyện gì bất lợi cho tập đoàn Phong Diệp, cho Trần gia, chỉ biết chặt chẽ khống chế người thừa kếông tán thành trong tay! (thực sự là cái đoạn này quá cân não, không hiểu một chút nào luôn nàng nào hiểu được thì giúp tui nhiaa:3)

Nghi thức tiếp nhận chấm dứt, Trần Dũng vẻ mặt lão hoài an ủi, nói với Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên: "Phong Diệp giao cho hai đứa, ông nội yên tâm. Hai đứa nhất định phải cố gắng, đừng làm cho ông nội thất vọng."

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên cùng đồng thanh: "Dạ, ông nội."

"Về sau hai đứa cháu trai này làm phiền các vị chiếu cố nhiều hơn." Trần Dũng đứng ở trên đài, một tay chống quải trượng, một tay chỉ vào hai anh em sinh đôi nói với mọi người.

Dưới đài bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay. Đứng ở trên đài xem toàn bộ quá trình, Trần Huy, Ninh Thanh Thanh, Trần Ngọc Dung, Trương Quân Dật phản ứng hoàn toàn khác nhau. Trần Huy là sắc mặt tái nhợt, biết chính mình ở Phong Diệp không còn quyền nói chuyện nữa. Ninh Thanh Thanh là hơi nhướng mày, cảm thấy hài lòng. Trần Ngọc Dung làđang tính toán hai em trai của cô ta vừa thừa kế tập đoàn Phong Diệp, cô ta có thể từ giữa thu được bao nhiêu lợi. Trương Quân Dật tâm tình phức tạp, thực lực của hai cậu em vợ này hắn đãđược lĩnh giáo qua, về sau dù có là quan hệ hợp tác hay cạnh tranh cũng cần phải cẩn thận đắn đo……

Nhìn phản ứng của mọi người, khóe môi Trần Dũng lộ ra một tia cười vừa lòng.

Ngay tại lúc ông tâm sinh tựđắc 'hết thảy đều nằm trong khống chế của mình', tiếng vỗ tay dưới đài đột nhiên yếu đi, truyền đến trận tiếng xôn xao khe khẽ.

Các tân khách vốn đứng gần nhau thành một khối bắt đầu tản ra hai bên, lộ ra một chiếc xe lăn đang đi thẳng đến vũđài.

Trần Thụ phụ giúp đẩy một người chân phải bó bột, đầu buông xuống ngồi trên xe lăn, từng bước từng bước hướng về phía vũđài. Trên gương mặt tròn tròn của ông ta không còn một tia tươi cười giống trời sinh như dĩ vãng nữa, có cũng chỉ là âm trầm nghiêm túc, lại kỳ dị làm cho người ta cảm thấy tướng mạo vốn có của ông ta chính là như vậy. Người ngồi trên xe lăn tựa hồ tinh thần không tốt cho lắm, tư thếđầu cúi xuống giống nhưđang buồn ngủ. Trên đùi anh ta là một chồng văn kiện, trong tay nắm một cái khung ảnh nho nhỏ. Khung ảnh không có lộ rõ ra mặt của ai, chỉ nhìn thấy một mặt trái cổ xưa.

Tươi cười của Trần Dũng chậm rãi dừng lại, nhăn mi nói với Trần Thụ: "A Thụ, cậu đây là có chuyện gì?"

Trần Thụ nhếch môi, nhưng không có chút ý cười. Ông ta nhìn Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên trên đài, ôn hòa nói: "Hôm nay là ngày ngài chính thức giao tập đoàn Phong Diệp cho Cảnh thiếu gia và Phách thiếu gia, tôi như thế nào có thể không tham dự, hảo hảo chúc mừng hai vị thiếu gia một chút? Ngài nói có đúng không, ba?"

Một chữ cuối cùng từ trong miệng Trần Thụ thoát ra, làm cho mọi người đều kinh ngạc!

"…… Cậu đang nói bậy bạ cái gìđó, Trần Thụ?" Trần Dũng nghiêm khắc nhìn Trần Thụ, "Nếu cậu muốn quấy rối, liền đi ra ngoài cho tôi!"

Trần Thụ không ngoài sở liệu hừ cười một tiếng, từ trên người người ngồi trên xe lăn rút ra hai phần tài liệu, ném lên không!

"Trần Dũng, đây là kết quả xét nghiệm ADN của tôi cùng ông, một phần là làm vào mười chín năm trước, một phần khác là gần đây mới làm. Thực bất hạnh, hai phần kết quảđều chứng minh tôi với ông có quan hệ cha con." Trần Thụ lắc đầu nói.

Tài liệu ở trong không trung tản ra, rơi xuống giữa những tân khách, có người nhặt được một tờ trong đó, theo bản năng nhìn thoáng qua.

Đối mặt với những ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ của người dưới đài, sắc mặt Trần Dũng xanh mét: "Trần Thụ, tôi đối đãi với cậu không tệ, cậu vì cái gì làm ra màn kịch thấp kém như này?" Cho dù thật lâu trước kia đã có chuẩn bị một khi chân tướng bị vạch trần, trong lòng ông vẫn cả kinh. Mười chín năm trước? Trần Thụ cư nhiên biết về thân thế của chính mình sớm như vậy?

Nghe Trần Dũng thề thốt phủ nhận, Trần Thụ giận dữ quá mà cười: "Trần Dũng, ông dám thề với người mẹđã chết của tôi rằng ông cái gì cũng không có làm không?"

"Trần Thụ, chuyện này chúng ta về sau nói. Cậu mang theo người của cậu lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ." Trần Dũng lạnh lùng nói, không nghĩđể cho Trần Thụ tiếp tục nổi điên.

Bất quá Trần Dũng tránh né chuyện thề thốt đã làm lộ ra một tia manh mối. Nếu bình thường Trần Dũng tuyệt đối có thể tứ bình bát ổn bình tĩnh ứng phó, nhưng ông hiểu rõ Trần Thụ, luôn cảm thấy sau đó còn một kích tríạng nữa. Này vốn là kỹ xảo Trần Dũng dạy cho Trần Thụ, lúc này Trần Thụ lại dùng ở trên người ông, Trần Dũng thầm nghĩ mau chóng ngăn cản Trần Thụ. Nhất là trường hợp đêm nay căn bản không thích hợp để xử lý loại sự tình này. Trần Dũng muốn bảo toàn mặt mũi của Trần gia!

"Muốn biết tôi làm thế nào mà phát hiện ra chuyện này không?" Trần Thụ không thèm đểýđến sự xua đuổi của Trần Dũng, "Đây ít nhiều đều là do con tôi, trên thực tế nó là con nuôi của tôi, làđứa con duy nhất của người tôi yêu, Lương Lung. Ông còn nhớ Lương Lung không? Nó là bác sĩ gia đình mà tôi đãđề cử cho Trần gia. Ông luôn tín nhiệm tôi, lại cự tuyệt không cho bác sĩ gia đình kiểm tra sức khỏe……"

Cho nên Trần Thụ mới có thểđột nhiên nổi lên nghi ngờ. Người một khi đã nổi lên lòng nghi ngờ, sẽ một lần nữa cân nhắc lại rất nhiều chuyện thoạt nhìn thì hợp lý trước kia.

Trên thực tế Trần Thụ vẫn thực nghi hoặc Trần Dũng tại sao lại đối với một đứa trẻ mồ côi quá tốt như vậy. Đi theo Trần Dũng nhiều năm, đủđể Trần Thụ biết Trần Dũng là người như thế nào, ngang ngược, khống chế dục rất mạnh, tuyệt đối không hề dính líu đến từ hiền lành lương thiện. Nhưng Trần Dũng đối với Trần Thụ tốt lắm. Trần Thụ chưa từng nghĩ tới Trần Dũng sẽ có quan hệ huyết thống với mình, dù sao nếu Trần Dũng có là cha ông ta, như vậy thời điểm Trần Dũng ở cùng mẹ của ông ta, Trần Dũng mới mười sáu tuổi……

Nhưng khi Trần Thụ bị sự nghi ngờ thúc đẩy cầm tóc của Trần Dũng cùng của bản thân đi làm thí nghiệm ADN, sau đó cầm kết quả thí nghiệm, Trần Thụ hoàn toàn sợđến ngây người.

Người mà mình vẫn luôn sùng bái tôn kính cảm kích nhiều năm qua cư nhiên lại là hết thảy ngọn nguồn cực khổ của ông ta cùng mẹ mình. Còn có cái gì buồn cười hoang đường hơn cái chuyện này cơ chứ?

Trần Thụ hoàn toàn hỗn loạn. Ít nhiều gì cũng được Trần Dũng dạy dỗ, ông ta mới không cóđêm sự dao động trong nội tâm của mình biểu lộ trên mặt. Nhưng ông ta cho tới nay đối với Trần Dũng vẫn luôn trung thành, cung cúc tận tụy, liền trở nên tỉnh táo lại. Sau đóông ta thấy được rất nhiều điều. Tỷ nhưông ta thủy chung không bao giờ có thểđể Trần Dũng vứt bỏ phòng bị với mình. Tỷ như hết thảy của ông ta, bao gồm cả vợ mình, đều là do Trần Dũng đặt ở bên người ông ta để theo dõi. Trần Dũng thậm chí không cho phép ông ta được có con của mình. Trần Dũng chỉ biết đem Phong Diệp giao cho người thừa kế mà mình tán thành. Sau đó Trần Thụ lại vạn phần may mắn mà gặp được mẹ của Lương Lung, người làm cho ông ta rung động. Nhưng ông ta căn bản không dám nghĩ nếu mẹ Lương Lung bị Trần Dũng phát hiện, nàng sẽ có kết cục gì. Trần Thụ biết rõ Trần Dũng là người tàn nhẫn vô tình như thế nào.

Thẳng đến khi Lương Lung gặp chuyện không may. Tuy rằng chỉ lớn hơn Lương Lung bảy tuổi, nhưng Trần Thụ vẫn đối đãi với Lương Lung như là con ruột của mình. Sau khi mẹ của Lương Lung mất, Trần Thụ là trụ cột tinh thần lớn nhất trong lòng anh ta. Lúc trước Trần Thụđem Lương Lung vào làm bác sĩ gia đình cho Trần gia chính là bởi vì Trần Thụ có tiếng nói trong Trần gia, có thể tiện chăm sóc Lương Lung. Chính là Trần Thụ không thể tưởng tượng được khi Lương Lung đến Trần gia lại làm thân thế của ông ta trồi lên mặt nước.

Thời điểm Lương Lung gặp chuyện không may, Trần Thụ bởi vì thấy rõ rất nhiều hành vi của Trần Dũng mà cảm thấy trái tim băng giá, không có quá nhiều lực chúýđến Lương Lung. Cho dù Lương Lung đột nhiên từ chức xuất ngoại, Trần Thụ cũng không nghĩ nhiều. Nhưng khi tin tức Lương Lung gặp chuyện không may truyền về nước, Trần Thụ chấn kinh. Nhìn Lương Lung nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, Trần Thụ mới giật mình nhận ra lực lượng của mình có bao nhiêu đơn bạc. Ông ta đối với người lái xe đâm Lương Lung căm thùđến tận xương tủy, nhưng ông ta trừ bỏ chờđợi cảnh sát điều tra kết quả ra thì không làm được gì nữa. Cho nên sau đóông ta mới bắt đầu ở sau lưng mưu tính cổ phần của tập đoàn Phong Diệp. Hơn nữa theo thời gian trưởng thành của hai anh em sinh đôi Trần gia, Trần Thụ dần dần đoán được nguyên nhân Lương Lung đột nhiên trởnên khác thường, thậm chí ngay cả một hồi ngoài ý muốn làm cho Lương Lung hôn mê bất tỉnh kia, Trần Thụ cũng bắt đầu cóđối tượng hoài nghi.

"…… Trần Thụ, cậu rốt cuộc cóý gì?" Trần Dũng trầm giọng hỏi. Cái trán che kín nếp nhăn của ông chảy ra mồ hôi.

Phía sau ông, Trần Huy nghe vậy thì chẳng hiểu ra sao. Ninh Thanh Thanh thì hơi hơi phát run. Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên sắc mặt tái nhợt. Trần Ngọc Dung vẻ mặt hồ nghi. Trương Quân Dật gắt gao nhíu mày.

Trần Thụ nhìn ông một cái thátâu, cúi người nhẹ giọng nói bên tai người ngồi trên xe lăn.

Người cúi đầu ngồi trên xe lăn chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ u buồn.

"Lương Lung!" Cho dù cách nhiều năm như vậy, Trần Dũng vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta.

Ninh Thanh Thanh hít một ngụm khí lạnh, biểu tình giống như là nhìn thấy quỷ. Bà ta sống chết nuốt xuống tiếng thét chói tai đãđến bên miệng, thừa dịp người khác không chúýđến mình, lặng lẽ lui về phía sau.

"Cô làm gì mà cứ lùi về sau vậy?" Trần Huy đứng ở bên cạnh liền cảm giác được động tĩnh của bà ta, lên tiếng hỏi.

Lập tức, đại bộ phận ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Ninh Thanh Thanh.

"Tôi, tôi cảm thấy có chút không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi……" Ninh Thanh Thanh mảnh mai nói.

"Trần phu nhân vẫn là xin dừng bước. Cô thế nhưng là người quan trọng nhất đó." Gương mặt tròn tròn của Trần Thụ lộ ra ý chê cười.

Ninh Thanh Thanh cầu xin nhìn Lương Lung.

Lương Lung nhận thấy ánh mắt của bà ta, cười khẽ: "Thanh Thanh, lần đầu tiên tôi giúp cô, cô làm cho tôi hôn mê bất tỉnh mười sáu năm, lần thứ hai tôi nghĩ sẽ buông tha cho cô, cô lại làm cho tôi không thể không giả chết để tránh khỏi sựđuổi giết của cô. Cô cảm thấy lần này tôi còn có thể tin tưởng cô được nữa không?"

"Ông nói lung tung! Mẹ của tôi ngay cả con kiến cũng không dám giết, sao có thểđuổi giết ông được?" Trần Ngọc Dung nhịn không được đứng ra phản bác! Người mẹ Ninh Thanh Thanh này ở trong mắt của cô ta vẫn luôn là người yếu đuối, nếu không phải là có cô ta giúp đỡ thì Ninh Thanh Thanh sợ là cũng chỉ giống như kiếp trước, cảđời làm tình nhân của Trần Huy. Sao Ninh Thanh Thanh có lá gan dám làm ra chuyện này chứ? Trần Ngọc Dung là người đầu tiên không tin: "Mẹ của tôi căn bản không có lý do để làm vậy!"

"Lý do……" Trên mặt Lương Lung tràn ngập chua xót, "Đây có tính là lý do không?" Anh ta giơ khung ảnh lên, lộ ra gương mặt bên trong khung ảnh.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Trong khung ảnh là một nữ nhân rất trẻ. Ảnh chụp đã cũố vàng, là ảnh trắng đen, nhưng vẫn có thể lộ ra gương mặt quyến rũđộng lòng người của nữ nhân này. Bất quá làm cho người ta kinh ngạc chính là diện mạo của nữ nhân này rất giống với hai anh em sinh đôi của Trần gia Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, nhất là đôi mắt phượng hẹp dài kia, cơ hồ giống nhau nhưđúc. Chỉ có là một bên là nữ, một bên là nam. Bất luận người nào cầm bức ảnh này so sánh với mặt của Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đều nhịn không được đoán bọn họ có quan hệ huyết thống.

"Người đó là ai?" Trần Ngọc Dung thất thanh kêu lên.

"Mẹ của tôi, bà nội của hai anh em sinh đôi." Lương Lung nhẹ giọng nói, "Tôi là cha để của hai anh em sinh đôi……"

"Không! Anh không phải!" Ninh Thanh Thanh thét chói tai, "Cha của con tôi là thiếu gia duy nhất của Trần gia, Trần Huy. Mới không phải là bác sĩ anh! Bọn họđã thông qua xét nghiệm ADN!"

"Đó là bởi vì tôi biết cô muốn phá bỏ chúng nó!" Lương Lung nhịn không được cao giọng nói, "Là cô bỏ thuốc vào nước uống của tôi…… Cô mang thai bọn nóđược tầm năm tháng, bởi vì cô hy vọng bọn nó là con của Trần Huy nhưng cô lại không dám chứng thực nên muốn xóa sạch bọn nó! Hai đứa nóđãđược năm tháng rồi! Có tim đập, chúng nó là con của tôi! Tôi không thể cô xóa sạch chúng nóđược!"

"Cho nên, ông giả tạo báo cáo xét nghiệm ADN……" Những người khác trong Trần gia đã hoàn toàn không thể nói nên lời, Trương Quân Dật ngắt lời nói.

Lương Lung vô lực gật gật đầu: "Bởi vì tôi là bác sĩ gia đình của Trần gia……" Cho nên mới bị Trần Huy phái đi chiếu cố tình nhân của gã, mới có thể bị Ninh Thanh Thanh nhìn trúng rồi tính kế. Trên thực tế, Ninh Thanh Thanh vừa cũng anh ta phát sinh quan hệ xong liền lập tức hối hận. Nhưng ai cũng thật không ngờ, chỉ là một đêm đóđã khiến cho tất cảđều biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sau vì tị hiềm, Lương Lung đi đến nước E xa xôi. Nhưng anh ta không thể tưởng tượng được Ninh Thanh Thanh lại tâm ngoan thủ lạt như vậy, trực tiếp đuổi đến tận nước E để giết hại anh ta. Chắc là trong thâm tâm của Ninh Thanh Thanh, bà ta vẫn cho rằng đứa nhỏ trong bụng không phải của Trần Huy. Bà ta vìđảm bảo đứa nhỏ là'của Trần Huy' cho nên muốn trừ bỏ người không có chỗ dựa vào nào là Lương Lung. Chính là bà ta không biết được quan hệ của Trần Thụ cùng Lương Lung.

"Vớ vẩn! Quá vớ vẩn! Sao mẹ lại có thể làm ra loại chuyện này? Nhất định là các người gạt chúng tôi!" Trần Ngọc Dung chịu không nổi hét lớn, nhìn chằm chằm Ninh Thanh Thanh, "Mẹ! Lớn tiếng nói cho bọn họ biết tất cả những gì bọn họ nói đều là giả! Là giả!"

"…… Dung Dung……" Ninh Thanh Thanh nhận thấy tầm mắt đáng sợ của Trần Huy đang nhìn mình, giống như bắt lấy khúc gỗ cứu mạng mà nắm chặt lấy tay Trần Ngọc Dung, "Mẹ chỉ là nhất thời hồđồ…… Mẹ, mẹ không phải cố̂y…… Dung Dung con giúp mẹ van cầu ông nội cùng ba con, cầu bọn họ buông tha cho mẹ……"

Trần Ngọc Dung không dám tin nhìn bà ta: "Mẹđang nói cái gì vậy?"

Ninh Thanh Thanh thấp giọng khóc.

"…… Những gì họ nói, đều là sự thật?" Trần Ngọc Dung lắc lắc vai bà ta!

Ninh Thanh Thanh nhẹ gật gật đầu, anh anh khóc lớn.

Trần Ngọc Dung cảm thấy như mình đang nằm mơ.

"Hóa ra con của Trần gia chỉ có cô cùng Trần Dục Nhiên. Màông nội cô vừa đem quyền khống chế tuyệt đối tập đoàn Phong Diệp giao cho người ngoài……" Trương Quân Dật ở bên tai Trần Ngọc Dung nói, thanh âm không lớn không nhỏ, nên nghe được đều nghe được.

Trương Quân Dật vừa dứt lời, Trần Dũng vẫn cứng ngắc đừng trước vũđài đột nhiên che ngực, thống khổ ngã xuống.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên sắc mặt trắng bệch kinh hô một tiếng, chạy qua tiếp lấy thân mình đang ngã xuống của Trần Dũng.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn!

65. Chương 64

Tiệc cưới của Trần gia cùng Trương gia cuối cùng biến thành một trò hề!

Trần lão gia tử ngất xỉu được đưa vào bệnh viện, ngày hôm sau Trần Huy lập tức tuyên bố ly hôn Ninh Thanh Thanh, trục xuất Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên ra khỏi Trần gia, ra khỏi tập đoàn Phong Diệp! Đêm tân hôn của Trần Ngọc Dung, tập thể người Trương gia không thèm nhìn mặt cô ta, Trương Quân Dật còn trực tiếp không ở nhà trải qua đêm tân hôn để kháng nghị.

Đây là một chuyện gièm pha cực kỳ nghiêm trọng! Đề cập đến chuyện ngoại tình, con riêng, quyền thừa kế, thậm chí là cả mưu sát!

Làm đối tượng hợp tác cùng với liên hôn, Trương gia cần Trần gia đưa ra một lời giải thích!

Mà người vạch trần trận gió lốc này là Trần Thụ và Lương Lung lại trong lúc hỗn loạn này mà lặng yên rời đi, đối với giới truyền thông chen chúc nhau đến luôn bảo trì im lặng. Bởi vì bọn họ còn không có nhắc tới việc kiện Ninh Thanh Thanh vì chuyện tai nạn xe cộ của Lương Lung, Ninh Thanh Thanh chỉ có thể khóc sướt mướt đi theo Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đưa Trần Dũng đến bệnh viện. Bà ta không dám một mình đối mặt với lửa giận của Trần Huy.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên vừa mới mười tám tuổi, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, nhận hết sủng hộ cùng với thổi phồng của người bên ngoài. Dưới sự giáo dục của Trần Dũng, bọn họ từ nhỏđã hiểu được, thân là người Trần gia thì nên gánh vác trách nhiệm. Bọn họđã muốn chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận tập đoàn Phong Diệp, quyết tâm phải làm cho Phong Diệp lớn mạnh hơn khi ở trong tay bọn họ, cố gắng hồi báo lại công ơn dạy dỗ của ông nội Trần Dũng. Nhưng đột nhiên có một ngày, bọn họđược cho biết hóa ra bọn họ căn bản không phải con cháu Trần, không mang họ Trần. Này quả thực là tròđùa!

Như thế nào có thể?

Ngay từđầu bọn họ còn tưởng rằng đây là một lời nói dối không cóý tốt, nhưng nhìn Trần Thụ chăm sóc bọn họ từ nhỏ, nhìn nam nhân đang ngồi trên xe lăn tình chân ý thiết, nhìn biểu tình của mẹ bọn họ, Trần Cảnh Nhiên, Trần Phách Nhiên thông minh như vậy, làm sao có thể không nhìn ra chân tướng rốt cuộc là cái gì?

Tuy rằng vẫn được người bên ngoài gọi là thiên tài, bọn họ cũng xác thực so với bạn cùng lứa tuổi thông minh có khả năng hơn không ít, nhưng bọn họ chung quy chỉ mới có mười tám tuổi. Đả kích bất thình lình như vậy làm bọn họ cảm thấy trong lòng một mảnh mờ mịt.

Ông nội vẫn luôn tự tat dạy dỗ bọn họ, đối với bọn họ trân trọng có thừa hiện tại đang hôn mê bất tỉnh. Người mà bọn họ gọi là cha mười sáu năm, Trần Huy khẩn cấp tuyên bốđoạn tuyệt quan hệ với bọn họ. Mẹ của bọn họ chỉ biết yếu đuối khóc lóc. Hơn mười năm sống an nhàn sung sướng chỉ làm cho nàng dưỡng ra một cái thể xác phu nhân, gặp phải chuyện lớn lập tức đã bịđánh trở về nguyên hình…… Không, hoặc là phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Ai sẽ nghĩ đến một nữ nhân bề ngoài dịu dàng ôn nhu, bản chất yếu đuối vô năng lạidám hai lần ra tay đả thương người? Mà người bị thương lại là…… cha ruột của bọn họ? Nhưng cho dù cảm tình đạm mạc, Ninh Thanh Thanh thủy chung vẫn là mẹđẻ của bọn họ, chẳng lẽ bọn họ có thể thật sự mặc kệ nàng sao?

Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên đứng ở bên ngoài phòng bệnh của Trần Dũng, trên mặt một mảnh hờ hững. Bọn họ thậm chí không dám đi vào đi đối mặt với Trần Dũng.

Lúc này, Trần Huy cùng Trần Ngọc Dung mang theo vài người mặc tây trang đi giày da đến.

Trần Dũng gặp chuyện không may, phản ứng đầu tiên của Trần Huy không phải là chăm sóc cha của mình, mà là nổi giận đùng đùng rời đi khỏi tiệc cưới, tập hợp tâm phúc của mình thương thảo đối sách, ngày hôm sau tốc độ lấy sét đánh không kịp bưng tai tuyên bố xử trí mẹ con Ninh Thanh Thanh.

Trần Ngọc Dung ngày đầu tiên mới cưới đột nhiên gặp phải loại sự tình này, hoàn toàn chân tay luống cuống, chỉ là xử lý chuyện sau bữa tiệc cùng ứng đối với sự mất hứng của nhà chồng đã muốn làm cho cô ta đủđau đầu, căn bản không có thời gian chiếu cốông nội của mình.

Cô ta là nghe được tin tức Trần Huy đi bệnh viện nên vội vàng chạy tới! Sự tình đã xảy ra, cô ta so với Ninh Thanh Thanh phản ứng mạnh hơn chút, lập tức ý thức được mục đích Trần Huy đến bệnh viện tự nhiên không phải thăm Trần Dũng đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Trần Huy nhìn thấy Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, sắc mặt hoàn toàn là một bộ giải quyết việc chung, thậm chí mang theo chán ghét. Gã thô bạo ném cho bọn họ một phần văn kiện, đơn giản nói:"Các ngươi không phải ngươid Trần gia, không có tư cách kế thừa cổ phần tập đoàn Phong Diệp, ký vào văn kiện, đem cổ phần công ty trả lại cho ta." Gã giống nhưđã hoàn toàn quên hắn từng yêu thương hai đứa con này như thế nào, quên gã từng bởi vì người khác hâm mộ gã có hai đứa con xuất sắc như vậy mà kiêu ngạo.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên sắc mặt trắng bệch. Bọn họ không nghĩ có một ngày bọn họ sẽ vì một câu nói của Trần Huy mà chống đỡ không nổi. Bởi vì Trần Dũng dạy, bởi vì Trần Huy vô năng, bọn họđối với người cha này vẫn không đủ tôn trọng. Nhưng bọn họđột nhiên phát hiện, khi người làm cha này không nhận bọn họ là con, tân bọn họ trong nháy mắt co rút đau đớn.

Đối với yêu cầu đúng lý hợp tình của Trần Huy, bọn họ nói không nên lời phản bác. Chân tướng về sự xuất thân đặt bọn họ vào trong hoàn cảnh thực xấu hổ.

Bất quá Ninh Thanh Thanh vẫn lui thành một đoàn thoạt nhìn đáng thương hề hề lúc này cũng không tránh ở một góc ýđồ gợi lên sự thương hại của người bên ngoài nữa. Nghe Trần Huy nói, bà ta không chút nghĩ ngợi nhảy dựng lên thét chói tai:"Trần Huy, anh nằm mơđi! Muốn chúng nó ký tên sao, không có cửa đâu! Cảnh Nhiên, Phách Nhiên, nếu hai đứa ký phần văn kiện này, ta lập tức chết ở trước mặt hai đứa!" Thanh âm của bà ta sắc nhọn chói tai, mang theo cố tình gây sự.

Trần Phách Nhiên chịu không nổi nhắm chặt mắt, Trần Cảnh Nhiên mặt không chút thay đổi thấp giọng nói:"Mẹ, mẹ nói cho chúng con biết, chúng con có tư cách gìđể cóđược cổ phần của Trần gia?"

Hai chữ"Trần gia", tràn ngập hương vị châm chọc.

Ninh thanh thanh cứng lại. Là người bắt nguồn của tất cả mọi việc, bà ta vốn không có lập trường để phát biểu ý kiến. Nhưng bà ta tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ở Trần gia nơm nớp lo sợ nhiều năm như vậy, thậm chí vì để có thể tiếp tục ở Trần gia hưởng thụ vinh hoa phú quý mà không tiếc phạm pháp. Mắt thấy hết thảy đều đã muốn tới tay, hiện tại lại bắt bà ta trả lại toàn bộ, hết thảy cố gắng kết quả chính là công dã tràng?

"…… Không, ta không cần trở thành hai bàn tay trắng, hai đứa không thể ký! Trừ phi ta chết!" Ninh Thanh Thanh chém đinh trặt sắt nói.

"Mẹ sao có thể trở thành hai bàn tay trắng? Chẳng lẽ con cùng anh không là con của mẹ sao?" Trần Phách Nhiên không thể nhịn được nữa hô nhỏ,"Không phải người Trần gia thì không là người Trần gia! Trần gia gìđó con mới không hiếm lạ!"

"Hai đứa không hiếm lạ ta hiếm lạ! Hai đứa có thể có cái gì? Rời xa Trần gia hai đứa còn có cái gì? Hai đứa thậm chí ngay cả Thiên Khêđều đãi không dưới đi!" Ninh Thanh Thanh kêu lên!

Sự tình đã muốn nháo đến loại tình trạng này, Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên nghĩ muốn tiếp tục ở lại Thiên Khê phát triển căn bản là vọng tưởng. Một nhà bọn họ từ nay về sau đều sẽ bị chỉ trỏ!

Trần Dũng làm người quyết tuyệt lại cực độ trọng nam khinh nữ. Thời điểm Ninh Thanh Thanh gả vào Trần gia đã muốn ký hiệp nghị, tài sản của Trần gia bà ta một phân tiền đều lấy không được! Tên hỗn đản Trần Huy này lại đem tất cả bà ta tân tân khổ khổ tồn lên tích tụ trở thành hư không. Trần Ngọc Dung được 5% cổ phần tập đoàn Phong Diệp, đại giới cũng là hoàn toàn buông tha cho quyền kế thừa Phong Diệp. Một khi hai anh em sinh đôi ký văn kiện trả lại cổ phần của Phong Diệp, bọn họ sẽ mất đi sự chống lưng, sẽ bịđào thải! Ninh Thanh Thanh quen phú quý xa xỉ, làm sao còn chịu được sống những ngày nghèo khó? Bắt bà ta cùng hai anh em sinh đôi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hy vọng xa vời không thể thành tương lai, tuyệt đối là không có khả năng!

"Là ai đem chúng tôi đẩy tới tình trạng này?" Trần Phách Nhiên phẫn nộ rồi.

"Ngươi đây là trách ta? Trách ta đem hai đứa các ngươi sinh ra?" Ninh Thanh Tganh khí thế bức nhân.

"Bà quả thực……"

"Đủ rồi." Trần Cảnh Nhiên trầm giọng quát,"Im lặng chút đi! Ông nội còn đang nghỉ ngơi!"

"…… Chuyện này, chúng ta chờông nội tỉnh lại rồi nói tiếp." Trần Ngọc Dung thuận thế nói. Cô ta tự nhiên là cực độ phản đối hai em trai đem cổ phần của Phong Diệp trả lại cho Trần gia. Nhưng Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên một bộ du muối không tiến, Ninh Thanh Thanh còn không thuyết phục được, không bằng tạm thời chờ Trần Dũng tỉnh lại nói sau.

"Không được! Lập tức ký!" Trần Huy quả quyết nói. Trần Dũng ngã bệnh, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên không phải người Trần gia không có tư cách nhúng tay vào chuyện của tập đoàn Phong Diệp. Trần Thụ là con riêng không được thừa nhận, không có quyền lên tiếng, Trần Dục Nhiên lại đã ký giấy từ bỏ quyền thừa kế Phong Diệp, Trần Huy thành người duy nhất danh chính ngôn thuận có thể chủ trìđại cục Trần gia. Gã muốn trước khi Trần Dũng tỉnh lại tiền trảm hậu tấu đem cổ phần của Phong Diệp toàn bộ thu về danh nghĩa của gã, đến lúc đó Trần Dũng muốn đuổi theo cũng bất lực. Bằng không chờ Trần Dũng vừa tỉnh, lấy cảm nhận của ông đối với gã, thực có khả năng sẽ từ giữa làm khó dễ, làm gã không vui mừng một hồi.

"Ba, an tâm một chút chớ vội. Cổ phần trêb tay Cảnh Nhiên cùng Phách Nhiên đều là thuộc vềông nội. Cho dù phải trả thù cũng là trả lại cho ông nội đi?" Trần Ngọc Dung cầm lấy văn kiện Trần Huy mang tới, xem qua một chút,"Như thế nào nơi này người nhận viết tên của ngài?"

Trần Huy trừng mắt nhìn cô ta.

Lúc này Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên cũng phản ứng lại. Nếu không phải bọn họ tâm rối loạn, bọn họ sớm nhìn ra tâm tư Trần Huy. Hiện tại được Trần Ngọc Dung nhắc nhở, bọn họ nháy mắt lấy lại tinh thần.

"Chúng ta chờông nội tỉnh lại nói sau."

Trần Huy tức giận nói:“Các ngươi đều là ngoại nhân muốn chiếm lấy tài sản Trần gia, các ngươi còn không biết xấu hổ……”

“Trần tiên sinh, sau khi ông nội tỉnh lại tự nhiên sẽ ra quyết định, hay làông không có tin tưởng, cảm thấy vô luận như thế nào ông cũng không lựa chọn ông làm người thừa kế, cho nên ông mới vội vàng như vậy, nghĩ muốn tiền trảm hậu tấu?” Trần Cảnh Nhiên trầm ổn hỏi.

Mặt Trần Huy đỏ lên, bởi vì Trần Cảnh Nhiên đoán không sai chút nào.

“Mày câm miệng!” Trần Huy quát.

“Ông cũng không phải cha của bọn tôi, dựa vào cái gì mà quát tháo bọn tôi?” Trần Phách Nhiên theo sau Trần Cảnh Nhiên, cà lơ phất phơ nói.

“Ba, ngài vẫn làđi về trước đi……” Trần Ngọc Dung giả làm người tốt.

Bất quá lần này Trần Huy không làm gì cô ta, gã nhìn nàng hừ lạnh một tiếng:“Ta nuôi con gái thật tốt!” Sau đó phẩy tay áo bỏđi.

Nhìn bóng dáng Trần Huy đi xa, Ninh Thanh Thanh cùng Trần Ngọc Dung đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mẹ con tâm ý tương thông, biết điều đối phương muốn là cái gì. Hai người có thể liên thủđem Trần Huy bức đi, nhưng không có biện pháp đối phó với Trần Dũng. Hai người phải nhân lúc Trần Dũng chưa tỉnh lại mà thuyết phục Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đem cổ phần công ty chuyển tới tay hai người. Nhưng muốn thuyết phục bọn họ, một chữ: Khó!

Hơn nữa thực hiển nhiên, hôm nay không phải ngày may mắn của hai mẹ con họ. Thật sự là sợ cái gì thì cái đóđến! Y táđến thông báo Trần Dũng đã tỉnh, người nhà có thể từng nhóm đi vào thăm.

Trần Cảnh Nhiên cùng Trần Phách Nhiên vẫn lo lắng cho bệnh tình của Trần Dũng, việc nhân đức không nhường ai, dẫn đầu đi vào.

Trần Dũng vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường bệnh. Gương mặt vẫn luôn tinh thần quắc thước lập tức giống như một thương lão, mệt mỏi mà yếu ớt. Song bào thai khi nào thì thấy qua ông nội kính yêu có biểu tình như vậy, ánh mắt không hẹn mà cùng sót sót.

Nhìn thấy hai anh em sinh đôi đến gần, đôi mắt đục ngầu sâu thẳm của Trần Dũng chuyển động một chút, giật nhẹ khóe môi lộ ra một chút tươi cười với bọn họ.

Sau khi chân tướng xuất thân bị vạch trần, lần gặp gỡ này, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên cảm thấy có thể nói đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nụ cười này của Trần Dũng làm trong lòng bọn họ sinh ra một chút thoải mái, nghĩông nội đối với bọn họ thủy chung vẫn là có cảm tình, không có vì bọn họ không phải người Trần gia mà bất hòa với bọn họ.

Bất quá hai người đã cao hứng quá sớm, câu tiếp theo của Trần Dũng lập tức hắt cho bọn họ một đầu nước lạnh.

Trần Dũng nói: "Đưa Dục Nhiên tới gặp ta."

==========

66. Chương 65

Trần Dũng ngã xuống là bởi vì chịu kích thích quáđộ.

Đột nhiên phát hiện người thừa kế chính mình dốc hết tâm huyết bồi dưỡng không có một chút quan hệ huyết thống nào, chính mình từđầu tới đuôi đều lầm phương hướng, không có tức đến chết đã là tốt lắm rồi.

Trần Dũng ngay cả tâm muốn ăn tươi nuốt sống Ninh Thanh Thanh và Lương Lung cũng có. Suốt ngày đánh nhạn chung bị nhạn nhi trác(?)! Bị lừa gạt cùng với nhục nhã mà cấp giận công tâm, ông liền hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, tư duy của Trần Dũng lại vô cùng rõ ràng.

Ông thầm nghĩ muốn làm một chuyện: Bảo trụ tâm huyết cảđời của ông! Bảo trụ tập đoàn Phong Diệp, không thểđể rơi vào tay người ngoài!

Trên thực tế, hiện tại tập đoàn Phong Diệp đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Hết thảy phát sinh ở tiệc cưới đã trở thành một chuyện giềm pha thật lớn. Nội loạn trong Trần gia cùng với tập đoàn Phong Diệp đã trực tiếp ảnh hưởng đến hình tượng của Phong Diệp. Hơn nữa Trần Dũng vừa đổ, Phong Diệp mất trụ cột, người từng thích hợp nhất làm người thừa kế lại căn bản không có quan hệ gì với Trần gia, không có khả năng thật sự thừa kế Trần gia. Điều này làm cho rất nhiều người bắt đầu mất đi sự tin tưởng với Phong Diệp. Cổ phiếu của tập đoàn Phong Diệp rớt giáđã chứng minh điều đó. Trần gia phải ở trong thời gian ngắn nhất tìm được người chủ trìđại cục, ổn định thế cục của Phong Diệp.

Trần Huy là không có khả năng. Gã chí lớn nhưng tài mọn, không có dã tâm lại ngu xuẩn thiển cận, Phong Diệp ở trong tay gã chắc chắn sẽ suy bại rất nhanh. Hơn nữa thanh danh của Trần Huy không tốt, dưới sự thao túng của Trần Dũng, Trần Huy ở trong tập đoàn không hề có chút uy tín nào, gãáp không được một đám cấp dưới kiêu binh hãn tướng kia.

Trần Thụ là con riêng, mặc dù có năng lực nhưng trung tâm quyền lực của Phong Diệp là do Trần Dũng nắm trong tay, cho dù Trần Thụ có muốn làm một ít động tác cũng không cóđủ thời gian cùng năng lực để phát triển thế lực. Hơn nữa Trần Thụ có thể nói là một tay làm ra chuyện này. Trần Dũng từng nghĩ tới nếu có một ngày Trần Thụ biết thân thế của mình, ông sẽ có phương pháp ứng phó thích hợp. Chính là Trần Dũng thật không ngờ bên người Trần Thụ còn có một Lương Lung. Nếu không phải Lương Lung xuất hiện vạch trần hết thảy những điều làm người ta quá mức kinh hãi, Trần Dũng giống như bị người ta hung hăng đấm một quyền vào ngực, co rút đau nhức đến nỗi hôn mê thì ông cũng không rơi vào cục diện bịđộng như thế này.

Trần Ngọc Dung là nữ nhân, vốn không có giá trị nhắc tới, lại càng không cần nói tới mẹ của cô ta là Ninh Thanh Thanh.

Chỉ có Trần Dục Nhiên là thích hợp nhất. Chính xác mà nói thì sau lưng Trần Dục Nhiên có Hoắc Hành Nhiễm vàĐinh gia. Hoắc Hành Nhiễm là người yêu của Trần Dục Nhiên, Trần Dục Nhiên nếu muốn thứ gìđó của Trần gia, Hoắc Hành Nhiễm vô luận về công về tưđều sẽ hỗ trợ. Nếu Hoắc Hành Nhiễm không hỗ trợ, còn cóĐinh gia. Đinh gia ra tay đòi Trần Huy trả lại di sản của Đinh Di cho Trần Dục Nhiên, điểm này đã nói lên Đinh gia đã giải hòa với Trần Dục Nhiên. Nếu Trần Dục Nhiên nhúng tay vào Phong Diệp, Đinh gia sẽ không không thèm quan tâm cháu ngoại duy nhất này. Hơn nữa bản thân Trần Dục Nhiên cũng không ngốc, lúc trước nếu không phải có hai anh em sinh đôi, Trần Dũng cũng sẽ không buông tha cho cậu. Đáng tiếc ông phát hiện có chút chậm, Trần Dục Nhiên cùng với Trần gia có vết nứt quá sâu, Trần Dũng vì bảo vệ Trần gia đã quyết định knockout cậu.

Nhưng Trần Dũng tin tưởng chỉ cần có lợi ích thật lớn cùng với sách lược thích hợp, thuyết phục Trần Dục Nhiên trở về là không phải không có khả năng.

Đầu tiên ông có hai anh em sinh đôi. Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên không phải người vong ân phụ nghĩa. Ít nhất ở dưới sự dạy dỗ nhiều năm của ông, bọn họ cũng cóđủ trách nhiệm và tấm lòng đối với người ông nội này. Trần Dũng rất tin tưởng cho dù hai người bọn họ có biết mình không phải là người Trần gia, cũng sẽđối với ông nói cái gì thì nghe cái nấy! Bởi vìđây là bọn họ thiếu ông! Trần Dũng dạy dỗủng hộ bọn họ nhiều năm như vậy, cũng không phải là không công lãng phí thời gian. Trước khi báo đáp xong công ơn dưỡng dục của ông, Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên chắc chắn sẽ không rời đi.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên cao ngạo. Bọn họ sẽ không sống chết bắt lấy cổ phần tập đoàn Phong Diệp không phải của mình. Trần Dũng đối với việc nắm lại cổ phần là phi thường tin tưởng. Ông cũng không quá nóng lòng.

Duy nhất thiếu chỉ có người thừa kế thích hợp.

Ông trực tiếp để Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên đi mời Trần Dục Nhiên tới nơi này. Ông cảm thấy ông có thểđoán được Trần Dục Nhiên đối với hai anh em sinh đôi có tâm lý ghen tị. Vẫn bị hai người em nhỏ hơn cao ngạo dẫm nát dưới chân, đột nhiên có một ngày em trai hạ thấp đầu với mình…… Nói vậy, tức giận trong lòng Trần Dục Nhiên sẽ tiêu biến đi một phần.

Trần Dục Nhiên trở thành người yêu của Hoắc Hành Nhiễm, giao hảo với Đinh gia. Trần Dục Nhiên làm nhiều như vậy, Trần Dũng căn bản không tin cậu không có tâm chiếm lấy Trần gia!

"…… Các cậu trả lại cổ phần công ty cho ta, mặt khác, nghĩ biện pháp để Dục Nhiên đồng ý tiếp nhận quản lý Phong Diệp. Như vậy, các cậu cùng Trần gia, cùng ta, chính thức xóa bỏ quan hệ." Trần Dũng không nhìn hai anh em đang chịu đả kích, từng chữ từng chữ nói ra.

"Ông nội……"

"Ta cũng không có cái phúc khí này." Cơn giận của Trần Dũng vẫn còn sót lại khó tiêu.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên nhìn nhau, vì ngôn hành cực độ lãnh đạm của Trần Dũng mà tâm cảm thấy lạnh lẽo.

…… Đây mới là Trần Dũng chân chính, người đứng đầu tập đoàn Phong Diệp……

Trần Dũng nói xong, tựa hồ không bao giờ muốn nhiều lời với hai anh em sinh đôi thêm một câu nào nữa. Ông khẽ nhắm mắt lấy lý do cần nghỉ ngơi màđể hai anh em sinh đôi ra ngoài. Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên có chút thất thần ra khỏi phòng bệnh.

Trần Dũng vẫn như cũ dùng phương pháp trầm tư thuyết phục Trần Dục Nhiên, từ sau khi tỉnh lại lực chúý của ông đều đặt vào việc bảo vệ tập đoàn Phong Diệp do một tay mình thành lập.

Tiếp theo là Trần Ngọc Dung đi vào, theo sau còn có Ninh Thanh Thanh sợ hãi rụt rè. Vô luận là lúc nào thì khi Ninh Thanh Thanh đối mặt với Trần Dũng đều cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trần Dũng nhìn thấy hai người liền cảm thấy phẫn nộ! Cảđời ông đều chưa từng bị lừa gạt như vậy! Cố tình lại bị nữ nhân không ra gì Ninh Thanh Thanh này lừa! Nếu không phải do nàng, ông làm sao lại tự tay trục xuất cháu trai duy nhất của mình ra khỏi Trần gia?

Trần Dũng suy nghĩ vừa chuyển, ngồi dậy chỉ vào hai người nói cút. Sau đóông đột nhiên phát hiện ra một chuyện đáng sợ– Hai chân ông không động đậy!

****

Từ phòng bệnh của Trần Dũng truyền ra tiếng rống giận dữ cùng tiếng thét chói tai!

Đáng tiếc Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên không nghe thấy. Sau khi bị Trần Dũng bảo ra ngoài, bọn họđã rời khỏi bệnh viện, ra bên ngoài hít thở không khí, đem một hơi nghẹn khuất trong lòng kia hung hăng thở ra!

Sau đó bọn họđụng mặt Trần Thụ và Lương Lung.

Thương thế của Lương Lung còn chưa có khỏi hẳn, hai lần bị thương nặng làm cho thân thể anh ta bị nhiều bệnh căn.

Nhưng dưới sự kiên trì của mình cùng với sự trợ giúp của Trần Thụ, anh ta vẫn luôn được ở trong bệnh viện Trần Dũng đang nằm kia.

Nhìn thấy Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên, trên mặt Trần Thụ cùng Lương Lung đều có vẻ ngoài ý muốn. Nhưng ánh mắt của Trần Thụ nhìn bọn họ làấm áp, còn của Lương Lung lại là cực lực áp lực cùng kích động, thậm chí hốc mắt hơi hơi đỏ lên.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên sắc mặt phức tạp.

Trừ bỏ một lần trên tiệc cưới kia, Trần Thụ chưa từng làm chuyện gì tổn thương bọn họ, ngược lại vẫn luôn đối với bọn họ yêu thương có thừa. Trước kia bọn họ nghĩ là vì có liên quan đến Trần Dũng, hiện tại mới biết Trần Thụđối tốt với bọn họ là vì Lương Lung.

Lương Lung là một nam nhân tuấn mỹ nhưng có vẻ u buồn, thân thể gầy yếu. Màđầu sỏ gây nên sự gầy yếu này là mẹ của bọn họ. Tính lại thì kỳ thật hai anh em sinh đôi cũng chả có lỗi gì với Lương Lung, ngược lại Ninh Thanh Thanh đã thua thiệt anh ta rất nhiều.

Nhưng bỗng dưng xuất hiện một người cha ruột như vậy cũng làm cho bọn họ không kịp phòng bị mà rơi vào hoàn cảnh bất kham……

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên cũng không biết là nên oán hận hay là cảm tạ anh ta.

"…… Trần lão gia tử, có khỏe không?" Miệng Lương Lung mấp máy vài lần, cuối cùng vẫn thấp giọng hỏi. Kỳ thật anh ta vừa mới biết được chuyện Trần Dũng bình an tỉnh lại.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên vừa mới kiến thức được độ lãnh khốc vô tình của Trần Dũng, nghe thấy anh ta nhắc tới Trần Dũng, trong mắt cũng không nhịn được hiện lên chút ảm đạm.

Lương Lung hiểu lầm ý tứ của bọn họ, nghĩ bọn họđang trách mình, có chút khó khăn nói: "Ta không phải cốýở trước mắt bao người nói ra chuyện này, nhưng là ta không làm như vậy, các con không thể rời khỏi Trần gia……"

Lương Lung chưa từng nghĩ tới chuyện làm hại con của chính mình. Lúc trước anh ta bị Ninh Thanh Thanh tính kế, Ninh Thanh Thanh mang thai, Lương Lung thậm chí còn đưa ra ý kiến mang Ninh Thanh Thanh rời khỏi Trần Huy, anh ta sẽ cưới Ninh Thanh Thanh. Anh ta không cóý tưởng giết chết đứa nhỏ của chính mình. Đáng tiếc Ninh Thanh Thanh đã quen sống những ngày đại phúđại quý, căn bản không muốn đi theo người bác sĩ quèn là anh ta. Lương Lung vì tính mạng của song bào thai đã hơn năm tháng mà lựa chọn làm giả báo cáo kiểm tra ADN, sau đó tránh đến nước E. Ninh Thanh Thanh thậm chí không cho anh ta cơ hội đổi ý, thuê người gây tai nạn làm cho anh ta hôn mê hơn mười năm, có thể tỉnh lại nhặt lại mạng sống đã là một kỳ tích. Sau khi anh ta tỉnh lại, dưới sự trợ giúp của Trần Thụ, lén lút trở lại Thiên Khê, tránh ở chỗ tối liếc mắt nhìn hai anh em sinh đôi. Hai đứa trẻ phấn điêu ngọc mài năm đóđã muốn trưởng thành, là hai thiếu gia cao cao tại thượng, nhận được sự coi trọng ở Trần gia. Bọn họ rất khá, Lương Lung xuất hiện, cái gọi là chân tướng sẽ chỉ làm bọn họ hổ thẹn. Cho nên Lương Lung lựa chọn biến mất. Vì hai anh em sinh đôi, anh ta thậm chí có thể buông tha việc Ninh Thanh Thanh ám hại mình. Chuyện mẹđẻ mưu sát cha ruột này, anh ta tuyệt không muốn cho hai đứa con của mình biết.

Nhưng sau đó, không biết Ninh Thanh Thanh từ nơi nào biết được tin tức Lương Lung xuất hiện ở Thiên Khê. Bà ta bí mật liên hệ với Lương Lung, muốn biết mục đích Lương Lung ở lại Thiên Khê. Bà ta thậm chí ra một cái giá khổng lồ, chỉ cần Lương Lung không xuất hiện trong tầm mắt người Trần gia. Lương Lung đối với nữ nhân Ninh Thanh Thanh này làđã chán ghét tới cực điểm, nếu bà ta không phải là mẹ của hai anh em sinh đôi thì căn bản là Lương Lung không thèm liếc nhìn bà ta đến một cái. Đối mặt với sựu vũ nhục của Ninh Thanh Thanh, Lương Lung chính là lạnh lùng bảo bà ta yên tâm, chỉ cần hai anh em sinh

đôi sống tốt, anh ta tuyệt đối sẽ không đến phá hỏng cuộc sống của bọn họ. Nhưng anh ta thật không ngờ Ninh Thanh Thanh căn bản không thèm tin tưởng lời anh ta nói, bà ta rất sợ Lương Lung sẽ hủy đi vinh hoa phú quý vất vả lắm bà ta mới cóđược, cho nên bà ta lại một lần nữa bí quá hóa liều. Chỉ có người chết mới có thể tin được. Lương Lung chết tự nhiên là tốt nhất, nếu không chết, vì hai anh em sinh đôi, anh ta cũng chỉ lựa chọn trầm mặc với Ninh Thanh Thanh. Lương Lung đối với hai đứa con của mình rất là coi trọng, từ khi Ninh Thanh Thanh mang thai đã biết điều đó, lần này gặp lại, điều đó càng thêm khẳng định.

Trên thực tế nếu không có cuộc nói chuyện với Trần Dục Nhiên, Lương Lung thật đúng là như sở liệu của Ninh Thanh Thanh, lại một lần nữa đem chuyện bà ta hại mình nhẫn xuống. nHưng Trần Dục Nhiên nói cho Lương Lung biết phương thức Trần Dũng giáo dục hai anh em sinh đôi. Cái loại lãnh khốc vô tình lấy ân nghĩa để khống chế này làm cho tâm Lương Lung lạnh lẽo. Chuyện này cũng phải để Trần Thụđến xác thực.

"Vô luận Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên có phải con của Trần gia hay không, chỉ cần bọn họ còn ở Thiên Khê một ngày, Trần Dũng sẽ vẫn lợi dụng bọn họ." Những năm gần đây, Trần Thụ cũng dần dần nhận được một ít manh mối. Tựa như năm đó Trần Dũng khống chế cuộc hôn nhân của Trần Thụ vậy. Nghe Trần Dục Nhiên nói xong, nghi hoặc trong lòng Trần Thụ cuối cùng cũng được giải đáp.

Khống chế dục của Trần Dũng đã muốn đến trình độ cố chấp. Điều màông coi trọng nhất là tập đoàn Phong Diệp của mình. Đem cổ phần của Phong Diệp giao cho hai anh em sinh đôi chỉ là vì càng thêm dễ khống chế bọn họ, qua đó gián tiếp tiếp tục khống chế tập đoàn Phong Diệp.

Cho nên nếu muốn giúp hai anh em sinh đôi thoát khỏi sự khống chế của Trần Dũng, trừ bỏ cho bọn họ biết chuyện mình không phải người Trần gia, còn phải làm cho bọn họ bắt buộc phải rời khỏi Thiên Khê.

Đây là nguyên nhân Lương Lung vạch trần chân tướng ở trường hợp công khai như vậy.

Lương Lung giải thích làm sắc mặt Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên trắng bệch, bọn họ chưa từng dùng góc đọ như vậy đi phỏng đoán sự quan tâm cùng trân trọng của Trần Dũng đối với bọn họ. Nhưng sau khi Trần Dũng tỉnh lại đối đãi với bọn họ như người xa lạ, lại làm cho bọn họ không thể không nhìn thẳng vào sự thật.

Đây là một minh mưu lấy thân tình vì danh, hơn nữa Trần Dũng xác thực đã thành công. Bọn họđi không được. Bọn họ không phải người vô tình vô nghĩa. Vô luận như thế nào, bọn họ quả thật thiếu ân dưỡng dục của Trần gia. Trước khi hoàn thành việc trảon Trần Dũng, bọn họ căn bản là không thểđộng đậy. Làm một người có nguyên tắc đã muốn khắc vào trong lòng bọn họ.

"Ta sẽ không khởi tố mẹ của các con. Nếu các con có thể buông Trần gia, ta hy vọng các con có thể theo ta đi nước E." Tinh thần Lương Lung không tốt lắm, nhưng anh ta thực cố gắng biểu đạt ý tứ của mình. Anh ta chính là hy vọng mình có thể bảo vệ bọn họ.

"…… Thực xin lỗi." Trần Cảnh Nhiên thấy vẻ mặt suy sụp của Trần Phách Nhiên, trầm giọng nói với Lương Lung.

Lương Lung trầm mặc một chút: “Ta sẽ khởi hành vào cuối tháng mười. Hai con có thể tùy thời thay đổi chủý.”

“Cảnh Nhiên, Phách Nhiên, hoặc là hai đứa có thể tìm Trần Dục Nhiên nói chuyện. Dù sao lấy tính cách của Trần Dũng, hai đứa nhất định phải đi một chuyến này.” Trần Thụđối với Trần Dũng vẫn là hiểu rất rõ.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên thấy chua sót. Trần Dũng bảo bọn họđi thuyết phục Trần Dục Nhiên tiếp nhận tập đoàn Phong Diệp, kỳ thật chính là bảo bọn họ nhận hết nhục nhã. Năm đó Trần gia Cảnh thiếu gia và Phách thiếu gia có bao nhiêu tốt đẹp sung sướng thì Dục thiếu gia có bấy nhiều nghèo túng khốn khổ. Hiện tại Trần Dũng muốn hoàn toàn đảo ngược tình huống, không tiếc bắt người tâm cao khí ngạo như bọn họ phải cúi đầu, đi lấy lòng Trần Dục Nhiên mà lúc trước họ khinh thường.

Thật là châm chọc đến cực điểm, không phải sao?

Nhưng đây là phương pháp duy nhất để báo ân Trần Dũng.

Trần Cảnh Nhiên và Trần Phách Nhiên cuối cùng vẫn làđi gặp Trần Dục Nhiên.

Trần Dục Nhiên cũng không có khó xử bọn họ. Cậu thực sảng khoái đáp ứng sẽđi gặp Trần Dũng.

Hoắc Hành Nhiễm đã nói qua, một ngày nào đó, người Trần gia sẽ phải cầu cậu trở về.

Ngày này rốt cục cũng đến!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-toi-luoi-anh-lai-day